TIMOTHY GOOD

EI SUNT AICI

VOLUMUL 1 ȘI VOLUMUL 2

ALDO PRESS

colecția fenomenelor stranii

colecția întâmplărilor enigmatice

colecția realului îngemănat cu fantasticul

colecția frontierelor cunoașterii

Timothy Good

EI SUNT AICI

Traducere de:
Liliana Toia (partea I)
Aldea Graur (partca a II-a)

ZONA

Alien Update
by Timothy Good

Alien Liaison
The ultimate secret
by Timothy Good

Editor **ALDO PRESS** ***s.r.l.***, 1998, București

Traducere
Liliana Toia (partea I)
Aldea Graur (partea a II-a)

Informații și comenzi ramburs:
C. P. 76–161, București, 77450, România

ISBN 973-9307-12-4

Cuprins

Partea I – Ei sunt aici

Partea a II-a – Intruși printre noi

Amiralului flotei,
Lord Hill-Norton GCB

Timothy Good începe să fie interesat de OZN-uri în anul 1955, când pasiunea sa pentru aviație și zborurile spațiale l-au determinat să citească o carte scrisă de maiorul Donald Keyhoe, care relata despre observațiile unor persoane cu înaltă calificare, piloți militari și civili. Considerat actualmente o autoritate de prim rang în materie, Timothy Good a călătorit în întreaga lume, luând interviuri de la martori importanți și a strâns o mulțime de dovezi, inclusiv câteva mii de documente declasate ale serviciilor secrete.

Începând din anul 1967, Timothy Good ține o serie de prelegeri asupra subiectului său preferat în universități, școli și multe alte organizații, ca de pildă la *Institute of Medical Laboratory Sciences,* la *House of Lords ALL-Party UFO Study Group,* precum și la *Oxford and Cambridge Union Societies.* Dă interviuri multor canale de televiziune și radio din întreaga lume, fiind în anul 1989, primul specialist în OZN din țările vestice care apare la televiziunea sovietică.

Partea I

Ei sunt aici

Comentariu

Amiralul de Flotilă
Lord Hill-Norton GCB
Chief of Defense Staff 1971–1973

Îl cunosc pe Tim Good de aproape zece ani, timp în care am constatat că este un om cinstit și demn de încredere. Sunt absolut sigur că nu este un „exaltat". Îndelungile și sârguincioasele lui anchete au fost conduse eficient, iar rezultatele prudent și cu exactitate prezentate. Din aceste motive revelațiile uimitoare ale acestei cărți par, cel puțin pentru mine, incontestabile, doar dacă sau până nu se dovedește public netemeinicia lor.

Pe scurt, situația se prezintă astfel: conținutul rapoartelor sale este adevărat sau fals. Dacă relatările despre OZN-urile recuperate și ocupanții lor extratereștri aflate în posesia unor instituții din Statele Unite (și probabil și din Uniunea Sovietică) nu sunt adevărate, atunci se pare că multe personalități, foști înalți funcționari publici, fie au mințit, fie au fost dezinformați în mod grosolan. În acest ultim caz e de presupus și de dorit ca aceștia să ia măsurile legale cuvenite pentru stabilirea adevărului.

De asemenea, dacă dovezile de tot felul, solide în aparență, oferite de zeci de oameni, mulți dintre ei persoane marcante, în Australia, Belgia, Brazilia, Puerto Rico, SUA și Uniunea Sovietică, nu sunt reale, înseamnă că martorii mint, au avut halucinații sau (iarăși) au fost înșe-

lați în mod grosolan. Cum Tim Good îi numește pe toți martorii citați, în această carte, ei sunt obligați să aleagă: să dezmintă sau să tacă.

Hill-Norton

Mulțumiri

Aș vrea să consemnez mulțumirile mele adresate următoarelor persoane și organizații, care, direct sau indirect, și-au adus contribuția cu materiale și informații la redactarea acestei cărți:

Jeffrey Acosta, Tom Adams, dr. John Altshuler, Gerald Anderson, Walter Andrus, Mutual UFO Network, Associated Press/Topham Picture Library, Ron Banuk, Ron Bartels, Timothy Green Beckley, Paul Bennewitz, Howard Blum, Robert Bowker, Curt Brubaker, Larry Bryant, dr. și d-na Howard Burgess, Ellen Carney și *Idaho State* Journal, CIA, Citizens Against UFO Secrecy (CAUS), colonel William Coleman, Gordon Cooper, Vicki Cooper și revista UFO, Riley Crab și Borderland Sciences Research Foundation, Gordon Creighton și Flying Saucer Review, Marie-Thérèse de Brosses și *Paris Match,* colonel Wilfred de Brouwer, DIA, Richard Doty, FBI, Santon Friedman, Fund for UFO Research, Peter Gersten, James Goodall, Barry Goldwater, Billy Goodman și KVEG Radio (Las Vegas), Stan Gordon, John Grace și Nevada Aerial Research Group, Lee Graham, Gerard Grede, Barry Greenwood, William Hamilton III, Robert Hastings, Everett Hineman, Alan Holt, Mike Hunt, Raymond Ingraham, Robert Kirchgessner și Kenneth Feld Production, John Lade, Bill Lear, Elsa Lee și Quest International, Nikolai Lebedev, Beverly McKittrick, general Igor Maltsev, dr. Jesse Marcel, Michael Michaud și Healdine Book Publishing, Al și Elizabeth Merrit, Norman Miller, Ministerul

Apărării, dr. Henry Monteith, Charles Moody, North American Aerospace Defense Command, National Aeronautics & Space Administration, National Security Agency, Bob Needham, Richard Nixon, Hans Petersen, Bob Pratt, Public Record Office, Ronald Reagan (Hon KBE), Madeleine Rodeffer, Bill Scott și *Aviation Week & Space Technology,* Elias Seixas, Rear Admiral Sumner Saphiro, Christa Tilton, Robert Todd, Harry Tokarz și Harry Tokarz și Canadian UFO Research Network, US Air Force Office of Special Investigations, US Army, US Department of the Interior, US Departement of Naval Intelligence, Gabriel Valdez, Jacques Vallée, William Veenhuizen, Dorothee Walter, Philip Waterhouse și alții, prea numeroși pentru a fi citați aici, dar care sunt menționați în altă parte.

Îi sunt îndatorat mai ales prietenului meu Bob Oechsler, care mi-a dăruit atât de mult din timpul său precum și neprețuite informații (asumându-și riscuri); amiralului Bobby Ray Inman, care mi-a înlesnit culegerea unor informații; lui Bob Lazar, pentru ceea ce ar putea fi povestea mileniului; lui Gene Huff, pentru amabilitatea cu care m-a ajutat, oferindu-mi informații suplimentare la materialul lui Lazar, lui John Lear, care mi-a pus la dispoziție o parte din timpul său, mi-a făcut cunoștință cu Bob Lazar și mi-a procurat fotografii și materiale referitoare la Groom Lake/Area51 („Dreamland“), lui George Knapp de la KLAS-TV (Las Vegas), pentru furnizarea multor informații de valoare și pentru permisiunea de a folosi un bogat material din excelentele sale programe asupra subiectului precum și interviurile sale particulare cu Bob Lazar; Lindei Howe, pentru permisiunea de a extrage o cantitate atât de mare de informații din cartea ei despre mutilările de animale, *An Alien Harvest*; lui Bob Emengger, pentru informațiile folositoare, precum și pentru citarea întâmplării lui Holloman AFB, descrise în cartea sa *UFOs Past,*

Present & Future: lui Bill Moore și Jaime Shandera, pentru folosirea unor citate lungi din interviurile lor cu „Falcon“ și „Condor“ (cărora aș vrea să le mulțumesc de asemenea) și pentru informațiile din publicația lor, *The MJ-12 Documents;* lui Michael Seligman și Lexington Broadcast Service, pentru fragmentele din documentarul TV deschizător de drumuri – *UFO Cover-Up? Live*; dr. John Derr, dr. Peter Van Arsdale și Leo Sprinkle, fără care capitolul „Breșa Colorado“ nu s-ar fi putut scrie; lui William Steinman și lui Wendelle Stevens, pentru descrierea unor cazuri importante referitoare la „Dreamland“, cazuri citate din cartea lor *UFO Crash at Aztec;* lui Daniel Fry, pentru ospitalitate și timp, cât și pentru extrasele din cartea sa *To Men of Earth*; lui Nicholas Redfern, pentru furnizarea multor documente obținute de el de la FBI, referitoare la cazurile de mutilări de vite și a altor documente obținute de la Public Record Office; lui Robert Dorr, pentru utilele informații despre proiectul guvernamental american al discului zburător; dr. Leopoldo Diaz, pentru colaborare și lui Michael Packer de la WOAI Radio (San Antonio), pentru folosirea unor fragmente din interviul său cu dr. Diaz; lui Travis Walton, pentru timpul său și pentru paragrafele din cartea *The Walton Experience*; lui Jorje Martin, pentru cercetarea desfășurată de el în Puerto Rico, în incidentele în care au fost implicate aparate aparținând US Navy, precum și pentru înlesnirea întâlnirii mele cu martorii; lui Beverly Bean, mamei și surorilor sale, pentru amabilitatea de a-mi împărtăși informațiile lor despre contribuția lui Melvin Brown în incidentul Roswell; lui Ralph Noyes, pentru permisiunea generoasă de a folosi computerul său când al meu a clacat; și amiralului flotei britanice, Lord Hill-Norton GCB, pentru comentariul său sincer.

În final, le sunt îndatorat acelora care m-au ajutat, dar nu pot fi numiți.

Introducere

Subiectul, cu multiplele sale fațete, este atât de vast în complexitatea sa încât refuză o ipoteză unică și atotcuprinzătoare, capabilă să explice multitudinea de paradoxuri inerente cu care suntem confruntați. În cadrul acestei cărți am preferat să mă concentrez asupra acelor aspecte ale enigmei OZN care, sper eu, vor arunca o lumină nouă asupra întregului ansamblu.

Încă din 1952, Walter Bedell Smith, directorul de atunci al CIA, înțelegea necesitatea unei abordări multidisciplinare a subiectului. „După părerea mea, această situație poate avea implicații în securitatea națională, mai presus de interesele unui singur serviciu“, scria el într-un memoriu adresat Secretarului Executiv al National Security Council. „Ar trebui inițiat un efort amplu, coordonat; pentru a obține o explicație solidă, științifică, a unor fenomene implicate în mod clar în aceste rapoarte...“

În conformitate cu prevederile Actului de Libertate a Informației (Freedom of Information Act FOIA), mii de documente din SUA referitoare la fenomenul OZN au fost date publicității de către diferite instituții: Atomic Energy Commision, CIA, Defense Intelligence Agency, Department of State, FBI, National Security Agency, precum și serviciile de informații ale Air Force, Army și Navy. Faptul că aceste instituții și încă multe altele au negat multă vreme (cu puține excepții) activitatea de studiere a fenomenului și că mii de alte documente sunt clasate și excep-

tate astfel de la dezvăluire constituie dovada, dacă mai era nevoie de dovezi, a seriozității cu care era tratată problema.

În vreme ce ultima mea carte, *„Above Top Secret“*, demonstrează fără putință de tăgadă că, încă de la sfârșitul anilor '40, adevărul a fost ascuns sub un văl gros, *Ei sunt aici* mai avansează un pas, dezvăluind parțial ceea ce până mai ieri era ținut ascuns, de exemplu faptul că unele OZN-uri sunt într-adevăr de origine extraterestră, că au fost recuperate corpurile unor nepământeni, că s-au făcu zboruri de încercare cu câteva nave sau că, deși limitat, contactul la nivel oficial a fost stabilit.

Întrucât sunt sigur că aceste afirmații pot fi răstălmăcite aș vrea să subliniez că doar un număr relativ restrâns de oficialități și membri de vârf ai agențiilor de informații sunt la curent cu această situație. Orice știre, cât de vagă, susceptibilă de a se referi la ciudatele obiecte zburătoare, este dirijată către nivelul „need-to-know“, nivelul celor datori să cunoască, ai celor foarte puțini prezentând un foarte înalt grad de securitate. În anumite cazuri, după cum vom vedea în continuare, acest nivel se află la nu mai puțin de 38 nivele deasupra celui „Top Secret“.

Având în vedere că aceste declarații se bazează totuși pe ceva adevărat, am ajuns repede la concluzia că până și elita bine informată este zăpăcită de uluitoarea diversitate a relatărilor cu care suntem regulat confruntați și sunt convins că și în cercurile înalte există o considerabilă confuzie cu privire la natura unor întâlniri mai bizare. Nu am trecut cu vederea în aceste relatări fapte precum mutilările de animale (Cap.2) sau experiențele extraordinare și revelatoare în același timp, trăite de câțiva martori la o fermă din Colorado (Capitolul 3). Multe din aceste informații sunt controversate și tulburătoare.

Ei sunt aici nu face o analiză profundă a cazurilor de răpire sau a relatărilor asupra contactelor directe, cu ex-

cepția câtorva cazuri citate în care este reflectată o tendință personală a mea de a susține anumite ipoteze relevante. Relatările la care m-am oprit depășesc hotarele credibilului și, cu toate că scepticismul este perfect justificat, nu trebuie uitat faptul că multe din extraordinarele descoperiri ale omenirii, în tehnologie și nu numai, considerate banale astăzi, au fost inițial privite cu neîncredere sau ridiculizate. Câți dintre noi, de exemplu, ar fi crezut că în 1989 se va dărâma zidul Berlinului? Când ni se povestesc întâmplări extraordinare, tendința naturală este neîncrederea, în parte pentru a nu lăsa impresia de naivitate, dar și pentru că întâlnirea cu concepte nefamiliare ne pune în încurcătură. De aceea sunt convins că, la timpul potrivit, conceptul de vizită extraterestră va deveni acceptabil.

În Statele Unite s-au făcut câteva încercări de îndoctrinare a opiniei publice în legătură cu anumite realități implicate în fenomenul OZN (prezentate în capitolele 6 și 10). Cu toate că dezvăluirile făcute erau indiscutabil diluate în dezinformări, cu intenția de a descumpăni și induce în eroare, este important de subliniat faptul că o dezinformare oficială în materie de OZN nu și-ar fi avut rostul dacă nu ar fi fost nimic de ascuns. În plus, dezinformarea, pe față sau ascunsă, conține de obicei și o anumită doză de informație reală, care poate furniza uneori indicii pentru aflarea adevărului, după cum vom vedea în capitolele finale.

Deoarece am fost invitat personal să particip în direct la recenta tentativă a guvernului american de a îndoctrina publicul, pot confirma că există o dorință sinceră din partea autorităților de a divulga anumite materiale neechivoce, dar acestea continuă să șovăie să treacă la fapte din considerente economice, politice, religioase și sociale.

Să sperăm că destăinuirile ce au făcut posibilă apariția cărții de față vor facilita dezvăluirea oficială a unei părți a acestui material într-un viitor nu prea îndepărtat.

1
Confruntare aeriană

Era o noapte senină de început de vară, în 1947. Tânărul pilot era obosit. Zbura cu avionul său personal, un Lockeed P-38 Lightning, la o altitudine de peste 9.000 picioare, de la Grand Rapids, Michigan, către Los Angeles, unde urma să participe a doua zi la Bendix Trophy Race.

Scurtă vreme de la trecerea peste râul Colorado, în apropiere de Blythe, California, a fost alertat de ceva atât de uluitor, încât a păstrat neștearsă impresia lăsată de ziua aceea.

„Am întors deodată privirea către stânga și am văzut un fuselaj rotund, cu ferestre rotunde pe el", mi-a spus Bill Lear, „iar în acel moment singurul avion de linie comercial cu ferestre rotunde aflat în zbor era un DC-4. Și deodată, apreciind poziția mea față de acel obiect, am aproximat că mă aflam cam la 50 de picioare distanță, gata să mă izbesc de bordul de fugă al aripii. Prin urmare, oricât de lipsit de experiență ar părea, încerci să eviți întotdeauna.

Mă apropiam de el, așa că am torturat avionul obligându-l să facă un viraj de 90° către dreapta, trăgând în același timp manșa cât puteam de tare. Aproape închisesem ochii, așteptând să mă izbesc de aripa acelui avion. Spre mirarea mea, nu se întâmplă nimic!

Am oftat ușurat și când îmi închipuiam că mă aflam la 90° față de vest, ceea ce m-ar fi îndreptat cu fața către nord, m-am răsucit. Cum m-am răsucit m-am uitat spre

stânga și era tot acolo! Eram acum deasupra deșertului, tocmai lăsasem în urmă toate luminile, iar el era tot acolo, cu ferestre mici și rotunde, semănând cu ferestrele unui DC-4. Dar lumina din spatele ferestrelor nu era albă, bătea ușor în galben.

Și iată-mă din nou în aceeași poziție ca mai devreme. Era absolut imposibil, îmi spuneam, dar creierul nu accepta acest lucru. Când ești gata să mori, să te izbești de marginea aripii unui alt avion, nu stai să te gândești cum dracu' a ajuns el acolo, o ștergi cât poți de repede! N-ai timp să te gândești. Așa că am executat pur și simplu aceeași manevră, m-am răsucit către dreapta într-un viraj la 90°, am tras din nou cât am putut de manșă, spunându-mi: Dumnezeule, ce se întâmplă? Un DC-4 *nu poate* să mă urmărească! Și totuși, era acolo!

După ce m-am răsucit a doua oară, îndreptându-mă către est, dispăruse. Nu încăpea îndoială, dacă *fusese* un avion, m-aș fi înfipt prima dată în aripa lui. A doua oară însă, sigur nu fusese un avion. În 1947 nu citisem nimic despre farfurii zburătoare sau obiecte în formă de trabuc. Eram mulțumit că nu mă ciocnisem de aparatul acela, indiferent de ce tip era el. Nimic nu putea ține pasul cu mine, cum a făcut obiectul acela. Nu-mi puteam explica ce se întâmplase și eram foarte obosit, așa că am făcut un viraj de 180°, continuându-mi zborul către vest. Am aterizat în California."

Bill Lear este fiul regretatului William P. Lear, proiectantul avionului Lear Jet și, împreună cu fratele său, John – pilot și el – a desfășurat o impresionantă muncă de investigare a fenomenului OZN, după cum am aflat cu ocazia unei discuții recente pe această temă, în 1990, în locuința sa din Londra. Oricum, mă obseda un aspect al apariției din 1947.

– Bill, cineva mai sceptic ar putea spune că erai doar foarte obosit și ai avut halucinații, am remarcat eu după ce și-a încheiat relatarea.

– Când ești în aer și vezi ceva ce nu poți identifica, devii dintr-o dată foarte treaz, mi-a replicat el. Vreau să spun că adrenalina începe să fie pompată în tot corpul. Iar eu eram treaz, în culmea încordării, deoarece *acel lucru* făcea să-ți bată într-adevăr inima! Să vezi accidental ceva, OK, sunt de acord, ai halucinații – e posibil să ai halucinații – din cauza oboselii. Sau să interpretezi greșit luminile de la sol, ca pe ceva ce ar putea zbura alături de tine. Dar când te răsucești în întuneric, noaptea pe la orele 10-11 și deasupra ta sunt numai stelele și vezi ferestrele acelea rotunde, fuselajul, căruia îi deslușești cu greu forma, și ferestrele acelea rotunde cu lumini de un galben foarte palid în spatele lor, și nu știi ce dracu' este, singurul lucru pe care îl admiți este că dacă are fuselajul trebuie să aibă și aripi, iar tu ești tocmai pe punctul de a te înfige în una dintre ele – drace, o iei din loc cât mai repede!

De acord, prima dată intri în panică și faci brusc dreapta, iar dacă nu vezi nimic acolo, OK, ai văzut doar niște lumini de la sol, ai fost foarte obosit și poate ai avut un fel de halucinație. A doua oară însă, cerul e negru, iar el tot acolo, nu se poate!"[1]

Observațiile făcute de piloți nu pot fi respinse cu ușurință. Potrivit spuselor dr. Richard Haines, savant în domeniul aerospațial care a consacrat o mare parte din activitatea sa profesională cercetării misterelor viziunilor și percepțiilor omenești, au fost înregistrate peste 3.000 de apariții OZN relatate de către piloți militari și civili.[2]

EVITĂRI DE ULTIM MOMENT

Cu ajutorul Elsei Lee de la Quest International, care a descoperit prima detaliile fundamentale ale acestui caz, am intervievat un pilot de elicopter care a avut o întâlnire alarmantă cu un obiect zburător neidentificat, în 1988, în Anglia. Întrucât numele martorului este cunoscut în toată lumea, acesta a solicitat să i se păstreze anonimatul. Am șters anumite nume de persoane și de locuri din următorul raport.

Incidentul s-a petrecut în ziua de 21 februarie 1988, la orele 18.50, în apropiere de Chipping Warden, Northamptonshire. Pilotul, împreună cu soția sa, zbura pe un Bell JetRanger, pe ruta dinspre Bakewell, Derbyshire, către locuința sa într-o regiune din sud...

„... trecusem de Daventry, la 5 mile spre vest, mă aflam în zbor de croazieră la altitudinea de 2.200 picioare“, își începe el raportul. „Am remarcat mai întâi o lumină roșie, extrem de strălucitoare, clipind orbitor. Am crezut inițial că era un avion, dar lumina era prea strălucitoare și nu se mișca față de luminile de la sol. M-am gândit apoi că putea fi o baliză luminoasă, deși părea mult prea luminoasă și prea sus.

Am menținut ruta 170 și după aproximativ 3 minute, timp în care [soția mea] a urmărit continuu lumina, ne-am trezit dintr-o dată îndreptându-ne direct spre obiectul zburător care emitea acestă lumină, gata să ne lovim. Am început brusc coborârea, menținând o viteză de 120 de noduri, dar obiectul părea că se îndreaptă direct spre noi, coborând și el în același timp.

În tot acest timp obiectul s-a aflat aproximativ în direcția ora 2. Obiectul părea în continuare că se îndrepta țintă către noi, până când am coborât la 1.300 picioare, atingând o viteză estimată între 300 și 400 de noduri,

când, deodată, făcu un viraj către dreapta, stabilindu-și o traiectorie paralelă cu a mea și poate la 800 de yarzi spre vest.

În acest punct am estimat că mă aflam la 5 mile nord-est de Banbury [Oxfordshire]. Obiectul s-a mișcat la un moment dat o jumătate de milă înainte, păru apoi că se oprește, după care inversă direcția, simetric cu cea în care mă deplasam eu, la aproximativ 1.800 picioare și tot cam la 800 de yarzi către vest.

Obiectul emitea o lumină roșie foarte strălucitoare și alte două lumini mai slabe pe fiecare latură. Era foarte mare, dimensiunea aproximativă 300 picioare. Viteza în momentul deplasării pe o rută simetric inversă față de a mea, ultima manevră observată, era cam de 500 de noduri relativ la viteza cu care mă deplasam eu. Am urcat apoi la 1.800 picioare și mi-am continuat drumul..."

Martorul a raportat imediat incidentul la London Information. Anchetele ulterioare asupra vreunui conflict de trafic la London Information, Luton, Cranfield, Birmingham, Coventry, Brize Norton, Upper Hayford și Hurn (Bournemouth) au stabilit că „nici pe departe nu există posibilitatea să se fi aflat ceva în zbor în zonă în acel moment. (În conformitate cu instrucțiunile de raportare OZN, controlorii de trafic aerian sunt datori să ia imediat legătura cu Air Traffic Control Centre din Londra și să transmită un raport scris la Ministry of Defence.)[3]"

Pilotul mi-a spus că în momentul respectiv vizibilitatea era excelentă, 30 de mile. Nu a putut determina precis forma obiectului, dar a indicat că putea fi dreptunghiular. Lumina roșie clipea într-o secvență regulată, în timp ce luminile albe rămâneau constante. Este absolut convins totuși că obiectul văzut de el nu suporta nici o altă comparație cu vreun aparat de zbor convențional. Lumina roșie era mult prea puternică pentru a fi o lumină anti-colizi-

une și a adăugat că nu-și închipuie să existe vreun avion capabil să-și schimbe direcția sau să se oprească atât de brusc.[4]

Un alt incident în care a fost implicat un elicopter, evitând în ultima clipă ciocnirea cu un OZN, s-a petrecut în apropierea aeroportului Nalchik, Georgia, URSS, în 7 martie 1990. Echipajul unui Mil-2, comandat de V. Silka, a primit ordin să cerceteze un obiect neidentificat ce zbura la mică altitudine, urmărit pe radar de la 10.40 a.m. Elicopterul se afla la 800 m înălțime când a fost stabilit contactul vizual cu obiectul, care zbura undeva mai jos. OZN-ul, descris de echipaj ca având o formă sferică și un diametru de aproximativ 3 m, a urcat atunci la aceeași înălțime cu elicopterul și a încercat să se îndepărteze, dar a fost repede ajuns din urmă de elicopter. Brusc, OZN-ul a întors, apropiindu-se de elicopter în mare viteză. Pilotul a virat imediat la 90° pentru a evita coliziunea, iar OZN-ul a făcut și el aceeași manevră. O coborâre bruscă a elicopterului nu a fost totuși urmată de o mișcare similară a OZN-ului, care, înainte de a dispărea, s-a oprit și s-a întors în poziția sa inițială.

Controlorul de zbor a raportat că atât elicopterul cât și OZN-ul au putut fi urmăriți cu claritate pe radar până în momentul în care elicopterul s-a apropiat la mai puțin de 6 km, când ambele „ținte" au dispărut de pe ecran pentru aproximativ 20 secunde. Incidentul, care a durat 23 de minute, a fost urmărit de asemenea de o stație radar a apărării aeriene.[5]

CONFRUNTARE FINALĂ

Deși cazurile de dispariție a avioanelor în confruntările cu OZN (cum e cel al tânărului pilot australian Frederick Valentich, dispărut în 1978[6]) sunt rare, au atins un număr suficient de mare pentru a justifica o preocupare serioasă. În două incidente petrecute în Puerto Rico în 1988, investigate amândouă cu minuțiozitate de Jorje Martin, martorii și-au oferit de bunăvoie serviciile, pretinzând că au observat într-adevăr derularea dramaticelor evenimente.

În seara de 16 noiembrie 1988 Yesenia Velasquez a văzut o lumină galbenă ca o minge uriașă în preajma clădirii municipalității din San German. Și-a chemat familia și împreună au fost martorii unui spectacol extraordinar.

„Au apărut deodată două avioane de vânătoare cu reacție dinspre sud, urmărind obiectul“, își amintea Santiago, tatăl Yesenici. „OZN-ul s-a oprit în aer... iar avioanele au început să zboare pe deasupra lui, pe sub el, de jur-împrejur. Apoi, brusc, au părut că intră în obiect pe dedesubt și au dispărut. Nu le-am mai putut vedea și nici sunetul motoarelor lor nu se mai auzea. Au ieșit apoi din OZN două mingi de lumină mai mici și s-au depărtat în mare viteză. După care [obiectul principal] a dispărut și el cu viteză mare.“

Mai târziu, pe 28 decembrie 1988, mai multe persoane din zona Cabo Rojo au văzut un imens obiect triunghiular, similar cu cel raportat de peste 2.600 de martori belgieni, în 1989-1990. „Era enorm“, relata Wilson Sosa, cu lumini clipitoare multicolore. Am alergat să-mi iau binoclul și am putut vedea cu claritate forma triunghiulară, ușor curbată către partea din spate.

S-a întors din drum și a venit mai aproape, coborând. Părea mult mai mare. În acel moment am observat două avioane de vânătoare cu reacție [F-14 Tomcat] chiar

în spatele obiectului... unul încerca să-l intercepteze și a trecut în spatele obiectului, când OZN-ul a virat către dreapta și s-a întors, reducându-și viteza. Avioanele au încercat în trei rânduri să-l intercepteze, în timp ce OZN-ul a încetinit până când aproape s-a oprit în aer...

Al doilea aparat a rămas în dreapta obiectului, în timp ce primul se îndrepta către latura stângă, în spate. Apoi – nu știu ce s-a întâmplat exact – dacă avionul a intrat în OZN prin spate, pe deasupra sau pe altundeva. Am început atunci cu toții să țipăm, îngroziți că se vor ciocni și-ar putea exploda. Avionul din spate tocmai dispăruse deasupra sau în interiorul OZN-ului; urmăream totul prin binoclu și n-a mai apărut nici din spate, nici de deasupra, nici din lateral.

Al doilea avion era în continuare foarte apropiat de partea stângă a OZN-ului. Părea foarte mic alături de obiectul acela uriaș. Când OZN-ul a zburat puțin către vest, avionul a dispărut, la fel și sunetul motorului său..."

După „capturarea" avioanelor, obiectul a coborât, apropiindu-se de sol, deasupra Lacului Saman. „A stat un moment nemișcat, plutind în aer", continuă Sosa, „apoi și-a **îndreptat** colțurile și a aruncat un fulger luminos puternic din sfera de lumină aflată în centru. S-a rupt apoi pe mijloc în două secțiuni triunghiulare separate și distincte... După care au țâșnit amândouă cu mare viteză. Puteai vedea căzând din el scântei roșii când s-au despărțit cele două jumătăți."

Deși Federal Aviation Administration a negat autenticitatea incidentului, Jorje Martin a obținut mai târziu confirmarea din partea unei surse din US Navy, care a spus că există înregistrări pe bandă ale observațiilor radar, în legătură cu cele întâmplate. Aceste înregistrări au fost imediat clasificate și trimise la Washington DC.

„Am putut urmări cele petrecute pe sistemele radar ale navelor staționate în apropiere“, a afirmat sursa respectivă. „Am văzut când țintele mai mici de pe ecranul radarului, reprezentând avioanele, au fuzionat cu cea mare. După aceea ținta cea mare a părut că se despică și s-a lansat cu mare viteză. Incidentul a fost ascuns sub un scut de tăcere. S-au mai petrecut multe alte evenimente asemănătoare, dar noi n-aveam permisiunea să le comentăm în vreun fel.“[7]

În august 1990 am fost în Puerto Rico să vizitez regiunile unde au avut loc incidentele. Jorje Martin mi-a făcut cunoștință cu martorii principali. Am fost impresionat de sinceritatea lor.

Sugerează oare ostilitate aceste întâmplări sau e posibil să fie implicat ceva și mai senzațional? Cât am stat în Puerto Rico am auzit zvonuri că Statele Unite ar fi angajate cumva în vreun contact cu extratereștri. O sugestie bizară, desigur, dar, fără îndoială, din această zonă provin relatări despre întâmplări foarte ciudate, după cum vom vedea în capitolul 10.

RECUNOAȘTERE OFICIALĂ SOVIETICĂ

Într-o declarație oficială făcută în aprilie 1990, generalul Igor Maltsev, șef al Marelui Stat Major al Aviației URSS, a admis că i-au fost raportate peste 100 de apariții OZN în ziua de 21 martie a aceluiași an.

„Potrivit depozițiilor martorilor oculari“, declara el, „OZN-ul este un disc cu un diametru între 100 și 200 de metri. Două lumini pulsatorii sunt poziționate pe lateralele sale. Când obiectul zbura în plan orizontal, linia ce unea cele două lumini era paralelă cu orizontul. Pe parcursul deplasării verticale, se învârtea și era perpendicular pe sol.

Mai mult, obiectul se rotea în jurul axei și executa un zbor în «S», atât în plan orizontal, cât și în plan vertical.

OZN-ul a plutit apoi deasupra solului, după care a țâșnit cu o viteză ce depășea de două-trei ori pe cea a unui avion modern de vânătoare. Toți martorii au remarcat că viteza de zbor era corelată cu fulgerările luminilor laterale: cu cât pulsau mai rapid, cu atât mai mare era viteza..."

Obiectul a fost observat asemeni unui ecou radar scurt și pe ecranele dispozitivelor de ochire ale avioanelor și de către unitățile radar de la sol, a mai adăugat Maltsev. Jurnalul sovietic în care a apărut această știre comenta că mărturia generalului Maltsev a fost o confirmare importantă a afirmațiilor că OZN-urile sunt aparate pilotate, contrazicând teoriile care susțin că sunt doar fenomene atmosferice.

Maltsev a citat raportul unui pilot din aviația militară sovietică, participant la incidentul care a avut loc în preajma localității Pereslavl Zalesskiy, cam la 80 de mile nord-est de Moscova.

„Subsemnatul, locotenent colonel A.A. Semenchenko, am primit ordin să plec într-un exercițiu de alarmă. La orele 21.38 am primit ordinul de decolare. În aer, în regiunea Pereslavl, am primit sarcina să detectez și să identific o țintă aflată la altitudinea de 2.000 metri. Am detectat vizual ținta, indicată de două lumini albe pulsatorii, la orele 22.05. Am urmat cursul exact de 220 grade și mă aflam în față dreapta, într-un unghi de 10 grade. Ținta și-a modificat altitudinea, stabilindu-se la 1.000 metri și și-a schimbat direcția de zbor. Cu permisiunea centrului de comandă, am blocat sistemul automat de ochire pe sursa respectivă de radiație, după ce verificasem pentru siguranță că armamentul fusese deconectat.

Ținta n-a răspuns apelului de identificare **friend or foe*** transmis. Pe ecran mai puteau fi văzute în afara țintei

* Prieten sau dușman (engl.; *n.r.*)

trei sau patru curse civile regulate. După cum mi s-a ordonat de la postul de comandă, am executat o întoarcere prin virare. În timp ce efectuam întoarcerea, am observat un fenomen luminos, asemănător cu aurora boreală, dar de o intensitate scăzută, înspre nord și nord-est.

M-am apropiat la o distanță de 500-600 metri de țintă. Am trecut pe deasupra ei, încercând să definesc natura acesteia. Am observat doar două lumini puternice albe, clipind. Pentru scurt timp am văzut silueta țintei proiectată pe fundalul luminat al orașului. Era dificil să i se determine natura și clasificarea, datorită iluminării limitate. La ordinul centrului de comandă, mi-am încheiat misiunea și m-am întors la bază."

Un alt raport oficial confirmă faptul că OZN-ul a fost urmărit de centrul radar din apropiere de Pereslavl Zalesskiy:

> ... La orele 21.55 obiectul a dispărut la azimut 240 și o distanță de aproximativ 40 km... La orele 21.59 a fost observat un avion la azimut 250° și distanță 30-50 km, având un curs de 330°. Obiectul se întoarse și se apropie de avion cu viteză mare. După ce s-a apropiat cam la 20 km, obiectul din câmpul de observație și apare din nou în spatele și deasupra avionului. Obiectul se mișcă pe un arc la azimut 270.
>
> La orele 22.01 obiectul plutește pe loc la azimut 190°-200°, la o depărtare de până la 100 km. La orele 22.03 a apărut un avion de vânătoare... la azimut 240°. În timp ce avionul se apropia de obiect, acesta din urmă dispăru. La orele 22.05 obiectul a apărut la azimut 190°-220°, a plutit în aer, apoi, după un minut sau două, a dispărut.

„Obiectul arăta ca o farfurie zburătoare cu două lumini foarte strălucitoare în lungul laturilor", a relatat un alt observator, căpitanul V. Birin. „Avea un diametru de

aproximativ 100-200 metri (judecând după luminile sclipitoare). Între cele două lumini puternice se vedea o lumină mai slabă care semăna cu un hublou... Mișcarea depindea de fulgerarea luminilor puternice de pe lateral: cu cât clipeau mai des, cu atât era viteza mai mare și invers. În timpul planării pe loc luminile obiectului au fost aproape complet stinse. La orele 22.30 obiectul a pornit în direcția Moscovei."

„Mișcarea OZN-ului nu era acompaniată de nici un fel de zgomot și era caracterizată de o surprinzătoare manevrabilitate", comenta generalul Maltsev. „Părea că OZN-ul era complet lipsit de inerție. Cu alte cuvinte, ei au reușit cumva să **cadă la înțelegere** cu gravitația. În momentul de față e puțin probabil ca mașinile terestre să aibă o astfel de capabilitate."[8]

Alte incidente între aviația sovietică și OZN-uri mi-au fost aduse la cunoștință de Nikolai Lebedev, cercetător sovietic de frunte. La 8 octombrie 1990, de exemplu, două ținte uriașe neidentificate au fost captate de radar, în vecinătatea orașului Grozniy, lângă Tbilisi, Georgia, potrivit spuselor lui S. Prokoshin, comandantul unității aeriene locale. Un avion de interceptie a fost trimis să cerceteze.

„La orele 11.27 mi s-au transmis coordonatele țintei și sarcina de a o găsi", relata pilotul, maiorul P. Riabishev. „Potrivit informațiilor primite de la unitatea de comandă, obiectul se afla la o înălțime de 4,5 km. Cerul era lipsit de nori și vizibilitatea era bună, dar căutarea s-a dovedit a fi zadarnică. Am informat unitatea și apoi am virat, îndreptându-mă către bază. Deodată ceva m-a forțat să mă întorc. În spatele meu, în dreapta, am văzut două obiecte în formă de trabuc, având dimensiuni considerabile. Lungimea primului era de aproximativ 2 km, iar a celui de-al doilea cam de 400 metri. Erau așezate unul în spatele celuilalt și puteau fi zărite cu claritate. Obiectul mai mic era

brăzdat de dungi argintii, reflectând razele soarelui, în timp ce cel mare părea de un cenușiu mat.

Am remarcat că OZN-urile s-au deplasat lateral cu mare viteză. Am întors și am încercat să mă apropii de ele, dar, deodată, ambele ținte au dispărut simultan din câmpul meu vizual, deși imaginile țintelor continuau să se vadă pe ecranul radarului."[9]

- Glasnostul a condus la o atitudine relativ deschisă față de problema OZN în URSS. În ianuarie 1989, de exemplu, am fost invitat să-mi exprim părerile într-un interviu la televiziunea din Leningrad, în timp ce, la vizitele mele anterioare în URSS, nu mi-ar fi fost îngăduită o astfel de ocazie. Am fost de asemenea mirat când, la secțiunea spațială a Expoziției Realizărilor Economice de la Moscova, am dat peste un stand OZN, unde erau expuse fotografii, cărți și reviste, inclusiv revista englezească *FSR*, unul dintre jurnalele de frunte în lume în acest domeniu.[10]

Răspunzând unei întrebări despre OZN, puse de un grup de muncitori din Urali, pe la începutul anului 1990, președintele Mihail Gorbaciov a afirmat *„fenomenul OZN există și trebuie tratat cu seriozitate...*"[11]

Timpurile s-au schimbat cu siguranță, dar trebuie să subliniez că în continuare Comitetul pentru Securitatea Statului (KGB) menține un control ferm asupra răspândirii informțiilor cu privire la această chestiune, mai ales prin Direcția a III-a care este în legătură cu serviciul de contrainformații al armatei.

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA PRIN BELGIA

Alăturându-se Uniunii Sovietice, Ministerul Apărării din Belgia a recunoscut deschis că obiecte aeriene neidentificate au pătruns în spațiul său aerian. Din noiembrie

1989, peste 2.600 de martori, incluzând personalul militar, piloți, controlori de trafic aerian, ingineri și oameni de știință, au raportat apariții pe cerul Belgiei. OZN-urile sunt descrise de obicei ca fiind niște aparate de formă triunghiulară sau dreptunghiulară. (Anexă, fig. 1.1)

În noaptea de 30/31 martie 1990, zece zile după incidentele din URSS, mai multe patrule de poliție și alți martori au raportat un OZN, confirmat de unitățile radar din Glons și Semmezake. Două avioane de vânătoare F 16 ale Aviației Belgiene au fost trimise să-l intercepteze, dirijate de la sol de poliție.

Piloții au reușit să **fixeze** ținta pe radarul de la bord. La început obiectul s-a deplasat foarte încet – cu mai puțin de 40 km/h – dar dintr-o dată a accelerat, la o viteză incredibilă. A coborât de la 2.000 m la mai puțin de 200 m în interval de o secundă!

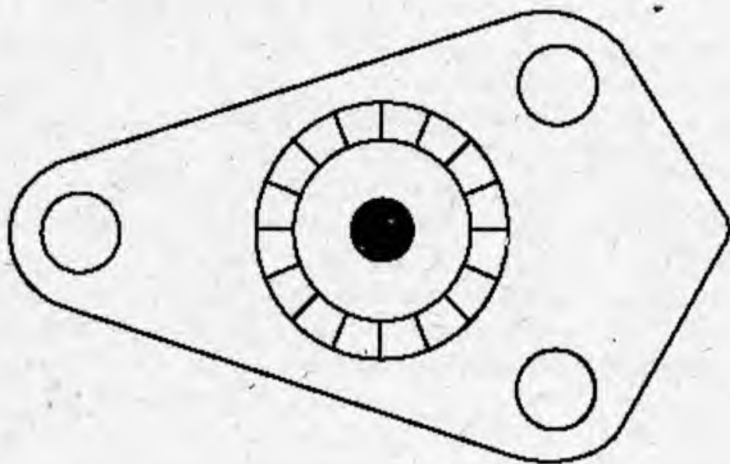

Figura 1.2

Unul din obiectele aeriene văzute deasupra Belgiei de către mii de martori, inclusiv de piloți și polițiști, în perioada 1989–1990. Acest obiect a fost văzut deasupra localității Mazy

În trei rânduri în acea noapte cele două F 16 au luat ținta în colimator și de fiecare dată obiectul efectua o manevră evazivă, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu avioanele, plonjând până sub 200 m, în afara domeniului de urmărire radar, urcând apoi tacticos înapoi în zona accesibilă radarului.

„Era o logică în manevrele OZN-ului" declara comandantul operațiunilor aviației belgiene, colonel Wilfried De Brouwer, care a respins posibilitatea ca ecourile radar să fi fost produse de fenomene meteorologice sau electromagnetice.

Incidentele, care au durat 75 de minute, au fost observate de o mulțime de martori de la sol, inclusiv 20 de polițiști. Mulțumită Ministrului Apărării din Belgia, Guy Coëme, înregistrările din *cutiile negre* ale celor două F 16 au devenit accesibile, indicând clar ținta (care se aflase în apropierea avioanelor) urmărită automat de calculatorul de la bord.[12]

Deși aviația militară a refuzat să permită piloților să dea interviuri, încercând să evite o publicitate nedorită, colonelul De Brouwer a susținut totuși relatările acestora. „Sunt tineri și cred că a fost ceva deosebit" remarca el. „Sunt convins că a fost într-adevăr ceva."[13]

Într-o cooperare oficială fără precedent, aviația belgiană a pus la dispoziția unui grup OZN, Societatea Belgiană pentru Studierea Fenomenelor Spațiale (SOBEPS), un număr de avioane, printre care și un Hawker Siddeley 748, turboreactor bimotor, echipat cu detectori în infraroșu și alți senzori sofisticați, în vederea unei operațiuni masive de supraveghere a cerului, în timpul Paștelui din 1990. Au participat peste 1.000 de belgieni, ajutați de patrule de poliție. Deși de la sol s-au făcut destule observări, de fiecare dată când apărea în scenă un avion, misteriosul

intrus cobora până la nivelul acoperișurilor, fapt care, combinat cu vremea proastă, a făcut imposibilă interceptarea.

BIROUL PENTRU RECLAMAREA INCIDENTELOR DE ZBOR

Ministerul Britanic al Apărării va fi printre ultimii, sunt sigur, care să recunoască deschis că spațiul nostru aerian a fost tulburat de prezența unor aparate aeriene neidentificate, controlate inteligent. După cum am dezvăluit în *Above Top Secret*, Royal Air Force (RAF) s-a angajat într-o cercetare clandestină a fenomenului OZN de mulți ani și împreună cu Defence Intelligence Staff și cu Directorate of Scientific and Technical Intelligence, investighează prin intermediul unei unități secrete *chiriașe*, subordonate direct Biroului de reclamare a incidentelor de zbor (Flying Complaints Flight), având baza la proprietatea RAF, vila Rudloe Manor, din Wiltshire. FCF este de fapt cartierul general al Provost & Security Services (P&SS). Ulterior am găsit o nouă sursă, ce mi-a furnizat detalii care mi-au confirmat același lucru, precum și informații suplimentare relevante. Noul meu informator, fost investigator al P&SS, a aflat că anumite apariții OZN sunt cercetate inițial de către Provost and Security Police Special Investigations (P&SPSI) atașată pe lângă FCF la Rudloe Manor. Mi s-a dat de înțeles că unitatea este formată din subofițeri antrenați pentru investigații speciale și contrainformații.

Rapoartele sunt înaintate apoi la Director of Security și la Provost Marshal (RAF) din Metropole Building, aflat în Northumberland Avenue, Londra și apoi departamentului corespunzător din cadrul Ministerului Apărării – cel mai probabil serviciul DI55 din cadrul DIS. Interesant este faptul că în clădirea din Northumberland Avenue

Gordon Creighton, care lucra acolo ca ofițer de informații într-un departament oarecare a avut câteva ocazii să discute subiectul cu reprezentanți ai CIA și USAF. Americanii luaseră legătura cu omologii lor britanici din cadrul Ministerului Aerului (Air Ministry) pentru a cerceta împreună în secret fenomenul. Creighton a aflat că în perioada respectivă, (anii '50), conducerea DS&TI a angajat la compartimentul tehnic o echipă de savanți, fapt negat cu consecvență de Ministerul Apărării. Iar în 1957, *Reynolds News* a dezvăluit existența unei camere, 801, de la etajul nouă, unde erau strânse toate rapoartele și analizele. Camera 801, se spunea, era strict secretă, nici o persoană neautorizată nu a putut vedea cum arată în interior.[15]

Un fost ofițer, care a lucrat și ca investigator principal la P&SS, mi-a confirmat că FCF se ocupa de rapoartele OZN și că acestea erau transmise către biroul Provost Marshal și apoi departamentului corespunzător din Ministerul Apărării.

Anterior instalării în Rudloe Manor, FCF acționa, după câte mi s-a spus, într-un birou din sediul Guvernului, de pe Brmyard Avenue, în Acton, Londra. Un fost ofițer de contrainformații (al cărui nume îmi este cunoscut) a dezvăluit informatorului meu că, deși fusese verificat foarte strict, potrivit celui mai înalt grad de securitate, îi fusese interzis accesul în biroul respectiv pe toată perioada cât a lucrat acolo, între 1963 și 1965.

„Aveam acces la orice dosar Strict Secret existent, mai puțin la cele referitoare la Low Flying deoarece, după cum am înțeles, erau legate de OZN-uri“, a declarat fostul ofițer, adăugând că unitatea era mică, situată într-un birou bine zăvorât de la capătul culoarului. „Puteam intra oriunde, numai în acel departament, nu. Țin minte că pe coridor era pusă o santinelă în uniformă de aviație, de care nu se putea trece. Puteam vedea dosarele secrete ale coman-

damentului PM, nu puteam pătrunde însă într-un loc unde se lucra cu OZN-uri…"

Rudloe Manor nu funcționa ca **stație de urmărire** 24 de ore pe zi, cum îmi spusese mai demult o altă sursă, în schimb cei însărcinați cu cercetările din cadrul Poliției RAF lucrau toată ziua la rapoartele OZN, la fel și celelalte câteva unități P&SS din țară.

„Din experiența personală ca membru al RAF P&SS, precum și din informațiile obținute de la cei doi informatori ai mei nu am nici cea mai mică umbră de îndoială că toate anchetele inițiale în problema OZN erau întreprinse de investigatori P&SS încadrați într-o mică unitate secretă din subordinea FCF, având baza la sediul P&SS, Rudloe Manor", a concluzionat sursa mea.

„Cred că activitatea acestei instituții este atât de secretă, încât nici băieții care anchetează pentru P&SPSI sau pentru compartimente de informații ale RAF nu-și dau seama foarte bine ce se întâmplă la FCF…"

Sursa mea de informații a continuat să dezvolte posibilele proceduri operaționale în care sunt prelucrate rapoartele despre OZN:

1. Incidentul OZN este raportat direct către FCF.

2. Se deschide dosarul și se începe investigarea.

3. Se trimite o înștiințare la biroul PM, în Northumberland Avenue, însoțită de rapoarte exacte.

4. Biroul PM înaintează note și copii ale documentului la DI55, care emite decizii, instrucțiuni etc., trimise înapoi, către PM, care la rândul său informează pe cei de la FCF. Astfel, nu există în mod normal un contact direct între DI55 și FCF, dar uneori, în cazurile foarte importante, comandamentele celor două unități ar putea lucra foarte bine împreună. De asemenea, Service Security (MI5) ar putea fi implicat și el, în anumite situații.

5. Orice s-ar întâmpla, DI55 trebuie să raporteze Serviciului de Securitate (MI5), al cărui cartier general se află în Curzon Street, Londra, care la rândul său va lua legătura cu primul ministru, în funcție de natura anchetei.

6. Este foarte probabil, pe durata unei ancheto OZN, grupurile partizulare de studiere a fenomenului OZN, precum și martorii, să fie supuși unei operațiuni de supraveghere oficială.

Bineînțeles, nimic din toate acestea nu demonstrează că Guvernul Majestății Sale ar avea legături cu extratereștri și nici că fenomenul este de origine extraterestră. Se vede totuși că guvernul tratează întreaga chestiune mult mai serios decât am fost noi lăsați să credem și că, împreună cu serviciile americane de informații, situează datele obținute la un nivel mai înalt decât Strict Secret.

SECURITATEA NAȚIONALĂ ÎN PERICOL

În *Above Top Secret* am sugerat posibilitatea ca guvernul Marii Britanii să fie în legătură cu câteva organizații americane preocupate de studierea fenomenului OZN, printre care și National Security Agency (NSA) și DIA. Cu prima, comunicarea se face prin intermediul Centrului de Comunicații Guvernamental (GCHQ), iar cu cea de-a doua prin filiala de legătură a DIA din cadrul Ministerului Apărării (DIALL). Dovada implicării DIALL mi-a fost oferită de cercetătorul Nicholas Redfern, care în 1990 a primit la sediul Ministerului Apărării (MA) din Whitehall un material de la DIA, via DIALL, după cum se putea citi cu ușurință pe plic.

Nicholas Redfern mi-a furnizat de asemenea și câteva rapoarte RAF, scoase recent la lumină, datând tocmai

de prin anii '50. Multe dintre ele fuseseră înaintate conducerii DS&TI (serviciul tehnic). O notă din 1953, aflată la sediul Sectorului sudic de exemplu, menționează:

> S-a stabilit, ca pe viitor, observarea unor fenomene aeriene de către personalul RAF să fie imediat raportată în scris comandantului unității. Raportul va fi trimis direct la MA (DDI (Tech)) și câte o copie a acestuia la comandantul formației și la comandament... Este esențial ca informația respectivă să fie examinată de MA și difuzarea ei să fie controlată în mod oficial... Personalul va fi avertizat să nu dea nici o informație despre fenomenele observate altcuiva decât persoanelor oficiale, în afară de cazul când a fost autorizat acest lucru.[16]

În perioada când cerceta pentru RAF incidentul Topcliffe, petrecut în septembrie 1952[17], Redfern a fost înștiințat de Arhiva de Stat (Public Record Office) că era posibil ca anumite documente de la Departamentul pentru Informații Științifice al MA să nu poată deveni accesibile cercetării înainte de 1991. „Datorită naturii acestor dosare, multora li se va prelungi regimul secret și vor rămâne sub lacăt cincizeci, șaptezeci și cinci sau o sută de ani."[18]

În cartea anterioară am citat un număr de incidente în care au fost implicați martori civili. Aceștia au fost abordați de anchetatorii guvernamentali, cerându-li-se să nu dea publicității relatările lor. Un purtător de cuvânt al MA, cu care am avut o discuție pe această temă, a negat responsabilitatea ministerului pentru aceste vizite. Cu toate acestea, primesc în continuare informații din surse atât militare, cât și civile, indicând că astfel de cereri au fost într-adevăr făcute.

În 2 decembrie 1982, puțin după ora 5.30 dimineața, Elizabeth Merritt mergea cu mașina către birou, în Bury

St. Edmunds. Venea de acasă, din Honington, Suffolk, când a fost surprinsă de o apariție neobișnuită.

„Abia trecusem de Tronston, mă apropiam de intersecția de lângă hanul The Bull. Erau trei raze albe de lumină strălucitoare îndreptate în jos“, mi-a povestit ea. „Nu se afla nici o formă în spatele luminilor: păreau dispuse în triunghi, dar nu chiar simetric. Nu-mi venea să cred, așa că am oprit mașina, am închis radioul și am deschis portiera. Nu se auzea nimic. Am crezut că visez și am pornit mai departe. Am deschis din nou radioul. În intersecție am făcut dreapta. De acolo drumul e drept. Iar drăcia asta m-a urmărit tot timpul, puteam vedea luminile acelea strălucitoare deplasându-se, prin oglinda retrovizoare.

Inima îmi bătea puternic. Era atât de real. Recunosc că n-am fost prea vitează, tremuram de-a binelea. În cazuri extreme însă, îmi păstrez sângele rece. Apoi chestia asta a virat brusc spre dreapta și luminile au dispărut. Mi-am spus că trebuie să fi existat doar în imaginația mea: nu-i o navă spațială, nu-i nimic ciudat. Așa că am condus mai departe. Am ajuns la birou puțin cam nervoasă, dar n-am spus nimănui nimic.“

Întorcându-se acasă la prânz, d-na Merritt l-a rugat pe soțul ei, care lucra la baza RAF Honington din apropiere, să verifice la bază dacă în perioada respectivă a existat vreun elicopter care a făcut manevre în acea zonă. I-a povestit apoi soțului ce văzuse. „A telefonat la stația de control al traficului aerian. Au vrut să știe de ce îl interesa, iar el le-a explicat că eu crezusem că văd mișcându-se un elicopter. N-au spus nici da, nici nu.“

La scurt timp, un ofițer de informații de la bază i-a telefonat d-nei Merritt, solicitându-i amănunte precise despre cele văzute. „Știu ce am văzut și sunt sigură că n-am visat“, i-a replicat ea, „și de aceea l-am pus pe soțul meu să-mi confirme că nu au fost elicoptere. Acestea sunt sin-

gurele aparate de zbor care ar avea lumini atât de puternice, în stare să lumineze astfel solul."

Locotenentul de aviație n-a făcut nici un comentariu, dar a telefonat din nou mai târziu, în cursul aceleiași zile. „Mi-a cerut să povestesc totul încă o dată," a spus d-na Merritt. „Cum eu am o memorie vizuală foarte bună, am reluat declarația cuvânt cu cuvânt. Acum, aș vrea să nu relatați presei despre asta. I-am răspuns: nu mă interesează presa, dar îmi puteți confirma că n-am visat? N-am primit niciodată răspuns."

Săptămâna următoare, luni dimineață, pe 6 decembrie, Al Merritt se afla la unitate când a fost recepționat un mesaj interesant pe sistemul Tannoy. „Ordinul spunea că dacă cineva ar fi văzut pe cer ceva neobișnuit, trebuia să anunțe imediat ofițerul de informații și să nu comunice nimănui altcuiva date despre acest lucru," mi-a spus dl. Merritt, adăugând că, după părerea sa, ordinul se referea direct la cele văzute de soția sa și la interogatoriile care au urmat.[19]

Într-o scrisoare din 1989 adresată lui Andrew Mitchell, membru al Parlamentului britanic, cu privire la o anchetă asupra unui alegător din Nottingham, Bob Needham, de către Michael Nuebert, parlamentar, sub-secretar de stat la MA, se spuneau următoarele:

> ...singurul interes al Ministerului Apărării în aceste probleme este de a stabili dacă aparițiile OZN conțin sau nu o amenințare pentru siguranța și apărarea Marii Britanii, folosind rezultatele expertizei militare și analizând informațiile existente. Dacă se decide că aceste fapte nu constituie o amenințare, și *în mod normal nu este cazul*, nu se mai încearcă ulterior investigarea și identificarea fenomenului.
>
> Mai mult chiar, sunt sigur că realizezi că noi nu avem resursele să inițiem studii de profunzime și că nu am putea jus-

tifica folosirea fondurilor Apărării pentru cercetări științifice decât dacă ar fi fost identificată o amenințare clară a securității Marii Britanii...

Ministerul Apărării nu deține nici o informație pozitivă care să sugereze că pe planetă s-ar fi prăbușit sau ar fi aterizat o navă **extraterestră** și nici nu avem cunoștință de o comunicare, sub orice formă, cu extratereștri...[20]

[sublinierile îmi aparțin]

Faptul că **în mod normal** securitatea Marii Britanii nu este amenințată presupune că astfel de amenințări au existat totuși cu adevărat. Cât despre lipsa de fonduri pentru inițierea unor cercetări aprofundate, eu aflasem cu totul altceva. De la cineva din mediul universitar, implicat în cercetarea secretă desfășurată de MA, am aflat că în 1978, de exemplu, an cu o intensă activitate OZN, au fost alocate nu mai puțin de 11 milioane de lire.

Aceeași sursă mi-a confirmat că cercetarea secretă întreprinsă de RAF a stabilit originea extraterestră a OZN-urilor, mai mult chiar, a sugerat că nașterea omenirii este cumva legată de acești vizitatori. Din păcate nu sunt în măsură să dezvolt aceste afirmații decât în termeni nesiguri. Sute de oameni din toată lumea – iar eu am discutat cu mulți dintre ei – pretind că au realizat efectiv o comunicare cu ființe extraterestre, iar tema legăturilor genetice cu umanitatea revine destul de des.

Trebuie totuși să găsesc dovezi convingătoare că nave străine de Pământ s-au prăbușit în Marea Britanie, cu toate că în 1958 dr. Olavo Fontes a fost informat de surse ale serviciilor de informații ale marinei din Brazilia că un astfel de accident a avut într-adevăr loc. Nu s-au dat amănunte.[21] Există însă dovezi ample că prăbușiri și recuperări ale acestor nave s-au petrecut în alte țări, mai ales în Statele Unite, după cum vom vedea în capitolele următoare.

O „TRANZACȚIE“?

John Lear este singurul pilot care deține toate tipurile de autorizații de zbor emise de Federal Aviation Administration (FAA) și nu numai că a pilotat peste 160 de tipuri de aparate de zbor, în mai mult de 50 de țări, dar a și îndeplinit mai multe misiuni de zbor pentru CIA, în întreaga lume. Interesul pentru OZN-uri i-a fost stârnit la începutul anului 1987, în urma unei conversații cu personalul USAF care asistase la aterizarea unui OZN în afara bazelor USAF/RAF din Woodbridge, Bentwaters, Anglia, în decembrie 1980.[22]

Sprijinindu-se pe rezultatele unei anchete personale, în care informațiile obținute din mai multe surse independente au fost combinate cu materialele publicate, Lear crede că în perioada 1969-71 un grup guvernamental secret din Statele Unite a făcut o **tranzacție** cu o specie de extratereștri numiți **Entități Biologice Extraterestre** sau EBE, cum li s-a spus în controversatul document rezumativ, **Majestic-12**, pregătit în 1952 chipurile pentru președintele ales Eisenhower (vezi Capitolul 6).

După cum se bănuiește, tranzacția stipula ca în schimbul tehnologiei pe care o vor furniza străinii, guvernul american era de acord să **ignore** răpirile de persoane și să suprime informațiile referitoare la mutilările de animale. Răpirile se pare că erau făcute în scopul de a supraveghea dezvoltarea civilizației noastre, în vreme ce mutilările – vizând extragerea unor enzime sau secreții hormonale – se spunea că erau esențiale pentru supraviețuirea extratereștrilor.

Acest scenariu incredibil mai cuprinde multe alte relatări, inclusiv pretinsul scop al răpirilor – mult mai sinistru – de a introduce în victime niște sonde, sugestionări post-hipnotice de a îndeplini anumite activități specifice

precum şi experimente (printre care fecundarea femeilor sau întreruperea sarcinii înainte de termen pentru obţinerea unor copii hibrizi[23]); teoriile sunt dezvoltate, de exemplu: de Budd Hopkins în importantele sale lucrări ce tratează fenomenul de răpire.[24]

Afirmaţiile lui John Lear au provocat, după cum era de aşteptat, o mare nemulţumire, îndepărtându-l efectiv de curentul principal al cercetării **serioase** a fenomenului OZN. Mi-a recunoscut că anumite surse s-au dovedit a nu fi de încredere şi că uneori a făcut afirmaţii care au depăşit măsura. Dar îşi menţine părerea că, în mare, scenariul e adevărat. Şi într-o anumită privinţă, cel puţin, ar putea avea dreptate.

Ideea că extratereştrii ar fi răspunzători pentru mutilările de animale e veche de câteva decenii, iar acum e de nedescâlcit din ţesătura de ştiri, informaţii OZN. Dar există oare ceva adevărat în această bizară şi tulburătoare teorie?

Note

1. Interviu cu autorul, 16 feb. 1990.
2. Scrisoare a dr. Richard Haines către autor, 4 oct. 1990.
3. *Manual of Air Traffic Services*, Partea I, amendament 31, 5 iul. 1990.
4. Interviu cu autorul, 6 mai 1988.
5. *Izvestia*, 26 mar. / 2 apr. 1990.
6. Good, Timothy: *Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-Up*, Sidgwick & Jackson, Londra, 1987, pp. 170-7.
7. Martin, Jorje: „US Jets Abducted by UFOs in Puerto Rico", *The UFO Report* 1991, editat de Timothy Good, Sidgwick & Jackson, Londra, 1990, pp.192-204.
8. *Workers Tribune*, Moscova, 19 apr. 1990.
9. Ibid., 20 oct. 1990.
10. *Flying Saucer Review* e publicată de FSR Publications LTD, P.O.Box 162, High Wycombe, Buckinghamshire HP 13 5DZ.
11. *Soviet Youth*, 4 mai 1990.

12. De Brosses, Marie-Thérèse: „A UFO on the F-16 Radar", *Paris Match*, 5 iul. 1990.
13. Walker, Tom: „Could Be It's Full of Martians Hoping To Get In On 1992", *Wall Street Journal*, Brussels, 5 oct. 1990.
14. Kellaway, Lucy: „Flying Triangle has Belgians going round in circles" *Financial Times*, 18 apr. 1990. Vezi de asemenea „The Belgian Wave of Sightings 1989-90" de Pieter Hendrickx, publicat în *The UFO Report* 1991.
15. Good, Timothy: op. cit., pp. 48-9.
16. Memoriul locotenentului aviator C.P.B. Russell, către Senior Air Staff Officer, HQ No. 11 Group, 16 dec. 1953.
17. Good, Timothy: op. cit., pp. 29-31, 446.
18. Scrisoare către Nicholas Redfern de la Public Record Office, Kew, 21 sep. 1990.
19. Interviu cu autorul, 4 oct. 1990.
20. Scrisoare către Andrew Mitchell MP de la Michael Neubert, subsecretar de stat pentru apărare la Ministerul Apărării, 19 apr. 1989.
21. Scrisoare de la dr. Olavo Fontes pentru Coral Lorenzen, 27 feb. 1958.
22. Good, Timothy: op. cit., pp. 78-95.
23. Declarația lui Johny Lear, 29 dec. 1987, revizuită 25 mar. 1988.
24. Hopkins, Budd: *Missing Time: A Documented Study of UFO Abductions*, Richard Marek, New York, 1981; *Intruders: The Incredible Visitations at Copley Woods*, Random House, New York, 1987.

2
O problemă de necesitate

În ziua de 9 septembrie 1967, un mânz de trei ani a fost găsit mort lângă Alabama, în zona San Luis Valley, la sud de Colorado. Capul animalului fusese în întregime curățat de orice urmă de carne, iar creierul, organele interne și coloana vertebrală dispăruseră. Nu s-au găsit urme de sânge sau de mașină prin preajma animalului.

Cincisprezece semne circulare, ca de **eșapament** au fost descoperite în apropiere, iar într-un tufiș jumulit rău, aflat cam la 40 de picioare distanță de corpul animalului, s-a găsit un cerc cam de 3 picioare diametru, format din 6 sau 8 găuri în pământ, fiecare având aproximativ 3-4 inch în adâncime. Un pădurar a controlat cu un detector Geiger și a descoperit că în jurul urmei de **eșapament** nivelul radiației era crescut, dar pe măsură ce se apropia de carcasa calului, scădea.

Dr. John Altshuler, actualmente profesor de medicină (hematologie) și patologie la Universitatea Centrului de Științe Medicale Colorado, din Denver, a investigat cazul 10 zile mai târziu și a fost puternic șocat de cele constatate:

> Când am ajuns aproape de cal am putut constata că fusese tăiat de asemenea și dinspre gât în jos către piept, printr-o incizie verticală, netedă. Pe muchia tăieturii se vedea o culoare mai închisă, de parcă animalul fusese deschis și cauterizat cu un instrument chirurgical destinat acestui scop. Marginile exte-

> rioare ale inciziei în piele erau foarte dure, parcă fuseseră cauterizate cu un laser din zilele noastre. Dar în 1967 nu exista o astfel de tehnologie laser în chirurgie...
>
> Am luat eșantioane de țesut din muchia dură, închisă la culoare. Am studiat mai târziu la microscop. La nivelul celulei se prezenta deteriorat, decolorat, asemeni modificărilor produse prin ardere.
>
> Faptul cel mai uimitor era absența sângelui. Făcusem până atunci sute de autopsii, nu poți tăia un corp fără să curgă puțin sânge. Nici urmă nicăieri. Acest lucru m-a impresionat cel mai puternic.
>
> Îmi amintesc apoi că lipseau toate organele din pieptul calului. Cine făcuse incizia luase și inima, plămânii și tiroida animalului. Cutia toracică era complet goală și uscată. Cum scoți inima din piept fără urmă de sânge?

După cum povestește în continuare în *An Alien Harvest*, o carte de referință a Lindei Howe, dr. Altshuler, fusese de asemenea martorul apariției câtorva OZN-uri în Rezervația Națională Great Sand Dunes, cu puțin înainte de a fi antrenat în anchetarea cazurilor de mutilare. Auzise despre aceste apariții în vecinătate și într-o noapte s-a dus el însuși în parc.

„Cam pe la 2-3 dimineața am văzut trei lumini foarte strălucitoare, mișcându-se încet împreună pe deasupra vârfurilor muntelui Sangre de Cristo", relata dr. Altshuler. Știam că nu există drumuri pe creasta acestor munți sălbatici, așa că luminile nu puteau fi mașini... Luminile acelea se aflau deasupra vârfurilor și se deplasau încet și egal. La un moment dat mi s-a părut că veneau spre mine deoarece se măriseră. Apoi deodată au țâșnit în sus și au dispărut..."

Dr. Altshuler a fost atât de șocat, atât de aceste apariții, cât și de ancheta care a urmat, asupra mutilărilor, încât a refuzat ca numele său să fie asociat cu vreunul din

cele două incidente. „Eram nemaipomenit de speriat", spunea el. „Nu puteam mânca, nu puteam dormi. Eram înspăimântat că aș putea fi descoperit, discreditat, concediat, că n-aș mai avea credibilitate în lumea medicală. Experiența din 1967 a fost atât de copleșitoare pentru mine, încât am tăgăduit-o față de oricine, chiar și față de mine însumi..."[2]

Am avut plăcerea să-l întâlnesc pe dr. Altshuler în timpul Conferinței OZN de la Ozark, Arkans, în 1990, și am fost impresionat de cordialitatea acestui om. Mi-a permis să pipăi câteva eșantioane de țesut conservate, prelevate de la o vacă mutilată și de țesut care fusese tăiat cu laser, iar diferența era abia vizibilă.

Cazul Alamosa a fost primul care a atras atenția opiniei publice din lumea întreagă, iar de atunci au fost raportate mii de cazuri similare. În 90 la sută din cazuri sunt implicate vite, dar au fost mutilați și cai, oi, capre și alte animale (inclusiv animale de apartament), în împrejurări similare. Fenomenul nu este câtuși de puțin cenzurat în Statele Unite.[3]

În multe cazuri animalelor li s-au extirpat organele sexuale, fapt ce a alimentat speculația că vinovate ar fi niște culte satanice. Lucrurile ar putea sta așa în câteva cazuri, dar e îndoielnic ca astfel de culte să aibă posibilitatea de a extrage organele sexuale cu o precizie desăvârșită, nelăsând nici o pată de sânge sau alte urme. Și nici n-a fost prins încă nimeni asupra faptului, deși s-au oferit recompense substanțiale (până la 45.000 de dolari) pentru informații care să conducă la arestarea vinovaților. Animalele de pradă au fost și ele învinuite de aceste mutilări, dar, după cum vom vedea, teoria se poate aplica doar în puține cazuri. O teorie mai plauzibilă este că mutilările fac parte dintr-un proiect secret de cercetare al guvernului american, un experiment de război bacteriologic, de exemplu.

Încă o dată, deși există indicii certe despre amestecul guvernului în anumite cazuri, cum este cel prezentat în relatarea următoare, dovada responsabilității *directe* a guvernului este în continuare inconsistentă.

O LEGĂTURĂ MILITARĂ

În 1988 am primit câteva informații interesante de la un bărbat a cărui cercetare asupra mutilării de la Alamosa a avut consecințe curioase, în care a fost amestecată armata.

În toamna anului 1967 Raymond Ingraham era student în anul II la Facultatea de Inginerie a Universității din Colorado, când l-a cunoscut pe Mike Kellenbarger, un cercetător pasionat al fenomenului OZN, membru al Organizației pentru Cercetarea Fenomenelor Aeriene (APRO). În vacanța de Crăciun a acelui an, Raymond, Mike și încă un prieten au hotărât să facă o excursie la San Luis Valley, unde se petrecuseră mai multe mutilări de animale și apariții OZN. „Sincer vorbind, era mai mult o aventură decât un efort de cercetare serios," mi-a spus Ingraham.

Distanța de la Boulder la San Luis Valley este de aproape 300 de mile. Pe drum grupul s-a oprit la Colorado Spring pentru a-și face rost de câteva provizii de alimente de la US Air Force Academy, unde tatăl lui Mike era ofițer și apoi și-au continuat călătoria.

„Am ajuns în Valley vineri seara târziu și, cum călătoream cu o mașină-rulotă, am tras în afara drumului. Noaptea a fost cumplit de friguroasă, dar liniștită." A doua zi grupul a avut norocul să-l întâlnească pe fermierul căruia îi aparținuse Lady (probabil Harry King, cel care a descoperit rămășițele).

„Deși la început a fost foarte bănuitor și evita parcă să și vorbească cu noi, când l-am vizitat s-a încins treptat și ne-a povestit nestingherit ce știa. Ne-a arătat locul unde fusese găsită Lady și chiar și atunci, la atâtea luni de la eveniment, se putea vedea clar conturul calului, de parcă nu mai voia să crească nimic pe acel loc.

În acel moment am observat un autobuz cenușiu cam la un sfert de milă, pe drumul care pleca de la fermă. Aveam cu mine aparatul de filmat, dotat cu obiectiv de 80-210 mm. În timp ce fermierul continua să povestească am ridicat aparatul și l-am rotit încet către mașină. Când am început să măresc imaginea și să focalizez pe mașină, aceasta a pornit brusc, ridicând un nor de praf, ascunzând complet vehiculul. Fermierul a declarat cu indiferență că astfel de lucruri se petreceau *tot timpul,* iar de la descoperirea animalului mutilat s-au înmulțit de câteva ori. Dar se întâmpla la fel și *înainte*, după ce se plânsese Aviației despre niște elicoptere nemarcate, zburând la rasul solului, în lungul văii, trăgând după coioți și uneori speriind vitele. A afirmat că bombardierele B 52 de la o bază Air Force din New Mexico ar fi venit noaptea, zburând la joasă înălțime și-și băteau joc, bombardând în șir dunele de nisip, producând un zgomot asurzitor și distrugând în jur.

Întorcându-ne către casă, fermierul ne-a spus câteva povești incredibile despre lumini, vehicule stranii și farfurii, care erau de-a dreptul banale în regiune. Sincer vorbind, izolarea fermei și ciudățenia proprietarului ei m-au făcut să cred că acesta nu era chiar întreg la minte, dar pe de altă parte, povestea despre hărțuielile la care a fost supus de către presă și armată nu era total de necrezut. Părea că regretă sincer că a raportat imediat mutilarea.

În timpul acestei călătorii am zărit din nou, cu altă ocazie, în Alamosa, un autobuz cenușiu, parcat nu departe de noi în vreme ce alimentam mașina. N-am fost niciodată

siguri că ne urmărea pe noi, deși stătea întotdeauna cineva pe scaunul șoferului, chiar și când autobuzul era parcat.

Cu excepția discuției cu fermierul, călătoria a fost cât se poate de neinteresantă. N-am văzut nici un fenomen inexplicabil, cu toate că ne-am petrecut două nopți urmărind cerul prin binoclu și aparate de filmat. Am fost cu toții de acord că San Luis Valley ar fi fost un loc ideal pentru o ascunzătoare de OZN-uri, ținând cont de vastitatea regiunii, greu de descris în cuvinte. Am făcut drumul înapoi spre Boulder. Cu timpul, fiecare a pornit pe drumul său. Am abandonat școala în 1969 și am pierdut urma lui Mike.

În ianuarie 1970 am primit ordinul de încorporare și, după ce am studiat toate posibilitățile, am preferat infanteria. Am fost acceptat de serviciul de informații al US Army, pentru specialitatea identificare fotografică. Am pornit către Ford Leonard Wood, Missouri, pentru antrenamentul de bază. La primul examen de selectare/verificare am fost întrebat direct *de ce* fusesem în Alamosa în 1967 și ce făcusem acolo.

Inutil să spun că am fost uluit: (a) de faptul că știau că fusesem acolo; (b) de ce îi interesa pe ei. Când a venit vorba despre APRO m-au întrebat dacă mă înscrisesem și eu în organizație, la care am răspuns sincer „Nu“. Aparent au fost mulțumiți de răspunsurile mele. Din cauza unui ulcer la stomac care se manifesta deja, n-am intrat niciodată în Army Intelligence și am fost demobilizat în martie 1970...“[4]

ANCHETE OFICIALE

În ultimele zile ale Proiectului Blue Book, dr. J. Allen Hynek a fost solicitat de maiorul Quintanilla de la oficiul Blue Boock să ia legătura cu un fermier. Acesta

trimisese în februarie 1968 o scrisoare Secretarului de Stat pentru Apărare, Robert McNamara, în care relata un incident OZN/vite. Fermierul, care locuia cam la 30 de mile nord de Kansas City, Missouri, a fost trezit la 3.20 dimineața de mugetele animalelor sale. Afară a văzut vitele holbându-se la un obiect luminos ce părea să aibă cel puțin 100 picioare în diametru plutind pe loc cam la 20-25 picioare deasupra solului, producând un sunet ca o vibrație, ca un fâșâit.

Fermierul a povestit că vitele s-au împrăștiat și obiectul s-a îndepărtat cu iuțeală în cele din urmă. „Am mai pierdut și până acum o vacă, două, din când în când, – furate fără îndoială – dispărute fără nici o urmă“, scria el lui McNamara. „Văzând aparatul mi-am zis: Nu-i de mirare că n-am găsit urme! Erau răpite din aer!“

Dr. Hynek a luat legătura cu fermierul prin telefon și a fost impresionat de declarația acestuia, deși a regretat că nu au putut discuta direct. „Blue Book a considerat, bineînțeles, că nu merita să cheltuie timp și bani cu mine să pot vizita martorul,“ relata el. Cazul a fost pur și simplu dat deoparte ca „neexplicat“.[5]

În aprilie 1973, procurorul de stat Allen Danielson a cerut FBI-ului să demareze o anchetă de proporții ca urmare a valului de mutilări din Iowa. Deși se ajunsese la o înțelegere de cooperare cu Iowa Bureau of Criminal Investigation și cu câțiva șerifi din zonă,[6] se pare că FBI n-a arătat prea multă tragere de inimă în investigarea cazurilor.

O altă cerere a fost înaintată FBI-ului doi ani mai târziu. În august 1975, ca urmare a 130 de cazuri de mutilare de vite într-o perioadă de doi ani confirmate de Biroul de Investigații din Colorado, senatorul Floyd Haskell a trimis o scrisoare la FBI, solicitând asistență. În această scrisoare Haskell a consemnat că, în câteva cazuri, fermierii

au declarat că au fost urmăriți de elicoptere și că de atunci umblă înarmați pentru a-și apăra animalele și familiile. „Am discutat cu directorul FBI, Clarence Kelly și de asemenea cu locțiitorul său din Washington și am cântărit motivele pentru care ar prelua FBI acest caz", relata Haskell. „Dar cum nu s-a descoperit vreo dovadă care să ateste manevre interstatale legate de mutilările reclamate, FBI a hotărât că acest caz nu intră în jurisdicția sa. Deși ar fi fost binevenit un ajutor din partea FBI, după discuția purtată cu ofițeri de la CBI, am fost mulțumit să constat că biroul inițiase o anchetă foarte serioasă. Sper că, în colaborare cu oamenii legii din regiune, CBI va reuși să afle cine sau ce se află în spatele acestor mutilări și să pună capăt spaimelor populației rurale din Colorado."[7]

Prin 1974, fermierii din Nebraska s-au înfuriat atât de tare din cauza mutilărilor, încât au pus mâna pe carabine și puști de vânătoare și au format potere. „N-am mai văzut în viața mea ceva asemănător", comenta în septembrie 1974 senatorul de Nebraska, Jules Burback. „Tipii erau aproape isterici." Cum în zonele unde se întâmplaseră mutilările fuseseră observate și foarte multe elicoptere nemarcate, fermierii au început să tragă în ele. După ce două gloanțe au străpuns acoperișul unui elicopter utilitar care verifica liniile de înaltă tensiune, piloților li s-a ordonat să zboare la altitudine mai mare decât cea normală când străbat regiunea pentru a nu fi doborâte de fermierii înfuriați.[8] În anumite zone elicopterele au fost chiar reținute la sol.

Pe lângă elicoptere, fermierii au continuat să vadă și lumini bizare și OZN-uri. „Mi s-a raportat prezența OZN-urilor în zonă, dar n-am văzut nici unul cu ochii mei", spunea șeriful Richards din Cochran County, Colorado, în primăvara anului 1975. „Oamenii care au relatat aceste apariții spun toți aceeași poveste. Este lat cam cât o autostradă cu două benzi, rotund și are culoarea soarelui la apus,

cu o irizare albăstruie în jur. La două, trei zile după observarea unui astfel de obiect se aude despre mutilarea altor câteva vaci."[9]

Mai târziu, în cursul aceluiași an, guvernatorul statului Colorado, Richard Lamm, și-a exprimat furia la o întrunire a Asociației Crescătorilor de Vite din Colorado: „Mutilările sunt una dintre cele mai grave insulte și provocări din istoria industriei de creștere a animalelor din vest", a declarat el. „Este important să lămurim misterul cât mai curând cu putință. Industria creșterii vitelor a primit deja o lovitură din punct de vedere economic. Din punct de vedere omenesc nu putem permite continuarea acestor masacre."[10]

La începutul anului 1975, ajutorul de șerif din Coryell și oficiali din Departamentul Siguranței Publice (DPS), anchetând cazul unui vițel mutilat în apropiere de Copperas Cove, Texas, au descoperit că organele sexuale fuseseră extirpate, în maniera tipică fără urme de sânge. Urme ciudate au fost găsite nu departe de stârv, constând din cercuri concentrice imprimate în pământul tare, iar la aproximativ 40 yarzi de vițel, în câmp deschis, o suprafață având cam 30 picioare în diametru era brăzdată de urme identice. Smocuri de iarbă uscată fuseseră presate parcă de o formă circulară cu o forță înfricoșătoarte, care scobise pământul și mutase și pietrele din loc. Câteva smocuri de iarbă fuseseră parcă „învârtite", atât de repede, încât zăceau cu rădăcinile în sus.

Oficialii DPS au emis ipoteza că ar fi utilizat un vehicul aerian. Mai târziu s-a aflat că mai mulți locuitori din preajma localităților Copperas Cove și Killen observaseră o lumină galben-portocalie plutind pe deasupra fermelor, cam în același timp cu mutilările.[11]

Cum FBI a refuzat inițial să se amestece, investigațiile au fost lăsate mai mult în seama oficialităților locale.

Rezumatul raportului oficial, pus la dispoziție de către FBI, făcut de ofițerul de poliție Gabriel Valdez din New Mexico, oferă un exemplu interesant de anchetă în cazurile de mutilare. Incidentul a avut loc în 13 iunie 1976 la o fermă aparținând lui Manuel Gomez, în apropiere de Dulce, New Mexico.

> ...La locul faptei, subsemnatul a examinat stârvul unei vaci de 3 ani, negre, care zăcea pe partea dreaptă. Urechea stângă, limba, ugerul și rectul îi fuseseră îndepărtate cu ceva ce pare să fi fost un instrument extrem de ascuțit. Pe pielea animalului nu se aflau urme de sânge... O altă probă era o mică perforație în piept. Nu se vedea nici o altă urmă susceptibilă de a fi provocat moartea.
>
> Cercetările au continuat în zonă și au scos la iveală că un suspect aparat de zbor, de un tip oarecare, a aterizat de două ori, lăsând urme ca de suport de sprijin poziționat în triunghi, ca un trepied. Diametrul fiecărei urme era de 14 inch. Perimetrul între cele trei urme era de 16½ yarzi (6 x 5 x 5½). Provenind tot de la cele două aterizări, au mai fost descoperite și alte semne mai mici, tot în formă de triunghi, lăsate parcă de un trepied. Distanța între două picioare ale „trepiedului" era de 26 inch, iar o urmă avea 4 inch diametru. Cercetările au arătat că aceste mici urme de trepied au urmărit pe o distanță de aproape 600 picioare animalul. Urmele vitei arată locul unde aceasta s-a zbătut și a căzut. Urmele mici de trepied pot fi văzute de jur împrejurul animalului. Alte indicii arată că iarba din jurul urmelor triunghiulare care au urmărit vaca, fusese pârjolită. De asemenea, sub aceste urme mici a fost descoperită în două locuri o substanță uleioasă galbenă. Substanța a fost expediată la Laboratorul Poliției de Stat. Laboratorul n-a putut determina compoziția chimică a acesteia...
>
> În 17.06.1976 subsemnatul l-a contactat pe dl. Howard Burgess din Albuquerque, M.M., pentru a-l chema să efectue-

> ze un test la fața locului, pentru determinarea nivelului de radiații. Acest lucru s-a petrecut la trei zile de la producerea incidentului. El a constatat că în jurul urmelor trepiedului nivelul radiaților era de două ori mai mare decât indicația normală pentru împrejurimi. Calificarea domnului Burgess în domeniu poate fi verificată, el este om de știință, care, înainte de pensionare, lucrase la Laboratorul Sandia, din Albuquerque. După părerea subsemnatului, urmele de radiație găsite fuseseră lăsate deliberat la fața locului pentru a induce în eroare cercetările...
>
> Vaca avea un vițel de trei luni care n-a mai fost văzut după incident. Părea destul de ciudat, întrucât un vițel mic nu stă în mod normal departe de mama sa, chiar dacă aceasta este moartă...

Ofițerul Valdez nota că în toate cazurile de mutilare de vite petrecute în New Mexico și în satele din jur în acea vreme „scopul mutilărilor fusese ganglionar limfatic“. Iar într-un caz „o mare doză de atropină insecticidă fusese detectată în sistemul sangvin“, relata el. Atropina este un tranchilizant. S-ar putea spune deci că vinovați erau fie agenți guvernamentali, fie indivizi particulari, deși prezența drogului nu trebuie legată de mutilare neapărat. Iar cercetările din cazurile ulterioare n-au reușit să confirme prezența unor astfel de substanțe.

Pe parcursul anchetei, Valdez a studiat mai multe teorii asupra mutilărilor, inclusiv cea a „adoratorilor Satanei“ sau a animalelor de pradă. „Ambele au fost eliminate datorită preciziei și costul necesar pentru întreprinderea unei operațiuni atât de complicate și secrete“, consemna Valdez în raportul său. „Ar trebui remarcat de asemenea că în primăvara lui ’74, când un număr extraordinar de mare de vite au pierit din cauza imenselor căderi de zăpadă, hoiturile au fost mâncate de animalele de pradă. Res-

turile acestor vite nu seamănă cu cele ale animalelor mutilate..."

Într-unul din animalele găsite mutilate în New Mexico analiza chimică a indicat prezența unei „rășini ionizate și a vitaminei B12". Valdez concluziona în raportul său că cercetările întreprinse au îngustat câmpul de ipoteze la acele teorii care presupun: (1) utilizarea experimentală a vitaminei B12; (2) testarea sistemului limfatic și (3) testarea implicațiilor unui război biologic și poate chiar o corelare a acestor trei posibilități.[12]

Într-un alt caz, reclamat de Manuel Gomez din Dulce, în care la 24 aprilie 1978 a fost mutilat un taur în vârstă de 11 luni, Valdez a raportat câteva descoperiri suplimentare neobișnuite:

> ...Cercetările au arătat că... taurul [fusese] aruncat dintr-un aparat de zbor, la nord de casa fermierului Gomez... Rectul și organele sexuale îi fuseseră scoase cu un instrument ascuțit și fin... Taurul prezenta contuzii vizibile în jurul pieptului, părând să indice că fusese folosită o chingă pentru ridicarea și coborârea lui din aparatul aerian...
>
> S-au găsit urme... la nord de animalul măcelărit. Aceste urme rotunde de pași, având 4 inch în diametru, conduc către animal și... aparent se întorc spre aparatul ce plana deasupra. Cel ce a lăsat urmele trebuie să fi fost destul de greu, întrucât pământul era uscat și dur... Pe măsură ce se deplasa răzuia parcă solul.
>
> Ficatul și inima animalului au fost scoase de către subsemnatul. Ambele erau albe și flasce, aveau consistența untului de alune. Cadavrul era deshidratat. Inima a fost dusă la Laboratorul Medical din Los Alamos pentru analiză, iar ficatul a fost trimis la trei laboratoare diferite... Ficatul a fost comparat cu un ficat sănătos, comestibil, pentru evidențierea diferențelor. Ficatul taurului nu conținea cupru, dar conținea de patru

ori mai mult fosfor, zinc și potasiu. În momentul de față nu se poate da o explicație acestui fapt... De asemenea, sângele care a curs din nasul animalului când se presupune că a fost aruncat de sus, este de culoare roz-deschis.

Pielea animalului era sfărâmicioasă, iar... carnea de sub aceasta era de culoare rozalie. O explicație probabilă pentru culoarea roz a sângelui este utilizarea unui tip de radiații controlate pentru uciderea animalului, potrivit experților în radiații. Corpusculii roșii au fost distruși, materia rămasă având o culoare roz... Se presupune că acest tip de radiații nu este dăunător pentru oameni, deși aproximativ 7 persoane care au vizitat locul respectiv, s-au plâns de amețeli și [ilizibil]. Oricum, subsemnatul nu a avut aceste simptome, după cercetarea a 11 cazuri de mutilare în ultimele 4 luni.

Singurul acces spre locul unde s-a petrecut mutilarea este prin curtea din fața casei domnului Gomez. Nu a fost văzut sau auzit însă nici un autovehicul pătrunzând pe pășune... Totuși, un domn Martinez, aflat în vizită la ginerele său Mauricio Gomez (fratele lui Manuel Gomez) a auzit un aparat zburând la joasă înălțime în apropierea locului unde a fost găsit taurul mutilat, la aproximativ ora 3 dimineața, în 24.04.1978...

Investigarea acestor cazuri stranii de mutilare a fost stânjenită de imposibilitatea de a găsi laboratoare care să poată efectua teste și să tragă concluzii corecte... Subsemnatul consideră că aceste animale au fost marcate cu câtva timp înainte de a fi fost mutilate... După părerea subsemnatului, animalele au fost ridicate de aparate de zbor, mutilate altundeva, aduse înapoi și aruncate de sus. Acest lucru e indicat și de contuziile și oasele rupte ale vitelor.

Mutilările identice s-au petrecut pretutindeni în sud-vest... nu au apărut martori oculari ai acestor evenimente... Trebuie să admitem că, oricine ar fi răspunzător de aceste mutilări, este bine organizat, dispunând de tehnologie fără limite, finanțe și discreție...[13]

TESTE CHIMICE

Savantul Howard Burgess, care înainte de pensionare fusese angajat al Laboratorului Sandia, a desfășurat o amplă muncă de cercetare a cazurilor de mutilare din nordul statului New Mexico și din sudul Coloradoului, inclusiv, după cum este confirmat de raportul precedent, a celor petrecute la ranch-ul lui Manuel Gomez. El atrăgea atenția în 1979 că, până în acel moment, fuseseră estimate cam 10.000 de cazuri în Statele Unite. „Pentru marele public termenul **mutilare** a ajuns să însemne o grosolană operație de sex, făcută de vreun cult necunoscut", comentă el. „Acest lucru nu e adevărat pentru animalele pe care le examinăm noi. Din fiecare animal au fost extirpate aceleași părți ale sistemului limfatic și digestiv printr-o operație precisă și fără urme de sânge. Operația este efectuată în general în aer și animalul este aruncat apoi de sus. În multe cazuri, animalele par să fi fost cumva iradiate."

Burgess a constatat că 90 la sută din vitele mutilate erau vaci între 4 și 5 ani sau juncani sub un an. Pornind de la speculația că animalele fuseseră „marcate" în vreun fel, Burgess a făcut un test în ultraviolet asupra unei cirede aparținând fermei lui Gomez, în Apache Indian Reservation, lângă Dulce. Noaptea târziu, în 5 iulie, au fost controlate 100 de vite, folosindu-se 5 tipuri de lămpi de ultraviolete, acoperind practic întregul spectru. Lămpile au fost montate deasupra unui țarc îngust prin care putea trece doar un singur animal la un moment dat.

„Spre uimirea noastră", relata Burgess, „trei vaci de 4 ani și doi juncani aveau pete puternic fluorescente pe spate sau pe cap, potrivindu-se în tiparul animalelor mutilate în regiune, în perioada respectivă. Nu s-au descoperit marcaje pe părțile laterale sau pe burtă. N-am putut găsi nimic, solid sau lichid, în interiorul țarcului sau pe pășune,

care să strălucească în culoarea sau cu intensitatea marcajelor de pe animale. Petele fluorescente nu proveneau de la substanțe aflate în preajmă. Dacă animalele fuseseră marcate dinainte, cum a fost făcut acest lucru? Când? De către cine?"

Către miezul nopții, șeful Poliției Tribale, Raleigh Tafoya, din poliția indienilor apași, s-a oprit în apropiere pentru a urmări desfășurarea experiențelor. „Ați văzut lumina portocalie de pe cer care dădea târcoale mai devreme? a întrebat el: „Era la fel cu cele care se arată întotdeauna când are loc o mutilare. Probabil vă supraveghează." Mai târziu, în aceeași noapte s-au petrecut două mutilări, la câteva mile depărtare, pe povârnișul unui munte.

Părul fluorescent a fost prelevat pentru a fi analizat la Schoenfeld Clinical Laboratories din Albuquerque. Conținea o substanță organică, aparent metalică. Patru săptămâni mai târziu, fluorescența „s-a stins" brusc și inexplicabil.

Cu patru zile înaintea efectuării testului cu ultraviolete, în 2 iulie, douăzeci de martori au observat un disc plutind chiar deasupra camionetei unui inspector de drumuri, în preajma casei acestuia, din Taos, New Mexico. Obiectul a fost descris ca având 25-30 picioare în diametru, emițând o lumină strălucitoare, roz-portocalie și părând asemeni unui arc electric de înaltă tensiune. Din OZN se cernea o substanță așternându-se pe sol și pe camionetă. Fulgii mărunți, de un cenușiu deschis, având cam a șaisprezecea parte dintr-un inch lățime și aproximativ 3 șaisprezecimi lungime, de grosimea unei hârtii de împachetat, semănau cu niște solzi de vopsea uscată. Leroy Graham, inspectorul de drumuri, a adunat o cantitate importantă din această substanță într-un borcan sterilizat, iar dr. Burgess (aflând despre incident abia 6 luni mai târziu) a aranjat ca analiza să fie făcută la laboratorul Schoenfeld.

Dr. Robert Schoenfeld a descoperit 22 de elemente, care apar în general în compoziția substanțelor organice, plus urme de europium, lantan, ytriu, platină și vanadiu. Au fost găsite și importante cantități de magneziu și potasiu.[14]

Dr. Schoenfeld a declarat ziaristului Larry Statser că substanța analizată de el avea o compoziție chimică identică celei descoperite pe pielea vitelor studiate mai demult. Substanța era asemănătoare unor „țăndări sau așchii de vopsea gri", explica el, „conținând o cantitate extrem de mare de potasiu și magneziu". Concret, cantitatea de potasiu era cam de 70 de ori mai mare decât cea existentă în mod normal în eșantioanele de pământ luate din zona Taos. Testată spectrometric, substanța părea asemănătoare compoziției teflonului, deși ambele eșantioane s-au dovedit a fi organice în esență, „diferite total de aliajele metalice, cum sunt cele din industria aeronautică, de exemplu", a spus Schoenfeld.[15]

Poate e doar o coincidență, către sfârșitul anului sau chiar în 1979, corespunzând șablonului de vârstă pentru animalele marcate, nu departe de locul unde OZN-ul a plutit deasupra casei lui Leroy Graham din Taos. Un OZN, similar celui raportat în iulie, fusese observat cu o noapte înainte în zonă.[16]

Deși se pensionase, agentul FBI Kenneth Rommel jr. a revenit în activitate pentru a prelua în 1979 conducerea unei anchete FBI, dispunând de un buget de 50.000 dolari (Animal Mutilation Project). În raportul către directorul FBI, referindu-se la incidentul din Taos, Rommel concluziona:

> ...Câțiva indivizi dintre cei mai gălăgioși în presă au tras concluzia că acești fulgi sunt identici cu o substanță prelevată de pe spinarea unor vite cu ocazia unui test făcut în Dulce,

> New Mexico... N-am putut găsi un eșantion din substanța care ar fi fost colectată cu ocazia testului Dulce, dar este descrisă ca fiind un material fluorescent.
>
> Nu am confirmarea vreunei legături între cele două substanțe, iar cei care le-au văzut pe ambele mi-au spus că nu sunt identice. Aș aprecia totuși dacă folosind testul spectroscopic de masă sau orice alt test coerent, ar putea fi identificați acești fulgi. Mi-ar fi de mare folos în discreditarea teoriei legăturii între OZN-uri și mutilările de vite...[17]

Raportul laboratorului FBI identifică materialul ca fiind „vopsea emailată albă, tipică, din latex acrylic, tip emulsie, pentru vopsit exteriorul caselor“, care „pare să fie obținută din substanță lemnoasă“, dar „originea și/sau procesul de fabricație a acestei vopsele n-au putut fi determinate.“

Comentând în general fenomenul mutilărilor de animale, Rommel concluziona că „sursele cele mai demne de crezare au atribuit aceste distrugeri animalelor de pradă obișnuite și activității gunoierilor.“[18] (fig. 2.4), concluzie pe care a reafirmat-o și în raportul său final din iunie 1980, la pagina 297. Criticii săi însă, printre care și ofițerul de poliție Valdez, au comentat că Rommel a neglijat să investigheze cazurile „clasice“, concentrându-se în schimb asupra animalelor care muriseră evident din cauze mult mai naturale și că nu s-a deranjat să discute cu fermierii și anchetatorii, care erau cei mai familiarizați cu problema. Valdez a acuzat faptul că raportul „pare foarte convingător deoarece vine de la un agent FBI, dar tot ce e consemnat în el este pură speculație.“[19]

Un alt critic a fost senatorul de New Mexico, Harrison Schmitt, la a cărui sesizare Procurorul General al Statelor Unite a declanșat ancheta FBI (fig. 2.2). Senatorul Schmitt a fost astronaut, având doctoratul în geologie ob-

ținut la Harvard, declarase anterior: „Mutilările sunt tot atât de misterioase pe cât sunt de oribile. Avem de-a face fie cu un aspect al fenomenului OZN, fie cu o imensă, uriașă conspirație, dispunând de fonduri enorme."[20]

O LEGĂTURĂ CU EXTRATEREȘTRII?

S-au auzit, inevitabil, acuzații de ascundere a adevărului, mai ales după ce fermierii sau alți investigatori au constatat insuficiența probelor pentru atestarea activității animalelor de pradă sau a celor ce se hrănesc cu hoituri. Animalele nu s-ar fi îndepărtat, în majoritatea cazurilor, prea mult de prada mutilată, iar în numeroase situații, în regiunile unde au avut loc mutilările, au continuat relatările despre aparițiile unor obiecte zburătoare neidentificate, incluzând aici și misterioase elicoptere, deplasându-se într-un mod neconvențional.

Prin 1980, cercetătorul Tom Adams a întocmit un catalog cuprinzând aproximativ 200 de cazuri de mutilare în care se făceau referiri și la apariții OZN sau elicoptere. Spre sfârșitul anului 1975, Federal Aviation Administration începuse o anchetă oficială asupra aparițiilor deasupra nord-estului statului New Mexico, dar răspunzând, câțiva ani mai târziu, cererilor înaintate diferitelor birouri ale acesteia, în baza Actului de Libertate a Informației, FAA a negat că ar fi deținut informații despre misterioasele elicoptere și OZN-uri sau că ar fi făcut vreo anchetă în acest sens.

În toamna anului 1976, mergând pe urma a 22 de cazuri confirmate de mutilare din Madison County, Montana, petrecute între iunie și octombrie, un vânător din Bozeman, Montana, a observat un elicopter negru, fără însemne, dispărând în spatele unei coline din regiunea Red

Mountain, în apropiere de Norris. Ajuns în vârful dealului, vânătorul a văzut elicopterul (părea de tipul Bell Jet Ranger) aflat pe sol, cu motorul în funcțiune.

Șapte bărbați au coborât și au început să urce colina, îndreptându-se către martor. Vânătorul le făcu semn cu mâna, strigându-le cuvinte de salut. A putut constata că bărbații păreau toți asiatici, cu ochi înguști și piele măslinie și discutau între ei într-o limbă indescifrabilă. Brusc, cei șapte s-au întors îndreptându-se către elicopter, iar vânătorul a pornit în urma lor. Când se apropie cam la 6 picioare distanță, „orientalii" au rupt-o la fugă, au sărit în elicopter și au decolat.[21]

Niște turiști asiatici sfioși poate? În acest caz particular se sugerează o explicație convențională, deși mai rămân întrebări dificile. Alte cazuri sunt complet deconcertante, mai ales cele în care sunt implicate OZN-uri mai „convenționale".

Unul din multele incidente citate de Linda Howe în *An Alien Harvest* s-a petrecut la sfârșitul anului 1976 la ferma McGuire din Bosler, Wyoming. Martorii, fermierul Pat McGuire și vărul acestuia Mark Murphy, au zărit un obiect mare, strălucind portocaliu, planând deasupra fermei. Mugetul vitelor se putea auzi de departe. Observând obiectul de la o distanță de 1,8 mile, prin luneta unei carabine, cei doi au putut vedea lumini roșii, galbene, albastre și albe rotindu-se în jurul extremităților superioară și inferioară ale obiectului. Deodată, vacile se liniștiră. Înspăimântați, martorii nu au întreprins nimic până a doua zi dimineață, când au descoperit că lipsea o vită.[22]

Linda relatează că angajații firmei Sterling, Colorado, au văzut adeseori o lumină mare, albă, plutind în aer însoțită de lumini mai mici ce păreau că intră și ies din cea mare. Aparițiile au continuat „aproape în fiecare noapte", din noiembrie 1976, până în primăvara lui 1977.

Șeriful din Logan County, „Tex“ Graves, a încercat să se apropie de obiecte cu un aparat ușor de zbor, dar n-a reușit. „Orice am fi făcut, nu ne-am putut apropia la mai puțin de 5 mile de el“ i-a declarat șeriful Lindei. „De câteva ori am observat niște lumini mai mici ieșind din lumina cea mare și coborând apoi direct spre sol. Uriașa lumină strălucitoare putea rămâne spânzurată în aer, iar când se mișca se deplasa în sus, în jos, înainte, înapoi, călătorind foarte repede. După un timp luminițele se alăturau celei mari și dispăreau împreună.“[23]

Graves, care prin aprilie 1977 a făcut schimb de informații privitoare la mutilări cu oficialități din alte 20 de state, a fost înștiințat de ajutorul de șerif Keith Wolverton din Cascade County, Montana, că un OZN a putut fi observat pe radar, plutind la o altitudine de 24.000 picioare, înainte de a urca brusc într-un interval de 3 secunde și jumătate, la 44.000 picioare.[24] Bill Jackson, reporter la *Sterling Journal Advocate,* a reușit să facă un număr de fotografii ale obiectului (reproduse în *An Alien Harvest*), cu ajutorul unui teleobiectiv și chiar a avut câteva ocazii să vadă OZN-uri de aproape. Într-o noapte înnorată, pe când conducea îndreptându-se către nord, pe Colorado Highway 61, cam la 30 mile de Sterling, un obiect imens venea direct către el în zbor:

> ...Am tras pe dreapta, gândind că pusesem mâna pe un subiect într-adevăr mare, un 747 prăbușindu-se poate în preerie. Am ieșit din mașină și am privit cum zbura țintă către mine. Era extrem de silențios – nici un sunet... Avea lumini de toate culorile: verzi, albe, roșii, portocalii, să fi fost cam o sută de lumini. N-am putut observa un contur precis, dar luminile păreau să formeze linii, ca un dreptunghi sau un oval, parcă. Era mare cât un teren de fotbal, cel puțin 300 de picioare lungime, și se mișca încet pe dedesubtul norilor.[25]

Pe parcursul unui amplu studiu asupra fenómenului de mutilări, dr. Henry Monteith, fizician pasionat, a fost angajat al laboratoarelor Sandia, a descoperit că indienii erau atât de înspăimântați de aceste mutilări, încât îngropau imediat stârvurile și șovăiau chiar să vorbească despre acest subiect. „Nu vor să spună nimic deoarece ei știu că mutilările sunt făcute de «oamenii stelelor», este citată o afirmație a sa dintr-un interviu din 1979. „Ei știu de ce fac acest lucru, de aceea ar trebui lăsați în pace. Acestea sunt chiar cuvintele lor... **oamenii stelelor** știu ce fac și trebuie să avem încredere în ei.[26] Monteith era convins că mutilările fac parte dintr-un „program de testare a mediului“ al extratereștrilor, care au mijloace de a se face nevăzuți, zădărnicind astfel orice efort de capturare a lor.[27]

Șeriful Lou Girodo care a condus ancheta demarată de procurorul districtual în cazurile de mutilare din Trinidad, Colorado, admitea de asemenea, într-un dialog cu Linda Howe, faptul că vinovați ar putea fi extratereștri. „Este posibil ca aceste mutilări să fie făcute de creaturi venite din lume“, declara el. Girodo a îndrăznit chiar să-și exprime părerea că misterioasele elicoptere ar putea fi nave spațiale „camuflate ca elicoptere“[28].

Ideea nu este chiar atât de absurdă precum pare. De multă vreme nave misterioase, lipsite de însemne, sunt asociate fenomenului OZN, așa cum am arătat în lucrarea mea anterioară, și îmi pare perfect realizabil ca străinii să-și poată masca vehiculele sau chiar să producă copii fidele ale unor aparate de zbor (uneori având o formă ridicol de neaerodinamică). Tot atât de posibil mi se pare ca navele sau chiar ei înșiși să aibă mijloace de a deveni invizibili, cu scopul de a ne menține într-o perpetuă stare de confuzie. O dovadă a acestei înșelătorii o constituie numeroasele relatări din New Mexico, referitoare la OZN-uri care imită zgomotul elicopterului.

Howard Burgess relatează că în 1978, un polițist din orașul Taos a auzit un zgomot ce i s-a părut a fi de elicopter, învârtindu-se pe deasupra mașinii sale de politie. Ieșind din mașină, a văzut un imens vehicul fără aripi, de forma unui trabuc, plutind nemișcat deasupra sa. Și-a luat apoi avânt și a dispărut dincolo de munți. Un martor descrie un alt incident, când, în apropiere de Dulce, a văzut un obiect mare, rotund, ce făcea un zgomot asemeni unui tractor vechi, în doi cilindri.[29]

Este totuși la fel de posibil ca, în multe cazuri, elicoptere ale guvernului american să fi fost implicate în investigații secrete asupra mutilărilor și, în cadrul unei operațiuni de dezinformare, să fi urmărit intenționat să se facă observate în zonele unde avuseseră loc evenimentele, distrăgând astfel atenția de la adevărații făptași. La această teorie subscrie și unul din principalii martori din cazul Colorado Ranch, pe care îl vom prezenta în capitolul următor.

OMULEȚII VERZI

Există și voci care susțin că administrația americană este implicată în cazurile de mutilare, ca parte a unei legături clandestine cu extratereștrii. Am aflat prima dată despre această bizară teorie de la Paul Bennewitz, care a făcut în 1980 câteva filme pe 8 mm cu OZN-uri, în apropiere de Kirtland AFB, Albuquerque, New Mexico, filme descrise și în documentele Air Force Office of Special Investigation (AFOSI). Bennewitz a interceptat și urmărit câteva semnale radio de joasă frecvență neobișnuite, prin care, credea el, comunicau extratereștrii. Oricare ar fi fost natura acestor semnale, ele aparțineau unui domeniu sensibil, suficient pentru a impune măsuri de dezinformare îndrep-

tate împotriva lui Bennewitz, în vederea discreditării sale, potrivit spuselor lui William Moore, care a fost pus și el să urmărească evoluția acestei campanii de dezinformare.

„Bennewitz a fost ținta unui interes din partea, nu a unuia, ci a câtorva servicii guvernamentale", a descoperit Bill Moore. „Personal, eram perfect conștient de eforturile concentrate ale tuturor serviciilor pentru intimidarea sistematică, descurajarea și discreditarea lui Paul prin intoxicarea acestuia cu o cantitate uriașă de informații false despre OZN-uri și extratereștri răuvoitori care, chipurile, le pilotează, despre tehnologia folosită de aceștia și bazele subterane pe care se presupune că le au și le folosesc... Îl vedeam pe Paul devenind sistematic tot mai paranoid și mai instabil din punct de vedere emoțional, pe măsură ce încerca să priceapă ce se întâmplă cu el."[30]

O asemenea informație falsă se află probabil și într-una din scrisorile lui Bennewitz, pe care mi-a trimis-o în 1985:

> Cercetarea și prelucrarea datelor pe calculator ar arăta că humanoizii sunt constituiți din segmente specifice vitelor... După câte se pare, humanoizii sunt verzi... Între guvern și acești extratereștri s-a încheiat un pact. Pot bănui doar ce conține acesta dar, bazându-ne pe probele pe care le am, putem reconstitui esențialul: li se dă pământ în schimbul navei atomice și a tehnologiei... Suntem de acord că la mutilarea vitelor și chiar după aceea, au fost și sunt ajutați de elicoptere nemarcate...

Se presupune că „humanoizii verzi" sunt fabricați de către extratereștri, una din bazele acestora aflându-se sub Archuleta Mesa, lângă Dulce, New Mexico (unde, în mod interesant, s-au petrecut majoritatea cazurilor de mutilare), iar „nava atomică" este, mi s-a spus, legendara „Snowbird" care a fost văzută în decembrie 1980, în timpul unui

zbor de încercare (escortată de peste 20 de elicoptere) de către Betty Cash și alți doi martori, în Huffman, Texas, după cum am arătat în cartea mea precedentă. Orice ar fi fost acea navă, cert este că martorii au fost iradiați și s-au îmbolnăvit foarte grav.[31]

În 1985 Bennewitz m-a invitat să facem o tură cu avionul și să fotografiem dovezile existenței acestei pretinse baze din apropiere de Dulce, dar din păcate s-a răzgândit și a anulat acțiunea. În iulie 1989 totuși, mi-au fost arătate câteva din fotografiile lui Bennewitz de către un prieten al acestuia, colonelul Ernest Edwards, care în perioada aparițiilor din 1980 era comandantul trupelor de pază de la depozitul de arme nucleare Manzano, Kirtland AFB (Manzaro Nuclear Weapons Storage Area). Edwards mi-a confirmat aceste apariții și mi-a indicat și locurile unde s-au petrecut, dar nici unul dintre noi nu a reușit să distingă vreo urmă neobișnuită în fotografii.

Asta nu înseamnă că resping total scenariul prezentat de Bennewitz. Pentru a fi eficientă, dezinformarea trebuie să conțină și câteva elemente de adevăr, iar întâmplarea următoare, dacă este reală, confirmă cel puțin un aspect al scenariului cu „humanoizii verzi".

În aprilie 1980, în apropiere de Waco, Texas, căutându-și o vacă rătăcită, pe cale să fete, un fermier a dat peste două „creaturi", înalte de 4 picioare, într-o poiană din pădurea de mesquite.

„Purtau un soi de îmbrăcăminte verde mulată pe corp, de culoarea frunzelor de mesquite primăvara", a povestit fermierul Lindei Howe. „Aveau îmbrăcate chiar și picioarele. Mâinile aveau formă de ou cu vârful îndreptat în jos, către pământ. Cărau împreună un vițel. Brațele li se legănau împreună înainte și înapoi. Mâinile aveau și ele aceeași culoare cu restul corpului, în nuanțe verzui. Nu aveau alte culori pe ei."

Fermierul spunea că făpturile acelea arătau ca niște mici adulți, nici grași, nici slabi, destul de voinici însă. Nu se putea distinge nasul sau părul. Deodată, au întors amândoi capul în același timp și fermierul le-a putut zări ochii: erau oblici și ascuțiți la coadă. „Semănau cu două migdale mari și întunecate. Mi s-a făcut frică să nu mă vadă. Citisem totul despre răpiri și nu aveam chef să mă ia cu ei în vreo farfurie zburătoare! Am șters-o repejor către vale", povestea el.

Fermierul a fost atât de tulburat de această experiență încât a păstrat secretul vreme de două zile. Într-un târziu a mărturisit soției și fiului și împreună s-au îndreptat spre locul unde văzuse arătările. Au găsit acolo pe deal resturile unui vițel, probabil același pe care-l cărau cele două ființe, căruia îi fusese jupuită pielea capului, zăcând pe pământ, împăturită cu dosul spre exterior. Nu se vedea nicăieri sânge. Puțin mai departe a fost găsită, întreagă, șira spinării vițelului, fără coaste însă.[32]

CULESUL RECOLTEI CONTINUĂ

Mulți cercetători resping posibilitatea ca mutilările de animale să fie produse de extratereștri sau de inteligențe nonumane, susținând ipoteze mai puțin exotice. George Erianne, de pildă, detectiv particular, care a sacrificat 7 ani cercetării acestui subiect, a ajuns în 1982 la concluzia că oficialitățile americane au efectuat în secret un studiu asupra armei biologice, care impunea ca vitele să fie culese la întâmplare (pentru a atrage mai puțin atenția, se pare). Potrivit lui Erianne, elicopterele au fost folosite pentru a transporta animalele tranchilizate într-un loc unde li se făceau operațiile de extragere a organelor, cu ajutorul instrumentelor laser, iar sângele era scurs pentru a fi testat. El

afirmă că sistemele de reproducere ale taurilor și vacilor de lapte seamănă foarte mult cu cel omenesc și că întâlnim și alte similitudini fiziologice inclusiv la membranele mucoase extrem de sensibile din cavitatea ochiului, la sistemul coronarian și la plămâni.

Erianne pretinde că a fost amenințat cu moartea când a făcut publice aceste descoperiri, fapt ce părea să-i demonstreze că se afla pe o pistă bună.[33] Un sprijin al teoriei sale este fabricarea recentă a unui produs sanguin, obținut din vite, produs ce ar putea fi folosit foarte bine într-un viitor apropiat ca înlocuitor temporar al sângelui uman. Substitutul, Hemopure, testat cu succes pe animale, este hemoglobină pură, substanța din sânge care transportă oxigenul. Hemopure nu prezintă pericolul de transmitere a unor boli precum SIDA sau Hepatita B și poate fi introdus în corpul omenesc, indiferent de grupa de sânge a acestuia.[34] Descoperirea s-ar putea să nu aibă cu mutilările, dar conduce totuși către unele speculații interesante. Este posibil, de exemplu, ca sângele scurs din corpul vitelor, după cum s-a constatat în majoritatea cazurilor, să fie folosit pentru o testare suplimentară în cadrul experimentelor chimico-biologice, bazate pe asemănarea (în multe privințe) a acestuia cu sângele uman.

Mulți experți însă, rămân nedumeriți de faptul că rareori s-au găsit urme de sânge la locul mutilărilor sau în hoituri. Întrebat în legătură cu acest fapt, de către Linda Howe, dr. Albert McChesney, patolog la Colorado State University, a răspuns: „Aș spune că ar fi practic imposibil să extragi tot sângele dintr-un animal fără să lași vreo urmă care să trădeze tăierea vaselor de sânge sau omorârea animalului în acest fel." Dr. McChesney a adăugat că o examinare mai atentă a stârvurilor ar fi putut releva prezența sângelui, care gravitase către organele interne sau către partea inferioară a animalului, dar a făcut și declarații

uluitoare despre tehnica folosită pentru scurgerea sângelui (exsanguinarea).[35]

Linda Home îmi povestea în 1990 că mutilările de animale au continuat, dar admitea că în majoritatea cazurilor nu se amintea nimic despre OZN-uri. Totuși, în august 1987, în timp ce patrula într-o zonă aparținând unei mari corporații din Denver, Colorado, un gardian a zărit un cerc uriaș deasupra unei pajiști aflate câteva sute de yarzi mai departe, cerc alcătuit din lumini nemișcate. N-a îndrăznit să raporteze deîndată incidentul de teamă să nu își piardă slujba, dar mai târziu a regretat hotărârea luată, când a doua zi dimineață a văzut un fermier ce aduna de pe pășune două vaci moarte, mutilate. „Cu ce fel de civilizație suntem oare confruntați?" a întrebat-o el pe Linda. „Nu mi-am luat ochii de pe luminile acelea. N-am remarcat nici o rază, nici un sunet, nimic. Cum pot face așa ceva?"[36]

Un caz înspăimântător de mutilare colectivă s-a petrecut în ziua sau în preajma zilei de 10 martie 1989, când cinci vaci gestante au fost găsite moarte de către L.C. Wyatt, pe proprietatea sa de lângă Hope, Arkansas. Sosind la locul cu pricina, ziarista Juanita Stripling a observat că vitele moarte fătaseră parcă în drum: „O vacă zăcea pe partea dreaptă", povestea ea. „Era o suprafață mare, un cerc perfect delimitat, în care alături de vită, vițelul zăcea încă în sacul embrionar... Nu s-a găsit sânge pe pământ sau pe corpurile animalelor. Solul nu era umezit de altfel, nici de apă, nici de lichide organice."

Dr. John Altshuler, patolog și hematolog, ale cărui comentarii, însoțite de fotografii la microscop ale eșantioanelor prelevate de la aceste vite, au fost publicate în cartea Lindei Howe, afirma că „s-ar putea trage concluzia că procedeul chirurgical utilizat asupra acestor animale a fost aplicat rapid într-un minut sau două și ca instrument de tă-

iere a fost folosită o sursă de temperatură foarte înaltă (laser, de exemplu), montată într-o sondă subțire sau un bisturiu."[37]

Un inginer specialist în domeniu pretinde că un laser capabil să execute o astfel de tăietură pe animale ar avea dimensiunile unui birou mediu și o greutate de aproximativ 550 livre. Tot el consideră că folosindu-se echipamentul laser existent, o astfel de operație, făcută unui singur animal, ar necesita cam o oră.[38]

Improbabilitatea existenței unei legături între oficialități și masacrele respective este întărită de aceste constatări, deși este cert că armata a construit noi tipuri de aparatură laser. IBM a anunțat încă din 1983 construirea unui bisturiu laser cu ultraviolete, care poate tăia fără a carboniza țesutul, operează la temperaturi scăzute și taie selectiv legăturile dintre atomi", producând astfel molecule mai mici care se evaporă la o temperatură mai scăzută. Au existat totuși probleme în utilizarea acestui instrument, după cum declara firma producătoare, în precizia cu care raza subțire își putea atinge ținta.[39] Și chiar dacă pentru masacrarea vitelor din Hope a fost folosit un dispozitiv mai perfecționat, rămân încă neexplicate descoperirile doctorului Altshuler (de exemplu, dovezile utilizării unei surse de temperatură *înaltă*) precum și lipsa totală a urmelor unei intrusiuni omenești în zone în care s-a produs mutilarea.

Dr. Chris Oates, veterinar din Idaho, care a efectuat autopsia unui juncan masacrat în decembrie 1989, a descoperit nu numai lipsa organelor și a sângelui, dar a constatat că inima părea să fi fost supusă unui puternic șoc electric. „Am întors cazul pe toate fețele", declară ea. „M-am gândit mult la el, dar nu pot găsi o explicație."[40]

Nici eu nu pot găsi o explicație. Ar trebui să acceptăm poate, posibilitatea ca niște extratereștri să aibă nevoie de anumite substanțe din corpul animalelor, fie pen-

tru propria lor supraviețuire, fie pentru experimente genetice, fie pentru amândouă. De altfel, oare noi oamenii, nu ne folosim de animale pentru scopuri similare?

În 1984 am discutat problema mutilărilor cu dr. Pierre Guerin, astrofizician francez, în timp ce savuram o friptură într-un restaurant din Paris. „Declarațiile sunt întotdeauna îndoielnice", spunea el, „dar realitățile materiale, independent de martori – ca în cazurile de mutilare – sunt superioare probelor din declarații."

Dr. Guerin împărtășește părerea mea că masacrările sunt o formă de manifestare a activității extraterestre și condamnă fără echivoc raportul oficial al FBI, „Animal Mutilation Project" pe care îl consideră o dovadă a intenției deliberate a autorităților americane de a înșela opinia publică în privința fenomenului OZN.[41]

Note

1. Howe, Linda Moulton: *An Alien Harvest*, Linda Moulton Howe Productions, P. O. Box 538, Huntigton Valley, Pennsylvania 19006—0538, 1989, p2; Duplantier Gene: *The Night Mutilators*, SS&S Publications, 17 Shetland Street, City of North York, *Willowdale*, Ontario M2M IX5, 1979, p. 30.
2. Howe, Linda Moulton: op. cit. pp 2-5.
3. Duplantier, Gene: op. cit.
4. Scrisoare către autor de la Raymond C. Ingraham, 22 iul. 1988.
5. Hynek, dr, J. Allen: *The Hynek UFO Report*, Sphere Boocks, Londra, 1978, pp. 193-5.
6. Harpster, Charles: „Burgeoning Losses Bring FBI into Rustiers probe", *The Des Moines Register*, Iowa, 19 apr. 1973.
7. *Gazette Telegraph*, Colorado Springs, 24 sep. 1975
8. *Newsweek*, 30 sep. 1974.
9. Howe, Linda Moulton: op. cit. p 22.
10. Ibid., p. 23.
11. Blann, Tommy Roy: „The misterious Link between UFOs and Animal Mutilations:, *UFO Report*, Vol. 3, No. 1, apr. 1976, pp. 70, 72.
12. New Mexico State Police Report, 15 dec. 1976.

13. New Mexico State Police Report, 31 iul. 1978.
14. Burgess, Howard și Burgess, Lovola: „Close Encounter at the Old Corral“, *True UFOs & Outer Space Quarterly*, Summer 1979, pp. 28-33; Lorenzen, Jim: *Cattle Mutilations – The UFO Connection*, APORO Symposium, San Diego, California 16-18 noi. 1979.*
15. Statser, Larry: „Cattle Mangled by UFOs?“, *Amarillo Globe News*, mai 1979;
16. Burgess, Howard și Burgess, Lovola: op. cit.
17. Scrisoare către directorul FBI trimisă de Keneth M. Rommel, jr. director al Animal Mutilation Project, Office of the District Attorney, First Judicial District, Espanola, New Mexico, 5 mar. 1980.
18. Ibid.
19. APRO *Bulletin*, Vol. 28, No. 11, 1980, Vol. 30, No. 4, 1982.
20. Barnhill, William: Prat, Bob; Wright, David: „FBI Joins Investigation of Animal Mutilation Linked to UFOs“, *National Enquirer*, 5 iun. 1979.
21. Adams, Thomas R.: „The Choppers – and The Coppers“, Project Stigma, P.O. Box 1094, Oaris, Texas 15460, 1980.
22. Howe, Linda Moulton: op. cit.
23. Ibid pp. 35-6, 43.
24. Aldrige, Dorathy: „Do UFOs Fly in Colorado?“, *Gazette Telegraph*, Colorado Springs, 24 apr. 1977.
25. Howe, Linda Moulton: op. cit. pp 46.
26. Barnhill, William; Pratt, Bob; Wright, David: op. cit.
27. Jackson, Bill: „Mutilation – Predators... or UFOs?“, *Greeley Tribune*, Greeley, Colorado, 2 noi. 1980.
28. Howe, Linda Moulton: op. cit. pp 44-5.
29. Burgess, Howard și Burgess, Lovola: op. cit.
30. Moore, William L.: *UFOs and the Us Government* (Part I), MUFON Symposium, Las Vegas, 1 iul. 1989, Disponibil la William L. Moore Publications & Research, 4219 W. Olive. Suite 247, Burbanck, California 91505.
31. Good, Timothy: *Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-up*, Sidgwick & Jackson, London, 1987, pp. 296-9.
32. Howe, Linda Moulton: op. cit. pp 2-5.
33. *Arizona Wildcat*, University of Arizona, 14 sep. 1982.

* Statser, Larry: „Cattle Mangled By UFOs?“, Amarillo Globe News (?) mai 1979.

34. Alderson, Andrew: „Beefing up the Blood Banks", *Sunday Express*, London, 21 ian. 1990.
35. *A Strange Harvest*, produced by Linda Howers, 1980.*
36. Howe, Linda Moulton: „1989 – The Harvest Continues" *The UFO Report 1991*, editat de Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1990.
37. Howe, Linda Moulton: *An Alien Harvest,* pp 94-103.
38. *Little River News*, Ashdown, Arkansas, 20 apr. 1989.
39. *Science Digest*, Oct. 1983.
40. Garber, Andrew: „Mutilated cattle baffle Idaho ranchers, police" *The Idaho Statesman*, Boise, Idaho, 10 iun. 1990.
41. Good, Timothy; op. cit. pp. 136-9.

* Benzile video se află la Linda Moulton Howe Productions, P.O. Box 538, Huntigdon Valley, PA 19006–0538 sau la Quest Publications International Ltd., 15 Pikard Court, Temple Newsam, Leeds LS 15 9 AY.

3
Breșa Colorado

Deși relatările despre ființe extraterestre sunt rareori asociate cu mutilările de animale, există după părerea mea un număr suficient de cazuri pentru justificarea ipotezei unei intervenții extraterestre sau cel puțin non-umane. Cazul următor ne oferă un exemplu excelent, aruncând lumină asupra unor aspecte complexe ale naturii multifațetate ale întâlnirilor cu OZN-uri și ne oferă câteva puncte de reper importante din manifestarea acestui fenomen și a interacțiunilor sale cu ființele omenești sau cu animalele.

Cazul a fost investigat pentru Aerial Phenomena Research Organisation de către dr. Leo Sprinkle, psiholog la Universitatea din Wyoming, împreună cu soția sa Janet și cu dr. Peter Van Arsdale, antropolog. Înainte de a relata experiențele, martorii au solicitat să li se respecte anonimatul și au cerut să nu fie divulgată localizarea exactă a fermei lor din Colorado.

Martorii principali au fost: „Jim", fost ofițer de pază la USAF și apoi ofițer la relații publice, însărcinat cu instruirea profesională în domeniul fizicii și biologiei; „John" care la momentul respectiv deținea un post de conducere într-o mare corporație; soția acestuia, „Barbara" și fiii lor, adolescenți; un ofițer de poliție de la departamentul judiciar.

Înaintea evenimentelor, John și Barbara și-au depus economiile într-un cont comun cu Jim, în vederea cumpărării unei ferme aflate lângă Rocky Mountains. Proprieta-

tea includea o pășune, pădure și un iaz în apropierea casei, alimentat de torentele de primăvară. După mutarea lor acolo au început să se întâmple tot felul de lucruri neobișnuite: zumzete venite de nicăieri, avarii ale generatoarelor electrice, zgomote ale cuiva sau ceva mergând în jurul casei, aparițiile unor OZN-uri și humanoizi, creaturi uriașe, păroase, observate în pădure, „mesaje" recepționate prin radio sau de stațiile stereo și mutilări de animale.

În jurul datei de 16 octombrie 1975, în timpul nopții, Jim a auzit circada mugind puternic și a ieșit să vadă ce le tulburase. „Aveam un câine negru care păzea proprietatea", povestea Jim. „Câinelui îi era extrem de frică de ceva. Stătea în prag și voia să intre înăuntru. Am înșfăcat o pușcă și am ieșit."

„De obicei vitele nu se apropie prea mult de tine, [dar] acum se îmbulzeau către mine atât de tare încât cu greu am răzbătut prin mijlocul cirezii... Am făcut cam jumătate din drumul către dig... Deasupra zăgazului eleșteului se afla un obiect mare, luminos. Era portocaliu și avea o formă trapezoidală. Voiam să văd ce era și mă aflam cam pe la jumătatea drumului când mi-am dat seama că orice ar fi fost, nu aveam nevoie să știu! Asta se petrecea în perioada mutilărilor de animale, iar eu aveam o carabină de calibru mic, cu mine. Am hotărât să mă las păgubaș."

Mai târziu, Jim a aflat că se oferea o recompensă substanțială pentru arestarea făptașilor și, într-o noapte, s-a hotărât să pornească în căutarea acestora, înarmat de această dată cu o pușcă de vânătoare de calibru 12. A constatat, însă, că era incapabil să se miște de pe canapeaua pe care ședea. „Era ca o paralizie", spunea el, „parcă fusesem drogat."

În același timp Barbara a simțit o accelerare a bătăilor inimii, însoțită de un sentiment de panică, o modificare

în „tiparul de gândire" și un val de amintiri a inundat-o (senzații asemănătoare cu cele descrise de Bob Oechsler în Capitolul 10). Mi-am amintit lucruri pe care le uitasem complet și asta m-a înspăimântat", explica ea. „Atunci am început să țip, iar Jim și-a revenit din starea în care se afla, dar părea incapabil să scoată o vorbă. Puțin după aceea a apărut John. Am încercat să-i povestesc ce se întâmplase, dar nu puteam vorbi despre acest lucru. De câte ori începeam, vorbele mi se transformau în bâlbâială. Jim a început apoi să-i spună ce se întâmplase, după care am putut vorbi și eu. Acesta a fost primul lucru straniu... nu mi se mai întâmplase niciodată înainte."

PRIMELE MUTILĂRI

După o vreme (datele nu sunt precizate), Joe, fiul cel mare, a descoperit împreună cu niște prieteni o vacă mutilată, cam la 200 de yarzi de casă. „S-au întors acasă cuprinși de panică", spunea Jim. „Ningea din greu afară și am hotărât să mergem întâi în oraș să aducem un polițist. Băieții erau foarte tulburați... se simțiseră urmăriți de ceva. Am crezut că erau doar halucinații provocate de spaimă. Am ieșit din casă și am refăcut traseul lor și am descoperit niște urme uriașe de pași care îi urmăriseră tot drumul de la vacă spre grajd, am găsit urme de pași chiar și în balega moale din grajd. Aveau cred 18 inchi. Nu le-am măsurat, dar erau într-adevăr foarte mari, cam ceea ce dumneavoastră ați numi urmă de „Picior Mare".

Vaca prezenta semnele clasice de mutilare. „Ugerul îi fusese tăiat cu o precizie chirurgicală – pântecul nu-i fusese perforat", explica Jim. Îi lipseau un ochi și o ureche. Și cam atât. Nu se vedea sânge – tot sângele îi fusese scurs. Nu erau urme în zăpadă, în jurul vacii... rectul îi fu-

sesc extirpat, de asemenea."

Jim a relatat ofițerului de la poliția judiciară incidentul, care s-a angajat să înceapă investigările în câteva zile. N-a mai apărut de atunci.

Două săptămâni mai târziu, a fost sesizată o nouă mutilare, deși animalul (un taur) nu aparținea fermei. Capul îi fusese răsucit către spate, iar diferite organe și părți ale corpului îi fuseseră tăiate parcă de o mână de chirurg. Jim s-a dus în oraș de unde l-a sunat pe polițist, care i-a propus să se întâlnească într-un restaurant. „L-am întrebat de ce nu s-a mai arătat pe la fermă și de ce nu încerca să rezolve acest caz", povestea Jim.

„Mi-a explicat că ei știau ce-i cu mutilările și că aveau cunoștință despre ele de mai multă vreme. Era anunțat un caz din patru, dar numai în districtul acesta se făcuseră peste 400 de reclamații până atunci. *Erau făcute de către extratereștri.*

Fusese anunțat FBI-ul de acest lucru. I-am spus că nu-l cred și dacă nu este în stare să rezolve o crimă, cel puțin să nu servească astfel de scuze.

Mi l-am făcut dușman și, sincer, nu-mi păsa, pierdusem deja două vite."

SPECII NECUNOSCUTE

Într-o noapte, în jur de ora 10, doi prieteni aflați în vizită și un fermier au auzit un zgomot ciudat provenind dinspre rezervorul aflat la sud-est față de casă și cam la 60 yarzi în susul dealului. „Pe neașteptate, pe când ascultam zgomotul acela", declara Jim anchetatorilor, „un uriaș obiect întunecat a irumpt prin sârma ghimpată și a pornit drept către ei, coborând colina. Au năvălit în goană în casă...

Ne-am întors apoi afară și am cercetat drumul, unde am găsit într-adevăr urme de pași.

Am scos un smoc de păr din sârma îngrăditurii, remarcând că lucrul acela își croise drum prin sârma ghimpată: n-a sărit gardul, ci l-a rupt pur și simplu cu forța și a trecut prin el. În sârma gardului atârnau șuvițe lungi de păr..."

Jim a adunat părul și a făcut fotografii urmelor de pași. Eșantioane din acest păr au fost trimise unui biogenetician din Denver, care a constatat că nu se potrivește „nici unei specii cunoscute."

„De atunci am fost tulburat tot mai des de astfel de întâmplări", continua Jim. „Un polițist m-a sfătuit să-mi țin gura în privința acestor lucruri, fiindcă nu avea chef de panică în masă în district. I-am spus că n-aveam nici un interes să stârnesc panica – interesul meu era să descopăr cine îmi mutilase vitele."

O CREATURĂ ÎMPUȘCATĂ?

Între timp tensiunea creștea, toți ai casei deveneau din ce în ce mai speriați și mai deprimați. Jim începu să doarmă lângă ușa de la intrare, cu pușca alături, veghind aproape toată noaptea, sperând să-l prindă pe „vinovat". „Începusem să cred că era implicat cumva agentul de intermediere a vânzărilor de terenuri, că încerca să ne facă să rupem contractul pentru ca astfel el să poată revinde casa."

Într-o noapte, pe la ora 2, alertat de un zbârnâit, Jim și-a aruncat privirea pe fereastră și a văzut un obiect discoidal zburând încet pe lângă casă, pe deasupra streșinii.

În alte rânduri, Jim a văzut creatura păroasă alergând prin preajma casei. „Am tolerat până la un punct. Într-o noapte n-am mai putut. Am ieșit, cineva alerga pe lângă

țarcul vitelor și am tras într-acolo. Barbara a ieșit în fugă din casă, iar când Harry și Roger s-au întors din oraș am pornit împreună să căutăm urme, poate aflam ce împușcasem. Creatura părea să nu fi fost deloc atinsă. Și, totuși, avusese o mică tresărire – sunt un vânător bun, știu că am rănit-o. N-am găsit sânge, urme, nici un semn. Am urmărit-o până la ferma vecină. Atunci am auzit cel mai neobișnuit sunet, un sunet dublu: un fel de scâncet, de scheunat în care se intercala un zgomot ca un «beep» de semnalizare."

„Nu s-a găsit însă nimic. Ne-am întors acasă și l-am înștiințat pe ofițerul judiciarist că am împușcat o creatură. M-a bodogănit, spunându-mi că de data aceea avusesem noroc și că nu vrea să fie cineva omorât."

NOI INTRUZIUNI

Într-o noapte, ca urmare a altor tulburări, Jim și-a pierdut cumpătul și a dat buzna afară din casă. „Nu îmi amintesc exact ce-am spus, dar în mare parte nu poate fi repetat. Cred că am amenințat că dacă noi nu putem avea Pământul, atunci nici voi nu-l veți avea – o să arunc totul în aer. Chiar așa gândeam în acel moment: aș fi distrus totul înainte de a fi obligat să mă mut."

Jim s-a întors în casă și s-a calmat. După un timp a ieșit din nou. „Când eram afară", spunea el, „vocea s-a auzit de nicăieri și a rostit patru cuvinte, *„dr. Jim, noi acceptăm."* Cred că pentru prima dată am fost mai degrabă zguduit decât furios sau dezorientat. Asta a fost tot. Era ca un semnal FM stereo, venea de pretutindeni.

Au mai urmat apoi multe incidente mărunte, care ne măcinau. Mai mulți prieteni care ne-au vizitat au fost hărțuiți în diferite feluri și înspăimântați. Am fost să vorbesc

din nou cu ofițerul de poliție. Dacă el considera că suntem într-adevăr în primejdie, aș fi trimis copiii de acasă. Mi-a spus însă, că nimeni dintre cei cunoscuți nu fusese rănit. S-au pierdut cai, o mulțime de vite și alte animale, iar oamenii erau îngroziți. Mutilările continuau cu frecvență crescută în perioada respectivă – asta era prin 1976, se petreceau în fiecare săptămână".

Tot în acea vreme au apărut la fermă doi piloți de linie, întrebând dacă ar putea construi o pistă de aterizare pe terenul fermei, oferindu-i în schimb lui Jim posibilitatea de a folosi avionul. Jim a fost de acord. Trei săptămâni mai târziu, unul dintre piloți, împreună cu alte două persoane, și-au găsit moartea într-un accident de avion, prăbușindu-se în apropierea fermei. Alții, care, după cum a aflat Jim, cercetaseră mai serios cazurile de mutilare, au dispărut fără urmă, printre ei și redactorul șef al unei reviste.

Jim a mai aflat de asemenea, că două avioane de interceptie aparținând lui Air National Guard, trimise să intercepteze și să urmărească OZN-uri în zonă, se prăbușiseră. În noaptea următoare două escadrile de avioane de interceptare roiau prin împrejurimi. „Am lucrat la comandamentul Apărării Aeriene" povestea Jim, „și știam că aparatele erau dotate cu armament nuclear și nu erau trimise acolo să se joace." A numărat 26 de aparate. Păreau că urmăresc orice mișcare, încercând probabil să localizeze resturile avioanelor prăbușite.

„Toate la un loc mă cam neliniștiseră, așa că am hotărât să opresc cercetările", le spunea Jim anchetatorilor. „Intenționam să-mi văd în liniște de treburile mele."

Într-o noapte, cam pe la 2, *nouă* discuri au aterizat, se pare, în curtea din fața casei, fiind observate de Jim, Barbara și un prieten, Harry. David, un alt prieten, dormea în camera de la etaj, dar n-a răspuns când a fost strigat.

Jim a ieșit din casă și a înaintat cu curaj către obiectele respective. În mod curios, deși el și Barbara văzuseră limpede aparate discoidale, Harry a văzut doar „niște forme întunecate ca niște jucători de fotbal,* care blocau parțial vederea.“

Barbara, care stătea cu fața lipită de fereastră, urmărind această scenă incredibilă, a simțit deodată că o izbește ceva în frunte cu putere, aruncând-o pentru scurt timp fără simțire, la podea. În timp ce ceilalți se îngrijeau de ea, obiectele au dispărut.

„M-am întrebat ulterior cu mirare de ce nu m-au atins pe mine, de vreme ce eu eram acela care mă îndreptam spre ei“, comenta Jim. „Dar am înțeles că făcuseră cel mai practic lucru cu putință pentru a mă aduce pe mine înăuntru și pentru a-i îndepărta pe ceilalți doi de la fereastră. Și cred că începusem chiar să-i respect pentru inteligența lor. Am început să nutresc apoi bănuiala că poate guvernul ne făcea asta. Erau însă multe lucruri neobișnuite. David, de exemplu, fusese paralizat pe durata incidentului; ne-a auzit când l-am chemat, dar nu s-a putut ridica până nu s-a terminat. Am ieșit apoi amândoi afară. Sunete stridente, ceea ce numim ultrasunete, se auzeau în jur și au continuat să se audă întreaga noapte. David a fost bolnav trei zile. Sunetul ne dădea uneori dureri de cap, dar nu la toți odată – fiecăruia în momente diferite...“

MESAJUL RADIO

Într-o noapte, în jurul orei 2, în prezența unor oaspeți, luminile din casă s-au stins și dinspre aparatele de radio și TV a răsunat o voce ce părea produsă de o mașină-

* Jucătorii de fotbal american poartă un voluminos echipament de protecție *(n.t.)*.

rie. „Eram așezați chiar în fața combinei stereo“, spunea Jim, „Și vocea venea de acolo. Pot reproduce aproape cu exactitate cuvintele. Mi s-au întipărit în memorie:

«Atenție. Ți-am îngăduit să rămâi. Ne-am amestecat foarte puțin în viața voastră. Nu ne obligați să luăm măsuri pe care le veți regreta. Prietenii voștri vor fi sfătuiți să păstreze tăcerea în privința noastră.»“

Dan, unul dintre invitați, specialist în electronică și calculatoare, era hotărât să găsească o explicație. A demontat aparatul stereo. „A examinat amănunțit întregul aparat și a spus că nu pricepea ce se întâmplase,“ povestea Jim. „A verificat sistemul, era închis; casetofonul era pornit când s-au stins luminile, dar radio-receptorul era oprit – stația era cuplată pe redare. Am constatat că dimensiunea emițătorului care ar fi putut produce, chiar și la mică distanță, un semnal atât de puternic, depășea orice putere de închipuire.“

CUTIA NEAGRĂ

Într-o discuție cu ofițerul de la judiciar, Jim a aflat despre un incident bizar, în care apăruse o „cutie“ ciudată. „Mi-a spus că într-o noapte, în timpul unui rond, a văzut într-un pâlc de copaci această cutie care lumina intermitent. N-a vrut să se apropie singur de ea, așa că s-a întors în oraș și a mai luat un alt ofițer cu el. Când au ajuns la locul cu pricina, copacii dispăruseră, cutia dispăruse, totul dispăruse. A crezut că au intrat în pământ; el mai văzuse lucruri intrând în pământ. Eu n-am văzut niciodată așa ceva.“ Dar Jim văzuse o cutie. Într-o noapte de ianuarie, în 1977, Jim conducea mașina în care se mai afla și fiul său mai mare, Joe. A ajuns, silit parcă, în vârful unui deal, unde se afla de câtva timp o urmă circulară și unde nu mai

creștea nimic. Printre copaci se vedea o lumină galbenă ce se reflecta strălucitor pe mașină.

„Am ieșit și ne-am îndreptat către ea. Pe pământ se afla o cutie“, povestea Jim. „I-am spus lui Joe să rămână cam la 10 picioare în spatele meu. Cutia scotea un sunet ca un bâzâit și lumina care se vedea părea că vine din interior – greu de descris. Era noapte, dar era lună plină. Când am ajuns la 4 picioare de cutie și-a schimbat tonalitatea. Suna ca un roi de albine înfuriate. Sunetul s-a amplificat și m-am întors către Joe, spunându-i să intre în mașină, să privească de acolo cum mă apropiam de cutie. Am pornit apoi amândoi spre mașină, avertizându-l pe Joe că, orice s-ar fi întâmplat, el nu trebuia să iasă din mașină. M-am întors, dar cutia dispăruse.“

CONTACT

Târziu, în aceeași noapte, Jim a observat o altă lumină, printre copaci. „I-am spus lui Joe să intre în casă și am pornit într-acolo. Cred că n-am fost niciodată atât de aproape de sentimentul groazei. Trebuia să-mi oblig picioarele să mă ducă, nu știam peste ce voi da acolo.

„Am coborât spre lumină, unde se aflau doi indivizi care mă așteptau la vedere, în lumină. Strălucirea nu venea de nicăieri – nu o pot descrie – era pur și simplu lumină. Evident, nu erau nervoși și când am ajuns în apropiere mi-au spus pe nume și mi-au vorbit. Nu pot cita exact: «Amabil din partea ta că ai venit.» Era întocmai cum mă așteptasem. Cam la 50-60 picioare depărtare mai în vale se afla un disc pe sol. Era ușor luminat, doar atât cât să poată fi zărit.

Nu aveam nici o îndoială că amândoi erau bărbați. Măsurau cam 5 picioare și 6 inch în înălțime. Purtau o îm-

brăcăminte mulată, știți, cum sunt combinezoanele aviatorilor. Am remarcat că îmbrăcămintea își schimbă culoarea, de la maro la argintiu, dar nu știu cum. Aveau tenul deschis la culoare, ochii mari și păreau foarte relaxați, naturali. Părul le era blond, purtau ceva pe cap, dar tot le-am putut zări părul. Era blond și nu prea lung, nu făcea cine știe ce impresie. Ochii însă m-au impresionat puternic... Trăsăturile feței erau mai fine. Erau de o delicatețe aproape efeminată [și] exprimau o totală încredere în sine.

Am stat acolo cam 5 minute. S-au scuzat pentru neplăcerile pe care mi le provocaseră și ne-au asigurat că între noi se va stabili un aranjament mai echitabil, oricare ar fi fost acesta. Voiam să le pun o mulțime de întrebări, știți, întrebări de genul «De unde sunteți?». Nu am mai pus nici una. Mi-au cerut să nu pomenesc anumite lucruri care nu aveau nici o importanță. Cred că verificau dacă-mi pot ține gura. Le-am spus că mutilarea vitelor era o nebunie din partea lor, atrăgeau atenția. Nu mi-au dat nici o informație care să cutremure lumea și nici măcar nu au admis că ei masacrau animalele. Singurul lucru pe care l-am obținut a fost certitudinea că ciudățenia aceea mare și păroasă, «Picior mare», le ascultă ordinele.

Au adus vorba despre cutie și mi-au spus că am făcut bine că m-am îndepărtat de ea – era ceea ce eu am numit amenințare indirectă. Ei au aprobat. Cam la 20-30 de picioare distanță, «Picior mare» s-a ridicat și a pornit către cutie. Tonalitatea s-a schimbat, iar creatura s-a prăbușit. «După cum vezi, poate fi mortală» mi-au spus ei.

Mi-au spus că se vor întoarce și vom mai vorbi. Nu ne-am luat rămas bun, am simțit doar că era timpul să plec. Mi-au zis că nu-mi vor «corecta» memoria. Mă gândeam la toate întrebările pe care mi-ar fi plăcut să le pun... Nu eram convins că veneau din spațiu și nici acum nu sunt sigur de acest lucru. Arătau destul de omenește... asta mi-a

fost primul gând, că într-un fel guvernul era cel care făcea experimentările. Păreau absolut siguri de ei, vorbeau engleza cu accent local.

Eram puțin zguduit, văzusem discul și încă foarte clar. M-am întors acasă... Eram surescitat, mă gândeam la acel «aranjament mai echitabil»: cred că-mi făceam visuri că-mi vor oferi medicamentul pentru vindecarea cancerului sau un miliard de dolari sau ceva... Nu-mi închipui de ce s-au deranjat să-mi vorbească. Era clar că mă așteptau. N-au spus nimic din care să reiasă de ce, cu excepția acelui «aranjament mai echitabil».“

OBIECTIV

Jim era convins că în preajma fermei se află un fel de bază extraterestră permanentă. „Ferma noastră domină o unitate militară: avem o vedere excelentă“ le explica el anchetatorilor. „Pot doar să presupun că ei ne urmăresc, supraveghează potențialul nostru militar“.

Am certitudinea că tipii joacă dur. Nu sunt frățiorii mai mari din spațiu, interesați de noi ca ființe spirituale sau ceva asemănător. Sunt absolut convins că nu le pasă dacă trăim sau murim. Suntem supărători, deși cred că ei ar putea fi mai omenoși decât noi. Nu mă îndoiesc că ei mutilează vitele, deloc. Vitele sunt ridicate în aer, li se scurge sângele, sunt mutilate și apoi sunt coborâte pe pământ. Dacă vor să facă doar studii biologice asupra animalelor ar putea aranja ca resturile lor să nu fie descoperite. Este evidentă o oarecare intenție de a insufla teamă, ceea ce au și obținut deja cu succes.

Descoperisem de multă vreme jocul guvernului de a trimite elicoptere în număr mare în zonă, venind din mai multe direcții, dar făceau acest lucru pentru a acoperi, de

fapt, realitatea. Sunt absolut sigur că elicopterele nu au nimic de a face cu mutilările. Elicopterele nu au gabaritul necesar pentru a ridica un taur de 2.600 livre. De asemenea este foarte greu să transporți un taur cu elicopterul astfel încât să nu te vadă nimeni."

În timpul unei discuții pe tema mutilărilor, purtată cu un ofițer de la o bază aeriană din apropiere, Jim a aflat că baza a avut și ea partea ei de necazuri cu OZN-urile și că existau instrucțiuni de comportare față de acestea. Ofițerul l-a întrebat, de asemenea pe Jim dacă a avut vreo problemă cu „Picior mare" (De fapt fusese văzut de aproximativ 20 de oameni, în diferite ocazii, în preajma fermei) se pare că Air Force are instrucțiuni și cu privire la aceste creaturi fantomatice.

O EXPLICAȚIE RAȚIONALĂ?

„Este posibil să fi trăit o experiență total subiectivă" își spunea Jim, punând cap la cap aceste fapte și altele la fel de extraordinare. „S-ar putea să fi avut cu toții o halucinație colectivă. Se poate să fi fost o mulțime de alte lucruri. Poate nu s-a petrecut nimic din toate acestea. Poate fiecare din cei de aici au fost înșelați în vreun fel. Nu-mi pot închipui cum, dar numai pentru că nu-mi pot închipui nu înseamnă că n-ar fi putut să se întâmple."[1]

L-am întrebat pe dr. Leo Sprinkle, unul din anchetatori, ce impresie îi făcuseră martorii. „Reacția mea inițială a fost de îndoială", mi-a răspuns el. „Martorii păreau atât de precauți, evazivi chiar. Mai târziu totuși, mi s-au părut demni de încredere și sinceri. Probabil prima întâlnire cu trei Ph. D.* îi intimidase... soția se temea că experiențele

* Ph. D. = prescurtare de la Philosophiae Doctor, doctor în filosofie (n.t.).

prin care trecuseră ar putea fi publicate, afectând relațiile de afaceri ale soțului... Am făcut neoficial un test psihologic: impresiile mele și ale celorlalți doi anchetatori, John Derr și Pete Van Arsdale, au susținut opinia că martorii „au descris evenimentele cât de exact au putut: erau într-adevăr năuciți de evenimente – și la fel eram și noi!"[2]

Toți anchetatorii au fost de acord că martorii erau inteligenți, se exprimau cu claritate și aveau o mare putere de percepție. „Nesiguranța intelectuală și emoțională (și curajul) trăite de acești martori sunt evidente în conversația lor și în modul cum s-au comportat la interviuri", au coincis părerile anchetatorilor. „Martorii par să fie americani patrioți, totuși sunt convinși că **US Military Operations** nu constituie o explicație suficientă pentru ciudatele întâmplări prin care au trecut."

Acest caz excepțional încorporează atât de multe aspecte ale enigmei OZN, încât el singur poate conduce la nenumărate interpretări. Raționaliștii pragmatici vor invoca neîndoielnic explicații psihologice: o halucinație în masă, de exemplu. Și totuși, mi se pare că există material suficient pentru a accepta că cel puțin anumite incidente au o bază în realitate obiectivă, chiar dacă noi suntem incapabili în momentul de față să înțelegem natura acestei realități.

Note

1. Derr, dr. John S., Sprinkle, dr. R. Leo: „Multiple Phenomena on a Rocky Mountain Ranch", *APRO Bulletin*, vol. 27, No. 1-7, 1978-9.
2. Scrisoare către autor de la dr. Leo Sprinkle, 18 iul. 1990.

4
Dimensiuni extraterestre

„Dragă prietene“, începea scrisoarea, „tocmai m-am întors de la Muroc. Relatarea este adevărată – pustiitor de adevărată!“

Scrisoarea, trimisă de Gerald Light prietenului și colegului său Meade Layne de la Borderland Sciences Research Foundation (Fundația pentru Studierea Științelor de Frontieră) descria întâmplări senzaționale la care autorul pretindea că fusese martor vreme de două zile, în aprilie 1954, la Muroc Air Base (Edwards AFB), Muroc Dry Lake, California.

„Am făcut această călătorie“, continua Light, „în tovărășia lui Franklin Allen de la trustul de presă Hearst, Edwin Nourse de la Brookings Institute (fostul consilier financiar al lui Truman) și a episcopului McIntyre din Los Angeles (pentru moment numele rămân confidențiale, te rog).

Când ni s-a permis accesul în zona de restricție (după aproape șase ore în care au fost verificate fiecare întâmplare, eveniment, ciocnire, accident și aspect cu putință din viața noastră personală sau publică) am avut sentimentul clar că lumea ajunsese la un sfârșit de un realism fantastic. N-am văzut niciodată atât de multe ființe omenești aflate într-o stare de colaps total și confuzie, oameni care realizau că lumea lor se sfârșea cu adevărat, încheindu-și destinul într-o jalnică stare de calicie. Realitatea aeroformelor **din altă lume** părăsește acum, pentru totdeauna,

tărâmurile speculației și devine o parte oarecum dureroasă a conștiinței oricărui grup responsabil politic sau științific."

„Aeroformele din altă lume" erau, după cum se presupune, aparate pilotate de „Eterieni", cum îi numea Borderland Sciences Research Foundation pe ocupanții OZN-urilor, aparate care aterizaseră la Edwards AFB cu puțin timp înaintea vizitei lui Gerald Light și care au oferit se pare uluitoare demonstrații câtorva grupuri de savanți precum și altor persoane selectate cu grijă, printre care și președintele Eisenhower, în luna februarie a acelui an.

„În timpul acestei vizite de numai două zile", pretindea Light, „am văzut cinci tipuri distincte de aparate de zbor care erau studiate și manevrate de oficialități din aviația noastră – cu sprijinul și permisiunea Eterienilor! Nu am cuvinte să-mi exprim tulburarea. În sfârșit s-a întâmplat. Este un eveniment istoric.

După cum probabil știi deja, președintele Eisenhower a dispărut într-o noapte din Palm Springs, unde se afla în vizită, pentru a fi adus la Muroc în secret. Convingerea mea este că – dacă impasul mai durează mult – nu va ține cont de enormul conflict existent între diferitele **autorități** și se va adresa direct populației, prin intermediul radioului și al televiziunii. Din câte am aflat, se pregătește o declarație oficială, care va fi dată publicității către mijlocul lunii mai.

„Inutil să mai spun că declarația n-a fost niciodată făcută. Rămâne însă misterul de la reședința lui Eisenhower, din seara de 20 februarie 1954. Președintele, care se afla împreună cu prietenul său Paul Roy Helms la Smoke Tree Ranch din Palm Springs, sub pretextul de a-și petrece sfârșitul de săptămână jucând golf, a „dispărut" pentru patru ore, producând o considerabilă confuzie și transformând conferința de presă care a urmat, într-un adevărat in-

fern. Explicația oficială oferită a fost că președintelui Eisenhower îi căzuse o coroană dentară în timp ce rodea un copan de pui și fusese obligat să meargă la dentistul din localitate pentru tratament. Nu s-au găsit totuși dovezi ale acestui drum la stomatolog, nici măcar în evidențele Casei Albe.[1]

Light sugerează că demonstrațiile la care a asistat în aprilie 1954 includeau dematerializarea și materializarea, fenomen cu care se familiarizase în timpul cercetărilor sale în domeniul paranormalului și descrie reacțiile oamenilor de știință și a celorlalți care au fost pare-se de față: „Urmăream emoționanta consternare a acestor minți strălucite care făceau eforturi de a construi un soi de explicație rațională, care să le permită să-și păstreze vechile concepte“, scria el.[2]

Scrisoarea (fig. 4.1) este neîndoielnic autentică, dar senzaționalele dezvăluiri cuprinse în ea sunt foarte greu, dacă nu chiar imposibil, de dovedit. Gerald Light a murit, la fel și ceilalți martori menționați. Nici unul dintre ei nu a acceptat vreodată să vorbească public despre acest subiect și au refuzat chiar să și semneze confirmarea de primire a scrisorilor venind din partea diferiților investigatori. Cu toate acestea, s-au ivit alții din ale căror declarații reiese că atunci s-au petrecut într-adevăr întâmplări ieșite din comun.

În timpul unei călătorii făcute în California, în vara anului 1954, scriitorul britanic Desmond Leslie a întâlnit un angajat al forțelor aeriene americane care pretindea că a văzut un disc de 100 picioare diametru aterizând pe pista de rulare de la Muroc, într-o zi oarecare. Cei care se întorseseră din permisie dintr-o dată nu mai erau primiți în bază și li s-a dat ordin să „dispară“. Farfuria a fost adăpostită, se pare, în Hangarul 27. Președintele Eisenhower, în timp ce se afla în vacanță la Palm Springs, a fost adus să o vadă.[3]

Ulterior au ieșit la lumină și alte detalii. Ducele de Clancarty, cunoscut mai mult sub numele de Brinsley Le Poer Trench, deschizător de drumuri în cercetarea OZN-urilor și scriitor, a avut o discuție cu un pilot de încercare american (actualmente colonel în retragere) care pretinde că se afla la baza Edwards AFB în timpul vizitei lui Eisenhower, din ziua de 20 februarie 1954.

„Pilotul spune că el era unul din cei șase prezenți la întâlnire", i-a spus Lord Clancarty unui reporter. „Cinci nave aeriene extraterestre aterizaseră la bază. Două aveau formă de trabuc, iar celelalte trei de farfurie. Străinii aveau o înfățișare aproape omenească, dar nu întocmai", spunea el, adăugând că aceștia aveau aceleași proporții cu noi și puteau respira în atmosfera noastră. N-au spus de unde veneau.

Străinii vorbeau în engleză și se bănuiește că l-au informat pe președinte că doreau să lanseze „un program de instruire" pentru populația Pământului. Se spune că în continuare și-au demonstrat puterile paranormale, făcându-se invizibili, punându-l astfel în mare dificultate pe Eisenhower.[4]

Colonelul, care jurase să păstreze secretul, n-a permis dezvăluirea numelui său și n-am reușit să-l conving pe Lordul Clancarty să mi-l spună. Avem astfel încă o poveste neconfirmată în colecția de zvonuri despre afacerea Edwards AFB.

Există multe astfel de descrieri ale abilității cu care extratereștrii devin, împreună cu navele lor, invizibili. Preferata mea este o relatare a unei persoane din Africa de Sud, Ann Grevler, care pretinde că a întâlnit un extraterestru de tip uman în Eastern Transvaal, în 1950. Înaintea călătoriei cu nava spațială, străinul făcu invizibilă mașina martorei cu ajutorul unui dispozitiv ca o nuielușă. Glenver s-a îndreptat neîncrezătoare spre locul unde fusese mașina,

rănindu-se la picior în placa invizibilă a numărului de înmatriculare. Din fericire, omul din spațiu a fost în măsură să-i dea primul ajutor, ațintindu-și privirea asupra rănii care se vindecă imediat. El i-a explicat că deși le stătea în putință să facă lucrurile invizibile prin puterea gândului, era o treabă destul de istovitoare și de aceea se foloseau în mod normal de dispozitive ajutătoare.[5]

Un alt incident mai recent s-a întâmplat în Voronezh, URSS, făcând parte dintr-o serie întreagă de aterizări, petrecute între sfârșitul lui septembrie și începutul lui octombrie 1989, la care au asistat adulți și copii. Se spune că una din cele trei ființe uriașe venite din spațiu, îmbrăcate în costume argintii, a „plesnit“ un băiat cu o rază de lumină provenind dintr-un tub de 50 centimetri lungime, iar băiatul a dispărut complet din peisaj, reapărând abia după plecarea navei extraterestre și a ocupanților ei.[6]

Merită consemnat, ca un post-scriptum al afacerii Edwards, faptul că Gordon Cooper, fost astronaut și pilot, dezvăluia într-un interviu acordat lui Lee Spiegel, că prin 1957 sau 1958, pe vremea când era conducător de proiect la Flight Test Center din Edwards, un disc zburător a aterizat la bază. Cooper spunea că acesta „a plutit deasupra solului apoi s-a lăsat încet jos și s-a așezat pe pământ câteva minute.“

O echipă de filmare aflată în preajmă a reușit să înregistreze întreaga scenă. „Operatorii au făcut aprecieri diferite asupra dimensiunilor reale ale obiectului“, spunea Cooper, „dar au fost cu toții de acord că avea cel puțin mărimea unui vehicul care ar putea transporta persoane de înălțime obișnuită.“

Cooper n-a fost de față când a avut loc apariția, a studiat însă filmul făcut. „Era un OZN circular tipic. Nu l-au văzut prea mulți deoarece a decolat într-un unghi foarte ascuțit și a dispărut imediat din vedere... Cred că era

categoric un OZN. Oricum, e greu de aflat de unde venea și cine era înăuntru întrucât n-a stat prea multă vreme prin zonă pentru a putea discuta chestiunea – n-am avut timp să trimitem măcar un comitet de întâmpinare!"

Filmul a fost trimis la Washington DC și de atunci nu s-a mai auzit despre el. Tot Cooper dezvăluia că „prin preajmă zburau mereu obiecte ciudate, dând târcoale bazei Edwards."[7] În 1951, în timp ce-și satisfăcea serviciul militar la baza Air Force din Germania ca pilot, Cooper a avut de mai multe ori ocazia să urmărească grupuri de vehicule metalice, de forma unor farfurii. „Cred într-adevăr că OZN-urile există și că cele cu adevărat inexplicabile aparțin unei alte civilizații, avansate din punct de vedere tehnologic", scria el într-o declarație făcută la Națiunile Unite.[8]

O LEGĂTURĂ BRITANICĂ

În septembrie 1962, cercetătoarea elvețiană Lou Zinsstag a primit o scrisoare de la prietenul ei, editorul Waveney Girvan care în perioada respectivă era redactor șef la *Flying Saucer Review:*

„... o colegă de birou, binecunoscută redactoră a unuia din jurnalele noastre pentru femei, m-a abordat cu o povestire senzațională. Nu-și dăduse seama mai devreme că puteam fi interesat de subiect. Fratele ei, spunea, este unul din specialiștii cei mai mari ai unei faimoase firme britanice de aeronautică. Acum cinci ani a fost invitat în Statele Unite, împreună cu alți câțiva experți în domeniu pentru a cerceta o farfurie aflată la sol și a-l cunoaște pe pilotul acesteia. S-a dus acolo, iar pilotul era exact cum îi fusese descris [de George Adamski]; comunica telepatic și

le-a spus celor adunați acolo că ființe asemănătoare lui se infiltraseră printre noi..."[9]

Alte detalii ale presupusei întâlniri din 1957 au fost furnizate de John Lade, coleg și prieten cu Girvan, într-o scrisoare adresată lui Richard Hall, secretarul de atunci al National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP), din Statele Unite:

> Waveney Girvan vrea să-ți spun că am prins un fir, o scurgere de informații venind de la un tip care acum câțiva ani a fost chemat la o întrunire internațională la voi, să vadă un OZN de tipul celor semănând cu două farfurii puse una peste alta. Pilotul (îmbrăcat într-un costum de zbor, avea părul lung și o înfățișare distinsă, ariană) s-a adresat telepatic adunării oamenilor de știință și experților în aeronautică. Ni s-a spus că a fost o experiență extraordinară, audiența, spărgând când și când tăcerea prin hohote de râs, dovedind că recepționa cu succes mesajul. Dar când pilotul a trecut la descrierea sursei de energie utilizate, audiența și-a slăbit concentrarea și chiar cei mai străluciți savanți prezenți nu mai puteau urmări noile concepte ce li se ofereau...

Ross Hall, „expertul" în aeronautică (de urma căruia am încercat în zadar să dau), a fost îngrozit când a aflat că sora lui făcuse publică povestea, întrucât el semnase un angajament de păstrare a secretului în Statele Unite, iar când John Lade l-a întâlnit în ziua de 11 iulie 1963 la De Havilland Aircraft Company, Hatfield, a negat totul.

„I-am vorbit despre interesul meu neobosit de a obține adevărul în această problemă și despre motivul pentru care l-am abordat. Am încheiat întrebându-l dacă povestea auzită de Waveney era adevărată", îi scria Lade lui Zinsstag. „Întâi mi-a evitat întrebarea, a început să-mi expună părerile lui despre farfuriile zburătoare, păreri des-

tul de primitive, dar simțeam că lua lucrurile în serios. Am trecut peste ele, pentru a ne întoarce la întrebare.

N-a recunoscut că o păcălise pe sora sa, dar a declarat că știa că ea avea legături cu câteva ziare și că s-ar putea să-i fi spus ei ceva... A afirmat însă că n-a văzut niciodată o farfurie zburătoare la sol, n-a asistat la nici o conferință și vizita lui în America n-a avut nimic de-a face cu acest subiect. Când a plecat mi-a spus că o să vorbească cu sora lui și am simțit că prin asta înțelegea că va pune lucrurile în ordine."[10]

Dacă Ross Hall a încercat doar să-și păcălească sora, atunci a reușit. Waveney Hall Girvan fusese impresionat de autenticitatea uluirii și interesul ei pentru acest subiect și de faptul că, din câte știa el, nu mai vorbise cu nimeni altcineva despre asta – cu certitudine nu pomenise nimic presei.

Dacă n-aș fi vorbit cu atât de mulți „contactați particulari", persoane întrutotul oneste din întreaga lume, care pretind că au trăit experiențe similare, aș fi respins de multă vreme poveștile de genul acesta. În 1963, de exemplu, un bun prieten al meu pe care îl cunosc din 1952 și a cărui relatare este cea mai convingătoare din câte am întâlnit a observat aterizarea unui disc zburător în nordul Angliei și ulterior a întâlnit doi extratereștri. Vreme de aproape un an au continuat aceste întâlniri la care erau de obicei prezenți și câțiva oameni de știință, aflați în legătură cu străinii pentru un proiect ultrasecret. Odată, prietenul meu a avut ocazia să vadă de aproape una dintre nave, dar nu i s-a permis accesul înăuntru.

Cu excepția unei deosebiri abia vizibile a ochilor, extratereștrii sunt foarte asemănători oamenilor. Pe parcursul acestor întâlniri a fost oferită o mare cantitate de informații, precum și câteva demonstrații ale posibilităților tehnice și mentale, mult superioare celor ale ființelor ome-

nești normale. Nu și-au dezvăluit niciodată originea, dar au menționat că au baza pe Pământ. Au refuzat de asemenea să discute scopurile vizitelor lor frecvente la prietenul meu, admițând doar că evident nu se aflau acolo „numai din motive filantropice“. Au dezvăluit totuși că de-a lungul unei perioade lungi de timp, au fost în câteva rânduri răspunzători pentru înnobilarea genetică a speciei umane. S-a sugerat că și alte ființe, mai puțin evoluate, ne vizitează de asemenea planeta.

Deși foarte evoluați din punct de vedere spiritual, acești indivizi erau foarte „cu picioarele pe pământ“, în sensul că se bucurau de plăcerile lumești. Și – slavă cerului – aveau simțul umorului.

Normal, nu sunt în măsură să dovedesc că aceste evenimente s-au petrecut cu adevărat și, în acest caz particular, nici n-aș fi dorit – chiar dacă aș fi putut. Extratereștrii par să evite deocamdată stabilirea unui contact de masă cu umanitatea, preferând să ne țină la o distanță sigură. Cine ar putea să-i condamne pentru asta? Sunt convins totuși că au stabilit contactul cu multe persoane și grupuri din întreaga lume.

O LEGĂTURĂ PREZIDENȚIALĂ?

Câțiva președinți ai Statelor Unite au făcut declarații categorice în privința subiectului OZN, cele mai notabile fiind comentariile lui Jimmy Carter și ale lui Ronald Reagan. În timpul campaniei sale electorale, în 1976, Carter admitea că văzuse un OZN, în 1969, pe vremea când era guvernator în Georgia. „Dacă voi ajunge președinte“, adăuga el, „voi face astfel încât fiecare informație din această țară, referitoare la fenomenul OZN, să devină accesibilă publicului și oamenilor de știință.“[11] Carter,

licențiat în fizică nucleară, a întâmpinat opoziție în încercările sale de a redeschide cercetările și este foarte probabil ca și el să se fi răzgândit după citirea raportului informativ asupra subiectului (vezi Capitolul 6).

Dacă extratereștrii vizitează Pământul, se întreabă mulți, de ce nu aterizează pe peluza din fața Casei Albe și nu iau legătura direct cu președintele? Nu au aterizat, desigur, pe peluza Casei Albe, dar există semne că anumiți președinți au realizat acest contact.

Unul dintre primii oameni contactați este Daniel Fry, un deschizător de drumuri în construcția rachetelor, care pretinde că în ziua de 4 iulie 1949 a fost luat la bordul unei nave fară echipaj pentru o scurtă călătorie. În perioada respectivă Fry lucra la Aerojet General Corporation la White Sands Missile Range, New Mexico.

Comunicarea cu extraterestrul s-a realizat prin intermediul unui aparat de emisie-recepție. Străinul pretindea că niște strămoși de-ai săi au locuit pe Pământ în urmă cu câteva zeci de mii de ani și că în prezent rasa sa era independentă de o existență planetară, preferând să-și petreacă cea mai mare parte a timpului în uriașele lor nave spațiale super-echipate. S-a spus că probabilitatea lor de viață era acum de două ori și jumătate mai mare decât a noastră.

În 1976 am petrecut câteva zile cu Dan Fry la locuința acestuia, pe atunci în Tonopah, Arizona. Mi-a spus că a fost contactat fizic de vizitator abia în 1954, cinci ani mai târziu de la prima întâlnire (poate doar coincidență, tocmai anul când s-au petrecut presupusele evenimente de la baza Edwards AFB). Potrivit lui „Alan“ (numele pe care l-a folosit străinul), i-au trebuit cinci ani pentru a se aclimatiza cu mediul nostru înconjurător și pentru obținerea anumitor acte pământene, printre care, desigur, și un certificat de naștere și pașaport, care se pare că au fost procurate cu ajutorul unei persoane oficiale. Alan își luase iden-

titatea unui „om de afaceri internațional", stabilind ulterior contacte cu câteva persoane sus-puse – printre care și președinți ai Statelor Unite.[12]

Afirmațiile sunt scandaloase, desigur. Dar, Dan mi-a arătat o scrisoare ce venea de la președintele Reagan și, cu toate că nu se menționează nimic despre farfurii zburătoare sau extratereștri, este evident că cei doi se aflau în termeni foarte cordiali. Este știut de asemenea că Reagan manifesta un interes activ în chestiune, întrucât văzuse și el OZN-uri în două rânduri.

Primul incident s-a petrecut în perioada în care Reagan era guvernator al Californiei, în timpul unui zbor de noapte cu avionul, în 1974. „Mă aflam la comanda avionului când am văzut OZN-ul", povestea pilotul lui Reagan, Bill Painter. „La bord se mai aflau guvernatorul Reagan și doi oameni din garda lui de corp. Ne deplasam la bordul unui avion Cessna Citation. Era cam 9-10 seara.

Ne aflam în apropiere de Bakersfield când guvernatorul Reagan și ceilalți mi-au atras atenția asupra unei lumini mari ce zbura puțin în urma avionului meu. Părea să se afle la câteva sute de yarzi în lateral. Era o lumină destul de regulată, până a început să accelereze, când păru că se alungește. Apoi a dispărut. S-a înălțat sub un unghi de 45 grade... trecând instantaneu de la viteza normală de croazieră la o viteză fantastică."

Reagan însuși a povestit incidentul lui Norman Miller, pe atunci șeful biroului din Washington al ziarului *Wall Street Journal*. Potrivit lui Miller, Reagan i-a dat ordin pilotului să urmărească obiectul. „Am zburat în urma lui câteva minute", a spus Reagan. „Dintr-o dată, spre totala noastră uluire, a pornit direct către ceruri. Când am coborât din avion i-am povestit lui Nancy ce se întâmplase. Am început să studiem temeinic lunga istorie a OZN-urilor..."

Miller l-a întrebat atunci pe Reagan dacă crede în OZN-uri. „Când i-am pus întrebarea, o expresie de groază i s-a așternut pe față. Își dăduse brusc seama ce spunea – implicațiile acestor afirmații și faptul că vorbea cu un reporter. Și-a revenit repede și mi-a spus: Să spunem că în materie de OZN-uri sunt pur și simplu neștiutor...

N-am relatat imediat conversația“, spunea Miller. „Reagan n-a dat amănunte despre cercetarea pe care el și soția lui o făcuseră, chiar atunci l-am întrebat ce crede despre OZN-uri și i-am tăiat elanul.“[13]

Se spune că în timpul proiecției filmului *E.T.* la Casa Albă, în vara anului 1982, președintele Nixon i-ar fi șoptit producătorului Steven Spielberg: „În această încăpere sunt probabil doar șase persoane care știu cât este de adevărat.“[14]

În plus, Reagan a afirmat public, în cel puțin trei rânduri, că o amenințare din univers ar avea un efect unificator asupra națiunilor lumii. A spus că a ridicat această problemă în discuțiile sale atât cu președintele Gorbaciov cât și cu fostul ministru de externe al URSS, Edvard Shevardnadze. După Fred Barnes, redactor șef la *New Republic*, în timpul unui prânz oficial la Casa Albă, în septembrie 1987, Reagan s-a întrebat cu glas tare ce s-ar întâmpla dacă lumea ar fi confruntată cu o „amenințare extraterestră“. „Nu credeți că Statele Unite și Uniunea Sovietică s-ar alia?“ a întrebat el. Shevardnadze a răspuns afirmativ, categoric. „Și n-ar fi nevoie să se întrunească pentru acest lucru miniștrii apărării“, adăugă el.[15]

Întrucât comentariile lui Reagan au fost respinse ca pure speculații ipotetice, permiteți-mi să citez din discursul ținut de Mihail Gorbaciov la Kremlin, în care a comentat întâlnirea la nivel înalt din 1985:

> La întâlnirea de la Geneva, președintele Statelor Unite a spus că dacă Pământul ar fi confruntat cu o invazie extraterestră, Statele Unite și Uniunea Sovietică ar trebui să-și unească forțele pentru a respinge această invazie. Nu voi contesta ipoteza, deși consider că este prea devreme să ne îngrijoreze o astfel de intruziune...[16]

După cum am arătat în Capitolul 1, Gorbaciov a recunoscut realitatea fenomenului OZN. Să înceapă oare o nouă eră, a cooperării între superputeri, cauzată în parte de intruziunile OZN?

„BĂIEȚII DE LA ETAJ"

Maiorul Hans Petersen, din Royal Danish Air Force, însărcinat cu supravegherea traficului aerian din 1949 până în 1976 – primul controlor militar de trafic din Danemarca –, a avut de mai multe ori ocazia să vadă OZN-uri, printre care și unele care semănau foarte mult cu cele fotografiate de o persoană contactată, George Adamski și de alți martori. Odată, prin 1960, a urmărit chiar douăzeci și două de ținte necunoscute pe ecranul radarului și a dat personal ordin de decolare către patru reactoare de interceptare.

Importantă, însă, este o scrisoare pe care Petersen a primit-o de la un general de brigadă american (decedat între timp), descriind legătura sa, neconfirmată, cu extratereștrii, pe care îi numea „băieții de la etaj". Deși aveam de mulți ani o copie a conținutului scrisorii, abia în 1990 am primit prin amabilitatea lui Hans o copie după original, în care numele, datele și adresele fuseseră șterse. Paragrafele importante sunt prezentate mai jos:

...Îți cer ca unui bătrân soldat să nu divulgi sursa celor ce ți le voi împărtăși în continuare – ești liber să repeți, dar să nu pomenești sursa...

Am fost contactat noaptea, târziu, acum 11 ani, în timp ce lucram în atelierul meu, încercând să termin de imprimat ceva. E adevărat că eram curios, ca majoritatea oamenilor inteligenți, dar nu mă așteptam însă să fiu contactat. Au venit la ușa atelierului meu, au insistat să le deschid, au pătruns înăuntru, s-au uitat puțin prin jur, n-au scos nici un cuvânt, mi-au făcut semn să ies afară. Cum am ieșit am observat un obiect mare la câteva picioare deasupra capului.

Am fost dus la bord și am trăit prima mea experiență de telepatie adevărată; câteva minute foarte instructive. Au plecat spunând că se vor întoarce curând. Și-au ținut cuvântul și au revenit, cred că de câteva sute de ori, în ultimii 11 ani.

Mi-au cerut să îndeplinesc rolul de ambasador al lor pe Pământ pe lângă unii din conducătorii noștri naționali și religioși, iar naționalitatea și identitatea mea trebuia să rămână un secret atâta timp cât nu aveam, ca în cazul tău, permisiunea lor. Îți dai seama că dacă identitatea și activitatea mea ar deveni cunoscute, n-aș mai avea nici o clipă de liniște și în scurt timp nu le-aș mai putea fi de folos nici lor nici problemelor pe care trebuie să le rezolv...

Între ei comunică prin gânduri, dar... au învățat să ne vorbească limba atât de bine încât dacă ți s-ar adresa unul dintre ei... nu l-ai putea deosebi de un semen de-al tău, iar ca înfățișare cea mai mare deosebire pe care ai remarca-o ar fi perfecțiunea proporțiilor fizice și frumusețea trăsăturilor lor...

Generalul de brigadă a explicat că „băieții de la etaj“ învățaseră limbile celor cu care veniseră în contact de-a lungul unei perioade de 2.000 de ani, de când se aflau în apropierea Pământului; iar în cazurile când apar dificultăți, aceștia se pot folosi de un dispozitiv de traducere, pe

care, cu ajutorul lor, l-am construit și noi. „Ni se pot adresa și în acest fel“, explica generalul, „...dacă se află în apropierea navelor lor; singura diferență este că transmit gânduri către mașinile lor și acestea formulează cuvinte. Știu că dispozitivele acestea funcționează, întrucât le-am folosit și eu...“

Restul scrisorii conține un material similar cu cel răspândit de persoanele contactate, tipice pentru anii ’50, iar anumite informații mi se par greu de acceptat; de exemplu afirmația că sistemul nostru solar (alcătuit din douăsprezece planete) este în întregime populat! Această afirmație poate discredita, desigur, întregul conținut al scrisorii. Poate că generalul în retragere își pierduse pur și simplu mințile sau poate fusese mințit. Nu știu. Dacă n-aș fi stat de vorbă cu atâția martori aparent cinstiți, care au făcut aceleași afirmații, aș fi respins povestea aceasta de multă vreme.

Extratereștrii cu înfățișare omenească nu sunt atât de populari ca micile ființe cu ochi bulbucați, asociate cel mai adesea cu răpirile de persoane. Relatările despre întâlnirile cu extratereștri sunt trecute cu vederea dacă străinii aparțin varietății asemănătoare omului. De asemenea, pe lângă menționarea ocazională a unor ridicole locuri de origine, tonul câteodată (dar nu întotdeauna) banal și evanghelic al „mesajelor“ transmise multora din cei contactați constituie un alt motiv pentru care suntem tentați să respingem astfel de relatări. Cu toate acestea, diferența poate fi doar teoretică. Mulți dintre cei răpiți au primit mesaje de la ființe cu ochi bulbucați și numeroși alți martori pretind că au fost răpiți de către indivizi aparținând speciei asemănătoare omului. Ambele tipuri (precum și alte ființe ciudate) sunt menționate în aceste relatări, iar în anumite cazuri au fost chiar observate simultan cu ocazia unor întâlniri de aproape. Am aflat deja cum în cazul de la ferma din Colorado

alături de ființe de tip uman apăreau și specimene de „Picior mare“. Să aruncăm acum o privire asupra cazului lui Travis Walton, care a întâlnit atât ființe cu ochi bulbucați, cât și indivizi cu înfățișare omenească. Contactul n-a presupus și transmiterea unor mesaje.

O COOPERARE EXTRATERESTRĂ?

Primul act al presupusei răpiri a lui Walton s-a petrecut într-o pădure din Arizona, în 5 noiembrie 1975, sub privirile a șase martori. Walton a fost lovit și trântit în nesimțire la pământ de o rază de lumină provenind dintr-un OZN ce plutea deasupra. Ceilalți s-au împrăștiat în fugă, îngroziți. După o vreme s-au întors, dar Walton dispăruse fără urmă. Când și-a recăpătat cunoștința, săgetat de dureri puternice, Walton s-a trezit într-o încăpere ciudată în care se mai aflau trei humanoizi, măsurând mai puțin de 5 picioare în înălțime, îmbrăcați într-un fel de salopete.

Cele trei ființe aveau niște capete imense, complet lipsite de păr, cu pielea aproape albă ca varul și ușor translucidă. „Aveau cranii proeminente, supradimensionate, cu maxilare înguste, iar aspectul nedezvoltat al trăsăturilor lor le dădea un aer aproape infantil“, relata Walton în cartea lui. „Gurile erau mici, cu buze subțiri, pe care nu le-am văzut niciodată deschizându-se. De o parte și de alta a capului se aflau, mititele, loburile încrețite ale urechilor. Nasurile lor rotunde, miniaturale, aveau mici nări ovale.“

Cea mai mare diferență putea fi însă remarcată la ochi. „Ochii aceia cafenii strălucitori aveau irisurile de două ori mai mari decât cele ale oamenilor... Irisul era atât de mare, încât pleoapa ascundea o parte a pupilei, dându-le aspectul unor ochi de pisică. Rămânea foarte puțin la vedere din albul ochiului. Nu aveau nici gene, nici

sprâncene... Privirea lor pătrunzătoare străfulgera în jur și apoi se ațintea asupra mea, fixându-mă cu o încremenire intensă – o privire atât de sfredelitoare încât păreau că văd dc-a dreptul prin mine."

N-a avut loc nici un fel de comunicare, iar Walton se întreba cum să facă să evadeze. Pocnise deja una din ființele acelea. În cele din urmă, în vreme ce se pregătea să sară asupra lor, ființele i-au întors spatele și au părăsit în grabă încăperea.

Plimbându-se prin navă, Walton a dat peste un scaun neobișnuit lângă care se aflau o consolă și un ecran. Pe măsură ce se apropia de scaun, în încăpere se făcea tot mai întuneric. Peretele devenea din ce în ce mai transparent, înfățișând în mod evident obscuritatea spațiului cosmic. (Dan Fry povestea că intrarea în nava cu care călătorea a fost făcută transparentă cu ajutorul unei raze luminoase, permițându-i să vadă afară). După ce s-a jucat o vreme la consolă, producând mișcări ale navei față de stele, Walton s-a trezit în față cu ceva ce i s-a părut a fi o ființă omenească, răsărită în dreptul ușii.

Bărbatul era înalt cam de 6 picioare 2 inchi (aproximativ 1,88 m), musculos, purtând un costum mulat, ca de pilot, de un albastru strălucitor, iar pe cap o cască transparentă. Walton a răsuflat ușurat, crezând că bărbatul era de la NASA sau de la Air Force. A protestat, rugându-l să-i explice ce se întâmplă, dar individul a rămas tăcut.

„Avea un păr aspru, de culoarea nisipului, nu prea lung, acoperindu-i urechile", scria Walton. „Tenul îi era închis la culoare, o piele netedă, puternic bronzată parcă. Nu avea barbă sau mustață. De fapt, n-am putut vedea nici măcar tuleiele unui început de barbă sau umbrele întunecate ale perciunilor. Avea trăsături puțin cam aspre, masculine și ochi ciudați. Aceștia aveau o culoare căprui-aurie

strălucitoare – dar mai era și altceva neobișnuit cu ei, ceva ce nu pot defini exact."

Bărbatul l-a condus apoi pe Walton să-i prezinte nava zâmbind doar cu îngăduință ca răspuns la întrebările acestuia. Au ieșit din navă în mijlocul unei îngrădituri întinse, asemeni unui hangar, în care se mai aflau parcate încă două, trei nave, ceva mai mici decât cea cu care se părea că ajunsese acolo. Intrând într-o încăpere alăturată hangarului, Walton a fost surprins să vadă alți doi bărbați și o femeie, îmbrăcați aidoma primului, lipsindu-le doar casca.

„Ținuta și chipul femeii erau de asemenea o sinteză a calităților sexului său", spunea Walton. „Aveau cu toții pielea netedă, fără pată... Aveau cumva un aer de familie, deși nu semănau prea mult. Toți aveau același păr aspru, blond cafeniu. Femeia îl purta mai lung decât bărbații, îi depășea umerii. Nu părea să fi fost fardată. Toți păreau în jur de douăzeci și cinci de ani, poate chiar mai mult. Toți aveau aceeași culoare intensă, căprui-aurie, a ochilor. Fie strălucirea ochilor, fie o altă particularitate a acestora, ceva era categoric straniu în ei; nu pot spune exact ce era."

Walton a fost așezat pe o masă, femeia s-a apropiat de el cu ceva ce semăna cu o mască de oxigen fără furtunul de alimentare, iar următorul lucru de care-și amintește este că s-a trezit pe caldarâm, în vestul localității Heber, Arizona, privind un obiect circular ce se ridica de pe șosea și se îndepărta în liniște. După cum s-a aflat, de la prima întâlnire se scurseseră cinci zile.[17]

Cazul lui Walton a generat inevitabil nenumărate controverse – ca toate cazurile de acest gen – dar mărturiile psihiatrilor și ale detectorului de minciuni confirmă că acesta a spus adevărul. „Convingerea noastră absolută este că tânărul nu minte, nu încearcă să facă un joc secret sau o farsă", concluzionează dr. Rosenbaum, unul din cei trei psihiatri care l-au examinat pe Walton.[18] Minnesota Multi-

phasic Personality Inventory, un aparat complex de testare a personalității, mânuit de Lamont McConnell, a arătat că „nu există deviații care să indice psihoza".

Am discutat cu Walton în octombrie 1978, la locuința sa din Snowflake, Arizona, și am fost impresionat de atitudinea sa sinceră și rezervată. Am vorbit de asemenea și cu câțiva vecini (printre care și un preot) care mi-au spus că Walton era o persoană absolut de încredere și că a suferit din cauza ridicolului cu care a fost împroșcat.

Este important de subliniat că tot ce a descris Walton că i s-ar fi întâmplat în timpul celor cinci zile și-a amintit conștient fiind și, cu toate că ulterior a fost supus unei regresii hipnotice, nu a mai ieșit la lumină nici o altă informație până acum (sau cel puțin, până în 1978).

„Crezi că va veni vremea când memoria subconștientă va ieși la suprafață", l-am întrebat eu, „sau crezi că mai curând va rămâne îngropată pentru totdeauna?"

„Poate, într-o zi", mi-a răspuns el. „Știu doar că acum nu sunt pregătit. Aflarea unor informații, satisfacerea unei curiozități reprezintă ceva, dar după aceea, știți, se pune problema cu ce m-aș *putea* confrunta atunci – amintiri sau orice altceva... Sunt receptiv la orice posibilitate și nu am pretenția că sunt un expert. Știu doar ce mi s-a întâmplat mie."[19]

Concluzia ce se poate trage din experiența lui Walton este că există un gen de legătură între extratereștrii cu înfățișare omenească și ceilalți care nu seamănă cu nimic de pe Pământ. Fie că acești „ceilalți" se înrudesc sau nu cu primii, fie că sunt roboți biologici, discuția rămâne deschisă.

„Cine coopera cu cine?" întrebă Walton. „N-am văzut nimic care să-mi poată oferi răspuns la această întrebare. De fapt, n-am văzut niciodată cele două tipuri într-un loc în același timp. Nu exista nici un indiciu că un

tip era subordonat celuilalt. Mai mult, n-am găsit nici elemente care să sugereze o cooperare prietenească... Pe de altă parte, însă, străinii și cei cu înfățișare omenească ar fi putut colabora la răpirea mea încă de la început. Ar putea exista o interacțiune și o cooperare între toate formele de viață inteligente din spațiu..."[20]

UN CONTACT CU AIR FORCE

O descriere a extraterestrilor, uimitor de asemănătoare cu cea făcută de Walton tipurilor non-umane, ne-a fost oferită de un mecanic din cadrul USAF, sergent Charles Moody. Acesta pretinde că a fost luat la bordul unei nave în apropiere de Alamgordo, New Mexico, în ziua de 13 august 1975, cu trei luni înaintea experienței lui Walton.

„Ființele aveau cam 5 picioare înălțime și semănau foarte bine cu noi, cu excepția capetelor, care erau mai mari și lipsite de păr, aveau urechile foarte mici, ochii puțin mai mari decât ai noștri, nasul mic și gura cu buze subțiri", își amintea el mai târziu. „Se vorbea ceva, dar buzele nu li se mișcau... Parcă-mi puteau citi gândurile și chiar cred că mi le citeau, deoarece conducătorul lor sau cel mai vârstnic dintre ei mi se adresa uneori înainte de a întreba cu ceva."

La un moment dat, „conducătorul" l-a atins pe Moody cu un dispozitiv ca o vergea pe spate și pe picioare. „Când l-am întrebat ce făcea mi-a răspuns că avusese loc o încăierare la prima noastră întâlnire și voia să remedieze doar neregulile care ar fi putut apărea", explică Moody.

Celui contactat i s-a spus că radarele noastre interferează cu sistemul lor de navigație (afirmație făcută și de William Herrmann, răpit de ființe asemănătoare în perioada unei serii de incidente care s-au manifestat începând

din 1978[21]). În timpul celor două ore și patruzeci de minute cât a durat întâlnirea, se pare că lui Moody i-a fost arătat sistemul de propulsie, aflat într-o cameră ce măsura cam 25 de picioare în lățime. „În mijloc se afla ceva ce semăna cu o vergea uriașă din cărbune care străpungea tavanul încăperii; în jurul acestei vergele se aflau trei găuri acoperite parcă cu sticlă. În interiorul găurilor acoperite cu sticlă (sau poate globuri de sticlă) erau niște obiecte asemănătoare unor cristale cu două tije, câte una de fiecare parte a cristalului. O tijă pornea către o extremitate în formă de bilă, iar cealaltă se îndrepta către o alta, în formă de «T»... Nu existau sârme sau cabluri."

Moody a observat atunci ceva ce părea o mare cutie neagră lângă unul din pereții încăperii. „Am întrebat ce era și mi s-a spus, dar apoi mi s-a atras atenția să nu dezvălui niciodată la ce folosea cutia neagră. Am încercat într-adevăr să-mi amintesc, dar despre cutia neagră nu țin minte decât că era acolo."

Să ne amintim că o „cutie neagră" apare și în relatarea despre multiplele fenomene petrecute la ferma din Colorado (capitolul 3), deși ar fi pură speculație să-i atribuim o aplicabilitate similară celei menționate aici.

Extratereștrii i-au spus lui Moody că nava pe care se aflau nu era „nava-amiral", care în acel moment se afla la 400 mile deasupra Pământului și care folosea un sistem de propulsie diferit.

„Nu una, ci mai multe civilizații avansate studiază această planetă Pământ", i s-ar fi spus lui Moody „iar peste trei ani se vor face cunoscute întregii umanități. Pot să-ți mai spun că nu va fi o întâlnire plăcută, de aceea lumea va fi avertizată. Intenționează doar o contactare restrânsă, iar după douăzeci de ani de alte studii și numai după o atentă examinare se vor stabili și contactele directe... Intențiile lor sunt pașnice, iar dacă liderii omenirii

vor lua în seamă avertismentele lor ne va fi mult mai bine decât înainte. În acest moment nu se pune problema să-i acceptăm noi, ci să ne accepte ei pe noi!“[22]

Ca în multe alte relatări similare, asemenea profeții se dovedesc a fi false. Rezultă însă de aici neapărat că cei contactați mint? O evaluare a stresului psihologic (PSE) făcută în cazul lui Charles Moody de către Charles McQuiston (unul din inventatorii PSE) a indicat că martorul spunea adevărul. Moody fusese supus unei verificări foarte stricte, corespunzătoare unui grad înalt de securitate, la Holloman AFB și era implicat în Human Reliability Program (HRP – program pentru testarea coeficientului uman de siguranță), lansat de Air Force. În vederea colaborării la acest program, Moody fusese verificat atent de către un psihiatru, iar decizia a fost că nu prezenta tulburări emoționale. În plus, comandantul său de la bază, sergent Wright, a confirmat că Moody era un om cinstit, demn de încredere.

O LEGĂTURĂ GUVERNAMENTALĂ?

În cartea *The Philadelphia Experiment*, unul dintre autori, William Moore, citează interesantul caz al lui Robert Suffern, din Bracebridge, Ontario. Suffern a întâlnit în noaptea de 7 octombrie 1975, pe drumul dinaintea sa, un obiect întunecat, semănând cu o farfurie și având între 12 și 14 picioare în diametru.

„Eram speriat“, spunea el mai târziu unui reporter. „Se afla chiar în fața mea, fără lumini și fără nici un semn de viață.“ Înainte ca el să fi oprit mașina, obiectul s-a înălțat vertical și a dispărut.

Abia întoarse Suffern mașina, îndreptându-se către casă, când o ființă cu înfățișare omenească, nu mai înaltă de 4 picioare, a ieșit în mijlocul drumului, în fața mașinii.

Personajul avea umeri foarte largi, „disproporționați față de corp“ și purta un costum gri-argintiu și o cască asemănătoare cu un glob. Suffern a frânat în derapaj, evitând la milimetru ciocnirea cu arătarea care a ocolit imediat mașina, a fugit către marginea drumului și a dispărut fără efort peste un gard, „de parcă era lipsit de greutate“.

După ce a ajuns acasă, a văzut din nou OZN-ul, zburând încet pe lângă drum înainte de a dispărea vertical.

Un an mai târziu, cu ocazia unui lung interviu acordat lui Harry Tokarz de la Canadian UFO Research Network (CUFORN), Suffern a dezvăluit că la două luni după eveniment, în 12 decembrie, el și soția sa au fost vizitați de trei oficiali. Cei trei au apărut la ora convenită dinainte, coborând dintr-o mașină a poliției provinciei Ontario. Aveau asupra lor legitimații impresionante, de la Canadian Forces, din Ottawa, de la USAF, Pentagon și de la US Office of Naval Intelligence.

Așa-zișii oficiali i-au arătat lui Suffern un număr de fotografii luate cu teleobiectivul precum și alte informații despre OZN-uri, sugerând că Statele Unite și Canada știau tot despre OZN-uri încă din 1943 (după cum se presupune, ca urmare a experimentului realizat de US Navy în privința invizibilității radar – așa-numitul „Experiment Philadelphia“). Cei trei au afirmat că încă de atunci colaborau cu extratereștrii. Au spus că incidentul la care a fost martor Suffern a fost o „greșeală“, pretinzând că datorită unei defecțiuni nava a trebuit să coboare. În plus, oficialii cunoșteau precis momentul aterizării, amănunt ce nu fusese dezvăluit nimănui de către martor până atunci.

Soții Suffern au fost impresionați și de faptul că cei trei răspundeau fără ezitare și cu competență la toate întrebările lor. Erau convinși că avuseseră de-a face cu agenți guvernamentali autentici, a căror identitate putea fi dovedită. Cu toate acestea, Suffern n-a vrut să furnizeze și alte

detalii, preferând să se supună dorinței guvernamentale de a fi păstrat secretul[3].

O EXAMINARE MEDICALĂ

În perioada când s-a petrecut incidentul descris în continuare, dr. Leopoldo Diaz Martinez, specialist pediatru și anestezist, era directorul spitalului Del Ferrocarril del Pacifico din Guadalajara, Mexic.

În ziua de 28 octombrie 1976 dr. Diaz a observat un bărbat ciudat așteptând în anticamera sa. Era scund, cam 5 picioare și 2 inchi, având o piele extraordinar de albă, „aproape de culoarea laptelui". Străinul a solicitat o examinare medicală – tensiune arterială, inimă, plămâni și așa mai departe – deoarece, spunea el, „călătorea mult" și de aceea avea nevoie de controale regulate. Dr. Diaz i-a cerut să se dezbrace.

Necunoscutul era normal din toate punctele de vedere, cu excepția absenței pilozității corpului (doar creștetul capului îi era înconjurat de un smoc de păr negru) și a ochilor. Apropiindu-se de el, doctorul a observat că ochii acestuia aveau o culoare „aproape imposibil de descris... parcă violet" și că irisul era mai mare decât în mod normal.

Deoarece tensiunea arterială este corelată cu vârsta, dr. Diaz și-a întrebat pacientul câți ani avea. Răspunsul a fost optzeci și patru. Doctorul s-a arătat neîncrezător, întrucât bărbatul părea să aibă între patruzeci și cincizeci, judecând după expresia matură a feței acestuia, deși nu se vedea pe ea nici un rid. Era, cum spunea dr. Diaz, „un bărbat chipeș... foarte bine clădit."

Inima și tensiunea arterială s-au dovedit a fi normale (120/80 mm), la fel și plămânii și celelalte organe vitale.

Deodată, bărbatul i-a explicat motivul vizitei sale, de a-i împărtăși câteva informații importante:

„Vin de pe altă planetă, dar nu te speria", a început el. „Este necesar ca voi oamenii să înțelegeți că mulți semeni de-ai mei sunt amestecați printre voi, încercând să vă ajute, fiindcă voi vă aflați în pragul unor mari necazuri pe planeta voastră... Folosiți greșit sursele de energie și este necesar să învățați să găsiți alte surse. Noi încercăm să vă ajutăm pentru că poluați atmosfera: contaminați nu numai planeta, ci și cosmosul și vă aflați la un pas de distrugere..."

Dr. Diaz a întrebat de ce i se ofereau lui aceste informații și nu oficialităților sau oamenilor de știință și i s-a spus: „I-am abordat și pe guvernanți și pe oamenii de știință, dar mulți sunt foarte aroganți. Nu vor să audă; nu vor să schimbe. Noi încercăm să ajutăm, dar numai în măsura în care vreți să primiți acest ajutor. Nu vă putem sili să acceptați..."

A urmat apoi un lung discurs despre cosmologie, teologie și fizică. Comentariile străinului despre criza de energie erau deosebit de oportune.

„Este necesar să găsiți o altă sursă de energie", spunea el, „și e foarte simplu. Pentru că ceea ce voi numiți electricitate este o energie inepuizabilă... la discreție. E posibil să obțineți o energie colosală dacă veți ști cum să disociați electronii, veți avea astfel toată energia care vă trebuie fără contaminare sau poluare. Această energie o folosim și noi pentru călătoriile în cosmos..."

Extraterestrul a mai spus că semenii lui descoperiseră mai multe particole subatomice decât noi, de aici și capacitatea lor de a aborda noi surse de energie.

Înainte ca bărbatul să părăsească încăperea, dr. Diaz a încercat să afle de unde venea, dar în afară de afirmația că sistemul nostru solar are douăsprezece planete, extrate-

restrul a dat doar un răspuns criptic: „Singurul lucru pe care vi-l pot spune este că vin de dincolo de soare..."

La încheierea acestei conversații, purtate în spaniolă, străinul a părăsit cabinetul. Dr. Diaz a încercat să-l urmărească, dar când a ajuns la colțul clădirii, bărbatul se evaporase.

La început, dr. Diaz a povestit doar câtorva prieteni apropiați întâmplarea. Ulterior a luat legătura cu UFO Educational Center din California, unde a cunoscut și alte persoane care pretindeau că întâlniseră extratereștri. Realizând că nu era singur, s-a simțit suficient de sigur pentru a face publică povestea – și chiar pentru a merge special la New York, unde a relatat întâmplarea în amănunt în fața unei delegații a Națiunilor Unite.[24]

Unii vor respinge în mod arbitrar această povestire senzațională, fără a-i acorda câtuși de puțin atenție. Alții vor face remarci răutăcioase la adresa sănătății mintale a doctorului sau a onestității sale, acuzându-l de a fi fabricat el însuși povestea pentru publicitate. Este însă greu de crezut că un doctor foarte respectat, care practică medicină de peste douăzeci și cinci ani, și-ar risca reputația profesională relatând o astfel de poveste, dacă nu ar fi fost adevărată.

Am vorbit la telefon cu dr. Diaz în 1980 și mi s-a părut complet de încredere. Mi-a dat numele câtorva din delegații ONU cu care vorbise la New York. Întâlnirea cu ei avusese loc în biroul lui Robert Muller, subsecretar pentru dezvoltare economică și socială, drept care i-am dat acestuia un telefon la Națiunile Unite.

Dl. Muller mi-a confirmat întâlnirea cu dr. Diaz, dar când l-am întrebat ce măsuri au propus Națiunile Unite în această privință, mi-a răspuns: „Nimic – absolut nimic. Am luat legătura cu câteva persoane care ar fi putut face ceva și n-am primit nici măcar un răspuns."[25]

O LEGĂTURĂ GERMANĂ

„Suntem confruntați cu forțe mult mai puternice decât am presupus noi până acum, a căror bază de operații ne este în prezent necunoscută", se spune că ar fi afirmat dr. Wernher von Braun în 1959, referindu-se la devierea de pe orbită a unui satelit american. „Deocamdată nu pot spune mai mult. Suntem pe cale să intrăm într-un contact mai strâns cu aceste forțe și e posibil ca peste șase sau nouă luni să discutăm cu mai multă precizie despre acest subiect."[26]

Nu vom putea ști niciodată dacă von Braun se referea la extratereștri, dar ținând cont de informațiile pe care le-am strâns de-a lungul anilor din surse demne de încredere, indicând faptul că s-a stabilit deja un contact cu oamenii de știință, această posibilitate nu este exclusă.

Un coleg de-al meu, de exemplu, a aflat de la un prieten savant, prin 1970, că directorul unui centru comun german/american de cercetare a spațiului (centru aflat în Germania de Vest) este, se pare, de origine extraterestră. Această informație era deținută doar de un număr restrâns de oameni de știință de la bază, iar datele furnizate de director s-ar fi dovedit a fi extrem de valoroase pentru munca lor de cercetare. Să fie oare doar o altă poveste nemaipomenită, lipsită de dovezi? Probabil. Trebuie să mai adaug însă că prietenul meu a avut ocazia să-l întâlnească pe acest director la Londra, în 1980 (de față fiind și prietenul său savantul și că a fost satisfăcut de „scrisorile de acreditare" ale directorului).

Se pare că până și dr. Hermann Oberth, marele pionier german al spațiului, a susținut ipoteza unei legături extraterestre. „Nu ne putem asuma în întregime meritul progresului spectaculos în anumite domenii; am fost ajutați" se spune că ar fi afirmat el. Când a fost întrebat de

către cine, el a răspuns „De oamenii din alte lumi".[27] Spre marele meu regret, am uitat să-l întreb pe Oberth despre acest lucru când l-am întâlnit, în 1972, dar țin minte că n-a respins posibilitatea ca extratereștrii să-și fi stabilit baze pe Pământ.

LEGĂTURI PERICULOASE

Legătura extraterestră este însă infinit mai complexă decât scenariul sugerat aici. După ce am petrecut peste treizeci de ani discutând cu nenumărați martori din întreaga lume, mi se pare evident că ne confruntăm cu o diversitate de ocupanți ai OZN-urilor și nu văd nici un motiv serios de a respinge un anumit tip de relatare doar pentru că nu se potrivește cu ideile noastre preconcepute despre înfățișarea și comportamentul extratereștrilor. Și nici cei contactați nu pot minți cu toții. Extratereștrii înșiși nu sunt împotriva răspândirii de informații false, după cum am prezentat în altă parte.

Multe incidente OZN sunt atât de enigmatice, încât vor depăși puterea noastră de înțelegere probabil și în secolele ce vor urma. Iar multe rapoarte sugerează că nu toți vizitatorii acționează spre binele nostru.

Ziaristul american Bob Pratt a investigat câteva cazuri tulburătoare, inclusiv răpiri de persoane, care au avut loc în regiuni îndepărtate din nord-estul Braziliei în anii '70 și '80. Tipic este faptul că martorii implicați în aceste cazuri au afirmat că au fost loviți cu ajutorul unor raze de lumină provenind din OZN-uri, producându-le uneori serioase vătămări.

Luis Fernandes Barros, fermier și om de afaceri din Quixada, statul Ceara, a fost lovit în ziua de 23 aprilie 1976 de o rază luminoasă dintr-un obiect ce plutea în aer. Ini-

țial, Barros a avut amețeli, diaree, dureri de cap și stări de vomă, iar doctorii care l-au examinat au constatat că prezenta leziuni pe creier. Vorbirea începu să i se deterioreze, și trei luni mai târziu părul îi albi complet. După șase luni își pierdu în întregime facultățile mentale, regresând la nivelul unui copil de un an.[28]

Dr. Jacques Vallée, distins cercetător și astrofizician, a discutat și el cu câțiva martori din nord-estul Braziliei și a ajuns la concluzia că majoritatea sunt de încredere, deși el personal, respingea ipoteza unei origini extraterestre a OZN-urilor.[29]

Tot în Brazilia, bineînțeles, se pare că a fost sedus de două ori Antonio Villas-Boas de o femeie extraterestră, la bordul unei nave spațiale, în octombrie 1957. Femeia avea circa 4,5 picioare înălțime (1,35 m).

Humanoizii, echipați în costume spațiale, care l-au răpit pe Villas-Boas și-au luat precauția foarte înțeleaptă de a preleva o probă de sânge de la acesta înainte de a-l înfățișa unei femele goale, care a fost descrisă drept „frumoasă, deși altfel decât femeile pe care le-am cunoscut“. Avea părul deschis la culoare, aproape alb, coborând până la jumătatea gâtului. Ochii îi erau „mari și albaștri, mai curând alungiți decât rotunzi, fiind ușor oblici“. Avea pomeții obrajilor înalți, fapt ce făcea ca fața să pară lată, dar se îngusta rapid către o barbă ascuțită. Buzele erau subțiri, abia vizibile. Urechile, deși mici, nu se deosebeau de ale noastre. Corpul ei era mai frumos decât al oricărei femei văzute de Antonio până atunci, „cu sâni înalți și depărtați unul de altul, talie fină și abdomen neted, șolduri late și coapse groase.“ Un fapt interesant, părul de la axile și cel pubian păreau să fi fost de culoare roșie.

„Evident n-aș schimba cu ea femeile noastre“ spuse Antonio. „Îmi plac femeile cu care poți vorbi, poți purta o conversație, te poți face înțeles, ceea ce aici nu era cazul.

Mai mult, mârâielile pe care le-am auzit ieșind din gura femeii în anumite momente aproape că au stricat totul, dându-mi impresia neplăcută că eram cu un animal."

După consumarea întâlnirii, femeia a arătat către abdomenul ei și apoi către cer, iar Antonio a fost condus afară din navă de alți extratereștri. Ulterior, a început să sufere de ceea ce poate fi descris ca un soi de „blenoragie" cosmică: dureri puternice de cap, arsuri în ochi și lăcrimări, somnolență excesivă, urmate de apariția mai multor leziuni pe corp.

Dr. Olavo Fontes, care l-a examinat și l-a interogat pe Villas-Boas mai târziu, a ajuns la concluzia că acesta spunea adevărul. Simptomele descrise, spunea el, sugerează „otrăvire prin radiații sau expunere la radiații, dar din păcate a venit prea târziu la mine pentru a-i face analizele de sânge care ar fi confirmat această posibilitate, în afara oricărui dubiu."[30]

Spre deosebire de alte persoane răpite, Villas-Boas și-a amintit experiența prin care a trecut, deplin conștient. Alții, ale căror experiențe sunt aduse la lumină în mod normal prin regresie hipnotică, sunt convinși că din corpul lor au fost prelevate probe de sânge, spermă sau ovule.

Împreună cu dr. Richard Haines, am discutat, în cursul vizitei mele în Brazilia în 1988, cu Elias Seixas un martor care afirmă că a fost răpit împreună cu alți doi bărbați (din care unul îi era văr) în ziua de 25 septembrie 1980, în statul Goiàs, din nord-vestul Braziliei. Deși capabil să-și amintească în stare de conștiență faza inițială și cea finală ale răpirii (martorii au făcut rost și de un film al navei spațiale, dar imaginile sunt proaste), cele mai tulburătoare amintiri au apărut doar sub regresie hipnotică. Merită să amintim aici câteva elemente cheie care au apărut în această lungă și complexă povestire.

Seixas ne-a relatat că ființele pe care le-a întâlnit măsurau aproape 2 m înălțime, având ochi ușor asiatici, de culoare violetă; albul ochilor avea o nuanță mai gri decât în mod normal. Nu aveau gene și nici alte urme de păr pe față. Pe cap purtau căști strâmte.

Sadicii călători spațiali nu s-au mulțumit numai să-i smulgă două șuvițe de păr, producându-i o durere insuportabilă, ci i-au înfipt și ace în vârfurile degetelor și între degete, ace de care erau legate niște fire subțiri. Pretindeau că, pe lângă interesul genetic, aveau nevoie de Seixas și pentru instruirea oamenilor în legătură cu vizita lor. I-au spus că îi vor planta în cutia craniană ceva ce-i va ajuta mai târziu să-l localizeze și să comunice cu el.

Seixas a fost întins gol pe o masă și extratereștrii au început să-l excite, producându-i imagini erotice în minte, după care au introdus un tub pe penisul acestuia, extrăgându-i lichidul seminal. Experiența a fost atât de tulburătoare încât, după spusele lui Seixas, nu a mai fost în stare să aibă relații sexuale câteva luni după aceea. Atât el, cât și soția sa, într-o mai mică măsură, auzeau zgomote ciudate în cap câteodată.

În pofida caracterului scandalos al acestei întâmplări – care asigură bineînțeles garanții că nu este credibilă – dr. Haines și cu mine am fost convinși de sănătatea mintală și inteligența lui Elias Seixas.

RELAȚII ALTERNATIVE

Unele dintre cele mai bizare întâlniri, cum este cea relatată de Whitley Strieber sau de alții, i-au determinat pe cercetători să creadă că străinii sunt mai curând extradimensionali decât extratereștri. Asemenea argumente se

bazează pe presupunerea, falsă după părerea mea, că cele două ipoteze se exclud reciproc.

Gordon Creighton, unul dintre cei mai eruditi în acest domeniu, sugerează că străinii sunt ființe intradimensionale indigene de pe Pământ și este posibil ca aceștia să fi coexistat cu noi de mii de ani. Din multe puncte de vedere este o ipoteză atractivă, care ar putea explica inconsecvențele inerente ale fenomenului. De exemplu, multe din răpirile reclamate par să se fi petrecut într-un nivel aparte sau într-o altă dimensiune a realității, lăsând impresia unui nonsens datorită examinărilor fizice, extragerii de spermă sau ovule efectuate, care țin mai mult de domeniul vrăjitoriei (mai ales întâlnirile cu spirite bune și duhuri rele).

Deși sunt de acord că se pot face astfel de paralele în anumite cazuri, această teorie nu poate fi aplicată în totalitatea cazurilor. În primul rând pentru că este imposibil să împaci ipoteza cu relatările despre recuperarea unor vehicule sau a unor corpuri, precum și cu cele referitoare la interacțiunea fizică permanentă. În al doilea rând, deși multe întâlniri ne par „supranaturale“, nu trebuie să subestimăm potențialul mental și tehnologic al speciilor extraterestre avansate, care, după părerea mea, pot fi în stare să manipuleze spațiul și timpul astfel încât să poată funcționa în alte dimensiuni.

De necrezut? Binențeles! La fel au fost și zborul omenesc, televiziunea, bomba atomică, călătoriile în spațiu, tehnologia microchip și multe alte realizări pământene care nouă ni se par normale astăzi. În același sens posibilitățile extraterestrilor pot părea incredibile sau ținând de magic. Există însă dovezi că unii dintre savanții noștri au aruncat deja o privire către tehnologia străinilor, în parte, cel puțin, datorită recuperării unor nave extraterestre.

Note

1. Informații furnizate autorului de către William Moore.
2. *Flying Saucers at Edwards AFB, 1954* publicată de Borderland Sciences Research Foundation, P.O. Box 548, Vista, California 92083; Berlitz, Charles and Moore, William: *The Roswell Incident*, Granada, London, 1980, pp. 119-28.
3. *Valor*, 9 oct. 1954, și confirmat autorului de către Desmond Leslie.
4. Picton, John: „Eisenhower was visited by UFO, British lord claims" *Toronto Star*, (nedatat, dar povestea a fost confirmată autorului de către Lord Clancarty).
5. „Anchor" [Ann Grevler]: *Transvaal Episode*, The Essene Press, Corpus Christi, Texas, 1958, pp. 19-21.
6. Creighton, Gordon: „The UFO Landing at Voroneth", *The UFO Report 1991*, editat de Timothy Good, Sidgewich & Jackson, London, 1990, pp. 67-8.
7. Beckley, Timothy Green: **MJ – 12 and the Riddle of Hangar 18**, Inner Light Publications, P.O. Box 753, New Brunswick, New Jersey 08903, 1989, pp. 13-14.
8. Good, Timothy. *Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-Up*, Sidgwick & Jackson, London, 1987, pp. 376.
9. Scrisoare către Lou Zinsstag de la Waveney Girvan, 17 sep. 1962.
10. Scrisoare către Lou Zinsstag de la John Lade, 11 iul. 1963.
11. Ball, Ian: „Flying saucer seen by down-to-earth Carter", *Daily Telegraph*, London, 2 iun. 1976. Pentru alte informații privind încercarea lui Carter de a redeschide investigările oficiale vezi *Above Top Secret*.
12. Interviu cu autorul, aug. 1976.
13. Relatarea lui Reagan a fost consemnată pentru prima dată în *Landslide: The Unmaking of the President*, de Jane Mayer și Doyle McManus, Collins, London, 1988, pp. 402, iar un reportaj ulterior a apărut într-un articol semnat de Alan Smith și Ken Potter, bazat pe interviurile realizate de Bill Paynter și Norman Miller, în *National Enquirer*, 11 oct, 1988.
14. Informații furnizate autorului de către Michael Luckman.
15. Barnes, Fred: „Reagan reaps arms control-harvest", *The Plain Dealer*, 11 oct. 1987.
16. Discursul lui Mihail Gorbaciov la Kremlin, Moscova, 16 feb. 1987, publicat în suplimentul *Soviet Life*, mai 1987, p. 7A.

17. Walton, Travis: *The Walton Experience*, Berkley, New York 1978, pp. 105-6.
18. ABC News, 18 noi. 1975.
19. Interviu cu autorul, 24 oct 1978.
20. Walton, Travis: op. cit., pp. 160-1.
21. Stevens, Wendelle C. și Herrmann, William J.: UFO: *Contact from Reticulum*, UFO Books, Box 1053, Florence, Arizona 85232, 1981-89.
22. *APRO Bulletin*, vol. 24, No. 12, pp. 12, 1976.
23. Berlitz, Charles și Moore, William: *The Philadelphia Experiment: Project Invisibility*, Souvenir, London, 1990, pp. 173-7.
24. Interviu cu Michael Packer, WOAI Radio, San Antonio, Texas, 1978; interviu cu autorul, 5 mai 1980.
25. Interviu cu autorul, 6 mai 1980.
26. *Neues Europa*, 1 ian. 1959.
27. Collyns, Robin: *Did Spacemen Colonise the Earth?* Pelham Books, London, 1974, p. 236.
28. Pratt, Bob: „Disturbing Encounters in North-East Brazil", *The UFO Report 1991*, editat de Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1990, pp. 117-18.
29. Vallée, Jacques: *Confrontations. A Scientist's Search for Alien Contact*, Ballantine, New York, 1990.
30. Creighton, Gordon: „The Amazing Case of Antonio Villas-Boas" *The Humanoids*, editat de Charles Bowen, Neville Spearman, London, 1969, pp. 200-238.

5
Echipamente

O cantitate considerabilă de noi informații a ieșit la lumină în ultimii câțiva ani, referitoare la recuperarea unor OZN-uri avariate și a ocupanților acestora, adăugând greutatea la volumul crescând al dovezilor că ceea ce până acum părea o improbabilitate fantastică are de fapt baze reale.

În *Above Top Secret* sunt incluse detalii privitoare la următoarele cazuri: Roswell, New Mexico (1947); Paradise Valley, Arizona (1947); Aztec, New Mexico (1948); Mexico (1948 sau 1949); Kingman, Arizona (1953); New Mexico (1962). Sunt descrise examinările corpurilor unor extratereștri precum și ale navelor de la Wright-Patterson AFB, în 1959 și 1962 și de la o altă bază, nedezvăluită, din Arizona, în perioada anilor '70. Leonard Stringfield, alături de alți cercetători, a publicat și alte cazuri, petrecute nu numai în Statele Unite, ci și în țări precum Franța, Germania, Puerto Rico, Africa de Sud și Spitsbergen (Oceanul Arctic)[1]. Pe parcursul acestui capitol voi relata noi fapte ce descriu descoperirea unor dispozitive ciudate în Australia și în Uniunea Sovietică, deși în aceste cazuri – ca și în câteva din cele listate mai sus – nu s-au găsit și cadavre.

În majoritatea cazurilor în care au fost recuperate trupuri humanoide, extratereștrii sunt descriși ca fiind din varietatea scundă și din toate incidentele de acest tip raportate, așa-numitul incident Roswell din iulie 1947 a devenit unul dintre cele mai bine documentate și mai atent

investigate cazuri din istoria OZN. Stanton Friedman și William Moore au luat până acum legătura cu peste 160 de martori, asociați direct sau indirect cu incidentul, iar alți cercetători, printre care Leonard Stringfield, Kevin Randle și Don Schmitt, au mai localizat câțiva martori, inclusiv membrii echipajului care a asigurat transportul epavei. Numărul total al martorilor s-a ridicat astfel la 200.

Probele pe care le avem sugerează că în prima săptămână din iulie 1947 au avut loc două accidente în New Mexico și că este posibil ca în ambele cazuri să fi fost recuperate cadavrele unor extratereștri. În cel mai faimos incident, resturi împrăștiate ale navei au fost găsite la ferma lui „Mac" Brazel pe lângă Corona, la 75 mile nord-vest de Roswell. Faptul a fost confirmat de maiorul Jesse Marcel, ofițer de informații la Roswell la Army Air Field, care a răspuns de recuperarea epavei. Marcel n-a găsit nici un cadavru, dar a afirmat cu convingere că materialul care i-a trecut prin mână cu această ocazie nu semăna cu nimic de pe Pământ. O piesă dintr-un material asemănător unei foițe de metal era atât de rezistentă, spunea el, încât n-a putut fi ciobită cu un baros de 16 livre, în pofida incredibilei sale delicateți. [2]

Fiul lui Marcel, doctor în medicină Jesse Marcel, a pipăit și el câteva bucăți din sfărâmăturile pe care le adusese acasă tatăl său, după cum reiese din descrierea făcută lui Lee Graham în 1981:

> ...prăbușirea și rămășițele aparatului, pe care l-am văzut din întâmplare, au lăsat o urmă de neșters în memoria mea. Sunt medic chirurg în aviație, în Army Air National Guard și am examinat până acum resturile multor aparate de zbor convenționale care au avut ghinionul să se prăbușească, dar ceea ce am văzut în 1947 nu seamănă cu nici un aparat obișnuit prăbușit din cele cercetate de mine.

> Nava aceasta nu era convențională, în nici un sens al cuvântului, prin faptul că resturile păreau să provină de la ceea ce se numea atunci farfurie zburătoare, care aparent fusese forțată peste posibilitățile proiectate. Mă bazez pe faptul că multe fragmente... au pe suprafața interioară simboluri ciudate, un scris de tip hieroglific...[3]

Simboluri ciudate „de tip hieroglific“ au fost amintite și în alte cazuri, cum ar fi cel în care armata a recuperat un obiect neidentificat, găsit pe jumătate înfipt în pământ, în apropiere de Kecksburg, Pennsylvania, în ziua de 9 decembrie 1965, în urma observării unui OZN ce se îndrepta către acea direcție. Cazul a fost studiat cu atenție de Stan Gordon și de alți cercetători. Unul dintre aceștia, care a cercetat de aproape obiectul, descria un inel sau o structură ca o bară de protecție, având între 8 și 10 inch lărgime, care părea să acopere circumferința unui obiect în formă de ghindă. Pe acesta se aflau niște semne asemănătoare hieroglifelor egiptene: caractere formate din linii frânte și drepte, puncte, dreptunghiuri și cercuri. Întrebat de Leonard Stringfield dacă simbolurile puteau fi rusești, martorul, Jim Romansky, a răspuns: „Nici vorbă! Sunt de origine ruso-poloneză și pot citi în rusește. Scrierea nu era nici rusească nici americană: Jur pe viața mea: obiectul nu era făcut de mână omenească.“[4]

Încet, dar sigur, se strâng dovezile că diferite incidente extraordinare asociate cazului Roswell au o bază reală. După apariția în 1987 a cărții *Above Top Secret*, am fost contactat de câteva persoane care mi-au oferit informații noi. Unul din cei care mi-au scris este fostul locotenent-colonel de aviație Robert Bowker, care într-o vreme a lucrat la Divizia de Comunicații din Air Technical Intelligence Command din Wright-Patterson AFB.

„Cu timpul“, scria el, „am auzit zvonuri din belșug, încredințându-mă tot mai mult de realitatea OZN-urilor și de eforturile, uneori vrednice de milă, pe care le fac guvernanții pentru a le trece sub tăcere. Am văzut chiar eu două. Am trimis recent o copie a documentului MJ-12 [vezi capitolul 6] unui prieten din Arizona, care a arătat-o unui alt agent, al cărui unchi lucra la Wright-Patterson AFB ca sudor în perioada în care au fost trimise la analizat resturile unei nave prăbușite în 1947, în New Mexico. Acestuia i s-a dat o bucată de material să o topească, dar a fost imposibil să producă o flacără suficient de fierbinte pentru a realiza acest lucru!“

Frank Scully, controversatul autor al cărții *Behind the Flying Saucer*, publicată în 1950, descria un „angrenaj“ provenit de la o navă recuperată, angrenaj pe care chiar l-a avut în mână. „S-au făcut peste 150 de încercări, toate eșuate, de a tăia metalul acestui mecanism“, scria el. „Angrenajul în sine era un tip nemaiîntâlnit de inginerii pământeni; nu avea joc, nici sistem de ungere.“

Este deci edificator să studiem probele suplimentare furnizate de Robert Bowker. „Acum câțiva ani, când îmi satisfăcusem serviciul militar la Wright Patterson AFB, un inginer de la bază mi-a povestit că participa la investigarea unor fragmente de sistem de angrenare care conțineau, după cum s-a constatat, o mare cantitate de elemente rare, imposibil de aliat pe această planetă. Forma acestui angrenaj nu semăna cu cea obișnuită prin proiectarea unui astfel de echipament pe Pământ, descrisă matematic printr-o cicloidă, ci avea un profil ciudat, tridimensional, digital.“

EXTRATEREȘTRII DIN NEW MEXICO

Se pare că în urma prăbușirii unei nave, în 1947, au fost găsite cadavrele unor extratereștri în apropiere de Magdalena în câmpia San Augustin, la vest de Soccoro, New Mexico, cam la 150 de mile spre vest de ferma lui Brazel, de lângă Corona. Unul dintre martori a fost Grady L. Barnett, inginer civil, angajat la US Soil Conservation Service, care în acea perioadă se afla în convocare militară. Barnett afirmă că a dat peste un aparat discoidal de zbor, metalic, cu un diametru de 25-30 picioare, alături de care se aflau niște cadavre.

„Arătau a oameni, dar nu erau oameni", relata el. „Aveau capul rotund, ochii mici și erau complet lipsiți de păr. Ochii erau neobișnuit de depărtați unul de altul. Comparativ cu arhetipul uman, erau chiar scunzi, iar capul era mai mare decât al nostru, în raport cu corpul. Costumele păreau un fel de combinezoane de pilot, de culoare gri. Nu se vedeau fermoare, centuri sau nasturi..."

Sergentul Melvin E. Brown se afla în incinta bazei Roswell Army Air Field în momentul în care s-au prăbușit cele două nave, în iulie 1947. Nu numai că a stat de pază la intrarea hangarului unde fuseseră depozitate temporar fragmentele recuperate, dar a afirmat că a și văzut cadavrele unor extratereștri, după cum mi-a povestit Beverley Bean, una din fiicele sale.

„Tata citea un articol din *Daily Mirror*, cam pe la sfârșitul anilor '70, cred, și a spus: „Am fost acolo!", arătând către articol. Spunea că totul era adevărat acolo, cu excepția unui singur lucru. Ne-a spus că toți oamenii disponibili atunci au fost duși la locul accidentului. Au format un cerc în jur pentru a proteja de priviri indiscrete oricine s-ar fi aflat acolo, iar ulterior totul a fost urcat în camioane.

1. *Dreapta:* Regiunea Lagunei Cartagena, Cabo Rojo, Puerto Rico, unde au fost raportate multe întâmplări ciudate, inclusiv dispariţia unor avioane US. (© *Timothy Good)*

2. *Dedesubt:* Desen făcut de Jeffrey Acosta, unul dintre martorii incidentului petrecut deasupra regiunii Cabo Rojo din Puerto Rico în 28 decembrie 1988, când două avioane de vânătoare ale US Navy au fost răpite din câte se pare de o navă mare, neidentificată. (© *Enigma)*

muchas lucesitas pequeñas en colores
avión
luz grande amarilla
Ovni
avión
luces! amarillas
luces colorás

3. *Stanga:* 17 iulie 1989, Maple Valley, Washington. Vacă de șase ani, gestantă, proprietatea lui Bill Veenhuizen, cu o incizie ovală în falcă, dinți și limbă. Vaginul și rectul i-au fost extrase. (© *William Veenhuizen*)

4. *Dreapta:* 27 noiembrie 1989, Red Cloud, Nebraska. Excizia în lungul abdomenului viței prin care au fost îndepărtate ugerul, vaginul, rectul și organele interne. (© *Ron Bartels*)

5. *Stânga:* 23 iulie 1989, Wayam, Idaho. Fermierul Steve Somsen alături de o vacă mutilată, căreia i-au fost îndepărtate o parte din falcă și ugerul, cu o precizie deosebită, fără urme de sânge. (© *Ellen Carney / Idaho State Journal)*

6. *Dedesubt:* Excizia rectului și a țesutului vaginal de la vaca lui Bill Veenhuizen (© *William Veenhuizen)*

7. Un cadru din filmul pe 8 mm făcut în 26 februarie 1965 de George Adamski, în prezenta Madeleinei Rodeffer și a altor martori, la Silver Spring, Maryland, SUA. Filmul furnizează o confirmare a spuselor lui Robert Lazar, potrivit cărora anumite nave extraterestre utilizează un sistem de propulsie gravitațional care distorsionează spațiul în jur. Distorsionarea este evidentă în partea dreaptă a vehiculului si este mai vizibilă în alte cadre din același film. Filmul a fost autentificat de William Sherwood, un fost specialist în optică la Kodak, care a calculat diametrul navei la 27 de picioare. (© *Madeleine Rodeffer)*

8. Sergentul Melvin „Brownie" Brown (stânga) la pensionarea sa din cadrul US Air Force, la baza RAF/USAF Chicksands Priory, în 1964. Brown a afirmat că ar fi fost implicat într-o operatiune de recuperare în desertul New Mexico, în iulie 1947. *(US Air Force)*

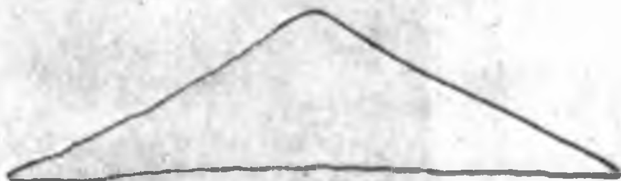

9. Un bombardier mediu B–25 Mitchell, similar cu cel în care au zburat colonelul Coleman și echipajul său *(© Timothy Good)*

10. *Stânga:* Colonelul William Coleman, care a urmărit un OZN la mică înălțime deasupra Alabamei în 1955, zburând într-un bombardier mediu B-25 Mitchell. Mulți ani mai târziu, când Coleman a lucrat la proiectul Blue Book inițiat de USAF, n-a mai putut găsi dosarul care conținea raportul său și admite în prezent că OZN-urile care afectează securitatea națională nu au fost cercetate în cadrul Blue Book. *(© Timothy Good)*

11. *Jos:* Schița făcută de Coleman prezentând o vedere din lateral a OZN-ului *(William Coleman)*

12. *Stînga:* Robert Lazar, specialist în fizică nucleară, care afirmă că a fost angajat de Office of US Naval Intelligence pentru a desfăşura o cercetare asupra sistemului de propulsie folosit de o navă spaţială extraterestră aflată într-o regiune izolată, ultrasecretă, în deşertul Nevada, cunoscută sub numele de S-4. *(© Timothy Good)*

13. *Jos:* O fotografie din satelit a regiunii Groom Dry Lake / Area 51, Nevada. S-4, unde a lucrat Lazar, se află cam la zece mile sud de această poziţie, în apropierea Papoose Dry Lake. *(US Department of the Interior Geological Survey, Eros Data Center)*

14. O fotografie rară a complexului Groom Lake / Area 51, cu fața către vest, luată în 1978. În cadrul mărit poate fi văzut un avion sovietic de vânătoare MIG-21, folosit de USAF în cel de-al 4477-lea test secret. Acesta se află parcat în afara hangarului central din capătul de nord al dispozitivului. *(© John Lear)*

15. Un autobuz în deșertul Nevada (1986), similar cu tipul folosit pentru transportarea oamenilor de știință și a personalului de pază de la Groom Lake la S-4. *(© Timothy Good)*

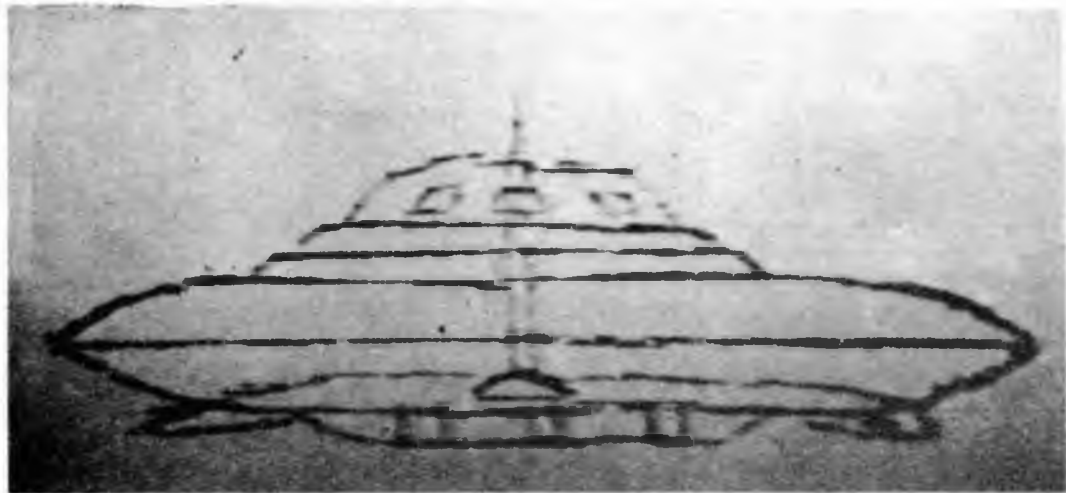
16. Fotografia a fost făcută în 1986 pe drumul de țară care duce la Area 51 („Dreamland"), aflată în spatele munților din depărtare. *(© Timothy Good)*

17. Un Boeing 737 aparținând Departamentului Energiei, parcat la aeroportul McCarran, unul din cele câteva astfel de avioane folosite pentru a transporta personalul către Groom Lake. *(© Timothy Good)*

18. Clădirea EG&G din cadrul aeroportului internațional McCarran, Las Vegas, unde a fost intervievat Robert Lazar în vederea angajării sale la S-4. *(© Timothy Good)*

19. Schiță făcută de Robert Lazar reprezentând nava extraterestră la care pretinde că a lucrat în regiunea S-4. *(KLAS-TV)*

20. *Stânga:* Bob Lazar în proces, august 1990.

21. *Dreapta:* Dr. Edward Teller, „părintele bombei cu hidrogen" răspunzând în cadrul unui interviu particlar în 1990 întrebărilor legate de presupusa recomandare făcută de el lui Robert Lazar pentru ca acesta să poată fi angajat în proiectul de cercetare ultrasecret desfășurat la S-4.

22. *Stânga:* Robert Oechsler, fost inginer la NASA, ale cărui contacte din US Intelligence Community și Cosmic Journey Project i-au oferit posibilitatea să obțină o comoară de informații senzaționale. *(© Timothy Good)*

23. *Stânga:* Amiralul Bobby Ray Inman, fostul director al National Security Agency și al Naval Intelligence, de la care a obținut Bob Oechsler îndrumarea în achiziționarea unor informații delicate referitoare la navele extraterestre aflate în posesia Statelor Unite. *(© Associated Press/Topham)*

24. *Jos:* Clădirea care adăpostește supercomputerul aparținând NSA, din cadrul Institute for Defense Analysis de la University of Maryland Science and Technology Center, unde Bob Oechsler l-a cunoscut pe amiralul Inman, în timpul unei festivități, în mai 1988. *(© Timothy Good)*

Li s-a spus să nu privească și să nu-și amintească cele întâmplate; au fost puși să jure că vor păstra secretul.

„Tata spunea, din câte țin eu minte, că nu fusese în stare să priceapă de ce aveau nevoie de dube frigorifice. Împreună cu un alt tip trebuia să stea într-unul din camioanele care transportau materialul recuperat la un hangar. Coletele erau ambalate în gheață. El a ridicat prelata și a privit înăuntru. A văzut trei (sau poate numai două) cadavre.

Ne-a spus că acestea nu aveau nimic înspăimântător. Ba mai mult, aveau o înfățișare plăcută și trăsături fine. Păreau asiatici, zicea el, dar aveau capul mai mare și erau complet lipsiți de păr. Pielea lor avea o tentă gălbuie. Tata era puțin speriat, știa că nu avea voie să facă acest lucru, așa că a aruncat doar o privire. Spunea însă că puteau trece drept chinezi – aveau ochii oblici.

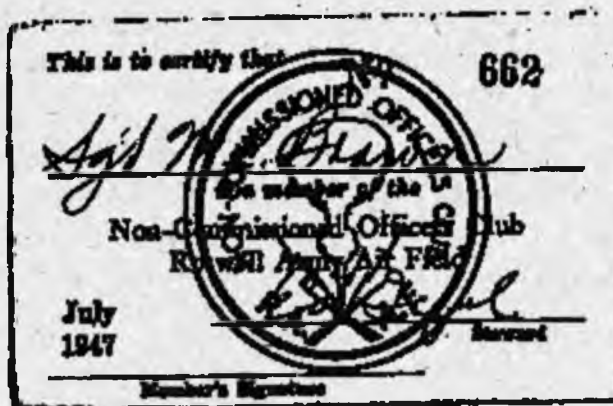
A trebuit să stea apoi de gardă lângă hangar. La un moment dat a apărut comandantul lui și i-a spus «Vreau să văd ce e înăuntru. Hai să mergem amândoi să aruncăm o privire!» Și au intrat împreună în hangar, dar n-au văzut nimic, totul fusese împachetat pentru a fi expediat cu avionul a doua zi."

Melvin Brown a discutat incidentul destul de rar cu soția și cu cele trei fiice ale sale și de fiecare dată i-a părut rău că a făcut-o. „Tăcea dacă-l întrebam ceva despre acest subiect", îmi spunea Beverley. „Voia să spună oamenilor ce se întâmplase, dar când începeai să-i pui întrebări schimba vorba. A fost preocupat de asta până în ceasul morții, în 1986. Chiar și în somn bolborosea despre asta... Categoric, tata nu era un mincinos. Era un tip strașnic și-și iubea țara."

Familia a avut inițial rețineri în a-mi permite publicarea acestei întâmplări, temându-se de represalii oficiale, dar în ultimii ani au devenit mai comunicativi, după ce au

apărut și alți martori din cadrul armatei care confirmă diverse amănunte ale cazului Roswell.

Beverley mi-a oferit cu amabilitate copii ale documentelor militare ale tatălui său, prin care dovedește că în perioada respectivă acesta se afla la Roswell. Nu demonstrează, binețeles, și că ar fi văzut cadavre de extratereștri, dar arată cel puțin că a avut o carieră fără pată în US Air Force. Printre decorațiile obținute în cel de-al doilea război mondial se află și Defence Service Medal, American Campaign Medal, Asiatic Pacific Campaign Medal, Victory Medal și Good Conduct Medal (Anexă, fig. 5.1). Iar într-o scrisoare de recomandare pentru promovarea la gradul de sergent de stat major în Air Force, datată 7 mai 1948 (Anexă, fig. 5.3), locotenent colonelul Jack J. Catton scria:

This is to certify that 662

is a member of the

Non-Commissioned Officers Club

Roswell Army Air Field

July

1947

Steward

Member's Signature

Figura 5.2

Legitimația de membru care atestă că sergentul Brown a fost membru al clubului subofițerilor la Roswell Army Air Field în perioada în care afirmă că a fost implicat în operațiunea de recuperare.

> ... Sergent Brown și-a îndeplinit cu conștiinciozitate și îndemânare datoria în perioada în care a lucrat la Task Unit 7.4.1. În circumstanțele speciale și dificile ale acestui proiect, a demonstrat calitățile și priceperea necesare unui sergent de stat major. În dosarul sergentului Brown nu este consemnată nici o condamnare militară[9]...

Melvin Brown a fost angajat și în munca de spionaj, după spusele unei rude, deși alte detalii nu sunt accesibile în acest moment. I-a cunoscut de asemenea și pe maiorul Jesse Marcel și pe generalul Nathan Twining, acesta din urmă fiind în perioada incidentului Roswell comandantul Air Material Command.

Potrivit controversatului document Majestic-12 (vezi Capitolul 6), conceput inițial ca o informare preliminară pentru președintele ales Eisenhower, în 1952, patru cadavre provenind din accidentul de la Corona au fost descoperite la 2 mile vest de locul unde s-au gâsit resturile navei, la ferma lui Brazel. Cei patru au fost descriși ca „morți, aflați într-o stare avansată de descompunere, datorită animalelor de pradă și a acțiunii agenților climatici, timp de aproape o săptămână cât a trecut până la descoperirea lor..."

Dat fiind caracterul nesincer al documentului MJ-12 s-ar putea să fie vorba doar de o dezinformare pentru a acoperi alte relatări mult mai senzaționale. Pe de altă parte, este posibil ca cele patru cadavre „în stare avansată de descompunere" să fi fost într-adevăr găsite de armată, cu atât mai mult cu cât există dovezi că s-au petrecut două astfel de incidente și că Eisenhower n-a fost informat în totalitate despre ele, decât mult mai târziu. Pagina a doua a documentului MJ-12 subliniază că el a fost „conceput doar ca o informare preliminară. Trebuie privit doar ca o introducere la un material amplu de informare care este în pregătire."

SUPRAVIEȚUITORI?

Fostul specialist al misiunilor NASA, Bob Oechsler, a discutat în 1989 cu Samantha De Los Reyes, nora unui angajat civil, acum decedat, căruia i-a fost încredințată sarcina de a supraveghea operațiunile de recuperare într-unul din cazurile din New Mexico. În urma unui raport oficial trimis de la Roswell Army Air Field, Burt Cassity, care lucra la Army Corps of Engineers în acea perioadă și fusese verificat la cel mai înalt nivel de securitate, a primit ordinul să plece la locul accidentului cu utilaje grele de transport, (nu se cunoaște exact locul, dar se presupune că era în apropiere de Magdalena). Fuseseră descoperite acolo o navă și câteva corpuri de extratereștri.

„Erau o mulțime de oameni în preajmă, inclusiv ziariști și fotografi, iar militarii alergau de colo până colo, încercând să-i împiedice să facă fotografii“, îmi povestea Bob. „Erau patru extratereștri – doi morți și doi încă în viață. Unul din cei vii mergea împleticit și se părea că suferise puternice traumatisme interne. Celălalt era aparent nevătămat. Se aflau acolo un autobuz, câteva camioane și un buldozer. Cassity a ajutat să fie urcați cei doi morți în autobuz, după care s-au urcat și ceilalți doi extratereștri în viață.“

Cassity a avut ordin să vopsească geamurile mașinii în negru. A asistat apoi cum erau adunate fragmente de navă, unul dintre ele arătând ca un panou de control fabricat dintr-un material necunoscut, transparent. „Mi-a spus că nu era nici sticlă, nici plastic“, relata Bob. „Nu știu din ce era făcut, dar se pare că a fost nevoie de doi oameni ca să-l urce în camion – și s-au opintit din greu. Au adunat cât au putut de multe resturi și le-au încărcat în mașini.“

Cele mai mari bucăți, în număr de paisprezece, au fost catalogate, după cum i s-a spus lui Bob. Cassity a

primit apoi ordinul să sape un șanț cu buldozerul și să le îngroape în locul respectiv, probabil pentru recuperarea lor ulterioară. În timpul acestei operațiuni a trecut cu buldozerul peste o piesă. „Aceasta n-a suferit *nici o stricăciune*", spunea Bob.

„Erau absolut copleșiți și șocați de ceea ce văzuseră. Cassity a aflat că extraterestrul rănit a murit înainte sau puțin după ce a ajuns la Alamogordo [probabil Alamogordo Army Air Field]. Nu a putut fi salvat. Celălalt se pare că a supraviețuit câțiva ani la Los Alamos" (vezi Capitolul 6).

După câte a aflat Bob, Cassity a murit optsprezece ani mai târziu, într-un accident neobișnuit la White Sands, New Mexico, Missile Test Range. A fost găsit într-o râpă în care el săpase un șanț mare pentru unul din testele sale. „L-au găsit întins pe jos, cu brațele pe lângă corp, cu fața în sus și cu ochelarii pe nas. Fusese călcat de șenilele unui buldozer, dinspre picioare. Soțul Samanthei, ofițer de poliție, s-a dus la White Sands și a reușit să arunce o privire în dosarul care fusese deja închis. Raportul medico-legal arăta că murise în urma unui atac de cord."[10]

Moartea sa poate fi o pură coincidență, desigur, dar împrejurările sunt totuși bizare și, din anumite puncte de vedere, povestea pare neverosimilă. Dacă au fost într-adevăr ziariști și s-au făcut fotografii la fața locului de exemplu de ce nu a publicat nimeni nimic? Samantha i-a spus lui Bob că unul din aparatele de fotografiat fusese confiscat de armată, este deci posibil ca și celelalte să fi fost confiscate, iar fotografii reduși la tăcere. De la moartea lui Cassity au trecut douăzeci și cinci de ani și se poate ca Samantha să fi uitat sau să încurce anumite detalii.

A apărut însă recent un alt martor care afirmă că a văzut nava și cadavrele, amintind și prezența armatei la fața locului, lângă Magdalena. Deși avea numai cinci ani în perioada aceea, Gerald Anderson păstrează o amintire vie

a întâmplării, sporită acum prin regresie hipnotică. Cercetătorii John Carpenter și Stanton Friedman au constatat sinceritatea martorului și autenticitatea multora din informațiile pe care le furnizase, deși alți cercetători au ridicat obiecții întemeiate față de aceste pretenții. Anderson, fost comandant de poliție și ajutor de șerif, se afla în zonă în căutare de agate împreună cu fratele, tatăl, un unchi și un văr (în prezent decedați toți), în ziua de 5 iulie 1947, când a avut loc incidentul.

„Drumul a făcut un cot și am dat, chiar în fața noastră peste un disc argintiu înfipt în buza dealului. Ne-am dus cu toții într-acolo. Trei creaturi – trei corpuri – zăceau pe pământ, dedesubtul obiectului, în umbră." Creaturile măsurau cam 4 picioare în înălțime, aveau capetele disproporționat de mari și ochii migdalați, de culoarea cărbunelui.

„Doi nu mai mișcau, iar cel de-al treilea avea evident probleme de respirație, ca atunci când ai coastele rupte", relata Anderson. „Lângă ei se mai afla un al patrulea, așezat pe jos. El nu pățise nimic și se pare că le dăduse celorlalți primul ajutor. S-a retras speriat, crezând probabil că aveam de gând să-l atacăm."

Adulții au încercat de mai multe ori să comunice cu creatura, dar n-au primit nici un răspuns audibil la salutările lor rostite în engleză și spaniolă. Câteva minute după sosirea Andersonilor au apărut cinci studenți însoțiți de profesorul lor (amintiți de Grady Barnett ca fiind de la Universitatea din Pennsylvania). Aceștia făceau săpături arheologice pe un șantier aflat la câteva mile și fuseseră alarmați cu o noapte înainte de, așa cum credeau ei, căderea unui meteorit. Profesonul, dr. Buskirk, a încercat fără succes să stabilească o comunicare, adresându-se în mai multe limbi străine.

„Afară erau 115 grade [F] în ziua respectivă“, își amintea Anderson. „Dar în jurul aparatului, dacă te apropiai, era frig. Când atingeai metalul îl simțeai rece de parcă tocmai fusese scos dintr-un frigider“. Anderson a atins și una din creaturile care zăceau nemișcate pe pământ. Era și aceasta rece.

La fața locului a apărut o autofurgonetă și încă o persoană, despre care se crede că era Barnett, și s-a alăturat privitorilor.

Anderson s-a mai apropiat încă o dată de acele creaturi și a avut o senzație stranie. Creatura aflată în picioare „s-a întors și s-a uitat drept către mine și am simțit că se afla chiar în capul meu, de parcă îmi dicta gândurile – gândurile lui se aflau parcă în creierul meu.“

Anderson își amintește o senzație de cădere și rostogolire. „Am simțit teama acelei arătări, i-am simțit deprimarea, i-am simțit singurătatea. Am retrăit prăbușirea. Am cunoscut groaza prin care a trecut. Acea singură privire mi-a spus tot...“

A sosit apoi un contingent de soldați înarmați. Creatura, care se calmase după spaima inițială, a „înnebunit“. Anderson a pierdut-o din vedere când au înconjurat soldații nava, care a fost descrisă ca având cam 50 picioare în diametru (în contradicție cu estimarea lui Barnett). Anderson își amintește strigătele și amenințările militarilor. „Soldații ne-au alungat de acolo foarte brutal. Atitudinea lor a fost, puțin spus, foarte necivilizată. Le-au spus tatălui și unchiului meu, care lucrau și ei la [laboratoarele] Sandia, că dacă vor divulga vreodată ceva din cele văzute – spuneau că era o navă militară secretă – atunci ne vor lua pe noi, copiii, și nu ne vor mai vedea niciodată... Oamenii aceia aveau mitraliere și trebuia să le dai ascultare.“

Soldații n-au părut deloc surprinși de navă sau de cadavre, își amintește Anderson. „Erau foarte bine informați despre ceea ce căutau acolo.Știau ce era acolo."

Când Anderson și ai săi au ajuns în vârful dealului, unde își lăsaseră mașina, au găsit un batalion de soldați. „Erau acolo camioane, avioane – blocaseră șoseaua și aterizaseră pe ea. Aveau acolo și stații de comunicare radio. Mai erau și câteva ambulanțe și încă foarte mulți soldați înarmați."

Anderson crede că există o legătură între sfărâmăturile risipite lângă Corona și nava avariată din Plains of San Augustin. „În corpul discului pe care l-am văzut noi era o spărtură adâncă, parcă fusese spintecat de ceva", relatează el. „Conturul unei nave s-ar fi potrivit perfect în această spărtură, ca și cum un alt obiect de felul acesta ar fi lovit aparatul. Cred că două nave discoidale s-au ciocnit în aer. Una a explodat și a căzut în bucăți lângă Rosswell, iar cealaltă a aterizat forțat în locul unde am găsit-o noi."[11]

POVESTEA LUI JACKIE GLEASON

Nu multă lume știe că marele actor american Jackie Gleason, care a murit în 1987, a fost foarte interesat de OZN-uri. În casa sa din Florida deținea o bibliotecă impresionantă în acest domeniu. Era abonat la multe jurnale de specialitate printre care și *Just Cause*, buletinul informativ al asociației Citizens Against UFO Secrecy.[12] Și-a botezat chiar reședința din Peekskill, New York, „Nava mamă" și a proiectat-o astfel să semene cu o farfurie zburătoare.

Potrivit spuselor celei de-a doua soții, Gleason s-a întors într-o noapte acasă, în 1973, vizibil zdruncinat. I-a spus soției că tocmai se întorsese dintr-o vizită la Home-

stead AFB, Florida, unde grație prietenului său, președintele Richard Nixon, care i-a facilitat această călătorie, a văzut antrepozitul unde erau depozitate cadavrele extraterestrilor. Vizita s-a desfășurat într-un regim de strictă securitate. Larry Bryan (de la Citizens Against UFO Secrecy) a trimis o cerere de eliberare de informații (FOIA) la Hamestead AFB, solicitând accesul la toate dosarele care aveau legătură cu cavoul extraterestrilor și permisiunea de a-l vizita. I s-a răspuns că nu există astfel de dosare. Așteptând răspunsul la cererea sa FOIA, Bryant i-a trimis lui Gleason o ciornă de depoziție sub prestare de jurământ, rugându-l să facă această declarație în sprijinul probelor ce se adunau atunci într-un dosar tot mai gros. Acesta urma să fie prezentat în fața tribunalului, în cadrul unui proces FOIA pe care intenționa să-l intenteze guvernului pentru a obține accesul la dosarele despre OZN-urile prăbușite și recuperate.

„Deși n-am primit nici o veste de la Gleason", relata Bryant, „am aflat că fusese abordat de o a treia persoană, din industria filmului. Cu această ocazie, Gleason nu a confirmat, dar nici nu a negat povestea, spunând că preferă să nu discute deloc. Mie mi se pare că Gleason ar fi putut să dea o declarație clară, fie ca răspuns la scrisoarea mea, fie ca explicație iscoditorului reprezentant al industriei filmului. Dacă povestea ar fi fost o scorneală sau o neînțelegere a soției, i se oferise ocazia să spună asta. Faptul că nu a făcut-o nu face decât să adâncească misterul."

Larry Bryant, redactor civil angajat la Army News Service, a dat și un anunț în ziarul de la Homestead AFB, solicitând mărturia sau probe oricui ar fi putut arunca o lumină în povestea lui Gleason. Departamentul de relații cu publicul al bazei a denunțat anunțul și a interzis publicarea sa.[13]

CONFIRMARE ȘTIINȚIFICĂ ȘI MILITARĂ

Oricât de absurde ar părea poveștile despre recuperarea unor farfurii zburătoare sau a unor cadavre de extratereștri, este important de menționat că dr. Robert Sarbacher, respectat om de știință, fost consultant la Research and Development Board și președinte și chairman al Board of the Washington Institute of Technology, îl înștiința printr-o scrisoare pe William Steinman în 1983 că Statele Unite chiar au recuperat atât nave cât și cadavre, indicând și numele unor persoane implicate la cel mai înalt nivel. „Singurul lucru pe care mi-l amintesc în acest moment", adăugă el, „este că anumite materiale, despre care se spune că provin de la farfuriile zburătoare prăbușite, sunt extrem de ușoare și rezistente... Există relatări în care se afirmă că instrumentele și ființele care pilotează aceste mașinării sunt de asemenea foarte ușoare..."[14]

Savantul Wilbert Smith din guvernul canadian nota în însemnările sale făcute la o întrunire în cadrul Ambasadei Canadei din Washington, în septembrie 1950, (însemnări reproduse și în *Above Top Secret*), că dr. Sarbacher a confirmat că faptele relatate de Frank Scully în cartea sa sunt realmente corecte; că autoritățile n-au reușit să reproducă performanțele OZN-urilor și că acesta este subiectul de cel mai înalt secret din Statele Unite în clipa de față."[15]

Se spune de asemenea că generalul George C. Marshall, comandantul Statului Major al US Army în al doilea război mondial, a confirmat că în 1951 au fost trei accidente care s-au dovedit dezastruase pentru ocupanți și că se stabilise deja o comunicare cu extratereștrii.[16]

În iulie 1990, un grup de investigatori și martori ai incidentului Roswell au fost invitați de către Fund for UFO Research la o întrunire în Arlington, Virginia, pentru a discuta ultimile noutăți în acest caz și pentru a înregistra

pe casete video depozițiile care urmau să fie prezentate unor membri ai Congresului și presei. În perioada când redactam această carte, președintele unei importante comisii din cadrul congresului și-a exprimat intenția de a studia din nou dovezile referitoare la cazul Roswell. Scopul acestei strădanii era de a dovedi imunitate împotriva represaliilor asupra foștilor și actualilor angajați din armată care, în mod normal, șovăie să discute despre implicarea lor în cazurile respective și totodată de a explora posibilitatea unor audieri cu ușile închise.

Printre cei zece martori audiați se aflau: doctor în medicină, Jesse Marcel; Walter Haut, ofițer care lucra în compartimentul de informare a publicului la Roswell Army Air Field și care a oferit presei o confirmare originală despre recuperarea unui OZN; Robert Shirkey, ofițer de zbor la această bază, care își amintește că a văzut resturile navei când erau încărcate de maiorul Marcel într-un B-29 ce a decolat către Carswell AFB din Fort Worth, Texas; John Kroschroeder DDS și William Lounsberry, prieteni apropiați ai căpitanului O.W. („Pappy“) Henderson, pilotul care a transportat atât epava, cât și cadavrele la Wright Field, Dayton, Ohio; și Verne Maltais, prieten bun cu „Barney“ Barnett, cel care a raportat descoperirea unei farfurii zburătoare avariate și a cadavrelor extratereștrilor în Plains of San Augustin.[17]

URSS 1988-1989

Cu prilejul unei vizite recente la Londra, Nicolai Lebedev, cercetător sovietic de frunte, m-a informat că în URSS au fost raportate mai multe cazuri de recuperare de OZN-uri. Un astfel de incident s-a petrecut, se spune, către sfârșitul toamnei anului 1988. Zburând cu un elicop-

ter pe lângă localitatea Dalnegorsk, Dalniy Vostok, câțiva militari au zărit la sol un obiect ciudat și au aterizat pentru a-l cerceta. Obiectul, descris ca fiind un cilindru de aproximativ 6 metri lungime, nu făcea categoric parte din vreun aparat convențional de zbor. După o încercare nereușită de a ridica dispozitivul, echipa a hotărât să revină la începutul primăverii următoare cu un echipament adecvat, dar între timp obiectul dispăruse.

Din spusele lui Valeri Dvuzhilni, care a anchetat cazul, personalul din Marina Sovietică a observat în primăvara anului 1989 un obiect strălucitor intrând în mare în apropiere de regiunea Dalniy Vostok. Un ofițer de marină i-a dezvăluit lui Dvuzhilni că imediat a fost inițiată operațiunea de salvare. De pe fundul mării a fost recuperat și scos la mal un obiect în formă de ou, cu o lungime de aproximativ 6 metri.

„Au încercat să străpungă carcasa oului cu ajutorul unei flăcări oxiacetilenice, dar în zadar", mi-a spus Nicolai. „Ofițerul de marină l-a informat pe Valeri că obiectul a fost ulterior transportat la Vladivostok și apoi la Moscova. I-am cerut lui Valeri să încerce să obțină mai multe date, dar mi-a spus că ofițerul refuza să dezvăluie mai mult, întrucât era vorba de un subiect strict secret."

Nicolai m-a informat că Marina Sovietică are instrucțiuni speciale privind raportarea obiectelor neobișnuite. În cazul descoperirii unor urme de aterizare, defectării echipamentului militar și altele de acest fel, detaliile vor fi telegrafiate imediat la următoarele unități: Leningrad, unitatea militară 62728; Mytishchi, unitatea militară 67947.[18]

AUSTRALIA 1958-1959

Următoarea relatare, la prima mână, mi-a fost împărtășită de un martor care a ținut să-și păstreze anonimatul. Angajat ca tehnician radio la Weapons Research Establishment, Salisbury, South Australia, în perioada 1956-1960, martorul a făcut mai multe călătorii la Woomera Test Range, care fusese amenajat în 1946 în comun cu Marea Britanie ca teren de testare a rachetelor militare și ulterior a lansatoarelor Blue Streak, Black Arrow și Black Knight.

„Specializarea mea era unică", mi-a scris martorul în 1990. „Eram primii australieni pregătiți în teoria tranzistoarelor, așa că de cele mai multe ori eram singurii în stare să lucrăm la echipamentele rachetei aflate în probe. Primisem autorizația de acces în absolut toate sectoarele din zonă și aproape la toate proiectele în curs. Lucram mai ales la Black Knight, la sistemul telemetric."

În această perioadă, la Woomera și-au făcut apariția numeroase OZN-uri, după câte se pare, dar au fost rareori raportate de teama persecuțiilor ulterioare. „Am văzut și eu un OZN dar n-am raportat niciodată datorită presiunilor care se făceau asupra celor care relataseră despre asemenea apariții", continua martorul. „Este demn de semnalat că frecvența aparițiilor creștea serios ori de câte ori se făceau pregătiri pentru teste de mare altitudine.

În perioada când am lucrat la Woomera se afla acolo un număr mare de militari americani, din mai multe motive: noi voiam să folosim câmpul de încercare din plin, ei voiau să ne vândă noua [rachetă] Sidewinder. Am remarcat adesea un tip aparte în camera proiectanților, nu părea implicat în teste, era pur și simplu acolo, observator probabil. Într-o zi am avut o discuție cu el pe tema OZN-urilor. El spunea (reproduc aproape identic cuvintele sale):

„Am pierdut recent un pilot. În urma unei apariții deasupra localității Fort Knox a fost trimis să facă interceptarea. A raportat că se îndreaptă în picaj către obiect, a raportat că a deschis focul asupra lui și apoi avionul lui a fost văzut prăbușindu-se în flăcări. N-avem idee ce s-a petrecut acolo…"

Pe când lucra la Woomera, prin 1958 sau 1959, îmi povestea informatorul meu, a fost recuperat un obiect în perimetru, în afara zonei de încercări, de către un elicopter trimis să caute o fată dispărută. „Obiectul a ajuns în cele din urmă în atelierul în care lucram eu atunci, datorită presupusei sale obârșii. *Vă spun că l-am văzut, l-am pipăit, am lucrat la el*", sublinia martorul.

Era o sferă de aproximativ 2 picioare 9 inch diametru. Avea o culoare gri metalizată, întunecată, probabil din cauza căldurii excesive. Era foarte ușor. N-am putut aprecia niciodată prea bine greutatea, dar era disproporționat de ușor, putea fi ridicat cu ușurință de o singură persoană, putea fi susținut cu ușurință într-o singură mână.

Inițial, am crezut că făcea parte din Black Knight, deoarece în acel moment era singura rachetă de acolo care ar fi putut conține un obiect de dimensiunea aceea, astfel încât a zăcut necercetat vreme de câteva zile, până când unul din experții rachetei Black Knight a negat acest lucru. Am presupus atunci că aparținea fie rușilor fie americanilor și l-am studiat îndeaproape.

Din punct de vedere tehnologic era pur și simplu imposibil de construit ceea ce aveam noi în mână atunci, și personal mă îndoiesc că s-ar putea construi și în ziua de azi așa ceva. Am încercat să-l tăiem, dar nici nu l-am zgâriat măcar cu uneltele manuale de care dispuneam: fierăstrău, burghiu, ciocan, daltă. N-a mers. Am încercat apoi cu aparatul de sudură cu oxiacetilenă, dar imediat ce îndepărtam flama de metal puteai pune mâna pe el fără

probleme. Am făcut acest lucru de câteva ori. Surplusul de oxigen adăugat la tăiere n-a produs nici o modificare – nimeni nu s-ar fi așteptat să nu putem obține temperatura necesară procesului de oxidare.

De data aceasta am devenit chiar curioși, puțin spus curioși, și l-am examinat și mai atent. Vă rog să notați că în acel moment, în care ne confruntam cu această necunoscută, eram convinși că ancheta va oferi o explicație.

Se vedea cu ochiul liber, dar și instrumentele de măsură ne-au confirmat, că obiectul era o sferă *perfectă*. Nici o zgârietură sau protuberanță cât de mică. Părea făcută dintr-o singură bucată. Nu se vedeau îmbinări, urme de sudură, fie ele și foarte bine lustruite. Nu avea racorduri pentru conducte, nu avea nici un semn de comunicare cu exteriorul. Nu s-au înregistrat radiații – detectorul Geiger arăta zero – nici măcar de fundal, deși ulterior ni s-a spus că era un instrument defect și că nivelul radiațiilor din jur era normal. Să fie doar o dezinformare?

Ajunși în această fază am cerut ajutor mai sus, nu știu cine, un inginer s-a ocupat de asta. Am aflat apoi că obiectul a fost luat de cei de la unitatea de pază a perimetrului de testare împreună cu americanul de care am pomenit mai devreme.

După câteva săptămâni l-am întrebat pe inginer ce se întâmplase cu obiectul. Mi-a spus că americanii au pretins că era o bucată din deșeurile lor spațiale și că a fost trimisă de aceștia în State – la Wright-Patterson AFB. După câțiva ani m-am întâlnit din întâmplare cu unul din ceilalți martori care văzuseră obiectul și care, spre deosebire de mine, mai lucra încă la Woomera. L-am întrebat ce se mai întâmplase. Mi-a spus că, din punctul lui de vedere, nu existase nici un obiect acolo și m-a sfătuit (cu alte cuvinte avertizat, nu amenințat) să adopt aceeași poziție dacă voi fi vreodată întrebat."

Descoperirea sferei a fost relatată pe scurt în *Adelaide Advertiser*, iar după câteva luni același ziar menționa găsirea unui obiect similar în South Australia, își amintește martorul, deși nu ține minte exact data. În anii '60 se pare că a mai fost descoperită o sferă în South-West Queensland, despre care s-a scris în *Brisbane Courier-Mail*. Din câte își amintește, ultima descoperire nu a fost legată de celelalte două.

Martorul a abandonat industria electronică și a intrat în poliție, ajungând la gradul de inspector. A lucrat în serviciul de pază al guvernatorului general până când s-a pensionat în 1982, în urma unei răni. „Subliniez că pregătirea mea pentru paza unor persoane foarte importante și antrenamentul de luptă antiteroristă arată că sunt un bun observator și stabil din punct de vedere emoțional", a adăugat el.

„Poate e o prostie, dar cred că ceea ce am văzut noi atunci timp de câteva zile nu era doar un deșeu spațial și nici măcar ceva lăsat în urmă de un OZN, ci poate chiar o formă de OZN..."[19]

PINE GAP

Aflată la douăsprezece mile depărtare de Alice Springs, Northern Territory, în Australia, Pine Gap este o bază secretă de comunicații a National Security Agency (NSA). „Joint Defence Space Research Facility", proiect sponsorizat atât de SUA cât și de Australia, folosește, în mod evident, baza Pine Gap în principal ca legătură la sol cu sateliții geosincroni SIGINI (Signals Intelligence).[20]

Circulă zvonuri potrivit cărora NSA, care are o lungă istorie în implicarea în urmărirea fenomenului OZN și care deține multe documente asupra subiectului, catalogate mai mult decât strict secrete, urmărește de asemenea și

comunicațiile între OZN-uri, după cum vom afla mai târziu. Interesant este că în zona Pine Gap au fost făcute destule observații OZN. În decembrie 1989, de exemplu, cercetătorul american John Lear a primit o scrisoare de la un profesor universitar din Australia, în care se afirma că trei martori, care se întorceau de la o vânătoare nocturnă la 4.30 dimineața, au văzut o ușă camuflată a bazei deschisă. Pe acolo s-a ridicat un disc circular, metalic, care a dispărut fără zgomot cu mare viteză în zbor.

„Cei trei martori sunt de încredere", relata profesorul, „deși e de înțeles că sunt destul de reținuți în povestirea celor văzute. Încerc să aranjez un test cu detectorul de minciuni, precum și să obțin de la ei o declarație sub prestare de jurământ... Imensitatea ținutului nelocuit de aici este ideală pentru activitatea OZN. De fapt în acest stat pleacă și vin mai multe OZN-uri, cred, decât oriunde în altă parte în Australia."

Am luat ulterior legătura cu profesorul și mi-a garantat din nou pentru onestitatea martorilor.

Dintr-o altă sursă de încredere, un prieten care afirmă că a stabilit contactul cu un grup de extratereștri în Anglia, în perioada 1963-1964 (relatat în capitolul 4), am aflat că încă de atunci fusese luată legătura cu un număr de oameni de știință din întreaga lume și că se construiseră baze în câteva țări, printre care și Australia. Scopul acestei legături nu a fost dezvăluit și nici localizarea precisă a bazelor, dar descrierea ușii camuflate și a OZN-ului de la Pine Gap sugerează posibilitatea ca o astfel de bază să se afle sau să se fi aflat localizată acolo.

Să ne îndreptăm acum atenția către diversele încercări ale Statelor Unite de a induce în eroare opinia publică în privința acestui subiect controversat și complex. Operațiunea de dezinformare s-a desfășurat în perioada 1973-1988. Dezvăluirile incredibile care urmează sunt evident înecate

în informații false, dar conțin, se pare, o mare cantitate de adevăr, după cum vom vedea.

Note

1. Strigfield, Leonard: „UFO Crash/Retrievals: Is The Cover-Up Lid Lifting?“ **The UFO Report 1990**, editat de Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1989; Cinci rapoarte despre prăbușirea/recuperarea unor OZN-uri, disponibile la dl. Stringfield, 4412 Grove Avenue, Cincinnati, Ohio, 45227; Moore, William: *Crashed UFOs: Evidence in the Search for Proof, 1985*, William L. Moore Publications & Research, 4219 W. Olive Street Suite 247, Burbank, California 91505; Steinman, William și Steves, Wendelle: *UFO Crash at Aztec*, 1987, UFO Books, P.O. Box 1053, Florence Arizona 85232.
2. Berlitz, Charles și Moore, William: *The Roswell Incident*, 1985 Granada, London, pp. 67 – 72.
3. Scrisoare către Lee Graham de la dr. Jesse Marcel, 21 oct. 1981.
4. Stringfield, Leonard: op. cit., Gordon, Stan: „The Kecksburg UFO Crash“, MUFON UFO *Journal*, Nos 257/8, sep/oct. 1989, MUFON, 103 Oldtowne Road, Seguin, Texas 78155 – 4099; Gordon, Stan și Cooper, Vicki: „The Kecksburg Incident, *California UFO, UFO,* Vol 6, No. 1, ian/feb 1991, California UFO, 1536 S. Robertson Boulevard, Los Angeles, California 90035.
5. Scully, Frank: *Behind the Flying Saucer*, Henry Horlt, New York, 1950, p. 137.
6. Scrisoare către autor de la locotenent colonel Robert F. Bowker, USAF, (Retd), 22 noi. 1987.
7. Berlitz, Charles și Moore, William: op. cit. pp. 57-63.
8. Interviu cu autorul, ian/mar. 1988.
9. Scrisoare de recomandare din partea locotenent-colonelului Jack J.Catton USAF, Commanding, Headquarters Task Unit 7.4.1, 7 mai 1948.
10. Interviu cu autorul, 6 apr. 1990.
11. O'Brian, Mike: „Noted Expert Finds Account Convincing“, *The News-Leader*, Springfield Missouri, 9 dec. 1990.
12. *Just Cause*, CAUS, P.O. Box 218, Coventry Connecticut 06238.
13 *The Journal*, Alexandria, Virginia, 9 iul. 1987.

14 Scrisoare către William Steinman de la dr. Robert Sarbacher, Washington Institute of Technology, Palm Beach Florida, 29 noi. 1983 (reprodusă în *Above Top Secret).*
15. Good, Timothy: *Above Top Secret. The Worldwide UFO Cover-Up*, Sidgwick & Jackson. London, 1987, p. 393.
16. Ibid., pp. 410 – 11.
17. Summary Report, Fund for UFO Research Inc., P.O. Box 277, Mount Rainier, Maryland, 20712, 19 sep 1990.
18. Interviuri cu autorul, dec. 1990.
19. Scrisoare către autor, 27 iun. 1990.
20. Burrows, William E.: *Deep Black: The Secrets of Space Espionage*, Bantam Press. London. 1988. p. 190.

6
Proiectul Aquarius

Spre sfârşitul anului 1972, producătorii de film Robert Emenegger şi Allan Sandler aveau în vedere câteva subiecte pentru realizarea unui film documentar despre programele legate de apărare, când au fost abordaţi de nişte ofiţeri de la US Air Force. Aceştia i-au întrebat dacă ar fi interesaţi să facă un documentar despre un proiect secret al guvernului. Cei doi producători au fost surprinşi să afle că materialul respectiv se referea la OZN-uri. Problema părea să fi fost rezolvată prin închiderea proiectului Blue Book, în 1969.

Exprimându-şi interesul deosebit pentru caz, Emenegger şi Sandler au fost invitaţi la Pentagon, unde s-au întâlnit cu câteva persoane ce deţineau ranguri înalte în Air Force, printre care colonelul William Coleman şi colonelul George Weinbrenner, implicaţi amândoi în ancheta Blue Book. Producătorilor li s-a spus că Air Force era gata să furnizeze toate informaţiile despre subiect.

Spre marea lor mirare, celor doi li s-au arătat fotografii şi un film, nu numai cu OZN-uri ci şi cu fiinţe extraterestre, cu pielea cenuşie – vii şi moarte. Bob Emenegger mi-a spus că a văzut un film de 16 mm în care se vedea un extraterestru în compania unui ofiţer Air Force. Fiinţa supravieţuise unui accident petrecut în 1949 şi a fost ulterior păstrată într-un „loc sigur“, într-o casă din Los Alamos, New Mexico, până la moartea sa, survenită în 1952 din cauze necunoscute.

La începutul anului 1973 Emenegger și Sandler au fost invitați la Norton AFB, San Bernardino, California, unde s-au întâlnit cu comandantul de atunci al Air Force Office of Special Investigations (AFOSI) și cu Paul Shartle, fostul șef al pazei și responsabil al programului audiovizual de la Norton. La această întâlnire li s-a dezvăluit că în aprilie 1964 (sau, după cum mi-a spus Emenegger, în mai 1971), a aterizat la Holloman, Alamogordo, New Mexico, o navă spațială, conform unui aranjament anterior. Se pare că din navă au ieșit ființe extraterestre care au comunicat cu o echipă de savanți și ofițeri de armată. Toate acestea au fost filmate. Celor doi producători li s-a promis peliculă de peste 250 m (800 de picioare) pentru a fi introdusă în documentarul lor, precum și alte câteva mii de metri de material suplimentar.[1]

Emenegger i-a spus cel puțin unuia dintre cei care au anchetat ulterior cazul că obținuse permisiunea de a lua acasă o parte din materialul filmat, dar față de mine a negat acest lucru, într-una din multele noastre conversații la Los Angeles. În orice caz, permisiunea de a folosi filmul i-a fost retrasă ulterior de către colonelul Coleman. I s-a explicat că momentul nu era adecvat din punct de vedere politic, din cauza scandalului Watergate. A primit totuși aprobarea de a începe documentarul – *UFOs: It Has Begun* – cu condiția ca întâmplarea de la Holloman să fie prezentată doar ca un caz ipotetic.

În cartea lui Emenegger, *UFOs Past, Present & Future*, apărută în 1974, incidentul Holloman este descris astfel:

În jur de 5:30 dimineața, la o dată nespecificată, în camera de control de la Holloman AFB a sunat telefonul și „sergentul Mann" a fost informat că de bază se apropiau câteva aparate neidentificate. Pe ecranul radarului apăruseră câteva „ținte". „Repet", a anunțat operatorul radar.

„Se apropie obiecte neidentificate – coordonată 49 – 34 grade sud-est, urmând o traiectorie dezordonată.“

Operatorul din turnul de control încerca să ia legătura prin radio cu aparatele necunoscute. „Aici turnul de control al Holloman Air Force Base. Precizați-vă identitatea. Ați violat spațiul aerian al unei baze militare. Vă avertizăm... Care este numărul dv. de înregistrare? Vă aflați într-un coridor aerian militar interzis.“

Nu s-a primit nici un răspuns. Comandantul bazei, „colonel Horner“ a dat ordin de activare a alarmei „roșii“ și s-au făcut verificări la Wright – Patterson AFB și la Edwards AFB, încercând să afle dacă experimentau cumva aparate de zbor în apropiere. Două avioane de intercepție au fost trimise să ia în primire intrușii și să-i escorteze în afara zonei.

Din întâmplare, doi operatori de film din echipa foto a bazei, un sergent din departamentul tehnic și un sergent de stat major, se aflau într-un elicopter al trupelor aeropurtate și au realizat un film în care apar trei obiecte stranii apropiindu-se de Holloman. Unul din aceste obiecte s-a desprins de celelalte și a început să coboare. O altă echipă de operatori, folosind aparate de filmat de mare viteză, care fuseseră pregătite să înregistreze un test de lansare; au tras aproximativ 200 metri (600 de picioare) de peliculă de 16 mm, cu nava ce se apropia la aterizare.

Obiectul (care semăna cu o „cadă de baie“ în filmul original, după cum mi-a spus Emenegger) a plutit cam zece minute deasupra solului, „legănându-se“ ca o barcă la ancoră preț de un minut, după care a aterizat pe trei picioare extensibile. În acest moment a apărut comandantul bazei însoțit de alți doi ofițeri de aviație, precum și câțiva oameni de știință din cadrul Air Force.

Un panou de pe laterala navei s-a deschis prin glisare și prin acea deschidere au pășit afară trei „bărbați“ îm-

brăcați în combinezoane ca de parașutist, descriși ca fiind „scunzi în comparație cu standardele noastre, cu un ten gri-albăstrui, neobișnuit, și cu ochii foarte depărtați unul de altul. Un nas foarte proeminent..." (Discutând cu Linda Howe, Emenegger și-a amintit că cei trei extratereștri aveau 5 picioare 2 inch, (circa 1,55 m) înălțime, iar ochii aveau pupilele verticale ca ai pisicilor.[2]) Purtau căști din ceva ce semăna cu niște „șiruri de sfoară împletită".

Comandantul, împreună cu doi oameni de știință, au avansat către ei și s-au adresat vizitatorilor, care păreau să folosească un fel de dispozitiv de traducere. Grupul s-a retras apoi într-un birou din incinta zonei King 1, după care a fost condus în zona de vest a bazei, la capătul aleii Mars Street, clădirea No. 930.[3]

Scenariul Holloman, descris atât în carte cât și în documentarul realizat, este bineînțeles o remodelare a faptelor „reale", prin omiterea sau denaturarea unor amănunte aparent veridice. Dar cum stăm cu filmul real de la Holloman? Există tentația de a-l respinge pe motiv că e doar o înscenare, fie pentru pregătirea terenului pentru o informare oficială, fie ca făcând parte dintr-un program guvernamental de inducere în eroare a opiniei publice. Și totuși există probe că filmul ar putea fi un „lucru real".

CONFIRMĂRI?

„Ceea ce am văzut și auzit eu a fost suficient pentru a mă convinge că fenomenul OZN este real – *foarte real*" comenta Bob Emenegger în documentarul său din 1988, *UFO Cover-Up? Live*, convingere pe care mi-a împărtășit-o ulterior și mie.

În același documentar, Paul Shartle sublinia de asemenea că filmul părea să fie autentic:

> Am văzut o peliculă în care apăreau trei nave discoidale. Una dintre ele a aterizat iar celelalte două s-au îndepărtat... Prima părea să aibă necazuri deoarece s-a legănat continuu până a atins solul. O ușă glisantă s-a deschis, a fost coborâtă o rampă pe care au pășit trei extratereștri... Aveau dimensiuni umane. Culoarea tenului era ciudată, cenușie, iar nasul era proeminent. Purtau salopete de parașutist, niște căști subțiri, ce păreau să fie dispozitive de comunicare, iar în mâini aveau aparate de traducere, după cum mi s-a spus. Comandantul bazei Holloman împreună cu alți ofițeri din Air Force au ieșit în întâmpinarea lor...

„Mi s-a spus că era o peliculă cumpărată de Air Force pentru realizarea unui film de instruire“, continua Shartle. „*Era prea real*... Dacă ar fi fost un film trucat, de ce nu exista o copie a acestuia? Datoria mea este să păstrez înregistrări clare ale tuturor materialelor audiovizuale cumpărate...“[4]

Căutând material pentru un proiect documentar despre OZN-uri, Linda Howe a vizitat în aprilie 1983 Kirtland AFB din Albuquerque, unde a stat de vorbă cu Richard C. Doty, agent de contrainformații de la Air Force Office of Special Investigations. Dosarul lui Doty (la care am avut acces mulțumită Victoriei Lacas) din arhiva militară nu spune nimic despre activitatea acoperită de spionaj a acestuia, din motive evidente și este foarte probabil să conțină informații false (se sugerează chiar că nici Doty nu este numele său real). S-a pensionat din cadrul Air Force cu gradul de sergent major în 1988, dar a fost menținut în contingentul de rezerviști pentru încă zece ani.

Linda a rămas uimită când Doty i-a confirmat incidentul Holloman, petrecut la 25 aprilie 1964, nu în mai 1971, a insistat el; douăsprezece ore după vestita aterizare

de la Socorro, New Mexico, a OZN-ului, la care a fost martor ajutorul de șerif Lonnie Zamora.

Aterizarea de la Socorro a fost o eroare, pretindea Doty, explicând că se stabilise deja contactul, dar fie extratereștrii, fie personalul din armata noastră s-au înșelat asupra momentului și a coordonatelor. „Am făcut corecția și aceștia au aterizat unde trebuia, la Holloman, dimineața următoare la ora 6", spunea Doty. Pregătiți astfel pentru eveniment, operatorii au filmat cu ajutorul a cinci camere, câteva dintre ele aflate în elicoptere. Din cele trei OZN-uri a aterizat numai unul în timp ce celelalte două au rămas în aer, pentru protecție se pare. Guvernul Statelor Unite a returnat cu această ocazie câteva cadavre extraterestre, conservate, iar extratereștrii au dat „ceva" în schimb, i-a spus Doty Lindei.

„Trebuia să mi se dea filmul pentru a-l include în documentarul meu [Home Box Office], având sprijinul unei confirmări guvernamentale oficiale", își amintește Linda, „Doty a spus că mă va căuta la telefon, folosind numele de cod *Falcon* [Șoimul]. Telefonul său ar fi fost urmat de altele, inclusiv de la o persoană *Tom*. Urmau să se facă aranjamente astfel încât să pot viziona întregul material filmat pe coasta de est."

Cum timpul trecea, Linda a început să se îngrijoreze. Doty a telefonat să spună că permisiunea de a vedea filmul de la baza Holloway fusese amânată din „motive politice", dar că a primit aprobarea pentru Linda de a lua un interviu unui colonel care, după spusele lui Doty, era de acord să vorbească în fața aparatului de filmat despre contactul său cu o „Entitate Biologică Extraterestră" (EBE-1) care a supraviețuit unei prăbușiri în 1949. Doty i-a cerut Lindei să-i dea fotografii ale tuturor membrilor echipei de filmare, inclusiv a ei, pentru obținerea legitimațiilor de acces în zonele strict secrete. Zadarnic însă. Programa-

rea interviului a fost amânată de câteva ori și în cele din urmă contramandată. Interviul n-a mai avut loc niciodată.

DOCUMENTELE INFORMATIVE PREZIDENȚIALE

În timpul primei lor întâlniri la Kirtland AFB, care a durat trei ore, Doty i-a spus Lindei că „superiorii" lui îi permiseseră să-i arate acesteia un anumit document. Linda nu avea voie, însă, să facă copii după acest document sau să ia notițe. „Am luat hârtiile și am citit antetul", relatează ea. „Era intitulat «Briefing for the President of the United States of America» și se referea la subiectul aparatelor sau vehiculelor de zbor identificate și neidentificate. Nu-mi amintesc numele președintelui sau data."

Documentul cuprindea o informare succintă asupra unui număr de OZN-uri prăbușite găsite în Statele Unite. „Entitățile Biologice Extraterestre" descoperite se pare cu aceste ocazii au fost duse în diverse dispozitive guvernamentale secrete, de pildă la Los Alamos National Laboratory, New Mexico, (baza denumită YY-11, se spune) sau Wright-Patterson AFB, Ohio. Corpurile aveau o culoare cenușie, între 3 și 4.5 picioare (circa 1,20 m) înălțime, brațe lungi ce se terminau cu patru degete lungi cu unghii ca niște gheare. Degetele erau unite printr-o membrană. În loc de nas și urechi aveau doar niște găuri, după cum își amintește Linda că a citit.

În urma unei prăbușiri în apropiere de Roswell, New Mexico, survenită în 1949 (a nu se confunda cu cea din 1947), au fost recuperați șase extratereștri, din care unul în viață. Un ofițer de aviație, avansat ulterior la gradul de colonel (cel căruia trebuia să-i ia Linda interviul), a stabilit comunicarea cu creatura (EBE-1) la Los Alamos, până la

moartea acesteia, din cauze necunoscute, la 18 iunie 1952. Mai târziu a fost stabilit contactul cu alte două ființe (EBE-2 și EBE-3). Se pare că EBE-3 trăia într-o bază secretă. S-a aflat astfel că civilizația extraterestră își avea obârșia pe o planetă dintr-un sistem solar binar, la o distanță de cinzeci și cinci ani-lumină de Pământ și că reprezentanții acesteia ne vizitau de cel puțin 25.000 ani.

Tot Doty i-a spus Lindei că exista un grup numit MJ-12, MJ însemnând „Majority", spunea el, a cărui sarcină era să stabilească politica față de acești vizitatori. Cei doisprezece membri ai grupului erau savanți de renume, persoane din armată și din serviciile de informații.

Documentul informativ mai cuprindea și o listă cu proiectele guvernului Statelor Unite, inițiate pentru studierea problemei extraterestre. Aici erau incluse Project Garnet, care a studiat și aparent a rezolvat, toate problemele legate de evoluția omenirii; Project Sigma, un proiect în derulare încă, inițiat în 1964, (probabil în urma aterizării de la baza Holloman), care se ocupă cu realizarea comunicării cu extratereștrii; Project Snowbird, un efort continuu de cercetare a dezvoltării și aplicării tehnologiei spațiale extraterestre; și Project Aquarius, un proiect global dedicat culegerii tuturor informațiilor disponibile despre formele de viață extraterestră.

Linda își amintește că documentul făcea aluzie pe scurt la un alt grup de extratereștri, numiți „Înalți", care, crede ea, aparțin speciei mai apropiate de tipul uman din multe relatări. Solicitându-i-se mai multe amănunte, Doty a explicat că între specimenele scunde, cenușii și cele înalte existau oarecum „fricțiuni". „Se tolerează reciproc", a fost singurul lui comentariu.

Potrivit acestui document, extratereștrii au făcut în diverse rânduri intervenții în ADN-ul primatelor terestre, și probabil au procedat identic și cu alte specii. „După

câte îmi aduc aminte", continuă Linda, „perioadele în care au fost făcute aceste manipulări ADN specificate în documentul informativ, au fost acum 25.000, 15.000 și 2.500 ani.

Un paragraf, își amintește Linda, menționează că extratereștrii au creat în urmă cu 2.000 de ani o ființă care a fost trimisă pe Pământ să-i învețe pe oameni dragostea și nonviolența.[5]

Într-o scrisoare adresată cercetătorului Barry Greenwood, Doty recunoștea că avusese câteva discuții cu Linda (care, spunea el, era „supravegheată" de către „supervizorii" lui) pentru a discuta materialul pentru documentul ei, dar a negat că i-ar fi arătat documentul informativ sau vreun alt material filmat:

> ...Vă pot spune, fără urmă de îndoială, că nu i-am arătat niciodată un astfel de document. În primul rând nu eram în măsură să obțin documente informative prezidențiale. În al doilea rând, n-aș fi permis unei persoane neautorizate să vadă un astfel de document... Nu-mi amintesc să-i fi pomenit ceva d-nei Howe despre planurile guvernamentale de a permite accesul la documente sau filme, în vederea realizării documentarului ei. Nu mă aflam în postura de a permite sau chiar discuta un astfel de acces... Și, în sfârșit, nu am cunoștință despre o investigație guvernamentală secretă asupra OZN-urilor...[6]

Linda a semnat ulterior o declarație autentificată prin care depune mărturie că Doty i-a arătat într-adevăr documentul. După multele discuții pe care le-am avut pe această temă cu Linda, m-am convins fără nici un dubiu cine spune adevărul despre întâlnirea de la Kirtland AFB. Am căzut de acord însă că asta nu implică și autenticitatea informațiilor furnizate de Doty sau a celor scrise în documentul informativ. Doty era un specialist în contrainfor-

mații și, după părerea mea, Linda a fost alimentată cu știri false – amestecate cu *câteva* informații reale – așa cum s-a întâmplat și cu Paul Bennewitz. Dar cu ce scop?

La începutul întrevederii de la Kirtland, Doty a făcut un comentariu interesant cu privire la documentarul Lindei asupra mutilărilor de animale, fapt ce ar putea arunca o lumină asupra motivului. „Știți“, a spus el, „ați deranjat pe mulți din Washington cu filmul dv. *A Strange Harvest*. S-a apropiat prea mult de ceva ce nu dorim să afle publicul.“ (Cu toate acestea, documentarul lui Emenegger, care a fost probabil cenzurat oficial, conține un amplu material despre legătura OZN-mutilări.). Solicitându-i-se mai multe date despre cazurile de mutilare, Doty (care este autorizat să acceadă la informații strict secrete) a făcut observația că subiectul era clasat la un nivel mai înalt de securitate decât cel la care avea el acces.[7] A fost oare o manevră a AFOSI și a altora de asigurare că documentul Lindei nu va fi făcut niciodată? Dacă este așa, atunci planul a reușit.

În 1983, cu doar câteva săptămâni înaintea vizitei Lindei la baza Kirtland, cercetătorul William Moore, care stabilise un număr de contacte la un nivel foarte înalt în US Intelligence Community încă din 1978 (inclusiv cu Richard Doty), a primit un telefon. I se comunica pe această cale că i se puteau oferi niște informații, cu condiția să vină să le ridice personal. „Veți primi instrucțiuni“, i-a spus interlocutorul. „Le veți urma întocmai sau rupem înțelegerea“.

Instrucțiunile erau întortocheate, implicând directive date prin telefon în diverse aeroporturi. Bill a traversat astfel în întregime Statele Unite, pornind din Arizona. Ajuns în final la destinație, un motel din nordul New York-ului, Bill a primit indicația să fie pregătit pentru ora cinci după amiaza. Exact la ora stabilită a apărut la ușă un individ cu un plic maroniu, sigilat, în mână. „Aveți exact nouăspre-

zece minute“, i-a spus bărbatul. „Puteți face orice doriți cu materialul în acest răstimp, dar după scurgerea timpului respectiv trebuie să-mi înapoiați documentele. Apoi, sunteți liber să faceți ce doriți.“

În interiorul plicului se aflau unsprezece pagini, reprezentând se pare un document „TOP SECRET/ORCON“, intitulat „Informare Executivă. Subiect: Project Aquarius“ și datat 14 iunie 1977 (adică în perioada administrației Carter). Bill a întrebat dacă putea fotografia documentul și să-l citească cu voce tare pentru înregistrare pe casetofon. „Vă sunt permise amândouă“, i-a răspuns curierul. „V-au mai rămas șaptesprezece minute“.

Bill a potrivit o veioză pe documente și a fotografiat fiecare pagină, plasând o monedă de 25 de cenți în colțul din stânga jos al fiecăreia pentru referință, și a citit apoi cu voce tare textul (inclusiv semnele de punctuație) pentru reportofonul său, în caz că fotografiile nu ieșeau bine. (Pozele au ieșit, într-adevăr, dar din păcate toate au contrastul scăzut și câteva nu sunt focalizate corect). Când a expirat timpul, curierul a adunat și a numărat foile pe care le-a pus din nou în plicul original.

Documentul pare a fi transcrierea unor note, fie destinat pregătirii unei informări pentru președintele Carter, fie consemnate în timpul unei ședințe pentru a fi bătute ulterior la mașină. Bill înclină să creadă că materialul conține câteva elemente importante de adevăr, dar că probabil i-a fost arătat cu intenția de dezinformare. Ținând cont de acestea să examinăm câteva scurte extrase. Porțiunile marcate cu – – au fost cenzurate de Bill și colegul său Jaime Shandera, necesitând o cercetare ulterioară:

Din pagina 1:

TOP SECRET

PROJECT AQUARIUS

(TS/ORCON) (PROWORD: – –). Conține 16 volume de informații documentare strânse de la începerea operațiunii United States Investigation of Unidentified Flying Objects (UFOs) and Identified Alien Craft (IAC). Proiectul a fost demarat în 1953, printr-un ordin al președintelui Eisenhower, sub controlul – – și al MJ-12. În 19 – –, numele proiectului a fost schimbat din Project – – în Project Aquarius. Proiectul este finanțat de către – –, din fonduri confidențiale (nebugetare). Proiectul – – în decembrie 1969 după ce a fost închis Project Blue Book. Scopul proiectului Aquarius este de a strânge toate informațiile științifice, tehnice, medicale și de inteligență [sic]* din aparițiile UFO/IAC și din contactele cu formele de viață extraterestre. Structurarea datelor colectate într-o arhivă ordonată au permis promovarea programului american de apărare spațială (United States Space Program).

Din pagina 9:

TOP SECRET

SUBPROJECT UNDER – –

1. (TS/ORCON) PROJECT – – (PRODWORD: – – . Lansat inițial în 19 – –. Sarcina lui era de a colecta și evalua – –. Acest Project – – a oferit cercetătorilor – – din Statele Unite câteva răspunsuri la – –. (OPR: – –) încheiat în 19 – – .

2. (TS/ORCON) PROJECT SIGMA: (PROWORD: - -) Lansat inițial ca parte a Project – – în 1954. A devenit proiect independent în 1976. Misiunea acestuia era de a stabili comunicația cu extratereștrii. Proiectul a avut un real succes, când în 1959, Statele Unite au stabilit comunicații rudimentare cu extratereștrii. În 25 aprilie 1964 un ofițer de informații din cadrul USAF s-a întâlnit, în urma unui aranjament prestabilit, cu doi extratereștri în deșertul New Mexico. Contactul a durat aproa-

* În original cu greșeli de ortografie *(n.r.)*

pe trei ore. Pe baza limbajului extraterestrilor, dezvăluit nouă de către – –, ofițerul de aviație a reușit să facă un schimb de informații fundamentale cu cei doi. (Ateh 7). Proiectul se află în derulare la o bază Air Force din New Mexico. (OPR: – –)

3. (TS/ORCON) PROJECT SNOWBIRD: (PROWORD: – –). Lansat inițial în 19 – – . Misiunea sa era de a executa teste de zbor cu o navă extraterestră recuperată. Proiectul continuă în Nevada [sic.]*.(OPR: – –).

4. (TS/ORCON) PROJECT POUNCE: (PROWORD: – –). Lansat inițial în 19 – –. Misiunea sa era de a evalua toate datele OZN care au legătură cu tehnologia spațială. PROJECT POUNCE continuă. (OPR: – –)

În *Above Top Secret* m-am referit pe scurt la documentul Carter, menționând că strădaniile de a identifica proiectele amintite în acest document au avut un succes limitat. Tot în această carte am citat o scrisoare de la NSA către o persoană care studia subiectul, prin care se confirmă existența proiectelor Aquarius, Sigma și Snowbird. NSA a admis că există un proiect Aquarius, fără legătură cu OZN-urile și a cerut un onorariu de 15.000 $ pentru căutarea în arhivă a dosarelor referitoare la proiect. Mai târziu, când cercetătorul a încolțit agenția cu o cerere FOIA, directorul NSA a răspuns că documentarul localizat de ei era „clasificat deoarece dezvăluirea lui putea aduce, pe bună dreptate, grave prejudicii securității naționale [și] nici o bucată din acest material nu poate fi înțeleasă luată separat".

De fapt, au fost identificate câteva proiecte numite Aquarius, deși scopul acestora a rămas mereu învăluit în confuzie. Bill Moore a aflat în 1982 de la una din sursele lui („Seagull" [Pescărușul]) că Proiectul Aquarius se desfășoară în cadrul „Control Channel Baker" (cu alte cuvinte un proiect „negru", a cărui existență este negată în mod oficial) și că este clasat mai presus de Top Secret. Acest

proiect deosebit este controlat în parte de Naval Intelligence Support Center din Suitland, Maryland și de asemenea de una din filialele DIA (vezi pag. 143).

Deși nu au fost prezentate niciodată rezultatele oficiale, un proiect Pounce a existat, legat categoric de fenomenul OZN. Proiectul a fost sugerat de Laboratoarele Sandia de la Kirtland AFB, în 1953, în urma relatărilor despre „mingile de foc verzi“ care și-au făcut apariția către sfârșitul anilor ’40[8]. Este însă puțin probabil ca acesta să aibă legătură cu proiectul la care se face referire în materialul informativ, întrucât data (ștearsă) reprezintă mai mult de un deceniu depărtare de 1953.

Despre ambele proiecte, Snowbird și Sigma, s-a afirmat oficial că n-aveau nimic de-a face cu OZN-urile (Sigma este un studiu asupra armelor laser), dar acest lucru nu înlătura neapărat posibilitatea ca alte proiecte, purtând aceleași nume, să fie legate de fenomenul OZN sau că o anumită parte a acestor proiecte oficiale să adăpostească programe de cercetare a OZN-urilor. Bill Moore și Jaime Shandera (un producător de film de la Hollywood care se află și el în legătură cu persoane sus-puse din Intelligence Community) sunt de părere că este foarte posibil să existe un Project Snowbird care face probe de zbor cu nave extraterestre în Nevada. „Informațiile acumulate pe această temă *sugerează,* dar nu dovedesc existența unui astfel de proiect“, consideră ei.

Din câte a aflat Bill, „ORCON“ înseamnă „Dissemination and Extraction of Information Controlled by Originator“ (Diseminare și extragere de informații controlate de către inițiator) și este folosit mai ales de CIA, DIA, NSA și USAF (mai precis de agențiile de informații ale acesteia). „OPR“ este prescurtarea de la „Office of Primary Responsability“, iar utilizarea de „prowords“ corespunde redactării-tip a documentelor provenind de la Sensitive

Compartmented Information (SCI). (Mai există și o altă categorie cunoscută se pare sub numele de ESI-Extremely Sensitive Information.)

Bill și Jaime sunt sceptici în privința presupusului document informativ pregătit pentru Carter, atrăgând atenția de exemplu că are un aspect general neîngrijit și conține erori de ortografie; greu de crezut prin urmare că ar fi putut fi folosit pentru o informare prezidențială. Acceptă însă, posibilitatea ca materialul să conțină o doză de adevăr.[9]

Făcând abstracție de autenticitatea documentului, am aflat de la Bill Moore că individul care i l-a prezentat a avut necazuri, Bill însuși a fost subiectul unei anchete FBI, anchetă care s-a amplificat în urma dezvăluirii presupusului document informativ MJ-12, pregătit pentru președintele-ales, Eisenhower. Din cele șaizeci și una de pagini câte cuprindea dosarul anchetei FBI, doar șase au fost difuzate, restul fiind excluse de la dezvăluiri.

MAI PRESUS DE STRICT SECRET

În 1983, în timpul unor discuții cu avocatul Peter Gersten, Richard Doty afirma că luase cunoștință de subiectul OZN prin intermediul buletinelor informative similare celor pregătite pentru președinții-aleși,[10] ceea ce, dacă este adevărat, sugerează că acesta avea acces la date mai mult decât strict secrete. Este oare chiar imposibil ca documentul pe care i l-a arătat el Lindei Howe – document care pare să fie similar – dacă nu identic cu buletinul informativ pregătit pentru Carter, văzut de Bill Moore – să conțină „situația reală“? Să fi existat o veritabilă dorință din partea Intelligence Community în momentul respectiv de a prezenta publicului câteva materiale autentice, cum

se pare că s-a întâmplat în 1973, dar, din motive evident politice, să se fi tăiat căile de comunicație?

În definitiv, senatorul Barry Goldwater fusese informat în urmă cu mulți ani de către generalul Curtis LeMay, fost Șef de stat major în Air Force și comandant al departamentului Strategic Air Command, că există un plan de difuzare a unor informații despre OZN-uri. După cum remarca Goldwater într-o scrisoare din 1975:

> ...Acum zece-doisprezece ani am încercat să aflu ce se petrecea în clădirea de la Wright-Patterson Air Force Base, unde se stocau informațiile culese de Air Force. După cum era de așteptat, cererea mi-a fost respinsă. Datele erau clasificate mai presus de Top Secret. Am auzit totuși că s-a inițiat un plan de difuzare a unei părți, dacă nu a întregului material în viitorul apropiat...[11]

Deși la acea dată nu s-au înregistrat dezvăluiri senzaționale, de natură oficială, foarte multe informații îndelung negate au fost în ultima vreme dezvăluite de US Intelligence Community, ca urmare a prevederilor Actului pentru Libertatea Informației (FOIA). Mii de pagini din rapoartele referitoare la OZN-uri au fost și sunt în continuare difuzate de către agenții precum CIA, DIA, FBI, NSA și departamentele de informații ale Air Force, Army și Navy. Chiar dacă relatările cele mai sensibile sunt păstrate încă din motive de securitate națională, este clar că senatorul Goldwater a fost informat corect.

OPERAȚIUNEA MAJESTIC 12

În *Above Top Secret* mi-am asumat riscul publicării unui document extraordinar care se vrea o informare preliminară pregătită în 1952 pentru președintele ales Eisenhower de către fostul director CIA, vice-amiral Roscoe Hillenkoetter. Documentul clasificat „Top Secret/Majic/Eyes Only", rezuma ceea ce aflase așa-numitul comitet „Majestic 12" – comitet format în 1947 la inițiativa președintelui Truman – în problema OZN până în acel moment. Erau incluse aici și informații despre prăbușirea de la baza Roswell, din 1947, și despre recuperarea ulterioară a patru cadavre aparținând unor extratereștri. Privind dintr-o perspectivă istorică multe informații descoperite ulterior sugerează că documentul ar putea fi autentic. O contribuție notabilă la aceste descoperiri a avut savantul Stanton Friedman, care a dedicat acestui proiect un număr de ani, beneficiind de o subvenție de 16.000 $ din partea Fund for UFO Research.[12]

Copia documentului mi-a fost trimisă de o sursă de informații din Statele Unite, în martie 1987, special pentru a fi inclusă în *Above Top Secret*. Am publicat documentul cu covingerea că putea fi autentic. S-au ridicat totuși câteva obiecții justificate, între care și faptul că semnătura președintelui Truman pe nota adresată lui James Forrestal, unul din membrii grupului MJ-12 (notă datată 24 septembrie 1947, prin care se autoriza „Operation Majestic Twelve") este practic identică celei cunoscute ca fiind autentică din nota trimisă de Truman doctorului Vannevar Bush, datată 1 octombrie 1947. Deși Stanton Friedman susține că există anumite diferențe de lungime și de proporție (care sunt reale, într-adevăr), astfel de deosebiri pot fi contrafăcute cu ușurință de un falsificator priceput. Mai mult, în mostrele de semnătură aparținând lui Truman, pe

care le-am văzut, scrisul său acoperea aproape invariabil textul dactilografiat, ceea ce nu se întâmplă și în cazul notei adresate lui Forrestal.

Propun să nu ne împotmolim acum în argumentele pro și contra ale polemicii asupra documentului MJ-12: cei interesați pot citi minuțiosul raport al lui Stanton Friedman, pe care l-am editat în *The UFO Report 1991* sau își pot procura ei înșiși raportul de la dl. Friedman. Cititorul ar trebui să consulte de asemenea și studiul exhaustiv realizat de William Moore și Jaime Shandera, în care sunt incluse și rezultatele muncii lor de cercetare în domeniul textelor imprimate și al marcajelor de siguranță, precum și – pentru o perspectivă echilibrată – articolele semnate de Barry Greenwood, Robert Hastings, Philip J. Klass, Joe Nickell și Joe Fischer, pe care le-am menționat în biografie.[13]

Este suficient să spunem că, deocamdată, chiar dacă documentul MJ-12 se dovedește a fi în întregime o înșelătorie (iar eu cred acum că așa este), am convingerea că informațiile conținute în acesta sunt, cel puțin *în fond* adevărate. Mai mult, am aflat din alte surse că există (sau a existat) un comitet Majestic 12, mai presus de strict secret, care a avut legături cu OZN-uri, după cum se va arăta în continuare.

Este semnificativ poate faptul că documentul MJ-12 a fost primit întâi prin poștă de la un anonim de către Jaime Shandera, în decembrie 1984. Plicul era ștampilat de oficiul poștal „Albuquerque, New Mexico". De aici mulți au tras concluzia că expeditorul era Richard Doty, mai ales că în 1983 acesta i-a arătat Lindei Howe un document similar, la Kirtland AFB, în Albuquerque. Doty a negat acest lucru, după cum era și de așteptat, insinuând că documentul MJ-12 a fost „inițiat" de DIA și expediat cu scopul de a-i discredita atât pe Jaime cât și pe Bill Moore.

Există probabil ceva adevărat în acest scenariu. Deși ștampila din Albuquerque nu implică neapărat că documentul provine de acolo, Bill Moore afirmă că a stabilit deja un număr de legături informative în zona Albuquerque (printre care și cu „Falcon“) și a recunoscut într-o discuție pe care am purtat-o împreună că este foarte posibil ca atât lui cât și lui Shandera să i se fi servit informații false.

Bill și Jaime au luat legătura cu aproximativ douăsprezece persoane sus-puse din Intelligence Community, care au folosit cu toții pseudonime nume de păsări. Pe durata documentării pentru *UFO Cover-Up? Live*, doi astfel de agenți – „Falcon“ și „Condor“, fără să-și arate fețele și folosind dispozitive electronice de modulare a vocii – au furnizat câteva informații senzaționale sau dezinformări, după caz. Printre altele, agenții au confirmat existența documentului MJ-12.

Din afirmațiile lui Falcon, MJ-12, inițiat de președintele Truman, se ocupa în primul rând cu strângerea tuturor datelor referitoare la fenomenul OZN. „MJ-12 era un grup care activa pentru stabilirea modului de abordare a activităților extraterestre, în cazurile de contact sau alte activități ale OZN-urilor pe teritoriul Statelor Unite“, a început Falcon. „Au stabilit strategia, au obținut aprobarea prezidențială și apoi... au aplicat tacticile adoptate... Una din sarcinile lor era dezvoltarea științifică, dar scopul principal era să urmărească toate informațiile care apăreau în legătură cu OZN-urile și să analizeze aceste date atât din punct de vedere științific, cât și în vederea perfecționării tehnologiei noastre.“

Falcon a continuat să explice că diverși oficiali, numiți în funcție sau aleși, aveau cunoștință despre programul MJ-12. „Din acești oficiali fac parte președintele și vicepreședintele SUA, dintre personalitățile alese, directorul CIA, directorul NSA“, spunea el. Sediul MJ-12 se

află la Naval Observatory din Washington, DC, afirma martorul. „US Navy deține responsabilitățile operaționale principale în acțiunile de teren implicate de activitatea MJ-12. Toate informațiile obținute pe teren – nu neapărat de către personalul din marină – sunt transmise la US Navy pentru a fi analizate."

Presupusa implicare mascată a US Navy este un subiect la care voi reveni mai târziu. Absența de-a lungul anilor a unor documente difuzate de US Navy, legate de fenomenul OZN, chiar și în urma apariției FOIA, a condus pe cei ce studiau subiectul la falsa presupunere că marina ar fi implicată puțin sau chiar deloc în această afacere. După cum vom vedea mai târziu, presupunerea este departe de adevăr.

Bill și Jaime au adăugat, comentând dezvăluirile lui Falcon, că alte agenții guvernamentale furnizează informații grupului MJ-12 în cadrul unui program „Top Secret" – Project Aquarius. „MJ-12 ia legătura cu persoane fizice selectate din cadrul National Security Council, Joint Chiefs of Staff, din serviciul de informații al Casei Albe, NSA, CIA și DIA", relata Jaime. „Cercetarea se desfășoară, datele sunt catalogate la adăpostul celei mai stricte protecții a siguranței naționale."

În *Above Top Secret* am dedicat un capitol implicării agenției DIA în anchetele OZN, bazându-mă pe informațiile furnizate ca urmare a prevederilor FOIA. Alte date au apărut ulterior la lumină, în legătură cu MJ-12 și Project Aquarius. Una din funcțiile proiectului Aquarius, după afirmațiile lui Falcon, era să joace rolul unei „umbrele de comunicații", prin intermediul căreia diverse părți interesate puteau transmite sau recepționa informații, fără a-și dezvălui propria identitate în cursul acestui proces. În vârful acestei umbrele se afla grupul MJ-12.

În urmă cu câțiva ani Bill Moore a descoperit existența unui grup special de interese în cadrul DIA, format din două ramuri distincte care furnizau date proiectului Aquarius. Una din aceste ramuri aparține de divizia de imagistică a DIA (DC5C) și își are sediul la Melpar Building, în Falls Church, Virginia. Acest compartiment mai are o reprezentanță la Digital Imagery Processing Service (DIPS), de la Naval Intelligence Support Center (NISC), Suitland, Maryland. „Grupul controlează un mic buget *negru* și există nu mai mult de o duzină de persoane care au acces oricând la cele mai secrete informații“, relatează Bill. „Pe parcursul mai multor ani n-am auzit decât trei nume despre care se spune că ar fi în legătură cu acest grup. Acestea erau: colonel R. Donny Phillips, probabil liderul grupului; sergent major Theodor Zahrodney, care am înțeles că se ocupă cu munca de teren; și John W. Westerman, specialist în prelucrarea de imagini, recunoscut ca fiind legătura DC5C cu Aquarius... De atunci, mi s-a dat de înțeles, că grupul, numit acum *comitet de lucru*, a suferit un fel de reorganizare în ultima parte a anului 1986 și, din câte știu, își continuă activitatea. Unul din efectele acestei reorganizări a fost dezvoltarea unei baze de date computerizate și a unei rețele de comunicații, cunoscute sub numele, destul de ciudat, de MJ-SETI.“[14]

Jurnalistul Howard Blum l-a indentificat în *Out There* pe „colonelul Harold E. Philips“ de la DIA ca fiind implicat într-un grup de cercetare a OZN-urilor „UFO Working Group“, format în 1987. Blum afirmă că „Project Aquarius“ este supervizat de către Directorate for Management and Operations, departament din cadrul DIA. Comentând ancheta clasată a FBI privitoare la autenticitatea documentului MJ-12, Blum dezvăluie că FBI a studiat, se pare, posibilitatea „responsabilității“ acestui „grup de lucru“ în redactarea documentului. Grupul a negat însă acest

lucru. Un agent FBI din Los Angeles a exprimat sentimentul de frustrare al agenției, datorat neputinței de a descoperi sursa documentelor. „Am bătut la toate ușile din Washington pentru aceste documente MJ-12", i-ar fi spus el lui Blum. „Tot ce am putut afla este că guvernul nu știe ce știe. Există prea multe nivele secrete. Nu poți obține o informație clară. Nu m-ar mira să nu putem descoperi niciodată dacă documentul este autentic sau nu."[15]

Trebuie să adaug că în cartea lui Blum apar câteva erori, care pot inspira neîncredere în temeinicia întregului raport, iar „UFO Working Group", pe care îl descrie ca fiind un comitet strict secret înființat în 1987 pentru a afla dacă există viață „dincolo", îmi pare improbabil, ținând cont că probele strânse până acum dovedesc că decizia înființării unui astfel de grup a fost luată încă din 1947.

FALCON ȘI CONDOR

Verificând acreditările lui Falcon, Bill și Jaime au convenit că agentul informator este într-adevăr plasat într-o poziție înaltă având acces la infrastructura MJ-12 și că dezvăluirile sale au aprobare oficială. Peter Leon, producător executiv la un post de televiziune din Los Angeles, l-a cunoscut și el pe Falcon. „În acest moment sunt convins că Falcon este cine spune el că este", a confirmat Leon în documentarul său. Dar cine este Falcon?

Trebuire amintit aici că numele de cod folosit de agentul special Richard Doty a fost „Falcon" când a luat legătura cu Linda Howe. Bill și Jaime insistă că numele de cod al lui Doty este „Sparrow" (Vrabia) și că acesta a acționat ca mijlocitor în aranjarea întâlnirilor cu adevăratul Falcon. Doty neagă și el această acuzație. „Nu eu sunt persoana cu numele de cod «Falcon»", scria el în 1989 în-

tr-o notă către Robert Hastings, cercetător în Albuquerque. „Am suferit [sic] două anchete guvernamentale ample privitoare la această acuzație. În ambele ocazii am fost achitat de guvern. Numele meu a fost legat de Falcon cu scopul de a ascunde adevărata identitate a lui Falcon. Oricum, Guvernul cunoaște identitatea reală a lui Falcon și persoana (angajată la Washington, în cadrul DIA) se află în prezent în cercetare."[16]

Michael Seligman, producătorul documentarului *UFO Cover-Up? Live*, când l-am întrebat în 1990, a refuzat categoric să-și încalce promisiunea de a nu dezvălui identitatea lui Falcon. Coproducătorul Curt Brubaker mi-a spus însă fără nici o ezitare că Doty este într-adevăr Falcon, deși nu l-a cunoscut.

Cât despre identitatea lui Condor, veteranul cercetător Leonard Stringfield pretinde că a fost contactat de acesta de câteva ori în 1985, în perioada în care Condor se afla la baza Wright-Patterson. „Exprimându-și interesul pentru munca mea de cercetare, el a afirmat că știe un colonel care deține informații delicate având legătură cu activitatea mea", relata Len, „dar propunerea lui de a-mi aranja o întâlnire cu această sursă a căzut și n-am mai auzit nimic despre el. Am aflat mai târziu că s-a destăinuit unui membru al organizației Fund for UFO Research și apoi și lui Bill Moore și altora."[17]

Robert Hastings are convingerea că acest Condor ar fi Robert M. Collins, fost căpitan în USAF care a lucrat la Plasma Physics în cadrul laboratorului Sandia National, Kirtland AFB, până la pensionarea sa, în 1988.[18] Este semnificativ faptul că acesta a fost implicat în realizarea documentului *UFO Cover-Up? Live*. Deși Michael Seligman refuză să dezvăluie identitatea lui Condor, confirmă totuși că acesta este un savant de bună credință. „Știu unde a lucrat și am făcut verificări", mi-a spus Seligman. „Tot

ce mi-a spus părea foarte verosimil și am crezut tot ce mi-a relatat."

Interesant este, după cum mi-a spus Seligman, că din felul în care Condor și Falcon se „testau" reciproc, reiese că cei doi nu se mai întâlniseră înainte.[19]

PROIECTUL BLUE BOOK

Intervievat în vederea realizării documentarului lui Seligman, Condor a dezvăluit că proiectul Blue Book a fost mai mult o strădanie a Air Force de a obține informații cu ajutorul unei echipe minimale, un ofițer, un subofițer, un secretar și un om de știință. „Cele mai interesante și incitante rapoarte obținute în cadrul proiectului Blue Book s-au „scurs" adesea către organizație [MJ-12]. Aceste rapoarte au fost scoase din dosare și n-au mai fost returnate vreodată, au fost pur și simplu trimise mai departe... Blue Book s-a străduit să minimalizeze efectele acestor rapoarte și să încerce să elucideze cât mai multe dintre ele. Și a mai avut rostul desigur, că prin închiderea lui s-a încheiat oficial implicarea Air Force în acest subiect."

Colonelul William Coleman, care a lucrat la proiectul Blue Book și a fost purtătorul de cuvânt al Air Force la Pentagon, mi-a acordat un interviu în 1989 în Florida. Am discutat cu această ocazie despre raportul său cu privire la apariția unui OZN, raport care a dispărut ulterior din dosarele Blue Blook. Incidentul s-a petrecut în vara anului 1955, când Coleman pilota un bombardier B-25 Mitchell dinspre Miami, Florida, către Greenwood, Mississippi. Împreună cu echipajul, Coleman a observat un obiect neidentificat pe cer și l-a urmărit până deasupra statului Alabama.

„În cele din urmă, am coborât la aproximativ 200 picioare (60 m) deasupra solului, zburând chiar pe deasupra vârfurilor copacilor", mi-a spus el. „Vreau să spun că în acea parte a Alabamei nu exista *nimic*. Am trecut pe deasupra unei ferme și a unei autostrăzi... nu se vedea nici un vehicul. N-am văzut pe nimeni. N-am văzut decât animale, erau agitate – era și normal să fie agitate cu bombardierul în preajma lor! Ne aflam cam la o optime de milă de obiectul acela, iar pe deasupra copacilor aluneca umbra lui perfect rotundă!"

În timpul unei manevre, Coleman și echipajul său au pierdut din vedere obiectul. Au urcat la 1.500 picioare (450 m) încercând sa-l găsească. La început nu s-a văzut nimic. „Am privit apoi în jos spre o câmpie întinsă, proaspăt arată – solul din sudul Alabamei are un aspect argilos și în vremea aceea era foarte uscat – și atunci l-am văzut. Se târa aproape cu burta atingând pământul arat. Mi-a atras atenția faptul că lăsa în urma lui două vârtejuri de praf roșcat ce se ridicau în trombă." Coleman a coborât imediat la o altitudine mai mică pentru a începe din nou urmărirea, dar de la acest nivel se mai putea vedea doar dâra de praf și urmele de pe câmp. „Urmele se continuau traversând câmpia. Ne-am întors de mai multe ori în zonă, dar nu l-am mai văzut."

Când bombardierul și-a început coborârea către Greenwood, obiectul a fost văzut din nou, pentru scurt timp, mișcându-se cu viteză la o altitudine de 25.000 picioare (7.500 m). După aterizare, echipajul a fost pus să dea declarații separate despre ceea ce văzuse. Puțin mai târziu, când Coleman era pe cale să fie numit în Project Blue Book, l-a rugat pe colonelul Robert Friend să caute raportul său în dosare. Nu s-a găsit nicăieri, așa că s-a mai făcut o nouă căutare. „Nu numai că era acolo, dar nu

exista nici o înregistrare că ar fi ajuns vreodată acolo", mi-a spus Coleman.

„Aveți idee", l-am întrebat, „dacă aceste relatări despre OZN-uri care afectează siguranța națională sunt redirecționate?"

„Da", mi-a replicat el, „sunt al dracului de sigur că așa este! Categoric."[20]

Discutând cu Jaime Shandera, Falcon arăta cum a hotărât MJ-12 către sfârșitul anilor '60 că Project Blue Book îi servise destul interesele și trebuie oprit:

„[MJ-12] se temea atunci că dacă vor continua proiectul Blue Book, o parte din informații – câteva din secretele bine păzite pe care le-au aflat americanii din cercetarea OZN-urilor – ar ajunge la public, așa că au decis sistarea proiectului Blue Book. Au închis acest proiect printr-o anchetă la Universitatea din Colorado, așa-numitul Condon Report. În acest raport s-a afirmat că, în fond, aparițiile n-au existat; că au mai rămas lucruri neexplicate, dar în cea mai mare parte totul fusese explicat... Guvernul hotărâse ca investigația să se facă în secret și de aceea a fost transferată de la Blue Book, de sub controlul Air Force, altei agenții de informații, care a demarat o anchetă «domestică» asupra OZN-urilor din Statele Unite."

INVESTIGAȚII SECRETE

„Continuăm să cercetăm apariția și aterizările OZN în mod oficial, cu aprobarea guvernului, dar în clandestinitate, fără știrea opiniei publice și, trebuie să spun, fără știrea multor alte agenții guvernamentale", a continuat Falcon, explicând că guvernul nu își putea permite riscul de a pierde date tehnice obținute din aceste observații și

aterizări și a „informațiilor pe care le-am obținut independent din navele extraterestre".

O altă preocupare majoră era teama de reacția publică. „Într-un fel", comenta Falcon, „Statele Unite se tem că populația ar intra în panică dacă ar cunoaște povestea adevărată – întreaga poveste."

„Dar guvernul nu poate admite că este legitimă nevoia de informare în acest domeniu?", a întrebat Jaime.

„În societatea noastră democratică", a replicat Falcon, „fiecare are dreptul de a avea acces liber la informație, cu excepția acelor informații excluse printr-un paragraf anume din Capitolul 5 din Codul Statelor Unite. Opinia publică va continua însă să solicite informații, să-și bage nasul în anchetele în curs, dăunând astfel procedurii inițiate de guvern prin care se încearcă obținerea de informații de la extratereștri."

Întrebat cum se desfășoară anchetele secrete, Falcon a răspuns că procedura era asemănătoare cu operațiunile de culegere de informații, presupunând recrutarea unor „indivizi cooperativi", într-o manieră foarte apropiată celei prin care un ofițer de informații își recrutează agenții din străinătate. „Când aceștia ne raportează [despre] o observație sau o aterizare, investigațiile se fac fie cu ajutorul acestor colaboratori, fie le facem noi, fără a ne dezvălui identitatea sau recomandându-ne drept altcineva. Am folosit, cu sau fără premeditare, oameni din presă, am apelat și la oameni de știință sau ne-am dat noi drept oameni de știință."

Informațiile astfel adunate sunt trimise apoi la Washington, DC. „Trebuie să treacă mai întâi pe la directorul Central Intelligence, care nu numai că este directorul CIA, ci conduce toate agențiile guvernamentale de informații de pe întreg teritoriul Statelor Unite. De aici informațiile sunt filtrate și trimise persoanelor autorizate pentru analizarea

și completarea lor... Dacă informațiile conțin date despre observații și contacte reale, atunci sunt clasate în mod normal la un nivel Strict Secret, creat special în acest scop."

Potrivit unei surse care lucrează în cadrul Joint Chiefs of Staff de la National Military Command Center din Pentagon (NMCC), încă la mijlocul anilor '70 funcționează o structură secretă centralizată de comandă care se ocupă de OZN-uri. Această structură activează în cadrul NMCC și cercetează fenomenul OZN. Prin intermediul acestuia Joint Chiefs of Staff, împreună cu „camera de război" a Casei Albe, își desfășoară forțele armate în întreaga lume. Situația OZN este evident considerată atât de serioasă încât justifică „un mecanism bine pus la punct de supraveghere și o desfășurare de forțe, la paritate cu preocuparea pentru evitarea unui conflict global."[21]

Ce părere are Falcon despre înșelarea publicului? „Ei bine, uneori când înșeli populația o faci pentru a o proteja", a răspuns el. „Și categoric aș proteja publicul prin operațiuni de înșelătorie dacă ar fi spre binele acestuia. Dar anumite aspecte ale acestor anchete OZN, apărute de-a lungul anilor, n-au nici un motiv de a fi ascunse publicului. Lucruri în general cunoscute, precum faptul că în perioada anilor '40–'50 pe Pământ au aterizat extratereștri și că de atunci s-a stabilit o comunicare cu aceștia, n-ar trebui ascunse populației."

«Ai spus că unul dintre motivele pentru care guvernul desfășoară aceste investigații pe ascuns este preocuparea sa pentru reacția publicului la aflarea acestor știri", spune Jaime, „totuși, în momentul de față există o mulțime de filme științifico-fantastice care pun câteva din aceste întrebări-cheie. Ne apropiem oare de clipa în care guvernul va spune: „Am făcut asta, dar vrem acum să lămurim lucrurile"?»

„Cred că de la primul film de care-mi amintesc pe această temă, *The day the Earth Stood Still*, făcut pe la sfârșitul anilor ’50 și până la cel mai recent, *E.T.*, guvernul american pregătește opinia publică, influențând reacția acesteia față de extratereștri și de tot ce ține de acest subiect. Guvernul vrea să afle cum ar reacționa oamenii și cred (sau guvernul crede) că dacă informațiile respective ar fi dezvăluite după o anumită perioadă de timp, publicului i-ar fi mai ușor să le accepte decât dacă i-ar fi fost prezentate toate dintr-o dată“, a explicat Falcon.

EBE

Dacă Falcon și Condor spun adevărul, este lesne de presupus că ei sunt principalii colaboratori ai planului guvernamental de difuzare treptată a informațiilor către public. În acest plan este prevăzută și o doză de dezinformare, desigur, dar s-ar putea să existe motive bine justificate pentru aceasta. Dacă faptele sunt insuportabile; dacă extratereștrii ne sunt ostili, de exemplu, și dacă nu avem controlul situației? Este greu de crezut că liderii noștri ar recunoaște deschis un astfel de scenariu. N-ar fi mai ușor în schimb să sensibilizeze opinia publică prin acreditarea ideii unor mici extratereștri cooperativi, cu care am reușit să stabilim comunicații prietenești, lăsând uneori să se înțeleagă totuși că nu avem un control complet?

Ținând cont de acestea, să examinăm acum cele mai controversate dezvăluiri făcute de Falcon și Condor: presupusele contracte stabilite cu „Entitățile Biologice Extraterestre“ sau „EBE“, cum reiese din documentar și din interviurile suplimentare făcute de Jaime Shandera și Bill Moore. De notat că multe din informații sunt similare celor arătate Lindei Hove de către Richard Doty în 1983.

Falcon afirmă că cele mai multe informații despre EBE le-a obținut la prima mână, la fel filmele și fotografiile. Odată a avut chiar ocazia să vadă o navă extraterestră. „Mă aflam în zona de securitate“, le-a spus el lui Bill și Jaime. „Chiar și cu un permis de acces în zonele secrete cum aveam eu, în această zonă nu aveam succes, nici măcar în apropiere, dar am observat de la distanță. Se afla pe o platformă. Avea o formă circulară [și] pe una din laturi se vedea o deschidere. Pe partea superioară se vedea un grup de lumini. Mă aflam cam la 150 de yarzi de obiect.“

„Se vedea ceva care să indice prezența unor arme la bord?“

„Nu, din câte îmi aduc aminte, nu. Exista ceva – nu trebuie să spun că extratereștrii au un sistem defensiv, dar aceasta nu e o armă ofensivă; e un sistem defensiv care poate produce o interferență electrică cu orice rachetă sau proiectil s-ar îndrepta către navă.“

„A existat vreodată vreo indicație din care să reiasă că extratereștrii ar putea fi periculoși pentru omenire?“

„Mai demult, prin anii ’50, au fost trimise câteva avioane de vânătoare spre extratereștri. Avioanele s-au prăbușit și avem motive să credem că extratereștrii n-au făcut dinadins nimic. Aceștia au fost probabil induși în eroare, cum am fost și noi, și au făcut vreun tip de manevră defensivă care a provocat distrugerea avioanelor noastre.“

Lui Falcon i s-a prezentat un film cu un extraterestru despre care se presupune că a fost „dat la schimb“ în anii ’70. „Nu știu exact data, dar am văzut o bandă video cu un interviu făcut de un colonel din Air Force. A fost prezentat unui grup de-al nostru la Washington, DC.“ Filmul prezenta un schimb de informații cu un extraterestru, căruia i se spunea „EBE-2“ (EBE-1 fusese cel găsit în 1949). Din afirmațiile lui Falcon reiese că EBE-2 „s-a oferit voluntar

spre a fi examinat și a sta de vorbă". Dar cum fusese stabilită inițial comunicarea cu EBE-1?

„A fost nevoie de un an sau chiar mai mult până când personalul din serviciile de informații ale armatei a reușit să stabilească o comunicare cu el", explica Falcon. „Dar odată stabilită această legătură, acesta le-a spus toate cunoștințele de bază pe care le deținea în legătură cu programul planetei sale de explorare a Pământului. Informațiile sale nu erau complete, deoarece el făcea parte din personalul tehnic de la bord... N-aș putea spune că știa tot și cred că aceasta a fost și părerea unanimă a personalului de spionaj cu care a stat de vorbă și care a condus ancheta."

„De pe ce planetă venea?" a întrebat Jaime.

„Venea din grupul stelar Zeta Reticuli, de pe a treia planetă, aflată într-un [sistem] solar binar, sistem cu doi sori."

„Exact, cum făceau schimbul de informații?"

„În 1951 sau 1952, la câtăva vreme după descoperirea extraterestrului, acest doctor a inventat o modalitate de a implanta un dispozitiv în gâtul extraterestrului, cu ajutorul căruia putea pronunța cuvinte", a explicat Falcon. „A învățat limba engleză foarte repede, din câte mi s-a spus... Deși nu pronunța întotdeauna corect, puteai înțelege majoritatea cuvintelor pe care le rostea."

EBE purtau haine, „dar se pare că nu aveau nevoie de tipul de îmbrăcăminte cu care suntem noi obișnuiți".

În continuare Falcon a relatat că întreaga istorie a comunicațiilor americanilor cu ființele numite EBE este conținută într-o carte, cunoscută sub numele de *Biblie* în cadrul Intelligence Community (păstrată la sediul CIA din Langley, Virginia).

„Este o relatare detaliată, foarte, foarte voluminoasă a anchetelor inițiate cam prin 1947... Din când în când este reactualizată cu informații suplimentare. Eu am citit

acest document în 1977. Am avut acces la el. Nu l-am citit în întregime, dar am parcurs câteva pasaje și de acolo am obținut informațiile acestea." *Biblia* conține informații despre „tot ce s-a întâmplat de pe vremea lui Truman până azi; despre cei trei extratereștri oaspeți ai guvernului american; date tehnice obținute da la extratereștri; istoria medicală a celor aflate în urma descoperirii cadavrelor unor extratereștri în deșert; autopsii; precum și informații obținute de la extratereștri referitoare la structura lor socială și la cunoștințele lor despre univers."

„Până în 1988", spunea Falcon, „o altă ființă extraterestră, [EBE-3] a fost oaspetele guvernului Statelor Unite. Aceasta a fost ținută ascunsă de ochii opiniei publice." Falcon afirmă ca EBE-3, „oaspete" din 1982, a constituit subiectul unui „program de schimb".

În cadrul documentarului, Falcon s-a referit pe scurt la o altă carte, *Yellow Book*, care se pare că a fost scrisă de EBE-2. „Cartea descrie planeta străinului, structura socială a extratereștrilor precum și viața lor printre pământeni. Dar ceea ce m-a intrigat cel mai mult în experiența mea cu extratereștrii a fost, cred, un cristal octagonal care, în momentul în care era luat în mână de un extraterestru și era privit de o altă persoană, înfățișa imagini. Acestea puteau fi de pe planeta străinului sau puteau fi imagini ale Pământului de acum multe mii de ani."

Rugat de Jaime să facă o descoperire a făpturilor numite EBE, Falcon a relatat următoarele:

„Din filmele și din casetele video pe care le-am văzut, precum și din datele obținute din examinările medicale, reiese că extratereștrii sunt ființe cu o înălțime variind între 3 picioare 4 inch și 3 picioare 8 inch. Ochii lor sunt extrem de mari, cam în stilul ochilor insectelor. Pleoapele sunt duble, probabil pentru că aceste ființe sunt născute pe o planetă dintr-un [sistem] solar binar. Zilele sunt

extrem de luminoase, probabil de două, trei ori mai luminoase decât pe Pământ, cred. \

În locul unde trebuie să se afle nasul au doar două deschizături", continua Falcon. „Nu au dinți așa cum îi cunoaștem noi: în locul lor există un fel de gingie foarte groasă și rezistentă. Organele lor interne sunt extrem de simple. Au un organ care conține ceea ce noi am numi inima și plămânii; un sac pulmonar care îndeplinește funcțiile inimii și plămânilor noștri. Sistemul lor digestiv este chiar simplu. Dejecțiile lor sunt numai lichide, nu și solide... Structura pielii este extrem de elastică și dură, întărită probabil din cauza celor doi sori. Au câteva organe de bază. Creierul lor este mult mai complex decât al nostru: are câțiva lobi diferiți de ai noștri. Dacă ochii noștri sunt controlați de partea posterioară a creierului, ai lor sunt [sic] controlați de cea anterioară. Auzul lor este net superior celui omenesc, aproape mai bun decât al unui câine, iar urechile sunt niște zone mici de o parte și de alta a capului... Mâinile lor nu au degetele mari – patru degete, fără cel mare. Au picioarele mici, ca niște labe.

Organele sexuale – există masculi și femele. Femelele au organele sexuale asemănătoare cu ale femeilor noastre. Există o oarecare diferență la nivelul ovarelor. Iar rinichii și vezica urinară formează un singur organ. Pe acolo se elimină dejecțiile. Mai au un organ – nu știu dacă savanții noștri au determinat la ce folosește, dar eu cred că transformă dejecțiile solide în lichide... Nu au nevoie de prea multe lichide. Transformă toată mâncarea pe care o înghit în lichide. Organismul extrage lichidele din mâncare... dar sunt capabili să mănânce câteva alimente de bază – legume și fructe – pe care le folosim și noi. Cred însă că au probleme în digerarea alimentelor pe bază de carne și nu cred că pe planeta lor se consumă carne."

Pe parcursul documentarului, Falcon a afirmat că perioada medie de viață este estimată la aproximativ 300-400 de ani. „Din câte am înțeles, extratereștrii au un coeficient de inteligență peste 200", a adăugat el. „Sunt religioși, dar religia lor este «universală». Ei cred în Univers ca fiind Ființa Supremă. Extratereștrii iubesc muzica – toate tipurile de muzică – mai ales cea tibetană veche."

După care Falcon a făcut o afirmație care i-a amuzat, dar i-a și uimit pe milioanele de spectatori. „Le plac legumele. Iar felul lor de mâncare preferat este înghețata – mai ales cea de căpșuni."

Dintr-o dată, credibilitatea în Condor, Falcon – și extratereștri – a fost spulberată prin acest comentariu. Includerea lui în documentar a fost o gravă eroare din partea celor aflați în culise. Doar dacă bineînțeles, cineva n-a acționat conform unui plan de dezinformare în vederea discreditării subiectului. În orice caz, amănuntul cu înghețata a descrețit frunțile. Și, cine știe, poate că extratereștrilor chiar *le place* înghețata!

Cu ocazia unei discuții particulare cu Jaime și Bill, Falcon a afirmat că Pământul este vizitat de mai multe specii.

„Avem motive să credem că există mai mult de o singură specie. În ultimii zece ani s-a raportat un număr de observații, aterizări și contacte cu extratereștri total diferiți de EBE – adică cei scunzi. Aceștia erau mai înalți, aveau păr, în timp ce EBE nu aveau deloc păr pe corp... Aveau totuși [un] aspect ca de insectă, dar aveau păr și erau relativ înalți... în mai multe rânduri s-a relatat că ar avea cam 5 picioare înălțime... și acesta este un motiv pentru care cei din Intelligence Community investighează cazurile de observație, pentru că avem motive să credem că după știința noastră mai există cel puțin o altă rasă care vizitează Pământul... O persoană din cadrul MJ-12 mi-a

spus că, după părerea lor, în ultimii douăzeci și cinci de ani, această planetă a fost vizitată de cel puțin nouă specii diferite de extratereștri. Cam asta este în mare ceea ce cunosc despre acest subiect."

COMUNICAȚII NSA

Nouă specii diferite vizitând Pământul? Pare ridicol și, totuși, aceia dintre noi care au studiat sute de rapoarte din întreaga lume despre întâlniri cu entități OZN sunt conștienți de uluitoarea diversitate a ocupanților descriși de martori. Extratereștrii se pot grupa în clase începând cu creaturile care nu arată ca nimic de pe Pământ și terminând cu ființele care seamănă remarcabil cu *Homo Sapiens*, după cum am aflat mai devreme. În 1990 am primit o informație independentă de la un lingvist din cadrul National Security Agency, din care reiese că NSA conduce o operațiune (SIGINT) de urmărire a nouă grupuri separate de extratereștri.

Interesant este că Falcon a confirmat că NSA este implicată într-un program de comunicații. Jaime Shandera l-a întrebat cum fuseseră stabilite comunicații înaintea aterizărilor (ca parte dintr-o „legătură" neîntreruptă). Falcon a dat un răspuns contrariant:

„Din informațiile mele – limitate de altfel – NSA a conceput un sistem de comunicare cu extratereștrii [care este] un sistem de tip electronic sau cu sunete pulsatorii. [Extratereștrii] trimit un semnal la o anumită locație de pe Pământ. Nu sunt sigur unde s-ar putea afla acest loc de recepție. Cred că unul este în Nevada și unul în California. Oricum, sunetul sau comunicarea sunt transferate într-un calculator și astfel extratereștrii ne dau coordonatele de aterizare. Așa cunoaștem localizarea unei aterizări anunța-

te. Acum, ce investigăm noi sunt aterizările *neanunțate*; OZN-urile care nu anunță Statele Unite că au de gând să aterizeze."

„Mai comunică și alte națiuni cu extratereștrii în afara Statelor Unite?" a întrebat Jaime.

„Dețin informații limitate că sovieticii ar comunica cu extratereștrii – sau cel puțin au încercat să comunice cu ei pe la începuturile anilor '50 și de asemenea, mai recent, după 1980."

"Vreți să spuneți că Statele Unite sunt în linia întâi a acestor comunicații?"

„Vreau să spun că au mulți ani de când comunică cu extratereștrii. Da."

PROIECTUL SNOWBIRD

M-am referit în precedenta mea carte la un incident extraordinar, petrecut în decembrie 1980, când trei martori au fost iradiați de un aparat de zbor neobișnuit, care plutea încet pe deasupra lor în apropiere de Huffman, Texas, escortat de peste douăzeci de elicoptere. Ulterior martorii au dat în judecată guvernul american, pretinzând 20 milioane dolari despăgubiri, dar cazul a fost respins pe loc, pe motiv că Air Force, Navy Army sau NASA nu dețineau, nu pilotau și nu aveau în inventar un astfel de obiect (în Curte au fost reprezentate toate aceste compartimente de către experți).[22]

„Nava observată era o navă extraterestră pilotată de piloți militari de avioane", afirma Falcon în documentarul *UFO Cover-Up? Live*, în timp ce martorii principali, Betty Cash și Vicki Landrum ascultau cu atenție din studio. „Deși fuseseră antrenați și erau întru-câtva familiarizați cu nava, au constatat că aparatul nu răspundea la anumite

comenzi. Au transmis prin radio că după părerea lor nava era gata să se prăbușească. Conform procedurilor standard din armată pentru situațiile de posibilă prăbușire a unui aparat, au fost transmise în ajutor elicoptere de salvare și căutare. Elicopterele au urmat nava. Nava a trecut prin necazuri mari, se credea că era pe cale să se prăbușească. Totuși, nava nu s-a prăbușit..."

Să ne amintim că ambele presupuse documente informative arătate Lindei Howe și lui Bill Moore, conțineau scurte referiri la Project Snowbird, care (potrivit documentului Carter) a fost inițiat în vederea „testării în zbor a unei nave extraterestre recuperate". Se spune că proiectul „continuă" în Nevada. Falcon afirma în cadrul documentarului că extratereștrii aveau „controlul complet" al unei baze localizate în Nevada, în vreme ce Condor dezvăluia mai mult:

„Din câte am înțeles noi, între guvernul Statelor Unite și extratereștri s-a semnat un acord [care spune că] noi nu vă vom divulga existența dacă nu vă veți amesteca în societatea noastră și vă permitem să operați într-o unitate indicată din Statele Unite. Se află în statul Nevada, în regiunea numită: Area 51 sau Dreamland..."[23]

Note

1. Howe, Linda Moulton: *An Alien Harvest*, Linda Moulton Hawe Productions P.O. Box 538, Huntingdon Valley, Pennsylvania 19 006 – 0538, 1989, pp.137–42; Clark, Jerome: „UFO Crashes", *Fate*, ian. – iun. 1988; interviuri cu autorul.
2. Howe, Linda Moulton: op. cit., p. 140.
3. Emenegger, Robert: UFOs Past, Present Future, Ballantine Books, New York, 1974, pp. 127 - 9.
4. *UFO Cover-Up? Live*, produs de Michael Seligman și distribuit de Lexington Broadcast Service (LBS) 14 oct. 1988.
5. Howe, Linda Moulton: op. cit., pp. 143 - 55.
6. Scrisoare către Barry Greenwood de la Richard C. Doty, 3 mar. 1988.

7. Hawe, Linda Moulton: op. cit. p. 147.
8. Misterioasele mingi verzi de foc „sunt obiecte aeriene verzi predominant luminoase, de dimensiuni diferite, deplasându-se cu diverse viteze și prezentând câteodată urme de zbor dezordonate, obiecte care au fost raportate de-a lungul anilor. O creștere a numărului aparițiilor în sud-vestul Statelor Unite către sfârșitul anilor '40 a avut ca efect inițierea unor anchete oficiale – vezi *Above Top Secret*; vezi de asemenea „Green Fireballs" de Erich A. Aggen, Jr. MUFON UFO *Journal*, No. 271, noi. 1990.
9. Moore, William L. și Shandera, Jaime H.: *The MJ-12 Documents: An Analytical Report*, The Fair Witness Project, 4219 W. Olive Ave., Suite 247 Burnbank, California 91 505, 1990.
10. Din notele lui Barry Greenwood despre întâlnirile lui Peter Gersten cu Richard Doty, ian. 1983.
11. Scrisoare către Shlomo Arnon de la senatorul Barry Goldwater, 28 mar. 1975 (reprodusă în *Above Top Secret*).
12. Friedman, Stanton T.: *Final Report on Operation Majestic 12*, Fund for UFO Research, P.O. Box 277, Mt Rainier, Maryland 20712, 1990. Disponibil de asemenea și la dl. Friedman, 79 Pembroke Crescent, Fredericton, New Brunswick, Canada, E3B 2V1.
13. Hastings, Robert: *The MJ-12 Affair: Facts, Questions, Comments*, 1989, disponibilă la autor la 62.000 Eubank Boulevard NE, Apt 833, Albuquerque, New Mexico 87111; Numeroase articole de Barry Greenwood din *Just Cause*, publicată de Citizens Against UFO Secrecy (CAUS), P.O. Box 218, Coventry, Connecticut 06238; Klass Philip J.: „New Evidence of MJ-12 Hoax", *The Skeptical Inquirer*, Vol. 14, No. 2, iarna 1989, pp. 135 – 40 disponibil la Box 229, Central Park Station, Buffalo, New York, 14215; Nickell Joe și Fisher, John: „The Crashed Saucer Forgeries", *International UFO Reporter*, Vol. 15, No. 2, mar./apr. 1990, J. Allen Hynek Center for UFO Studies, 2 457 West Peterson Avenue, Chicago, Illinois 60 659.
14. Moore, William L.: „UFOs and the Us Government: Part IV", *Focus*, vol. 5, Nos. 1 – 3 mar. 1990, p. 18, publicat de Fair Witness Project Inc., 4 219 W. Olive Avenue, Suite 247, Burbank, California, §1505.
15. Blum, Howard: Out There: *The Government's Secret Quest for Extraterrestrials*, Simon & Schuster, New York, 1990, pp. 265 - 7.

16. Scrisoare către Robert Hastings de la Richard Doty, 20 mar. '89.
17. Stringfield, Leonard: „UFO Crash/Retrievals: Is the Cover-Up Lifting?", *The UFO Report 1990*, editat de Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1989, p.174.
18. Hastings, Robert: op. cit.
19. Interviu cu autorul, 13 sep.1990.
20. Interviu cu autorul, 12 iul. 1989.
21. Neilson, James (pseudonim): „Secret US/UFO Structure", *California UFO*, vol. 4, No. 1 ian./feb. 1989, California UFO, 1536 S. Robertson Boulevard, Los Angeles, California) 90035.
22. Good, Timothy: *Above Top Secret. The Worldwide UFO Cover-Up*, Sidgwick & Jackson, London, 1987, pp. 297 - 8.
23. *UFO Cover-Up? Live* produs de Michael Seligman, distribuit de LBS; 14 oct 1988. Interviul Moore/Shandera cu Falcon se poate găsi pe casetă video la The Peregrine Company (benzile „Falcon"), 12226 Victory Boulevard No. 207, N. Hollywood, California 91 606.

7
Dreamland

Există vreun strop de adevăr în afirmațiile lui Falcon și Condor? Aflarea lui din cantitatea de dezinformații în care ar putea fi înecat este o sarcină la fel de descurajantă ca alegerea grâului de neghină. Am fost totuși încurajat de probele suplimentare strânse, care susțin anumite afirmații cel puțin, printre care și informația semnificativă și deconcertantă cu privire la „Dreamland".

Potrivit unui număr tot mai mare de martori, guvernul american a efectuat probe de zbor cu câteva aparate foarte neobișnuite, timp de mai mulți ani, la îndepărtatele baze Nellis Air Force Range și Nuclear Test Site din Nevada și mai ales în zona „Top Secret" Groom Dry Lake și în împrejurimile acestei zone, cunoscute de altfel sub mai multe nume, dar cel mai des folosit este „Area 51" sau „Dreamland", localizată cam la 80 mile nord-nord-vest de Las Vegas.

„Dreamland" este (sau a fost) indicativul de apel radio folosit de controlorii de trafic aerian de la Nellis AFB, care asigurau spațiul aerian de înaltă restricție din vecinătate. Deși se cunoștea faptul că avioane „invizibile" și alte aparate de zbor neconvenționale erau testate în regiune – inclusiv două escadre de Lockheed-117a din 37th Tactical Fighter Wing, cu baza la Tonopah Test Range Airfield (TTR)[1], în vecinătatea laturii de nord-vest a vastului complex Nellis, cam la 150 de mile nord-vest de Las Vegas –

se știa puțin despre existența altor proiecte, „negre", mult mai secrete.

„Executăm teste de zbor cu vehicule ce nu pot fi descrise", i-a spus un ofițer Air Force scriitorului și fotografului aviator James Goodall. De aceeași părere a fost și un alt informator al lui Goodall, un colonel pensionat. „Avem lucruri care depășesc atât de mult puterea de înțelegere a majorității comandanților din aviație, încât acestea sunt cu adevărat străine de modul nostru de gândire", se spune că ar fi afirmat martorul. În plus, Goodall a auzit zvonuri că aceste noi proiecte ar implica „tehnică militară de teren", „sisteme controlate gravitațional" și chiar proiectarea unor „farfurii zburătoare"[2]. Dar există oare ceva mai întemeiat în aceste zvonuri?

Jim Goodall m-a informat că Ben Rich, recent pensionatul vicepreședinte și manager al diviziei Advanced Development Project din cadrul Lockheed („Activitățile împuțite"), care a fost puternic implicat în programul F-117, și-a dezvăluit convingerea atât extraterestră a OZN-urilor, cât și pământeană. „Sunt convins de existența ambelor categorii", i-a spus el lui John Andrews de la Testor Corporation. „Am senzația că totul este posibil. Multe din OZN-urile făcute de mâna omului sunt „Oportunități nesubvenționate".[3]

Interesant este faptul că la baza Nellis există o unitate, la 8 mile nord-est de Las Vegas, numită „Alien Technology Center" (Centrul pentru Tehnologia Extraterestră). Bill Gunston, scriitorul aviației, mi-a spus că această unitate are legătură numai cu testarea aparatelor de zbor străine, dar convenționale. Testul secret 4477 și Evaluation Squadron („Red Hats/RedEagles") din cadrul Air Force au testat până acum mai mult de o escadrilă de aparate de producție sovietică la bazele Groom Lake și Tonopah. Este posibil însă ca nave mult mai avansate din punct de

vedere tehnologic să fi fost pilotate aici? Redactorul unei reviste militare americane, *Gung-Ho*, Jim Shults, consideră credibilă această posibilitate.

„La Centrul [Alien Technology Center] se zvonește că a fost obținut un echipament străin (nepământean) și că uneori suntem ajutați în dezvoltarea noilor aparate de zbor, a armamentului din cadrul programului Star Wars etc., " scria Shults în 1988. „Da, știu că pare o nebunie, dar zvonul este îngrozitor de bine întemeiat! Alien Technology Center există cu adevărat. Ceva absolut remarcabil trebuie să se fi petrecut pentru ca rușii să accepte să intre în joc, iar eu cred că asta ar putea fi..."[4]

PROIECTUL RED LIGHT

La începutul anilor '60, Mike Hunt, care pe vremea aceea deținea o legitimație de tip „Q" de la Atomic Energy Commision și o autorizație Top Secret inter-agenții, afirma că ar fi văzut un aparat de zbor de forma unei farfurii în Area 51, în perioada în care lucra la întreținerea stației radio.

„Am văzut OZN-ul o singură dată", îi povestea el într-o scrisoare cercetătorului David Dobbs (dețin o copie a acestei scrisori). „Se afla la sol, ascunsă parțial în spatele unei clădiri și în primul moment am crezut că era un mic avion particular, până am realizat că obiectul nu avea nici aripi, nici coadă. Mă aflam cam la jumătate de milă (sau poate mai mult) depărtare de el. Estimez că avea între 20 și 30 picioare în diametru, iar culoarea semăna mai curând cu a cositorului decât cu cea a aluminiului proaspăt lustruit."

Hunt pretindea că a fost prezent în numeroase rânduri la decolarea și aterizarea „farfuriei zburătoare", deși

nu avea permisiunea să observe aceste manevre. „Aflam când trebuia să se petreacă aceste decolări și aterizări deoarece ni se spunea «CEVA va ateriza în [atâtea] minute» sau «Vom scoate CEVA din hangar», etc. Țin minte că toate referirile se făceau la CEVA... De fiecare dată trebuia să intru în clădire, să părăsesc terenul de aterizare“, explica el, „dar n-am auzit niciodată vreun sunet care să semene cu un motor convențional sau de orice alt tip...“

Hunt a povestit că de câteva ori aparatele radio la care lucra au „murit“ dintr-o dată, inexplicabil, după cum la fel de brusc începeau apoi să funcționeze normal. Pe moment n-a acordat prea multă atenție acestor întâmplări. Un operator radar, Richard Shakleford, de la stația radar aflată în nordul zonei de testare de lângă Tonopath, i-a confirmat lui Hunt că și el observase ținte OZN deasupra câmpului de testare, dar că i se spusese să le ignore.

Mike Hunt considera că în perioada respectivă în Area 51 se desfășura un program ultrasecret, cunoscut sub numele de „Project Red Light“ sau „Redlight“, în strânsă legătură cu farfuriile zburătoare și că acestă zonă nu era controlată de baza Nellis AFB. „Am avut întotdeauna impresia că zona de testare pentru zboruri se afla la nord de Area 51, deoarece acolo există un platou care se întinde pe mai bine de 200 de mile“, i-a spus el lui David Dobbs. „Am pătruns în Area 51 și dinspre nord și, în două rânduri, am fost întrebat dacă am «sesizat» ceva în drum către zonă... Mi se amintea mereu că indiferent ce aș fi văzut aș avea necazuri mari dacă aș fi pomenit cuiva ceva. Nu trebuie să explic acum cât de strictă era securitatea acolo...“[5]

De-a lungul anilor au mai apărut și alte zvonuri despre „Project Red Light“. În cartea *UFO Crash at Aztec*, autorii ei, William Steinman și Wendelle Stevens (fost locotenent colonel în Air Force) citează un număr de relatări

similare, provenind din surse independente. Unul din cazuri este relatat de un fost cadru medical de la o bază aeriană aparținând de Navy Auxiliary, unul dintre câmpurile de încercare ale Atomic Energy Commission. Acest personaj l-a abordat pe Stevens la sfârșitul unei conferințe, relatându-i că în 1951 întregul personal al bazei respective, cu excepția corpului medical al spitalului, a fost transferat la alte unități. A fost adus în loc un batalion de construcții al marinei care a demarat o vastă acțiune de demolare, în vederea amenajării unui dispozitiv subteran.

Spre sfârșitul anului 1951, i s-a spus lui Stevens, batalionul și-a încheiat misiunea și la bază s-a instalat o echipă care lucra la Project Red Light. Echipa s-a mărit la 800 sau 1.000 de oameni care făceau permanent de serviciu la bază. Din câte se spune baza era protejată de trei perimetre separate și ulterior a fost păzită 24 de ore din 24 de un detașament Blue Berets. Potrivit informatorului lui Stevens, în acest program de cercetare ultrasecret erau implicați mai mulți savanți de renume, verificați la un înalt nivel de securitate.

„Deși nu s-au dat declarații și nu s-a pomenit nimic în hârtiile oficiale“, relata Stevens, „se spunea că cercetarea viza sistemul de propulsie OZN, armamentul OZN, precum și examinarea și caracterizarea echipamentelor OZN. Circulau chiar zvonuri că se încerca repararea sau reconstrucția unor OZN-uri capturate... și se încerca pilotarea navelor capturate sau a copiilor acestora... Se spune că în dispozitiv se aflau cel puțin trei OZN-uri capturate, două aproape intacte și unul demontat. Unul din OZN-urile operaționale se spune că ar fi explodat în aer având la bord doi piloți americani de încercare.“

„În plus, de parcă istoria n-ar fi fost și așa destul de greu de înghițit“, continuă Stevens, „mi-a spus că fusese construită o reședință în timpul reamenajării dispozitivului

și că două ființe extraterestre cu înfățișare omenească, care fuseseră ținute în viață în medii speciale, au fost mutate în noua locuință. Una din aceste ființe a murit la scurt timp după ce fusese adusă acolo... Extratereștrii au fost descriși ca fiind humanoizi de statură mică, cu pielea între alb-cenușiu și culoarea pergamentului..."

Wendelle Stevens mai citează două alte situații când a fost abordat în urma unor conferințe ale sale, ambii martori afirmând că au lucrat la baza auxiliară a marinei din sudul câmpului de încercări de la Tonopah. Un martor spunea că în timpul reamenajării din 1951 o parte din pista de rulare existentă a fost excavată și majoritatea noilor obiective au fost instalate sub pământ, după care pista a fost refăcută, arătând ca înainte.[6]

Căpitanul Nunnalle, din 27th Tactical Fighter Wing, de la Cannon AFB, New Mexico, a stat de vorbă cu un gardian care pretinde că a văzut o navă extraordinară adăpostită într-un hangar din „Dreamland". Gardianul a dezvăluit că toate luminile se stingeau când trebuia să se deschidă ușile hangarului, după cum i s-a spus cercetătorului Tom Adams. „A avut ocazia într-o noapte să vadă ușile deschizându-se și un obiect neobișnuit ieșind afară. Obiectul a decolat vertical." Acesta avea o „formă discoidală și lumini aprinse de strălucire". Se zvonea că nava fusese oferită Statelor Unite de către extratereștri.[7]

UN OZN LA NELLIS AFB, 1953

Jurnalistul Robert Door, un fost combatant în cadrul Air Force, a relatat o altă întâmplare cu un disc zburător văzut în apropierea bazei Nellis AFB/Area 51. Door afirmă că i s-ar fi povestit despre o farfurie zburătoare recuperată la care a fost martor al echipei compartimentului

Air Technical Intelligence Center, echipă instalată la baza de testare Nellis în aprilie 1953. OZN-ul a fost recuperat, după cum s-a relatat, pe coasta de est a Statelor Unite.

„Era un disc perfect, având 30,2 picioare în diametru", i s-a spus lui Door, „și o grosime variind între 1 picior pe circumferință și 9 picioare în centru. Avea carlingă înălțată, asemeni unui avion de luptă, și o suprafață împrejmuită dedesubt, cu dimensiunile 5 pe 5 pe 7 picioare. Sistemul său de propulsie fusese distrus în întregime, iar cea mai mare parte din instrumente și din instalația electrică, deși făcute din materiale familiare nouă, erau aproape de neînțeles. Nimeni n-a crezut cu adevărat că putea fi o navă interstelară. Senzația generală era că aveau de-a face cu o navă mică, proiectată să opereze de pe o navă mamă staționată pe o orbită în jurul Pământului. Judecând după resturile zdrobite ale cușetelor de accelerare, s-a constatat că naveta fusese proiectată să transporte un echipaj compus din doi membri, dotați se pare cu membre asemănătoare celor omenești. Ne-au trebuit luni întregi pentru a reproiecta lucrul acesta astfel încât să mai poată încăpea înăuntru un pilot uman."

Door a aflat că la baza Nellis a avut loc o lungă dezbatere dacă obiectul putea zbura sau nu. „Experții metalurgici au descoperit compoziția chimică a materialului, identificând chiar noi aliaje, aflate acum în studiu. Dar nimeni nu-și poate imagina cum a putut fi menținut «sus»... Cum nava nu avea «pânze», s-a presupus că nu putea funcționa pe principiul «ridicării» de către curenții ascensionali, ci mai curând se deplasa numai pe baza sursei proprii de propulsie..."

Se presupune că nava a fost echipată cu două motoare cu reacție de tipul Wright J-65, iar Door a aflat din altă sursă că între 1953 și 1955 s-au făcut zboruri de încercare cu această navă la baza Nellis. Testele, de scurtă durată și

făcute la mică altitudine, se pare că n-au produs rezultate prea valoroase, deoarece „mare parte din tehnica extraterestră s-a pierdut în prăbușirea inițială“.[8]

Cum, până la pensionare, Robert Door a lucrat pentru o anumită agenție de informații, l-am întrebat dacă este posibil ca întâmplările de la baza Nellis să fi fost născocite cu scopul de a dezinforma. „Nimic din informațiile cuprinse în articol nu este inventat“, mi-a răspuns el. „Datele au fost prezentate cu cea mai mare exactitate posibilă. Dezinformarea, în sensul pe care îl are cuvântul de această parte a Atlanticului, înseamnă răspândirea intenționată a unor informații false de către o autoritate, cu scopul de a induce în eroare. Este împotriva legii ca o agenție guvernamentală a Statelor Unite să lanseze dezinformări și după părerea mea nici n-ar avea motive să facă acest lucru. Din câte cunosc nu există nici o dezinformare în articol.“[9]

Dezinformarea este bineînțeles o practică obișnuită în lumea contra-informațiilor, chiar dacă nu este aprobată de lege. Ținând cont însă și de alte dovezi conform cărora guvernul american a făcut într-adevăr zboruri de încercare cu aparate de zbor discoidale de origine exotică, s-ar putea foarte bine ca raportul Robert Door să conțină un element de adevăr; ar putea fi chiar real în totalitate. Admițând că anumite rapoarte despre OZN-uri neexplicate au fost făcute de către piloții militari și alte persoane bine antrenate, Door atrage atenția totuși că „Asta nu face din ele nave spațiale și nici nu înseamnă că Air Force ascunde un omuleț verde într-o sticlă în Nevada. Și mai presus de toate“, continuă Door, „nu înseamnă că guvernul Statelor Unite este angajat într-o uriașă conspirație pentru a ascunde sosirea omuleților verzi din spațiu. Dacă ați cunoaște mai multe despre guvern, ați ști că este aproape imposibil ca CIA, DIA, Air Force etc., să coopereze în vreun fel – necum să inițieze o conspirație masivă. Nu există organ în

guvernul Statelor Unite care să posede fie competența, fie motivele pentru a unelti în acest mod."[10] Chiar așa fiind, câteva din afirmațiile lui Door în articolul lui sunt în opoziție cu aceste declarații.

În *Above Top Secret* m-am referit la Avro-Car, un vehicul discoidal, turbo-propulsat, proiectat de John Frost și construit de A.V. Roe Ltd. din Canada prin anii '50. Avro-Car, sau VZ-9, a fost „pilotat" prima oară în 1959 și în urma mai multor încercări nereușite de zbor planat, proiectul a fost anulat câțiva ani mai târziu în ciuda pretențiilor extravagante cu privire la performanțele sale. Într-un memorandum CIA din 1955 este inclusă o afirmație interesantă. „Dl. Frost, se pare, a obținut originala idee de construire a mașinii zburătoare de la un grup de nemți, imediat după cel de-al doilea război mondial..."[11]

Este indiscutabil faptul că germanii au fost angajați în cercetarea vehiculelor discoidale de zbor în timpul celui de-al doilea război mondial, totuși documentele disponibile sugerează că nu s-a avansat prea mult în această direcție, probabil nu mai mult decât în cazul Avro-Car. Presupunând însă că ar fi progresat mai mult și că cercetarea ulterioară a condus la rezultate încurajatoare, după cum afirmă câteva surse, înseamnă oare că poveștile despre farfuriile zburătoare extraterestre sunt menite doar să ascundă testele ultrasecrete ale navelor terestre? Nu resping în totalitate ipoteza, dar există totuși o altă posibilitate, care mi se pare mult mai convingătoare.

Robert Door confirmă că farfuriile zburătoare făcute de mâna omului au fost studiate de US Air Force timp de mai mulți ani, dar acestea s-au dovedit în mod repetat nepractice. Door citează opinia colonelului Robert Gammon, istoric militar, care spunea că s-a mirat mereu de ce un proiect „comun" Army-Air Force a fost inițiat pe la mijlocul anilor '50, pentru a dezvolta o nouă farfurie zburătoa-

re, construită de om. „Armata nici nu avea nevoie de așa ceva“, ar fi afirmat Gammon. „În urma războiului coreean se strânseseră băierile pungii și aveam urgentă nevoie de fonduri pentru aparate de zbor mai practice. Avro VZ-9, o farfurie zburătoare terestră era o idee interesantă, dar nu era de strictă necesitate.“

În uimitorul său articol, Door sugerează că s-ar putea să fi existat într-adevăr o „strictă necesitate“:

> A fost oare Avro VZ-9... cunoscută și ca „Weapons System 606A“... doar o perdea de fum pentru a distrage atenția de la *adevărata* farfurie, nava spațială extraterestră? Dacă VZ-9 ascunde un alt motiv, atunci acesta devine de neînțeles datorită nenumăratelor întrebări ridicate de acest program încă de la început. De ce proiectarea unui „sistem de armament“ (Weapons System) impune construirea unei nave care era prevăzută cu armament? De ce, într-o vreme când industria aerospațială americană domina lumea, Army și Air Force au contactat o firmă canadiană?... De ce s-a făcut o publicitate atât de mare proiectului VZ-9 în 1955, când era abia în faza inițială (în anul în care *adevăratul* OZN se pare că era pilotat) și *nu* s-a mai spus nimic despre el când s-au făcut primele probe de zbor, la 5 decembrie 1959? De ce a fost oprit programul de testare după câteva probe nesatisfăcătoare?
>
> Avea Air Force nevoie de VZ-9 numai pentru a acoperi adevăratele teste ale navei extraterestre, după care și-a pierdut interesul când aceste teste s-au încheiat în 1955?[12]

Locotenent colonel George Edwards (USAF, pensionat) afirmă că, împreună cu alte persoane implicate în proiectul VZ-9, erau conștienți că, încă de la lansare, programul era sortit eșecului: „Deși nu am fost amestecați în această problemă“, a afirmat el, „știm că Air Force făcea probe în secret cu o navă adevărată, extraterestră. VZ-9

trebuia să fie o „acoperire“, astfel încât Pentagonul să poată avea o explicație pentru cei ce raportau aparițiile unor farfurii zburătoare.“[13]

RED FLAG

De patru ori pe an, baza de la Nellis găzduiește operațiunea „Red Flag“, un război aerian înscenat, în care actorii sunt Air Force, Navy, Marine Corps și NATO. Piloții se angajează în „luptă“ cu aviația „inamică“. Cercetătorul Tom Adams a auzit o relatare fascinantă de la un pilot de F-111D care a zburat din greșeală pe deasupra zonei „Dreamland“, în timpul unui exercițiu Red Flag. Pilotul, locotenent major Parrish, de la 522nd Tactical Fighter Squadron, 27th Tactical Fighter Wing, unitate încartiruită la Cannon AFB, New Mexico, pretinde că în momentul în care avionul său a fost „văzut“ pe radar, au trimis interceptoare în urmărirea lui și i s-a ordonat să aterizeze pe fundul uscat al lacului. Atât pilotul cât și navigatorul au fost reținuți vreme de trei zile, timp în care au fost întrebați în mod repetat ce au văzut. Se pare că Parrish a refuzat să răspundă.[14]

Persoanele și avioanele care luau parte la exercițiul Red Flag erau împărțite în forțe „albastre“ sau „prietene“ și forțe „roșii“ sau „inamice“. Potrivit unui raport din ianuarie 1986, pe care mi l-a furnizat John Lear, o parte din Emigrant Valley, în apropiere de Groom Lake – foarte probabil cunoscută sub numele de S-4, care va fi descrisă în următoarele două capitole – este strict delimitată, interzicându-se cu desăvârșire survolarea ei, inclusiv de către echipele roșii și albastre care simulează luptele aeriene în partea de nord a acestei regiuni. Formațiilor respective li se permite să zboare pe deasupra regiunii sudice când ce-

rul este foarte înnorat și numai în condiții de control foarte strict.

Raportul citează cazul unui pilot „roșu“ de pe un F-5, simulând un avion sovietic de vânătoare Mig. Pe la mijlocul anilor ’70, probabil în 1976 sau 1977, pilotul a decis să coboare sub perdeaua de nori și să arunce o privire, înainte de a se întoarce la baza Nellis, când s-a trezit urmărit de ceva care, din descrierea sa, semăna cu un OZN. Aceasta din urmă părea să fi venit de dedesubtul avionului pentru a-i ieși în întâmpinare. La întoarcerea la bază, pilotul a fost abordat de un ofițer din Air Force care l-a luat deoparte și l-a interogat. A doua zi pilotul se comporta de parcă incidentul nici nu ar fi avut loc.

Wendelle Stevens relatează un caz similar, al unui ofițer al cărui nume nu este menționat, dintr-un escadron de luptă aparținând de Tactical Air Command din Air Force. În 1977 a primit misiunea să participe la un exercițiu Red Flag; a fost trimis să dea o „lovitură“ la baza militară a „inamicului“ (Tonopah Test Range). Pilotul a adoptat un curs menit să inducă în eroare radarul „inamic“ și a hotărât să încalce regulile pentru a obține un avantaj, luând-o pe scurtătură pe deasupra zonei interzise AEC, apropiindu-se de „inamic“ dintr-o direcție neașteptată. Pilotul a intrat în zona respectivă sub nivelul de urmărire radar, traversând pe la nord Area 514, când a observat o navă discoidală, având cam 60 picioare în diametru, zburând la sud de poziția lui. Aproape imediat o voce de pe canalul pentru transmisiunile de urgență i-a ordonat să abandoneze misiunea și să aterizeze la baza Nellis AFB.

Rulând la sol către locul de parcare, avionul a fost înconjurat și pilotul a fost luat în primire de persoane în uniformă și civile, care l-au escortat către un birou secret din zona buncărelor. Unul din anchetatorii civili i-a arătat o insignă FBI. Se pare că pilotul a fost reținut două zile și

interogat despre ceea ce văzuse. Când a pomenit despre discul zburător, ceilalți au făcut tot posibilul să-l convingă că văzuse de fapt doar un turn de apă. După ce a semnat o declarație în acest sens, pilotul a primit permisiunea să se întoarcă la bază. După câteva zile pilotul a fost transferat la un alt escadron și avertizat să nu comenteze incidentul. Mai târziu, în cursul aceluiași an, acesta i-a povestit totuși cazul tatălui său, de la care a aflat Stevens istoria.[15]

ALTE RELATĂRI

Multe alte întâmplări stranii au fost relatate de la Nevada Test Range. Raportul din ianuarie 1986 citează afirmația unui colonel „L" care a fost implicat în 1970 într-un proiect ce urmărea utilizarea aparaturii seismice în cadrul încercărilor subterane făcute în vestul zonei numite Area 51. Misiunea includea și montarea unor seismografe într-un vechi puț de mină. Gardianul care îl însoțea pe „L" l-a avertizat să părăsească zona până la 10 p.m. deoarece, spunea el, se întâmplau lucruri neobișnuite și câțiva oameni din corpul de gardă și din compartimentul tehnic „dispăruseră" pur și simplu. Chiar în acea noapte, un tehnician nu s-a mai întors la bază. „A apărut abia la răsăritul soarelui, relatând că pe la ora 11 noaptea motorul mașinii s-a oprit și farurile s-au stins. Până la 2 dimineața n-a putut pleca mai departe cu mașina."

În timpul pregătirilor pentru următorul test nuclear, făcut în altă parte, cam la 30 de mile de granița sectorului 51, „L" a aflat de la un militar însărcinat cu paza obiectivului că activitatea OZN se desfășura în zonă „mai ales noaptea", cel mai adesea între 10 și 12 p.m., și că în câteva rânduri, sentinelele au dispărut pur și simplu în acest interval.

Potrivit spuselor lui „L“, un gardian, care după șapte ani n-a mai rezistat presiunii de a lucra în asemenea condiții, a solicitat o altă slujbă în cadrul unității, dar a constatat că toate actele sale de angajare se evaporaseră din dosarele oficiale. În așteptarea aprobării postului pe care îl solicitase, acesta a lucrat pentru „L“ la un material neconsiderat secret. Aprobarea i-a fost refuzată, după cum afirmă Defense Investigative Service, pe motiv că în viața sa exista o lacună neexplicată de șapte ani. La scurt timp, paznicul a dispărut fără urmă.

Steinman și Stevens citează cazul unui indian Navajo, care, la o dată nespecificată din anul 1978, a întâlnit în zona unui canion izolat de lângă rezervația AEC, un mare elicopter militar care, la intervale regulate, lansa mesaje de avertizare pentru ca oricine s-ar fi aflat prin preajmă să-și facă cunoscută prezența, întrucât urma să aibă loc un test militar periculos. Martorul a preferat să rămână pe loc și s-a adăpostit printre stânci. Elicopterul s-a îndepărtat, dar s-a întors după cincisprezece minute, repetând avertismentul.

După o jumătate de oră, au apărut două elicoptere care escortau un aparat mare, discoidal, de culoare gri închis. „Era neted, metalic și avea o formă circulară, cu o cupolă în vârf. Zbura cuminte în formație“, i-a spus lui Stevens martorul. Cele trei aparate au dispărut apoi din vedere.

Zece minute mai târziu cele două elicoptere s-au întors, fără nava discoidală, și în cele din urmă au zburat înapoi pe drumul pe care veniseră. Brusc, discul a reapărut, zburând cu mare viteză către mijlocul canionului, urmărind pare-se aceeași rută, de parcă ar fi fost un zbor „de linie“.

Indianul a împărtășit mai târziu experiența sa bătrânilor tribului, care l-au prevenit să-și țină gura, și ulterior a discutat și cu Mitchell Uribe (informatorul lui Stevens),

care întocmea o listă cu observații similare făcute de membrii tribului.[16]

În vecinătate au fost de asemenea reclamate și câteva cazuri de mutilare de animale. Potrivit unui reportaj de televiziune din 1989, fostul senator al statului respectiv, Charles Lamm a pierdut doi tauri premiați, datorită misterioșilor mutilatori. „Ca mulți alți fermieri, se bizuie pe propriile sale puteri și nu s-a deranjat să reclame cazul poliției", comenta jurnalistul. „Ferma sa, Lincoln County se află alături de Nevada Test Site, așa că a avut parte să vadă destule lucruri neobișnuite de-a lungul anilor. Dar n-a reușit să găsească vreun indiciu despre cel ce ciopârțește vitele. Lamm mai are câțiva vecini care au pierdut și ei vite. De asemenea, multe din aceste cazuri n-au fost raportate."

Una din mutilările din Nevada s-a petrecut doar la câțiva yarzi de locuința Janei Bradshaw. Aceasta nu a văzut nimic, a presupus însă că vinovații sunt „adoratori ai diavolului, înarmați cu carabine". „Am despicat animalul", spunea un expert. „Rotula era complet scoasă din picior, se vedea o incizie, nici urmă de așchii osoase. Nu știu cum a fost tăiat."[17]

GROOM MOUNTAIN RANGE

La începutul anului 1984, USAF și-a însușit ilegal 89.000 de acri din domeniul public, cunoscut sub numele de Groom Range, în vederea interzicerii pe viitor accesului în Area 51. Decizia de a controla accesul a fost dată după ce a fost consultat Biroul Local de Administrare a Teritoriului și după ce USAF Headquarters s-a sfătuit cu Air Force Secretariat. În urma confiscării au fost trimise scurte informări către compartimentele adecvate din bi-

rourile Secretary of the Air Force și Secretary of Defense, precum și către membrii National Security Council.

În august 1984, în timpul unei audieri la Subcomitetul pentru Terenuri și Parcuri Naționale, aparținând de Camera Reprezentanților, a avut loc un înfierbântat schimb de replici între dl. Seiberling, președintele comisiei și onorabilul John Rittenhouse, reprezentantul Air Force.

SEIBERLING: Este adevărat că Air Force a acționat pentru interzicerea utilizării publice a zonei Groom Range?

RITTENHOUSE: Da, domnule, e adevărat. Ne-am asumat dreptul de a controla accesul în regiune până la a le cere oamenilor să nu intre și să nu iasă. Avem oameni postați pe șosele și în anumite momente nu dăm voie să se circule. Le-am solicitat colaborarea.

SEIBERLING: Cu ce autoritate legală s-a făcut acest lucru, acest drept asumat?

RITTENHOUSE: Din câte știu nu există o astfel de autoritate; cu excepția deciziilor luate la un nivel foarte, foarte înalt, mult mai înalt decât mine, conform cărora acest lucru trebuie făcut.

SEIBERLING: Nu există un alt nivel deasupra nivelului legilor Statelor Unite.

RITTENHOUSE: Nu, domnule. Înțeleg și vă putem prezenta mai multe dacă doriți, domnule.

SEIBERLING: Doresc.

RITTENHOUSE: Într-o audiere restrânsă.

SEIBERLING: ...de ce ar trebui să vă ascult într-o audiere restrânsă?

RITTENHOUSE: Nu pot să discut acest lucru, domnule.

SEIBERLING: Umbrele afacerii Watergate. Tot ce vă cer este să-mi spuneți cu ce autoritate legală ați făcut

asta. Nu vă cer motivele tehnice. Nu este secret militar ce vă solicit eu, categoric.

RITTENHOUSE: ...după cum am afirmat mai înainte, inițial nu am avut nici o autorizare legală, dar ne-am luat dreptul de a cere oamenilor să nu intre în regiunea respectivă.

SEIBERLING: Cum?

RITTENHOUSE: Legal nu am avut autorizație.[18]

Scandalizați, locuitorii din zonă au dat frâu liber sentimentelor cu ocazia unei audieri publice la Alamo, Nevada, în noiembrie 1985. „Dacă siguranța publică și securitatea națională ar fi amenințate“, a întrebat un domn Benezet, „de ce nu ne-a spus asta Air Force când a expropriat Nevada Test Site?“

„Aș vrea să știu cum se poate ascunde armata în spatele paravanului securității naționale“, a obiectat un alt rezident reprezentantului Air Force, „când ați încălcat toate legile care trebuiau să asigure libertatea acestei țări, interzicându-ne accesul, amenințându-ne cu vârful puștii când considerați necesar, nespunând oamenilor că rechiziționați terenul pentru folosință proprie... Puteți să-mi spuneți de ce ați încălcat toate legile? Și mai spuneți că e vorba de securitate națională.“[19]

APARATURĂ AVANSATĂ DE ZBOR

Sistemul de protecție din jurul regiunii Groom Lake este formidabil. Zona este asigurată cu detectori de mișcare, senzori laser, precum și de trupe mobile de pază ultradotate, recrutate din rândul Beretelor Verzi, de la Navy SEALs și din agențiile polițienești și antrenate de trupa de elită Delta Force. O sursă de informații mi-a spus că până

și un avion civil care survolează zona riscă să fie doborât dacă nu ia aminte la avertismente. Dar care sunt motivele? Se urmărește doar protejarea spațiului aerian unde sunt testate avioanele „invizibile", vehiculele pilotate de la distanță (Remotely Piloted Vehicles – RPV) și rachetele de croazieră, precum și avioanele Advanced Tactical Fighter (ATF) și proiectul Aurora care include și înlocuirea hipersonicelor Lockheed pentru avioanele spion SR-71? Vor să se asigure că posibilitatea de a vedea un astfel de aparat, fie el în aer sau la sol, este diminuată la maximum? Nu încape îndoială că acesta este unul din motivele pentru străşnicia cu care este păzită baza, dar sunt convins că existența altor aparate de zbor, mai puțin convenționale, este un alt motiv al înaltului grad de discreție.

În octombrie 1990, *Aviation Week & Space Technology* raporta un număr de observații făcute de persoane de încredere, referitoare la aparate aeriene neconvenționale apărute în Nevada și California, inclusiv nave cu forme triunghiulare, silențioase, văzute alături de avioanele secrete F-117a, sugerând că ar fi fost un aparat demonstrativ sau un prototip al renumitului General Dynamics/McDonnell Douglas A-12 Avenger destinat pentru Navy (aruncat la gunoi în momentul de față), precum și o navă aeriană de mare viteză care făcea un zgomot puternic, un huruit, lăsând în urmă o dâră întreruptă de fum (aproape sigur este vorba de înlocuitorul SR-71, despre care se crede că făcea parte din proiectul Aurora).

De un interes deosebit este însă aici un comentariu din *Aviation Week* asupra rapoartelor despre forme zburătoare („aeroforme") mai puțin convenționale, între care și „aparate la mare altitudine ce traversează cerul nopții cu viteză extrem de mare. De obicei nu se aude zgomot de motor sau bang sonic. Vehiculul este în mod normal observat sub forma unei singure lumini strălucitoare, uneori

pulsatorie, zburând cu o viteză ce depășește de departe pe cea a oricărui aparat din zonă și la o altitudine estimată la peste 50.000 picioare. Astfel de nave au fost raportate atât de observatori de la sol cât și martori aflați în vehicule aeriene…"

Aceste tipuri de aparate „negre" par să utilizeze sisteme de propulsie relativ convenționale, deși mult mai avansate decât cele accesibile lumii „albe", comenta *Aviation Week*, dar adăuga în mod semnificativ că *„avem dovezi consistente că mai există o altă familie de nave care se bazează în exclusivitate pe propulsie exotică și scheme aerodinamice, nu prea bine înțelese în momentul de față.* Datele referitoare la acest tip de vehicul au fost studiate de către *Aviation Week* și de câțiva consultanți."[20] [Sublinierile îmi aparțin.]

Cercetătorul William Hamilton III a luat legătura cu autorul articolului, Bill Scott, care a făcut carieră ca inginer pentru teste de zbor și este absolvent al unei școli pentru piloții de încercare americani (US Air Force Test Pilot School). Scott admitea că sistemul de „propulsie exotică" la care s-a referit putea fi o unitate antigravitațională și a menționat că auzise de posibilitățile acestor nave de a se deplasa cu viteze variabile, de la cele foarte scăzute (15-20 mile pe oră) până la cele supersonice.[21]

Potrivit spuselor lui Mark Barnes, care lucrează la stația radar cu rază lungă de acțiune de la Angel Peak, aparținând de Federal Aviation Administration, deasupra regiunii Groom Mountain, au fost înregistrate câteodată ecouri radar ciudate, indicând prezența unui obiect plutind în aer vreme de cel mult cincisprezece minute. „De obicei stă pe loc", spunea Barbes în 1990. „Nu-și modifică distanța sau azimutul prea mult și utilizează un cod staționar pe care noi îl folosim în mod normal în testarea funcțională."[22]

BREȘA

În martie 1989, un fizician care afirmă că a lucrat la o bază de încercare de lângă Groom Lake dezvăluia într-un interviu difuzat de un post de televiziune din Las Vegas nu numai că guvernul Statelor Unite făcea probe de zbor cu nave discoidale, de un nivel tehnologic foarte avansat, ci și că el însuși fusese implicat în programul de cercetare. Folosind pseudonimul „Dennis", omul de știință a vorbit cu precauție despre implicarea sa în proiectul super-secret, având grijă tot timpul să-și țină chipul în umbră.

„Ce se petrece acolo exact?" a fost întrebat de George Knapp, reporterul.

„Ei bine, sunt acolo câteva – de fapt nouă, ăăă, farfurii zburătoare – discuri zburătoare – acolo se află cele de origine extraterestră", a răspuns savantul. „Au fost demontate în cea mai mare parte. Unele sunt, ei bine, în diverse stadii de finisare, construite din alte bucăți, și s-au făcut teste de zbor, dar ce a contat cel mai mult a fost analizarea lor. Unele din ele sunt sută la sută intacte și funcționează perfect. Celelalte au fost lăsate deoparte. Eu am lucrat mai ales la propulsie și la sursa de energie... Din câte țin minte, cam jumătate dintre ele funcționează, iar cealaltă jumătate au fost desfăcute bucăți pentru a studia componentele."

„De unde au apărut aceste farfurii? Cum au intrat în posesia guvernului?" a întrebat reporterul.

„Nu am nici cea mai mică idee și trebuie să înțelegeți că informația este foarte compartimentată, iar eu aveam acces doar la datele care priveau munca mea."

„Vreau să spun, nu ar fi posibil ca ele să fi fost *construite* de către guvernul nostru și nu *procurate* de la niște ființe extraterestre?" a întrebat Knapp.

„Absolut imposibil", a replicat Dennis. „Sistemul de propulsie este un sistem gravitațional: sursa de energie este un reactor cu antimaterie. O asemenea tehnologie nu există. De fapt unul din motivele pentru care m-am prezentat să fac cunoscută această informație este că e o crimă nu numai împotriva poporului american, ci împotriva comunității științifice, la care am fost părtaș și eu o vreme, încercând din răsputeri să reproduc aceste sisteme. Și acestea există acum și se află de fapt în mâinile guvernului."

„Ce vi s-ar întâmpla dacă guvernul ar afla că ne-ați oferit aceste informații?"

„S-ar putea întâmpla orice. Nu știu..."

„Ați menționat că s-ar putea să aveți necazuri. Ați simțit deja repercusiuni?"

„Mda, am fost amenințat că voi fi acuzat de spionaj, m-au amenințat cu moartea, mi-au amenințat soția și – vreau să spun că nu știu unde mai pot ajunge de aici."

„Ne va spune vreodată guvernul ceva despre testări? Sovieticii au habar despre ele?"

„Sovieticii au fost implicați până la un anumit punct", a continuat Dennis. „Au fost excluși din program destul de brutal – chiar în mijlocul acestuia. Nu știu de ce sau ce s-a întâmplat. N-au fost prea bucuroși și, din câte i-am auzit, sunt sigur că aveau de gând să afirme că toată tehnologia fusese elaborată aici pe Pământ, ceea ce nu era deloc așa."

„Dacă sovieticii au fost înlăturați din acest program de testare, de ce nu ne spun nimic despre el?"

„Habar n-am. N-au avut acces la toate datele. Se pare că dețineau și ei niște informații și noi făceam de fapt comerț cu ei. Dacă dețin și ei discuri, asta nu mai știu. Nu știu nici măcar dacă ei aveau cunoștință că noi avem câ-

teva. Erau implicați într-o oarecare măsură, dar nu știu exact cât."

„Dar despre extratereștri? Era vreunul acolo, la Groom Lake?"

„Ăă, aș vrea să schimbăm subiectul."

„Este programul „Star Wars" legat cumva de ceea ce se petrece acolo? Cunosc oameni care cred că dezvoltăm programul Star Wars pentru altcineva decât sovieticii."

„Așa reiese din bugetul Star Wars, care este foarte greu de urmărit, deoarece lucrează cu sume uriașe de bani", a răspuns savantul. „Reiese de asemenea într-o mulțime de lucruri care ar fi foarte greu de depistat. Da, însă Star Wars are legătură directă cu ce se petrece acolo. US Navy este compartimentul guvernamental care deține într-adevăr controlul asupra celor întâmplate."[23]

Astfel se încheia interviul cu „Dennis", care mai târziu și-a dezvăluit adevăratul nume. E o simplă farsă, o fantezie – sau o dezinformare guvernamentală? În următoarele interviuri din 1989 și în discuțiile cu mine în 1990, Robert Scott Lazar a intrat în amănunte privitoare la pretinsa sa activitate în locul de încercare cel mai secret din întreaga lume aflat în izolatul deșert Nevada.

Note

1. Cele două escadrile de avioane F-117a Nightawk aflate în prezent la Tonopah Test Range Airfield sunt programate să se mute la Hollman AFB în 1992. Pentru informații fascinante despre acest avion, vezi *Lockheed F-117a: Operation and Development of the Stealth Fighter*, de Bill Sweetman și James Goodall, Haynes Publishing Group, Sparkford, Nr Yeovil, Somerset BA22 7JJ sau Motorbooks International, 729 Prospect Avenue, Osceola, Wisconsin 54020; de asemenea *Lockheed F-117 Stealth Fighter* de Jay Miller, Midland Counties Publications, 24 The Hollow, Earl Shilton, Leicester LE9 7NA sau Voyager Press, 123N. 2nd. St., Stillwater, Minnesota 55082.

2. Goodall, James C. (a publicat sub numele „Al Frickey“): „Stealth – and Beyond“, *Gung-Ho* magazine, feb.1988, pp 38-43.
3. Scrisoarea către autor de la James C. Goodall, 9 feb.1990.
4. Schults, Jim: „Stealth – and Beyond“, *Gung-Ho*. feb. 1988, p. 43.
5. Scrisoarea de la Mike Hunt către David Dobs, 20 apr. 1980.
6. Steinman, William S. și Stevens, Wendelle C.: *UFO Crash at Aztec: A Well-Kept Secret*, UFO Photo Archives, P.O. Box 17206, Tucson, Arizona 85710, 1986, pp. 426-7.
7. Raport al lui Tom Adams din dosar.
8. Dorr, Robert F. (a publicat sub numele de „Rufus Drake“): „Air Force Tests Captured Saucer – Also Flies Own!“, *Ideal's UFO Magazine*, No. 3, 1978.
9. Scrisoare către autor de la Robert F. Dorr, 27 feb. 1990.
10. Scrisoare către autor de la Robert F. Dorr, 26 ian. 1990.
11. Good, Timothy: *Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-Up*, Sidgwick & Jackson, London, 1987, pp 220-1.
12. Dorr, Robert: op. cit.
13. *Ideal' s UFO Magazine*, No.4 1978.
14. Steinman & Stevens: op. cit., pp. 568-9.
15. Ibid., pp. 383-4.
16. Ibid., pp. 384-5.
17. KLAS-TV, Channel 8, P.O.Box 15047, Las Vegas, Nevada 89114, noi. 1989.
18. Audierea înaintea House Subcommittee on Public Lands and National Parks of the Committee on interior and Insular Affairs, House of Representatives, 6 aug. 1984.
19. Audierea publică pentru Renewal of Groom Mountain Range Land Withdrawal, Alamo, Nevada, 20 noi.1985.
20. *Aviation Week & Space Technology*, 1 oct. 1990, p. 20.
21. Hamilton III, William F.: „Flying Wings and Deep Desert Secrets“ *MUFON UFO Journal*, No. 271, noi. 1990.
22. *UFOs: The Best evidence?*, KLAS-TV, Channel 8, LasVegas, 1990.
23. Interviu la KLAS-TV, Channel 8, Las Vegas, mar. 1989.

8
Tehnologie extraterestră?

Pe Bob Lazar mi l-a prezentat în 1990, la Las Vegas, John Lear, care îl cunoscuse în 1988 prin intermediul prietenului său : Gene Huff, evaluator de proprietăți imobiliare. Am descoperit în Bob un interlocutor plăcut, un tânăr modest, care timp de câteva zile a răspuns cu răbdare și amabilitate întrebărilor mele.

L-am întrebat pentru început cum s-a întâmplat de a obținut slujba în zona experimentală cunoscută sub numele S-4, de lângă Groom Lake. Cele două întrevederi în vederea angajării au avut loc la sediul EG&G (Edgerton, Germenshausen and Grier) de la aeroportul McCarran, Las Vegas, către sfârșitul lui 1988. „Trimisesem câteva curriculum vitae în diverse locuri, iar ei au fost cei care mi-au răspuns și mi-au stabilit o întrevedere. Dar nu cu EG&G", a explicat Bob, „ci doar în acea clădire."

EG&G este o companie uriașă, cu zeci de mii de angajați, având peste 150 de filiale în întreaga lume. În numele guvernului Statelor Unite, EG&G dirijează câteva programe vitale pentru NASA, Department of Energy, Department of Defense și multe alte agenții. Mare parte din activitatea sa este ultrasecretă, mai ales cercetarea desfășurată la Nevada Test Site, după cum am aflat din altă sursă, de un compartiment Special Projects Division al EG&G, instalat în prezent la baza Nellis AFB.

„Prima întrebare, în chiar prima zi când am ajuns la EG&G pentru job-interview, a fost „În ce relații sunteți cu

John Lear?“, a continuat Bob. „Am înțeles îndată că puteau apărea probleme și am răspuns: «John este doar o cunoștință». Și așa și era. Îl cunoscusem prin Gene Huff. Am spus că e un tip care-și vâră nasul unde nu trebuie. Atunci a fost singura dată când m-au întrebat sau au spus ceva despre el. În vremea aceea, John tocmai îmi arătase fotografii cu avionul „invizibil“ și cu modelul SR-21.“

John Lear este, după cum am arătat și în Capitolul 1, singurul pilot care deține toate certificatele de zbor emise de Federal Aviation Administration și, în plus, a pilotat peste 160 de tipuri de aparate de zbor, iar într-o perioadă a îndeplinit multe misiuni pentru CIA. John a devenit o figură binecunoscută în Las Vegas, mai ales după ce a inițiat seria de prelegeri asupra unor aspecte mai senzaționale ale subiectului OZN, unde a făcut uneori afirmații destul de extreme. Chiar în aceste condiții, știu că ținea legătura cu un număr de surse autorizate de informații din domeniul militar și de spionaj.

S-a insinuat că povestea S-4 a fost „regizată“ de către Lear și/sau Gene Huff, dar trebuie să mai caut încă dovezi. „Gene nu auzise de S-4 până nu i-am vorbit eu despre asta“, spunea Bob Lazar și mi-a atras atenția că nu împărtășea vederile lui John, mai ales în privința „marelui scenariu“. „Nu puteam să accept nimic din toată povestea asta înainte de a mă fi alăturat programului“, m-a asigurat el. „De fapt, John Lear a ținut o conferință despre OZN-uri și un prieten m-a sfătuit să mă duc și eu. M-a pufnit râsul și i-am spus că ar fi pierdere de vreme.“

LEGĂTURA LOS ALAMOS

Motivele angajării lui Lazar la S-4 pot fi găsite în perioada când lucra la Los Alamos National Laboratory, în 1982, unde conducea experimentele cu acceleratorul liniar de particule de putere medie de la Meson Physics Facility, concentrându-se mai ales asupra experiențelor de împrăștierea protonilor polarizați. A lucrat de asemenea și la Weapon Division, unde munca sa de cercetare s-a axat în domeniul acceleratoarelor de fascicule de particule cu energie mare, pentru utilizarea lor în spațiu. Lazar refuză, în mod normal, să discute acest aspect al muncii sale, întrucât face parte din Strategic Defensive Initiative-SDI sau „Războiul stelelor".

(În urma dezvăluirilor făcute de Lazar la posturile locale de radio și televiziune, Los Alamos National Laboratory a negat în repetate rânduri că acesta ar fi fost angajat vreodată acolo. Când jurnalistul de televiziune George Knapp a prezentat laboratorului dovada, sub forma unei cărți interne de telefon unde figura și Lazar (Fig. 8.1), cei de la laborator au admis în silă că acesta a lucrat într-ade-

LAWRENCE JOHN W	7-8403	PA-10	P204	3	201	7242	
LAWRENCE JOHN W	7-8403	PA-10	P204	3	201	7242	
LAWRENCE RICHARD J	7-[illegible]	WX-3	C934	16	280	122	
LAWRENCE THOMAS A	7-[illegible]	MEC-9	C929	10	702	107	
LAYNE SCOTT PETER	7-1444	CNLS	B798	02	129	170	
LAZAR ROBERT	7-6735	K/W	H840	23	2	4	
LAZARUS [illegible] S	7-[illegible]	Q-11	K571	9	467	173	
LAZARUS MICHAEL E	7-[illegible]	MST-14	G742	3	20	8115	
LAZARUS ROGER [illegible]	7-[illegible]	C-3	B365	3	132	202	
[illegible] VITO J	7-3046	CMB-8	[illegible]	46	1	5	
LAZZARO DOLORES M	7-6104	MSP-10	[illegible]	3	43	63145	
LAZZARO ERIC S	7-[illegible]	M-4	P942	15	183	131	
LEA [illegible] C	7-4814	MEC-DO	[illegible]	3	20	[illegible]	
LEA BETTY MARIE	7-3087	CMB-3	[illegible]	3	490	132	4190
LEA WALTER BYRON	7-[illegible]	WX-3	C934	16	370	109	
LEACH TERRY	7-4870	[illegible]	[illegible]	52	6	206	

Figura 8.1

Numele lui Lazar figurând în cartea de telefoane a Los Alamos National Laboratory, în octombrie 1982. Când povestea lui Lazar a făcut vâlvă, oficialii de la laborator au negat că acesta ar fi fost vreodată angajat acolo

văr la ei, în cadrul unor proiecte „nedelicate". Knapp mi-a spus, însă, că a stat de vorbă cu mai mulți foști colegi ai lui Lazar, care au confirmat implicarea acestuia în cercetarea ultrasecretă SDI.)

În 28 iunie 1982 Lazar l-a întâlnit pe dr. Edward Teller, „tatăl bombei cu hidrogen", în timpul unui seminar pe care Teller îl ținea la Los Alamos. „Construisem o mașină cu reacție și știrea a apărut în ziarul local pe prima pagină", îi povestea Lazar lui Knapp. „Când mă îndreptam către sala de conferință l-am văzut pe Teller în curte, stând pe un gard de cărămidă, citind prima pagină. I-am spus: «Bună, eu sunt cel despre care citiți acolo», iar el mi-a răspuns: «Este într-adevăr interesant.» M-am așezat lângă el și am discutat puțin." Întâlnirea s-a dovedit a fi norocoasă, întrucât Teller a fost unul dintre cei cărora Lazar le-a trimis câte un curriculum vitae în 1988. Teller i-a dat lui Bob numele unei persoane pe care s-o contacteze și așa a ajuns la job-interviul de la EG&G.

Abordat de un reporter TV, Teller a negat că avea cunoștință de Lazar sau de Area 51/S-4. „Uite ce e, nu-l cunosc pe Bob Lazar", a răspuns el, dar a adăugat destul de ambiguu: „Mi se pare plauzibil. L-am întâlnit probabil. S-ar putea să fi spus cuiva că l-am întâlnit și că mi-a plăcut, după ce l-oi fi întâlnit și dacă mi-o fi plăcut. Dar nu-mi amintesc de el... Vreau să spun că degeaba încercați să mă presați cu întrebările, pentru că nu voi răspunde."[1]

AUTORIZAȚIA MAJESTIC

La prima întrevedere, i s-a spus lui Lazar că specializarea sa depășea nivelul postului pe care îl aveau ei în vedere și că s-ar plictisi repede acolo, dar că s-ar putea să apară ceva în viitorul apropiat ce l-ar putea interesa.

„Au continuat să mă chestioneze, mai ales despre preferințele în afara serviciului“, i-a spus Lazar lui George Knapp. „Păreau foarte interesați de acest lucru. Mi-au spus: «Lucrezi la mici proiecte?» și le-am răspuns: «Mda, am un accelerator de particule în dormitorul mare și alte chestii din acestea». Așa le-am făcut impresie. Apoi s-a scurs ceva timp și m-au căutat din nou. Un fizician, șeful unui compartiment, pleca din această instituție și am fost interogat în amănunțime pentru ocuparea acestui post.

N-au pomenit nimic despre farfurii zburătoare; n-au menționat nimic special despre ce se făcea acolo. Am ajuns să discutăm despre gravitație și lucruri de acest gen și atunci s-au uitat cu înțeles unul către celălalt și au spus: «Ați fi interesat de așa ceva». Am avut sentimentul că se refereau la vreun gen de sistem de propulsie gravitațională sau la un proiect foarte secret care se va desfășura în mijlocul deșertului.“

Lazar mi-a explicat că imediat ce a început întrevederea, supravegherea de tip Top Secret „Q“ la care fusese supus și care fusese dezactivată la plecarea lui din Los Alamos, a fost reactivată și a urmat o investigare și mai intensivă a trecutului său, în vederea autorizării sale la un nivel mai înalt de securitate. „Scotocesc mult mai adânc în viața ta personală, în carieră“, spunea el. „Verificarea, vizând legături cu vreun dușman al Statelor Unite sau ceva dubios în trecutul tău, se face deja de la nivelul „Q“ de supraveghere. Restul anchetei încearcă să stabilească dacă ești sau nu o persoană stabilă emoțional și cu mintea sănătoasă. Unul dintre motivele pentru care nu am primit autorizația finală a fost destrămarea familiei mele.“

Lazar afirmă că în urma interviului i s-a acordat o autorizație de securitate cu treizeci și opt de nivele deasupra autorizației de tip „Q“. Existența acestor nivele Top Secret (strict secrete) – sau „compartimente“– în cadrul

Intelligence Community este normală și este considerată singura cale de a limita accesul la anumite informații delicate numai la aceia „datori să cunoască". Sistemul compartimentat de informații a fost introdus în timpul celui de-al doilea război mondial. De exemplu, cei care sunt implicați în programul de recunoaștere din spațiu și au legătură cu activitățile aeriene, lucrează într-un sistem cunoscut sub numele de Sensitive Compartmented Information – SCI. Potrivit scriitorului William Burrows, există mai mult de treizeci de categorii SCI folosite în Intelligence Comunity.[2] De aceea afirmația lui Lazar devine mai puțin fantastică decât ar putea părea altminteri.

În pofida lipsei autorizației maxime, Lazar și-a început lucrul la S-4 și afirmă că i s-a dat o insignă albă cu o diagonală formată dintr-o dungă albastru-deschis și una de un albastru închis, pe care scria „MAJ" – de la „Majestic". Pare prea frumos pentru a fi adevărat, mai ales că în *Above Top Secret* am prezentat autorizația Majestic, dar Lazar a insistat că toți purtau în incintă insigne pe care era imprimat MAJ, cu excepția șefului său, Dennis Mariani (de la care și-a luat pseudonimul „Dennis"). Pe insigna acestuia scria „Majestic". A admis totuși că putea să fie pur și simplu o farsă internă. În orice caz, afirmația lui Lazar că a fost angajat de US Naval Intelligence este susținută de declarația lui de venituri și impozite pe anul 1989. (Fig. 9.1).

Lazar declară că nici președintele Statelor Unite nu deține autorizație Majestic. „Președintele nu are cea mai înaltă autorizație din Statele Unite", îi explica el lui George Knapp. „Nu are nevoie să cunoască totul. Categoric, președintele are un acces destul de sus pentru a afla lucruri speciale, nivel la care nu ajung mulți oameni... cei implicați în acest proiect nu au, desigur, permisiunea să știe ce

știe președintele: totul este compartimentat până sus la președinte."

Lazar recunoaște totuși că George Bush, ca fost director al CIA, știe o mulțime de lucruri despre proiectul desfășurat la S-4.

„Ați avut senzația că era un proiect guvernamental sau o „conspirație" în sânul guvernului?" l-a întrebat Knapp.

„Nu. Nu este un proiect în întregime guvernamental", a replicat Lazar. „Nu este ceva pentru care Congresul să aloce fonduri – să zicem două miliarde aici, cincisprezece miliarde pentru farfurii zburătoare, opt miliarde pentru Războiul Stelelor. Nu se întâmpla așa. Nu cred că Congresul cunoaște ceva despre acest proiect. Din câte am înțeles, proiectului i s-a acordat către sfârșitul anilor '40 putere executivă, datorită amplitudinii sale potențiale. Proiectul poate face numiri în funcții, poate bloca informații și tot ce mai este necesar. Astfel, acesta își urmează cursul de sine stătător, pe un drum paralel."

„Evident, Congresul nu știe despre el. Credeți poate că o parte din banii necesari provin din bugetul Star Wars?" a întrebat Knapp.

„Da, asta-i convingerea mea personală."

„Pe ce vă bazați?"

„Oh, mici aluzii ici, colo, câteva indicii, nimic însă confirmat prin documente, despre care să pot spune, uite, asta-i absolut adevărată."

„Dar credeți că este adevărat și din cauza experienței anterioare a dv. în proiectul Star Wars?"

„Exact. Acesta este secret și așa trebuie să rămână."

S-4

Activitatea lui Lazar la S-4 nu era regulată, în total a stat acolo nu mai mult de șase sau șapte zile, între decembrie 1988 și martie 1989. De obicei era chemat la telefon și i se spunea când să fie la aeroportul McCarran, de unde un Boeing 737, aparținând Departamentului Energiei, îi conducea, pe el și alții, la Groom Lake (Area 51). De acolo, după o scurtă așteptare într-o cafenea, făceau ultima bucată a călătoriei într-un autobuz cu geamurile camuflate, de-a lungul unui drum de țară către o zonă estimată la aproximativ 10 mile spre sud de Groom Lake, pe lîngă Papose (Dry) Lake în Emigrant Valley. Pentru a evita confuzia, ar trebui să precizez că mai există o altă zonă S-4, aflată chiar în Nuclear Test Site.

La prima sosire, Lazar a fost impresionat de extraordinarul sediu al dispozitivului S-4, unde trebuia să lucreze el. „Avea o rampă la 30 de grade – acolo erau ușile hangarului", spunea el într-un interviu realizat la sfârșitul anului 1989, „era acoperit cu o vopsea texturată, dar semăna cu nisipul. Era făcut să arate la fel cu versantul muntelui în care era construit, probabil pentru a ascunde amplasamentul în fotografiile luate din satelit. Hangarele comunicau între ele prin niște uși mari, glisante". Decorul i-a amintit de filmele cu James Bond.

Pe durata angajamentului său acolo, Lazar a văzut doar această parte a S-4 și a fost însoțit pretutindeni de către supraveghetorul său și de un paznic din corpul de securitate a bazei. „Instalația ocupă o bucată întreagă din munte", mi-a explicat el, „iar eu aveam acces doar în mica zonă a birourilor, de aceea nu cunosc decât coridorul prin care se ajunge acolo."

Lazar mi-a spus că la S-4 lucrau cam douăzeci și doi oameni de știință, iar personalul de pază era de trei ori pe

atât. Securitatea bazei era formidabilă și erau utilizate diverse metode de intimidare (printre care și folosirea drogurilor și hipnoza, din câte se pare) pentru a se asigura că cei care lucrau acolo își țineau gura. Erau interzise chiar și conversațiile, cu excepția celor cu supraveghetorul. Odată gardienii au îndreptat armele asupra lui și cineva l-a împins cu degetul în piept, zbierându-i în ureche. „Nu e un loc unde să poți munci“, a comentat el sec.

Lazar a fost dus într-un birou în apropierea hangarului și i s-au dat aproximativ 120 de pagini informative de citit. Foile, aflate într-o mapă albastră, acopereau multe aspecte ale fenomenului OZN și conțineau o mare cantitate de informații uluitoare pe care Lazar le-a studiat cu atenție pe parcursul vizitelor sale acolo, încercând să-și amintească cât mai mult cu putință din conținutul lor. Datorită compartimentării informației, n-a putut afla totul și are îndoieli că ar exista cineva care să cunoască în întregime fenomenul. „Nu te informează asupra fiecărui aspect existent, deși îți oferă o idee generală asupra subiectului. Dar, în cazul meu, trebuia să mă ocup de propulsie și de explicarea încâlcitelor procese care aveau loc în cadrul sistemului.“

Lazar a aflat că Statele Unite puseseră mâna pe câteva nave spațiale, deși nu se specifica și în ce condiții. A văzut de asemenea și rapoarte ale autopsiilor precum și fotografii alb-negru ale unor cadavre de extratereștri (aparținând tipului „cenușiu“, cu capul mare și lipsiți complet de păr). Câteva fotografii înfățișau diferite organe întinse pe o masă, având înscrise alături greutatea și densitatea, iar altele erau prezentate în secțiune.

Părerea lui Lazar este că prin prezentarea acestor date era pregătit pentru etapa ulterioară: transmiterea unei experiențe petrecute se pare în timpul celei de-a doua vizite a sa la S-4.

NAVA

Lazar a fost șocat de prezența unor postere, afișate în incintă, reprezentând fotografia unui disc plutind la 3 picioare (90 cm) deasupra lacului secat din S-4, sub care era scris „**EI SUNT AICI!**“. Nava înfățișată s-a dovedit a fi cea la care urma să lucreze el.

„Era incitant. Ce mai poți să spui?“ comenta în 1989 Lazar despre prima sa întâlnire cu nava. „Bineînțeles, nu putem spune dacă era un dispozitiv extraterestru sau doar un aparat interesant pe care îl construiseră ai noștri. A trecut puțin timp până mi-am dat seama că era o navă extraterestră.“

Discul avea aproximativ 30-35 picioare (9-10,5 m) în diametru și 15 picioare (4,5 m) înălțime și se odihnea la sol în interiorul unui hangar. Nu se vedea nici un mecanism pentru aterizare sau ceva de acest gen.

„Când am fost condus în interiorul bazei mi s-a atras atenția să nu spun nimic și să privesc doar înainte, când am trecut pe lângă disc, îndreptându-mă către zona birourilor. Așa am făcut, dar când am fost în dreptul lui l-am atins cu mâna, lasând-o să alunece în lungul obiectului. Nu sunt metalurgist; nu știu ce fel de aliaj era. Părea nou-nouț – deși nu știu cum arată o farfurie zburătoare nouă!“

Forma era asemănătoare uneia dintre navele înfățișate în dubioasele fotografii făcute de una din persoanele contactate, Eduard (Billy) Meier, în Elveția[3], iar Lazar a numit-o „Model Sport“ datorită aspectului ei neted. „Este un disc suplu, cu mici încrețituri pe suprafața sa și se poate spune că asemănarea este incredibilă [cu fotografia lui Meier]. Este realizat parcă prin presarea unei bucăți de tablă. În vârf se află ceva ce seamănă cu niște mici hublouri pătrate“ (vezi secțiunea de fotografii).

„Erau hublouri sau ceva asemănător?“ l-am întrebat.

„Cel puțin așa arătau, dar erau negre“, mi-a răspuns Bob.

„N-am putut privi prin ele așa că nu știu să spun exact ce erau. Sigur mai exista un alt nivel acolo, sus, dar nu știu dacă era o cameră de observație sau altceva. Am presupus că acolo se afla centrul nervos al navei, adică echipamentul electronic, de control, de navigație și pentru orice altceva se mai afla la bord. Am fost mereu curios să văd ce se află înăuntru, dar nu mi s-a permis niciodată accesul și nu aveam idee cum se putea ajunge sus.“

Cu altă ocazie, Lazar a primit permisiunea să pătrundă în interiorul părții inferioare a navei. „Avea aceeași culoare ca și exteriorul – cred că cel mai bine semăna cu aluminiul lustruit, o culoare ternă. O coloană centrală urca din centrul discului[4]. Peretele interior, căptușeala navei, era imprimat cu arcade, cumva asemănător caselor în stil spaniol. Acestea acopereau de jur împrejur peretele. Nu știu dacă foloseau la susținerea structurii. Lipseau câteva bucăți dinăuntru, de parcă o consolă sau ceva asemănător fusese scos de acolo. Mai erau câteva scaune, o altă consolă care fusese păstrată și reactorul.“

„Cum ați intrat în navă?“ am întrbat eu. „Presupun că avea o ușă sau ceva asemănător?“

„Nu, ușa fusese îndepărtată și nu se vedeau urme de balamale. Când pătrunzi într-o navă nu te uiți să vezi cum era prinsă ușa; este mult mai interesant ceea ce se află în fața ta. Muchiile erau stratificate, este deci posibil ca ceva să se fi îmbinat acolo. Două trepte duceau către intrare, dar nu aparțineau navei. Când pășeai în interiorul navei, spațiul dinaintea ta se deschidea dincolo de nivelul primului etaj. Cu alte cuvinte, puteai vedea nivelul de dedesubt, având aspectul unui fagure, pe care îl și puteai atinge cu mâna și de aici se făcea accesul către fundul navei.“

Lazar a fost șocat de structura internă a navei, mai ales de lipsa oricăror muchii ascuțite. „Acestea erau rotunjite, sau mai curând tocite“, îmi spunea Lazar. Într-un interviu mai recent a explicat mai în amănunt. „Arăta de parcă ar fi fost făcută din ceară, încălzită o vreme și apoi răcită. Toate aveau muchii line, rotunde în interiorul acestei nave, nu existau modificări abrupte de contur. Arăta de parcă totul fusese făcut dintr-o singură bucată.“

Scaunele, mai ales, erau ciudate. „Scaunele se aflau doar la 1 picioare, 1,5 picioare deasupra podelei. Arătau de parcă ar fi fost proiectate pentru copii!“ relata Lazar.

Nu este posibil ca nava să fi fost construită pe Pământ?

Lazar este ferm în această privință. „Discul pe care l-am văzut eu închis acolo nu era construit de Statele Unite“, spunea el în 1989. „Era categoric de origine extraterestră. Nu cunosc exact povestea acestor discuri, dar sunt cu certitudine nave extraterestre, produse de o inteligență extraterestră din materiale extraterestre. Noi încercăm să realizăm copii ale lor cu materiale și tehnologie pământene. Pornești de la un produs finit și încerci să afli cum a fost construit.“

Potrivit altor relatări, Statele Unite au reușit deja să copieze o parte din tehnica extraterestră. Un prieten de-al meu, Ron Banuk, conducea către Minneapolis în noaptea de 30 decembrie 1973, cu accelerația călcată la maxim, când a auzit la radio un anunț, în care se spunea că un general din Air Force, recent pensionat, afirmase că guvernul Statelor Unite a descoperit secretul propulsiei OZN și a reușit s-o reproducă. „Am căutat zadarnic în ziarele din zilele următoare o confirmare, o explicație sau o retractare a acestei declarații“, mi-a spus Ron. „Posturile de radio nu spuneau nici ele nimic despre acest subiect.“[5]

Lazar afirmă că nu i s-a spus niciodată cum au ajuns navele la S-4. „Nu știu de unde le-am obținut și nici de

câtă vreme. Nu știu nici dacă au fost pilotate până aici și apoi oferite nouă ori s-au prăbușit și au fost reparate. Nu cred că s-au prăbușit. Am avut șansa să lucrez la una din ele și era în perfectă stare de funcționare. Nu știu din ce aliaj era construită nava, dar cu siguranță putem face și noi ceva asemănător. Dar aspectele tehnice, sursa de energie, lucruri de genul acesta, nu le putem reproduce. Și tocmai asta ne preocupă cel mai mult."

PROPULSIE

Lui Lazar i-s-a spus că sursa de energie a navei la care lucra era un „reactor cu antimaterie".

„Există o coloană centrată [goală în interior] care se înalță chiar din mijlocul navei, aceasta este ghidul de undă – undele gravitaționale sunt canalizate prin el. Baza coloanei se conectează la reactorul cu antimaterie, care este o jumătate de sferă pe podeaua navei." Coloana centrală sau ghidul de undă, se prelungește către vârful navei și se poate retracta în sus pentru a se îndepărta de reactor (Anexă, fig. 8.2).

Reactorul în sine are dimensiunea unei mingi de baschet, afirmă Lazar. „Este o semisferă pe o mică tavă. Nu se încălzește. Producea un câmp ciudat în jur când l-am văzut funcționând. Poate fi făcut să meargă mai în forță; se comportă aproximativ ca doi magneți cu aceeași polaritate puși alături.

Printr-un anumit tip de reacție produce un câmp gravitațional, neînțeles deocamdată în întregime. Unul dintre lucrurile pe care ni le-au prezentat a fost modul de conectare a tuturor acestor elemente împreună."

Combustibilul este și mai ciudat, relata Lazar în acest ultim interviu. „În tabelul elementelor ar ocupa locul 115.

S-a speculat mereu că dincolo de poziția 113-114, elementele devin din nou stabile... acesta este un element stabil. Există o anumită combinație „magică" a protonilor și neutronilor care modifică elementele și se pare că pe aceasta se bazează funcționarea reactorului. Prin bombardare cu protoni, acesta se transformă în element 116 și eliberează antimaterie, care reacționează cu materia în cadrul [unei] reacții numită de anihilare. Se pare că posedă un fel de termocuplu, să-l numim, cu randament 100%, care produce energie și un gen de unde gravitaționale staționare care se propagă prin ghidul de undă, iar ei folosesc această energie suplimentară pentru a face tot ce au nevoie."

Nava nu creează un câmp „antigravitațional", cum au presupus unii. „Este un câmp gravitațional defazat față de cel curent", explica Lazar unui ascultător în timpul unui interviu radio, în 1989. „Este aceeași undă gravitațională. Faza poate varia de la 180 la 0 grade... într-o propagare longitudinală."

Elementul 115 nu există pe Pământ și nu poate fi sintetizat, afirmă Lazar, deoarece este un element „supergreu". „Din datele pe care le deținem rezultă că elementul se găsește în stare naturală și se pare că se și poate forma pe cale naturală, într-un loc unde ar exista o stea mult mai mare – poate un sistem solar binar sau o regiune unde se află o supernovă – un loc unde s-ar degaja suficientă energie pentru a sintetiza un astfel de element greu... Să ajungi la un element atât de îndepărtat din tabelul elementelor chimice nu este posibil pe cale artificială, oricât ai încerca. Să realizezi chiar un element mai ușor, ca 103, e nevoie de sume uriașe de bani și ar presupune să pui un element mai ușor într-un accelerator și să-l bombardezi cu protoni, încercând să-i înfigi în atomii elementului respectiv. S-ar obține o creștere de substanță de câteva micrograme după o perioadă de timp incredibil de lungă."

Se pare că discul folosește 223 grame din elementul 115 și când i s-a ivit ocazia – mi-a spus Bob – a testat un eșantion acasă. „L-am dus într-o cameră cu ceață, folosită de obicei pentru a urmări drumul particulelor nucleare – mai ales a particulelor alfa – încercând să arătăm că forța gravitațională ar putea devia direcția particulei. Am obținut acest lucru și am filmat pe casete video. Nu l-am furat de la bază! De fapt nici măcar n-a fost luat de la S-4; mi-a parvenit de la un alt laborator național care prelucrează substanța într-o configurație necesară alimentării unui aparat de zbor; mi-a fost oferită."

Se pare că au fost procurate cinci sute de livre din elementul 115 în vederea desfășurării unui studiu secret. Materialul are o culoare portocalie și este extrem de greu, după câte mi-a spus Bob.

Lazar spune că în virtutea acestui sistem de propulsie a devenit posibilă manevrarea spațiului și timpului. „Navele au trei amplificatoare de gravitație pe fundul lor. Ce fac extratereștrii – presupunând că nava se află în spațiu – vor focaliza cele trei generatoare gravitaționale în punctul unde vor să ajungă. Acum, să facem o analogie: luați o folie subțire de cauciuc întindeți-o pe masă și fixați-o în cele patru colțuri cu pioneze. Luați apoi o piatră mare și puneți-o deasupra foliei, aceasta va fi nava. Vă alegeți un punct unde doriți să mergeți – care poate fi oriunde pe suprafața foliei – și apucați punctul respectiv între degete și trageți de el către navă. Astfel focalizează și este atras punctul către navă. Dacă opriți apoi generatorul gravitațional, piatra (sau nava) urmează foaia întinsă ce revine la poziția inițială. Călătoria în spațiu nu este liniară, spațiul și timpul sunt întinse ca un arc și apoi nava urmează spațiul care se contractă."

Există două moduri de a călători, spuse Lazar. „În primul mod de călătorie – în jurul suprafeței unei planete

– ei se balansează pe câmpul gravitațional produs de generatoarele lor și se lasă „duși de val", ca un dop de plută în ocean. În acest mod sunt foarte instabili și pot fi afectați de vreme. Celălalt mod de călătorie, cel prin care pot traversa distanțe mari, nu poate fi folosit într-un câmp gravitațional puternic cum este cel al Pământului, deoarece pentru a folosi acest mod trebuie să se încline pe o parte și după aceea pot focaliza către punctul vizat generatoarele gravitaționale și se pot deplasa.

Dacă îți imaginezi spațiul ca pe o țesătură", explica Lazar, „iar limita ta este dată de viteza luminii, ar dura foarte mult să ajungi din punctul A în punctul B, chiar deplasându-te cu viteza luminii. Această viteză nu poate fi depășită – nu în acest univers, în orice caz. Dacă există universuri paralele, poate legile sunt diferite, dar noi cei de aici trebuie să ne pregătim să le admitem. Adevărul este că gravitația distorsionează spațiul și timpul. Închipuiți-vă că sunteți într-o navă spațială care poate dezvolta un câmp gravitațional formidabil ca însăși, vă puteți așeza oriunde doriți și porniți generatoarele gravitaționale. Veți curba de fapt sistemul spațiu-timp, îl veți „plia". Apăsând din nou pe buton, generatorul se va opri și vă veți afla la o distanță extraordinară de poziția inițială. Timpul însă nici nu s-a clintit, pentru că în esență a fost întrerupt. Este atât de nefiresc. Oamenilor le este greu să înțeleagă și, tot atât de refractari precum comunitatea științifică, nu vor admite niciodată că astfel se întâmplă de fapt lucrurile."[6]

Deși afirmațiile lui Lazar nu pot fi acceptate de mulți savanți, există totuși unii care cred că deplasarea în timp către trecut și călătoriile instantanee cu nave spațiale spre depărtate puncte din univers, cu ajutorul „găurilor viermănoase", sunt accesibile unei civilizații suficient de avansate din punct de vedere tehnologic. În noiembrie 1988, dr. Michael Morris, împreună cu profesorii Kip Thorne și

Ulvi Yurtsever, au lansat teoria conform căreia aceste „găuri de vierme" – goluri în structura spațiu-timp – există la un nivel submicroscopic, dar pot fi „lărgite" cu ajutorul unei tehnologii avansate, devenind un mijloc de deplasare instantanee sau de depășire a limitei impuse de viteza luminii.[7]

Fizicianul Alan Holt, de la NASA, crede și el cu convingere în realizabilitatea călătoriilor în „hiperspațiu". El presupune, pornind de la frecvența aparițiilor OZN și diversitatea tipurilor de ființe observate, că se poate accepta ideea că suntem vizitați de câteva civilizații diferite, dar că n-ar avea sens această vizită atâta vreme cât nu poate fi depășită bariera vitezei luminii. Pentru a depăși această problemă el a propus mai multe ipoteze. Generând artificial un anumit model electromagnetic, de exemplu, s-ar putea produce un câmp gravitațional care ar putea anula propriul câmp gravitațional al Pământului. „Ai selecta o configurație energetică aflată în rezonanță cu locul unde vrei să ajungi și ai călători apoi printr-un tip de hiperspațiu sau un spațiu multidimensional", afirma el în 1980.

Întrebat dacă forma unei nave spațiale ar putea fi un factor determinant, Holt a oferit un răspuns interesant: „Cred că forma unei nave poate fi foarte importantă. Aș începe cu cele elipsoidale și cele în formă de farfurie. Nu-mi place să folosesc acești termeni datorită conotațiilor. Cu ajutorul modelului energetic artificial se încearcă stăpânirea modelului energetic natural și acest lucru se realizează prin însăși construcția navei spațiale. Așa că forma de farfurie este probabil cea mai bună. Nu cred că este întâmplător faptul că cele mai multe din OZN-urile văzute arată ca niște farfurii."[8]

În lucrarea sa *Field Resonance Propulsion Concept*, publicată de NASA, Holt merge mai departe cu speculația asupra ipoteticului sistem de propulsie OZN:

Dacă viteza luminii este cu adevărat o barieră în spațiu-timp atunci potențialii vizitatori extratereștri trebuie să utilizeze o modalitate de transport care se ridică deasupra spațiului și a timpului, pentru a scurta durata călătoriei. Adesea, OZN-urile au fost văzute dispărând instantaneu. În unul din aceste cazuri OZN-ul a reapărut ulterior în vecinătate, implicând dispariția din și reapariția în spațiu-timp.

Viteza mare, virajele în unghi drept, opririle și accelerările bruște ale OZN-urilor, precum și absența bangului sonic, în pofida vitezelor calculate la 22.000 mile pe oră sau chiar mai mult, sugerează că OZN-urile pot genera un câmp gravitațional artificial sau utilizează altfel proprietățile sistemului spațiu-timp, sistem cu care noi nu suntem familiarizați. Sistemele de propulsie ale OZN-urilor par să implice procese electromagnetice sau hidromagnetice, după cum indică efectele asupra mediului: arsuri, deshidratări, oprirea motoarelor automobilelor, întreruperi radio și TV, topirea sau distrugerea solului și a șoselelor, întreruperea alimentării cu curent electric și efecte de electricitate statică...

Sistemul de propulsie instalat pe nava de la S-4 dă naștere unor anumite efecte ciudate, afirma Bob Lazar, *între care și invizibilitatea navei.*

„Poți să te uiți direct la ea, iar dacă generatoarele gravitaționale sunt într-o configurație adecvată vei vedea numai cerul deasupra capului, nu mai poți vedea nava care este acolo. Așa se face că dintr-un grup de oameni numai anumite persoane aflate chiar sub obiect îl văd, în timp ce ceilalți, aflați la numai 100 picioare distanță de el nu-l zăresc. Depinde doar de modul cum este curbat câmpul. Acesta este și motivul pentru care navele *par* să facă viraje la 90 de grade cu o viteză incredibilă: este percepută doar distorsiunea spațiului și a timpului. Nu se văd evenimentele reale."

Lazar refuză să mai divulge și alte detalii despre sistemul de propulsie. „N-a fost o problemă prezentarea în mare a conceptului, dar consider că funcționarea internă și amănuntele despre acest sistem ar trebui să rămână în continuare secrete. Trebuie să înțelegeți că, în mare parte, motivul pentru care aceste sisteme sunt trecute sub tăcere este că toate sunt privite din punctul de vedere al dezvoltării armamentului. Nu am intenția și n-am avut-o niciodată, să dezvălui cum funcționează cu exactitate."

Lazar sugerează că este posibil ca principalul motiv pentru securitatea absolută din jurul navei să fie potențialul pe care îl constituie aceasta pentru construirea unei superbombe, precum și a unui sistem avansat de propulsie. În privința acestuia din urmă, activitatea lui Bob la S-4 era o tentativă de a reproduce reactorul, folosind materiale terestre, ceea ce în opinia sa este imposibil. Se mai făcuseră câteva încercări nereușite în trecut. „Ei încercau să folosească un generator nuclear normal, alimentat cu plutoniu, încercare care s-a dovedit zadarnică", spunea el. (Se poate ca proiectul Snowbird să fi fost una dintre acestea).

Elementul 115 nu este antimaterie el însuși, dar în anumite reacții nucleare devine puternic exploziv, explica Lazar. „În principiu, tot ce ai de făcut este doar să-l bombardezi cu protoni, ceea ce e foarte ușor de făcut cu ajutorul unui accelerator de particule. Ar fi extrem de simplu de a construi o foarte, foarte puternică bombă. O mică bucățică din acest material valorează cât sute de megatone. Pare incredibil, dar conversia totală a materiei în energie eliberează cu adevărat această cantitate de energie. Nu ți-ar plăcea să cadă așa ceva în mâinile oricui."

Lazar crede că a fost recrutat să lucreze la S-4 în locul unuia dintre cei trei savanți care și-au pierdut viața într-un tragic experiment făcut în mai 1987 la Nevada Test Site. „Cred că demaraseră testarea reactorului cu antima-

terie și dintr-un motiv oarecare au hotărât să-l deschidă în timpul funcționării", mi-a spus el. „L-au dus în zona de încercări nucleare și l-au instalat într-un tunel vertical, cu ușile blindate, deoarece se gândeau că ar putea exploda. Ceva n-a mers cum trebuia și obiectul a sărit în aer, omorându-i pe toți trei. Din câte am înțeles, prima ușă, care de obicei nu se crapă, a fost făcută țăndări și cu această ocazie s-a ales praful de echipamentele în valoare de două sute de mii de dolari."

„Deci, de asta ați fost angajat?" am întrebat.

„Este exact ce mi-au spus ei. Am simțit chiar ironie în vorbele lor. Mi-au spus ceva în genul «Poate găsiți o cale ceva mai bună de a cerceta ce se întâmplă decât să-l tăiați în două cu fierăstrăul!»"

ZBOR DE ÎNCERCARE

În timpul celei de-a treia vizite, toate ușile de comunicare din hangarul de la S-4 erau deschise, oferindu-i lui Lazar perspectiva a nouă nave de tipuri diferite (inclusiv cea la care lucra el).

„Spuneați în primul interviu că după părerea dv. cam jumătate dintre ele erau funcționale?" am amintit eu.

„Este doar o apreciere estimativă. Trebuie să aveți în vedere distanța mare până la ele, hangarele sunt foarte mari, se întind până departe. Ar fi foarte greu, aruncând doar o scurtă privire, să-ți dai seama care ar putea funcționa și care nu. Era acolo o navă semănând cu un joben, care avea o gaură mare pe lateral. Presupun că aceea nu putea zbura, se afla într-o stare nefuncțională. În „borul" „jobenului" era o gaură de 4-5 țoli, iar metalul de pe marginea acesteia fusese topit de parcă trecuse prin el ceva ca un proiectil. E posibil să fi fost cu totul altceva, dar mie

așa îmi părea; de parcă ar fi fost lovită de dedesubt. Acesta a fost singurul element care a făcut să-mi încolțească ideea că nu toate navele ne-au fost *oferite*, deoarece mie mi se părea o manevră destul de agresivă. Doar dacă ai noștri nu și-au pus în minte să vadă cât de rezistent e metalul și au tras asupra lui sau cine știe ce alt test ridicol or fi făcut!"

Dar experiența cea mai spectaculoasă a fost zborul de încercare efectiv, făcut cu nava cu care se familiarizase Lazar.

„Era către lăsatul serii", i-a relatat el lui George Knapp. „Am ieșit pe ușa din interiorul hangarului, care dădea spre un coridor, am trecut de acesta și am ajuns în sfârșit în curte. Discul era deja afară. Nu știu dacă fusese tractat sau zburase până acolo. Stătea pe pământ. Alături se afla un tip cu o stație [radio]. Primul lucru care mi s-a spus [a fost] să stau lângă acesta, să nu mă îndepărtez. Tipul comunica radio cu discul. Am spus „Ciudat: se pare că ești pe o frecvență normală în banda de 200 MHz", iar el a răspuns „Mda". „Nu este criptată, codificată sau ceva de genul asta?", l-am întrebat eu, iar el a zis „Nu". Am fost surprins și am comentat: „Ce încălcare flagrantă a normelor de securitate, oricine poate sta în afara bazei și poate asculta ce se întâmplă aici."

Discul a rămas pe loc o vreme, apoi fundul său a devenit albastru scânteietor și a început să zumzăie, asemeni unui câmp de înaltă tensiune în jurul unei sfere. Părerea mea este că motivul pentru care nava are o formă rotundă și nu conține muchii ascuțite este de a reține înalta tensiune... S-a ridicat în liniște de la sol, nu se auzea decât fondul acelui sâsâit și când a ajuns cam pe la 20-30 picioare s-a oprit. S-a deplasat către stânga, s-a deplasat către dreapta și apoi a coborât din nou pe pământ. Știu că

nu pare cine știe ce, dar a fost incredibil de impresionant, de-a dreptul amețitor. E magie curată!“

„Dar cine se afla la bord?“ „Nu știu“, mi-a spus Lazar. „Am văzut stația radio comunicând cu nava, dar am auzit doar instrucțiunile *date* n-am auzit nici un răspuns sosind de dincolo deoarece n-am stat prea multă vreme în preajmă. Presupun deci, că la bordul navei se aflau oameni.“

„Stând în acele mici scăunele?“ l-am întrebat cu neîncrezător.

„Puteau să fie în secțiunea superioară a navei. Era destul de uimitor s-o vezi funcționând; nu-ți păsa ce se întâmpla înăuntru, îți ajungea faptul că funcționa!“

Lazar a prelucrat cele aflate și, într-o oarecare măsură cele văzute de el însuși, în legătură cu efectele ciudate produse de sistemul de propulsie.

„Dacă navele dau impresia că zboară cu 7.000 mile pe oră și fac viraje în unghi drept, nu este neapărat necesar ca lucrurile să se petreacă aidoma în realitate. Poate fi doar o *aparență* cauzată de distorsiunea gravitațională. Bănuiesc că se poate face o analogie cu mirajele – [numai când] este oprită și se află la sol, nava *este* ceea ce pare. Altminteri, privești doar un obiect extrem de distorsionat, și-ți va părea că-și schimbă forma[10], că se oprește și apoi pornește din nou și chiar dacă ar zbura ca un avion, tot ți s-ar părea altfel.“

„Cât de aproape credeți că trebuie să fii pentru a nu fi influențat de distorsiunea de timp?“ l-am întrebat.

„E greu de spus, deoarece depinde de configurația navei. Dacă obiectul plutește în aer, amplificatoarele gravitaționale sunt focalizate către pământ, iar el rămâne staționar pe unda de gravitație, ar trebui să te situezi în zona asupra căreia s-a făcut focalizarea. Dacă te afli exact dedesubtul navei, în orice moment există o extraordinară dis-

torsiune de timp, aceasta fiind proporțională cu distanța până la navă."[11]

Se pare că discul este capabil să facă manevre dezordonate și „căderi de 2-3 mile într-o secundă, cu viteza zero". În timpul testelor de zbor se iau măsuri stricte de precauție. Testele sunt limitate la atmosfera Pământului.

În perioada respectivă probele erau făcute numai în nopțile de miercuri, spunea Lazar, deoarece s-a stabilit statistic că sunt nopțile cu cel mai scăzut trafic în zonă. Tot într-o miercuri noapte, în martie 1989, Lazar, însoțit de Tracy, soția sa, John Lear și Gene Huff, a ajuns în zonă, cam la 15 mile de câmpul secret de testare, sperând să poată dovedi realitatea măcar a câtorva din senzaționalele sale declarații.

Note

1. Înregistrare video particulară furnizată de către Gene Huff.
2. Burrows, William e: *Deep Black: The Secrets of Space Espionage*, Bantam, London, 1988, pp. 22-3.
3. Fotografiile făcute de Meyer pot fi văzute în *UFO... Contact from the Pleiades*, Vols. I & II, Genesis III Publishing, Inc. P.O. Box 32067, Phoenix, Arizona 85064. Lucrarea lui Gary Kinder: *Light Years: An Investigation into the Extraterrestrial Experiences of Eduard Meyer*, publicată de Atlantic Monthly Press (New York 1987) include de asemenea câteva fotografii. Am îndoieli în privința unei mari părți din materialul lui Meyer, deși este incontestabil faptul că a trăit câteva experiențe autentice și că *anumite* fotografii pot fi reale. Când am vorbit pentru prima dată cu el, în 1965 (auzisem despre el în India cu un an înainte), părea sincer, dar întâlnindu-l la locuința sa din Elveția, în 1977, și examinând probele adunate între timp (inclusiv filme și fotografii), am devenit bănuitor.
4. Multe persoane contactate au raportat o coloană centrală ce coboară către centrul discului zburător, cel mai notabil fiind George Adamski. Un exemplu mai recent este cel pe care mi l-a oferit Alfred Burtoo, care în 1989 a fost luat la bordul unei nave, în Aldershot, England (vezi *Above Top Secret*).
5. Scrisoare către autor, 1 noi. 1987.

6. Bob Lazar a oferit informații suplimentare pe casetă video. Pentru detalii scrieți la adresa: The Lazar Tape, 1324 S. Eastern, Las Vegas, Nevada 89104.
7. Berry, Adrian: „Time travel may be possible vis «worm holes» say scientifist", *Daily Telegraph*, London, 23 noi. 1988.
8. Stewart, Connie: „Star Wars travel might be only 12 years away", Herald Examiner, Los Angeles, 5 iun. 1980.
9. Holt, Alan C: *Field Resonance Propulsion Concept*, NASA, Lyndon B. Johson Space Center, Houston, Texas, aug. 1979, p. 3.
10. Un exemplu perfect al acestor modificări de formă este vizibil pe un film pe 8 mm făcut de George Adamski și Madeleine Rodeffer în feb. 1965, la Silver Spring, Maryland (vezi secțiunea foto. Pentru mai multe detalii vezi *Above Top Secret).* Pe lângă faptul că filmul fusese autentificat de un fost inginer-șef al firmei Kodak, William Sherwood, ex-specialistul misiunilor NASA, Bob Oechsler, și-a afirmat recent convingerea că filmul este original.
11. Interviuri cu autorul, mar./apr. 1990. Alte interviuri au avut loc cu George Knapp de la KLAS-TV (mai ales în particular) și Billy Goodman de la KVEG Radio, Las Vegas, în 1989.

9
Conteinere

Miercuri, 22 martie 1989, grupul, călătorind în caravana lui, John Lear a ajuns puțin mai târziu decât planificase și au parcat mașina pe un drum de unde li se deschidea o priveliște – impresionantă. Am trecut și eu prin vecinătate în două rânduri (în 1986 și în 1990) și peisajul este într-adevăr măreț, îți dă fiori. Din păcate n-am văzut nimic inexplicabil, probabil pentru că mă aflam acolo în momente nepotrivite. Dar John, Gene, Bob și Tracy – având avantajul cunoașterii anticipate a momentului executării probei de zbor – au fost mai norocoși.

În timp ce John își monta telescopul, o lumină a trecut foarte încet pe deasupra orizontului, venind din direcția câmpului de încercări. Un avion sau poate un satelit?

„Apoi obiectul *a sărit*", mi-a spus Gene. „A făcut un salt mare către dreapta. Am folosit ulterior telescopul. În acel moment John era singurul care urmărise lumina elipsoidală prin telescop. Discul s-a învârtit puțin prin aer și apoi a coborât din nou către munți, la sud de unde priveam noi."

Apariția a durat cam șapte minute și a constituit o dovadă insuficientă, deși Bob prevăzuse că nava va părea că „țopăie", datorită ciudatelor efecte produse de sistemul de propulsie. Săptămâna următoare, pe 29 martie, Bob a revenit la același post de observație, împreună cu soția sa, cu Gene și un alt prieten, iar de data aceasta au fost răsplătiți cu apariții mult mai consistente.

„Priveam înspre munți, către sud“, își amintește Gene, „când a apărut foarte încet și a alunecat ușor pe deasupra, cu o mișcare stranie. Prin telescop părea o lumină de formă eliptică. A făcut apoi niște manevre foarte, foarte ciudate, ca niște „pași“. Stătea pe loc, apoi se deplasa, iar se oprea, apoi a dispărut dincolo de munte. A apărut din nou, strălucitor, de după șirul muntos. Bob mi-a spus că strălucirea discului este dată de energia pe care o folosește: n-ai putea s-o stingi sau s-o aprinzi. Apoi a venit către noi, s-a oprit și a plutit și nu numai că strălucea, dar strălucea din ce în ce mai tare. În cele din urmă a ajuns să strălucească atât de puternic încât ne-am adăpostit după mașină, de frică să nu explodeze. N-a explodat, însă. S-a întors, a trecut ușor pe deasupra șirului de munți, a coborât și a plutit apoi o vreme, după care a coborât definitiv la fel de încet precum apăruse.“

Gene nu mai văzuse vreodată un obiect deplasându-se astfel, mi-a spus el. „Când a răsărit de dincolo de munți, a trebuit să parcurgă o oarecare distanță până a ajuns la noi. Nu semăna cu o mașină care se apropie pe autostradă, mai sunt și luminile și știi că se apropie. Te aștepți să fie undeva și deodată constați că este mult mai aproape, apoi, iarăși, *mult* mai aproape. Poate fi ceva periculos!“[1]

Grupul a avut o cameră video și câteva din aceste manevre sunt vizibile clar în film. Bob Oechsler, care are multă experiență în analizarea filmelor video (inclusiv remarcabilul film făcut de Ed Walters în Gulf Breeze, Florida, în 1987) are convingerea că filmul aduce dovezi puternice în sprijinul afirmațiilor lui Lazar, după cum mi-a explicat el:

> Pe un videocasetofon privești reproducerea electronică a imaginii pe care o poate vedea ochiul. Cu alte cuvinte te uiți

la ea printr-o serie de bare orizontale, așa că în principiu jumătate din imagine este eliminată. Ceea ce se vede în această înregistrare din 29 martie este o [lumină] care parcurge probabil o treime din dimensiunea ecranului, dar o face în salturi. Cu alte cuvinte, lumina se aprinde, se stinge: dacă privești cadru cu cadru, cum de altfel am făcut și eu, vei vedea că lumina dispare de fapt și apoi reapare într-un alt loc, la stânga poziției inițiale, are o amprentă luminoasă caracteristică, apoi dispare din nou şi sare în alt loc.

Esențial este că probează categoric principiul sugerat de Bob Lazar pentru explicarea modului de funcționare. Susține afirmația că dacă focalizezi amplificatoarele de unde gravitaționale asupra unui punct anume din spațiu, intensifici câmpul gravitațional, „tragi" acel punct din spațiu către tine și când închizi amplificatoarele revii brusc odată cu punctul către locul său. Cu alte cuvinte dispari și reapari în acel punct, cel puțin așa vede ochiul, de la orice distanță s-ar afla. Deci, ceea ce vezi sunt o serie de salturi în „hiperspațiu" înregistrate pe banda video. Iar pentru mine reprezintă cel mai extraordinar film video pe care l-am văzut vreodată despre OZN-uri. Din păcate, nu există puncte de referință. Ai doar perspectiva martorilor pe care te poți baza, dar aceasta oferă numai câteva caracteristici definibile; că... lumina a răsărit de dincolo de lanțul muntos la o anumită distanță...[2]

AMENINȚĂRI

Bob Lazar și-a asumat un risc enorm aducându-și prietenii într-o zonă unde ar fi avut posibilitatea să urmărească zborurile de încercare. Și, în cele din urmă, în noaptea de 6 aprilie 1989, au fost prinși.

În vreme ce Lazar, împreună cu soția, cumnata, John Lear și Gene Huff, așteptau efectuarea unui alt test, s-a

apropiat o mașină a pazei militare. „Bob n-a vrut să fie prins împreună cu noi, așa că s-a ascuns în deșert", povestea Gene. „Noi... ne-am întors și am pornit pe drumul prăfuit, după care ne-am oprit. Atunci au demarat și ei, iar noi am plecat mai departe, ne-am oprit din nou și am întins telescopul." Au orientat telescopul către Jupiter, sperând să le îndepărteze bănuielile, dar a fost zadarnic.

„Au apărut tipii de la pază, îmbrăcați în haine de camuflaj, fără însemne. Erau înarmați cu pistoale și mitraliere (pe acestea le lăsaseră în mașină). Au transmis prin radio stației de securitate a bazei că noi afirmam că ne aflam acolo doar pentru a admira stelele. Ei ne-au spus că ar fi preferat să nu fim acolo, dar eram pe un domeniu public; nu ne puteau obliga să plecăm – au ținut însă să ne întoarcem la autostradă.

Nu am plecat imediat, s-a întors și Bob și ne-am distrat pe tema asta. După cum s-a dovedit ulterior, ei ne urmăriseră pe Bob și pe noi, prin binocluri de noapte. Ne-am îndepărtat apoi pe autostradă și ne-am întors pe alt drum să mai privim o vreme. Din câte am înțeles, noi am oprit de fapt testele din această noapte, întrucât le produsesem atâtea necazuri."

Abia porniseră pe lungul drum înapoi către Las Vegas, când au fost opriți de șerif, alertat de personalul de securitate, și le-a cerut să se legitimeze.

„Lear își lăsase portofelul în mașină și când a deschis portiera s-au văzut înăuntru camera video, un telescop mare, un contor Geiger si altele! Șeriful spune: «Ce faceți aici cu tot echipamentul ăsta?» Ei bine, noi n-am vrut să răspundem. El a încercat să blufeze, cerând să percheziționeze mașina. N-am fost de acord pentru că aveam o pușcă înăuntru – nu de alta, dar în deșert mai dai peste vreun șarpe cu clopoței. Atunci a luat legătura radio cu baza și a transmis datele noastre de identitate care au fost

apoi introduse în baza de date a unui calculator de la Area 51. Șeriful ne-a reținut aproape cincizeci de minute. Legal te pot reține maxim șaizeci de minute dacă nu te arestează sau nu-ți tractează mașina. Așa că ne-a lăsat să plecăm și ne-a spus să nu ne mai prindă pe acolo."[3]

A doua zi, Lazar a primit ordin să se prezinte la Indian Springs Air Force Auxiliary Field, cam la 35 de mile nord-vest de Las Vegas, pentru un interogatoriu, condus de un agent FBI. „Nu e nevoie să mai spun că n-au fost deloc încântați că am spus mai multor persoane ce se întâmpla acolo și că i-am adus să vadă", i-a spus el lui George Knapp. „M-au amenințat, mi-au pus un pistol în ceafă și m-au prelucrat din nou cu privire la normele de securitate, din cadrul nivelului de securitate pentru care mă instruiseră. Au făcut de toate, atât doar că nu m-au bruscat fizic și mi-au spus lucruri de genul: «Te putem omorî chiar acum. Nu va afla nimeni – putem găsi o mie de explicații». Închipuiți-vă un tip a cărui mutră se află foarte departe de tine, dar zbiară tot timpul. E ciudat.

Fabricasem deja o poveste ca să justific prezența mea acolo, despre cum am fost lăsat la semnul de interzicere a accesului din vârful colinei și că de fapt eu n-am fost acolo, nici n-am vrut să mă duc și tot așa. Primul lucru pe care mi l-au spus când am ajuns la interogatoriu a fost: «Lasă baltă povestea cu semnul de interzis». Noi vorbisem numai la telefon despre asta și era clar că fuseserăm ascultați."

În timpul interogatoriului au fost aduși înăuntru paznicii de la Area 51 care dăduseră peste ceilalți. „Era destul de distractiv", i-a spus Lazar lui Knapp, „era evident că nu știau ce se întâmplă, habar n-aveau despre existența navelor sau altceva. Am întrebat deliberat: «Cum? Vă referiți la discurile zburătoare?» Iar cei doi – li s-au mărit ochii cu adevărat și au fost foarte șocați de ceea ce se întâmpla.

Tipul de la FBI i-a îmbrâncit pe cei doi pe ușă afară și părea supărat că pomenisem de discuri."

Asta se întâmpla în perioada în care Lazar se hotărâse să facă publică povestea și a dat un interviu, în semiobscuritate, ziaristului George Knapp de la KLAS-TV, Las Vegas. „Am folosit numele supraveghetorului meu, Dennis. M-a sunat imediat după aceea, tremura tot de frică. «Ai cumva idee de ce o să ți se întâmple?», mi-a spus. «Ei bine, n-am», am răspuns. De atunci am tot primit telefoane de amenințare, spunând că mă vor omorî. Aveam speranța că nu vor întreprinde nimic. Vreau să spun că nu sunt un erou sau ceva de genul acesta; nu sunt nici un nesăbuit, un inconștient. Dar dacă vrei într-adevăr să omori pe cineva, nu-l anunți."

Lazar mi-a relatat o experiență alarmantă, când cineva a tras asupra mașinii sale, în urma difuzării primului interviu la televiziune.

„Circulam pe șoseaua Interstate 15, la nord de Charlestone Boulevard, [Las Vegas], și după ce am dat colțul o mașină albă a trecut pe lângă mine, a coborât geamul și cineva a tras un foc. În momentul acela trebuia să virez, să intru în autostradă, dar am preferat să merg înainte, sperând ca celălalt să plece, să ia curba. Așa că am intrat în praf și am continuat să înaintez. Glontele a nimerit în sistemul de frânare în roata de frână, a desprins o parte din frâna de pe spate și a trecut prin cauciuc. Am mers înainte și m-am oprit în noroi, iar el a ridicat geamul și a dispărut." În ianuarie și februarie 1990, Nippon Television a înregistrat interviurile cu Lazar în Las Vegas. Erau planificate alte interviuri în Japonia, dar cu o zi înaintea plecării lui Lazar se pare că acesta a primit un telefon de la fostul șef. „Nu mai apuci să te întorci", i s-a spus. Unul din multele zvonuri care circulau pe seama lui Lazar spunea că acesta încasase deja onorariul pentru interviul din Japonia

și că Nippon TV i-a cerut despăgubiri pentru nerespectarea contractului. Adevărul este că Nippon TV fusese de acord să-i plătească 2.000 de dolari la sosirea în Japonia, iar pentru interviurile ample din Las Vegas fusese deja plătit cu 3.000 de dolari. După această presupusă amenințare, Lazar s-a hotărât să nu-și riște viața. În consecință, Nippon TV a fost anunțat că vizita programată nu mai putea avea loc și astfel onorariul final n-a mai fost plătit.

RUPEREA TĂCERII

De ce a hotărât Bob Lazar să riște totul făcând publice secretele de la S-4?

„Unul din motivele pentru care am dezvăluit aceste informații", spunea el în 1989, „este faptul că ceea ce se întâmplă este o crimă nu numai împotriva poporului american, ci și împotriva comunității științifice și pentru un timp am fost și eu părtaș la ea. Nu este cinstit să nu pui aceste date în mâinile tuturor oamenilor de știință. Sunt unii mult mai capabili să se ocupe de ele și ar fi ajuns în timpul acesta mult mai departe decât acest mic grup, ales, de persoane care lucrează în mijlocul deșertului. Aceștia nu au acolo nici măcar facilitățile necesare pentru o analiză completă a materialului cu care lucrează."

Lazar se simțea de asemenea frustrat că nu putea discuta despre natura senzațională a muncii sale. „Efectiv, nu puteai spune nimic. Vii acasă, nevasta îți spune: «Bună. Ce s-a mai întâmplat la servici astăzi?» și tu nu poți să-i spui că te-ai ocupat de niște chestii de pe altă planetă! E ridicol. Ai nevoie de cineva cu care să poți vorbi – e o povară îngrozitoare pentru umerii tăi. Cum se descurcă alții nu știu."

Un alt motiv a fost mediul în care lucra, pe care Lazar îl găsea apăsător și limitat. Îl irita mai ales hărțuiala la care era supus datorită măsurilor de securitate, care bineînțeles s-au înăsprit când a devenit evident că-și încălcase jurământul de păstrare a secretului. În urma interogatoriului de la Indiana Springs, i s-a cerut să se întoarcă la S-4, dar a refuzat. „Refuzi în mod oficial?“ a fost întrebat, la care răspunsul a fost afirmativ. „Și cu asta s-a terminat. Am plecat într-o atmosferă destul de sumbră. N-am fost niciodată concediat în mod oficial, drept pentru care nu mi-a fost retrasă în mod oficial nici autorizația. Situația era atunci foarte tensionată, foarte îngrijorătoare, și ultimul loc în care m-aș fi lăsat încolțit ar fi fost acolo unde nu puteam lua legătura cu nimeni, așa că am refuzat să mă întorc. De atunci nu l-au mai căutat“.

Țelul principal, însă, al acestor dezvăluiri a fost, după afirmațiile lui Lazar, să se autoprotejeze. „Am încercat să mă pun la adăpost în mai multe feluri. Unul dintre ele a fost emisiunea radio, unde am dezvăluit câteva informații, deoarece acesta era singurul lucru pe care ar fi încercat să-l împiedice. Odată făcut, nu mai aveau motive să mă mai hărțuiască, decât din răzbunare, dar nu cred că ei operează așa. Orice acțiune din partea lor ar fi demonstrat că spuneam adevărul, așa că bănuiesc că au preferat să mă lase în pace.

În esență am realizat ce mi-am propus. Nu vreau să dovedesc nimic nimănui, pentru că, sincer, nu-mi pasă deloc dacă mă crede cineva. Am vrut doar să-i pun în fața unor lucruri pe care nu le pot nega. Nu contează ce spun eu, nu contează cât de multe probe ies la lumină, e nevoie ca de la S-4 să iasă tot mai mulți în față, deoarece trebuie să susținem aceste lucruri în grup. O singură persoană nu convinge.

Până unde se întind limitele securității naționale? Ar trebui să existe un fel de îndreptar etic după care să poți trage o linie și să spui, știți, responsabilitatea noastră este să permitem tuturor să cunoască atât, în schimb de partea cealaltă se află securitatea națională... Nu cred că aici era o problemă de securitate. O parte poate, dar conceptul în sine că există dovezi categorice și că avem articole din alte lumi, dintr-un alt sistem, nu se poate să nu-l dezvălui tuturor."

Întrebat dacă se simte bine că a încălcat prevederile de securitate, Lazar a răspuns, „Nu. Într-o oarecare măsură chiar regret acest lucru, dar e greu să mai dau acum înapoi."

SPRIJIN

În timpul unui interviu cu Bob Lazar la KVEG Radio, în noiembrie 1989, un bărbat, care pretindea că era muncitor constructor la o firmă cu sediul în Mercury și că lucra în partea de sud a terenului de încercare, și-a oferit agitat sprijinul în favoarea afirmațiilor lui Lazar.

„Suntem cam sătui de ce se întâmplă acolo", a început misteriosul de la capătul firului. „Suntem muncitori constructori: asamblăm și demontăm lucruri. Am auzit de situația dv. Oamenii se întâlnesc în grupuri mici, încercăm să vă ajutăm, să vă sprijinim. La întrunirea pe care am avut-o ieri, din șapte câți am fost, doi au hotărât să vorbească despre ce au văzut sau în ce au fost implicați, ceilalți, însă, sunt speriați de moarte. Chiar și eu sunt puțin speriat... Mi-e cam greu să vă vorbesc așa, dar suntem alături de dv. Toți ar fi vrut să facă ceva de multă vreme, dar nimeni nu știa cum să procedeze."

„Crezi că oamenii aceştia ar vorbi dacă li s-ar acorda un fel de amnistiere din partea Congresului?“ a întrebat Lazar.

„Nu știu. Dar știm cu toții foarte multe... Ca de exemplu atunci când ați pătruns în acel hangar. Vreau să spun că cineva ar trebui să pună ordine în chestiile astea, nu-i așa? Ne e frică. Mulți dintre noi sunt înspăimântați ca de dracu’. Ne-am adunat să vedem dacă am putea face ceva. Am putea forma un fel de pichet sau am putea face niște anunțuri pe străzi...“

„Dacă începeți să faceți gălăgie“, a spus Lazar, „tipii ăștia își vor pierde imediat slujbele. Pentru divulgarea unor astfel de informații se face pușcărie zece ani și mai luați și 10.000 dolari amendă. Aveți îngrozitor de mult de pierdut.“

Lazar mi-a spus că nu-și dădea seama cât de sincer putea fi cel ce sunase, câtă vreme fusese căutat în timpul interviului de tot felul de maniaci. În orice caz, n-a venit nimeni să-l susțină.

DETECTORUL DE MINCIUNI

Rezultatele testelor cu detectorul de minciuni sunt încurajatoare, deși neconcludente. Potrivit examinatorului Ron Slay, de exemplu, Lazar s-a dovedit a fi de încredere în urma unui test și mincinos la cel de-al doilea. Slay a recomandat să fie adus un al doilea examinator și astfel Terry Tavernetti, un fost ofițer de poliție din Los Angeles, l-a supus pe Lazar la patru teste. Concluzia sa a fost că nu există nici o tentativă de înșelătorie. Tavernetti a trimis rezultatele unui al treilea specialist, care a susținut concluzia sa și unui alt examinator care, dimpotrivă, a afirmat că este posibil ca Lazar să fi relatat informații pe care le

aflase de la altcineva. Tavernetti a rămas totuși convins că Lazar a spus adevărul, după cum a declarat în cursul unui interviu televizat din 1990:

> Nu a oferit absolut nici un indiciu că ar fi încercat să înșele... Părerea mea personală, formată în timpul discuției dinaintea testului, timp de trei ore și jumătate, în timpul testului propriu-zis și apoi în dialogul de după test, este că nimic nu arată că Bob Lazar nu este un om de încredere. Din păcate, avem de-a face cu o problemă în care frica de represalii a dl. Lazar ar putea să depășească teama de a-și pierde credibilitatea ca om de știință, ceea ce ar face ca detectorul de minciuni să fie total ineficient.

Este semnificativ faptul că șeful lui Tavernetti a primit un telefon de la o oarecare agenție guvernamentală prin care se cereau explicații de ce Tavernetti se amesteca „în ceva ce nu îl privea". „Am întrebat despre ce agenție era vorba și cum s-a recomandat. Aș fi discutat bucuros cu reprezentanții ei", a spus Tavernetti. „Mi s-au refuzat aceste informații spunându-mi-se că nici șeful nu știa".

Poate este doar o coincidență, dar lui Tavernetti, care păstrase benzile și rezultatele testelor cu detectorul de minciuni asupra lui Lazar, i s-a spart casa în ianuarie 1990.[4]

ALTE DOVEZI PROBATORII

În timpul vizitei mele la Las Vegas, am cunoscut pe câțiva dintre asociații și prietenii lui Bob Lazar, printre care și pe George Knapp, ziaristul care discutase cu Lazar inițial în martie 1989. George este jurnalist TV și om de nădejde la KLAS-TV, Canal 8, Las Vegas. După ce m-a intervievat pentru cel de al doilea documentar al său

despre OZN-uri[7], în martie 1990, am discutat despre părerea pe care i-a făcut-o Lazar și despre dovezile ulterioare descoperite de George, care vin în sprijinul afirmațiilor senzaționale ale lui Lazar.

„Am fost foarte impresionat“, a început el. „Prima întâlnire mai substanțială s-a petrecut acasă la John Lear unde l-am dus și pe directorul meu de la departamentul de informații să-l cunoască pe Lazar. Șeful meu a fost foarte sceptic la sosirea acolo. Când am ieșit ne-am uitat unul la altul și mi-a spus: «OK. Ai zece minute pe noapte și cât timp vrei la dispoziție. Dă-i drumul!» Atât a fost de impresionat de martor!

Povestea circula de multă vreme aici în Nevada, dar nimeni nu i-a acordat atenție. Știm că în Area 51 se întâmplă o mulțime de lucruri, lucruri secrete; cunoșteam natura câtorva din aceste programe și zvonurile insistente, sâcâitoare care circulau de mulți ani în jurul câmpului de încercare cum că altceva, neobișnuit, se petrecea acolo, dar nimeni nu s-a deranjat să verifice. Bob este primul care s-a oferit să vorbească despre asta, având informații din interior.

Am lucrat aproape un an la povestea lui Lazar. Am parcurs fiecare aspect al relatării de nenumărate ori. Cunoscându-l pe Bob cu adevărat îți dai seama că nu încearcă să impresioneze pe nimeni sau să câștige milionul cu povestea asta. Nu pretinde că știe secretele universului, nici nu vrea să pară mai important decât este, iar dacă nu știe ceva, îți spune. Povestea a fost amplificată mereu și am parcurs-o de mai multe ori. Cercetările despre viața lui Bob au fost dificile. Dacă îl cunoști pe Bob îți dai seama cât este de indiferent la chestiunile acestea: este precum tipicul profesor distrat. Neglijează pur și simplu amănunte din viața sa. Am discutat cu colaboratorii săi și cu tipul cu

care obișnuia să lucreze în Los Alamos. Acesta ne-a condus în zonele strict secrete.

Câteva persoane ne-au furnizat mici fragmente de informașii sau date singulare", a continuat George. „La poligonul de încercări era un militar însărcinat cu paza. L-am hăituit timp de două luni, dar nu a vrut să-mi spună nimic. Mai era un altul care pretindea că l-ar fi văzut pe Lazar acolo. Acesta considera că Lazar nu avea o imagine de ansamblu și a fost de acord să ne întâlnim pentru a-mi furniza alte date. Întâlnirea nu a avut loc. Am primit un telefon acasă și mi-a spus: «E ceva în neregulă cu telefonul tău fiindcă mi-a fost spartă casa. Singurele lucruri care mi-au dispărut, au fost documentele».

M-a sunat un al doilea individ care pretindea că ar fi făcut declarațiile de impozitare timp de câțiva ani pentru persoane care lucrau la 51, timp în care a adunat date despre programul OZN, în curs de desfășurare la baza respectivă. Ei bine, a doua zi după acest telefon a primit vizita a două persoane care au spus că fac parte din serviciile secrete și i-au cerut niște dosare vechi. Mi-a spus că i s-a părut a fi o tentativă clară de intimidare; au vrut doar să-l vadă la față, l-au fotografiat și i-au dat de înțeles că nu le convenea că stătea de vorbă cu mine."

„Ați discutat cu persoane care au văzut nava în zona respectivă?", l-am întrebat.

„Bineînțeles. A mai fost un tip, de fapt o persoană care lucra ca inginer la această bază. Înainte de a se angaja aici, a lucrat la 51. Din întâmplare a intrat într-un hangar și a văzut unul dintre aceste discuri ascuns sub o prelată. L-am căutat la telefon pentru a aranja un interviu între patru ochi. A doua zi după ce a acceptat, în fața casei sale se aflau doi indivizi într-o mașină dotată cu radio. L-au urmărit până la serviciu și înapoi la întoarcerea acasă. De atunci nu am mai auzit despre el. A luat legătura cu mine

prin altcineva care mi-a transmis că nu vrea să mai facă interviul."[6]

George Knapp a aflat că printre cei care prezintă un grad înalt de securitate este bine cunoscut faptul că la Nevada Test Site sunt adăpostite nave extraterestre. Un bărbat din Las Vegas care a lucrat într-o vreme acolo a afirmat că a văzut un disc zburător aterizând în afara limitei Area 51. Un controlor de zbor care fusese angajat la una din instalațiile radar de la Nellis AFB spunea că împreună cu soldații de acolo au privit obiecte neobișnuite zburând pe deasupra lanțului Groom Mountains, timp de cinci nopți. Imaginile radar au indicat că obiectele se deplasau cu aproximativ 7.000 mile pe oră și se opreau apoi brusc. Când s-a răspândit știrea despre aceste apariții, operatorului respectiv i s-a spus să nu comenteze evenimentele, care *nu au avut loc.*[7]

Un alt informator sus-pus, dispus să-i ofere lui George informații despre nave prăbușite, cadavre recuperate și tehnică extraterestră, a fost vizitat acasă de un bărbat care s-a recomandat drept agent guvernamental. Martora a fost avertizată că divulgarea oricărei informații i-ar produce necazuri și i s-a reamintit că circula mult și că „se pot întâmpla accidente". De asemenea familia ei putea avea neplăceri.

Existența unei zone S-4 în cadrul bazei Nellis Test Range i-a fost confirmată lui George Knapp de purtătorul de cuvânt al Nellis AFB Public Affairs Office, care a recunoscut că armata „folosește anumite echipamente la S-4", dar a refuzat să dezvăluie unde se află S-4 sau ce fel de echipament se testează acolo. (Este foarte probabil, după părerea mea, împărtășită și de Bob Lazar, ca „echipamentul" să fi fost transferat la o altă bază după deconspirarea bazei S-4.)

Pe parcursul amplei sale anchete asupra acestui program secret, Jim Goodall, binecunoscut scriitor și fotograf al aviației, a discutat cu câțiva informatori care au adăugat consistență volumului în continuă creștere a relatărilor despre Area 51/S-4. Unul dintre acești martori a fost un sergent major care a făcut trei deplasări în interes de serviciu la Groom Lake.

„Acesta a spus că guvernul american și armata dețin acolo lucruri pe care nu le poți caracteriza drept avioane și care literalmente nu sunt din această lume“, relata Goodall în 1990. El a subliniat *„nu sunt din această lume“* și a mai spus: „Sunt străine oricărui lucru pe care l-ai văzut vreodată.“ Am încercat să-l fac să-mi spună mai multe, dar mi-a replicat: „Uite ce, nu pot să comentez. Am spus și așa prea mult.“[8]

CALIFICARE CONTROVERSATĂ

O consecință inevitabilă a dezvăluirilor făcute de Lazar au fost tentativele de discreditare a sa. Pentru început s-a dovedit extrem de dificilă probarea pregătirii profesionale. Aceasta se datorează în parte faptului că multe dintre documentele sale au rămas în casa sa din Las Vegas în urma morții tragice a primei soții, Carol Strong, și de asemenea felului distrat de a fi al lui Lazar. Există însă și dovezi că anumite persoane oficiale au făcut tot posibilul pentru a nu se descoperi prea multe acte ale acestuia.

Când George Knapp a luat legătura cu spitalul unde Lazar spune că s-a născut, în Corla Gables, Florida, nu s-au găsit nici un fel de înregistrări. Iar când jurnalistul a contactat școlile și universitățile unde Lazar afirmă că a studiat, a fost informat că nici nu se auzise de el.

Lazar mi-a spus că a absolvit Pierce Junior College, California, apoi California Institute of Technology (Caltech) și California State University din Northridge. După o perioadă de colaborare la Fairchild s-a reîntors la Caltech. Afirmă că ar fi obținut specializarea (MD) în fizică la Massachussetts Institute of Technology (MIT) cu o teză despre magnetohidrodinamică și în electronică, la Caltech. Până astăzi nu am găsit dovezi în sprijinul afirmațiilor sale. Deși, fizicianul Stanton Friedman a avut posibilitatea să verifice că Lazar a absolvit într-adevăr atât Pierce College cât și California State University, până în prezent nu a aflat nimic de la MIT. „Nu există nici o urmă a sa la MIT și nici o înregistrare nu dovedește că ar fi urmat vreun curs acolo. Poate a urmat mai multe cursuri, dar nu a obținut diploma – este și asta o posibilitate."

După cum am văzut, afirmația lui Lazar că ar fi lucrat la Los Alamos National Laboratory a fost negată vehement de către oficialități. Nu s-au găsit înregistrări despre angajarea lui acolo, spuneau ei. Pus în fața cărții interne de telefoane, în care figura și Lazar, un oficial exasperat a continuat să susțină că numele lui nu figura în fișele instituției. Mai recent, oficialitățile au admis în silă că Lazar a lucrat scurt timp pentru un „colaborator al nostru, într-un post nesemnificativ". În pofida numeroaselor anchete, care au durat câteva luni, nici laboratorul, nici colaboratorul acestuia n-au furnizat copii ale acestor fișe. Foștii colegi ai lui Lazar au confirmat că acesta a lucrat într-adevăr la proiecte strict secrete, inclusiv SDI. Un reportaj de pe prima pagină a unui ziar din 1982, despre mașina cu reacție a lui Lazar (al cărei motor a fost proiectat și construit de el), face referire la funcția sa din cadrul Lab's Meson Physics Facility[9]. Și, în sfârșit, declarația de venituri W-2 oferă o altă dovadă că Lazar a fost angajat acolo.

După cum era și normal, a fost o sarcină dificilă dovedirea faptului că Bob Lazar a lucrat într-adevăr la S-4. Autoritățile din cadrul U.S Naval Intelligence au negat că l-ar fi cunoscut pe Lazar, deși dovada angajării acestuia de către Naval Intelligence pe perioada în care afirmă că ar fi lucrat la S-4, este evidentă în declarația sa de venituri și impozite pe anul 1989, dată publicității în luna august 1990. La fel de semnificativă este și indicația „MAJ – autorizația „Majestic" pe care Lazar pretinde că o deținea la S-4 – vizibilă lângă numărul dat de către Office of Management and Budget (Fig. 9.1.).

ARESTAREA

Bob Lazar este primul care recunoaște că trecutul său colorat a contribuit la sporirea reputației sale de savant răzvrătit. În Los Alamos, de exemplu, poliția n-a fost prea

Figura 9.1

Declarația W-2 de venituri și impozite a lui Robert Lazar pentru anul 1989, pentru un total de cinci zile neconsecutive lucrate în regiunea S-4. Ea oferă dovada angajării sale de către US Naval Intelligence precum și autorizația pentru nivelul de securitate la care avea acces – „MAJ" de la „Majestic" (dreapta sus)

încântată de mașina lui cu reacție, zgomotoasă, care a stârnit numeroase nemulțumiri în rândul vecinilor. Mașina este totuși o mărturie a ingeniozității sale ca om de știință și inginer. Motorul (al doilea creat de Lazar și instalat pe propria sa Hondă) era făcut din inox și titan, alimentat cu propan lichid. În cadrul testelor făcute pe fundul unui lac secat în apropiere de Los Angeles, mașina a atins peste 200 de mile pe oră, folosind postcombustia. Motorul convențional alimentat cu benzină a fost utilizat pentru a aduce Honda la o anumită viteză înainte de a fi aprins turboreactorul. Spre deosebire de multe alte motoare cu reacție, cel al lui Lazar nu incorporează compresoare greoaie, voluminoase și folosește relativ puțin combustibil. Înaintea mașinii, Lazar proiectase o bicicletă cu reacție, care atingea aproape 100 de mile pe oră. „M-au văzut polițiștii și mi-au interzis folosirea sa, care punea în pericol siguranța circulației", mi-a spus el.[10]

La un moment dat Lazar a contribuit la redactarea cărților despre recorduri și a lucrat de asemenea la câteva proiecte de mică inginerie și de fotografie. „De-a lungul anilor am lucrat la extraordinar de multe lucruri", spunea Lazar într-un interviu televizat din aprilie 1990. „Tocmai pentru că am avut o arie largă de interese, multe dintre acestea au fost răstălmăcite și scoase din context. Sunt convins că pot fi folosite pentru a-mi construi o imagine destul de urâtă. *Poate acesta este și unul din motivele pentru care am fost preferat la angajare.* Sunt o persoană care poate fi doborâtă cu ușurință..."

N-a durat mult, însă. În timpul aceluiași interviu, Lazar a răspuns la zvonuri potrivit cărora ar fi fost implicat în trafic de droguri, că ar fi avut un laborator de prelucrare a acestora acasă, că ar fi vândut femei în America de Sud și că ar fi fost implicat într-o afacere de prostituție. Toate acestea s-au dovedit cu ușurință a fi false, cu o singură

excepție: implicarea sa în prostituție. Lazar a recunoscut deschis faptul că el și prima sa soție, Carol au deținut legal un bordel, „Honeysuckle Ranch“ în nordul Nevadei, la începutul anilor ’80 și că mai recent a instalat un echipament video și a ajutat un prieten, care deținea un bordel ilegal într-o zonă rezidențială din Las Vegas, cu programe și contabilitate pe calculator, pentru care a fost plătit. Participarea sa la această afacere a durat doar câteva săptămâni, spunea el, iar afacerea era demarată dinaintea colaborării sale.

Poliția a reacționat prompt la declarația televizată, punând în dificultate Las Vegas Metro Vice Squad și biroul procurorului districtual. Proprietara bordelului, Toni Bulloch, declarase anterior că Vice Squad (Brigada Moravuri) ajunsese la o înțelegere cu ea, care prevedea că polițiștii vor închide ochii la activitățile ei dacă fetele nu vor „lucra“ prin hoteluri. Toni Bulloch a acceptat să furnizeze și informații brigăzii, din cadrul căreia după câte se pare câțiva ofițeri îi erau clienți. Timp de mai multe ore polițiștii au făcut razie în bordel, iar Bulloch a fost arestată sub acuzația de proxenetism, câștigare de venituri din prostituție, complicitate la prostituție și ținerea unei case de toleranță. Bulloch l-a acuzat pe Lazar că i-a înscenat această acuzație, iar lui i s-a înmânat un mandat de percheziție la domiciliu și a fost acuzat de proxenetism („codoș“) care în Nevada se pedepsește cu închisoare de la 1 la 6 ani și cu o amendă până la 5.000 de dolari.

În data de 18 iunie 1990, la sugestia avocatului său, Lazar s-a recunoscut vinovat fără prea multă tragere de inimă în fața Curții Districtuale din Las Vegas și în 20 august a fost condamnat la 3 ani cu suspendare și 150 de ore de muncă în folosul comunității. S-a recomandat de asemenea ca Lazar, care divorțase de cea de a doua soție, să

fie văzut de un psihiatru pentru tratarea „acceselor de neglijență“.

Dețin o casetă video cu înregistrarea procesului și este relevant faptul că nimeni nu a avut de spus vreun cuvânt rău despre inculpat. Atât Las Vegas Vice Squard cât și District Attorney au solicitat ca Lazar să nu fie trimis la pușcărie și chiar și procurorul John Lukens a comentat că Lazar nu se încadrează în profilul unui proxenet tipic. Judecătorul Lehman și-a exprimat surpriza că în pledoaria apărării nu a fost susținută implicarea parțială a lui Lazar și că Toni Bulloch nu s-a aflat în sală în calitate de co-inculpată (ea fusese condamnată anterior numai pentru deținerea unei case de toleranță, delict pedepsit conform unei legi din 1911). A ținut cont de faptul că Lazar își pierduse serviciul din cadrul Naval Inteligence (declarația sa de venituri și impozite fusese folosită ca probă în proces, susținând angajarea sa de către NI), și că era nevoit să câștige cumva bani.

SPRIJIN

Deși sentința fusese suspendată credibilitatea lui Lazar a suferit o lovitură puternică, greu de suportat. Mulți se vor întreba de ce am mai inclus aici povestea lui. Adevărul este că avem dovezi concrete ale participării sale la cel mai secret, poate, proiect desfășurat vreodată pe această planetă și respingerea afirmațiilor lui Lazar datorită afacerii cu prostituția este prematură, după părerea mea. Poate, după cum a admis el însuși, recrutarea sa pentru S-4 s-a făcut tocmai datorită trecutului său colorat.

Alți cercetători experimentați care l-au cunoscut pe Lazar confirmă aparenta onestitate a acestuia, printre ei fiind și dr. Jacques Vallée, care nu este înclinat să creadă că

OZN-urile sunt nave spațiale extraterestre solide. „Lazar mi se pare foarte credibil“, spunea el la televiziune în 1990. „Cred că a fost în locurile pe care le descrie. Mi s-a părut de asemenea că avea probleme în rememorarea unor aspecte din cele văzute acolo. L-am întrebat dacă avea cumva impresia că îi fusese alterată memoria. Asta ar fi ceva... Este posibil să i se fi înfățișat deliberat anumite lucruri, pentru a-i distrage poate atenția de la altceva? Sunt însă categoric de părere că nu minte, că spune adevărul și că este realmente preocupat să afle ce i s-a întâmplat.“[11]

Lazar a avut dificultăți în rememorarea cu claritate a tuturor evenimentelor care au avut loc la S-4. Deși își amintește mare parte din cele întâmplate, timp de două zile nu putea revedea decât drumul cu avionul către poligonul de încercare și zborul de întoarcere către Las Vegas. Ședințele de regresie făcute cu un specialist hipnotist, Layne Keck, par să indice că lui Lazar i-a fost administrat un drog (cu miros de pin) și a fost supus unor sugestionări hipnotice organizate, cu scopul de a-i inocula frica de a încălca ordinele de securitate. S-ar putea ca în continuare alte date să iasă la lumină, dar important este că Layne Keck a confirmat categoric sinceritatea lui Lazar. „Subconștientul lui crede, în întregime, aceste lucruri“, a spus el în 1989.

În iunie 1990, fostul astronaut dr. Edgar Mitchell l-a vizitat pe Lazar și a petrecut trei zile stând de vorbă cu el. Ulterior, dr. Mitchell și-a afirmat convingerea că Lazar a fost implicat într-adevăr într-un proiect „negru“, de înalt nivel, convingere întemeiată pe gradul de cunoaștere dovedit de acesta în problemele respective. Mai târziu, dr. Mitchell a pornit o anchetă pe cont propriu privitoare la afirmațiile despre S-4.[12]

O PREZENȚĂ EXTRATERESTRĂ?

Să ne amintim că în timpul primului său interviu din martie 1989, Bob Lazar a fost întrebat dacă la S-4 se aflau extratereștri. „Ăă, aș vrea să schimbăm subiectul“, a răspuns el. I-am pus lui Bob aceeași întrebare în timpul uneia din discuțiile noastre.

„Nu știu, chiar nu știu“, mi-a răspuns el. „Știi, când intri pe o ușă și te uiți în jur, crezi că vezi ceva, dar când mai intri o dată, nu mai este nimic acolo – oamenii, configurația camerei s-a schimbat – cât credit poți să acorzi celor văzute?“

Bob a dezvăluit mai multe într-un interviu particular cu George Knapp, în 1989, deși a fost la fel de rezervat în a confirma că ceea ce a văzut putea fi un extraterestru. Cu această ocazie a subliniat că nu-i făcea deloc plăcere să vorbească despre aspecte ale experienței sale de la S-4 pe care nu le putuse verifica personal.

„OK. Dar ce ai văzut?“ a insistat George.

„Mergeam pe culoar la un moment dat și erau multe uși acolo – ușile care dau către hangar sunt mai mici decât celelalte și au mici ferestre pătrate de 9 sau 12 inch, chiar la nivelul capului. Sticla este brăzdată de sârme subțiri. Când am trecut pe lângă hangar am aruncat doar o privire și am remarcat – a fost doar o privire fugară – doi indivizi îmbrăcați în halate albe de laborator, cu fața către ușa pe care priveam eu. Cei doi se uitau în jos și discutau cu ceva mic cu brațe lungi. Am fost surprins. Am trecut mai departe, n-a durat decât o clipă imaginea aceea. Dar, habar n-am ce-ar fi putut fi.

Partizanii fenomenului OZN ar spune imediat «A fost un extraterestru – ai văzut un extraterestru!» Nu știu. Adică, se întâmplau acolo atât de multe lucruri stranii și se făceau tot atât de multe experiențe psihologice. Poate

au proptit o păpușă în fața celor doi și m-au determinat să trec pe acolo și să mă uit, doar pentru a-mi urmări reacția. Dar când m-am întors, am mers pe același drum, dispăruse și el și cei doi tipi. Așa că nu știu ce am văzut."

În documentul *UFO Cover-Up? Live*, realizat în 1988, Condor și Falcon pretindeau că extratereștrii nu numai că operau din cadrul bazei Area 51, dar aveau controlul complet asupra acesteia. Ar putea exista o doză de adevăr în acest scenariu? Bob s-a arătat sceptic când i-am pus această întrebare, dar măcar nu a respins total posibilitatea unei prezențe extraterestre.

„Unitatea ocupă un versant întreg al muntelui, iar eu aveam acces doar într-o mică zonă a birourilor și tot ce cunosc este doar coridorul care face legătura", a explicat el. „Restul ar putea fi raiul extratereștrilor, din câte știu. Poate nu au deschis niciodată ușa pentru a nu mă lăsa să văd ce se ascunde în spatele ei. Ar fi fost poate ceva înfricoșător. Așa că nu știu ce să spun. Nu *cred* că a fost cazul. Nu știu dacă există extratereștri în zonă. Și apoi, ce pierdere de timp ar fi fost acest efort de cercetare dacă ei ar exista într-adevăr!"

DOCUMENTELE INFORMATIVE

Este posibil ca Bob Lazar să nu fi văzut extratereștri ascunzându-se la S-4, dar a citit multe despre ei în cele aproximativ 120 de pagini informative pe care a trebuit să le studieze.

Gene Huff mi-a spus că documentele se refereau la câteva proiecte ultrasecrete, printre care „Galileo" (operațiunea discuri zburătoare), „Looking Glass" (studierea posibilității de a putea vedea înapoi în timp) și „Sidekick" (referitor la un armament de putere cu laser), toate în

cadrul proiectului „Overview". Bob nu a avut timp să citească tot materialul, s-a concentrat mai ales asupra acelor pagini care atingeau domeniul său de competență.

„Mare parte din informație avea legătură cu ceea ce ar fi trebuit să cercetez eu", mi-a spus Bob, „dar au fost multe lucruri pe care nici nu le-am înțeles."

„Este adevărat că la un moment dat s-a făcut un schimb de informații între extratereștri și câțiva oameni de știință și că a existat o altercație între ei, care s-a soldat cu mulți morți? Ai citit așa ceva în paginile informative?"

„Exact, *potrivit* celor citite acolo așa au stat lucrurile. Și cred că altercația a avut loc prin 1979. Nu-mi amintesc exact de la ce a pornit, dar avea legătură cu personalul de pază. Extratereștrii se aflau într-o cameră separată. Cred că era vorba de gloanțele pe care le purtau militarii însărcinați cu paza. S-a încercat să li se explice că nu puteau pătrunde în zonă cu gloanțe, era probabil riscant – gloanțele ar fi putut exploda datorită câmpului sau din altă cauză.

Îmi amintesc de fapt foarte puțin despre această poveste, ce știu este însă că fie cineva a încercat să intre în cameră cu gloanțe, fie a avut o pușcă în mână, fie altceva de genul acesta, cert este că oamenii de pază au fost uciși – loviți în cap. Nu se dă o descriere a celor întâmplate. Mi se pare că și savanții au fost uciși după aceea cu toții."

Se spune că incidentul ar fi condus la încheierea colaborării cu extratereștrii la Nevada Test Site.

Auzisem o poveste aproape identică de la Paul Bennewitz în 1985. „În 1979 s-a întâmplat ceva", îmi scria el. „Prin intermediul calculatorului, extraterestrul a spus că avusese loc o ceartă din cauza armelor... Șaizeci și șase au fost uciși, patruzeci și patru au scăpat." Incidentul a avut loc din câte se pare la o bază extraterestră din Dulce, New Mexico – și nu la Nevada Test Site.

Cum Bennewitz fusese intoxicat deliberat cu câteva doze de dezinformații i-am sugerat lui Bob că și documentele informative ar fi putut conține informații false. Nu a respins această posibilitate, dar a atras atenția că tot ce citise referitor la domeniul său de competență s-a dovedit a fi real, așa că se poate presupune că și restul materialului ar putea fi la fel de autentic. Câteva din aceste informații sunt cel puțin discutabile și este remarcabilă asemănarea cu informațiile (sau dezinformările) răspândite de Falcon și Condor.

În raport se făceau referiri la „Copii" („The Kids") – probabil micile făpturi care au pilotat cel puțin una din nave la S-4 – a căror planetă de origine se spune că ar fi fost Reticulum 4, a patra din sistemul Zeta Reticuli 2 (Falcon a menționat aceeași proveniență în documentarul realizat în 1988, dar spunea că planeta de origine era a *treia* dintr-un sistem solar binar).

Cele două stele ale sistemului Zeta Reticuli sunt similare soarelui nostru (de tip G2) și se află la aproximativ treizeci și șapte de ani-lumină de sistemul nostru solar, separate una de cealaltă de o distanță de aproape 350 miliarde de mile. Celor două stele le trebuie peste 100.000 de ani pentru a parcurge orbita în jurul centrului comun de gravitate. Amândouă, Zeta 1 și Zeta 2, sunt printre primele candidate în căutarea vieții existente în afara Pământului. Este foarte posibil ca ambele să aibă sisteme planetare asemănătoare cu al nostru.[13]

S-a afirmat în acele documente informative că omenirea este rezultatul unor „corecții" genetice periodice făcute de către extratereștri. Bob acceptă cu greutate o asemenea afirmație, după cum a subliniat într-un interviu particular cu George Knapp.

„Este mai ușor să digeri lucruri pe care poți pune mâna, pe care le poți atinge și cu care poți *lucra* apoi".

spunea el. „Asta n-ar fi o problemă. Dar când te lovești de lucruri imateriale, de religie – știți, de genul, am fost făcuți prin corecții progresive ale evoluției... este greu de acceptat fără o dovadă absolută. Singurul lucru absolut este că există un document *extrem* de secret care se referă la religie, document deosebit de voluminos. De ce trebuie însă să existe *vreun* document secret referitor la religie?"

Knapp a insistat ca Lazar să spună mai multe.

„Oh, te rog, este atât de nefiresc..."

„Nu-ți cer să spui ce crezi că se întâmplă cu adevărat; vreau doar să ne spui ce ai citit în acel raport, care ar putea fi cea mai secretă informație din lume."

„Este atât de bizar..."

„Bine. Am luat act de obiecțiunile tale! Ce scrie?"

„Că suntem «conteinere». Așa se pare că ne privesc extratereștrii; nu suntem altceva decât niște conteinere."

„Conteinere conținând ce?"

„Conteinere. Poate niște recipiente care conținem suflete. Poți dezvolta aici orice teorie dorești. Dar suntem conteinere și astfel se face referire la noi în documente; că religia a fost creată special pentru ca noi să avem anumite legi și reglementări, cu unicul scop de a nu distruge conteinerele."

După cum se presupune, Isus și alți doi conducători spirituali au fost creați prin inginerie genetică, în sensul că „au fost implantați în trupul pământenilor și nașterea lor a fost urmărită îndeaproape". O afirmație similară (mai ales despre Isus) a fost făcută de Richard Doty, în timpul discuției cu Linda Howe, în 1983.

Ideea nu este nouă și a fost lansată de mai mulți scriitori. Din anumite motive, aceasta ultragiază mulți credincioși creștini. Poate că ar trebui să remarce că multe pasaje din Biblie, deși pretabile la diferite interpretări, sugerează totuși posibilitatea unei origini de pe altă lume a

lui Isus, de pildă: arhanghelul Gavril o vizitează pe Maria, anunțându-i o zămislire neobișnuită; steaua de la Bethleem care i-a călăuzit pe Magi către locul nașterii; înălțarea fizică la „cer“, cu cei doi bărbați îmbrăcați în „straie albe“ alături; sau convertirea lui Saul pe drumul către Damasc, când Isus i s-a adresat sub forma unei „lumini mari“ în cer.

În plus, ar putea fi amintite extraordinarele puteri atribuite lui Isus precum și afirmațiile criptice făcute uneori de către acesta referitoare la orginea sa, ca de exemplu următoarea, menționată în Evanghelia după Ioan: „Voi sunteți din cele de jos; eu sunt din cele de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; eu nu sunt din lumea aceasta.“[14]

Ideea aceasta este oare chiar atât de extravagantă? Nu și în opinia dr. Barry Downing, de exemplu, teolog, titrat în fizică, a cărui carte, *Biblia și Farfuriile Zburătoare*, evidențiază dovezile legăturii extratereștrilor cu umanitatea de-a lungul întregii istorii biblice.[15]

Povestea lui Bob Lazar nu trebuie judecată după cele citite de el în documentul informativ, ci după aspectele experiențelor personale în cadrul bazei S-4. Bazându-mă pe discuțiile.mele cu el și pe cantitatea considerabilă de probe apărute ulterior, pot concluziona că a spus adevărul, deși am rezerve în privința unor informații prezentate de el și mă preocupă lipsa dovezilor (până acum) care să probeze studiile sale.

„Ei bine, spun adevărul – am încercat să dovedesc acest lucru“, insistă Bob Lazar. „Ceea ce se întâmplă acolo ar putea fi cel mai important eveniment din istorie. Este vorba despre contacte fizice și mărturii ale existenței unui alt sistem – o altă planetă, o altă inteligență. Este cu siguranță cel mai mare fapt istoric – punct. Asta este realitatea!“[16]

Note

1. Interviu cu autorul, 30 mar.1990.
2. Interviu cu autorul, 5 sep. 1990.
3. Interviu cu autorul, 30 mart. 1990.
4. KLAS-TV, Canal 8. P.O. Box 15047, Las Vegas, Nevada 89114, 1989.
5. *UFOs: The Best Evidence?*, KLAS-TV, 1990.
6. Interviu cu autorul, 30 mart. 1990.
7. KLAS-TV, 1989.
8. *UFOs: The Best Evidence?*, KLAS-TV, 1990.
9. England, Terry: „LA man joins the jet set – et 200 miles an hour", *Los Alamos Monitor*, 27 iun. 1982.
10. Ibid.
11. *UFOs: The Best Evidence?*, KLAS-TV, 1990.
12. Informații furnizate autorului de către Gene Huff, care l-a cunoscut pe dr. Mitchell în timpul întâlnirilor cu Bob Lazar.
13. *Astronomy*, dec. 1974.
14. Evanghelia după Ioan, 8:23.
15. Downing, dr. Barry H: *The Bible and Flying Saucers*, J.B. Lippincott Company, Philadelphia & New York, 1968.
16. Interviuri cu autorul, mar./apr. 1990; cu George Knapp de la KLAS-TV și Billy Goodman KVEG Radio, 1989. Bob Lazar a furnizat informații suplimentare într-o înregistrare video. Scrieți la: The Lazar Tape, 1324 S. Eastern Las Vegas, Nevada 89104.

10
Călătorie cosmică

Era în ziua de 13 mai 1988. Amiralul Bobby Ray Inman tocmai își încheiase scurta alocuțiune din timpul ceremoniei prilejuite de instalarea noului supercomputer ultra secret al National Security Agency în cadrul Institute for Defense Analysis, unde Inman fusese director. Alături de tribuna vorbitorilor de la University of Maryland's Science and Technology Center se afla fostul specialist al misiunilor NASA, Bob Oechsler, așteptând un moment prielnic pentru a-l aborda pe acum pensionatul șef al serviciilor de informații, care în timpul prodigioasei sale cariere fusese director atât al National Security Agency cât și al Naval Intelligence.

Amiralul și-a încheiat discursul de rămas-bun și, din fericire, a pornit în direcția lui Oechsler. „Scuzați-mă, domnule amiral", i-a spus Oechsler oferindu-i cartea sa de vizită, „Aș fi foarte încântat dacă m-ați putea pune în legătură cu cineva care să îmi dea informații despre MJ-12."

Inman a studiat cartea de vizită, care prezenta pe scurt calificarea lui Oechsler în robotică și sisteme de supraveghere a deplasării, apoi l-a privit drept în ochi pe Bob. Înclinând ușor din cap și zâmbind pe jumătate, amiralul a pus cu grijă cartea de vizită în buzunarul de la piept al hainei sale. „OK!" a răspuns el cu un accent texan.

Cei doi bărbați și-au dat mâna și Inman s-a îndreptat grăbit, lăsându-i lui Oechsler impresia clară că știa cu precizie ce i se cerea.

Activitatea impresionantă a amiralului în cadrul Intelligence Community, implicarea sa în proiecte și organizații cu specific tehnologic, precum Brookings Institution, Council on Foreign Relations, Defense Science Board, ca și Institute for Defense Analysis, l-au îndreptat pe Bob către acesta cu cererea sa. „Cred că nimeni altcineva din țară nu este mai în măsură să conducă cea mai importantă operațiune secretă din istoria omenirii", afirmă el.[1]

Născut în 1931, Bobby Ray Inman a absolvit University of Texas în 1950 (cu BA) și a intrat în US Navy (Naval Reserve) în 1952 unde a lucrat timp de doi ani pe portavioane și a executat uneori misiuni la Londra și Paris. Din 1965 până în 1967 a fost asistent la Naval Attaché, Stockholm. Tot în această perioadă a devenit specialist în analiza pentru NSA's Navy Field Operational Intelligence Office. În 1972 a fost numit asistent al șefului de cadre al serviciilor de informații, Office of the Commander of the Pacific Fleet. Doi ani mai târziu, Inman a devenit director al Naval Intelligence, funcție pe care a deținut-o până în 1976, când a fost avansat viceamiral. După un an, timp în care a fost director adjunct al DIA, a fost numit director al NSA până în anul 1981, când a fost avansat la gradul de amiral și numit director adjunct la CIA[2].

Inman s-a retras din serviciul guvernului în 1982 și este în prezent președinte și șef executiv al unei companii specializată în microelectronică cu sediul în Texas. În iulie 1990 a fost numit în Comisia prezidențială Foreign Intelligence Advisory Board.

Bob Oechsler, fiul unui pilot din Air Force, și-a întrerupt cursurile la University of Maryland pentru a se înrola în Air Force în 1968, servind mai ales în American Force Radio and Television Service, în zona continentală a Statelor Unite. În timpul războiului din Vietnam Bob s-a aflat și în Cambodgia, Tailanda și Laos. O parte a activită-

ții sale din această perioadă necesita o verificare Top Secret întrucât lunar un elicopter îl ducea într-o zonă demilitarizată (DMZ) pentru a filma prototipurile unor arme secrete. La întoarcerea în Statele Unite a lucrat un an și jumătate la baza Wright-Patterson AFB. După ce a părăsit Air Force în 1972, s-a reîntors la University of Maryland și apoi s-a angajat la NASA, la Goddard Space Flight Center din Greenbelt, Maryland, specializându-se în analiza tehnică a misiunilor. Printre proiectele la care a lucrat se afla și International Ultraviolet Explorer și Apolo-Soyuz Test Project.

Bob a părăsit NASA și este în prezent președinte al Robots Internationale, Inc., unde este un deschizător de drum în domeniul controlului siguranței deplasării, pentru care a primit laude de la Camera de Comerț a Statelor Unite. Ca expert în robotică în domeniul aplicațiilor tehnologice a ținut conferințe la Franklin Institut din Philadelphia. Este de asemenea Assistant State Director la Mutual UFO Network (MUFON) din Maryland, precum și director la Annapolis Research and Study Group. Din 1968 Bob este crainic, iar în 1987 a început un program difuzat în toată țara, *UFOs Today*. În cadrul acestei emisiuni, organizată de „21st, Century Radio“, al cărui director este dr. Robert Hieronimus, și American Radio Networks, sunt invitați martori și cercetători ai fenomenului OZN.

La sugestia mea, Bob a restabilit legătura cu amiralul Inman telefonându-i în iulie 1989. După ce i-a reamintit întâlnirea avută cu un an înainte, i-a solicitat o îndrumare în efortul nostru comun de cercetare. Obiectivul final: accesul într-o navă pentru un studiu tehnic și, poate, prezentarea rezultatelor acestuia publicului. I-am solicitat ajutor și amiralului lord Hill-Norton, fost șef al Defence Staff, care încercase, fără rezultat, să străpungă scutul de secret de stat care înconjoară fenomenul OZN.

„Am pierdut mult timp cercetând fenomenul", a început Bob. „Și, din punct de vedere tehnologic, consider că aș putea avea lucruri foarte interesante de oferit. Desigur, m-ar bucura să obțin o îndrumare în anumite domenii... din partea amiralului lord Hill-Norton și a domnului Good...Într-o oarecare măsură cei doi colaborează, Timothy Good în calitate de consultant. Amiralul lord Hill-Norton este de-a dreptul furios că nu poate căpăta nici o informație despre aceste materiale... I-am sugerat lui Timothy că singura persoană pe care o cunosc, în măsură să-l ajute – dacă ar fi posibil să cauți informații dincolo de granițele țării – sunteți dv."

„Ce domeniu vă interesează în general?" a întrebat Inman.

„Două lucruri", a răspuns Bob. „În primul rând, în urma cercetărilor făcute, am rămas cu impresia că se manifestă să zicem o dihotomie, se pare că există un program de îndoctrinare a opiniei publice cu scopul de instruire în legătură cu realitățile implicate aici. În al doilea rând, este vorba de o problemă referitoare la măsurile de securitate și la nivelul celor în măsură să cunoască aceste lucruri. Am posibilitatea să influențez o mare masă de public. Am o emisiune difuzată cu regularitate în toată țara pe această temă... Sunt în legătură cu toate organizațiile importante. Am petrecut optsprezece luni investigând situația din Gulf Breeze... M-am concentrat asupra resturilor tehnice și am studiat o mare parte din lucrurile care nu mergeau bine pe coasta Chesapeake Bay, colaborând cu Electromagnetic Continuity Analysis Center și cu proiectele EMP [Electromagnetic Pulse]."

„Acestea reprezintă domenii în care eu sunt total depășit", a răspuns Inman. „Când am luat hotărârea de a mă retrage, acum șapte ani, a fost o decizie conștientă de a rupe relațiile cu US Intelligence Community. În calitate de

consultant al Defense Science Board, în ultimii șapte ani, am realizat câteva expuneri ocazionale în legătură cu Embassy Security Survey. Dar marea majoritate a eforturilor mele din acești ani s-au axat pe competitivitatea industrială în aplicarea științei și tehnologiei în lumea comercială. Deci, în privința multor lucruri – cel puțin așa am înțeles eu din discuție că i-ar interesa pe dl. Good și Piter Hill-Norton – pot spune că acestea aparțin unor domenii în care am avut o oarecare specializare, dar asta se întâmpla acum șapte ani. Ținând cont de rapiditatea cu care evoluează lucrurile, șansele ca puterea mea de înțelegere să pătrundă sensul lor, scad continuu."

„Să înțeleg că există un dialog între civilizații... în ziua de azi?", a întrebat Bob.

„Păi, bănuiesc că ar trebui să întreb cu cine are loc dialogul. Între care părți?"

„Păi, între părțile care se presupune că se află în spatele tehnologiei acestor aparate de zbor, nu-i așa?"

„Sincer, nu știu. Nu am nici o poziție. Nu am indicii care să-mi sugereze existența unor dialoguri în derulare. Încerc să mă gândesc cine ar putea fi în Washington mai aproape de aceste informații, care ar putea să îți ofere măcar o îndrumare... Directorul adjunct pentru știință și tehnologie de la CIA se numește Everett Hineman. Este pe cale să iasă la pensie chiar anul viitor. Asta l-ar putea face cumva mai dispus să vorbească... Când am colaborat cu el în ultimii trei ani ai activității mele, mi s-a părut o persoană foarte integră și un om plin de bun simț. Ca punct de plecare este clar că ar putea fi primul de pe listă. În comunitatea restrânsă a celor care au lucrat în serviciile de informații și, după pensionare, au păstrat contactul cu acestea se află un amiral în retragere, fost director al Navei Intelligence, pe nume Sumner Shapiro... Gradul său de competență este iarăși foarte înalt, integritatea sa,

deosebită. Dacă are vreo informație din domeniile care vă interesează, asta nu mai știu, întrucât nu mai păstrez legătura cu el. Acestea sunt două persoane care cel puțin se află în zona pe care o studiați și care au o viziune asupra mersului lucrurilor în prezent. Nu știu exact. În cazul meu nu am nici o părere".

„Anticipați că vreunul din vehicolele recuperate ar putea deveni vreodată accesibil cercetării tehnologice? În afara cercurilor armatei?", a întrebat Bob.

„Încă o dată, sincer, nu știu" a replicat amiralul Inman, „*Acum zece ani răspunsul ar fi fost nu. Dar cum cu trecerea timpului au devenit mai deschiși, ar fi o posibilitate*. Încă o dată, dl. Hineman este probabil persoana cea mai indicată căreia să i se pună această întrebare..."[3]

CARTIERUL GENERAL CIA

Bob Oechsler a aranjat să-l întâlnească pe Everett Hineman la sediul CIA din Langley, Virginia în ziua de 10 august 1989. În octombrie 1989, în timpul șederii mele în casa lui Bob, din Annapolis, Maryland, acesta mi-a relatat amănunte referitoare la întâlnirea sa cu Hineman.

„După ce am pătruns în clădire am fost condus într-o cameră de pază de la etajul întâi", a început el. „Au cerut un însoțitor de la Office of Science and Technology, care m-a condus la etajul șase, unde, nu după mult timp, mă aflam în biroul directorului adjunct pentru știință și tehnologie."

Întâlnirea cu Hineman s-a dovedit a fi o decepție. Bob adusese cu el o mapă plină cu extraordinare fotografii color, făcute de Ed și France Walters în Golful Breeze, Florida.[4] A început prin a discuta despre tehnica uneia

dintre nave aleasă din colecția amplă de fotografii, urmărindu-l cu atenție pe Hineman pentru a-i observa reacțiile.

„Nu numai că a spus că nu avea cunoștință despre evenimentele din Golful Breeze", a spus Bob, „dar nici nu știa unde se află golful. Evident, nu părea să fi văzut aceste fotografii înainte, deși nu știu cum ar fi fost posibil acest lucru. Ar fi trebuit să știe, după părerea mea, că Joint Chiefs of Staff s-a întrunit la Pensacola în august 1988."

Bob a adus apoi în discuție povestea lui Lazar despre S-4, comentând presupusul reactor cu antimaterie și generatoarele gravitaționale. Din nou, însă, părea să nu știe nimic despre S-4 sau Area 51. „N-a fost impresionat câtuși de puțin când am rostit cuvintele Area 51 de la baza Nellis Test Range, dar a părut mai interesat de S-4 și a fost intrigat de insinuarea mea că guvernul ar deține farfurii zburătoare – farfurii zburătoare funcționale. De fapt, în acest moment al discuției, s-a dus către birou, a ridicat telefonul și a avut o scurtă conversație cu secretara; ceva despre rezervarea unui bilet către Las Vegas. A făcut chiar comentariul că va verifica personal aceste afirmații."

Pe parcursul întâlnirii, Hineman a părut destul de nervos, din câte își amintește Bob. „Am avut senzația că tema discuției îl punea în încurcătură."

S-ar putea să fi fost chiar așa. Presupunând că ar fi avut cunoștință despre aceste chestiuni, este puțin probabil că Hineman ar fi dezvăluit o cât de mică informație față de cineva care nu deținea o autorizație corespunzătoare.

Bob sperase să fie îndrumat către alte materiale legate de acest fenomen. Unul dintre obiectivele sale, care fusese propus de regretatul dr. Dan Overlade, era de a încerca să stabilească o conduită pentru psihologii și oamenii de știință preocupați de cazurile de răpire, astfel încât să poată câștiga o privire de ansamblu asupra naturii fenomenului. „Problema este că ei habar nu au care este

cauza acestui fenomen", explica Bob. „Avem de a face doar cu un fenomen pur psihologic, un fenomen fizic sau cu ceva totalmente în afara domeniului practicii psihiatrice?"

Bob și-a exprimat speranța că cercetătorilor li se vor putea oferi informații verbale sau scrise sau că li s-ar da un număr de telefon unde ar putea contacta cele mai bine informate persoane din CIA în legătură cu acest fenomen. Hineman a răspuns că va demara o anchetă în acest sens.

O altă propunere făcută de Bob se referea la necesitatea redactării unui raport independent cronologic, despre implicarea guvernului în controversata problemă OZN; subliniind că, după părerea lui, deciziile luate și acțiunile întreprinse de către guvern au fost întrutotul justificate.

„M-am oferit să conduc întocmirea unui astfel de raport", mi-a spus Bob, „arătând că aș fi avut nevoie de o autorizație pentru accesul la toate activitățile legate de OZN și că aș fi colaborat îndeaproape cu ei, în vederea păstrării exactității în relatarea evenimentelor."

Aceste propuneri ar putea părea naive, dar nu trebuie să uităm că întâlnirea cu Hineman a fost sugerată de amiralul Inman, unul dintre cei mai bine informați oameni din Intelligence Community, mai ales pentru îndrumările pe care le putea oferi Hineman. În cazul lui, însă, se pare că a fost zadarnic.

„În final, după o discuție de aproape patruzeci și cinci de minute, a încercat să-mi demonstreze că nu știa absolut nimic despre farfuriile zburătoare", a spus Bob. „S-a angajat că fie el, fie altcineva, va lua legătura cu mine în cursul săptămânii următoare."

Hineman a sunat în ziua de 1 septembrie, după primirea unui memento, ziua în care trebuia să se pensioneze. „Nu întrevăd nici o șansă pentru afacerea pe care ați sugerat-o când ați fost aici", a început el. „Am făcut niște verificări împreună cu câțiva oameni și nu este nevoie să

întreprindem nimic în această direcție; cel puțin pentru moment. Vă mulțumesc pentru interes și apreciez *vizita* făcută."

„Am fost în Las Vegas?" a întrebat Bob.

„Eu personal, nu."

„Sunteți în măsură să confirmați documentele pe care vi le-am prezentat, bănuiesc, nu?"

„Nu. Concluzia mea diferă de a dv."

„Într-adevăr?"

„Da. Așa că vă mulțumesc pentru interes."

Bob s-a simțit frustrat de răspunsul primit la propunerile sale. „M-a mirat că nu s-a referit mai ales la propunerea în legătură cu psihologii", a spus el, „deoarece după părerea mea era cea mai importantă chestiune pe care o ridicasem acolo și care mi se părea că impunea o acțiune din partea lor. Am fost oarecum dezamăgit văzând că nu aveau de gând să facă nimic în acest sens. Am fost de asemenea surprins de remarca sa referitoare la S-4, întrucât nu țin minte să-i fi oferit nici o concluzie. N-am făcut decât să-i prezint niște date pe care le primisem, așa că nu știu la ce se referea..."

NAVAL INTELLIGENCE

Cele două întâlniri cu amiralul în retragere Sumner Shapiro, fostul director al Naval Intelligence, s-au dovedit mult mai fructuoase pentru Bob.

Cariera lui Shapiro include doi ani ca Assistant Naval Attaché la Ambasada SUA din Moscova (1963-1965) și doi ani ca Deputy Assistant Chief of Staff Intelligence (Office of Naval Intelligence) din Londra (1967-1969). După ce a funcționat ca Assistant Chief of Staff, Intelligence pentru US Atlantic Fleet, a fost numit director ad-

junct al NI în 1977. Din 1978 până în 1982, Shapiro a fost director al NI, iar la retragerea din marină a lucrat ca director comercial la BDM Corporation.

După părerea lui Bob, Shapiro a sugerat că Statele Unite dețineau vehicule spațiale extraterestre. Mai mult chiar, se pare că a insinuat că el însuși a studiat de aproape o astfel de navă.

„Are diplomă de inginer“, îmi explica Bob, „și pot spune că era de-a dreptul fascinat de anumite aspecte tehnice, *a pipăit* obiectul acela, fără îndoială. Mi-a povestit cum a fost desfăcut bucăți, împachetat și expediat în camioane la diferite laboratoare. Nu mi-a precizat unde se aflau aceste laboratoare: era atent să nu încalce prea evident consemnul de apărare a informațiilor secrete.“

L-am întrebat pe Bob dacă fostul șef al spionajului a confirmat existența unui reactor cu antimaterie, precum cel descris de Lazar.

„Ei bine, eu zic că a fost o confirmare, părea realmente fascinat de reactorul cu antimaterie, mi-a descris destul de bine cum arăta, mărimea, greutatea. A spus că era foarte greu pentru dimensiunile sale. N-am auzit nimic până acum din partea cuiva din Intelligence Community care să se potrivească celor spuse de Lazar, cu excepția referirii la reactorul cu antimaterie.

Unul dintre lucrurile cele mai surprinzătoare a fost descoperirea modului de interconectare a componentelor navei. Obiectul era desfăcut bucăți și se pare că după ce era asamblat arăta ca una din acele cutii orientale: nu putea fi deschisă dacă nu cunoșteai exact locul unde să apeși... pentru a dezmembra obiectul trebuie parcursă o secvență precisă. Asamblarea părții componente este o procedură complicată, dar dacă o cunoști devine relativ simplă.“

În cartea sa *Behind the Flying Saucers*, apărută în 1950, Frank Scully relata că o navă recuperată s-a dovedit

a fi asamblată din segmente, care erau potrivite în niște caneluri și erau nituite apoi în jurul platformei de bază. Nava era ingenios îmbinată, scria el, și dezmembrarea ei s-a făcut cu mare atenție.[5] În 1958, dr. Olavo Fontes a fost înștiințat de oficialități din serviciul de informații al marinei braziliene că, în momentul respectiv, în lume fuseseră recuperate șase discuri zburătoare: 3 în Statele Unite, iar celelalte în deșertul Sahara, Insulele britanice și Scandinavia. „Toate sunt construite dintr-un metal foarte ușor, asamblate din segmente care se îmbină în niște șanțuri adânci și sunt fixate prin nituri, în jurul bazei“, dezvăluia el într-o scrisoare particulară a cărei copie mi-am procurat-o. „Pe suprafața exterioară a navelor nu se vede nici o urmă a acestor îmbinări…“[6]

L-am întrebat pe Bob dacă a aflat ceva de la Sumnar Shapiro în legătură cu zborurile de încercare făcute cu aceste nave.

„Nu cred să fi menționat vreodată ceva despre zboruri de încercare sau altceva asemănător“, mi-a răspuns el. „Știi, mi s-a părut că întinsesem prea mult coarda și oricum consideram puțin prematur să discut, despre dinamica operațională, aspecte de navigație sau alte lucruri de acest gen! Chiar că n-am discutat nimic despre navă ca întreg sau despre caracteristicile funcționale, nimic altceva în afara caracteristicilor operaționale ale componentelor.“

Deși la prima întâlnire (într-un restaurant din Virginia, spre sfârșitul anului 1989) Shapiro se arătase cordial, la a doua a fost mult mai rece. Discuția a avut loc la amiral acasă, în Virginia, în ziua de 21 iunie 1990 și s-a încheiat destul de brusc. „Prima oară fusese parcă mai *descătușat*, nu părea să-și facă probleme de conștiință“, îmi spunea Bob. „La a doua întâlnire a adoptat o atitudine mult mai protocolară, probabil fiindcă mă suspecta că motivul declarat al prezenței mele acolo era doar un pretext.“

PROIECTUL COSMIC JOURNEY

La începutul lui septembrie 1989 am primit o scrisoare de la directorul unui grup, Special Development Group, asociat cu Ringling Brothers și cu Barnum and Bailey International, o uriașă corporație de divertisment patronată de Kenneth Feld Productions, care este cunoscută mai ales pentru circurile sale. Directorul a menționat că unul dintre colegii săi asistase la prelegerea ținută de mine în cadrul sesiunii MUFON de la Las Vegas, din luna iulie a aceluiași an. „Corporația noastră desfășoară o activitate extensivă de cercetare pe această temă“, scria el, „deoarece ne pregătim pentru un turneu internațional, care pe lângă distracție va include și o prezentare de informații exacte. Am fi foarte bucuroși să ne putem întâlni cu dv., cât mai curând cu putință, pentru a discuta despre fenomenul de mușamalizare a aspectelor OZN.“[7]

I-am răspuns, exprimându-mi rezervele cu privire la asocierea subiectului OZN cu o companie de circ, și am acceptat întâlnirea. Răspunsul lor a sosit cu următoarea poștă:

> Organizații precum NASA, United State Government, Rockwell International au fost de acord să colaboreze la realizarea secțiunii principale a spectacolului nostru, viitorul spațiului și cuceririlor științifice prezise pentru următorii 100 de ani. Inițial au avut rețineri, nu datorită faptului că dețineam circuri, ci pentru modul decent de abordare a subiectului OZN. Am reușit să le alungăm temerile...[8]

În urma unor conversații telefonice am fost invitat să devin „consultantul oficial în cercetarea OZN“ al Special Development Group. Pentru aceasta trebuie să fac mai întâi o vizită în Orlando, Florida, spunea directorul. Cum

urma să vizitez Golful Breeze în octombrie, am aranjat să zbor cu această ocazie și la Orlando. Din păcate, au apărut probleme în programarea curselor aeriene, făcându-mi imposibilă călătoria și am fost obligat să amân întrevederea.

Când am ajuns înapoi în Anglia, directorul m-a anunțat prin telefon că pregătirea spectacolului a ajuns într-un punct critic. „Căutam o modalitate și o formă de a construi secțiunea noastră despre OZN în cadrul acestei reprezentății deosebite", explica el, „și încercam să decidem care este cea mai bună metodă de a continua spectacolul cu o expoziție despre OZN-uri, organizată pe o suprafață de 5.000-6.000 ft^2. Am vrea să fim siguri că, dacă discuțiile noastre au fost fructuoase, putem conta pe sprijinul dv. sau, eventual, poate ne indicați un nume sau ne puneți în legătură cu cineva care ne-ar putea ajuta în aducerea la îndeplinire a acestui proiect."[9]

Am menționat că prietenul meu Bob Oechsler era singurul calificat să le dea o mână de ajutor, nu numai datorită competenței sale ca cercetător OZN ci și pentru pregătirea sa ca specialist al misiunilor NASA și ca inginer proiectant. (Mai târziu am aflat că Jun-Ichi Yaoi, binecunoscut director de televiziune și cercetător OZN, care a fost solicitat să colaboreze pentru expoziția din Japonia, l-a recomandat de asemenea pe Bob.) Directorul mi-a mulțumit pentru recomandare, iar Bob a luat legătura cu el mai târziu. N-am mai avut de atunci vești de la Special Development Group.

După cum am aflat, Bob era mai potrivit decât mine pentru postul respectiv, în parte datorită trecutului său la NASA, care l-a ajutat să se facă iute îndrăgit de echipa NASA care colabora la acest proiect. Poate și activitatea sa anterioară din cadrul Air Force a fost un alt factor care a contribuit la decizia angajării sale, precum și contactele pe care le avea în Intelligence Community.

Împreună cu Bob am discutat adesea despre diferite tentative oficiale de îndoctrinare a opiniei publice cu privire la fenomenul OZN, tentative abandonate invariabil, dintr-un motiv sau altul. Astfel de încercări s-au făcut cu Bob Emenegger, Linda Howe, Bill Moore. Ne-am gândit că poate și reprezentația respectivă era o altă tentativă de acest fel. După cum s-a dovedit ulterior, am avut dreptate.

Bob s-a întâlnit cu Special Development Group în Orlando, în noaptea de 1/2 noiembrie 1989 și, după semnarea unui angajament de păstrare a secretului, i s-a făcut o prezentare succintă a proiectului, cunoscut sub numele de „Cosmic Journey" (călătorie cosmică). Reprezentația se voia o perspectivă istorică internațională asupra programelor spațiale americane și sovietice. Printre participanți se aflau foștii astronauți Alan Bean, Charles „Pete" Conrad, Gene Cernan și Alexei Leonov. Proiectul avea aprobarea președintelui George Bush, a vicepreședintelui Dan Quayle și a National Space Council (o organizație cu sediul la Casa Albă și aflată sub protecția Executive Order.)

Beneficiind de sprijinul oferit de NASA și de Rockwell International, expoziția urma să prezinte o machetă în mărime naturală a metroului american, purtând numele *Ambassador*. Suprafața pe care se întindea expoziția acoperea 134.000 ft^2, din care 15.000 ft^2 reprezentau „tabăra spațială". Aproape o treime din expoziție urma să înfățișeze OZN-uri și extratereștri. O sală de 600 de locuri fusese transformată în nava spațială Bâo-Tech, iar în afara spectacolului fusese amenajată o zonă plină de chioșcuri unde se vindeau publicații și alte materiale referitoare la OZN-uri. Pe lângă toate acestea, proiectul trebuia să pună un program educațional tridimensional care s-ar fi publicat în 25.000 de școli din Statele Unite, cu începere de la 1 ianuarie 1990. Organizarea acestui spectacol itinerant trebuie să fie încheiată inițial până în 1 septembrie 1990.

„Interesul lor față de mine avea mai multe aspecte", îmi spunea Bob, „concentrându-se asupra legăturilor mele în cadrul Intelligence Community referitoare la OZN-uri, a activității mele anterioare la NASA. Un interes deosebit l-au manifestat pentru colaborarea mea limitată la proiectul unei firme canadiene care a montat un braț pneumatic și de asemenea pentru experiența mea în robotică în domeniul dispozitivelor sofisticate de telecomandă pentru roboții specializați, pe care ei voiau să-i folosească drept ghizi în cadrul expoziției itinerante."

ÎNTÂLNIREA DE LA PENTAGON

La 13 noiembrie 1989 Bob s-a prezentat la Pentagon în Washington, DC, pentru a se întâlni cu un general care era legătura pentru proiectul Cosmic Journey în cadrul Intelligence Community. Controlul de securitate a inclus și trecerea printr-un tip neobișnuit de ecran electronic, din câte mi-a spus Bob.

„Semăna cu un detector de metale din cadrul securității aeroporturilor, dar am avut o senzație ciudată de parcă aș fi trecut printr-un fel de sită, ca atunci când pășești printr-o ușă sau fereastră pentru protecție împotriva țânțarilor, dacă poate face cineva vreodată acest lucru. Mi-a lăsat senzația unor furnicături în regiunea corticală a creierului; se pare că mi-a afectat întreaga suprafață cerebrală: ambele emisfere cerebrale fuseseră atinse.

Oarecum amețit, dar păstrându-mi totuși echilibrul destul de bine, am ajuns la biroul generalului însoțit de un om de pază. Acesta a ciocănit la ușă o singură dată și fără să mai aștepte răspuns a deschis-o și m-a introdus înăuntru. L-a salutat scurt pe general și a închis ușa în urma mea. Generalul, care se pregătea să încheie o convorbire tele-

fonică, m-a salutat cu un surâs larg și mi-a oferit un scaun în apropierea costisitorului său birou din lemn de cireș. L-am recunoscut imediat din fotografiile pe care mi le arătaseră cei din echipa spectacolului la întrunirea din Orlando, când mi-a fost prezentat Cosmic Journey.

Prima mea observație s-a referit la felul în care m-a afectat trecerea prin mașinăria de securitate de la intrare. „Ce reprezintă?" am întrebat eu. A râs, evitând să-mi răspundă la întrebare, spunându-mi. „Blestemăția aia mi-a dat dureri de cap în primele două săptămâni când am ajuns aici!"

A trecut imediat la discuția despre expoziția organizată de Cosmic Journey. Dorea să știe de unde intenționam să obțin materialele pentru chioșcuri, pentru a prezenta fotografii și rapoarte despre evenimente OZN și întâlniri, din ce arhive militare și așa mai departe. I-am arătat că nu ajunsesem atât de departe cu planificarea și că speram în îndrumarea pe care mi-o putea oferi el în această problemă precum și în altele. Mi-a indicat că NASA și NPIC (National Photographic Interpretation Center) ar fi un bun punct de plecare.

NPIC, înființată de CIA în 1961 și dotată cu specialiști în analiză angajați de CIA și DIA, este localizată într-o clădire cu șase etaje, Federal Building 213, aflată la intersecția străzii M cu First Street, la opt blocuri depărtare de Capitoliu, pe Jersey Avenue, în Washington, DC, și arăta ca un depozit din cărămidă. Mare parte din activitatea desfășurată aici este dedicată analizei fotografiilor luate din avioanele spion și din sateliți.[10]

„Unul dintre cele mai șocante elemente ale discuției a fost referirea la prezentarea în cadrul expoziției a unui cadavru de extraterestru conservat într-un recipient criogenic", a continuat Bob. „Generalul a descris recipientul ca un sicriu provenit dintr-o viitoare eră spațială, cu o

lampă strălucind albastru sub un capac transparent de lexan, fixat ușor înclinat astfel încât să nu arate chiar ca un coșciug. Se pare că generalul era preocupat de folosirea obiectului autentic în locul machetei și s-a interesat despre cum credeam eu că va reacționa opinia publică. M-a întrebat dacă publicul va crede sau nu în realitatea acestei expoziții și cum ar putea fi autentificată aceasta printr-un fel de plachetă oficială. Am sugerat că obiectul putea fi însoțit de un raport de autopsiere și fotografii color, ceea ce ar acorda un plus de credibilitate."

Bob insistă asupra faptului că ideea de a prezenta un cadavru extraterestru i s-a părut că este luată foarte în serios. „De fapt, am rămas cu impresia că au o mulțime de cadavre din care ar putea alege!" mi-a spus el.

„Generalul avusese de asemenea aceleași griji și în privința expunerii unei nave reale în loc de machetă și avea îndoieli despre fezabilitatea prezentării unui vehicul autentic într-un decor adecvat. Am sugerat că în cazul obiectului real ar fi de preferat dacă s-ar permite accesul publicului la bord. Obiectivul proiectului era să înlăture monopolul asupra acestor experiențe și să fie interactiv.

Un alt subiect abordat în cadrul discuției a fost implicarea mea în expertizele în robotică și rolul minor pe care l-am avut în realizarea brațului pneumatic, a cărui destinație inițială era să furnizeze un ajutor vital astronauților și, în același timp, folosea drept instrument pentru repararea sateliților aflați pe orbită.

Expertiza mea asupra roboților specializați l-a convins de posibilitățile inovatoare în privința sistemelor de comandă – mai ales proiectarea reconfigurată a prototipului. În urma discuției am făcut o călătorie de specializare la Houston și ulterior am colaborat la reconfigurarea brațului pneumatic din forma sa adaptată mediului de imponderabilitate la o formă funcțională în mediul gravi-

tațional. Acesta urma să fie exponatul central în cadrul proiectului Cosmic Journey.

Am discutat și despre organizarea manifestării pe tema OZN dinaintea spectacolului și despre concepția artistică a acestuia din urmă. Mi-am exprimat obiecțiile în legătură cu nava spațială Bio-Tech și cu conceptul în ansamblu de agresiune de tip militar. După părerea mea, acest concept nu se încadra în obiectivele proiectului bazate pe fapte reale. Poate că părerea mea era cea nerealistă...

Nu am nici o îndoială că generalul știa mult mai mult decât mine despre acest subiect. Era evident că încerca să obțină opinia mea în anumite privințe, iar eu mi-am exprimat-o deschis. Unica surpriză a constituit-o conștientizarea nivelului de informații pe care le vehiculam. Nu-mi trecuse prin minte că generalul ar fi putut avea vreo legătură cu organizația care-mi supraveghea orice mișcare și conversație. Am fost foarte surprins când acestuia i-a scăpat că dacă tot mă duc la Dallas la sfârșit de săptămână, va aranja ca cineva de la Carswell AFB să ia legătura cu mine. Nu știu dacă mi s-a spus clar că voi fi întâmpinat la aeroport sau mă va căuta mai târziu, în timpul șederii mele acolo, dar sunt absolut convins că nu menționasem nimănui planurile mele de călătorie.

Întâlnirea s-a încheiat și a părut fructuoasă pentru ambele părți. Am fost condus către ieșire pe un alt drum decât cel pe care venisem.

Deși am așteptat un semn de viață din partea generalului, nu l-am mai văzut și nici nu am primit vreun telefon de la el. Fără îndoială că în momentul în care a fost întreruptă subvenționarea proiectului, generalul a abandonat această preocupare. De fapt singura dată când am auzit pomenindu-i-se numele a fost la sosirea mea la baza aeriană NASA, Ellington, unde mi-au fost verificate actele de

către ofițerul de serviciu. De la întâlnirea la Pentagon nu l-am mai revăzut."

Nu încape îndoială, în opinia mea, că relațiile lui Bob din cadrul Intelligence Community, precum și implicarea sa în proiectul Cosmic Journey, au făcut din el o țintă pentru supraveghere. Deși comentariul generalului îl pusese pe gânduri, evoluția ulterioară a evenimentelor l-a surprins total nepregătit. La Dallas n-a fost contactat de nimeni de la Carswell AFB, dar cele care s-au petrecut în prima seară acolo au fost atât de bizare încât l-au făcut pe Bob să se îndoiască de sănătatea sa mintală.

INTERVENȚIE EXTRATERESTRĂ

În ziua de 17 noiembrie 1989, în vreme ce se relaxa cu un cocktail în față într-un local din Dallas, împreună cu o prietenă, Melanie King, Bob a avut brusc o senzație aproape indescriptibilă, similară celei relatate de un martor din cazul Colorado (vezi Capitolul 3). Senzația, care n-a durat mai mult de treizeci de secunde, a început cu o serie de „valuri" de energie în ceafă, simultan cu inducerea unei acute senzații de panică. „O întreagă gamă de memorii, informații și emoții a fost retrăită și generată cu o viteză nemaipomenită", încerca Bob să explice.

Melanie, care stătea alături, n-a simțit nimic, dar a realizat că ceva nu era în regulă din expresia de panică de pe fața lui Bob. Acesta conștientiza prezența unui bărbat, stând în picioare la o oarecare distanță în fața lui. Era, nu știe de ce, convins că bărbatul era responsabil de „intruziunea" mentală. Individul părea să se apropie de treizeci de ani, avea cam 6 picioare (1,8 m) înălțime, părul deschis la culoare și „pielea netedă, de un bronz arămiu", spunea Bob.

„Am sărit în picioare și arătând cu degetul către el am strigat *El este!* Melanie s-a repezit către ieșirea pe unde dispăruse tipul, a alergat după el și l-a ajuns din urmă. Eram de-a dreptul înfricoșat, mă uitam în jur după ajutor, ca un șoarece înghesuit într-un colț căutând o cale de scăpare. După puțin timp Melanie s-a întors și i-am putut citi în priviri consternarea. Mi-a spus că l-a ajuns din urmă, l-a depășit, s-a oprit și l-a privit drept în ochi. Dar bărbatul nu s-a uitat la ea; parcă nici n-ar fi existat – a trecut chiar pe lângă ea. De fapt, la întoarcere, Melanie începuse să se îndoiască de cele văzute. „Nu se poate“, a spus ea. „Pupilele sale aveau formă de romb – pe lateral – știi, cum au pisicile pupilele verticale, la el erau orizontale.“

Senzația din ceafă i-a amintit lui Bob de mașina de securitate de la Pentagon, care-i produsese „furnicăturile“ pe creier. Era oare vreo legătură? Consecința imediată a acestei întâlniri a fost o mâncărime agasantă în frunte, care a durat aproape treizeci de minute, o senzație care nu apăruse la Pentagon. Bob a rămas cu impresia că bărbatul „căuta“ o anumită informație – și că o îndepărtase.

Întorcându-se la Maryland, Bob a început să aibă serioase probleme pe termen scurt cu memoria. „Dacă vorbeam cu cineva la telefon dimineața, de exemplu, și acesta mă căuta din nou peste un ceas, referindu-se la cele discutate cu o oră în urmă, eu nu-mi puteam aminti nici că vorbisem cu persoana respectivă. Ajunsesem atât de grav încât trebuia să-mi înregistrez toate convorbirile. Am început apoi încet să-mi revin după aproape o săptămână, iar după zece zile eram absolut ca înainte.“

Pe lângă acestea, Bob a simțit și o intensificare a percepției, putând prevedea anumite evenimente și citi gândurile celorlalți.

CAMERA MICROGRAVITAȚIONALĂ

Activitatea lui Bob în cadrul proiectului Cosmic Journey a fost urmată de o invitație din partea NASA. Timp de o săptămână în luna ianuarie, 1990 a fost găzduit la baza aeriană Ellington de lângă Johnson Space Flinght Center din Huston. Fusese solicitat să ajute la găsirea unei soluții de reconfigurare a brațului telescopic pneumatic, care fusese proiectat pentru mediul non-gravitațional. Partea mecanică utilizată la manevrarea brațului este semnificativ diferită în câmp gravitațional, mi-a explicat el.

„Trebuie reconfigurat în întregime în vederea utilizării sale pe scară largă. În principiu, era necesar să se adauge limitatoare de cursă. Când pornești motorul, acesta funcționează până îl oprești. În mediul gravitațional apar alte forțe ce acționează în timpul manevrării brațului, care nu există în spațiu. În concluzie, trebuia să mă obișnuiesc cu modul de funcționare într-un mediu microgravitațional."

Pentru a se deprinde cu microgravitația, Bob, împreună cu câțiva astronauți și ingineri au fost duși cu un elicopter către un dispozitiv NASA aflat la 20 mile sud-vest de Ellington. La sosire a fost condus într-o „cameră curată", unde praful și alte particule au fost aspirate automat de pe hainele sale. Apoi s-a schimbat cu o salopetă specială pregătindu-se să pătrundă în altă încăpere. Habar n-avea ce va urma.

„Am pășit peste prag în camera alăturată – m-am trezit în aer! Adică, am intrat și – pfui! – a fost ceva nemaipomenit, parcă mi-aș fi pierdut greutatea, echilibrul, totul s-a dezechilibrat. Eram absolut nepregătit. Evident, astronauții făcuseră o mulțime de antrenamente: erau deprinși cu senzația și au râs de mine.

Cum faci un pas, cum te trezești în aer și ai tendința să cazi în nas. Încălțămintea pe care o porți este atrasă de

podea, dar nu poți folosi în întregime picioarele pentru tracțiune. Te înveți să sari. După aproape cincisprezece minute biomecanica ta se adaptează; se schimbă forța dezvoltată de mușchi. Senzația este aceeași ca atunci când te afli într-o piscină – brațele te ajută să te răsucești.

Lucram la un model – o serie de brațe mecanice – și în cameră se aflau câteva dispozitive diferite care măsurau caloriile consumate pentru fiecare mișcare, totul fiind înregistrat pe calculator. Puteai socoti după aceea cât ai consumat ca să răsucești atâtea șuruburi și tot așa. Este un dispozitiv esențial în imponderabilitate."

„Niciodată nu lucrau mai mult de opt astronauți sau ingineri în același timp în cameră, cu toată diversitatea proiectelor în care erau angajați, iar uneori erau numai patru, mi-a spus Bob. Un biofizician de exemplu era angajat în studierea cristalelor de proteine, probabil pentru realizarea unor materiale utilizate în experimentele de superconductivitate. „Toți eram îmbrăcați la fel. Pe câțiva îi cunoșteam, dar nu aveam voie să discutăm între noi. Ni se interzisese cu desăvârșire să vorbim ceva în legătură cu munca noastră".

Camera avea formă dreptunghiulară, cam 30 picioare (9 m) lungime şi 20 picioare (6 m) lățime. Era înaltă de vreo 9 picioare (2,7 m). Îngropată în tavan, o lumină stranie, cu aspect de plasmă, era, după părerea lui Bob, sursa de microgravitație. Nu mai auzise de un astfel de dispozitiv înainte și nici o legătură de-a sa din NASA nu menționase existența echipamentului. Deși incapabil să divulge anumite informații, Bob m-a asigurat totuși că dispozitivul folosește tehnologia avansată dezvoltată în urma studierii unor vehicule aeriene extraterestre. „N-am nici o îndoială în această privință", spunea el, „întrucât știu de unde era generat câmpul, chiar din tavan. Nu te puteai uita multă

vreme la dispozitivul acela, ochii începeau să te usture ca de la clor."

Bob a mai făcut o vizită într-o clădire cu aspect de buncăr, undeva la nord de Houston, unde a învățat să lucreze la un ciudat panou de comandă, despre care crede că provenea dintr-o navă extraterestră. „Avea o serie de cilindri făcuți din lumini multicolore, care se terminau într-o cupolă aflată la 4 picioare (1,20 m) deasupra panoului. Dacă băgai mâna, întrerupând una din razele de lumină, și o plimbai apoi în sus și în jos, o mișcare similară făcea un alt cilindru, cu aspect transparent, aflat la baza consolei, corespunzător fiecărei raze. Era un fel de panou de comandă – asta-i tot ce am aflat. Bănuiesc că se pregăteau să-l prezinte în partea rezervată OZN din cadrul expoziției Cosmic Journey."

PLATFORMA NORAD

Într-o seară din ianuarie 1990, ulterior călătoriei la baza cu aspect de buncăr, Bob a fost invitat să viziteze o interesantă instalație aparținând de North American Aerospace Defense Command (NORAD), aflată în Golful Mexic. Echipa din care a făcut parte s-a deplasat cu trei elicoptere ultrasofisticate.

„Erau negre și extrem de lucioase", spunea Bob, „cu ferestre negre. Nu se vedeau urme de sudură. Nu puteai sesiza unde se afla ușa până n-o vedeai deschizându-se." În plus, erau destul de silențioase în timpul zborului. „Făceau zgomot, dar părea mai mult un zumzet, erau categoric mai silențioase decât un reactor comercial."

Bob e de părere că elicopterele utilizau un tip foarte avansat și secret de propulsie și emite ipoteza că și alte aparate de zbor – precum B-2 sau avioanele invizibile

pentru radar, F-117 – ar putea utiliza de asemenea un dispozitiv auxiliar neconvențional.

„Călătoria aceasta a fost mai mult o excursie“, îmi spunea Bob cu ocazia unei vizite la Londra, împreună cu soția și cu fiica sa, călătoria organizată în vederea clarificării și dezvoltării unor detalii ale experiențelor sale ieșite din comun. „Călătoria fusese organizată pentru alți doi tipi care păreau a fi niște specialiști ai radarului. Eram depășit de noțiunile tehnice despre care discutau, am înțeles doar că vorbeau despre programarea calculatoarelor. Sistemul de calcul cu care lucrau se baza în exclusivitate pe comunicația prin fibre optice.

Pilotul nostru purta un combinezon negru și o cască albă, iar pe buzunarul costumului avea un ecuson negru, cu un cerc alb în jur, în interiorul căruia scria „NORAD“, brodat cu litere albe. Litera „N“ era identică cu cea din sigla NASA. Am părăsit Ellington la apusul soarelui, am zburat peste Galveston și ne-am îndreptat către Golf.“

Bob aprecia că zborul nu a durat mai mult de treizeci și cinci, patruzeci și cinci de minute, fapt ce l-a uimit, întrucât parcurseseră peste 500 de mile. Elicopterul a început să coboare după ce au trecut de Mobile, Alabama, și a aterizat pe ceva ce părea o platformă petrolieră, probabil la 20 mile sud de Pensacola, Florida (unde fusese semnalat un masiv val de OZN-uri începând cu anul 1986.)

„Primul a sosit la aterizare grupul nostru. Cei doi flăcăi s-au făcut imediat nevăzuți, dispărând într-un coridor, și nu i-am mai văzut. Am trecut printr-o poartă pe care scria «NORAD», negru pe fond alb. Ajunși în interior, am coborât pe un culoar, am făcut la stânga, am coborât din nou un rând de trepte și ne-am trezit la mezanin. De aici se deschidea o priveliște către ceea ce părea a fi o cameră de control tipică, nu cu mult diferită de dispozitivele de la Johnson – o serie de console. Înăuntru toți pur-

tau pantaloni negri, cămăși albe și cravate negre, iar unii aveau chiar și haine negre.

Am văzut acolo un ecran enorm, curbat, a cărui dimensiune era de câteva ori mai mare decât a unui ecran cinematografic. Imaginea era tridimensională, cu o mare capacitate de a reda adâncimea, astfel încât puteai vedea până departe. După aprecierea mea, curbura ecranului era de 35 grade. Priveam la un cvadrant din Statele Unite, în care se vedeau partea inferioară a Golfului, Florida, Alabama, Mississippi și aproape jumătate din statele învecinate. Aș spune că acoperea cu aproximație o treime sau un sfert din cvadrantul sud-estic al Statelor Unite.

Imaginea avea și perspectivă, iar întreaga zonă era acoperită cu o grilă care se deplasa; părea că «plutește». Pe caroiaj se afla un «vârtej», înconjurat de un fel de zonă liniștită, localizată cam în apropierea bazei Keesler AFB, Mississippi. În zona respectivă am remarcat o serie de licăriri care se mișcau lateral către stânga. Din câte îmi amintesc, erau în număr de cinci și s-au strecurat toate prin acel vârtej. Aveau etichete, ca pe un ecran radar tipic, unde beep-urile indică aparate de zbor. De fapt se vedea mișcare și la sol, de asemenea codificată și numerotată, dar acele beep-uri aflate deasupra purtau eticheta «ASC». Nu aveau alte numere specifice – doar ASC.

Am auzit pe cineva spunând «Alternative Spacecraft» (nave spațiale alternative). Au coborât apoi și s-au împrăștiat – toate cinci. Două au dispărut imediat de pe ecran către nord-vest, iar una s-a învârtit pe deasupra «cornului» Golfului, îndreptându-se către est și apoi coborând către sud. Parcă urmărea linia țărmului. Una – sau chiar două, am uitat – s-a oprit undeva deasupra graniței dintre Georgia și Florida. Imediat ce s-a oprit a început să strălucească: era ca o scânteiere roșie ce pornea chiar din ea. Nu știu ce însemna acest lucru. O alta s-a deplasat către stân-

ga... bănuiesc spre Texas – zona din care venisem noi cu elicopterele.

Toată lumea de acolo era foarte ocupată. Eu venisem doar în plimbare. Cred că am rămas cam patruzeci și cinci de minute în incintă. După aceea am mai stat vreo douăzeci de minute într-o sală de așteptare până au apărut piloții. Ne-am îmbarcat și ne-am întors la bază..."

„NORAD SECRET"

Scenariul prezenţat de Bob sugerează că NORAD supraveghează permanent vehiculele extraterestre pilotate, denumite „Alternative Spacecraft" și că acestea sunt net deosebite de mai prozaicele obiecte zburătoare neidentificate.

NORAD n-a negat niciodată că urmărește zilnic mii de obiecte cu Space Detection and Tracking System (SPADATS) și cu Naval Space Surveillance System (NAVSPASUR) și recunoaște că un anumit procentaj din aceste observații nu au „corespondent". Câteva documente referitoare la intruziunile OZN în bazele Strategic Air Command (SAC), inclusiv baze de rachete nucleare, cu sediul în SUA și Canada, au fost date publicității ca urmare a prevederilor FOIA. Multe alte documente însă rămân încă secrete. Când asociația Citizens Against UFO Secrecy (CAUS) a înaintat o cerere pentru eliberarea acestor date din fișierele NORAD, i s-a cerut un onorariu de 155.000 dolari pentru căutarea lor![11]

De curând CAUS a obținut noi informații cu privire la Unknown Track Reporting System (NUTR), instalație aparținând proiectului NORAD: un paragraf din *Directory of Databases* (Anexă, fig.10.1) definește scopul NUTR astfel:

NORAD Unknown Track Reporting System înregistrează detalii despre întregul trafic aerian declarat neidentificat în America de Nord, precum și în zona aflată în Groenlanda, Islanda și Marea Britanie. Datele sunt folosite de o mare diversitate de utilizatori din NORAD, USAF, Joint Chiefs of Staff, Canadian NDHQ și de comandanții regionali în vederea evaluării permanente a capacității de apărare a suveranității țării.

Documentul NUTR afirmă ca au fost înregistrate 7000 de obiecte neidentificate, din 1971 până în prezent (o perioadă de nouăsprezece ani), dar amănuntele sunt catalogate Secret.[12] În urma unei cereri ulterioare FOIA pentru solicitare de date, făcută de Robert Todd, CAUS a fost informat de către Air Force Space Command (AFSPACECOM), în februarie 1990, că nu există astfel de înregistrări. După care, în mai 1990, Barbara Carmichael, reprezentanta Air Force în problemele FOIA, a confirmat că aceste înregistrări există într-adevăr, dar sunt exceptate de la dezvăluiri în interesul securității naționale.

În iunie 1990, W.M. McDonald, director al Freedom of Information and Security Review pentru Office of Assistant Secretary of Defense, a arătat că fusese luată decizia de fi prezentate înregistrări de urmărire NUTR. Robert Todd a primit cinci exemple de acest tip. Documentele oferite – catalogate „NORAD SECRET“ (Anexă, fig. 10.2) – sunt cenzurate aproape în întregime, furnizând totuși o altă dovadă despre secretul desăvârșit în care este învăluit subiectul.[13]

IMIXTIUNI LOCALE

Lui Bob Oechsler i se pregăteau și alte surprize. În ziua de 25 ianuarie 1990, dimineața foarte devreme, a observat din locuința sa din Maryland un obiect zburător neobișnuit. „L-am văzut mai întâi de la depărtare, apoi s-a deplasat drept către mine, pe deasupra câmpului aflat în spatele casei mele. Cam după treizeci de secunde a luat-o din loc – s-a înălțat perfect vertical."

Văzut de la distanță, obiectul arăta ca „o minge de golf pusă într-o farfurie", povestea Bob, iar când s-a apropiat, pe partea sa inferioară se putea vedea ceva ce semăna cu o cruce celtică, după cum este înfățișat în schița făcută de el (fig. 10.3).

În ziua de 18 martie 1990, alertat de sunetul unor elicoptere zburând la joasă altitudine, Bob a abandonat studiul la care lucra și a ieșit afară să arunce o privire. Unul dintre elicopterele de culoare verde-întunecat se învârtea la vreo sută de yarzi depărtare de casă, după toate aparențele, supraveghind strada. „S-a oprit în aer, între casa mea și a vecinului, cu botul ascuțit îndreptat în jos", mi-a spus Bob. „Așteptau probabil autorizare să aterizeze pe aeroportul Lee din apropiere". Bob s-a întors în casă și și-a continuat lucrul.

„Cincisprezece minute mai târziu am auzit soneria de la intrare. Soția și fiica plecaseră la cumpărături, așa că am alergat pe scări și am deschis ușa. În fața mea se afla un colonel voinic cu o mustață mare, stufoasă; nu purta cascheta și avea un păr des. Am avut impresia că era puțin mai în vârstă decât mine – se apropia probabil de cincizeci de ani. Purta o uniformă de lucru, de un verde închis, dar materialul era de tipul uniformelor de vară, similar celui pe care l-am purtat în Asia de sud-est, având însă mâneci lungi, un model cum nu mai văzusem. Pe una din ele avea

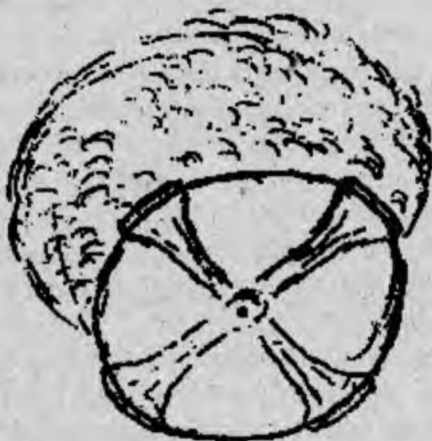

Figura 10.3

Obiectul aerian neobișnuit văzut de Bob Oechsler în apropiere de locuința lui din Maryland, în ianuarie 1990. Schițele prezintă obiectul cum a apărut inițial (deasupra), având aspectul unei „mingi de golf pusă pe o farfurie", și o vedere de dedesubturi (jos). Un obiect similar a fost văzut în martie 1990 și ianuarie 1991. *(Robert Oechsler)*

un ecuson „US Army". Pe alee se mai aflau încă doi indivizi, dar nu m-am uitat prea bine la ei. N-am văzut nici o mașină.

Primul mi-a captat atenția imediat. Mi-a spus: „Am vrea să mai așteptați cu raportul câteva zile." Nu-mi dădeam seama ce voia să spună, așa că a zis: „Am vrea să mai așteptați cu raportul lui Walters câteva zile." Am răspuns: „Nu aveam de gând să predau deocamdată raportul: voiam doar să prezint o descriere generală după-amiaza aceasta în cadrul unei recepții." „OK. Am aprecia dacă ați mai aștepta cu raportul câteva zile." A rămas în continuare neclar dacă era OK să-mi prezint rezumatul sau nu.

Tipul m-a speriat de-a binelea. Ed Walters era singurul care cunoștea conținutul acelui raport. Era limpede că fie telefonul meu, fie cel al lui Ed, era ascultat. Oricum n-am prezentat raportul..."

Bob a așteptat puțin după plecarea colonelului, apoi a înșfăcat camera video și trei baterii noi, a sărit în mașină și s-a îndreptat către Lee Airport, sperând să poată filma elicopterele plecând. Când s-a apropiat de aerodrom, camera a murit brusc.

„Am pornit pe drumul de lângă aerodrom, am întors, am reîncărcat bateriile și camera și-am revenit. Când am întors din nou pentru a mă îndrepta către aeroport, mașina mi s-a oprit. Am stins camera și am încercat să pornesc mașina. La jumătatea drumului iar s-a calat. Atunci am văzut o lumină puternică jos, într-o viroagă.

Parcă răsărea soarele din valea aflată la capătul aerodromului, cam la 100 de yarzi depărtare, cu singura deosebire că lumina era de culoare albă, strălucitoare, și nu gălbuie. Era nemaipomenit de puternică, dar avea un fel de zone întunecate, asemănătoare adânciturilor dintr-o minge de golf. Era așezată pe un soi de farfurie, iar partea inferioară a acesteia era limpede precum cristalul și avea

ceva asemănător unei cruci celtice – era identic cu obiectul pe care îl văzusem eu în 25 ianuarie. S-a năpustit în sus, la o altitudine de aproximativ 30 picioare (9 m) și nu la mai mult de 20 picioare (6 m) distanță față de mașina mea; în acel moment camera a murit din nou. Așa că n-am putut înregistra nimic.

A început să se miște pe o traiectorie arcuită. Obiectul s-a deplasat încet către stânga mea, câștigând foarte rapid altitudine și a făcut o buclă întorcându-se în direcția din care venise – înălțându-se mereu. În mai puțin de o secundă dispăruse din vedere."

Să fi existat oare vreo legătură între apariția OZN-ului și elicoptere și vizita colonelului? Bob preferă să nu se pronunțe, deși a fost uluit de extraordinara serie de coincidențe. Cât despre elicoptere, n-a reușit să le depisteze în cadrul aeroportului sau să le audă aterizând, așa că a presupus că nu aterizaseră acolo.

Două ore mai târziu Bob și soția sa Mary se aflau în mașină, pe drumul către Virginia, pentru a se întâlni cu Ed Walters, care își lansa o carte în Cristal City, când s-a petrecut un alt incident, tipic pentru anumite cazuri de întâlniri OZN. „Am fost urmăriți tot timpul de un Mercedes negru", mi-a povestit el. N-am putut scăpa de el. Înăuntru se afla doar șoferul. Din păcate n-am fost niciodată suficient de aproape pentru a vedea dacă era același individ care sunase mai devreme la ușa mea."

SERVICIILE EXTRATERESTRE DE INFORMAȚII

La Conferința OZN Ozark, ținută în Eureka Springs, Arkansas, în aprilie 1990, Bob mi-a spus că îl invitase pe amiralul Inman să țină discursul introductiv, personal sau prin intermediul unei înregistrări video. Inman a declinat

invitația, iar pe parcursul corespondenței și a convorbirilor telefonice ulterioare a afirmat limpede (prin asistentul său) că orice comentariu în public asupra informațiilor primite de Bob de la foști directori din cadrul Intelligence Community ar fi o violare a legilor de apărare a secretului național.

Legăturile lui Bob Oechsler cu persoane din cadrul Intelligence Community i-au înlesnit un continuu schimb de informații. În 2 octombrie 1990 a ținut împreună cu dr. Bruce Maccabee o prelegere ilustrată, bazându-se pe misterioasa recoltă strânsă din cercurile CIA. Conferința a fost aranjată de Office of Scientific & Weapons Research și urmărită de aproximativ cincizeci de cadre ale agenției.

Cât despre Cosmic Journey, planurile pentru expoziție au fost blocate temporar la începutul anului 1990, din motive de buget. Într-adevăr, alte câteva proiecte NASA au fost anulate sau restrânse în cursul acelui an, inclusiv programul SETI (Search for Extraterrestrial Intelligence), pentru care NASA ceruse 12,1 milioane dolari din cadrul bugetului pe anul fiscal 1991.

Deși persista nevoia de căutare a semnelor de viață și comunicație din partea comunității inteligente extraterestre care, după părerea mea, este neîndoielnic răspândită pretutindeni în cosmos, programul SETI mi se pare oarecum anacronic, în sensul că NASA și alte agenții dețin deja probe – deși clasate strict secret – despre existența cel puțin a unei agenții extraterestre de spionaj chiar aici pe Pământ.

Numai în ultimii câțiva ani, valul masiv de uluitoare apariții, aterizări, contacte și răpiri de persoane ar putea lăsa impresia că Pământul a devenit un fel de Clapham Junction cosmic. Din următorul rezumat se poate obține o oarecare idee despre diversitatea ocupanților menționați:

Ființa cu ochii bulbucați care i-a hărțuit pe Ed și Frances Walters la locuința lor din Gulf Breeze, Florida, în decembrie 1987[14]; humanoizii îmbrăcați în costume argintii văzuți de trei martori la Kiev, URSS, în iulie 1989, descriși ca având păr lung, auriu, ochi strălucitori (și care au spus că luau în fiecare zi câte o persoană de pe Pământ!); cosmonauții cu combinezoane argintii, având 3 m înălțime, acompaniați de un robot, porniți la plimbare prin Voronezh, URSS, observați de un număr considerabil de martori în septembrie/octombrie 1989 (rapoartele sunt susținute de TASS și de oficialitățile locale); făptura de 4 picioare (1,2 m) înălțime, cu figura verde fluorescent, care inspecta un avion parcat, văzută de soldații din Kecskemet, Ungaria, în octombrie 1989; ființele de 10 picioare (3 m) înălțime care „se deplasau de parcă erau piese de șah", observate de un soldat în cazarma Tarnaszentmaria, din Ungaria, în noiembrie 1989; și un individ înalt de 7 picioare (2,1 m), chel și cu ochii ca de pisică, văzut de un paznic din Miami, Florida, într-o parcare, în decembrie 1989.[15]

Unul din rapoartele mai recente care mi-au atras atenția se referă la o întâlnire cu extratereștri, la începutul zilei de 31 august 1990, în Laguna Cartagena, Cabo Rojo, în sud-vestul Puerto Rico-ului, unde s-au petrecut multe lucruri neobișnuite. Ocupanții a zece mașini au semnalat, după câte se spune, cinci humanoizi, mergând pe un drum de țară, îndreptându-se către Laguna Cartagena. Unul dintre martori, Miquel Figueroa, a urmărit ființele cu mașina sa, dar, când s-a apropiat de ei, aceștia „s-au aprins", parcă voiau să-l prevină să nu se apropie mai mult. Când lumina s-a risipit, Figueroa a pornit din nou după ei și a făcut în așa fel încât să le poată vedea fețele. Martorul descria făpturile ca fiind de culoare gri, de înălțime variind între 3 și 4 picioare (1,2 m), cu ochi rombici, pe orizontală și urechi

lungi și ascuțite! A doua zi au fost raportate discuri zburătoare pe deasupra Lagunei Cartagena[16].

Ceea ce mă nedumirește, ca cercetător, este faptul că în după-amiaza zilei de 31 august mă aflam chiar în zonă, împreună cu Jorje Martin și alți anchetatori. N-am văzut nimic, iar despre existența rapoartelor respective n-am aflat decât mai târziu.

Se zvonește că o bază extraterestră este localizată în regiune și că fusese stabilită legătura cu militarii americani. Acestea s-au născut ca urmare a numărului mare de apariții, combinate cu prezența în zonă a stațiilor de supraveghere și comunicații aparținând US (NSA?), precum și datorită faptului că mare parte din acest teren – din care face parte și Laguna Cartagena – i-a fost cedat guvernului federal. Potrivit lui Jorge Martin, cel mai cunoscut cercetător OZN din Puerto Rico, George Bush a făcut o vizită clandestină în regiunea Cabo Rojo, înainte de a fi ales președinte. Deși disparițiile avioanelor de vânătoare aparținând US Navy, în timp ce acestea încercau să abordeze OZN-urile apărute în zonă, în 1988 (după cum am relatat în capitolul 1), ar putea avea implicații sinistre, ar trebui să avem în vedere și posibilitatea – destul de bizară totuși – că s-a stabilit o anumită legătură cu extratereștrii și că piloții au supraviețuit acestei experiențe. „Știm unde se află aceștia“, i-a spus lui Jorge o sursă din Navy.

În ultima mea carte am relatat cazul lui „Mel Noel“ (Guy Kirkwood), locotenent în US Air Force, care împreună cu alți piloți au reușit să realizeze un film pe 16 mm, făcut cu o cameră cu teleobiectiv, despre câteva apariții OZN din perioada 1953-1954. Kirkwood mi-a spus că legătura cu OZN-urile a fost stabilită în timpul celei de-a treia întâlniri, cu care ocazie ne-a fost transmisă o mare cantitate de informații. Colonelul Peterson, comandantul de zbor, a afirmat mai târziu că avusese un contact fizic

direct cu extratereștri cu înfățișare omenească. A dispărut în 1959 deasupra Atlanticului, fără a se găsi vreo urmă a avionului său, după ce îl informase în prealabil pe Kirkwood că aranjase să se alăture extratereștrilor[17].

Nu spun că un astfel de „aranjament“ ar fi fost făcut și cu piloții US Navy, doar că nu trebuie neapărat să presupunem că extratereștrii ostili i-au înșfăcat pe piloții noștri din cer pentru cine știe ce scop infam. Cât despre adevăratul program al agenților extraterestre de informații nu pot face decât presupuneri.

ȘOCUL CULTURAL

Galaxia noastră – una din nenumăratele miliarde de galaxii – este alcătuită din peste 100 miliarde de stele, iar, din punct de vedere statistic, este posibil ca viața să fi evoluat în interiorul câtorva sisteme planetare în așa măsură încât călătoriile spațiale și colonizarea altor planete să constituie lucruri banale.

Presupunând că timpul de viață al unei civilizații avansate este de zece milioane de ani, scriitorul Ian Ridpath emite ipoteza că ar putea exista în galaxie un milion de civilizații avansate, „asemănătoare nouă sau chiar mai avansate“ și bănuiește că interesul major al unei civilizații vechi și avansate ar putea consta în „creaturile în curs de dezvoltare din galaxie, asemenea antropologiștilor occidentali fascinați de societățile rămase încă la nivelul epocii de piatră, care se mai întâlnesc încă pe suprafața pământului.“[18] Dr. Bernard Olivier, din cadrul proiectului NASA, SETI, crede în posibilitatea existenței deja a unei comunități galactice a culturilor avansate.“[19] Mulți astronomi și exobiologi sunt însă de acord că, deși e posibil ca Pământul să fi fost vizitat cândva în trecut și că vom fi cu sigu-

ranță vizitați în viitor, pentru prezent nu se pune problema. Logica acestei gândiri îmi scapă.

Până acum, contactul a fost restrâns la un număr relativ mic de persoane, probabil din motive foarte serioase. Oaspeții noștri, de exemplu, poate nu doresc să aflăm care le este misiunea pe planeta noastră și în orice caz se pot descurca fără a fi nevoiți să ia contact cu cineva. Dacă o fac, atunci se asigură că persoana contactată rămâne într-o stare de totală confuzie. Dezinformarea ar putea fi una dintre consecințele contactului.

Alții ar putea fi atât de avansați din punct de vedere tehnologic, cultural și spiritual, încât contactul cu specia noastră, relativ înapoiată, să fie dezavantajos pentru ambele părți. În această privință merită amintit presupusul comentariu făcut în 1949 de extraterestrul prieten al lui Dan Fry. „Nu vom încerca niciodată să impunem cunoștințele și cultura noastră semenilor tăi“, spunea el, „și nu le vom oferi până nu vom avea dovada clară că își doresc acest lucru și că ar fi în avantajul lor. Cert este că în prezent nu există o astfel de dovadă.

„Este de asemenea adevărat că scopul acestei vizite nu este în întregime filantropic, întrucât pe planeta voastră se află materiale pe care le-am putea folosi în interesul comun al ambelor civilizații; materiale existente aici din belșug, dar greu de găsit altundeva în acest sistem solar. Cum utilizarea acestor materiale ne-ar fi de folos, serviciile noastre față de poporul tău nu sunt întâmplătoare în acest caz. Orice informație și ajutor pe care vi le putem oferi, vi le vom da cu mărinimie...“

„Dacă am încerca să forțăm conștiința oamenilor să accepte realitatea noastră“, i s-a spus lui Fry, „cam 30 la sută dintre ei ne-ar considera zei și ar încerca să lase pe seama noastră responsabilitatea bunăstării lor. Nu ne putem asuma această responsabilitate, chiar dacă am fi în stare

s-o îndeplinim, ceea ce, bineînțeles, nu este cazul. Mulți din celelalte 70 de procente vor fi încredințați că suntem potențiali tirani sau dictatori, care plănuiesc să le înrobească lumea, iar mulți vor căuta mijloace de a ne distruge."[20]

Indiferent ce credem despre povestea lui Daniel Fry, că este sau nu o pură ficțiune (eu unul nu cred acest lucru), sentimentele exprimate de presupusul extraterestru se potrivesc foarte bine cu un mod de gândire actual. Pătrunzătorul scriitor Michael Michaud, fost director al Office of Advanced Technology din cadrul US Department of State, arată de exemplu că avem tendința să atribuim speranțele, temerile și prejudecățile noastre unei ipotetice culturi extraterestre. „La una din extremități", scria el, „ni-i închipuim pe extratereștri drept niște profesori altruiști, care ne vor arăta calea către supraviețuire, înțelepciune și prosperitate sau ca pe niște zei care vor ridica omenirea din starea ei de decădere. Pe altă parte, în cealaltă extremă, vedem în extratereștri niște cuceritori grotești, implacabili, a căror tehnică miraculoasă, dar aplicată cu rea-voință poate fi biruită doar prin virtute..."

Michaud speculează în continuare că un contact în masă ar face probabil pe mulți să pună anumite evenimente pe seama extratereștrilor, citând ca exemplu răspunsul cultural la fenomenul OZN.[21] Iar în discutarea altor probleme legate de contact, Michaud se apropie foarte mult de adevăr, așa cum îl văd eu. El consideră că anumite națiuni sau grupuri de interese ar putea încerca și reuși să întrețină un dialog exclusiv cu extratereștrii în vederea exploatării contactului și continuă:

> Conducătorii politici și guvernamentali ar fi preocupați de impactul pe care acest contact l-ar avea asupra populației și ar lăsa să transpară numai acele idei considerate sigure. Responsabilii cu stabilirea politicii de securitate națională ar putea

> comenta că realizarea contactului și informațiile primite cu această ocazie ar trebui învăluite în tăcere. Mulți savanți, mai ales cei implicați direct în contact, ar putea fi la fel de posesivi în privința informațiilor și a căii de comunicație, în mod special când nu au încredere în guvern și au o părere proastă despre marea masă a populației.[22]

După cum subliniază și Bob Lazar, cu toate că tehnologia extraterestră ar putea fi pusă în slujba tuturor, aceeași tehnologie ar putea fi la fel de bine folosită în scopuri distructive, precum construirea unei superbombe.

Michael Michaud întrevede o altă problemă în legătură cu achiziționarea tehnicii extraterestre: aceea că ar putea submina „spiritul nostru inventiv și inițiativa independentă, impunând o masivă reorganizare și creșterea șomajului, amenințând instituțiile economice existente.“[23]

Iau în considerare faptul că acei câțiva din cadrul guvernelor care cunosc situația acționează în interesul nostru prezentându-ne gradat informațiile, în așa fel încât să diminueze șocul politic, economic, religios în lumea noastră. Dar în cele din urmă secretul fundamental va fi revelat.

„Adevărul despre OZN poate fi dureros, greu de suportat, și de aceea se justifică în continuare motivația guvernului de a păstra mai departe secretul“, spune fostul astronaut dr. Brian O'Leary. „Dar, în cele din urmă, adevărul trebuie cunoscut. Perpetuarea negării și a fricii, după părerea mea, nu face decât să sporească problema. Suntem cu toții implicați.“[24]

Probele la care am avut acces sugerează că – indiferent ce afirmă guvernele – suntem vizitați de câteva grupuri de extratereștri.[25] Unele ar putea veni cu sentimente nu prea prietenești, este posibil ca alții să ne viziteze din interese antropologice sau turistice, dar pare logic faptul

că anumite grupuri au stabilit legătura cu un număr relativ mic de oameni, poate și pentru a ne întinde o mână de ajutor pe drumul nostru șovăielnic către stele.

Dacă măcar o singură persoană din cele contactate a spus adevărul este posibil ca supraviețuirea noastră până în momentul de față să o datorăm acestor ființe venite de aiurea, de vreme ce s-a afirmat în câteva rânduri că acestea au intervenit pentru prevenirea unor catastrofe nucleare. Motivația de compasiune, este posibil ca pe lângă aceasta să mai existe și un interes justificat pentru supraviețuirea planetei noastre și a speciilor sale.

Este oare chiar atât de absurdă sugestia că legătura a fost deja stabilită? Multe din noțiunile despre contactul cu extratereștrii le-am cules din filmele și literatura științifico-fantastică. Faptele sunt infinit mai complexe decât am fost lăsați să credem, după cum am încercat să arăt.

Să sperăm deci că în cele din urmă avantajele contactului vor atârna mai greu decât dezavantajele, conducând către o înțelegere mai completă și mai profundă a locului nostru în Univers.

Note

1. Oechsler, Bob, împreună cu Regimenti, Debby: *The Chesapeake Connection. An Implication of Corporate Involvement in the Cover-Up*, The Annapolis Research & Study Group, 136 Oakwood Road, Edgewater, Maryland 21037 (1989).
2. Diverse surse, inclusiv *Directors and Deputy Directors of Central Intelligence. Dates and Data 1946-1983*, scris de compartimentul de istorie al CIA, Washington, DC 20505, nov. 1983.
3. Conversație telefonică, 20 iul. 1989.
4. Walters, Ed și Walters, Frances: *UFOs. The Gulf Breeze Sightings*, Bantam Press, London 1990.
5. Scully, Frank: *Behind the Flying Saucers*, Henry Holt & Co., New York, 1950, pp. 132-3
6. Scrisoare către Coral Lorenzen de la dr. Olavo Fontes, 27 feb. 1958.

7. Scrisoare către autor de la Robert W. Kirchgessner, director al Special Development Group, Ringling Bros. și Barnum & Bailey International, Inc. 31 aug.1989.
8. Scrisoare către autor de la Robert Kirchgessner, 21 sept. 1989.
9. Convorbire cu autorul, 17 oct. 1989.
10. Burrows, William E.: Deep Black: *The Secrets of Space Espionage*, Bantam, London, 1988, pp. 216-18.
11. Fawcett, Lawrence și Greenwood, Barry J.: *Clear Intent: The Government Cover-Up of the UFO Experience. Prentice-Hall*, Englewood Cliffs, New Jersey, pp. 9-11
12. *Just Cause*, Citizens Against UFO Secrecy, P.O. Box 218, Coventry, Connecticut, 06238, dec. 1989.
13. Ibid., iun. 1990.
14. Walters, Ed și Walters, Frances: op. cit.
15. Good, Timothy: „World Round-Up of Selected Reports", *The UFO Reports 1991*, editat de Timothy Good, Sidgwick & Jackson 1990, pp. 214-39.
16. Informații furnizate autorului de către Bob Oechsler, Bob Pratt și Wilson Sosa.
17. Good, Timothy: *Above Top Secret The Worldwide UFO Cover-Up*, Sidgwick & Jackson, London, 1987, pp. 266-9, 567-8.
18. Ridpath, Ian: *Messages from the Stars*, Fontana, London, 1978, pp: 17, 24.
19. Ibid, p. 24.
20. Fry, Daniel W.: *To Men of Earth* (este inclus și incidentul White Sands), Merlin Publishing Co., Merlin, Oregon, 1973, pp. 98-9.
21. Michaud, Michael: „A Unique Moment in Human History", *First & Contact: The Search for Extraterrial Intelligence*, editat de Ben Bova și Byron Preiss, Headline, London, 1990, pp. 243-4.
22. Ibid, p. 248:
23. Ibid, p. 249.
24. Dezvăluire în presă a dr. Brian O'Leary, New York, 6 oct. 1989.
25. Potrivit lui Robert Dean, sergent major în retragere din US Army un studiu Cosmic Top Secret, inițiat de NATA Supreme Headquarters Allied Powers Europe (SHARPE), a ajuns în 1964 la concluzia că Pământul se află sub atentă supraveghere din partea mai multor civilizații extraterestre.

Anexă

Câteva organizații OZN (Australia, Canada, Marea Britanie și SUA)

Australia

Australian Centre for UFO Studies, P.O. Box 728, Lane Cove, NWS 2066.

UFO Research Australia, P.O. Box 229, Prospect South Australia 5083.

UFO Research Queensland, P.O. Box 222, 50 Albert St. Brisbane, Queensland, 4002.

Victorian UFO Research Society, P.O. Box 43, Moorabbin, Victoria 3189.

Canada

Canadian UFO Research Network, P.O. Box 15, Statio „A“, Willowdale, Ontario, M2N 5S7.

Centrale de Compilation Ufologique de Quebec, CP 103, Drummondville, Quebec, J2B 2V6.

UFO Research Institute of Canada, Dept. 25, 1655 Robson Street Vancouver, British Columbia, V6G 3C2.

Ufology Research of Manitoba, P.O. Box 1918, Winnipeg, Manitoba, R3C 3R2.

Marea Britanie

British UFO Research Association, 16 Southway, Burgess Hill, Sussex RH15 9ST.

Contact International (UK), 11 Ouseley Close, New Marston, Oxford OX3 OJS.

Essex UFO Research Group, 95 Chilburn Road, Great Clacton, Essex, C015 4PE.

Quest International, 18 Hary Meadows, Grassington, Skipton, North Yorkshire BD23 5DL.

SUA

Citizens Against UFO Secrecy, 3518 Martha Custis Avenue, Alexandria, Virginia, 22302

J. Allen Hynek Center for UFO Studies, 2547 W. Peterson Avenue, Chicago, Illinois 60659.

Fund for UFO Research, P.O. Box 277, Mount Rainier, Maryland 20712.

Mutual UFO Network, 103 Oldtowne Road, Seguin, Texas 78155 4095.

UFO Reporting & Information Service, P-.O. Box 832, Mercer Island, Washington 98040.

Pennsylvania Association for the Study of the Unexplained, 5 Oak Hill Avenue, Greensburg, Pennsylvania 15601.

Câteva jurnale OZN

Flying Saucer Review, P.O. Box 162, High Wycombe, Buckinghamshire & HP13 5DZ, UK.

Focus, 4219 W. Olive, Suite 247 Burbank. California 91505, USA.

International UFO Reporter, 2547 W. Preston Avenue, Chicago, Illinois 60655 USA.

Just Cause, P.O. Box 218, Coventry Connecticut 06238, USA.

MUFON UFO Journal, 103 Oldtowne Road, Seguin, Texas 78155-4099 USA

UFO, 1536 S. Robertson Boulevard, Los Angeles, California 90035, USA.

UFO Magazine, 15 Pickard Court, Temple Newsam, Leeds, Yorkshire LS15 9AY, UK.

Servicii

Cărți despre OZN

Cărțile dorite pe care nu le puteți găsi în librării pot fi solicitate în scris, incluzând și un plic timbrat, pe adresa: Susanne Stebbing, 41

Terminus Drive, Herne Bay, Kent CT6 6PR, UK, sau la Arcturus Book Service, P.O. Box 831383. Stone Mountain. Georgia 30083-0023.

Articole OZN

Cei interesați în obținerea unor articole despre OZN vor trimite un plic adresat și timbrat la CETI Publications, 247 High Street, & Beckenham. Kent BR3 1AB UK, sau la UFO Newsclipping Service. Route 1, Box, 220, Plumerville Arkansas 72127, USA.

Benzi audio/video și documente oficiale OZN

Scrieți pentru detalii, incluzând un plic timbrat, la Quest Publications International Ltd., 42 Carr Manor Drive, Leeds, LS17 5AU, UK.

Rețele de calculatoare pentru OZN (USA)

Rețea OZN de calculatoare: rata de transmisie 300/1200/2400 bps, cuvânt pe 8 biți, fără paritate, un bit de stop: USA (206) 7760382. Adresa: Box 832, Mercer Island, Washington 98040. Para-Net Information Service poate fi accesat prin calculator și modem până la 9600 bps sunând la (303) 431 8797. Adresa: PO Box 928, Wheatridge, Colorado, 80034.

Radioamatori MUFON (USA)

80 metri – 3,930 MHz – Sâmbătă 9.00 p.m.
40 metri – 7,237 MHz – Sâmbătă 8.00 a.m.
20 metri – 14,264 MHz– Marți 9.00 p.m.
10 metri – 28,470 MHz – Duminică 3.00 p.m.
Dacă banda de 10 metri este moartă încercați:
20 metri – 14,264 MHz – Duminică 3,15 p.m.
Toate orele sunt după fusul coastei estice.

INQUIRE=DOC10D
ITEM NO=00900802
[redacted]
CDSN = LGX391 MCN = 90089/26588 TOR = 900901040
RTTCZYUW RUEKJCS5019 0891251-CCCC--RUEALGX.
ZNY CCCCC
[redacted]
R 301251Z MAR 90
FM JOINT STAFF WASHINGTON DC
INFO RUEADWW/OCSA WASHINGTON DC
RUENAAA/CNO WASHINGTON DC
RUEAHQA/CSAF WASHINGTON DC
RUEHMHC/CMC WASHINGTON DC
RUEDADA/AFIS AMHS BOLLING AFB DC
RUFTAKA/CDR USAINTELCTRE HEIDELBERG GE
RUFTAID/USCINCEUR AIDES VAIHINGEN GE
[illegible]
RUEACMCC/CMC CC WASHINGTON DC
RUEOLCC/SAFE
R 301246Z MAR 90
FM [redacted]
TO RUEKJCS/DIA WASHDC
INFO RUEKJCS/DIA WASHDC//DAT-7//
RUEHBOA/USCINCEUR VAIHINGEN GE//ECJ2-OC/ECJ2-JIC//
RUFGAID/USCINCEUR AIDES VAIHINGEN GE
RUFOAAA/USNSAFE RAMSTEIN AB GE//INOW/INO//
RUFPAAA/UTAIS RAMSTEIN AB GE//INRMH/INA//
RUDLCNE/CINCUSNAVEUR LONDON UK
RUFHBG/USDELMC BRUSSELS BE
RUFHNA/USMISSION USNATO
RUDOCUA/USNMR SHAPE BE
RUEAIIA/CIA WASHDC
RUFGAIB/JICEUR VAIHINGEN GE
RUCBSAA/FICEURLANT NORFOLK VA
RUEKJCS/SECDEF WASHDC
RUEHC/SECSTATE WASHDC
RUEADWW/WHITEHOUSE WASHDC
RUFHNC/AMEMBASSY LUXEMBOURG
RUEHTAC/[illegible] WASHDC
BT
CONTROLS
[redacted] SECTION 01 OF 02 [redacted]

SERIAL: (U) IIR 6 807 0136 90.

BODY
COUNTRY: (U) BELGIUM (BE).

SUBJ: IIR 6 807 0136 90/BELGIUM AND THE UFO ISSUE

WARNING: (U) THIS IS AN INFORMATION REPORT, NOT FINALLY

Figura 1.1

Un raport Defense Intelligence Agency referitor la observațiile OZN deasupra Belgiei, prezentate în capitolul 1 *(DIA)*

[illegible] INTELLIGENCE. REPORT CLASSIFIED
[redacted]

DEPARTMENT OF DEFENSE

SUBJ: (U) [illegible].

INFO: [redacted]

SOURCE: A- (U) LA DERNIERE HEURE, 28 MAR, DAILY FRENCH LANGUAGE PAPER, CIRC 100,000; B- (U) LE SOIR, [illegible] MAR, DAILY FRENCH LANGUAGE PAPER, CIRC 213,000;
[redacted]

SUMMARY: (U) NUMEROUS UFO SIGHTINGS HAVE BEEN MADE IN BELGIUM SINCE NOV 89. THE CREDIBILITY OF SOME INDIVIDUALS MAKING THE REPORTS IS GOOD. SOME SIGHTINGS HAVE BEEN EXPLAINED BY NATURAL/MANMADE PHENOMENA, SOME HAVE NOT. INVESTIGATION BY THE BAF CONTINUES.

TEXT: 1. (U) NUMEROUS AND VARIOUS ACCOUNTS OF UFO SIGHTINGS HAVE SURFACED IN BELGIUM OVER THE PAST FEW MONTHS. THE CREDIBILITY OF THE OBSERVERS OF THE ALLEGED EVENTS VARIES FROM THOSE WHO ARE UNSOPHISTICATED TO THOSE WHO ARE THE WELL EDUCATED AND PROMINENTLY PLACED.

2. (U) SOURCE A CITES AN [illegible], A [illegible] YEAR OLD [illegible] AT THE [illegible] OF [illegible] ([illegible]) IN THE FIELD OF [illegible] AND PHYSICS. HE CLAIMS TO HAVE TAKEN PICTURES OF THE PHENOMENA WHICH ARE STILL BEING DEVELOPED BUT WILL BE PUBLISHED BY THE BELGIAN SOCIETY FOR THE STUDY OF SPACE PHENOMENA IF THEY ARE OF GOOD QUALITY.

3. (U) HE [illegible] WAS DRIVING OF THE [illegible] AUTOROUTE IN THE DIRECTION [illegible] EAST OF LIEGE, SUNDAY, 18 MARCH 1990 AT 2030 HOURS WHEN HE OBSERVED AN AIRBORNE OBJECT APPROACHING IN HIS DIRECTION FROM THE NORTH. IT WAS IN THE FORM OF A TRIANGLE ABOUT THE SIZE OF A PING-PONG BALL AND HAD A YELLOW LIGHT SURROUNDING IT WITH A REDDISH CENTER VARYING IN INTENSITY. ALTITUDE APPEARED TO BE 500 - [illegible] METERS, MOVING AT A SLOW SPEED WITH NO SOUND. IT DID NOT MOVE OR BEHAVE LIKE AN AIRCRAFT.

4. (U) MR [illegible] CONTACTED A FRIEND WHO LIVED NEAR THE AREA WHO CAME OUT AND TOOK PICTURES OF IT WITH A 200M LENS AND 400 ASA FILM. [illegible] INDICATED THE OBJECT COULD NOT BE AN AIRCRAFT OR HOLOGRAPHIC PROJECTION AS THE SKY WAS CLOUDLESS.

5. (U) THE SOURCE B ARTICLE WHICH DISCUSSES A BELGIAN [illegible] INTERVIEW WITH [illegible] [illegible], CHIEF OF

[redacted]

[redacted]

PAGE:0013

OPERATIONS FOR THE BAF, VERY LIKELY WAS THE RESULT OF A FOLLOW-ON ACTION TAKEN BY [illegible] THEY ARE CONVINCED [illegible] (([illegible])), COMMANDER, BELGIAN TACTICAL (OPERATIONAL) COMMAND. [illegible] [illegible] ARE POSSIBLY BAF AIRCRAFT ON [illegible] [illegible] WHICH COL. [illegible] CONFIRMED [illegible] THE [illegible]

ADMIN
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[redacted]

[redacted]

6. [illegible]

7. [illegible]

8. [illegible]

9. [redacted] [illegible] [redacted] [illegible]

COMMENTS: 1. [redacted] [illegible]

[redacted]

2. [redacted] [illegible]

3. [redacted] [illegible] [redacted] [illegible]

4. [redacted] [illegible]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[illegible]

[redacted]

[illegible]

[redacted]

[illegible] [redacted]

[redacted]

TRADUCERE TEXT Fig. 1.1

INFORMAŢII EVALUATE. RAPORT CLASAT
Department of Defense
Rezumat: În Belgia au fost făcute numeroase observaţii OZN începând din noiembrie 1989.
Credibilitatea unora dintre cei ce au raportat este bună. Unele apariţii au putut fi explicate ca fenomene naturale/fabricate de om, altele nu. Cercetările făcute de BAF (Belgian Air Force) continuă.
Text: 1. În Belgia s-au raportat numeroase şi diverse apariţii OZN în ultimele luni. Credibilitatea observatorilor presupuselor fenomene variază de la persoane simple la persoane bine educate şi cu funcţii înalte.
2. Sursa A citează declaraţia domnului Leon Brenig, un profesor în vârstă de 43 de ani angajat la Universitatea din Brussels (figură marcantă în domeniul statisticii şi fizicii). Acesta pretinde că a fotografiat fenomenul, aflat în continuă desfăşurare, dar pozele vor fi date publicităţii de către Belgian Society for the Study of Space Phenomena dacă se dovedeşte a fi de bună calitate.
3. Dl. Brenig conducea maşina pe o autostradă din Ardennes, în regiunea Beaufays, la est de Liège, duminică, 18 martie 1990, la orele 20.30, când a observat un obiect zburător apropiindu-se de el dinspre nord. Acesta avea o formă triunghiulară, cam de dimensiunea unei mingi de ping-pong. Era înconjurat de o lumină galbenă, iar în centrul său se afla o altă lumină roşiatică, a cărei intensitate varia. Altitudinea părea să fie între 500 şi 1000 metri. Obiectul se deplasa cu viteză mică, în linişte. Nu se deplasa şi nici nu se comporta ca un avion.
4. Dl. Brenig a luat legătura cu un prieten care locuia în apropiere şi care a adus un aparat de fotografiat. Au folosit teleobiectivul şi un film 400 ASA. Amândoi susţin că nu putea fi un avion sau o proiecţie holografică, întrucât cerul era lipsit de nori.
5. Sursa B este un articol unde este comentat un interviu de la Televiziunea Belgiană cu col. Wil (Debrouwer), comandantul operaţiunilor BAF; generalul Terason (contactat de dl. Brenig), respinge orice posibilitate ca obiectul văzut să fie un aparat BAF sau vreun test făcut de BAF. Colonelul Debrouwer confirmă părerea generalului.
6. Debrouwer a remarcat marele număr de apariţii semnalate, mai ales în noiembrie 1989, în zona Liège şi faptul că BAF şi Ministerul Apărării iau lucrurile foarte în serios. Experţii BAF n-au putut explica fenomenul.

7. Debrouwer a menționat posibilitatea ca obiectele să fie aparate aparținând USAF de tipul B-2 sau „invizibilul" F-117 care nu ar fi apărut pe ecranul radarului belgian, dar ar fi putut fi văzut cu ochiul liber dacă ar fi operat la mică altitudine. A precizat foarte limpede că USAF n-a transmis nici o cerere de survolare a spațiului belgian pentru nici unul din aceste tipuri de avioane și că presupusele observații nu corespund în nici un fel caracteristicilor observabile ale aparatelor USAF.
8. Dl. Brenig a asigurat opinia publică că va organiza personal o nouă campanie de observare a fenomenului OZN și a cerut în mod special ajutorul Ministerului Apărării.
9. – a raportat o apariție OZN similară observată de un ofițer BAF, în aceeași regiune Liege, în noiembrie 1989. Se pare că ofițerul și soția acestuia au fost orbiți, în timp ce conducea noaptea pe autostradă, de un obiect uriaș zburător, foarte strălucitor. Au oprit mașina, dar au fost atât de înfricoșați încât au abandonat vehiculul și s-au adăpostit în pădure. Nu pot oferi o descriere detaliată, dar orice ar fi fost li s-a părut real – subliniază că cei doi au o credibilitate solidă.
Comentarii
1. – comentează: nu a putut furniza prea multe informații concrete, a verificat doar marele volum de apariții și similitudini dintre acestea pe perioada noiembrie 1989.
2. – BAF a caracterizat câteva apariții ca fiind produse de inversiunea de planuri, de raze laser și de alte forme de manifestare luminoasă, lovindu-se de nori. Dar un număr remarcabil de observații au fost făcute în nopți senine, fără ca în vecinătate să se desfășoare vreo activitate care să justifice fenomenul.
3. – BAF este preocupat de fenomenul OZN și a demarat o acțiune de investigare a informațiilor pe care le dețin – recunoaște totuși că nu are motive să fie optimist în rezolvarea acestor probleme.
4. Comentariul lui – USAF a confirmat către BAF și Ministerul Apărării belgian că în Ardennes nu a operat nici un avion „invizibil" al USAF, în perioada respectivă. Informația a fost dată presei și a fost amplu difuzată.

DATE: October 11, 1975
OWNER: Ben Price - 33 miles West of Clayton, New Mexico
ANIMAL DESCRIPTION: Hereford bull, 3 years, 1400-1500 lbs.
DATE DIED: 36-48 hours before October 11
POSITION FOUND IN: Right side
ORGANS TAKEN: Scrotum, penis, rectum
TRACK EVIDENCE: None stated
INSPECTOR: Frank Best

DATE: October 13, 1975
OWNER: Alvin Stocton - Raton, New Mexico
ANIMAL DESCRIPTION: Bull
DATE DIED: October 13, 1975
POSITION FOUND IN: Right side
ORGANS TAKEN: Scrotum, testicles, penis and end of sheath
TRACK EVIDENCE: Only those made by Mr. Stocton, Sheriff Cruikshank, and Ben Cameron
INSPECTOR: Ben Weston

DATE: October 15, 1975
OWNER: W. F. Martin - Springer, New Mexico
ANIMAL DESCRIPTION: Black bull
DATE DIED: October 15, 1975
POSITION FOUND IN:
ORGANS TAKEN: Rectum, penis, testicles
TRACK EVIDENCE: None stated
INSPECTOR: Harold Gilbert

DATE: October 18, 1975
OWNER: Buck Roach - Kara Vina, New Mexico
ANIMAL DESCRIPTION: Black angus cow
DATE DIED: Found October 16 - had been dead seven to eight days prio
POSITION FOUND IN: Laying on back
ORGANS TAKEN: Rectum and vagina
TRACK EVIDENCE: None noted
INSPECTOR: Dwayne Massey

Figura 2.1

O mică parte din rapoartele oficiale întocmite de Poliția statului New Mexico, referitoare la mutilările de animale *(FBI)*

DATE: May 14, 1976
OWNER: Sharp Ranch - Corona, New Mexico
ANIMAL DESCRIPTION: Black angus bull
DATE DIED: May 13, 1976
POSITION FOUND IN: Left side on back
ORGANS TAKEN: Testicles removed
TRACK EVIDENCE: None
INSPECTOR: Claude Foster

DATE: June 29, 1976
OWNER: Tony Lamb -
ANIMAL DESCRIPTION: Yearling steer
DATE DIED: 48 hours prior to date
POSITION FOUND IN: Left side
ORGANS TAKEN: Right ear and right eye, the tongue, circle cut out at his navel, penis was gone, and he had also been cut around his rectum.
TRACK EVIDENCE: None stated
INSPECTOR: Harold Gilbert

DATE: July 10, 1976
OWNER:
ANIMAL DESCRIPTION: Buffalo calf
DATE DIED: July 10, 1976
POSITION FOUND IN:
ORGANS TAKEN: Tongue, testicles and penis. Cut at the rectum, also gone was large intestine.
TRACK EVIDENCE: A white helicopter was seen the morning of July 8

DATE: July 1, 1976
OWNER: Stanley Cisneros - Questa, New Mexico
ANIMAL DESCRIPTION: Solid red cow - pregnant
DATE DIED: June 29 or June 30, 1976
POSITION FOUND IN: Laying on right side
ORGANS TAKEN: Left eye, udder was cut off
TRACK EVIDENCE: None
INSPECTOR: Milton Culbertson

RECEIVED

3

OLA

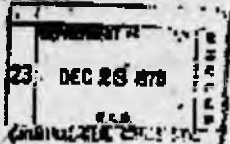

Figura 2.2

Scrisoare cu privire la mutilările de animale, trimisă de senatorul Harrison Schmitt către Procurorul General al Statelor Unite, 21 decembrie 1978 *(FBI)*

TRADUCERE TEXT Fig. 2.2

Domnule Procuror General,

În ultimii câțiva ani fermierii din regiunea de vest a Statelor Unite inclusiv din statul meu de reședință, New Mexico, au avut de suferit ca urmare a unui lanț de mutilări de vite. Pierderile economice individuale și de grup pe acest motiv sunt foarte serioase.

Misterioasele masacre au fost subiectul a două articole în presa națională ale căror copii vi le trimit alăturat. Articolul domnului Cockburn din decembrie 1975, apărut în *Esquire*, afirmă că au fost făcute anchete federale în această problemă, dar că ulterior subiectul a fost abandonat. Dl. Cockburn sugerează că investigațiile au fost încheiate pe motiv că mutilările în sine nu sunt un delict federal.

Dacă o mutilare singulară de vite nu constituie o crimă federală, sunt foarte preocupat de ceea ce pare să fie o formă organizată interstatală de activitate criminală. De aceea solicit ca Departamentul Justiției să reexamineze domeniul său de competență în vederea unei posibile reluări a acestor investigații.

Vă trimit alăturat copii ale dosarelor mele referitoare la acest subiect. În așteptarea unui răspuns favorabil, voi continua să adun material care ar putea fi de folos într-o astfel de anchetă. Dacă mai aveți nevoie de alte informații pentru studierea acestui subiect vă rog nu ezitați să luați legătura cu mine.

Al dv.
Harrison Schmitt

January 13, 1979

Honorable Harrison H. Schmitt
United States Senate
1251 DSOB
Washington, D.C. 20510

Dear Senator Schmitt:

As I told you over the telephone yesterday, I have asked Philip Heymann, head of the Criminal Division, to look into our jurisdiction over the cattle mutilation problem with which you are concerned. He will be in touch with you at an early date.

I must say that the materials sent me indicate the existence of one of the strangest phenomenons in my memory.

Warm regards.

Sincerely,

Griffin B. Bell

GBB

bcc: w/materials to Terry Adamson
Ray Calamaro
✓Phil Heymann – Please have someone look into this matter at an early date. Sen. Schmitt is our friend and there have been about 60 mutilations in New Mexico in recent months.

Figura 2.3
Scrisoare adresată senatorului Harrison Schmitt de către Procurorul General al Statelor Unite *(FBI)*

TRADUCERE TEXT Fig. 2. 3

10 ianuarie 1979

Dragă domnule senator Schmitt,

După cum v-am spus și ieri la telefon, i-am cerut lui Philip Heyeman, șeful Diviziei Criminalistice, să verifice dosarele despre mutilarea animalelor, problemă care vă preocupă atât. Vă vom contacta cât de curând.

Trebuie să recunosc că materialele pe care mi le-ați trimis indică existența unuia dintre cele mai stranii fenomene din câte îmi amintesc eu.

Călduros, al dv.
Griffin Bell

[Notă semnată de Bell]

Rog pe cineva dintre dv. să arunce o privire peste acest subiect cât de repede. Sen. Schmitt îmi este prieten și în New Mexico au avut loc aproape 60 de mutilări în ultimele luni.

G.B.B.

Figura 2.4

Scrisoare adresată directorului FBI de către Kenneth Rommel Jr., referitoare la mutilarea de animale, 5 martie 1980 *(FBI)*

Director
Federal Bureau of Investigation

March 5, 1980
Page -2-

In July, 1978, a U.F.O. was reportedly observed by a resident of Taos, New Mexico, reportedly hovering over a pickup truck. The next morning, the enclosed powder flakes were reportedly recovered from the roof of the aforementioned pickup.

Some of the individuals that are most vocal in the media have inferred that these flakes are identical with a substance that was taken from outside in a controlled test conducted in the Dulce, New Mexico area.

Dulce, New Mexico, which has been the site of several reported mutilations, is located approximately seventy miles from Taos, New Mexico. I have not been able to locate a sample of the substance reportedly collected in the Dulce test, but it has been described as a flocculent material.

I have, to-date, been able to confirm any connection between these two substances, and have been told by those that have seen both that they are not identical.

However, I would appreciate it if through the use of a G.C. Mass spectroscopy test or any other logical test, that these flakes can be identified. This in itself would go a long way in assisting me to discredit the U.F.O. — Cow Mutilation association theory.

If need be, the flakes can be destroyed during your examination.

Your cooperation in this investigation is appreciated.

Sincerely,

KENNETH M. ROMMEL, JR.

KMR/sea
Enclosure

TRADUCEREA Fig. 2.4

(Referitor la mutilarea animalelor în Rezervația Indiană)

În atenția laboratorului FBI

Domnilor,

Vă trimit alăturat pentru examinare o fiolă în care se află câteva coji dintr-un material necunoscut pe care aș dori să-l studiați. Este vorba de o anchetă oficială.

Pentru informarea dv. începând cam de prin 1975, în New Mexico și în alte state, mai ales în cele aflate în vecinătatea statului New Mexico, au avut loc incidente numite de mulți drept „fenomenul de mutilare a vitelor“. Animalele, în special vite, au fost găsite moarte, lipsindu-le diferite părți ale corpului, de exemplu un ochi, o ureche, ugerul și cel mai adesea anusul. Surse dintre cele mai credibile au atribuit acest prăpăd animalelor de pradă sau acelora care se hrănesc cu stârvuri. Anumite segmente ale populației totuși au pus fenomenul pe seama multor alte cauze, începând de la OZN-uri și terminând cu o uriașă conspirație guvernamentală, a cărei natură n-a fost explicitată niciodată în întregime. Aceste teorii nu se sprijină pe date concrete.

Răspunzând în mai 1979 presiunilor făcute de alegătorii săi, Procurorul Districtual din New Mexico a solicitat și a obținut o subvenție L.E.A.A., pentru un an, în vederea investigării acestor mutilări.

M-am retras din FBI după douăzeci și cinci de ani ca agent special pentru a conduce această anchetă.

După cum am afirmat mai înainte, există unii care încearcă să facă o legătură între mutilarea vitelor și aparițiile OZN.

Se pare că în iulie 1978 a fost observat un OZN de către un rezident din Taos, New Mexico. Din câte se spune, OZN-ul a plutit pe deasupra unei camionete. În dimineața următoare de pe capota camionetei sus-menționate se pare că au fost culeși fulgii din materialul prezentat alăturat.

Câteva din persoanele cele mai gălăgioase din presă au concluzionat că acești fulgi sunt identici cu o substanță prelevată de pe spinarea vacilor în cadrul unui test de control desfășurat în Dulce, în New Mexico.

Dulce, New Mexico, locul în care au fost raportate mai multe mutilări, se află la aproximativ șaptezeci de mile de Taos, New Mexico. Nu am reușit să depistez vreun eșantion din substanța despre care se afirmă că ar fi fost colectată în timpul testului Dulce, dar mi-a fost descrisă ca fiind un material fluorescent.

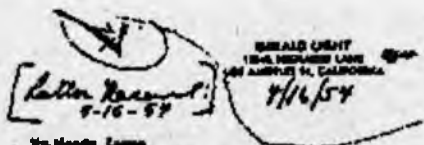
Până acum nu am reușit să confirm nici o legătură între cele două substanțe, iar cei care le-au văzut pe amândouă mi-au spus că nu sunt identice.

Aș aprecia totuși, dacă, folosind testul spectroscopic de masă sau orice alt test rațional, acești fulgi ar putea fi identificați. Mi-ar fi de mare folos în discreditarea teoriei legăturii între OZN și mutilarea vitelor.

Dacă este nevoie, puteți distruge fulgii în timpul analizei.

Cooperarea dv. la această anchetă va fi apreciată.

Al dv.
Kenneth M. Rommel, Jr.

Mr. Meade Layne
San Diego, California

My dear Friend: I have just returned from Muroc. The report is true — devastatingly true!

I made the journey in company with Franklin Allen of the Hearst papers and Edwin Nourse of Brookings Institute (Truman's erstwhile financial advisor) and Bishop MacIntyre of L.A. (confidential names, for the present, please.)

When we were allowed to enter the restricted section (after about six hours in which we were checked on every possible item, event, incident and aspect of our personal and public lives) I had the distinct feeling that the world had come to an end with fantastic realism. For I have never seen so many human beings in a state of complete collapse and confusion as they realized that their own world had indeed ended with such finality as to beggar description. The reality of "other plane" aeroforms is now and forever removed from the realms of speculation and made a rather painful part of the consciousness of every responsible scientific and political group.

During my two days visit I saw five separate and distinct types of aircraft being studied and handled by our airforce officials — with the assistance and permission of The Etherians! I have no words to express my reactions.

It has finally happened. It is now a matter of history.

President Eisenhower, as you may already know, was spirited over to Muroc one night during his visit to Palm Springs recently. And it is my conviction that he will ignore the terrific conflict between the various "authorities" and go directly to the people via radio and television — if the impasse continues much longer. From what I could gather, an official statement to the country is being prepared for delivery about the middle of May.

I will leave it to your own excellent powers of deduction to construct a fitting picture of the mental and emotional pandemonium that is now shattering the consciousness of hundreds of our scientific "authorities" and all the pundits of the various specialized knowledges that make up our current physics. In some instances I could not stifle a wave of pity that arose in my own being as I watched the pathetic bewilderment of rather brilliant brains struggling to make some sort of rational explanation which would enable them to retain their familiar theories and concepts. And I thanked my own destiny for having long ago pushed me into the metaphysical seas and compelled me to find my way. To watch strong minds cringe before totally irreconcilable aspects of "science" is not a pleasant thing. I had forgotten how commonplace such things as the dematerialization of "solid" objects had become to my own mind. The coming and going of an etheric, or spirit, body has been so familiar to me these many years I had just forgotten that such a manifestation could snap the mental balance of a man not so conditioned. I shall never forget those forty-eight hours at Muroc

G.L.

Figura 4.1.

Un fragment din scrisoarea lui Gerard Light către prietenul și asociatul său Meade Layne, în care descrie experiențele trăite la baza Edward & AFB, California, 16 aprilie 1954. *(Borderland Sciences Research Foundation).* Traducerea scrisorii se găsește la cap. 4

ENLISTED RECORD AND REPORT OF SEPARATION
HONORABLE DISCHARGE

BROWN MELVIN E — 6 938 751 — TEC 5 — CAC — PA

713RD AAA GUN BN — 8 DEC 45 — SEP CEN FT MCARTHUR CALIF

APO 1 BOX 919 CHICO CALIF — 14 DEC 16 — DEL RAY CALIF

NONE — BLUE — BROWN — 5' 6" — 130 — 0

COOK

MILITARY HISTORY

11 DEC 39 — 11 DEC 39 — FT MC DOWELL CALIF

CHICO CALIF

COOK 060 — EXPERT M1 CARBINE

NORTHERN SOLOMONS

AMERICAN DEFENSE SERVICE MEDAL AMERICAN CAMPAIGN MEDAL ASIATIC PACIFIC CAMPAIGN MEDAL PHILIPPINE LIBERATION RIBBON WITH 1 BRONZE STAR GOOD CONDUCT MEDAL VICTORY MEDAL

NONE

DEC 39 — MAR 42 — MAY 43 — PLAGUE SEP 41

23 JUN 43 — ASIATIC PACIFIC THEATER — 10 JUL 43

9 NOV 45 — UNITED STATES — 29 NOV 45

NONE

CONVENIENCE OF THE GOVERNMENT AR 615-365 15 DEC 44 AND CIR 310 WD 45

COOKS & BAKERS SCHOOL 2 MONTHS COOK & BAKER

PAY DATA

NONE — NONE — A 606 15 E COLEMAN CAPT FD

ASR SCORE (2 SEP 45) 91 HONORABLY DISCHARGED FOR THE CONVENIENCE OF THE GOVERNMENT TO ENLIST IN THE REGULAR ARMY WD CIR 310 1945. DISCHARGED AS TEMPORARY TECHNICIAN FIFTH GRADE AUS, PERMANENT PRIVATE REGULAR ARMY.

M E HOFT
1ST LT AC

Figura 5.1

Fișa militară din 1945 a lui Melvin Brown, care a afirmat că a stat de pază lângă resturile unui disc zburător la Roswell Army Air Field și că a fost implicat în operațiunea de recuperare a cadavrelor unor extratereștri din deșertul New Mexico în iulie 1947 *(US Army)*

HEADQUARTERS
TASK UNIT 7.4.1
AIR TASK GROUP 7.4 (PROV) FWD
APO 187-1, c/o Postmaster
San Francisco, California

7 May 1948

SUBJECT: Recommendation for Promotion of Enlisted Man

TO: Commanding Officer
Squadron "D"
509th Airdrome Group
Walker Air Force Base
Roswell, New Mexico

1. Pursuant to AR 615-5, as amended, and Department of the Army Circular 51, dated 26 February 1948, I recommend that Sergeant Melvin E. Brown, AF [illegible], be promoted to the grade of Staff Sergeant.

2. Sergeant Brown has diligently and industriously performed all duties assigned to him while on duty with Task Unit 7.4.1. During the peculiar and tedious circumstances resulting from this project, he clearly demonstrated the qualities and abilities desired of a Staff Sergeant.

3. Sergeant Brown's Service Record indicates no record of previous conviction by Courts-Martial. His WD AGO Form 20 indicates that he has a primary MOS of Mess Steward (824) and a Duty MOS of Cook (060). His Form 20 further verifies the facts that he enlisted 3 December 1945 for a period of three (3) years and received the MOS of 824 on 10 April 1943. He was appointed to the grade of Sergeant 4 February 1947. His AGCT is 97 and he is skilled in his MOS. Sergeant Brown has met a Board of Officers at this headquarters and is recommended for this promotion.

JACK J. CATTON
Lt Col. USAF
Commanding

Figura 5.3
Scrisoare de recomandare pentru sergentul Brown în vederea promovării, mai 1948 *(US Air Force)*

TRADUCERE TEXT Fig. 5.3

Către: Ofițerul comandant al Escadronului „D“
1. În conformitate cu AR 615-5, recent amendat, și cu circulara 51 a Department of the Army, datată 26 februarie 1948, recomand ca sergent Malvin Brown, AF 6578751, să fie promovat la gradul de sergent de stat major.
2. Sergent Brown și-a îndeplinit cu sârguință și conștiinciozitate toate sarcinile primite în perioada cât a lucrat la Task Unit 7.4.1. În condițiile dificile și deosebite ale acestui proiect el a demonstrat limpede calitățile și aptitudinile cerute unui sergent de stat major.
3. Fișa militară a sergentului Brown nu indică existența unei condamnări militare anterioare. (...) A fost avansat la gradul de sergent în 4 februarie 1947. (...) Sergentul Brown s-a prezentat în fața Consiliului Ofițerilor din această unitate și a primit recomandarea pentru promovare.

Jack J. Catton
Lt. col.. USAF. Comandant

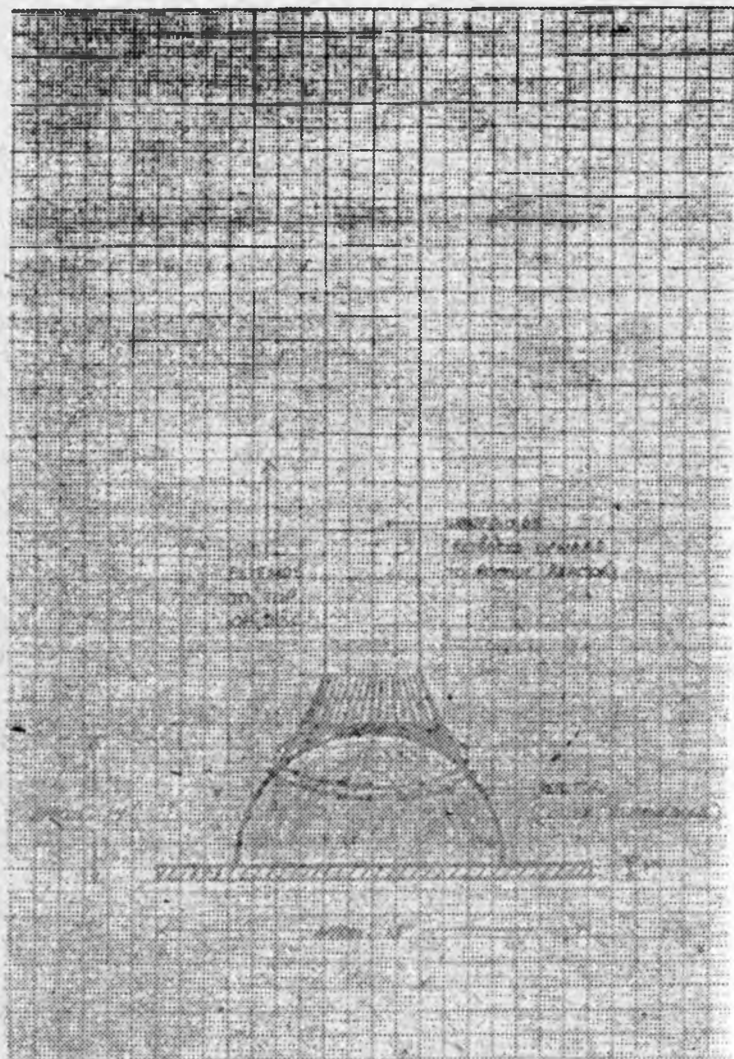

Figura 8.2
Diagrama lui Robert Lazar care înfățișează o parte din sistemul de propulsie la care afirmă că a lucrat *(© Robert Lazar)*

Accession Number 339 *Directory of Databases*

ACCESSION NUMBER: 339

Database Name	NORAD Unknown Track Reporting System		
Acronym	NUTR		
Update Frequency	Monthly		
Beginning Date	1971		
Size	7,000		
Producer—			
Name	North American Aerospace Defense Command		
Address	HQ NORAD/NPY, Peterson AFB, CO 80914-5001		
		COMMERCIAL	AUTOVON
Contact	Wingard, R. C.	(303) 554-3758	692-3758
Distributor—			
Name	North American Aerospace Defense Command		
Address	HQ NORAD/NPY, Peterson AFB, CO 80914-5001		
		COMMERCIAL	AUTOVON
Contact	Wingard, R. C.	(303) 554-3758	692-3758
Sponsor—			
Name	North American Aerospace Defense Command		
Address	HQ NORAD/NPY, Peterson AFB, CO 80914-5001		
		COMMERCIAL	AUTOVON
Contact	Wingard, R. C.	(303) 554-3758	692-3758
Availability	Limited		
Database Type	Alphanumeric		
Program Language	Pascal		
Computer	Zenith-150		
Documentation	Available		
Classification	Secret		
Online Access	No		
Cost	________		
Military Sponsor	Air Force		
Descriptors	Air Force; Aircraft; Greenland; Iceland; Identification; Latitude; Longitude; North America; Number of Unknowns; Region; Scramble Actions; Scramble Bases; Soviet Traffic; Tracking; United Kingdom		
Abstract	The NORAD Unknown Track Reporting System records details of all air traffic declared unknown in North America and the Greenland-Iceland-United Kingdom Gap. Data are used by a wide variety of users in NORAD, USAF, Joint Chiefs of Staff, Canadian NDHQ, and region commanders in a continuing assessment of airspace sovereignty.		

Figura 10.1

Un fragment extras din registrul bazei de date aparținând de North American Aerospace Defense Command, referitor la NORAD Unknown Track Reporting System. Între 1971 și 1990 au fost urmărite 7.000 obiecte neidentificate, dar detaliile sunt clasate la Secret (vezi fig. 10.2) *(NORAD/Citizens Against UFO Secrecy)*

Figura 10.2

Informații cenzurate obținute din înregistrările NORAD Unknown Track Reporting System *(NORAD/Citizens Against UFO Secrecy)*

Un poster ținut la secret de Defense Intelligence Agency, din 1984, cu privire la securitate *(Robert Shapind/DIA)*

NOTE EXPLICATIVE

Advanced Tactical Fighter (ATF) – Avion perfecționat de luptă tactic
Aerial Phenomena Research Organization (APRO) – Organizația pentru cercetarea fenomenelor
Air Defense Command – Comandamentul apărării aeriene
Air Field Base (AFB) – Bază aeriană
Air Force – Aviația militară
Air National Guard – Garda aeriană națională
Air Technical Intelligence Center (ATIC) – Centrul de culegere de informații tehnice al aviației
Alternative Spacecraft (ASC) – Nave spațiale alternative
Apache Indian Reservation – Rezervația indienilor apași
Army Air Field – Aeroport al Armatei
Atomic Energy Commission (AEC) – Comisia pentru energie atomică
Australian Defence Department – Departamentul australian al apărării
Air Force Office of Special Investigation (AFOSI) – Biroul pentru investigări speciale al aviației
Air Traffic Control Centre – Centrul de control al traficului aerian
„An Alien Harvest" – Recoltă pentru extratereștri
„Above Top Secret" – Mai presus de Strict Secret
Belgian Air Force (BAF) – Aviația militară belgiană
Borderland Sciences Research Foundation – Fundația pentru studierea științelor de frontieră
Central Intelligence Agency (CIA) – Agenția centrală de informații
Citizens Against UFO Secrecy (CAUS) – Cetățenii împotriva secretului OZN.
Defence Intelligence Staff – Comandamentul serviciului de informații al apărării
Defense Science Board – Consiliul științific al apărării
Defense Intelligence Agency (DIA) – Agenția de informații a apărării
Department of Defense – Departamentul Apărării
Department of State – Departamentul de stat
Deputy Directorate of Intelligence (Technical) – Direcția de informații tehnice

Digital Imagery Processing Service (DIPS) – Serviciul pentru procesarea digitală a imaginilor
Federal Aviation Administration (FAA) — Administrația federală a aviației
Federal Bureau of Investigation (FBI) – Biroul federal de investigații
Flying Complaints Flight (FCF) – Biroul pentru reclamarea incidentelor de zbor
Freedom of Information Act (FOIA) – Actul de libertate a informației
Fund for UFO Research – Fondul pentru cercetarea OZN
Government Communications Headquarters (GCHQ) – Cartierul general al comunicațiilor guvernamentale
Institute for Defense Analysis – Institutul de analiză pentru apărare
Joint Chiefs of Staff – Comisia șefilor de stat major
Mutual UFO Network (MUFON) – Rețeaua pentru schimb de informații asupra fenomenului OZN
National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP) – Comisia națională pentru investigarea fenomenelor aeriene
National Military Command Center (NMCC) – Centrul de comandă al armatei
National Photographic Interpretation Center (NPIC) – Centrul național pentru interpretarea fotografiilor
National Security Agency – Agenția pentru securitatea națională
National Security Council – Consiliul pentru securitate națională
National Space Council – Consiliul național pentru activitatea spațială
National Space Surveillance System – Sistemul național pentru supravegherea spațiului
Naval Observatory – Observatorul marinei
North American Aerospace Defense Command (NORAD) – Comandamentul nord-american pentru apărarea spațiului aerian
Office of Naval Intelligence – Biroul de Informații al marinei
Provost & Security Services (P&SS) – Poliția militară și serviciile de securitate
Public Record Service – Arhiva națională
Royal Air Force (RAF) – Aviația militară britanică
Search for Extraterrestrial Intelligence (SETI) programe – Programul pentru căutarea inteligențelor extraterestre
Sensitive Compartmented Information (SCI) – Serviciul pentru compartimentarea informațiilor delicate
Signals Intelligence (SIGINT) – Urmărirea semnalelor de comunicații
Société Belge d'Etude des Phénomènes Spatiaux (SOBEPS) – Societatea belgiană a fenomenelor spațiale

Space Detection & Tracking System (SPADATS) – Sistem pentru detectarea și urmărirea în spațiu
Strategic Defense Initiative (Star Wars) – Inițiativa pentru apărare strategică (Războiul stelelor)
Tactical Air Command – Comandamentul tactic aerian
US Air Force – Aviația militară a Statelor Unite
US Air Technical Intelligence Command – Comandamentul serviciului de informații tehnice al aviației
US Intelligence Community – Comunitatea agențiilor de informații din Statele Unite
US Navy- Marina militară a Statelor Unite
US Naval Intelligence Support Center – Centrul pentru susținerea activității de culegere de informații al marinei
Weapon Division – Secția armament

Partea a II-a

Intruși printre noi

PREFAȚĂ

„Captivantele zile ale farfuriilor zburătoare și ale întâlnirilor secrete cu ființe nepământene par să fie numărate“, scria Jonathan Margolis în reviste *Time* din luna august 1992.

„Cel puțin în Europa de Vest, până și mărturiile despre observarea OZN-urilor au dispărut aproape total. Poate din cauza îngrijorărilor produse de recesiunea mondială sau în urma atenuării temerilor după sfârșitul războiului rece, în orice caz anul 1992 nu a fost anul unor apariții frecvente de obiecte zburătoare ciudate, de genul farfuriilor sau țigărilor zburătoare. Cu mare greutate s-au înregistrat informații precise, iar confuzia a sporit și mai mult din cauza competițiilor informațiilor provenite de la organizații rivale de cercetare a OZN. Oricum, este evidentă tendința de regres, chiar de prăbușire a pieței informațiilor despre apariția acestor obiecte zburătoare neidentificate.[1]

Dar aruncând o privire asupra colecției mele de mărturii din toată lumea, culese într-un interval de cincisprezece luni, din iulie 1991 până în august 1992, constatăm că situația este exact contrarie.

În general, opinia publică nu numai că nu este informată despre faptele petrecute în realitate, dar manifestă ea însăși o adevărată inerție în ducerea la bun sfârșit a investigațiilor în numeroase cazuri când există informații pe plan mondial, multe din acestea provenind de la martori credibili. Din fericire, unele cotidiane locale continuă să publi-

ce astfel de comunicări și, de multe ori, publică și rezultatele cercetărilor ulterioare.

Există unele semne încurajatoare cum că ziariștii de la televiziunea națională încep să-și dea seama că pe planeta noastră se petrec lucruri de o semnificație deosebită. De exemplu, la 20 aprilie 1992, programul de *știri nocturne* al canalului NBC a transmis un scurt extras dintr-un video-film realizat pe timp de noapte de o echipă TV a acestui canal, în vecinătatea terenului de încercare Nevada Test Site, unde anterior fuseseră semnalate apariții neobișnuite și unde, după opinia fizicianului Bob Lazar și a altor persoane, sunt examinate și chiar supuse unor probe aerodinamice unele vehicule extraterestre așa cum este relatat în cartea *Alien Llaison*. Filmul NBC, a cărui copie o dețin, prezintă ceea ce se consideră a fi „ceva care pare să sfideze legile fizicii“.

Reporterul Fred Francis afirmă că „sute de martori au văzut acea lumină strălucitoare plutind nemișcată deasupra munților, ca apoi să o pornească cu mare viteză pe cerul nopții – ca o farfurie zburătoare“.

Echipe de televiziune japoneze au filmat, la rândul lor, obiecte cu aspect anormal în această zonă. În luna martie 1992, operatorul șef al unei stații afiliate grupului CBS a filmat un OZN în localitatea Bellevue, Wisconsin. Alte videofilme au fost înregistrate de către diferite echipe de televiziune, dintre acestea Fuji-TV Japonia, în localitatea Gulf Breeze, Florida. În plus, canalul *Dateline NBC* anchetează în prezent revendicările unui proprietar de computer, a cărui identitate nu a fost divulgată, care susține că a reușit să obțină accesul la unele fișiere strict secrete, conținând informații despre OZN – chiar și informații referitoare la autopsia unor extratereștri – fișiere existente la baza aeriană militară Wright-Pattersen din Dayton, Ohio [2].

Mai multe programe cu acest subiect au fost televizate la scară națională în Statele Unite, în anii 1991-92, ca de exemplu *Intrușii* (fiecare episod conținând un extras din conversația înregistrată pe bandă între fostul director al Agenției Naționale de Securitate, amiralul Bobby Ray Inman și Bob Oechsler, în care era subînțeles faptul că guvernul Statelor Unite are acces la vehicule extraterestre, fapt descris în capitolul 13 al acestei cărți). În Japonia, filmele documentare cu subiect OZN sunt obișnuite, dar în Marea Britanie au rămas deocamdată mult în urmă. Îmi face plăcere să informez că, în prezent, o companie engleză de televiziune se ocupă cu realizarea unui film documentar de lung metraj, care va fi prezentat în anul 1994.

La 12 octombrie 1992, agenția NASA a inițiat un nou program numit SETI (în căutarea inteligenței extraterestre), destinat să exploreze o gamă mult mai mare de frecvențe decât până acum, pentru indentificarea unor semnale radio inteligente. Jumătate din acest program, cu o durată de zece ani și un cost de 100 milioane de dolari S.U.A., constă din așa-numita „căutare orientată“, care se concentrează asupra celor mai apropiate stele asemănătoare soarelui, aflate la o distanță de optzeci de ani lumină față de pământ, baleind două miliarde de canale situate între frecvențele 1 și 3 megahertzi. Programul va utiliza uriașul radiotelescop din localitatea Arecibo, Porto Rico, împreună cu telescopul național Green Bank din Virginia de Vest și calculatoarele din subordinea lor vor cerceta 15 milioane de canale pe secundă în căutarea unui semnal inteligent.

O problemă a acestei cercetări este aceea că ar putea trece mulți ani până să se obțină un răspuns. Cu toate acestea, doctorul Frank Drake, astronomul care a condus în 1960 prima cercetare radio pentru extratereștri, a afirmat că este convins că se va primi un răspuns pozitiv îna-

intea anului 2000[3]. În acest program sunt implicați și călugării iezuiți care deservesc observatorul Vaticanului.

Vaticanul a construit un telescop cu reflector (în colaborare cu Universitatea din Arizona), prevăzut să fie dat în exploatare la începutul anului 1993. Părintele George Coyne, director al observatorului din Vatican, care își va desfășura activitatea împreună cu ceilalți clerici la observatorul din Tucson, comenta cu aparentă seriozitate că, în eventualitatea descoperirii unor ființe extraterestre, „Biserica se vede obligată să-și pună întrebarea dacă extratereștrii ar putea fi atrași în comunitatea creștină și botezați...“[4].

Convingerea mea este că NASA și serviciile secrete ale S.U.A. au deja dovezile, la nivel confidențial, că ființe extraterestre au debarcat deja pe Pământ și că s-au stabilit până acum contacte cu acestea. Evidența sugerează că s-au cheltuit mari sume de bani în Statele Unite pentru programe de cercetare extraterestră strict secrete, bazate pe așa-numitele „bugete negre“ și că informațiile referitoare la aceste programe „cu acces special“ sunt atât de tăinuite încât foarte puțini le cunosc. Dacă acesta este cazul real, înseamnă că programul SETI pare a fi anacronic. Totuși așa cum scriam și în cartea mea apărută anterior, chiar dacă s-a luat deja contact cu una sau mai multe specii de ființe extraterestre, va fi nevoie întotdeauna să se caute semne de comunicare din partea comunității inteligențelor extraterestre, care, după opinia mea, este dispersată în univers.

Fondurile cheltuite cu programul SETI sunt foarte reduse în comparație cu bugetul negru: în anul fiscal 1993, Departamentul Apărării a solicitat circa 16 miliarde dolari numai pentru programele negre!

Dacă prin intermediul programului SETI se vor primi semnale sau comunicări inteligente, o bandă roșie va

întârzia orice divulgare publică. La o conferință a Academici Internaționale de Astronautică, din luna august 1991, oamenii de știință au stabilit un ansamblu de linii directoare – *Declarația de principii privind activitățile ulterioare detectării de inteligență extraterestră* – care precizează că știrile despre descoperirea semnalelor extraterestre trebuie să fie transmise mai întâi altor oameni de știință, la scară mondială, în scopul verificării, și să fie notificate către Uniunea astronomică internațională care, la rândul său, va redacta o comunicare oficială prin intermediul Biroului central de telegrame astronomice. În final, vor fi înștiințați secretarul general al ONU, Institutul de drept spațial, precum și Uniunea internațională de telecomunicații. Teoretic, după aceea descoperirea va fi adusă la cunoștința publicului. Practic, așa cum sesizează doctorul John Mason de la Asociația astronomică, vor exista o mulțime de discuții între oamenii de știință, „în timpul cărora oricărui ziarist îi va fi aproape imposibil să afle ceva“[5]. Chiar așa? Oricum ar fi, subiectul având repercusiuni asupra siguranței naționale, putem fi siguri că serviciile secrete vor gestiona și controla orice scurgere de astfel de informații extraterestre (vezi capitolul 10).

Ziariștii investigatori ar face bine să ia în serios situația actuală a OZN-urilor și să lase la o parte programul SETI, pentru o bună perioadă de timp. Mi s-a părut de-a dreptul ironic faptul că ultimul program SETI a fost inițiat la radiotelescopul din Arecibo (care, în anul 1974, fusese unul dintre primele radiotelescoape care au transmis un semnal codificat spre stele), tocmai în insula Porto Rico, o zonă în care continuă să fie semnalată o serie întreagă de întâlniri cu OZN și extratereștri. Până și directorul local al Agenției de stat pentru apărarea civilă a declarat, în 1992, că a observat personal un disc zburător urmărit de un avion militar american, precum și un OZN intrând și ieșind

din apele Lagunei Cartagena, fapte ce i-au creat convingerea că în această zonă există o bază a extraterestrilor (vezi cap. 1).

Într-un spectacol televizat condus de Oprah Winfrey în anul 1991, în care erau prezentați și câțiva dintre astronauții programului Apollo, a ieșit la lumină subiectul OZN. Doctorul Edgar Mitchell, în urma unor comentarii negative ale colegilor săi, care luaseră cuvântul mai înainte, a replicat: „Eu cred că se cunosc mult mai multe lucruri din cercetarea extraterestră decât se oferă publicului, acum și de mult timp încoace... E o poveste lungă. Începe din timpul celui de-al doilea război mondial, când s-au întâmplat toate lucrurile acestea considerate înalte secrete de stat".

I-am scris doctorului Mitchell, întrebându-l dacă ar fi de acord să colaboreze la publicarea unei expuneri cu acest subiect.

– Realmente, aș avea lucruri de adăugat la cele deja afirmate, pentru că, vă spun cu sinceritate, știu foarte puțin. Aprecierea mea, după ani de observații sceptice, este că evidența a devenit atât de consistentă și de copleșitoare încât nu va mai putea fi ignorată multă vreme. Așa fiind situația, mai curând sau mai târziu lucrurile vor ieși la lumină și vom fi încântați să cunoaștem rezultatele...[6].

Avem certitudinea că rezultatele strict secrete ale cercetărilor extraterestre vor reuși să spargă aceste bariere. Dar vom fi oare încântați cu toții să aflăm rezultatele?

Timothy Good
Ianuarie 1993

Note

1. Margolis, Jonathan: „Are we Alone?“, *Time*, 31 august 1992.
2. *Dateline NBC* a prezentat, la 27 octombrie 1992, o narațiune despre proprietarul de computere.
3. Begley, Sharon: „ET, Phone Us“, *Newsweek,* 12 octombrie 1992.
4. Johnston, Bruce: „Vatican sets evangelical sights on outer space“, *Daily Telegraph*, 28 octombrie 1992.
5. Highfield, Roger: „Red tape will delay news of Little Green Men“, *Daily Telegraph*, 10 august 1991.
6. Scrisoarea de la Edgar D. Mitchell Sc. D., 21 aprilie 1992.

1
Există o bază extraterestră în Porto Rico?

Jorge Martin

Cercetătorul portorican Jorge Martin este editorul revistei lunare *Enigma!*, care publică articole despre OZN și fenomene paranormale. El a cercetat sute de apariții OZN în insula Porto Rico, începând din anul 1975, și a scris multe articole și comunicări pentru ziare și reviste din Porto Rico și din străinătate.

Jorge a scris anterior două articole pentru serialul UFO Report, relatând numeroase întâmplări despre apariții și urmăriri de OZN-uri zburătoare împreună cu avioane cu reacție militare americane, răpiri aparente de avioane cu reacție militare, precum și despre o întâlnire cu ființe extraterestre în zona Cabo Rojo. Multe din aceste relatări au fost publicate și în cartea *Alien Liaison*. Am vizitat de două ori Porto Rico, în scopul de a mă întâlni cu câțiva dintre martorii principali, plecând cu convingerea că aceste întâmplări extraordinare au avut loc în realitate așa cum au fost descrise.

Începând din anul 1987, insula Porto Rico, teritoriu aparținând S.U.A., din Indiile de Vest, situate în Marea Caraibelor, este teatrul celor mai importante apariții de OZN.

În acest articol voi descrie câteva din numeroasele evenimente care implică apariții de OZN-uri în partea de sud-vest a insulei, cele mai multe dintre ele în orașele

Cabo Rojo și Lajas și mai ales în zona Lagunei Cartagena (o lagună măsurând mai mulți kilometri în lungime și în lățime, așezate la limitele acestor orașe) precum și în Sierra Berneja (o mică creastă de munte din apropierea Lagunei Cartagena).

Evenimentele par a confirma că în această zonă poate să fie situată o bază subacvatică sau terestră, realizată în comun de către S.U.A. și extratereștri.

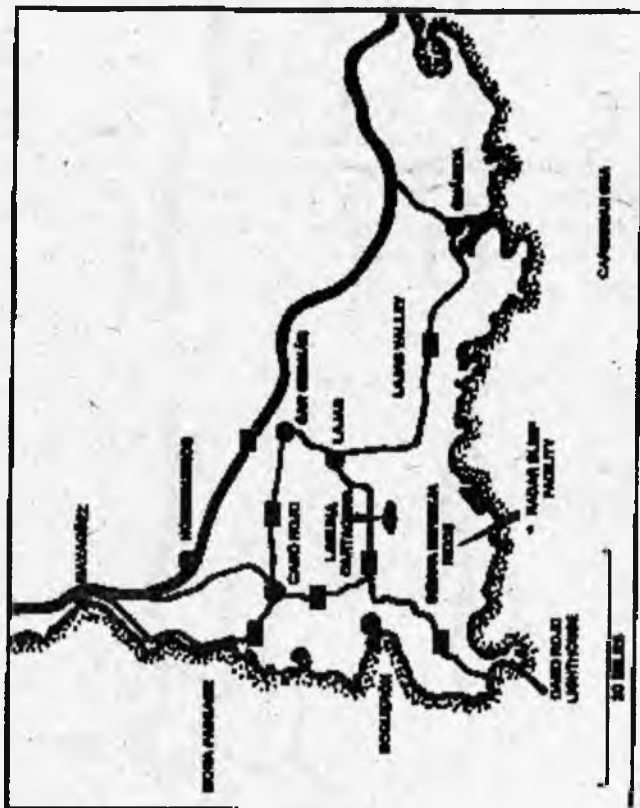

Figura 1

Harta Insulei Porto Rico, indicând locul aparițiilor OZN și al întâlnirilor cu extratereștrii *(Tania Long)*

PUERTO RICO

CULEBRA
FAJARDO
VIEQUES
CAROLINA
RIO GRANDE
HUMACAO
SAN JUAN
BAYAMÓN
ATLANTIC OCEAN
ARECIBO
PONCE
CARIBBEAN SEA
AGUADILLA
MAYAGÜEZ
SAN GERMÁN
LAJAS
LA PARGUERA
CABO ROJO
BOQUERÓN

EVENIMENTE ANORMALE

În ziua de 31 mai 1987, la ora 1.55 post meridian, mii de locuitori ai zonei de sud-vest a Insulei Porto Rico au fost zguduiți de un șoc violent și de zgomotul unei explozii puternice care păreau să vină de sub pământ. Ulterior, presa a relatat in extenso despre „cutremurul de pământ“ și a publicat mai multe relatări din orașele Cabo Rojo, Lajas și Mayagüez, arătând cum s-a mișcat pământul în sus și în jos câteva clipe, atunci când toți au auzit zgomotul exploziei, care a provocat crăpături în mai multe imobile. Inițial, epicentrul cutremurului a fost stabilit, de către Serviciul Seismologic din Porto Rico, la 81.000 picioare sub Laguna Cartagena, între orașele Lajos și Cabo Rojo. În ziua următoare, datele au fost schimbate. S-a stabilit că epicentrul se situa în plină mare, la vest de Insula Porto Rico, în zona Mona Passage.

Ulterior „cutremurului“ s-au succedat alte evenimente, în aceeași zi, precum și în zilele următoare. Aceste evenimente nu au fost făcute publice, însă investigațiile noastre au adăugat o nuanță de mister întregului incident. În ziua următoare șocului și exploziei, duminică 1 iunie 1987, în jurul orei 10 p.m., un imens obiect zburător neidentificat a fost văzut plutind deasupra Lagunei Cartagena. Mai mulți martori, printre care și prietenul meu Wilson Sosa, cel care a observat multe evenimente neobișnuite în zona Lagunei Cartagena[1], a văzut incredibilul obiect fixat pe cer deasupra casei sale din Betances.

Sosa povestește: „Priveam spre Sierra Bermeja și spre lagună când, deodată, am văzut două stele sau lumini foarte mari coborând foarte lent, una alături de cealaltă. I-am spus soției mele să-mi aducă binoclul. Luminile veneau dinspre capătul unui obiect foarte mare care semăna cu o enormă țeavă metalică, argintie. Avea formă cilin-

drică cu două sfere de lumină alb-cenușie la cele două capete. La partea inferioară a obiectului era ceva ca o lumină roșiatică învârtitoare."

Doamna Rosa Acosta, din aceeași localitate, ne-a relatat următoarele:

„Era, într-adevăr, mare. L-am observat de la o distanță de mai mulți kilometri și tot avea 6 țoli lungime, privit de la lungimea brațului... Era de necrezut! Acest obiect straniu s-a lăsat în jos și s-a oprit, plutind în aer, deasupra Lagunei Cartagena. Apoi, după circa 15 minute, s-a înălțat și a dispărut spre sud, dincolo de Sierra Bermeja.

De fapt nu e nimic nou. Luminile misterioase se văd pe aici de ani de zile, mai ales în această zonă deosebită. Au fost situații când, stând întinsă în hamac, pe terasă, m-am pomenit cu câte o lumină strălucitoare în față. Uitându-mă în sus, văd unul din obiectele astea, în formă de farfurie, deasupra mea, aruncând spre mine o lumină strălucitoare. Aceasta s-a întâmplat de mai multe ori. De ce ar fi făcut-o nu știu... și de ce tocmai cu mine?"

Doamna Haydee Alvarez, o altă vecină căreia i-am luat un interviu despre acest incident, mi-a povestit că „erau ca două stele foarte mari, cam cât o monedă de o jumătate de dolar, legate între ele printr-o țeavă mare și lungă cu lumini, dedesubt".

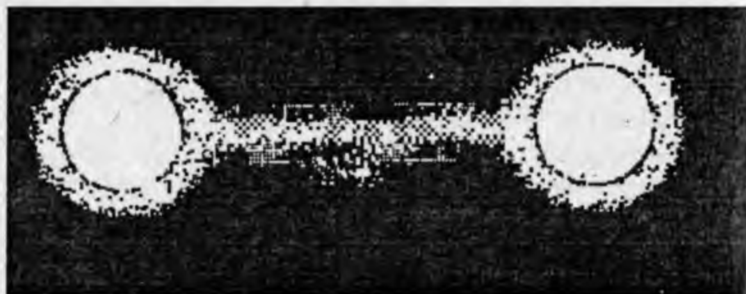

Figura 2

Carlitos Muñoz, un flăcău care era și el de față în timp ce luam interviul, mi-a zis că întreaga lui familie a văzut obiecte de felul acesta câtva timp:

– Acum un an, într-o seară, când eram cu toții acasă, am văzut deodată o platformă uriașă, ceva care cobora din cer și care apoi s-a oprit deasupra Lagunei Cartagena. Avea niște lumini foarte puternice, galbene și verzi. De sub platformă au ieșit mai multe obiecte mai puțin strălucitoare care s-au răspândit în direcții diferite. Au continuat să intre și să iasă din nava cea mare. După câteva minute, obiectele mai mici s-au întors în obiectul cel mare, care apoi a dispărut în zbor.

Astfel de lucruri se întâmplă mereu... și întotdeauna asupra crestei Sierra Bermeja și a lagunei.

Mai multe persoane s-au adresat stațiilor de radio din regiune anunțând prezența uriașelor OZN-uri deasupra lagunei. Surprinzător, aceste obiecte necunoscute au revenit două nopți la rând, oprindu-se deasupra lagunei la circa 500 picioare altitudine, după care au dispărut.

CERCURI MISTERIOASE ȘI „RAZE X" STRANII

Intrigați de povestirile martorilor, care afirmau că obiectele necunoscute zburau de fiecare dată deasupra și de cealaltă parte a culmii Sierra Bermeja, ne-am deplasat în zona Olivares, din municipiul Lajas, în apropierea zonei de agrement „La Parguera". În timpul cercetărilor, am făcut o descoperire neașteptată: pe un câmp din apropierea muntelui Sierra Bermeja se puteau distinge o serie de cercuri perfecte, anume parcă tăiate în sol. Măsurându-le, am găsit că diametrul cercurilor era de 35 de picioare. Circumferința cercurilor este formată dintr-o bandă aproape în întregime lipsită de iarbă, în care pământul era ars și de

o consistență mai dură decât restul terenului. Iarba puțină care se mai afla în zona benzii periferice era uscată și moartă. Banda avea o lățime de 3 picioare.

Întrebând vecinii, aflu că sunt surprinși de existența cercurilor, pe care nu le mai văzuseră până atunci. Vecinii se culcă devreme, așa că nu știau să explice cum apăruseră cercurile, dar cu toții mi-au afirmat că, timp de mai multe nopți după așa-numitul „cutremur de pământ", văzuseră lumini ciudate și un obiect foarte mare plutind pe cer deasupra muntelui Sierra Bermeja, îndreptându-se spre Cabo Rojo, în direcția lagunei, dincolo de munte.

Descrierile obiectelor observate erau similare celor făcute de martorii de pe celălalt versant al muntelui.

Roosevelt Acosta, împreună cu fratele său Heriberto și alte rude, au confirmat cele spuse, adăugând că, în mai multe rânduri, vecinii lor au văzut niște ființe mici, ciudate, ale căror corpuri păreau învăluite într-o lumină vagă și care dispăreau rapid la apropierea cuiva.

Odată, domnul Dolin Acosta, locuind și el tot în sectorul Olivares, era pe balcon când deodată fu învăluit de o lumină strălucitoare care se revărsa de sus:

> Era o lumină albă, orbitoare, care venea de deasupra streșinii de la balcon. Aceasta avea o gaură în plafon prin care am privit în sus. Era ceva ca o sferă mare de lumină ale cărei raze mă învăluiau. M-am uitat la mine și nu mi-a venit să-mi cred ochilor, puteam să-mi văd oasele! Ca și cum m-aș uita pe un ecran cu raze X. Puteam să văd oasele degetelor, brațelor, oasele din întregul corp... chiar și de la degetele picioarelor! Obiectul acela misterios era acolo sus și puteam distinge bine un sunet slab venind de la el, ca un jet de aer, la anumite intervale, un fel de psss... psss... psss. În cele din urmă s-a îndepărtat, dar după aceea timp de câteva minute încă mă mai puteam vedea destul de clar. Sora mea, Eunice, a ieșit și ea afară

să vadă ce-i lumina aceea atât de puternică și amândoi puteam să ne vedem bine oasele. Mă uitam la ea și nu avea ochi: i-am văzut bine orbitele goale și ea vedea același lucru la mine. După vreo câteva minute, totul a revenit la normal.

Mai târziu, nici Dolin, nici sora lui nu au resimțit nici un fel de urmări.

Revenind la cercurile de care vorbeam mai înainte, proprietarul localului, Fidel Aviles, mi-a declarat:

– Locuiesc aici de cincizeci de ani și niciodată până acum nu am văzut așa ceva. Cercurile acestea au apărut în noaptea după explozie și după zguduiturile pe care le-am simțit cu toții.

Aviles este proprietarul unui mic magazin alimentar, în Olivares. În spatele magazinului său au apărut alte trei cercuri în zorii aceleiași dimineți. Fiul său, Fillo, care lucrează și el în magazin, spune că în dimineața aceea a intrat în prăvălie un tânăr agitat. Zicea că împreună cu un grup de prieteni își instalaseră corturile ceva mai departe, lângă drum. Pe la ora trei noaptea ieșise să facă o tură cu motocicleta și, trecând prin fața magazinului, a văzut trei obiecte luminoase deosebit de ciudate în spatele casei, plutind aproape de pământ, fără să facă nici un zgomot. După spusele tânărului, obiectele luminoase erau rotunde, ca niște farfurii răsturnate, răspândind o lumină gălbuie, strălucitoare. L-a apucat frica și a șters-o cât a putut de repede.

La început erau opt cercuri, dar după ce au trecut două zile erau douăsprezece. Foarte mirați, am discutat problema cu prietenii noștri, căpitanul Luis Irizarry, pilot cu experiență îndelungată și Julio Cesar Riviera, un pilot în devenire, care au acceptat să facă cu noi un zbor în zonă.

Nu mică ne-a fost mirarea să vedem că pe teren existau treizeci și opt de cercuri din acelea ciudate! Erau așezate absolut simetric și împerecheate! Câteva zile mai târziu, am luat niște eșantioane de sol din aceste cercuri și le-am trimis la Biroul pentru dezvoltarea agriculturii, din Mayagüez, un oraș mare de lângă Cabo Rojo, cu rugămintea să verifice dacă nu cumva o anumită specie de ciupercă, pe care o remarcasem prin partea locului, ar fi putut fi responsabilă pentru apariția cercurilor. Un specialist citolog, din serviciul respectiv, ne-a confirmat că nu putea fi vorba de așa ceva, că nu ciupercile formaseră acele cercuri. Am aflat că factorul pH (concentrația ionilor de hidrogen), măsurat în eșantioanele prezentate de noi, avea valori diferite pe circumferința cercurilor față de rest. Probele de sol luate în interiorul și în exteriorul cercurilor erau absolut normale.

Dar, după cum am aflat mai târziu, mai erau încă multe alte incidente legate de așa-numitul „cutremur de pământ".

FUM ALBASTRU ȘI PERSOANE MISTERIOASE ÎN LAGUNA CARTAGENA

Mai mulți localnici din regiunea Maguayo, din apropierea Lagunei Cartagena, ne povesteau că în noaptea dinaintea exploziei și cutremurului din 31 mai 1987 au putut observa o stranie „minge roșie de foc" deplasându-se deasupra lagunei și coborând într-o manieră perfect controlată, făcând un zgomot asemănător unui zumzet. Ciudata sferă s-a cufundat încetișor în apele lagunei. În jurul orei 2 noaptea, mulți oameni din partea locului au fost deșteptați de o lumină caldă intensă ce pătrundea prin ferestrele caselor lor. Curioșii care s-au uitat afară au fost uluiți la ve-

dcrca unei nave zburătoare uriașe, de forma unei farfurii, care se afla în zbor planat, la mică înălțime deasupra apei, ca și când ar fi căutat ceva anume. Erau cu toții de acord că nava emana o lumină albă puternică și că se mișca în cerc foarte încet. După vreo două minute a părăsit zona și a dispărut rapid pe cer.

În ziua următoare, la ora 1.55 p.m., au avut loc explozia și zguduirile. Trebuie să ne amintim că autoritățile stabiliseră inițial epicentrul la 81.000 picioare sub Laguna Cartagena. Ce s-a întâmplat în realitate? Știm că un obiect neidentificat fusese văzut pătrunzând în lagună, alt OZN fusese văzut târziu în noapte, căutând ceva în partea aceea, iar în ziua următoare s-a petrecut explozia care a zguduit toată regiunea.

După cutremur, în diverse arii din Lajas și Cabo Rojo, au apărut falii. Mulți martori afirmau că din aceste crăpături ieșea cu destulă forță un fum albastru. Pedro Asencio Vargas, un profesor care locuiește în Cabo Rojo, în sectorul „La 22 of Llanos Tuna“, povestește:

> Am văzut clar că în grădina mea au apărut câteva crăpături din care ieșea un fum albastru, care mă înspăimânta. La mine au venit câteva persoane de la Colegiul de arte agricole și mecanice Mayagüez, care face parte din complexul Universității Porto Rico, specialiști în inginerie și tehnică agricolă, să vadă ce s-a întâmplat; dar, foarte ciudat, ei au refuzat să ia mostre din fumul albastru și din praful depus pe câteva plante. Era ciudat, pentru că veniseră tocmai să cerceteze cauzele celor întâmplate. De ce să fi refuzat preluarea probelor pentru analiză? Nu pot să înțeleg.

Același fum albastru, de nuanța cobaltului, ieșea și din apele lagunei, spuneau unii martori. Carlos Medina, ca și alți localnici din localitatea Maguayo, relatau că, după

explozie, din lagună ieșea fum albastru (un astfel de fum nu are nimic comun cu fenomenele vulcanice sau cu activitatea seismică). Curios este faptul că aria lagunei a fost înconjurată cu un cordon de persoane neidentificate. Unii dintre aceștia purtau uniforme militare de camuflaj, alții aveau o îmbrăcăminte simplă, iar alții erau îmbrăcați în costume albe de protecție antiatomică. Ultimii aveau mănuși groase de culoare gri și cizme și colectau mostre din apa lagunei, nămol, sol și plante pe care le introduceau în niște canistre mari, transparente. După cum afirmă martorii oculari, aveau diverse aparate cu care căutau ceva în apă; după descriere, ele ar fi sugerat niște contoare Geiger.

Militarii aveau rolul de a opri accesul în zonă, motivând că un personal special efectuează o serie de investigații pentru a stabili ce s-a întâmplat. Medina și ceilalți spuneau că, în ziua următoare, deasupra zonei s-a rotit un elicopter militar de culoare gri-închis, fără semne distinctive. Acesta a lăsat în apă o sferă metalică mare și ceva ce semăna a fi un echipament electronic, atârnat de un cordon metalic foarte lung. Au mai remarcat prezența câtorva dube de culoare bej și a unor vehicule mici de teren cu antene parabolice rotative.

Doamna Zulma Ramirez de Perez, dintr-o familie care poseda pe vremea aceea o parte din terenurile învecinate Lagunei Cartagena, venise în zonă împreună cu sora ei ca să vadă ce se întâmplă, după ce sesizase că din lagună se înalță fum albastru. S-au apropiat de ea mai mulți americani în haine negre, cu insigne roșii, și i-au ordonat să părăsească imediat zona. Femeia le-a explicat că pământurile îi aparțin, dar agenții i-au replicat că trebuie neapărat să plece, acolo urmând să se facă cercetări pentru a descoperi despre ce este vorba. Dar dacă versiunea oficială era adevărată – că explozia și zguduiturile fuseseră provocate de un cutremur de pământ – atunci cum se ex-

plică afirmațiile acestui personal, cum că încearcă să stabilească ce s-a întâmplat?

Oamenii aceștia erau înalți, cu aspect caucazian, blonzi, și purtau costume bine croite, iar în picioare se părea că aveau ghete negre, de cauciuc.

Mai aveau, după spusele surorilor, un fel de mape metalice argintii.

Doamna Ramirez ne-a mai spus ceva de o semnificație deosebită. Toți membrii familiei sale au avut ocazia să vadă nave de forma unor farfurii zburătoare ieșind sau intrând în apele Lagunei Cartagena, în anul 1956.

> La început, ele erau înconjurate de o lumină strălucitoare, dar când ieșeau la suprafață puteai să le distingi forma mult mai bine.
>
> Aveau aspectul unui disc metalic argintiu, peste care era așezată o boltă translucidă, iar de jur-împrejur apărea o mulțime de lumini colorate de o rară frumusețe. Scoteau un sunet ca un fâșâit ușor.
>
> Înăuntru se zăreau oameni sau siluete neclare și în unele ocazii le vedeam apărând și noi le strigam câte ceva, iar ei se opreau din zbor chiar înaintea noastră. De mai multe ori am încercat să ne adresăm unor ziare sau altor mijloace de comunicare publice, dar nimeni n-a vrut să ne ia în serios, așa că, până la urmă, am lăsat-o baltă.
>
> O dată, fratele meu Quintin, care între timp a murit, într-o noapte din anul 1964 s-a dus la ei, dorind să afle ce sunt și de unde vin. Ducându-se să se culce simte deodată o dorință teribilă să se ducă în lagună. Se îmbracă, se urcă în jeepul său și conduce spre pasul Las Gunabanas, pe o uliță noroioasă, în spatele lagunei. Dându-se jos din jeep, vede apropiindu-se de el două siluete care veneau dinspre lagună. Erau doi oameni cu piele albă, înalți de 6-7 picioare, blonzi, cu plete lungi și îmbrăcați în salopete argintii, strânse pe corp, frumoși și cu o în-

> fățișare delicată, aproape feminină. Nervos, frate-meu le-a strigat să stea pe loc. S-au oprit surâzând, apoi s-au întors de unde veniseră, în lagună.
>
> A doua zi dimineață ne-a povestit totul. S-a supărat că nu l-am crezut. Pe urmă nu ne-a mai spus niciodată nimic. Știu că s-a mai întâlnit și altădată cu ființele acestea, fiindcă uneori dispărea noaptea ducându-se la lagună, dar niciodată n-a vrut să spună ce făcea el acolo toată noaptea. Noi știam că se întâlnește cu „prietenii lui", cum avea el obiceiul să-i numească. Păcat că a murit, deoarece acum ar fi încântat să audă ce zic oamenii despre lagună și extratereștrii de acolo, confirmându-i spusele lui de odinioară.

În ziua care a urmat după explozie și zguduitură, un elicopter militar fără semne distinctive ateriza sus pe culmea Sierra Bermeja, în dosul casei lui Milton Vélez. Acesta, împreună cu soția și copiii, au putut urmări cum mai multe persoane purtând uniforme militare de lucru verzi și cizme, cu berete negre, coboară din elicopter și încep să sondeze terenul cu niște instrumente asemănătoare unor detectoare de metal.

– Păreau să facă parte din forțele speciale, spunea Vélez. Căutau ei ceva pe-acolo. După vreo oră au plecat, fără să ne dea nici o explicație.

Mai recent, familia Vélez și vecinii acestora au văzut și ei, noaptea, farfurii zburătoare luminoase, coborând de pe cer și apropiindu-se lângă aerostatul radar, instalat de guvernul american. OZN-urile au plecat din zonă după câteva minute, zburând foarte repede.

Astfel de evenimente au devenit comune în regiune.

DOI POLIȚIȘTI, UN ELICOPTER NEGRU ȘI „AGENȚII FEDERALI"

Am luat interviu unui polițist, care se afla în zona lagunei cu câteva zile înaintea exploziei, împreună cu un prieten, un alt polițist mai tânăr, tocmai atunci când acolo se petrecea acel „ceva" pe care nu-l vor uita niciodată. La un moment dat, prietenul lui vede niște mișcări ciudate pe panta unui deal, spre Sierra Bermeja, ca și cum ar fi ieșit fum din pământ. Curios, se apropie și suie dealul. Observă câțiva oameni îmbrăcați în salopete argintii, cu cizme și mănuși, inspectând terenul cu aparate semănând a contoare Geiger. Îi face semn camaradului, care se apropie și el, și amândoi mai văd alți oameni, îmbrăcați la fel, care tocmai descărcau din camioane trei bobine mari de cabluri electrice, groase de câțiva țoli.

Unul dintre cabluri a fost introdus în apa lagunei, acolo unde suprafața apei este lipsită de alge, care de altfel abundă în toată laguna, adică exact acolo unde au fost semnalate cele mai multe apariții de OZN, inclusiv cea la care fusese martoră familia Ramirez. Camioanele au dispărut apoi pe un drum de țară îndreptându-se către o fermă de vite.

Cum priveau ei, din senin a apărut un elicopter și cineva le-a strigat printr-un difuzor să se oprească unde sunt și apoi să coboare dealul imediat. Nu putem să divulgăm numele polițistului, din motive de securitate lesne de înțeles, dar iată în continuare povestirea lui:

> Era un elicopter mare vopsit în negru și fără semne de recunoaștere. Ne-au ordonat să stăm pe loc și ne-au zis că știu că eram înarmați. De unde să știe ei că aveam pistoalele cu noi? Nici acum nu pot să înțeleg. Poate aveau în elicopter

vreun soi de echipament cu care puteau să le detecteze. Am coborât dealul și ei au aterizat imediat, chiar lângă noi.

Din elicopter au sărit doi oameni înarmați, îmbrăcați în costume negre de parașutiști. I-au strigat prietenului meu să se apropie de ei. Erau albi, cu păr negru și mustăți, cu înfățișare de latini. S-a dus la ei și când s-a întors avea o expresie foarte îngrijorată. „Am încurcat-o", zice, „ăștia sunt agenți federali".

I-am zis că n-are de ce să-i fie frică și amândoi ne-am apropiat de elicopter. Ne-au întrebat ce căutăm pe-acolo și le-am explicat că suntem polițiști; suntem în timpul nostru liber și am venit acolo să pescuim. Ne-au răspuns, într-o spaniolă perfectă cu accent portorican: „Nu aveți voie să vă urcați acolo sus. E o zonă de restricție a guvernului federal și acum se face acolo o experiență". Ce fel de experiment, nu ne-au spus. Ne-au luat de acolo și ne-au dus într-o vale unde era instalat un cort de campanie. Din c[illegible] a ieșit un alb în uniformă militară. Părea a fi ofițer american. A vorbit cu ceilalți și ne-am dat seama că întreabă de ce ne-au adus acolo. El părea foarte încurcat de prezența noastră".

După o discuție cu ofițerul, unul dintre oameni s-a apropiat de polițiști și singurul lucru de care și-au mai dat seama, mult după aceea, a fost că ei zăceau pe burtă, pe drumul murdar care lega Laguna Cartagena de Șoseaua 101. Primul care și-a recăpătat cunoștința a fost polițistul nostru. Revenindu-și, aude pe cineva zicând într-o spaniolă perfectă: „Ei, se deșteaptă. Hai să plecăm." S-au suit într-o mașină și s-au îndepărtat în mare viteză. S-a trezit și celălalt polițist. Erau amețiți și au mai stat un timp pe drumul acela murdar, simțindu-se vlăguiți.

Pe urmă au plecat și nu s-au mai întors niciodată prin partea locului. Prietenul polițistului nostru a rămas puțin șocat după acea experiență. Ulterior, s-a transferat la New York și nu mai vrea să revină în Porto Rico.

– Nu știu ce s-a întâmplat, ne spune martorul nostru. Ne-au făcut ceva, pentru că nu putem să ne aducem aminte ce s-a mai petrecut după ce s-a apropiat de noi tipul acela care vorbise cu ofițerul, afară de faptul că ne-am trezit amețiți pe un drum plin de praf. Parcă am fi fost drogați și transportați acolo – sunt sigur că ne-au drogat într-un fel sau altul. Dar pentru ce? Nu văzusem nimic important, cred eu, numai pe oamenii aceia în costume argintii, trăgând cablurile în apă.

Cine știe, poate că tocmai asta nu voiau ei să vedem?

După aceea, câteva zile mai târziu a avut loc explozia și cutremurul. Totul este atât de straniu...

Afirmația făcută de personalul elicopterului potrivit căreia zona „este rezervată guvernului american" este un fals, pentru că Laguna Cartagena nu fusese concesionată guvernului federal al S.U.A. (conform unei „convenții" între guvernul local portorican și Serviciul faunei și pescuitului din S.U.A.) până în luna august 1989.

GUVERNUL FEDERAL AMERICAN „ÎNCHIRIAZĂ" ZONA

Aparițiile și întâmplările neobișnuite, stranii, au continuat să se înmulțească după cutremur. Într-o noapte s-a petrecut un eveniment extraordinar.

Două avioane de vânătoare americane cu reacție au fost capturate în aer de către un OZN uriaș, de formă triunghiulară, care apoi a dispărut, în fața a peste 100 de martori. Acest lucru s-a petrecut în noaptea de 28 decembrie 1988. Până acum, atât autoritățile portoricane, cât și cele americane refuză să confirme incidentul. Dar și mai înainte, un incident similar a avut loc la 16 noiembrie 1988,

deasupra orașului San German, din apropierea localităților Lajas și Cabo Rojo, fapt relatat în cartea *Alien Liaison*[2].

În urma acestor incidente au fost văzute multe avioane de vânătoare cu reacție, elicoptere și avioane radar tip AWACS, zburând mereu la mică înălțime și rotindu-se deasupra lagunei, ca și cum ar fi căutat ceva, iar pescarii și localnicii au observat OZN-uri intrând și ieșind din mare, în apropierea țărmului sau plutind deasupra muntelui Sierra Bermeja.

În una din aceste ocazii, în luna noiembrie 1988, pe când se desfășura un miting politic la care luau parte vreo 300 de persoane, s-a văzut un OZN luminos de forma unei țigări, plutind deasupra localității Betances, apoi deasupra culmii Sierra Bermeja și a lagunei, lansând din interior o mulțime de obiecte luminoase. Totul a durat o jumătate de oră.

Ca urmare a zvonurilor ce s-au răspândit după aceea la 8 august 1989 Serviciul faunei și pescuitului al S.U.A. a „închiriat" Laguna Cartagena în baza unei „convenții" cu motivația de a „proteja speciile animale pe cale de dispariție". Conform acestei convenții, urmează ca zona să rămână sub controlul S.U.A. timp de cincizeci de ani și probabil încă o perioadă ca aceasta în continuare.

Ulterior au mai preluat controlul și asupra unei alte arii fierbinți din Sierra Bermeja, un câmp situat în apropierea sectorului Pitahaya-Olivares de-a lungul coastei, teren străbătut de canalele dintre La Parguera și farul Cabo Rojo. Pe aici fuseseră observate cu regularitate diverse OZN-uri intrând și ieșind din apă, zburând deasupra ei; o arie atent supravegheată de nave și avioane ale Statelor Unite, care în timp fusese interzisă accesului publicului și plasată sub controlul trupelor S.U.A., fără nici o altă explicație. Motivația oficială pentru controlul terenului Pitahaya-Olivares fusese aceea că autoritățile intenţio-

nau să instaleze aici un echipament radar zburător, pe un aerostat, în scopul de a detecta și preveni contrabanda de droguri pe calea aerului și a oceanului. Eventual, aerostatul urma să fie ancorat și dat în exploatare pe acest amplasament.

Între timp, martori locali au putut vedea diverse OZN-uri plutind în apropierea zonei aerostatului, emițând străfulgerări ciudate de lumină după modelul celor provenite de la aerostat. Unora li s-a părut a recunoaște în aceste lumini o comunicare între cele două obiecte aeriene. Câteodată OZN-urile erau îndepărtate de către avioane militare, dar adevărul este că de fiecare dată, când pe lângă instalația radar își fac apariția OZN-urile, instalația iese din funcțiune și trebuie reparată. După anumite surse de informații, toate sistemele computerizate aferente își pierd programul și trebuie să se intervină pentru reprogramare. Mulți au însă convingerea că toată această instalație are o legătură cu situația OZN-urilor din regiune. Cei mai mulți sunt de părere că echipamentele au fost amplasate aici ca să supravegheze activitatea OZN și să stabilească traiectoriile acestor obiecte și punctele unde apar și dispar.

CREATURILE DIN CÂMPURILE DE MANGROVE

Așa cum se menționa în *Raportul OZN* pe 1992 și în cartea *Alien Liaison*[3], mai mulți martori au observat în ziua de 31 august 1990, în apropiere de Cabo Rojo, cinci creaturi mici, de origine aparent extraterestră. Unul dintre martori, pe nume Miguel Figueroa, s-a apropiat de ei, și povestește că erau verzi, foarte slabi, cu capete mari, urechi ascuțite, cu o gură ca o despicătură, nas mic, cu niște ochi mari, albi, în forma unor migdale. S-a apropiat și mai mult și a văzut că ochii lor străluceau cu o lumină orbitoa-

re, care l-a făcut să se oprească. Ei s-au întors și au apucat-o pe un drum lateral, au trecut peste o punte și s-au dus spre Laguna Cartagena, urmărind albia unui râu secat. În urma lor rămâneau urme cu trei degete.

În aceeași zi, pe înserate, Figueroa primește un telefon de la cineva care nu vrea să-și divulge indentitatea; dacă va discuta cu cineva despre cele văzute sau despre direcția în care s-au îndreptat acele ființe – amenință necunoscutul – o să i se întâmple lucruri rele.

Figueroa fu cuprins de panică, mai cu seamă că numărul lui de telefon era înscris pe un alt nume. Printr-o coincidență stranie, deși mă aflam împreună cu Timothy Good și alți investigatori în aceeași zonă, în după-amiaza zilei de 31 august, acele fapte nu au ajuns la cunoștința mea decât după câteva zile. Întâlnirea de care am vorbit nu e singura de acest fel. Prin împrejurimi au fost și continuă să fie semnalate creaturi extraterestre.

Într-o după-amiază din iulie 1989, Aristides Medina, locuitor din comuna La Parguera, Lajas, s-a hotărât să iasă cu barca pe mare, la pescuit. Trecând printr-un canal din sectorul La Pitahaya, pe la ora trei p.m., dă peste un grup de ființe mici, pe care la început i-a luat drept copii:

> Erau înalți de vreo trei picioare, cum sunt copiii de 5-6 ani. M-am apropiat cât mai mult ca să-i văd mai bine. Ce să caute copii într-un loc atât de pustiu, atât de dezolant? Erau toți la fel și de-abia atunci mi-am dat seama că de fapt nu sunt deloc copii. Erau toți slabi, cam de aceeași înălțime și purtau costume gri-argintii, strânse pe corp, similare celor ale balenelor. Lucru ciudat, aveau o ușoară fluorescență, o luminozitate diafană. Doi dintre ei mă priveau cu insistență, ceilalți erau ascunși printre mangrove. Aveau capete mai mari ca ale noastre, însă nu cu mult mai mari, care semănau cu niște ouă alungite în spate, fără păr. Foarte palizi, cu pielea de o nuanță cenușie.

Aveau ochi mari, prelungi, negri, nasul mic și gura de-abia schițată. Mă priveau cu mare curiozitate, dar și cu foarte multă precauție. Când am încercat să mă apropii de ei au rupt-o la fugă și s-au făcut nevăzuți pe o pantă de pe culmea Sierra Bermeja. De atunci i-am văzut de câteva ori...

La început, Medina nu prea voia să ne vorbească despre aceste întâmplări ale sale.

– V-am povestit acestea numai pentru că îmi dau seama că ceea ce se petrece este foarte important. Oamenii trebuie să înțeleagă că extratereștrii există și că sunt deja printre noi. Multora le e frică, dar trebuie să știe că nu au venit să ne facă rău sau ca să ne cucerească. Au venit să ne ajute și cine zice că vor să ne invadeze vorbește prostii sau minte, deoarece nu e deloc adevărat.

Medina este convins că extratereștrii au o bază subterană în regiune.

– Dintr-un motiv oarecare, autoritățile încearcă să-i forțeze să rămână acolo jos... Pentru ce, nu știu. Eu cred că e vorba de un dezacord între guvern și ei. Ultima oară când i-am văzut în Sierra Bermeja, după numai trei ore toată zona era plină cu agenți federali și accesul acolo era interzis oricui, de către așa-zișii reprezentanți ai Ministerului resurselor naturale din Porto Rico. Acum, aria este tabu pentru oricine, iar guvernul portorican a cedat-o guvernului federal al S.U.A. Știu ei foarte bine despre ce e vorba fără discuție.

O VIZITĂ DIN PARTEA A DOUĂ CREATURI CIUDATE

Era în noaptea de 13 august 1991, când tânăra doamnă Marisol Camache, care locuiește în comuna Maguayo, undeva lângă Laguna Cartagena, primi o vizită neașteptată din partea a două creaturi.

– Pe la ora două noaptea, aud zgomote ciudate afară, lângă balcon.

Mă ridic din pat și mă îndrept spre fereastra balconului. Se auzea ceva ca o mormăială sau un fel de bolboroseală neclară. Deschid încetișor oblonul și – Dumnezeule – mă trezesc cu două creaturi dintre cele mai îngrozitoare ce se pot imagina. Stăteau și se uitau la o plantă de-a mea, căreia îi ziceam „*Quese Suizo*" („Brânză elvețiană" pe numele ei științific *Monsterosa deliciosa*, o plantă ornamentală tropicală, cu frunze găurite). Rupeau frunze din plantă și mormăiau. Păreau foarte interesați de ea. Eu eram surprinsă la culme și – nu știu de ce – mă simțeam paralizată. Stăteam înlemnită, uitându-mă la ei. Erau înalți de vreo 4 picioare și aveau capete mari în formă de ou, late în partea de sus și cu o bărbie îngustă jos. Erau slăbănogi și cu pielea cenușie, goi pușcă. Aveau ochi negri și mari, prelungi și fără albul obișnuit al ochilor, fețele plate, crăpătură îngustă în loc de gură, fără buze, iar în loc de nas două găuri mici. Ciudat, nu-mi era frică deloc, eram numai fascinată de ceea ce vedeam. Păreau niște copii.

Brațele lor erau mai lungi decât ale noastre și mâinile subțiri, cu patru degete lungi. Păreau a nu mă fi observat. Au luat câteva frunze și au plecat vorbind între ei în mormăiala aceea bolborosită. S-au îndreptat încet către Laguna Cartagena, au intrat în desiș, în josul străzii, și au dispărut. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Deci era adevărat ce spuneau oamenii din jur – pe-aici sunt extratereștri!

I-am văzut și sunt surprinsă de ceea ce am văzut. După ce au plecat, am fost iar în stare să mă mișc. M-am întors în pat și, mai târziu, i-am spus soțului meu ce am văzut.

Două săptămâni după aceea, extratereștrii s-au întors la locuința lui Marisol.

– Și de data asta era noapte târziu, ne spune. Aud aceleași sunete, mă duc la aceeași fereastră, care de data asta era întredeschisă. Erau tot ei! Fie că erau aceiași, fie alții identici, uitându-se la plantă și vorbind în felul acela bolborosit. Acum puteam să mă mișc și am încercat să le spun ceva. Când am dat să deschid oblonul m-au simțit, mi-au aruncat o privire fugitivă și pe urmă au rupt-o la fugă pe stradă spre lagună și s-au făcut nevăzuți. Nu știu ce voiau, dar nu păreau periculoși. Nu mi-au făcut nici un rău și nici câinilor mei, care au dormit liniștiți tot timpul cât au stat ei aici. Un lucru e sigur: sunt aici printre noi. Ar trebui să fim pregătiți să privim lucrurile în față. Sunt convinsă că se află în Laguna Cartagena, este teritoriul lor...

La vreo săptămână după cea de-a doua vizită, vecinii lui Marisol au fost martorii zborului unui disc colorat strălucitor, plutind la 50 de picioare deasupra casei sale, în jurul orei 9.30 p.m.

UN EXTRATERESTRU ÎN CANALUL DE IRIGAȚIE

Ulises Pérez gonea cu motocicleta sa pe un drum de țară, pe teritoriul unei ferme de vite, în sectorul Cuesta Blanca, situat între La Parguera și Laguna Cartagena. Era pe la ora 11.30 a.m., prin luna august 1991:

> La un moment dat, motocicleta trece printr-o groapă cu apă și motorul începe să tușească, apoi se oprește. Mă dau jos

să văd ce are și, după ce i-am făcut ce credeam eu că trebuie, dau să pornesc din nou. Mă uit întâmplător spre canalul de irigație – și acolo văd un lucru uimitor, de necrezut.

Am observat ceva așezat sau mai bine zis ghemuit pe o buturugă, lângă un copac (fig. 1.3). Creatura avea o piele parcă jupuită – știi, ca atunci când tai o porțiune de piele și dedesubt rămâne un strat albicios cu pete roz sau roșii? Așa arăta. Era o piele palidă, albicioasă, ca de salamandră albă. Ne-am uitat câteva clipe unul la altul, fără să ne mișcăm.

Nu mi-e rușine să spun că mi-era frică și că am încercat să pornesc motocicleta și să o șterg. Când m-a văzut mișcându-mă, făptura a zbughit-o și a dispărut în apele canalului. I-am văzut picioarele dispărând ultimele sub lotușii de pe apă. Am reușit să pornesc motocicleta și am demarat în viteză. La înapoiere am povestit ce văzusem. Prietenii și rudele n-au vrut să

Figura 3
(Jorge Martin)

mă creadă, însă i-am convins să vină cu mine la fața locului. Le-am arătat lotușii striviți și m-au crezut. Toți eram speriați.

După cele povestite de Ulises, creatura era identică cu cele descrise mai înainte. „Ce m-a impresionat mai mult e capul mare și ochii aceia negri imenși". Și, ca și la celelalte întâlniri, există o legătură directă cu Laguna Cartagena, căci canalul de irigație duce într-acolo.

Din toate cazurile expuse mai sus rezultă că ființele de acest gen și-au stabilit amplasamentul sub Laguna Cartagena și sub alte oglinzi de apă din regiune. O serie de investigatori sunt de părere că ființele acestea au o natură amfibie, datorită degetelor palmate, descrise frecvent de martorii oculari.

ALTE ÎNTÂLNIRI

O altă întâlnire cu extratereștrii de lângă Laguna Cartagena ne-a fost relatată de Eleuterio Acosta, un om în vârstă de optzeci de ani, foarte serios, care are locuința în zona Olivares, nu departe de instalația radar aeriană.

Într-o zi, intrând în casă, s-a trezit cu cinci creaturi din astea, mici și cenușii, în jurul lui. S-a apărat cu bastonul și a răcnit la ele, la care un al șaselea, ceva mai înalt, le-a spus ceva celorlalți. Au sărit toți pe fereastră și au luat-o la fugă spre Sierra Bermeja.

În aceeași zonă Olivares, în luna mai 1991, creaturile au încercat să o răpească pe Eunice Acosta, sora lui Dolin Acosta, de care s-a vorbit mai înainte. Și ca relatase despre prezența OZN-urilor pe lângă radarul aerian. S-a luptat cu ei și a reușit să scape.

Mai avem o sesizare de la niște polițiști din echipa de pază a radarului, care pretind că au întâlnit câteva din

creaturile misterioase, în timp ce se construiau instalațiile, în 1989.

Dar mai sunt și alte întâlniri, mult mai semnificative, care ne-ar putea oferi și unele răspunsuri.

„M-AU DUS LA BAZA LOR"

Subiectul este Carlos Manuel Mercado, unul dintre numeroșii martori ai aparentei răpiri a avioanelor de vânătoare americane în decembrie 1988. Am avut ocazia să-l cunoaștem foarte bine și ne menținem părerea pe care ne-am format-o despre el la prima noastră întâlnire din august 1990, că este un om respectabil, cinstit și cu bun simț. Într-un interviu, ne-a dezvăluit că într-o noapte din luna iunie 1988, cu șase luni înaintea incidentului dintre OZN și avioane, i s-a întâmplat ceva foarte șocant.

> Noaptea era foarte caldă și degeaba încercam să dorm. Toți ceilalți din familie dormeau. M-am ridicat și m-am dus să mă întind pe sofaua din camera de zi unde era mai răcoare, dar tot degeaba. Deodată, văd o străfulgerare de lumină afară și aud un soi de bâzâit. După câteva clipe, cineva bate de trei ori în oblonul venețian. Mă scol și deschid fereastra și iată-i – trei humanoizi. Eram absolut șocat, dar o voce interioară îmi vorbea: *Nu-ți fie frică, totul e în ordine. Nu ți se va întâmpla nimic. Vrem numai să-ți arătăm ceva.*
>
> Dacă la început fusesem șocat, când am auzit acea voce m-am calmat. Mi-au zis să ies afară, dar nu-mi vorbeau direct – n-au deschis gura nici o clipă – totul se petrecea în mintea mea. Am deschis ușa. Am simțit că trebuie să o fac – oricum, știam că nu-mi vor face nici un rău…

Conform celor spuse de Manuel, omulețul era înalt de 4 picioare, avea un cap ca o pară, o piele cenușie palidă și ochi oblici negri și mari, fără pupile. N-avea urechi, gura ca o mică despicătură și două găuri în loc de nas. În plus, Manuel a sesizat că ființele acelea aveau pe pielea feței niște mici proeminențe: „Poate ceva ca o acnee" remarca el. Erau de formă umanoidă, dar cu brațele mai lungi decât ale oamenilor. Toți trei erau îmbrăcați cu niște costume strânse pe corp, dintr-o singură bucată de culoarea nisipului, cum sunt cele ale mecanicilor și din costume ieșeau afară numai mâinile și capetele.

> Doi din ei m-au luat de mâini și m-au condus pe drum. Nu puteam să-mi cred ochilor, acolo era chiar o farfurie zburătoare! Se sprijinea pe trei picioare metalice. Era rotundă, cu o boltă cu ferestre la partea superioară și cu multe lumini colorate în jur... Jos avea o deschidere, o trapă de la care cobora o scară până la sol.
>
> Mi-au cerut să urc scara și să intru în navă.
>
> Înăuntru erau mai mulți omuleți și spațiul era plin de mașinării cu o mulțime de panouri și lumini colorate: acestea se aflau în zona ferestrelor, ca o pasarelă în interiorul boltei. Omulețul mă prezintă unei făpturi mai înalte, cam de înălțimea mea (5 picioare și 9 țoli). Mă simțeam mai în largul meu în prezența acestuia, căci, cu toate că semăna cu ceilalți, era mai înalt și aducea ceva mai mult a om. Era îmbrăcat cu un halat și zicea că e „medicul-căpitan".
>
> Tipul înalt îmi explică buna lor intenție față de mine: că vor numai să-mi arate și să-mi spună ceva ce să pot transmite, la rândul meu, altora. O scurtă comunicare cu cei de la panouri și simt că suporții de aterizare sunt escamotați, în timp ce se aude un zgomot de înclemare.
>
> Trapa se închide și nava începe să se miște. Eram impresionat, dar nu înspăimântat – starea mea de calm era dirijată de ei. Nava se înălța și credeam că o să zburăm spre Sierra

Bermeja. Mi-era frică să nu ne zdrobim de munte, când deodată apare o gaură, în valea dinspre culme a lui El Cayul. Nava intră într-un tunel și coborâm mereu până la o sală imensă ce părea a fi o peșteră lungă și largă.

Aici erau construite o serie de structuri ca niște barăci sau clădiri. Sute de omuleți lucrau la ceva ce semăna cu niște linii de producție, asamblând echipamente electronice și mecanice. Jos erau o mulțime de nave, dar nu de genul avioanelor sau elicopterelor, ci de forma unor farfurii, altele triunghiulare sau hexagonale.

Tipul cel înalt mi se adresează, spunându-mi: *„După cum vezi, avem aici o bază de întreținere pentru sistemele noastre de nave. Suntem de mult aici și nu avem intenția să plecăm. Dorim ca oamenii să știe că nu vrem să facem nici un rău, că nu avem nici cea mai mică dorință de cucerire. Vrem să vă întindem o mână prietenească și să stabilim cu voi un sistem de relații de care să beneficieze ambele părți. Populația Pământului trebuie să fie sigură că nu avem nicidecum intenții rele.“*

– Dar de ce tocmai eu? – îi spun. Sunt un om obișnuit și nu mă va crede nimeni. Replică:

– *Nu are importanță. Oamenii vă vor crede, tot așa ca și pe ceilalți cu care am luat contact și pe care i-am adus aici să vadă aceleași lucruri. Când ceilalți oameni mai învățați vor auzi ce spuneți voi, oamenii simpli – cum zici tu –, or să știe că spuneți adevărul.*

După aceea m-au dus acasă și înainte de a ne despărți mi-au zis că, într-o zi, se vor întoarce. La început mi-a fost frică să spun ceva. Pe urmă, când s-a petrecut incidentul acela cu avioanele, m-a cuprins îngrijorarea. Poate are vreo legătură cu făpturile acelea de sub pământ. Știu – simt – că sunt buni și să vă spun ce știu.

Ne-au fost aduse la cunoștință și alte cazuri de presupuse răpiri ale unor localnici din regiune, transportați la aceeași bază subterană, de către extratereștri. De pildă, un ofițer superior locuind în vestul insulei Porto Rico al cărui nume nu-l putem divulga deocamdată. Tot ce ne-a povestit confirmă detaliile cunoscute de Manuel Mercado, inclusiv locul unde se află intrarea din versantul muntelui El Cayul, care conduce spre baza subterană.

BĂNUIALA UNEI SINUCIDERI

Un cetățean, pe care-l considerăm absolut credibil, ne-a relatat cum a pătruns din întâmplare în presupusa bază, împreună cu prietenul său, pescarul Rodriguez din La Parguera, printr-un puț de ventilație, aflat în apropierea radarului. Martorul nostru, al cărui nume nu-l dezvăluim deocamdată, din motive de siguranță, a insistat asupra faptului că în interiorul bazei există realmente extratereștri, dar că au văzut acolo și soldați americani. S-au grăbit să iasă afară cât mai repede, înfricoșați la gândul că au văzut ceva ce nu trebuia să vadă. Câteva zile mai târziu, Rodriguez a fost găsit mort, spânzurat de un copăcel din La Parguera. Autoritățile au declarat că s-a sinucis, spânzurându-se cu șireturile de la ghete. Dar circumstanțele reale par să excludă această versiune.

Am discutat cu Lindo Rodriguez, fratele celui decedat, martor și el al unor apariții de OZN-uri în regiunea respectivă. Ne-a declarat că nimeni din familie nu poate înțelege pretinsa sinucidere. Afirmațiile sale:

– Fratele meu nu era băutor de alcool și nu se droga. Nu era deprimat și nu avea nici un fel de probleme de ordin emoțional sau romantic și era sănătos tun. Așa că de ce să se spânzure? Nu știu, dar treaba nu e deloc în regulă.

Cercetările în acest caz continuă.

PREOCUPARE OFICIALĂ ȘI DEZINFORMARE

În ultimele luni ale anului 1991 a fost remarcată o campanie de dezinformare și pentru discreditarea tuturor comunicărilor referitoare la OZN-uri și extratereștri. Autorii acestei campanii s-au dovedit a fi Anibal Roman, directorul biroului Agenției de apărare civilă din Mayaguez, și locotenentul Rodriguez, din cadrul cartierului general al poliției din Lajas, împreună cu funcționari din Serviciul faunei și pescuitului al S.U.A., care au pornit o adevărată ofensivă prin intermediul canalului de televiziune portorican, prin radio și presă. Faptele ne-au fost dezvăluite, în cursul unui interviu, de către Freddie Cruz, directorul Agenției de apărare civilă din Lajas. Când campania era în plină desfășurare, colonelul José A.M. Nolla, directorul Agenției de stat pentru apărare civilă din statul Porto Rico și totodată șeful lui Roman, trimite o directivă internă către toate birourile regionale din țară, trasând sarcini pentru investigarea secretă a tuturor cazurilor sesizate privind aparițiile de OZN-uri. Dăm mai jos un fragment din această directivă.

> ...considerăm necesar ca Apărarea civilă din Porto Rico să cerceteze și să studieze cazurile de apariții ale unor obiecte neidentificate în scopul de a garanta că acestea nu reprezintă o amenințare la siguranța poporului din Porto Rico.
>
> Studiul... se va desfășura sub directa răspundere a unui comitet special alcătuit din directorul statului, adjunctul directorului statului, șeful serviciului geografic secret, șeful operațiilor guvernamentale, reprezentantul observatorului din Arecibo, reprezentantul Departamentului resurselor naturale și reprezentantul gărzii naționale din Porto Rico. În caz de necesitate, la studiu vor lua parte și alți reprezentanți ai guvernului...[4]

O copie a acestei directive, redactată în limba spaniolă (vezi fig. 1.4) ne-a fost pusă la dispoziție de către o sursă din cadrul Agenției de apărare civilă a statului, care ne-a explicat că, chiar dacă fusese stabilit că elaborarea studiului cade în sarcina agenției, rezultatele urmau în realitate să fie trimise spre analiză Ministerului Apărării al

Figura 4

Directiva internă a Agenției de apărare civilă din statul Porto Rico, demonstrând existența unor preocupări oficiale serioase

S.U.A. În acest fel, urma ca Agenția americană să nu fie considerată implicată în cercetările despre OZN-uri.

Am aflat recent cum colonelul Nolla, care avea și rolul de ofițer de legătură între armata S.U.A. din Porto Rico și Garda națională cu Agenția secretă de apărare a S.U.A. (D.I.A.), a declarat sub jurământ, în cadrul unei audieri la senatul din Porto Rico, că el, armata și Agenția de apărare civilă au desfășurat cercetări asupra numeroaselor semnalări de OZN-uri și mutilări de animale care au avut loc de-a lungul anilor în statul Porto Rico.

În timpul interviului, Freddie Cruz a descris un incident important, petrecut atunci când el împreună cu alți martori, au văzut un avion de vânătoare urmărind un OZN, în Lajas, în după-amiaza zilei de 28 aprilie 1992:

> Faptul s-a petrecut la orele 5.00 p.m. Reparam ceva la camion. La un moment dat, eu și fiul meu auzim zgomotul unui avion de vânătoare care zbura la mică înălțime. Uitându-ne în sus, observăm un obiect de forma unei farfurii zburătoare, urmărit de un avion de vânătoare cu reacție militar (un F-14 Tomcat). Farfuria era metalică, argintie, foarte lustruită, și dădea impresia că se joacă cu avionul. Îl depășea puțin în dimensiuni. Zburând, se oprea brusc în aer, iar când avionul se apropia din nou cu mare viteză se oprea din nou la oarecare distanță.
>
> Era chiar așa – o farfurie zburătoare, compusă de fapt din două farfurii întinse, cea superioară răsturnată, reunite pe circumferință, având o boltă la partea de sus. În cele din urmă, când avionul se apropiase din nou, farfuria se separă în două părți! Partea superioară s-a desprins de cea inferioară și fiecare a luat-o în direcție diferită, una către sud-vest și alta către est. Avionul a rămas acolo, zburând în cerc, ca și cum nu știa ce să facă, apoi s-a îndepărtat către est.

– Asta m-a convins să vorbesc despre cele știute – continuă Cruz. Nu este corect din partea lui Roman și a celorlalți să continue cu dezinformările. În fond cercetările secrete, desfășurate de către Agenția de apărare civilă din Porto Rico, sunt o realitate. Știu că totul este adevărat, pentru că am văzut OZN-urile cu ochii mei. În noiembrie trecut (1991), poliția primește o informație confidențială despre sosirea unui număr mare de imigranți ilegali din Republica Dominicană în zona golfului El Papayo, situat între La Paraguera și Guanica. Ducându-ne acolo, pe la ora nouă seara, observăm imediat o stea mare strălucitoare pe cer. Steaua începe să coboare și am remarcat că era un obiect enorm, o farfurie zburătoare de dimensiunile unui stadion! Strălucea puternic, aruncând lumini colorate de jur-împrejur.

A rămas fixată la circa 25 picioare deasupra mării vreo jumătate de oră, pe urmă s-a înălțat din nou și a dispărut în înaltul cerului; treaba asta ne-a șocat de-a binelea. Să fiu cinstit: când obiectul acela uriaș a început să coboare, m-am furișat sub camion și acolo am rămas până a plecat. Tot așa, pe când stam de pază în zona Lagunei Cartagena, am văzut obiecte ovoidale și rotunde în culori strălucitoare zburând pe deasupra și descriind traiectorii dreptunghiulare, câteodată intrând în lagună și dispărând sub apă. OZN-urile sunt aici, realmente! De-aia nu pot să rămân mut în timp ce Roman și ceilalți ridiculizează oamenii care au văzut, pentru că știu că tot ce se întâmplă aici este important. Și cunosc pe mulți din ei, și știu că sunt oameni serioși și cu bun simț și că merită să fie respectați.

Există OZN-uri în Laguna Cartagena și în jurul instalației radar aerian se petrec tot felul de ciudățenii. Dacă n-ar fi așa, de ce s-ar furișa autocamioanele albe ale NASA, escortate de jeepuri militare, pe la ora două noaptea, prin împrejurimi? De ce procedează atât de hoțește? Ce treabă

are NASA cu lupta împotriva drogurilor? Nimic, știm foarte bine. În ceea ce mă privește, aici sigur este o bază extraterestră de care autoritățile au cunoștință, dar nu vor să știe altă lume...

Un ofițer de poliție de rang superior ne-a declarat, în mod confidențial, că la selecția polițiștilor pentru alcătuirea gărzilor la capătul drumului care duce la instalația radar, aceștia sunt supuși unor interogatorii de către agenți federali americani (probabil de la FBI). Informatorul nostru ne-a spus că polițiștii erau surprinși de multele întrebări despre OZN-uri și extratereștri pe care le puneau agenții.

Începeau cu întrebări despre experiența și datele personale ale polițistului, pe urmă schimbau repede discuția, întrebându-l dacă a văzut vreun OZN; dacă a fost contactat de extratereștri; dacă cineva din familie a avut de-a face cu OZN-uri și așa mai departe. Din când în când, la interogatorii se mai făcea uz și de un detector de minciuni.

E foarte clar că se dispune de mărturii suficiente, care sugerează că în zona de vest a Insulei Porto Rico se petrec lucruri ciudate și de importanță deosebită, în special în aria Lajas – Cabo Rojo. Cu cât se petrec mai multe incidente, cu atât mai mulți oameni cred că, într-adevăr, este vorba de prezența unei baze OZN. În capitolul de față am inclus numai o parte din cazurile investigate, sper însă că am oferit cititorului o idee generală asupra semnificației celor petrecute – și se mai petrec în continuare – în țara mea.

Note

1. Martin, Jorje: „US Jets Abducted by UFOs in Porto Rico", The UFO Report 1991, ed. Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1990; Good, Timothy: *Alien Liaison: The Ultimate Secret,* Century/Arrow, London, 1991/2, publicat într-o ediție

revizuită cu titlul *Alien Contact: Top-Secret UFO Files Revealed,* Wiliam Morrow, New York, 1993.

2. Ibid.
3. Martin, Jorje: „ Poerto Rico's Astounding UFO SITUATION" *The UFO Report 1992*, ed. Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1991; Good, Timothy, op. cit.
4. Investigative Directive No. 1-19, from José A Nolla, Director, State Agency of Civil defence, US Commonwealth State of Puerto Rico, to the Inspector General, the Head of Government Operations the Head geographical Inteligence, the Co-ordinator of Operational Areas, the co-ordinator of Special Areas, 7 Octombrie 1991.

2
VORBEȘTE CLAR ȘI ACȚIONEAZĂ POLITIC

Hal McKenzie

Hal McKenzie a lucrat ca scriitor publicist, reporter și editor la ziarul „News World“ din New York City, din anul 1976, și a fost interesat pentru prima dată de OZN-uri în 1981, când a fost numit editor al unui supliment săptămânal intitulat „OZN și fenomenele cosmice“. În anul 1983, după ce ziarul și-a schimbat numele în „New York City Tribune“, a editat secțiile de Comentarii și Știință, până la încetarea apariției, în anul 1991. În prezent este editorul capitolului Current Issues din revista „World & I“, o publicație a corporației Washington Times, în orașul Washington, D.C.

„Crezi în existența OZN-urilor?“ Întrebarea aceasta plicticoasă pusă de mine de mai multe ori decât aș vrea să recunosc este, după părerea mea, cea mai tiranică frază din limba engleză. În particular, cuvintele „a crede“ și „OZN“ alcătuiesc un fel de cămașă de forță semantică, ridicând un zid de confuzie și negare de care se lovește oricine se implică în mod serios în cercetarea OZN. Totuși cred că există o cale de a ieși din cămașa de forță și a sparge zidul acela. Răspunsul rezidă în *semantică* și *politică*: semantică, pentru că termenii folosiți de obicei pentru conturarea controversei referitoare la OZN-uri au tendința

de a eufemiza și de a provoca confuzie în privința concluziei; politică, pentru că tocmai liderii politici, cu deciziile lor pline de lașitate, au fost aceia care au creat impasul intelectual în care se află acum concluziile referitoare la contactul cu ființele extraterestre. Pentru a împrăștia ceața și chiar a rezolva ceva din misterul OZN, va trebui mai întâi să arătăm pe larg ce gândim și, în doilea rând, să deplasăm întreaga problematică pe arena politică.

Să luăm în considerare cuvântul „a crede“. Nodul problemei obiectelor zburătoare neidentificate este acela că obiectele în cauză au fost văzute, intrând deci în sfera realităților, nu în cea a credinței. Aceasta din urmă joacă un rol numai în legătură cu *reacția* unui martor ocular față de faptele reale. Cineva poate interpreta faptele în mod rațional, trăgând din ele concluzii directe și logice, fără frică sau părtinire; pe de altă parte, altcineva poate să-și permită intervenția unor concepte personale, a unor mituri și a unor convenții de ordin social.

Aici avem de-a face cu un mare abuz de limbaj și cu o fraudă semantică de mari proporții: cercetători OZN sau oameni obișnuiți, ale căror vieți au fost răscolite în urma unor întâlniri de orice fel cu ființe nepământene, sunt etichetați drept „credincioși“, când de fapt ei nu au făcut altceva decât să tragă concluzii logice din datele reale sau să reacționeze cu emoții normale, omenești, față de atât de bizarele sau înspăimântătoarele experiențe simțite.

Adevărații credincioși sunt de fapt cei care insistă să se creadă că lucrurile petrecute *nu puteau* să se întâmple cu adevărat, care neagă, ignoră sau acoperă faptele, pentru că faptele ar putea să le răvășească sistemele de credință, atât de dragi lor.

SINDROMUL NEGĂRII

Psihologii au un termen pentru genul acesta de încăpățânare, credința irațională care acoperă faptele: *negarea*. Sindromul negării este foarte comun în viața și istoria oamenilor, unde putem găsi nenumărate exemple, și nu numai în domeniul OZN-urilor.

Să luăm în considerare de exemplu cazul tragic, dar și destul de frecvent, al fetiței care-i destăinuiește mamei că tatăl ei vine adesea peste noapte în camera ei și abuzează sexual de ea. Mama o ceartă furioasă și-i zice să termine cu „minciunile". Adevărul îi pare atât de dureros încât mintea ei se revoltă în fața evidenței faptelor sau se blochează: este în stare de negare.

Copilul, în fața acestui zid de respingere și fără să aibă către cine să se mai îndrepte, intră într-un fel de negare a propriului „eu"; ea caută să blocheze experiențele dureroase, reprimând amintirile în subconștient. Cum amintirile nu pot fi suprimate pentru totdeauna, când copilul ajunge la maturitate, ele ies singure la suprafață, provocând psihoze.

În ziua de azi, un terapeut inteligent va căuta să o ajute pe pacientă să nu se mai considere victimă, ca un prim pas spre deplina însănătoșire. Pe vremuri, victimele incestului trebuiau să înfrunte zidul negării, chiar din partea unor așa-ziși psihoanaliști. Marele Sigmund Freud a avut de multe ori de-a face cu femei care-i destăinuiau că fuseseră violate de către tații lor. Bunul dr. Freud nu putea să creadă așa ceva – tabu-ul social care pretindea să nu se discute cazurile de incest era prea puternic. Așa că el nega adevărul din mărturia pacientului și până la urmă a născocit o teorie șic: faimosul complex al lui Oedip. Freud a teoretizat, afirmând că femeile acestea, pe când erau fetițe,

împinse de dorințele lor sexuale infantile, și-au închipuit în mod *fantezist* că au făcut sex cu tații lor!

În zilele noastre însă incestul nu mai e ignorat, ba chiar constituie subiectul unor programe de televiziune. Victimele incestului nu mai au de suferit ca în trecut. Epoca negării s-a încheiat, au câștigat adevărul și înțelegerea; cel puțin în ceea ce privește victimele incestului. Nu se poate spune însă același lucru despre cei care afirmă că au fost răpiți de extratereștri, ale căror istorisiri sunt cuprinse, de pildă, în cărțile lui Budd Hopkins, *Missing Time* (dispariția timpului) și *Intruders* (Intrușii)[1] sau în cartea de mare succes a lui Whitley Strieber *Communion* (Comuniunea) ori în filmele făcute după aceste cărți. Cele mai multe din recenziile unor critici, de mare audiență la public, referitoare la lucrările menționate mai sus, exprimă credința ardentă potrivit căreia atât Strieber, cât și sute de alte persoane, gândind independent, au inventat același lucru. Astfel, oameni învățați continuă să scoată la iveală teorii pe jumătate coapte ca să explice această acumulare de fapte drept „fantezii", în timp ce victimele lor continuă să sufere de pe urma experiențelor lor îngrozitoare sub un nor de respingere oficială.

Cu alte cuvinte, societatea noastră, în particular exponenții păturii cultivate, s-a blocat într-o stare de negare față de orice dovezi privind contactele „de dincolo de lume". Nu că n-ar exista destule fapte doveditoare, chiar faptele însele sunt ignorate, reprimate sau ridiculizate pentru că toate conduc la o concluzie care pentru mulți ar fi prea neliniștitoare.

TERMINOLOGIE

Revenind la semantică, puneți-vă întrebarea: Cum putem determina, să zicem, un alcoolic să iasă din starea de negare? Răspunsul este că trebuie să-l convingem să spună „sunt un alcoolic“ – nu cerșetor, nu bețiv, ci *alcoolic*. De îndată ce persoana în cauză acceptă cuvântul-cheie, el se află pe drumul recuperării.

Ca să sfârșim cu ceața așternută peste problemele extraterestre, putem recurge tocmai la schimbarea terminologiei. „OZN“ este un acronim, născocit de acea sursă nesfârșită de limbaj confuz, guvernul S.U.A., în scopul de a eufemiza realitatea zborurilor extraterestre din atmosferă. Expresia „OZN“ poate avea semnificații diferite pentru oameni diferiți. Pentru unii ea înseamnă o navă sosită dintr-o lume străină, alții ar putea-o lua drept „fenomene naturale interpretate greșit“ sau chiar drept „halucinații ale unor țicniți, care caută să scape de problemele lor reale“. Cu alte cuvinte, termenul „OZN“ ajută societatea să scape de obligația de a trage concluzii concrete din contactul cu extratereștrii, la fel cum etichetarea de „cerșetori“ sau „bețivi“ ocolește realitatea existenței alcoolismului.

Prin urmare, eu propun ca de acum înainte cercetătorii și ceilalți activiști în domeniu să elimine expresia „OZN“. În locul ei aș propune denumirea „navă din afara Pământului“. Poate în viitor vom avea suficiente cunoștințe spre a putea spune „trece o navă-laborator reticulară“ sau „parcă se aude zgomotul unei nave de supraveghere din Pleiade“, dar până atunci să acceptăm măcar faptul că ceea ce gândim efectiv la vederea unui „OZN“ este că avem de-a face cu o navă din afara Pământului. Dacă vom îmbrăca concluzia noastră în termeni clari și cât mai direcți, adevărul va ieși mult mai repede la lumină.

DEZINFORMARE GUVERNAMENTALĂ

Repetând, vom spune că sarcina noastră nu e să adunăm probe care să demonstreze existența contactelor cu ființe din afara Pământului, ci să lichidăm negarea evidenței deja disponibile. Dovezile vin din evidența care ne înconjoară – camioane încărcate, automobile pline cu cutii, munți de evidență despre acestea. Există datele despre OZN-uri culese în anii '40, incluzând și cantități necunoscute de informații, despre care se știe că există în arhivele secrete ale guvernului; note istorice și arheologice, datând din timpuri imemoriale; experiența comună a umanității reflectată în vechile scrieri religioase; și, în fine, ceea ce ne învață știința despre viață în general, și anume că viața nu se dezvoltă din nimic. Trebuie numai adunat doi și cu doi. Problema este – cum scria George Orwell, în „1984" – că ne desfășurăm acțiunile înfruntând politica de manipulare dusă de guvern care vrea să demonstreze că doi și cu doi fac cinci.

În documente publice ca, de pildă, „Cartea albastră", editată de aviația militară, și în *Raportul Condon*, guvernul S.U.A. afirmă că OZN-urile nu sunt mare lucru, că nu reprezintă nici o amenințare la securitatea națională, deci să le lăsăm baltă. În schimb, în secret, ei sunt *foarte* preocupați de această problemă, așa cum ne dezvăluie documente emise de Freedom of Information Act și cărți recente precum cartea *Dincolo* scrisă de reporterul investigator Howard Blum de la „New York Times".[3]

Blum ne dezvăluie existența unui „grup secret de acțiune pentru problemele OZN", la Pentagon, precum și o mașinație a strigoilor de la serviciul secret al aviației care l-au recrutat pe vestitul autor de lucrări OZN, William Moore, să conducă efectele unei îngrozitoare dezinformări relative la cercetătorul OZN, Paul Bennewitz, care

se apropiase prea mult de activitățile secrete ale unei baze aeriene. Sărmanul cercetător s-a îmbolnăvit de nervi din cauza atâtor povești născocite pe seama lui.[4]

Astfel, o bună parte din paranoia pusă pe seama comunității de OZN-iști poate fi atribuită politicii guvernului de disimulare și dezinformare intenționate. Situația seamănă mult cu cea de mai înainte din Uniunea Sovietică, unde înainte de politica de *glasnost*, dusă de Gorbaciov, informațiile erau atât de cenzurate, încât cetățeanul de rând avea parte numai de zvonuri și de speculații. Într-o astfel de atmosferă de neîncredere, dacă afirmațiile oficiale ale guvernului vin în contradicție cu ceea ce știu oamenii, în corpul politic se naște o schismă, un fel de schizofrenie colectivă, care dăunează sănătății mintale și sociale a tuturora.

Deficiența nervoasă care a provocat sindromul negării poate fi datată probabil în jurul anului 1947, la scurt timp după prăbușirea „farfuriei zburătoare" Roosevelt, când liderii politici și militari din S.U.A. au hotărât să țină ultrasecrete rămășițele și cadavrele. De-a lungul anilor s-au țesut alte pânze de minciuni și de întuneric, pentru a proteja politica inițială. Sindromul negării s-a întins ca un cancer asupra mijloacelor de comunicare în masă, a organismelor științifice, a societății în ansamblul ei.

Ca o ironie, serviciile secrete ale Statelor Unite ale Americii, care și-au făcut jocul de-a lungul și de-a latul globului, par să fi fost cei mai buni urmași în acea schemă a dezinformării și a scizionismului de care dă dovadă actuala comunitate OZN din America, incapabilă să acționeze *efectiv* în sensul contracarării politicii guvernamentale. Grupele de cercetare OZN din S.U.A. (ca și cele din restul lumii, de altfel) se comportă ca niște prizonieri într-un fel de gulag mintal: se luptă între ele pentru fărâme de informații, tot așa cum prizonierii se luptă pentru o fărâmă de

hrană, în timp ce cauza reală a problemelor cu care se confruntă rezidă în sistemul totalitar care cenzurează și împarte cu zgârcenie informația, după bunul său plac.

ACȚIUNEA POLITICĂ

Nu e o problemă care să poată fi rezolvată prin alte noi mărturii despre apariții de OZN. Sindromul negării a început cu o decizie politică; deci poate fi înlăturat numai prin politică. Investigatorii OZN trebuie să devină activiști politici, din cauză că numai o bună campanie politică, de modă veche, poate pune capăt politicii de secretizare dusă de guvern. Ar putea alcătui, de exemplu, „echipe de adevăr“ care să-l însoțească peste tot pe președinte și să-i pună întrebări incomode, ca de pildă: „Ce știți despre arhivele secrete OZN, dle președinte?“ și „De ce atâta discreție?“ Pe calea aceasta s-ar putea ajunge în jurnalele de actualități!

Persoanele răpite ar putea să facă ceea ce au făcut, cu mare succes, alte grupuri supuse unor ofense: să formeze un grup de influență. Să ne imaginăm astfel de persoane coborând din autocare pe dealul Capitoliului ca să manifesteze pentru începerea unor investigații asupra sindromului răpirilor de persoane de către extratereștri și pentru sfârșitul politicii de secretizare în problemele OZN. Nu trebuie să se descurajeze de faptul că sunt un grup de victime relativ mic. Succesul imens al grupului „Mamele împotriva conducerii sub influența alcoolului“ (MADD) a început cu o singură doamnă, care a dat dovadă de multă hotărâre.

Dacă scopul declarat al multor grupuri de cercetători OZN este acela de a „educa“ poporul american, atunci nimic nu poate avea un efect educativ mai important decât o

cruciadă politică, atât pentru public, cât și pentru participanți, așa cum mulți au învățat din experiența războiului din Vietnam. Un astfel de proces educativ poate începe cel mai bine în Washington DC, orașul cu numărul cel mai mare de ziariști pe cap de locuitor din lume. Am fost implicat în așa ceva prin „Operația dreptul de a ști", o organizație ce și-a fixat ca țel încetarea secretizării problemelor OZN și care a avut o primă demonstrație la Washington, în luna martie 1992.

Pe deasupra, opinia publică își amintește că Ronald Reagan, Jimmy Carter, Gerald Ford și Barry Goldwater, ca să numim numai câțiva oameni politici, fie că au văzut personal OZN-uri, fie și-au exprimat interesul pentru acest subiect. Totuși cei mai mulți dintre politicieni nu vor avea niciodată curajul să renunțe la o politică învechită, dacă nu vor avea sprijinul unui grup electoral puternic. Dacă guvernul deschide, în sfârșit, băncile sale de date secrete, atunci sindromul negării lumii străine se va risipi repede și va prevala o voință sănătoasă – bineînțeles dacă nu cumva adevărul e atât de înspăimântător încât să provoace isterii de masă, ceea ce ar putea fi o explicație plauzibilă a politicii de secretizare.

Istoria ne arată că adevărul nu a făcut rău niciodată omenirii, poate cu excepția spaimei birocraților și a potentaților care încearcă să „protejeze" publicul de realități. Eu cred că din contră: obstacolele cele mai mari în calea progresului vin din minciunile oficiale, din mituri și din dorința de a ține lumea în întuneric. De pildă, autoritățile ecleziastice din Evul Mediu erau atât de speriate de poveștirile adevărate ale lui Marco Polo, despre îndepărtatul Cathay, încât l-au amenințat cu arderea pe rug, dacă nu se liniștește. Le era, probabil, frică ca oamenii să nu creadă că o civilizație „păgână" ar putea eclipsa Creștinătatea. Același lucru li s-a întâmplat celor care intenționau să răs-

pândească descoperirea lui Copernic, conform căreia Pământul se învârtește în jurul Soarelui, și nu invers. Omenirea să nu mai fie centrul universului? Niciodată!

În Uniunea Sovietică s-a petrecut o schimbare uriașă, din cauză că adevărul despre democrație și drepturile omului, ținut ascuns de partidul comunist, până la urmă nu a mai putut fi stăpânit. În toate aceste cazuri, denigratorii adevărului au ajuns să fie recunoscuți ca reacționari care urmăreau să țină poporul în întunericul neștiinței.

Când omenirea asimilează adevărurile noi, au loc întotdeauna pași noi și neprevăzuți pe calea progresului uman. Chiar dacă adevărul ne pune în fața unor pericole, e mai bine să-l privim în față, ca ființe conștiente și raționale ce suntem.

Politicianul sau omul de stat care va reuși, în cele din urmă, să înfrângă sindromul negării lumii străine va intra în istorie ca un eliberator mai mare decât Boris Elțin sau Mihail Gorbaciov. E timpul să pregătim terenul pentru apariția unor astfel de eroi.

Note

1. Hopkins, Budd: *Missing Time: A Document Study of Abductions,* Richard Marek, New York, 1981; *Intruders: The Incredible Visitations at Copley Woods,* Random House, New York, 1987.
2. Strieber, Whitley: *Communion: A True Story,* Century Hutchinson, London, 1987.
3. Blum, Howard: *Out There: The Government's Secret Quest for Extra-Terrestrials*, Simon & Schuster, New York, 1990.
4. Pentru alte detalii vezi Good, Timothy: *Alien Liaison: The ultimate Secret,* Cantury / Arrow, London, 1991/2; *Alien Contact: Top-secret UFO Files Revealed,* William Morrow & Co., New York, 1993.

Nota redactorului

Operațiunea „Dreptul de a ști", fondată de Ed Komarek și Mike Jamieson, a reușit să organizeze o demonstrație în jurul Casei

Albe, între 19-28 martie 1992. Komarek relatează: „Mii de oameni din diferite țări au trecut prin fața ecranelor noastre educative, montate pe Ellipse. Când vremea se înrăutățea, treceam la presiuni asupra unor congresmeni și senatori cărora le înmânam materiale scrise... Recomandăm cu căldură entuziaștilor OZN să înceapă să trimită informații de calitate cât mai ridicată, către cât mai mulți congresmeni și senatori cu putință. Ar putea crește astfel repede gradul de conștientizare în sânul Congresului și poate s-ar putea ajunge la acțiuni concrete pentru încetarea atitudinii de mistificare a executivului din guvern.

Credem că impactul acestor demonstrații s-a simțit cu putere la Casa Albă, datorită interesului manifestat de serviciile secrete. Mulți au venit să înregistreze materiale de pe ecranele noastre.

Credem că informațiile noastre au fost difuzate personalului Casei Albe și poate însuși președintelui... Din păcate, nu am reușit să atragem atenția mijloacelor de informare în masă, din cauză că aveam atâtea de făcut încât nu am reușit să creăm o presiune suficientă asupra acestora. Am lăsat-o pentru data viitoare..."

Operațiunea „Dreptul de a ști" a alcătuit un comitet de planificare și execuție a acțiunilor politice în lumea întreagă și încercăm să formăm grupuri de acțiune locale. Cei interesați pot scrie pe adresa Operation Right to Know, PO Box 2911, Hyattsville, MD 20784 (USA). A doua demonstrație națională a fost programată să aibă loc în Washington, la 5 iulie 1993.

Am rezerve asupra rezultatelor unor astfel de demonstrații. Dacă nu vom reuni un număr suficient de participanți, mă tem că demonstranții vor fi priviți mai mult drept o mână de excentrici. Dar sunt în favoarea recomandării lui Ed Konarek, cum că entuziaștii trebuie să trimită informații de înalt nivel calitativ membrilor congresului și senatului american (în Marea Britanie și în alte țări, către membrii parlamentului și altor reprezentanți guvernamentali aleși. Majoritatea acestor reprezentanți sunt teribil de ignoranți în materie. Numai dacă oamenii politici vor avea un mandat clar din partea corpului electoral se poate spera ca problemele OZN să-și găsească o rezolvare pe cale politică.

Hal McKenzie sugerează că președintele S.U.A. ar trebui chestionat referitor la cunoștințele sale despre arhivele OZN secrete. Ca fost director al Serviciului secret central, George Bush știe, cu siguranță, mai multe decât oricare din președinții anteriori. În timpul primei sale campanii electorale pentru alegerile prezidențiale, a fost interpelat de către un director al secției de stat a organizației „Mutual

UFO Network“ (MUFON, rețeaua mutuală OZN). Directorul respectiv făcea parte din comitetul electoral al lui Bush. Într-o declarație revelatoare, înregistrată pe bandă, Bush a răspuns scurt: „Nu cunoașteți decât jumătate din problemă“. (Walter Andrus, MUFON UFO Journal, noiembrie 1992)

În Japonia, partidul OZN, cu zece ani vechime, face presiuni pentru abordarea unui studiu serios al subiectului OZN. Tokuo Moriwaki, lider de grup, a cerut constituirea unei „Agenții a secretelor OZN“ și construirea unui teren de aterizare a OZN-urilor pe țărmul de vest al Japoniei. „Deschiderea spațiului extraterestru ne va deschide perspectivele unei ere noi, minunate“, afirmă manifestul partidului, cu destulă naivitate. „Să ne pregătim pentru sosirea extratereștrilor, care ne vor ajuta să realizăm pacea pe Pământ.“ („The Sunday Telegraph“, London, „Iris Times§, Dublin, 26/24 iulie 1992)

Desigur, pare neverosimil ca partidul OZN să fie luat în serios, afară numai de către unii fani ultrazeloși, și mă îndoiesc că se poate face un progres real în timp ce unii oameni politici sunt pe cale să-și strice reputația. În această privință, îmi amintesc că fostul prim-ministru al Japoniei, Toshiki Kaifu, sprijinitor entuziast OZN, a căutat fără succes OZN-uri în călătoriile sale prin Australia, pe la Polul Sud și în Elveția. „Voi trăi mai departe cu speranța că voi întâlni, într-o zi, un OZN“, scria el, în 1993. („Time“, 18 septembrie 1989)

În ceea ce privește termenul „OZN“, acesta a devenit atât de uzual în întreaga lume, încât e puțin probabil să fie schimbat în anii următori. Oricâte cusururi ar avea percepția acestei expresii, ea e privită, de mulți, ca sinonim al navei extraterestre.

3
OZN DEASUPRA ORAȘULUI WASHINGTON DC, APRILIE 1992

George Wingfield

După studii la Eton College și Trinity College, Dublin, George Wingfield și-a luat diploma în științe naturale, în 1966. A funcționat, scurt timp, la Observatorul Regal Greenwich, Herstmonceux, studiind spectrul solar și magnetismul terestru. Ulterior, a lucrat mult timp în domeniul ingineriei de sistem, la IBM din Marea Britanie. La 8 august 1987, a început să fie interesat de fenomenul Cercurilor Magice din lanurile cultivate (Crop Circles), după vizita sa la Westbury, Wiltshire, unde apăruseră o serie de formațiuni circulare. Aceasta i-a sporit interesul și pentru studiul OZN-urilor. Recunoscut pe scară largă drept autoritate de prim rang în materie, George Wingfield este directorul secției de cercetare al organizației *Centre for Crop Circle Studies* (CCCS). S-a retras la pensie pentru a se dedica acestui subiect, iar scrierile sale sunt foarte căutate în întreaga lume.

La 15 aprilie 1992, am ținut o prelegere despre fenomenul cercurilor din lanuri, la Institutul Smithsonian din Washington DC. Nici eu nici soția mea nu vizitasem încă acest oraș. Decolând din Raleigh/Durham, Carolina de Nord, am ajuns la Aeroportul Național la ora 4.20 în după-amiaza zilei de 13 aprilie 1992. Ne-a întâmpinat Susan Webster, o englezoaică care locuia de mai mulți ani în

apropierea orașului. Pe Susan nu o cunoscusem personal până în ziua aceea, avusesem cu ea numai un schimb de corespondență. Ne-a luat mașina de la aeroport și ne-a arătat o mulțime de puncte de interes din oraș. Era o vreme frumoasă și însorită, ici și colo câte un norișor pe cer.

Am oprit mașina la bazinul Tidal pe râul Potomac, ca să facem câțiva pași la soare și să privim cireșii în floare. Le-am propus să ne ducem la monumentul lui Washington, traversând două străzi de mare trafic. La monument se aflau zeci de turiști, cei mai mulți în șir neregulat în jurul bazei, așteptând să urce în interiorul marelui obelisc. De la biroul de informații, am aflat că pentru a lua liftul ar fi trebuit să așteptăm circa 45 de minute. Între timp am făcut câteva poze ale marelui monument, care are 555 picioare înălțime. La ascensiune am renunțat.

Plecând, mi-a venit ideea să fac o poză a Casei Albe din unghiul acela favorabil și m-am deplasat câțiva pași într-o parte. Poza nu a mai ajuns să fie făcută, căci, pășind, am aruncat o privire spre vârful obeliscului. Deasupra monumentului zbura fără zgomot, la mare altitudine spre vest, un disc luminos. Ca și cum asta n-ar fi fost destul de ciudat, în urmă venea o flotă de șapte obiecte mai mici, strălucind și ele în zbor silențios deasupra obeliscului. Păreau să evolueze la o altitudine destul de mare, să zicem 30.000 picioare sau așa ceva. Estimația e făcută în comparație cu aspectul unor avioane cu reacție văzute la aceleași înălțimi. Absolut sigur, obiectele noastre nu erau avioane. Discul cel mare acoperea circa un sfert din diametrul lunii pline (un arc de 7 minute).

Gloria și Susan au văzut și ele, imediat, obiectele ce se mișcau fără zgomot deasupra. Le-am arătat și unor persoane din apropiere, care le-au privit fără prea mare interes. Un băiat m-a întrebat ce era primul obiect circular văzut pe cer. „E un OZN“. Părea încurcat. Alt băiat avea un

binoclu și i l-am cerut să privesc obiectul din față. Ajustând, cu oarecare greutate, focalizarea, am putut vedea că are o formă circulară translucidă. Acum, din obiectele mai mici nu se mai vedeau decât unul sau două. Poate că strălucirea inițială provenea din reflexia luminii solare, în poziția unde le-am observat prima dată. Au descris un arc de cerc deasupra noastră și s-au îndepărtat spre est, în direcția Capitoliului. Curând, pe cer s-a mai putut vedea numai discul mare, micșorându-și dimensiunile, treptat, o dată cu creșterea distanței.

Mai pe urmă, Gloria și Susan au observat un alt obiect mic zburând cu mare viteză spre vest, aparent la o înălțime mult mai mică. Înainte de a trece în spatele monumentului s-a oprit din zbor, s-a întors, a cotit spre vest și deodată a început să strălucească, ca apoi să dispară. Eu nu l-am putut vedea, deși priveam de-a lungul brațului Gloriei, întins în direcția lui.

Pe la ora 6.00 p.m., peste cincizeci de minute de la apariție, obiectul a dispărut și el din vedere.

Ne-am întors în pas vioi spre bazinul Tidal, unde era parcată mașina. Excitați și zăpăciți de apariția cu totul neașteptată, ne simțeam aproape onorați de acest spectacol deosebit. Mai apoi, a apărut deodată un alt obiect zburând de-a lungul unei fâșii între Capitoliu și Pentagonul ascuns ochilor noștri. Obiectul plutea pe cer fără zgomot, în derivă, schimbându-și mereu forma. Mai întâi apăru ca o cruce, pe urmă ca o țigară de foi, apoi ca un avion. Dar era cu siguranță altceva decât un avion. Singura asemănare plauzibilă era cu un mănunchi enorm și neregulat de baloane legate împreună, în rostogolire liberă pe cer.

Ca și cum tot ce văzusem n-ar fi fost destul de bizar, la o oarecare distanță în urmă am observat că venea o formă mai mică, asemănătoare celor ce urmăreau discul descris mai înainte. Strălucea la fel ca celelalte, din când în când

cu străfulgerări. Nu ne puteam da seama dacă era lumina solară reflectată pe suprafață sau altceva.

Cu totul văzusem pe cer unsprezece obiecte, din care nouă se comportau ca niște obiecte zburătoare convenționale, vizibile pe lumină. Între timp, de la Aeroportul Național decolau și aterizau avioane comerciale, evoluând pe altă porțiune de cer.

La prima vedere am reușit să iau două imagini fotografice. În una din ele apare monumentul Washington și un punct alb cu strălucire de tinichea, care poate fi sau nu discul cel ciudat. A doua imagine e o poză ratată, în care nu apare decât cerul liber. Susan Webster a făcut și ea o poză cu aparatul ei, în care, alături de obelisc, apare pe cer și un mic punct alb. Privind cu lupa se poate vedea clar un disc. Cele două fotografii ar putea fi mărite.

Toți trei am făcut multe călătorii pe mapamond, dar nici unul dintre noi n-a mai văzut ceva care să poată fi comparat cu aparițiile din ziua aceea. Mai văzusem și altădată obiecte ciudate pe cer, în special noaptea, dar niciodată n-am fost suficient de sigur de originea lor, într-atât încât să le pot considera OZN-uri. Dar, în acea luni după-amiază petrecută la Washington, singura etichetă posibilă a obiectelor bizare de pe cer nu putea fi alta decât de „OZN".

Am fost întrebat de nenumărate ori de ce OZN-urile, dacă existau, nu vin să aterizeze lângă Casa Albă? La 13 aprilie 1992 am avut impresia că, într-adevăr, au vrut să o facă.

Nota redacției

Nu era pentru prima dată când, deasupra Capitoliului și a Casei Albe din orașul Washington DC, au fost văzute OZN-uri în zbor. În luna iulie 1952, mai multe zile la rând, astfel de obiecte au fost identificate pe aparatele de radar și observate de piloții militari și civili, știrile ocupând titlurile ziarelor din lumea întreagă și provocând cea mai mare conferință de presă a aviației americane după cel de-al doilea război mondial.

4
ENIGME CARE AU CIRCULAT ÎN 1992

George Wingfield

A fost odată un om care a zis „Dumnezeu
S-o fi mirând
Că ies la iveală pictograme
Și se îngrămădesc cercuri magice în lanuri
Unde nu se amestecă nimeni – nici un săpător"

Adaptând și actualizând cunoscutul limerik (poezie umoristică în cinci versuri – n.r.), scris de Ronald Knox, care exprimă speculațiile ontologice ale episcopului Berkeley, probabil voi da apă la moară unor hoarde de versificatori care fac caz de ideea „Eu am făcut-o. Semnat, Dumnezeu". Se vor alătura scepticilor care tot repetă că există o groază de „săpători" care fabrică cercuri false, noaptea.

Curios, dar cu totul neașteptat, în anii 1991 și 1992 tocmai acești sceptici au căutat să compromită fenomenul înșelând specialiștii de bună-credință. Argumentul lor era că, dacă un „expert" poate fi indus în eroare de o formațiune creată de mâna omului, atunci orice formațiune putea fi făcută de oameni, deci tot fenomenul nu e decât o păcăleală. Bineînțeles că o astfel de afirmație constituie un fals monstruos.

În 1991, scepticii din Wessex s-au dus în zona mid-Wiltshire și au construit trei formațiuni de un aspect jalnic, lipsit de eleganță, aducând mai degrabă cu degetul mare de la picior. Semănau prea puțin cu pictogramele originale, răspândite peste tot în zonă. Cu toate acestea, șarlatanii l-au indus în eroare și au reușit să-l umilească în public pe Terence Meaden, cunoscutul autor al teoriei „vârtejului de plasmă", pentru explicația pe care a dat-o formațiunilor circulare, care s-a lăsat înșelat de una din aceste mistificări. Victima următoare s-a dovedit a fi bietul Pat Delgado, când, în 1991, Douglas Bower și David Chorley au pretins că au fabricat ei înșiși multe din formațiunile în cauză. Ulterior, s-a dovedit că majoritatea afirmațiilor lor erau false.

În anul 1992, doi dintre acești „demascatori", deosebit de activi, nereușind să descopere presupușii creatori ai triunghiului de la Barbury Castle (Wiltshire) și ai celorlalte splendide pictograme descoperite în 1991, s-au angajat într-un plan de fabricare a unor formațiuni false. Ambii erau cunoscuți în tabăra adversă; la început, obsesia lor era să discrediteze centrul de studii al cercurilor magnetice (CCCS) și, în special, unele cercuri de cercetători, primele ținte fiind Michael Green, Colin Andrews și eu însumi. După ce, în luna iulie, au construit câteva formațiuni, în zona Alten Barnes, Wiltshire, ei împreună cu susținătorii lor s-au grăbit să prezinte cele două piese de rezistență.

FALSUL DIN FROXFIELD

La 5 august, în localitatea Upton Lovell, lângă Warminster, Wiltshire, a fost construită, cu multă dibăcie, o pictogramă de mari dimensiuni; ulterior, în noaptea de 8/9 august, lângă Froxfield, Wiltshire, a fost realizată o adevărată capodoperă. Era, într-adevăr, magnifică. Cu greu te-ai fi putut abține să admiri măiestria și îndemânarea falsificatorilor, care au reușit să reproducă fidel o serie întreagă de detalii caracteristice ale cercurilor originale.

Cu toate acestea, păcăleala nu le-a reușit. Dimineața, pictograma simulată aștepta pe câmp ca un cal troian, gata de a fi descoperit de către CCCS. Dar n-a venit nimeni, n-a sezizat nimeni nimic; numai fermierul proprietar, care la început n-a observat mare lucru, iar pe urmă a dat semne că vrea să se apuce de recoltat. Dându-și seama de conjuctura nefavorabilă, conspiratorul șef al nostru, îngrozit de perspectiva ca opera să fie distrusă, înainte de a fi studiată de mult doritele victime, s-a apucat să telefoneze personal la numărul de telefon ce fusese destinat pentru anunțarea descoperirilor de cercuri magice. S-au grăbit să vină alți cercetători – nu cei vizați – și i-au găsit înarmați cu camere de luat vederi ca să înregistreze uimirea și admirația victimelor.

Șarlatanii de la Froxfield depășeau, într-adevăr, orice așteptări. Printre caracterele „originale" reproduse cu multă pricepere am putut constata stilul unuia dintre participanții la concursul desfășurat în West Wycombe, Buckinghamshire, cu participarea unor începători care încercau să reproducă cercurile originale (vezi mai jos).

Suficient să spunem că „boaba de strugure" și punctul central de formă conică, „cuibul", erau imitate superb.

La scurt timp după aceea, șeful de bandă – un tip înalt care se îmbracă de obicei în negru! – mi-a telefonat

mic personal (fapt neobișnuit), cu un pretext oarecare, și m-a întrebat așa, ca din întâmplare, ce cred despre pictograma de la Froxfield. Știind de mai înainte că astfel de convorbiri telefonice sunt înregistrate, anticipasem că o să fiu poftit să cad în cursă. I-am răspuns că totul era un fals, că știu cine l-a pus la cale și că șarlatanii or să fie dați în judecată de fermieri pentru pagubele produse.

ORIGINAL CONTRA FALS

În anul 1991, când ideea implicării unor ființe inteligente în producerea cercurilor magice devenise irezistibilă, nu mai era salvare pentru contrariul ei, potrivit căreia formațiunile ar fi avut la origine anumite fenomene naturale. Dar nimeni nu poate accepta că totul era opera unor falsificatori. Nici încercarea lui Meaden, de a găsi o cale de mijloc, afirmând că cercurile simple și cele concentrice sunt „veritabile", iar pictogramele și cercurile complexe (care nu conveneau teoriei sale, a „vârtejurilor de plasmă") erau falsificate, nu poate fi acceptată și susținută cu argumente serioase. Există persoane interesate în salvarea discreditatei teorii a vârtejurilor, care s-au angajat în înșelătoriile descrise mai înainte, pentru a compromite pictogramele.

Oricum ar fi, cercurile magice și-au pierdut aura de nevinovăție, 1992 fiind anul îndoielilor și al suspiciunilor. Fenomenul ca atare nu s-a schimbat prea mult, dar încrederea noastră nu mai e aceeași. A devenit absolut evident că nimeni nu mai dispune de o metodă infailibilă pentru a deosebi un articol original de un fals bine ticluit. Uneori aproape că suntem siguri că avem în față un lucru veritabil, dacă avem destul noroc să dăm peste o formațiune virgină. Am putea indica o duzină de particularități care să

fie considerate puncte de referință ale adevăratelor cercuri magice. Dar nu putem fi siguri sută la sută de ceea ce se întâmplă în timpul unui eveniment la care sunt prezenți martorii noștri. Mergând să examinăm un cerc nou, după o zi de la semnalare, evaluarea vizuală nu are cine știe ce valoare după ce locul a fost călcat de zeci de vizitatori.

Știința nu găsește întotdeauna răspunsuri la toate problemele. De exemplu, pe cale intuitivă, poți fi absolut sigur că omul pe care îl recunoști drept tatăl tău e cu adevărat tatăl tău, în timp ce testele științifice nu pot să garanteze decât probabilitatea ridicată a paternității. Poate că testele științifice întreprinse în cadrul proiectului Argus, în anul 1992, în Wiltshire, vor furniza indiciile necesare spre a considera cercurile magice drept originale, dar față de adevărata natură a fenomenului mă îndoiesc că vom avea vreodată la dispoziție un test definitiv care să rezolve problema în litigiu.

Dacă așa stau lucrurile, va trebui să recurgem tot la intuiție sau să ținem seama mai mult de efectele „dowsing“ (căutarea curenților de apă subterani cu un baston în formă de Y, – n.r.) ceea ce este cam același lucru. Formațiunile false din Froxfield nu dezvoltau o astfel de energie. Nu trebuie să abandonăm astfel de metode, deși căutătorii „dowser“ greșesc și ei; chiar și oamenii de știință greșesc, asta nu înseamnă să renunțăm la știință. Erorile umane nu trebuie să ne oprească. Ne confruntăm cu un fenomen real de o mare semnificație, iar confuzia trecătoare de acum nu trebuie să ne facă se renunțăm.

Numărul formațiunilor apărute în 1992 este de același ordin cu al celor din 1990 și 1991. Dată fiind atmosfera de îndoială care predomină, m-am considerat norocos că am putut examina câteva formațiuni apărute în 1992, atunci când erau absolut proaspete. Una din acestea este vestitul trio de la ferma Overtown, situată la o milă spre

nord de castelul Barbury, care s-a format în ziua de 4 iunie. În lanul de orz, spicele erau culcate în trei cercuri, cu o perfecțiune care nu lasă loc îndoielii asupra autenticității lor. Două din cercuri aveau cozi lungi, șerpuite, cu cercuri mici de cinci picioare diametru, în centrul cărora se aflau smocuri de două sau trei plante. Lângă unul din cercurile cu coadă se afla noua „semnătură" din 1992, desenul literei alfa sau al unui pește simbolic, similar celor din era paleocreștină, în jur de 14 picioare lungime. Semnul acesta a apărut de mai multe ori pe formațiuni noi, în Wiltshire.

În afară de semnătura curioasă și predilecția pentru triplete, în cercurile magice din 1992 apar și alte câteva teme. În anul acesta au apărut, frecvent, cercurile cu coadă, observate pentru prima dată la Cheesefoot Head, în 1989, dar absente în 1990 și 1991. Câteva din ele dădeau impresia deosebită a unei semințe cu un lăstar ieșind din ea. Câteodată, cozile se prelungeau în lungi cărări șerpuite pe care factorul generator al cercurilor s-a deplasat în lanul de orz.

Alte teme cuprindeau cercuri cu cruci atașate, asemănătoare semnului „feminin" sau semnului astrologic al planetei Venus. În multe locuri din țară, s-au mai semnalat figuri în formă de haltere sau pictograme asemănătoare celor văzute în 1990 și 1991; câteodată ele aveau încorporate spirale sau semiluni ce nu mai apăruseră vreodată.

Dar rămâne mai departe nerezolvată problema de a putea deosebi cercurile veritabile de cele contrafăcute, inspecția vizuală oferind rareori o siguranță deplină. Cu atât mai mult cu cât scepticii și falsificatorii își întețesc eforturile de înșelare a victimelor. Înainte de a se apuca să construiască o formațiune de mari dimensiuni la Hyden Hill, lângă East Meon, în Hampshire, astfel de indivizi au depistat o linie puternică de energie terestră pe teren și apoi și-au amplasat pictograma contrafăcută deasupra ei.

L-au ademenit pe un cunoscut căutător „dowser“ să le examineze formațiunea și când acesta a descoperit prezența liniilor de energie a fost tentat să afirme că pictogramele sunt autentice. De aici vedem până unde sunt dispuși să meargă demascatorii pentru a discredita cercetările și fenomenul în sine.

COMPETIȚIA PENTRU CONSTRUCȚIA CERCURILOR

Revista „The Cercologist“, fondată de Arthur Koestler împreună cu alți sponsori, a organizat un concurs pentru realizarea de cercuri magice contrafăcute, care a avut loc la West Wycombe, Buckinghamshire în noaptea de 11-12 iulie 1992, cu un premiu inițial de 3000 lire. Participanții la concurs au avut la dispoziție cinci ore și o suprafață de câte 100 picioare pe 66 picioare, pentru realizarea desenelor; în timpul concursului au fost ținuți sub control de către supraveghetori prin binocluri cu raze infraroșii. Premiul întâi a fost câștigat de Adrian Dexter împreună cu David Overd, un proiectant de la firma Westland Helicopters.

Nimeni nu se aștepta ca exercițiul să conducă la răspunsuri definitive. Am învățat însă două lucruri. Mai întâi, că falsificatorii îndemânatici pot realiza, în timpul nopții, formațiuni geometrice impresionante, rezultând că unele cercuri, pe care unii din noi le-am acceptat cu prea multă ușurință drept „originale“, ar putea fi falsificate. În al doilea rând, cercurile făcute de om, în general, nu au acea fluiditate pe care noi tindem să o vedem în articole originale, culcând planetele la pământ într-un fel aparte, care nu s-a văzut la West Wycombe (cu toate că tocmai acest

caracter a fost reprodus cu destulă dibăcie în cazul pungășici de la Froxfield).

Este interesant de știut că concurenții mai bine situați au folosit cantități substanțiale de echipament pentru desenarea pictogramelor și pentru a putea să ajungă în punctele greu accesibile ale formațiunilor. În final, jumătate dintre echipele concurente au fost eliminate din cauza unor mici detalii. De fiecare dată, în cercurile realizate de om spicele culcate erau rupte sau încurcate, ceea ce nu e cazul la formațiunile „originale". Tot atât de semnificativ este și faptul că deși mai mulți concurenți au admis că în trecutul apropiat au participat la falsuri, totuși aveau, mai departe, convingerea că fenomenul în sine este cu adevărat misterios și nimeni din ei nu a revendicat formațiuni clasice cum sunt cele de la Alton Barnes, Barbury Castle și Mandelbrot[1].

O CAMPANIE DE DISCREDITARE

Chiar și fără o intuiție deosebită era evident că de la începutul sezonului de recoltare din 1992, fuseseră contrafăcute multe formațiuni de cercuri magice în lanurile de cereale. Astfel de falsificări nu pot justifica însă în nici un caz campania acerbă dusă de o parte din presa din țară – încurajată pe ascuns de persoane apropiate guvernului – de a lua în derâdere întregul fenomen al cercurilor magice.

Atacul cel mai vizibil, de până acum, al acestei tabere este cel conținut într-un articol publicat de Matt Ridley în „Weekend Telegraph", cel care a condus una din echipele participante la concursul de contrafacere de la West Wycombe. Ridley i-a condamnat cu vehemență pe „cei care cred" în cercurile magice, numindu-i nebuni creduli. „Credincioșii sunt ori măicuțe de călugări ori nobili demodați

și debusolați de prima clasă cu nume ca Montague, Winggield, Michell și Martineau" – scria el. Scepticii sunt nordici cu bun simț, cu nume de familie monosilabice (ca de exemplu Brown)"[2].

Cine e acest Matt Ridley, care pozează drept om fără ocolișuri și plin de bun simț din popor? Nu este altul decât onorabilul Matthew White Ridley, fiul și moștenitorul, școlit la Elton, al celui de-al patrulea viconte Ridley și nepot al fostului ministru al mediului înconjurător Nicholas Ridley (acum Lordul Ridley de Liddesdale). Zeflemeaua cu „nobilii demodați și debusolați" sună a ironie, atâta timp cât parvine de la aristocratul Ridley. Cineva ar putea să se întrebe dacă el a discutat vreodată problema cercurilor magice cu unchiul său, care, în perioada când era ministru, primea destule documente relative la fenomen, din care unele fuseseră solicitate de către departamentul său tocmai de la Colin Andrews și de la Pat Delgato, cunoscuții autori ai mai multor cărți cu acest subiect. Chiar dacă ne-am putea imagina că scepticismul lui Ridley este sincer, cu siguranță că poziția pe care se așază nu corespunde cu punctul de vedere al guvernului conservator care a discutat în secret subiectul, în septembrie 1990[3] și, fără nici o îndoială, și în alte ocazii ulterioare. Ca nu cumva să fiu acuzat că insist prea mult asupra aspectelor negative ale situației din 1992, merită să subliniez că ele există și trebuie înfruntate. Dacă spațiul ne-ar fi permis, aș fi discutat afirmația lui Doug Bower, cum că zgomotul vibrant asociat cercurilor magice[4] nu este altceva decât o interpretare fantezistă a cântecului lăcustelor. E suficient să spunem că zgomotul acesta vibrant a fost auzit din nou noaptea în iulie 1992, în vecinătatea localității Alton Barnes și în alte locuri unde s-au descoperit cercuri magice și e foarte îndoielnic că era provocat de o insectă sau de o pasăre.

Dacă cineva pune la cale să pornească o campanie victorioasă de discreditare a fenomenului cercurilor, cum ar trebui să procedeze în modul cel mai eficient? În timp de război, unele guverne au fabricat mari cantități de valută falsă, a inamicului, în scopul devalorizării și ruinării economici sale cu ajutorul acestei valute. O stratagemă similară ar putea fi folosită ca parte a unei campanii de dezinformare împotriva cercurilor magice. Întâmplările ce urmează ar putea fi interpretate sub această lumină.

La 9 iulie 1992, în celebrul East Field de la Alton Barnes, după o noapte cețoasă, a apărut o formațiune vastă, de 440 picioare lungime, de forma unui melc ieșit din cochilie, cu niște coarne curioase, în forma literei L. Cu toate că lanul de cereale fusese păzit de mai multe grupuri de oameni, nimeni nu a văzut pe cineva lucrând la această formațiune. S-a ajuns la o stare de tensiune atât de înaltă încât oricine se afla în apropiere era privit drept un suspect. S-a făcut și afirmația absurdă și răuvoitoare cum că proprietarul fermei, Tim Carson, ar fi aranjat, el însuși, șarlatania cu „melcul", din motive de interes financiar.

Însăși ideea unui agroglif (hieroglifă pe un teren cultivat, – n.r.) în formă de melc este exagerată. Deși privit cu o adâncă suspiciune, „melcul" oferea unele indicații din care puteai deduce că n-ar fi fost falsificat. S-au găsit unele probe distinctive pe baza efectului „dowse", iar examinarea atentă nu a putut sugera vreun fals. S-a raportat prezența unor energii puternice în diferite părți ale acestei formațiuni ciudate. Chiar și așa, probabilitatea unei păcăleli era mare. După cincisprezece zile apare un nou „melc", la două zile distanță de Stanton St. Bernard. Era mult mai rudimentar, aparent nu prezenta nici un efect „dowse" și, desigur, a fost etichetat imediat drept o șarlatanie – ceea ce sigur că și era în realitate. Un al treilea „melc" uriaș a apărut la 29 iulie, în apropiere de Pewsey. Și acesta a fost

primit cu opinii amestecate și, după toate probabilitățile, era contrafăcut de același grup care fusese autorul falsului de la Froxfield.

La 1 august, un al patrulea „melc" apare îa Manningford Bohune, lângă Upavon, Wiltshire. Această formațiune fusese pronosticată cu succes de John Haddington, patronul CCCS și, totodată, patronul cerealier al lui „Helix aspersa", obișnuitul melc de grădină (prin aceea că scrisese despre semnificația lui simbolică). El prevestise, cu o zi mai înainte, până și poziția melcului, cu o precizie de 200 yarzi. Cunoscând că în noaptea aceea se afla în Scoția, putem fi siguri că nu el a fost autorul fizic.

Nu vrem să fim nerespectuoși față de John, dar e foarte posibil că șarlatanii vor fi folosit aceleași criterii ca și el ca să hotărască locul unde urma să apară „melcul" numărul patru.

E prematur să facem o evaluare definitivă a enigmei melcului, dar constatăm cum campania de discreditare a fenomenului continuă să ne pună la încercare tot atât ca și fenomenul însuși, și că „melcii" – adevărați sau falși – sunt o parte a enigmei cercurilor.

Lăsând la o parte înmulțirea incidentelor, o dată cu apropierea recoltatului în sezonul 1992, în special în zona obișnuită mid-Wiltshire, cu mai multe formațiuni, semnalate zi după zi, a încercat să-i liniștească până și pe sceptici. Armata lor invizibilă de falsificatori ipotetici nevăzuți, niciodată prinși, niciodată recunoscuți și despre care nu se cunoaște că și-ar fi abandonat vreodată lucrarea lăsând-o neterminată, nu ar fi putut, în nici un caz, să preia responsabilitatea pentru toate aceste formațiuni apărute în ultimul timp.

În lunile iulie și august 1992, numeroși entuziaști ai cercurilor magice s-au adunat și au păzit câmpurile, noapte de noapte. N-au văzut niciodată falsificatori la lucru.

Ceca ce au văzut totuși lângă Alton Barnes și Milk Hill, au fost niște globuri luminoase portocalii, plutind la mică înălțime deasupra câmpurilor de cereale și cel puțin o dată coborând în lan. Pur și simplu, nu știm ce sunt, cu toate acestea pare verosimil ca aceste obiecte – aceste OZN-uri – să fie adevărații părinți ai cercurilor și ai pictogramelor.

LEGĂTURA CU OZN-UL

În seria mea de articole *The UFO Report* am descris o serie de cazuri în care OZN-urile au fost observate în apropierea cercurilor și a pictogramelor. Anii 1991 și 1992 au cunoscut o creștere remarcabilă a acestor fenomene aeriene, pe care ni le-am asociat, desigur, cercurilor enigmatice din lanuri. În cazurile în care cercurile apăreau în amplasamente absolut noi, erau precedate de apariții de obiecte luminoase neidentificate. Ca și cum obiectele în cauză ar fi „semănat“ terenul cu ceva nevăzut sau imaterial, care, mai târziu, dădeau naștere fenomenului cercurilor magice.

După vizita inițială a acestor componente aeriene ale factorului generator de cercuri magice, în perioadele recoltelor *următoare*, noul amplasament continuă adesea să dea la iveală cercuri, dar, de regulă, fără să mai apară nimic pe cer. Excepție fac terenurile foarte active, cum sunt cele de la Silbury Hill sau Alton Barnes, de unde *în ultimii ani* s-au primit comunicări despre sfere luminoase, de culoare portocalie, acționând deasupra lanurilor de cereale. De pildă, în iulie 1989, un locuitor din West Kennett a observat o sferă coborând pe câmpul de lângă Silbury Hill, iar în dimineața următoare s-au descoperit acolo câteva cercuri de dimensiuni mai mici. Obiectul necunoscut părea să aibă un diametru de circa 30 picioare. A făcut

mai multe salturi, continuând apoi să plutească încă un timp deasupra lacului, după care a dispărut într-o clipită.

În apropiere de Milk Hill, la 22 iunie 1991, John Holman a văzut și a filmat cu camera de luat vederi un alt obiect similar, de vreo 70-80 picioare în diametru, mișcându-se nevăzut în spatele Canalului.

Printre numeroasele videofilme cu imagini luminoase nocturne există două secvențe video cunoscute, care prezintă obiecte mici, luminoase, având nuanța luminii de zi, evoluând aparent după un plan bine stabilit deasupra lanurilor de grâu. Una din secvențe fusese filmată de doi vizitatori germani, Constantin și Mucki von Durkheim. Obiectul luminos nu pare un corp solid și își micșorează dimensiunile apropiindu-se de cameră, în drumul său deasupra marii pictograme cunoscute sub numele de „Manton Ant". De mai multe ori, se ascunde în grâu și reapare. Deși e puțin probabil să avem de-a face cu un mini-OZN „din piulițe și șuruburi", e tot atât de neverosimil că e vorba de „un puf de păpădie sau de un scaiete luminat din spate" cum ne sugerează unii sceptici.

Poate că mult mai interesant este micul obiect în formă de disc, înregistrat pe bandă video de către Steven Alexander, în iulie 1990, zburând peste un câmp de lângă Milk Hill. Obiectul zboară deasupra unui tractor, aflat în plină mișcare de teren, iar conducătorul tractorului privește în sus spre obiect. Șoferul, pe nume Leon Besant, a povestit mai târziu că a văzut un disc ca un mic OZN. Ar fi un lucru de necrezut ca el să nu fi fost în stare să recunoască un puf de păpădie! Scepticii se abțin de la orice comentariu.

VIZIONARE LA DISTANȚĂ

Așadar, ce sunt obiectele luminoase care se mișcă fără zgomot prin lanurile de cereale sau deasupra lor, pe timp de vară, chiar și după încheierea recoltării? Întrebarea aceasta am pus-o unor colegi americani; în particular, le-am cerut să ne ajute să stabilim cauza fenomenului apariției acestor cercuri, aplicând metoda cunoscută sub numele de „vizionare la distanță".

Această metodă reprezintă o tehnică psihologică, folosită frecvent de către armata S.U.A., în ultimii ani, pentru localizarea unor arme secrete. Edward Dames s-a ocupat un timp cu dezvoltarea acestor tehnici, pe când lucra la Agenția secretă de apărare (DIA). Actualmente este președintele companiei Psi Tech, o companie al cărei domeniu de activitate specific este vizionarea la distanță. Compania sa a primit recent o comandă de colaborare pentru localizarea fabricării unor arme secrete nucleare și chimice de către Saddam Hussein, în Irak.

Testele inițiale, efectuate asupra unor amplasamente ale cercurilor magice, au condus la rezultate surprinzătoare. Au fost văzute sfere luminoase, cu diametrul de circa un picior, cu o nuanță alb-albăstruie, „rostogolindu-se" prin grâu, la aproape un picior de la pământ și sub nivelul spicelor. La trecerea sferelor, grâul se apleca și cădea cosit în brazde regulate.

În timpul manevrelor au fost identificate mai multe sfere acționând coordonat, trasând probabil diferite segmente ale formațiunii desenate. Informația concordă cu depunerile multiple și intercalate de spice, identificate de oamenii CCCS, în unele dintre pictograme.

În aprilie trecut, aflându-mă la Atlanta, l-am întrebat pe Edward Dames de unde ar putea proveni sferele luminoase și cine sau ce le-ar fi putut dirija. Era greu de răs-

puns, însă se putea deduce că e vorba de o formă oarecare de inteligență extraterestră, fizică sau nefizică. Procesul de vizionare la distanță nu a reușit să rezolve acest aspect al enigmei, dar Dames a sugerat că sferele se întorc întotdeauna într-un mediu „vid“, în care un fel de disc folosit ca punct de colectare acumulează treizeci sau patruzeci de astfel de obiecte.

Toate acestea pot fi greu de asimilat, de crezut, de către cei nefamiliarizați cu conceptul vizionării la distanță, dar, pe de altă parte, descrierea corespunde, într-o anumită măsură, cu sferele mici luminoase semnalate atât de frecvent la Milk Hill și în zona înconjurătoare.

Sferele sunt poate o variantă a ceea ce încercăm să numim OZN. Mulți dintre noi, cei ce studiem cercurile magice, suntem conștienți că venim în contact cu un fel de inteligență non-fizică asociată cercurilor, având aceeași origine ca și cea implicată în fenomenul OZN.

SEMNALĂRI ÎN 1992

Unul dintre numeroșii investigatori din America, care a vizitat cercurile enigmatice din Wiltshire, a fost dr. Steven Greer, șeful Centrului de studii al inteligenței extraterestre (CSETI). Greer consideră că prin meditație și deschidere spre inteligențele OZN, de altfel ca și prin încercări de comunicare, de pildă prin impulsuri luminoase, vom putea realiza contactul dorit – un tip de contact pe care l-am numit „întâlnire de gradul 5 (CE5)“ (vezi nota redactorului).

Dezvoltând ideea, Greer a presupus, în mod arbitrar, că inteligența cu care venim în contact are o atitudine prietenoasă. Acest punct de vedere este contestat, cu vehemență, de către cei ce văd în inteligența extraterestră un

adevărat pericol și gândesc în termenii răpirilor de oameni de către omuleții cenușii. O astfel de percepție malefică, de demonizare a OZN-urilor și a ocupanților lor poate fi numai o reflectare a propriilor noastre temeri.

Corect sau greșit, Steven Greer și grupul său a obținut un mare succes, în noaptea de 14 aprilie 1992, în Golful Breeze, Florida, când s-a realizat o astfel de întâlnire provocată, în prezența multor martori. Pe cerul nopții au apărut cinci OZN-uri luminoase, deplasându-se în formație regulată – toate înregistrate pe bandă video. La un moment dat, trei dintre obiecte au format un triunghi echilateral, în urma căruia zburau celelalte două OZN-uri. După aceea ele au fost văzute zburând la mică înălțime deasupra privitorilor. Unul dintre OZN-uri a răspuns prin impulsuri luminoase la semnalele de același fel, trimise de la sol de către membrii grupului lui Greer, care manevrau niște blițuri puternice.

La 26 iulie 1992, la scurt timp după miezul nopții, dr. Greer și alți câțiva cercetători se aflau în mașini parcate lângă Woodborough Hill, Alton Barnes, Wiltshire. Deodată, pe cerul nopții a apărut un obiect neobișnuit. Un profesor britanic de artă, Chris Mansell, ne povestește următoarele.

> ...Am remarcat, cam spre sud, o bandă lungă de lumini colorate care păreau să vibreze dinspre stânga spre dreapta schimbându-și culoarea din roșu în alb, apoi în verde... M-am dus să-i spun lui Steve. În acest timp ieșiserăm pe drum și priveam „nava", care se mișca lent de la est spre vest, oprindu-se apoi deasupra orizontului. Apreciez că se afla la o distanță de 1500-2500 picioare.
>
> În timp ce se deplasa, la un moment dat, propria structură a devenit vizibilă, luminată probabil prin reflecție, de la sol. Am văzut cu toții un obiect în formă de țigară de foi, cu o

mică proeminență în partea superioară. Când nava s-a oprit, s-a răsucit cu 90 de grade, astfel încât acum puteam să-i vedem partea de dedesubt. Formațiunea luminoasă era acum triunghiulară, cu un triunghi de lumini de culoarea chihlimbarului la partea superioară și lumini colorate în baza triunghiului, variind de la roșu, în partea stângă, la albastru-verzui spre dreapta. Luminile de la partea inferioară erau mult mai șterse decât cele laterale.

După câteva momente, una din luminile portocalii din triunghiul superior se pare că s-a separat de formație, s-a deplasat puțin spre vest și a revenit în poziția inițială. Apoi, una din luminile roșii, de la baza formației, s-a separat și ea, s-a mișcat puțin spre est și a revenit la loc, în formație. Ulterior, trei lumini roșii au părăsit formația, au parcurs o distanță apreciabilă spre vest, după care au revenit.

În tot acest timp – circa zece minute – am urmărit spectacolul prin binoclu și am înregistrat o bandă audio... „Nava" era complet silențioasă...

Dr. Steven Greer s-a decis să comunice cu obiectul și i-a spus dr. Sandra Small să ia una din lanternele de putere mare, din portbagajul mașinii sale, în timp ce noi țineam „nava" sub observație. A luat lanterna, a orientat-o spre navă și a trimis două semnale scurte. Spre marea noastră uimire, lumina de la vârful formației ne-a răspuns printr-un semnal identic... Am repetat procedeul de câteva ori și de fiecare dată obțineam un răspuns absolut identic cu al nostru. După aceea, „nava" a pornit spre vest, pe urmă a virat spre sud și părea că coboară pe valea Avon, unde în final am pierdut-o din vedere...

[Cercetătoarea Maria Ward, care a fost prezentată și ea, a făcut o reconstituire puțin diferită a evenimentului – vezi nota redactorului.]

Este poate semnificativ să arătăm că la 30 iulie, în apropiere de Woodborough Bridge (lângă canalul Kennet

și Avon) s-a găsit, în grâu, un cerc de 40 picioare. Era în imediata vecinătate a locului unde se petrecuseră evenimentele descrise mai înainte. În zona Woodborough nu mai fuseseră văzute niciodată cercuri magice.

O altă vizionare a avut loc la 28 iulie, în apropiere de Alton Priors, unde John și Julie Wakefield au observat, printre arbori, un obiect luminos de culoare portocalie, la ora 22.15. Julie relatează că obiectul „sălta în sus și în jos". Ea continuă:

> Am ieșit din turismul de teren și ne-am urcat pe capotă, ca să vedem mai bine. Obiectul a tot sărit câteva minute deasupra copacilor, apoi s-a oprit brusc, într-o poziție staționară. A mai stat așa câteva minute, apoi, deodată, din mingea portocalie s-a detașat o bucată mică, zburând spre dreapta. Obiectul mare avea un diametru de aproximativ 35 picioare, iar cel mic în jur de 8 picioare. Acesta din urmă a descris pe cer o traiectorie circulară, în sensul acelor de ceasornic.
>
> În scurt timp, la ferma din apropiere au început să latre niște câini, iar vitele de pe câmpul de alături se agitau de parcă le-ar fi speriat ceva. După aceea, obiectul cel mic a zburat înapoi către cel mare, cu care s-a reunit, ca și cum nu l-ar fi părăsit nici o clipă, iar obiectul întregit s-a lăsat jos, printre copaci. Vitele s-au liniștit, dar câinii au continuat să latre. Am mai privit câtva timp. Obiectul nu se mai vedea.
>
> După vreo cinci minute, mingea portocalie a apărut din nou deasupra copacilor. A săltat iar de câteva ori, apoi a rămas pe loc.
>
> Am ieșit din nou din mașină și am privit uimiți obiectul care a stat acolo mai bine de trei minute, după care a dispărut din nou după copaci. Ne-am decis să plecăm spre campingul de lângă East Field, să vedem dacă găsim pe cineva pe-acolo. Deodată vedem o lumină portocalie foarte puternică luminând toată pădurea. Obiectul luminos cobora printre arbori și zbura

> foarte încet dinspre Towsmead Copse spre Alton Priors. Avea un zbor lent și lin și brusc s-a oprit în loc. Părea uriaș și lucea orbitor.
>
> Între timp, la nord de obiectul luminos a apărut un elicopter militar. Alte două elicoptere s-au arătat dinspre est și vest. Obiectul a pornit spre sud, emițând semnale luminoase de îndată ce s-a apropiat primul elicopter. Cele trei elicoptere s-au rotit de mai multe ori în jurul punctului unde staționase obiectul necunoscut, apoi s-au îndepărtat în zbor.
>
> Evenimentul a mai fost observat și de alți martori, printre care dr. Steven Greer, Eddie Sherwood și alții. Și alți cercetători care se aflau la Adam's Grave și Knap Hill, precum și un muncitor agricol au văzut același spectacol. John și cu mine fuseserăm norocoși, căci privisem din apropiere, dintr-o poziție avantajată. Totul s-a petrecut între orele 22.15 și 22.35...

În ziua următoare, Butsy Taylor, bine cunoscutul cercetător care a fotografiat, din avion, o mulțime de cercuri magice, a identificat două formațiuni, în timp ce zbura peste Draycot Fitz Payne, situat la o jumătate de milă depărtare față de locul primei apariții a obiectului luminos. Era un cerc simplu de 30 picioare și un cerc mic cu un inel circular. Ultimul a apărut în noaptea precedentă (28/29 iulie), iar primul în noaptea de 26 spre 27 iulie. Cele două cercuri prezentau o imagine impresionantă. Julie ne-a mai relatat:

– Am vorbit cu dl. Bryant care stă lângă Draycott Manor Cottage. El a spus cum câinii de lângă casă au lătrat tot timpul, fiind foarte agitați în noaptea aceea, lucru neobișnuit pentru ei. Mai zicea că un sistem de alarmă-jucărie pentru copii, care se folosea în casă, a difuzat, la un moment dat, un mesaj straniu: „Atenție poliția". Aparatul avea o bătaie foarte mică și nimeni până atunci nu se mai amestecase în recepție.

Aceste fenomene aeriene stranii, reminiscențe ale aparițiilor de OZN-uri din Warminster, de acum douăzeci de ani, au început să bântuie din nou prin mid-Wiltshire, tocmai acolo unde s-au înregistrat cele mai multe prezențe ale cercurilor magice.

Legătura dintre OZN-uri și cercurile magice este indubitabilă. Suntem însă tot atât de departe ca și la început de înțelegerea acestor fenomene.

Note

1. *The Cereologist*, nr.7, 1992. Special Knowledge Services, Saint Aldhelm, 20 Paul Street, Freme, Somerset, BA 11 1DX.
2. *The Daily Telegraph*, London, 18 iulie 1992.
3. Wingfield, George: The Evolving Crop Circles: *The UFO Report 1992*, ed. Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1991, p.13.
4. Wingfield, George: „Ever Increasing Circles", *The UFO Report 1991*, ed. Timothy Good Sidgwick & Jackson, London, 1990, p.19-25, 26, 31.
5. Mansell, Chris: „Dramatic UFO Sighting at Woodborough Hill, 26/27 July 1992", *The Circular*, vol.3, nr.3, 1992.

Nota editorului

Referitor la observația din Woodborough Hill, din noaptea de 26/27 iulie 1992, Maria Ward m-a informat, de exemplu, că luminile cele mici, care au părăsit formațiunea principală, nu au mai revenit la formație, iar că drept răspuns la semnalizările doctorului Greer s-a modificat intensitatea luminilor (vezi afirmația că „au răspuns prin semnale luminoase identice").

Maria părăsise grupul CSETI la ora 23.35 pentru a conduce un membru al echipei înapoi la locuința sa, dar a revenit la ora 12.32 p.m.

Ea a văzut în depărtare o formă mare, densă, conică, din care o parte era ascunsă de liziera copacilor. În jurul obiectului luceau lumini colorate în albastru, alb și roșu. Pe când obiectul părăsea zona copacilor, a remarcat două sau trei lumini portocalii deasupra benzii de lumină rotitoare. Obiectul s-a oprit apoi într-o zonă liberă din linia copacilor. Zona întunecată înconjurată de ariile luminoase era atât de densă, încât era absolut opacă. Maria a descris mișcarea luminilor în

sens contrar acelor de ceasornic. Pentru că partea din spate a obiectului era invizibilă nu putea preciza dacă luminile se mișcau circular sau nu. A văzut apoi un fascicul de lumină îndreptat (de dr. Greer) spre obiect, care părea să vină de mai departe, dinspre sud. Obiectul a răspuns prin câteva străfulgerări, după care și-a reluat intensitatea luminoasă anterioară.

Obiectul, de formă aproape triunghiulară, avea cel puțin 75 picioare lungime, se afla la nu mai mult de 40 picioare deasupra solului și era absolut silențios (deși Maria percepuse un bâzâit ușor, spre sud). A continuat să staționeze 7-9 minute, apoi s-a alungit pe verticală față de forma inițială. Din acest moment Maria a început să se simtă rău, cu furnicături pe șira spinării și în cap. O mare lumină portocalie părea să se fi detașat din partea superioară a obiectului, îndepărtându-se. A văzut apoi un alt fascicul luminos îndreptat spre obiect, aparent un semnal similar cu cel de mai înainte. După aceea obiectul s-a îndepărtat (nu s-a înălțat) și a dispărut.

Trebuie să adaug că această vizionare nu este singura raportată de către echipa CSETI; în capitolul 14 am inclus alte câteva comunicări.

În ceea ce privește metoda doctorului Greer, de a provoca un răspuns sau de a comunica cu OZN-urile (CE5), trebuie să precizez că aici nu e vorba de nimic nou. Metode similare au mai fost practicate de multe persoane individuale sau de grupuri organizate încă din anii '50, cu mai mult sau mai puțin succes.

5
CARACTERELE YIN ȘI YANG ALE OZN

Paul Dong

Paul Dong s-a născut la Canton, în 1928, iar acum trăiește în Oakland, California. A studiat mai mulți ani fenomenul OZN și a scris multe articole în ziare și reviste din China, precum și un număr de cărți dintre care *Cele patru mistere majore ale continentului China*[1] și *OZN-uri deasupra Chinei moderne*[2].

În anul 1991, a ținut o serie de prelegeri, de-a lungul și de-a latul Chinei, vorbind în fața unui auditoriu numeros la Uniunea Ching Hua a studenților din Beijing, Muzeul științelor din Canton, Universitatea Jinan din Canton și alte locuri.

Paul Dong are titlul de maestru gigong (sau chi gong) și este coautor al mai multor cărți cu acest subiect. A predat mai multe forme din această disciplină la o organizație de tineret YMCA din San Francisco, începând din anul 1985. Poate fi contactat la adresa PO Box 2011, Oakland, California 94604.

În China, limba chineză e folosită zilnic de 1,1 miliarde de oameni. Dar, spre deosebire de limba engleză, nu are o circulație largă la scară internațională. Din acest motiv, lumea de afară nu cunoaște aproape deloc ce se petrece în această țară, exceptând evenimentele politice.

Așa cum poate unii dintre cititorii publicației *The UFO Report*[3,4,5] știu, am reușit până acum să obțin un număr considerabil de rapoarte civile și militare, privind

apariții de OZN-uri în China, de-a lungul anilor, însă în ultima perioadă a scăzut numărul informațiilor puse la dispoziția publicului. Astfel că, în loc de obișnuitele „la data cutare, în locul cutare a apărut rapid o lumină care a dispărut rapid" etc., voi oferi următorul raport de cercetare, care se ocupă cu un mod de abordare specific chinezesc al acestui fenomen.

În primul rând, trebuie să admitem că, după patruzeci și cinci de ani de controverse cu privire la OZN-uri, nimeni nu știe care e natura lor, de unde vin sau cum dispar. Cu toate acestea, în ultimii ani, mai mulți cercetători chinezi au opinat în favoarea ideii că, deși OZN-urile au într-adevăr origine extraterestră, ele nu sunt farfurii zburătoare călătorind cu viteza luminii. Mai curând ele sosesc în „zbor neobservabil" – poate chiar mai rapid decât lumina. Acest „zbor neobservabil" face legătura cu transformarea „yin-yang". Pentru a înțelege acest mod de a vedea lucrurile trebuie să avem mai întâi o idee clară cu privire la semnificația acestor termeni.

ZBORUL NEOBSERVABIL

Cu toate că se deosebește de un zbor normal, zborul neobservabil are un punct de pornire și unul de oprire. Adică poate crea impresia că obiectul „zboară" dintr-un loc în altul. Zborul neobservabil e un fenomen de mișcare *dincolo* de relația spațiu-timp, în care e imposibil să se traseze o traiectorie a mișcării în timp și spațiu. În contrast cu aceasta, fenomenele de mișcare în cadrul relației spațiu-timp tradiționale, în care este posibil să se stabilească traiectoria mișcării pot fi numite generic „zbor observabil". Ceea ce numim aici „traiectorie" este o curbă continuă cu un punct de plecare și unul de sosire, fără întreru-

pere între ele. De exemplu, lansarea unei rachete cosmice constituie un zbor observabil; orbita unui electron în jurul nucleului atomic este un zbor observabil. Dar dacă un obiect, adus prin puterea minții, apare deodată în mână, „zborul" obiectului e un exemplu de zbor neobservabil. Ca să dăm un alt exemplu, modul în care unii psihologi cu puteri paranormale ca, de pildă, superpsihologul Chinei, Zhang Baosheng, se spune că pot să treacă prin ziduri, folosind puterea minții, poate fi considerat de asemenea un zbor neobservabil.

Nu este vorba de un zbor de mare viteză. Zborurile cu viteză mare au o traiectorie a mișcării, în timp ce zborul neobservabil nu dispune de așa ceva. Nu este nici un zbor camuflat, ceva care să folosească un semnal ascuns pentru a înșela organele de simț umane, astfel încât oamenii să nu fie capabili să sesizeze existența unui obiect. În acest caz, am putea trasa traiectoria zborului în timp, cu ajutorul instrumentelor. De exemplu, un avion acoperit cu un înveliș radar-absorbant (construcție încorporată, mascată – n.r.) poate să-și camufleze zborul față de aparatele radar (ca în cazul avionului secret american), ceea ce numim zbor neobservabil este acel zbor a cărui traiectorie nu poate fi stabilită prin nici una din metodele cunoscute în prezent.

Zborul neobservabil poate depăși obstacolele spațiale fără să le distrugă (ca în exemplul de mai sus, al trecerii prin ziduri). Poate, de asemenea, să depășească obstacolele temporale și să permită zborurile în trecut sau în viitor (ca în filmul american *Întoarcere în viitor).* Cu alte cuvinte, este un fenomen transcedent față de continuumul spațiu-timp.

MODELUL YIN-YANG

Conform filozofiei chineze, la începutul existenței universului nu era decât neant, iar din neant s-a născut existența, iar din aceasta au ieșit yin și yang. De atunci, aceste principii controlează toate transformările din univers. *Yin* îl cuprinde pe *yang* și *yang* îl cuprinde pe *yin*, iar ambele mută și schimbă și fac ca evenimentele și lucrurile din univers să sufere un ciclu de transformări infinit.

Yin și *yang* pot avea, uneori, un sens prea abstract. Tabelul de mai jos, cu exemple specifice, ne poate fi de un real folos pentru a avea o imagine mai corectă:

Yin	*Yang*
Vin (semnul minus)	Substanță (semnul plus)
Fără formă (invizibil)	Cu formă (vizibil)
Pământ	Cer
Lună	Soare
Femelă	Mascul
Apă	Foc
Întuneric	Lumină
Interior	Exterior
Static	Dinamic
Ploaie	Nor
Magnetism (are două polarități *yin* și *yang* împreună)	Electricitate
Jos	Sus
Frig	Căldură
Contracție	Dilatare
Moale	Tare

Yin și *yang* se află în relație contradictorie, fiind opuse unul altuia, în același timp depinzând unul de altul.

Astfel, în univers totul are două aspecte: conflict și unitate. Nici unul din aceste aspecte nu poate exista izolat; nici unul nu poate scăpa de celălalt și nu se poate dezvolta de la sine. Dacă există cer, trebuie să existe pământ; dacă există mascul, trebuie să existe femelă; dacă există un sus, trebuie să existe un jos. Totul se împerechează. Dar în acest proces de transformare contradictoric a caracterelor *yin* și *yang,* atunci când *yin* se dezvoltă peste punctul său extrem devine *yang,* și invers, când *yang* se dezvoltă până la punctul său maxim devine *yin.* Procesul acesta reprezintă transformarea unui efect cantitativ în unul calitativ. Tot ceea ce ține de ambianța naturală a vieții și corpului uman trebuie să asculte de această lege. Dacă vom numi substanțele familiare ale lumii materiale substanțe *yang,* atunci trebuie să existe opusul lor, substanțele *yin.* Astfel, cele două tipuri de substanțe se combină spre a forma întregul – universul însuși. Având în minte modelul de mai sus, bazat pe principiile *yin* și *yang*, să revenim la discuția noastră despre OZN.

CAPACITĂȚI PSIHICE

Cercetătorii OZN chinezi cred că aceste obiecte stranii vin de la stele îndepărtate, folosindu-se de transformarea *yin-yang*. Povestea începe așa:

China are o populație imensă și, datorită insuficienței medicilor, unii oameni au apărat practica seculară *chi gong*[6] (o formă de meditație) pentru vindecare, ca un supliment pentru completarea resurselor medicale reduse. *Chi gong* nu necesită doctori, ace pentru acupunctură sau medicamente și face economie de timp și de bani. Pretențiile sale de eficacitate s-au dovedit justificate. Ca rezultat,

zilnic aproximativ douăzeci de milioane de oameni practică *chi gong*.

Interesant este și faptul că *chi gong* nu numai că favorizează sănătatea, dar poate să și promoveze capacitățile psihice – în cazul celor care dispun de meridiane senzitive (canale de circulație pentru *chi* sau energie vitală). Am verificat acest lucru pe propria mea persoană. Aceste capacități sunt: putere de vindecare, de regăsire a obiectelor prin forța mintală, clarviziune, repararea vergelelor și a acelor, viziuni la distanță, ascultări la distanță, levitație (ridicarea corpurilor în aer) și așa mai departe. În plus, capacitățile psihice puternice pot genera fenomene ca telechinezia (mutarea unui obiect dintr-un loc în altul), trecerea prin perete, zborul neobservabil (descris mai înainte) și experiențele ieșirii din propriul corp (OOBE).

Mulți practicanți *chi gong* pretind că după ce intră în starea de meditație zboară spre alte planete, se întâlnesc cu extratereștrii și chiar poartă discuții cu ei. Unii au afirmat că au intrat în farfurii zburătoare, în spațiul cosmic, și au fost în măsură să descrie cu claritate echipamentul aflat la bord și acțiunile personalului extraterestru. Alții susțin că pot provoca imediat OZN-urile, prin puterea minții. Experiențele de acest fel au fost descrise de sute de oameni cu niveluri de cultură diferite. Ei pot să jure că scenele descrise au fost reale, și *nu* halucinații provocate de starea de meditație. Pe tema respectivă au apărut frecvent, în ultimii câțiva ani, articole în revistele OZN și *chi gong* din China și s-au scris și publicat o mulțime de cărți.

Dar cum fac cei dotați cu puteri psihice paranormale să „zboare“ spre alte planete și cum vin OZN-urile pe Pământ? Cercetătorii afirmă că maeștrii *chi gong* sau cei dotați cu capacități psihice paranormale pot să folosească puterea minții pentru a smulge frunze din copaci sau să suie obiecte pe scări fără să le atingă. De astă dată ce fel

de capacități utilizează, pot fi ele explicate și ce tehnici de observație ar folosi un fizician pentru a le putea măsura? Modelul *yin-yang* ne oferă posibilitatea să le considerăm drept capacități de tip *yin*, motivul fiind acela că sunt asociate, întotdeauna, unor substanțe de tip *yin*. Legile fizicii moderne, aplicabile substanțelor de tip *yang*, nu se aplică în cazul substanțelor *yin*. Așadar, pe ce cale își exercită efectul substanțele *yin*? Răspunsul este: „Prin gândire".

Puterile psihice pe care le-am relevat mai înainte se bazează, în primul rând, pe gândire. Pentru că gândirea este o mișcare ordonată a substanțelor *yin*, este mișcarea unui ansamblu coerent de „unde de semnale informaționale". Astfel, problema se rezumă la trecerea acestor unde de semnale informaționale prin obstacolele reprezentate de materialele de tip *yang* pentru a afecta alte ținte (ca smulgerea unor frunze din copaci, îndoirea unui ac etc.). Pentru realizarea unei operații complexe folosim, în mod natural, scule manuale sau mașini acționate electric.

Gândirea folosește undele de informații stocate în creier. De regulă, pentru a realiza o înregistrare video este nevoie de manoperă, echipament, energie electrică și bani. Vizionarea la distanță a aceleiași scene prin puterea minții revine la consumul câtorva calorii din partea creierului.

Conform principiilor modelului *yin-yang*, în anumite circumstanțe, substanțele *yang* pot fi transformate în substanțe *yin* (și invers).

Termenul „anumite circumstanțe" are semnificația că o inteligență superioară, după ce atinge un grad înalt de putere mintală, permite ființei care o posedă să manipuleze activ „mașina" gândirii. Unii psihologi paranormali au înțeles cum pot fi manipulate aceste circumstanțe. Toți oamenii se nasc cu elementele esențiale ale acestor capacități psihice, dar marea majoritate nu reușesc să le descopere; iar cei care pretind că dispun de acest potențial sunt

stigmatizați, fiind luați drept șarlatani, vrăjitori sau alte lucruri de felul acesta. Alții nu cunosc metoda de a crea sau de a activa puterile lor psihice prin practicarea metodei *chi gong*. Activitatea se provoacă prin intermediul unei energii interioare speciale a corpului, dezvoltată de un maestru *chi*, care stimulează anumite puncte de acupunctură, în scopul de a scoate la suprafață capacitățile psihice ale unei persoane. În concluzie, aș adăuga că există patru surse de capacitate psihică. Poate într-un milion de cazuri ea este înnăscută; ea poate fi activată accidental, când anumite părți ale corpului (numite în medicina chinezească puncte de acupunctură) sunt lovite de ceva, traumatizate într-un foc, lovite de trăsnet, supuse unor șocuri electrice sau rănite în cădere etc.; mai poate fi determinată de către un maestru *chi gong* sau un mediu; sau mai poate fi dezvoltată, independent, prin practicarea tehnicii *chi gong*.

Cu atâtea milioane de oameni din continentul China care practică regulat *chi gong* probabil că această capacitate psihică va deveni larg răspândită, iar China poate intra într-o „eră psihică". În această eventualitate, oamenii vor fi capabili să facă multe lucruri numai cu ajutorul minții.

„NAVA COSMICĂ" YIN-YANG

Dacă admitem că ființe extraterestre au intrat în era psihică cu mii de ani înainte sau mai mult, atunci puterea lor psihică trebuie să fie mult mai mare decât a noastră. Astfel, ei ar avea posibilitatea să viziteze Pământul, în călătorii de explorare.

Exercitând puterea minții, fie în stare de meditație a practicii *chi gong*, fie în transă psihică, energia internă a corpului este transformată în energie *yin*. De exemplu, subiectul nu mai este supus gravitației sau inerției, poate

călători cu viteză mai mare decât viteza luminii (superfotonică) și poate trece prin orice obstacol (efectele psihice stau mărturie acestui fenomen). Mai mult decât atât, poate ieși din relația spațiu-timp, permițând experiențe de părăsire a corpului la dimensiuni cosmice.

Să presupunem că extratereștrii au construit o navă cosmică extraordinară, iar în cursul călătoriei folosesc puterea minții pentru a accelera până la o viteză superioară vitezei luminii. Sub efectul spațiu-timp, ei și nava lor se transformă într-o masă de substanță de tip *yin* – o undă de semnal informațional – care poate ajunge la pământ într-o clipă, prin „zbor neobservabil". Extratereștrii pot decola apoi prin puterea mintală, până sub viteza luminii, la care „viteză subfotonică" reapar în forma lor originală. În caz de nevoie, pot să crească puțin viteza pentru a deveni neobservabili sau să se reîntoarcă acasă. Mișcările și manevrele navei nu sunt supuse constrângerilor gravitației și inerției (adică nu se supun legilor fizicii terestre), astfel încât nava poate face viraje la 90 de grade și opriri instantanee (cu violarea legii inerției) și să zboare fără influența gravitației. Dacă o astfel de situație este posibilă, vom putea traduce incomprehensibilul în inteligibil, ajungând la concluzia că una din căile prin care putem comunica cu extratereștrii este puterea psihică.

Aceste ipoteze concordă cu concepțiile actuale despre materie și antimaterie și despre teleportare (de exemplu, așa cum apare în serialul *Star Trek*, în care o persoană stă pe un aparat electromagnetic, iar la apăsarea pe un buton este dematerializată și apoi transportată la destinația dorită, unde reapare). Diferența este aceea că povestirile științifico-fantastice din lumea vestică se opresc în acest punct, în timp ce fenomenele psihice merg mult mai departe. China a aplicat principiile *yin-yang* încă de acum 2000 de ani, iar cercetările psihice din vest au început acum

peste 150 de ani. În ultimii treizeci de ani capacitatea psihică de care dispunem a fost verificată, la o anumită scară, de către oamenii de știință. În mod regretabil, ea rămâne însă imposibil de explicat.

Rezumând, vom spune că chinezii au „construit" o „navă cosmică" extraordinară, una care nu are nevoie nici de carburant, nici de hrană și nici de aparatură medicală. Nu este necesar nici să se pună oamenii în stare de congelare sau să li se suspende funcțiile vitale. Pur și simplu, prin folosirea puterii mintale pentru accelerare și decelerare, ei pot călători spre galaxii neexplorate, cu viteze mai mari decât viteza luminii, făcând un rond al universului în numai câteva ore. Procesul nu este supus constrângerilor fizice cunoscute.

Admit că unii pot să atace aceste ipoteze, calificându-le drept literatură științifico-fantastică. Cu toate acestea, știu că mulți cercetători din vest, în problemele OZN, au de-a face cu fenomene psihice. Mai mult decât atât, ei formulează ipoteze potrivit cărora OZN-urile pot să provină din interiorul Pământului, de pe fundul oceanului, din Triunghiul Bermudelor sau din spațiul cu două dimensiuni. Astfel de teorii nu sunt și ele din sfera științifico-fantasticului?

Am face mult mai bine dacă am lua în seamă enunțul gânditorului modern chinez dr. Hu Shi, care ne sfătuiește „să facem ipoteze îndrăznețe și să le verificăm cu grijă". Aceasta este atitudinea pe care trebuie să o aibă adevărata cercetare științifică.

Note

1. Dong, Paul: *The Four Mysteries of Mainland China*, Pretince-Hall, New Jersey, 1984. Available from specialist book dealers (see Appendix).
2. Dong, Paul and Stevens, Wendelle: *UFOs over Modern China*, UFO Books, Box 1 053, Florence, Arizona 85 232. For further

information on Chinese UFO sightings, see *Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-Up*, by Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1987; Grafton Books, London, 1988; Quill/William Morrow, New York, 1988.
3. Dong Paul: „UFOs in China 1987-88“, *The UFO Report* 1990, ed. Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London 1989 (out of print); also published as *The UFO Report*, Avon Books, New York, 1991.
4. Dong Paul: „China Establishes UFO Station“, *The UFO Report* 1991, ed. Timothy Good. Sidgwick & Jackson, London 1989 (out of print).
5. Dong Paul: „The Chinese Scene 1990-91“, *The UFO Report* 1992, ed. Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1991.
6. Dong, Paul: *Chi Gong; The Ancient Chinese Way to Health*, Paragon Housen New York, 1991.

Nota redactorului

La o conferință științifică, ținută la Beijing, în luna iunie 1992, organizația „Cercetarea chineză a OZN-urilor“ a anunțat că ar dori să găzduiască o conferință OZN, mai amplă, în 1993. Wang Chanting, un inginer vârstnic, cu funcția de președinte al organizației, a arătat că interesul asupra acestui subiect este mult mai larg în China decât în orice altă țară și că organizarea unei astfel de conferințe ar conduce la noi progrese ale științei, precum și la creșterea stabilității sociale. Organizația, fondată în 1978, este membră a Asociației Chineze pentru știință și tehnologie, susținută de guvern, și are 3600 de membri și 40.000 de cercetători asociați. La conferința din 1992 au participat cercetători OZN din cadrul Academiei de științe din China și din alte instituții, care se ocupă, în special, de fulgerele globulare, supraconductivitate și tehnologia propulsiei spațiale.

6

ÎNTÂLNIRI CU EXTRATEREȘTRI ÎN ROMÂNIA

Florin Gheorghiță

Gheorghiță Florin este un inginer care a studiat fenomenul OZN timp de câteva decenii. A publicat numeroase articole cu acest subiect și este autorul cărții OZN: *O problemă modernă*[1]. A locuit anterior la Cluj, România, unde l-am întâlnit în anul 1970, mutându-se apoi la Iași, fosta capitală a Moldovei, azi cel mai mare oraș din acea parte a țării.

Articolul de mai jos a fost publicat inițial în *FSR*, tradus din limba franceză de Editura Gordon Creighton[2], căreia îi mulțumesc pentru permisiunea publicării (într-o formă adaptată).

UN OZN LA FLĂMÂNZI

Potrivit ziarului „Opinia studențească" din Iași[3], mai mulți locuitori din comuna Flămânzi (Botoșani) au afirmat că în noaptea de 20 octombrie 1990 au văzut un OZN zburând în apropierea satului Poiana. Ocupați cu grijile vieții de toate zilele, sătenii nu au dat mare importanță incidentului, care dacă s-ar fi petrecut în America ar fi

apărut pe prima pagină a ziarelor și ar fi fost discutat timp îndelungat. Astfel că afacerea a fost uitată repede, cei care „văzuseră“ luminile și-au văzut mai departe de treaba lor, iar ceilalți, care dormiseră, au spus că primii nu sunt decât niște smintiți. Și probabil că totul ar fi rămas așa, totul s-ar fi dat uitării, dacă la Flămânzi nu s-ar fi deplasat doi ziariști de la „Gazeta Botoșanilor“ urmați, după aceea și, de reporteri de televiziune.

Lumina de pe cer a fost văzută de către tânărul de douăzeci și trei de ani Virgil Atodiresei, în jurul orei 9.30 seara, pe când se întorcea acasă, mergând pe drumul principal. Brusc deasupra satului Poiana a apărut o lumină difuză puternică. „Nu i-am dat mare atenție, cu toate că m-a bătut gândul că nu prea are ce căuta o mașină prin locurile acelea, unde nu e nici-un drum, ci numai arătură“.

Între timp, în satul Poiana căzuse curentul electric. Nicolae Bildea, un profesor de matematică, plecase prin sat să facă rost de o lampă sau o lanternă. Era întuneric beznă, nici o stea pe cer, iar în satele din jur nici-o lumină.

Profesorul, împreună cu tânărul ce-l însoțea, pe nume Iulian Preda, au observat deodată o vâlvătaie pâlpâind în dosul unei grădini – semănând cu un foc mare aprins sub cerul liber. Numai că focul părea că nu e pe pământ, ci în aer. „Ne-a apucat frica“, zicea Preda, „că poate cineva o fi pus foc în ogorul familiei Volochină“. Pe urmă, pâlpâitul s-a stins, ca apoi să izbucnească și mai puternic, strălucind ca o lumină de sodiu. În cele din urmă a dispărut.

UN OBIECT DE FORMA UNUI MARE PROIECTIL

Virgil Atodirescei povestește că obiectul zburător avea mărimea unui submarin și zbura deasupra satului, cam la vreo sută de metri înălțime. Dar forma lui era neclară, părând, uneori, a fi „o sferă de lumină".

Sfera proiecta două conuri de lumină, având 1-2 metri diametru la origine și circa 20 metri când atingea solul. Atodirescei spune că, după un timp, a putut să distingă o serie de lumini mai mici, dispuse simetric ca niște lumini laterale. Din timp în timp, obiectul părea să zboare cu viteză mare. Se oprea brusc și își schimba direcția, repetând de mai multe ori virajele ciudate, în unghi ascuțit.

Profesorul Bildea spune că prima dată când l-a văzut semăna cu „o broască țestoasă uriașă". Obiectul zbura acum foarte jos. Profesorul s-a suit pe o fântână ca să vadă mai bine. Din acest punct de observație avantajos, a putut să distingă o bandă de lumini mai mici, plasate la distanțe egale, pe „pântecul broaștei țestoase". Din acest „pântec" porneau patru fascicule luminoase: unul orientat direct în jos, spre pământ, altul a părut că l-a țintit o clipă pe el, celelalte două măturau încet pământul, în toate direcțiile. Ulterior, privind dintr-un anumit unghi, a putut vedea că cele două fascicule din spate erau alcătuite din straturi de mici fascicule luminoase filiforme, ca niște raze laser. Din alt unghi, obiectul părea a fi un proiectil de 50 metri lungime și 12 înălțime. Partea superioară era prevăzută cu unele suprafețe transparente cu înfățișarea de hublouri, prin care pătrundea o lumină slabă din interiorul „proiectilului". Când l-a privit ultima dată, profesorul a observat și el „luminile laterale".

Soția sa, Voichița Bildea, și mama ei, Maria Trifan, în vârstă de 75 de ani, au văzut amândouă luminile, dar după ele erau *două* conuri de lumină, nu patru. Nu erau în

stare să descrie bine obiectul; tot ce au putut vedea era o formă sferică confuză. De la ea porneau cele două conuri de lumină intensă – „atât de multă lumină că puteai să aduni mărgele de pe jos, din grădină“.

Toți spun că în noaptea aceea ploua liniștit. Profesorul Bildea zicea că, o dată cu ivirea OZN-ului, ploaia s-a oprit brusc, iar după plecarea lui s-a pornit din nou, de data asta (o ploaie) torențială. Și mai era ceva: spune că a avut impresia că, la un moment dat, unul din fasciculele de lumină *s-a încovoiat* și a rămas așa îndoit timp de mai multe secunde.

ÎNTRERUPEREA CURENTULUI ELECTRIC

Toți martorii fără excepție au spus că obiectul a apărut de câteva ori și că de fiecare dată s-a întrerupt curentul simultan în mai multe sate. La scurt timp după dispariția obiectului, luminile din sate s-au aprins treptat, totul revenind la normal, până la noua apariție a straniului obiect.

În ziua următoare, spun sătenii, a venit cineva de la uzina electrică din Botoșani să verifice linia de alimentare cu energie și nu a găsit nimic care să poată explica arderea siguranțelor din noaptea de 20 octombrie. Cu toate acestea, în noaptea aceea, timp de două ore personalul rețelei electrice n-a putut stăpâni alimentarea cu electricitate a satului Flămânzi. Întreruperea nu a fost provocată de uzina electrică. Mai mult decât atât, *aparatele de măsură au continuat să indice un consum de energie, deși în comună căzuse curentul.*

ALTE APARIŢII REMARCABILE

În aceeaşi noapte, la Cluj, oraş renumit pentru numeroasele apariţii anterioare de OZN-uri şi pentru excelenţii săi fotografi[4], s-a petrecut un eveniment fantastic. Un ziar din Cluj, „Adevărul liber" a publicat un scurt articol despre o nouă apariţie de OZN[5]. În urma acestui articol, s-a deplasat un reporter de la revista „Ecranul", Monica Ghet, care, în prezenţa doctorului Savel Cheptea (lector la Universitatea din Cluj), a înregistrat pe bandă declaraţiile unui martor, Ion Baghiu, un mecanic de locomotivă pensionar, după cum urmează:

> „În noaptea de 20/21 octombrie, pe la 2.30, m-am sculat şi m-am dus în bucătărie să fumez o ţigară. Cum stăteam,

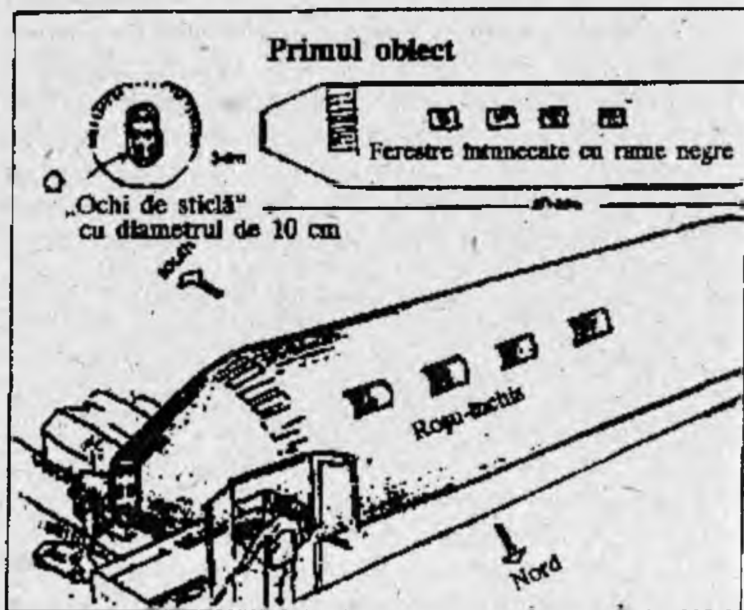

Figura 1

privind pe fereastră, la un moment dat văd mai multe „stele" clipind deasupra suburbiei Mănăștur, la o înălțime care cred că era de 2000 până la 3000 de metri. Privind cu atenție, constat că erau vreo douăzeci de luminițe galbene, care sclipeau în interiorul conturului unui cadru rotunjit. La baza conturului rotunjit se vedea o sursă mai mare de lumină galbenă, care emitea intermitent un fascicul de lumină portocalie, foarte intensă.

Uimit, am stat la fereastră să privesc fenomenul până pe la ora patru dimineața. Între timp, am trezit-o pe nevastă-mea și pe fete, dar numai fata cea mare a venit la fereastră și a urmărit fenomenul câteva minute. Auzind-o pe vecina de la etajul superior, Aurora Balaj, trebăluind prin bucătărie, i-am atras și ei atenția.

După ora 3.00 am început să observ un alt fenomen luminos, mai aproape de blocul nostru. Era vorba de două lumini de culoare albăstruie și violetă, ca a unor tuburi fluorescente, de la care porneau, spre pământ, două conuri de lumină foarte puternică. Fenomenul a durat numai câteva minute.

Mai târziu, după ora 4.00, am fost pur și simplu uluit de apariția unui obiect cilindric foarte mare, chiar în dreptul balconului meu, de la etajul opt, trecând lent și silențios în zbor planat. Obiectul avea o culoare roșie închisă și nu avea lumini. Lungimea lui depășea 15 metri. L-am putut vedea foarte bine (fig. 6.1), datorită iluminatului public al străzii, care se afla sub noi. În vârful părții sale anterioare, care se află în dreptul balconului, era o suprafață verticală cu diametrul de circa 70 centimetri. Pe această suprafață se aflau șase „ochi de sticlă" ca niște lentile de nuanță întunecată (ca niște lupe, fiecare având diametrul de vreo 10 centimetri).

Cilindrul cel mare avea diametrul de 3-4 metri. Probabil că înăuntru puteau să aibă loc doi oameni unul deasupra celuilalt. Am mai putut distinge patru ferestre întunecate, cu rame de culoare neagră.

Cilindrul a zăbovit în apropierea balconului meu timp de vreo două minute. Nu-mi era frică, dar n-am îndrăznit să ies pe balcon. După aceea obiectul cel mare s-a retras, clătinându-se ușor, dar absolut silențios, și a dispărut. Am ieșit pe balcon, dar nu mai era nimic de văzut.

Dar, culmea, după un timp oarecare, lângă balcon a apărut alt obiect! Cu toate că avea aceleași dimensiuni ca și primul, era în mod sigur un altul, deoarece culoarea lui era alb-verzuie și nu avea ferestre.

În vârful său, arătând ca o suprafață rotundă cu o ramă de culoare închisă, erau dispuse patru tuburi ca niște obiective ale telereporterilor. Tuburile acestea se roteau încet, o dată cu placa frontală. Acest al doilea cilindru era suspendat oblic în aer – cred că la un unghi de 45 de grade.

Nici acest al doilea obiect n-a stat prea mult lângă balcon.

Am pus mâna pe telefon și l-am sunat pe vecinul meu Bura, dar nu mi-a răspuns nimeni. Și al doilea cilindru s-a strecurat înapoi, înainte să dispară. Mai târziu, ieșind pe balcon, pentru ultima dată, am văzut șase lumini îndepărtându-se încet spre nord, înspre pădurea Baciului. Era ora 5.20 dimineața.

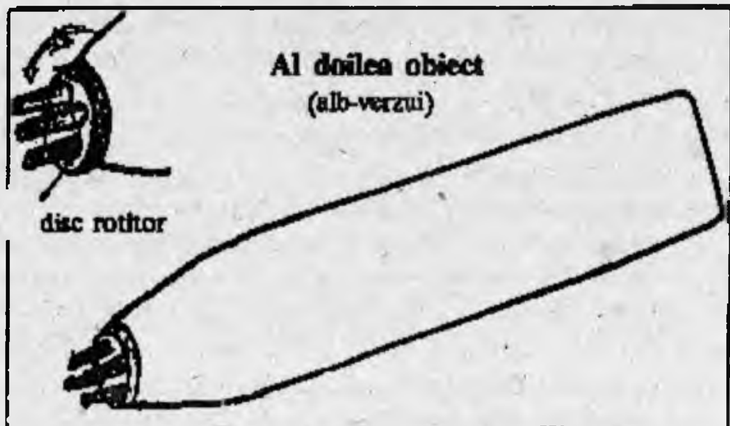

Figura 2

UN OZN LA DOLHEȘTI

După mai mult de o lună, în decembrie 1990, are loc o altă apariție, și aceasta fiind însoțită de întreruperea curentului electric. De astă dată fenomenul s-a petrecut în comuna Dolhești, la 40 de kilometri sud-est de Iași. În ziarul local „Opinia" a apărut un articol cu următorul conținut.

> Într-o noapte, la câteva minute după ora 4 dimineața, personalul din schimbul de noapte al unui atelier a fost surprins de întreruperea bruscă a iluminatului electric. Mergând să vadă despre ce defect este vorba, văzură o lumină mare peste Crăsnița. S-au urcat pe colina din apropiere și li s-a arătat un obiect oval, de vreo 10-12 metri diametru, care răspândea o lumină rece și albă, ca și aceea a unei lămpi cu vapori de sodiu.
>
> Aceeași descriere a făcut-o, ceva mai târziu, și un sătean, care fusese trezit din somn de lătratul câinilor. După alți săteni, obiectul mai fusese văzut și de alte persoane, aflate în stația de autobuz, în așteptarea cursei spre Iași.
>
> În cursul aceleiași zile, la ora 1.00 p.m., sătenii spun cum curentul electric a mai fluctuat lent, „ca la teatru, când se sting luminile" dar a revenit la normal după douăzeci de minute, fără să se oprească de tot.

Note

1. Florin, Gheorghiță: OZN: *O problemă modernă?,* Editura Junimea, Iași, 1973.
2. Florin, Gheorghiță: „UFOs over Romania in October and November, 1990", FSR, vol. 37, No. 1, 1992.
3. *Opinia Studențească*, Iași, Numărul 47, noiembrie 1990.
4. Florin, Gheorghiță: „Flying Saucers over Cluj, Romania", FSR, Vol. 15 No. 6, 1969.
5. *Truth Liberated*, Cluj, 3 noiembrie 1990.
6. *Opinia*, Iași, 8 decembrie 1990.

7
CE MĂRTURII CRED OAMENII?

John Spencer

John Spencer este bine cunoscut pentru cărțile sale (menționate la finele acestui articol) și pentru prelegerile și emisiunile sale de radio referitoare la OZN. A fost director al Consiliului de administrație al *British UFO Research Association* (BUFORA), timp de mai mulți ani, și este funcționar al *International Committee For UFO Research* și totodată cercetător specialist pentru *Mutual UFO Network* (MUFON). Specialitatea sa este interacțiunea fenomenului cu mintea umană și, nefiind mulțumit cu teoriile de catedră, a condus o serie de investigații importante pe teren, în țară și peste hotare.

În afara activității în domeniul cercetării OZN, John Spencer este director asociat al unei firme contabile și director de management al unei companii care se ocupă cu formarea oamenilor de afaceri la toate nivelurile. A scris o serie de cărți de contabilitate.

Unii cred că toate OZN-urile sunt produse ale imaginației – halucinații, fantezii și așa mai departe. Alții cred că sunt nave extraterestre făcute din „șuruburi și piulițe“ și sunt pilotate de ființe extraterestre. Poate ambele explicații sunt adevărate, din anumite puncte de vedere. Din punctul meu de vedere consider că oricare ar putea fi numeroasele explicații ale fenomenului – și există mai multe, cu siguranță – ceea ce e important e modul cum mințile noastre le receptează.

Eu cred că cel puțin unele din comunicările despre OZN-uri sunt rezultatul unor acțiuni din afara oamenilor; nu produse ale minții, ci lucruri și fapte care pot să o afecteze. Modul cum interpretăm aceste fapte determină varietatea explicațiilor ce ni se oferă. Ca atare, cred că putem încadra, pe bună dreptate, fenomenul OZN printre multele experiențe paranormale.

Așadar, ce cred cercetătorii OZN că fac ? Să luăm în considerare situația în care un investigator ascultă declarația unui martor despre un eveniment OZN. Din motive de simplificare, și nu din altele, să considerăm acum că OZN-urile sunt nave cosmice din alte lumi. Am nevoie de o cale simplă de a descrie originea „extraordinară" a OZN și aceasta va satisface scopul propus.

Să presupunem că cercetătorul analizează cazul și ajunge la concluzia că el dovedește originea extraterestră sau chiar paranormală a OZN. Ce va rezulta? Pur și simplu, încă o persoană care crede în originea extraordinară a OZN-urilor. Față de populația de aproximativ 3 miliarde a pământului, și care crește chiar în clipa când citim aceste rânduri, e greu de crezut că am găsit un mod eficient de convingere a oamenilor despre adevărul existenței OZN-urilor. Avem nevoie de ceva mai mult. Avem nevoie de material demonstrativ *care să poată fi prezentat cu succes celorlalți,* astfel încât și ei, la rândul lor, să poată fi convinși.

Să luăm acum în considerare o a doua situație, în care martorul ne invită să luăm parte la o întâlnire în care noi vom vedea, într-adevăr, o navă cosmică și ne vom întâlni cu extratereștri. Să acumulăm evidența cea mai bună ce se poate imagina. Plecăm cu șaisprezece ore de înregistrare pe bandă; conversație înregistrată vizual și audio între martori, cercetător și extratereștri; și informații despre extratereștri, care să poată fi verificate din arhivele de înre-

gistrări în muzee din toată lumea. Am mai putea avea încă fotografii ale extratereştrilor şi ale navei, precum şi filme video cu extratereştri executând acte neîndoielnic neomeneşti. Am putea avea înregistrări magnetometrice, indicând creşteri masive ale perturbaţiilor magnetice în momentul apariţiei farfuriilor zburătoare, reflexii posibile pe aparate radar portabile, filme cu fluctuaţii ale termometrelor şi câteva piese componente ale mecanismului de acţionare a navei, primite drept cadou.

Şi ce am realizat cu asta?

CONSECINŢELE

Cu siguranţă că orice cercetător OZN sau oricare dintre investigatorii paranormalului ar da orice să ajungă într-o situaţie similară. Colectând materialele, ar visa la o viaţă de elogii din partea colegilor şi a comunităţii ştiinţifice, pentru că, în sfârşit, a reuşit să rezolve unul din cele mai mari mistere ale lumii. Ar visa numai prelegeri, cărţi, filme şi spectacole televizate. În realitate ce-ar fi mai probabil să se petreacă în momentul în care investigatorul oferă lumii dovezile sale nepreţuite?

Mai intâi, ar trebui să ţină piept luptelor interne fără de sfârşit din lumea cercetătorilor, fie ele în ştiinţele convenţionale, cât şi a paraştiinţelor; metodele i-ar fi descusute, iar cinstea şi integritatea puse la îndoială. În al doilea rând, după prezentarea materialului către marele public, se poate aştepta să-şi petreacă, literalmente, tot restul zilelor apărându-se de acuzaţiile de înşelăciune. Aceste acuzaţii vor veni atât din partea comunităţii ştiinţifice – ale cărei instituţii au interese majore să nu accepte provocările –, cât şi din partea mijloacelor de informare.

În continuare, investigatorul va fi confruntat cu „expertiza“ celor ce-și spun singuri cercetători, dar care greu ar putea fi clintiți din fotolii – poate prin ceva care să semene cu o operație chirurgicală. Majoritatea își petrec viața în fața procesoarelor de cuvinte, bătând apa-n piuă, cu reviste de autoreclamă, fără să aducă nimic nou în problemă. Or să sară în sus de bucurie că au ocazia să-ți exploateze materialul documentar, ciugulind din el vreun aspect minor. Cunoașteți afirmațiile de genul: „Întrucât martorul servește la micul dejun fulgi de ovăz și aceștia conțin 0,00001 părți la un milion de compuși găsiți, uneori, și în drogurile halucinogene, putem lua în serios o astfel de persoană?“ Ar putea lua în considerare un tribunal oarecare niște mărturii la un accident auto, de la un martor care ar putea da loc la îndoieli bizare de tipul celor opuse paraștiințelor?

În urma a zeci de experiențe amare, putem fi siguri că datele înregistrate *nu* vor putea reprezenta dovezi concludente pentru marea majoritate a oamenilor. A fost cazul multor apariții de OZN-uri înregistrate pe peliculă, bandă video și chiar fotografii, ca, de pildă, cazurile Billy Meier (Elveția) și Gulf Breeze (Florida). Materialele documentare de acest fel, adunate până acum, nu și-au pus amprenta asupra scepticismului într-o măsură cât de cât sesizabilă.

POZIȚIA ȘTIINȚEI

Știința nu reprezintă altceva decât o cale de măsurare a lucrurilor, precum și un set de „filtre“ destinate să verifice și să confirme realitatea. Să considerăm un borcan conținând pietricele de diferite dimensiuni și nisip. Pe fund, avem un filtru care permite trecerea unora și le blochează pe celelalte. Folosind o analogie, știința descoperă că pie-

tricelele de peste un milimetru sunt false, în timp ce restul sunt veritabile. Fixează un filtru de un milimetru și lasă adevărul să treacă prin el, prevenind fraudele și greșelile. Majoritatea experiențelor de fizică și chimie pe care le facem la școală nu sunt decât variante ale acestei scheme.

Problema ce ne stă în față e că știința a stabilit că nu există un filtru de dimensiuni corespunzătoare pentru OZN. În zilele începuturilor naive ale științei OZN-urilor, cercetătorii OZN au lăsat filtrul complet deschis: totul era adevărat. Asta ne-a făcut vulnerabili față de ridicolul ce a caracterizat aptitudinile științei și ale mijloacelor de comunicare în cei treizeci de ani care s-au scurs până acum.

De acord că trebuie să existe un filtru – că trebuie să stârpim înșelăciunile și erorile. Dar, ca să reușim să determinăm propria dimensiune a filtrului, trebuie să lucrăm cu martorii pe o bază mult mai strânsă și mult mai deschisă.

Cred că singura cale de a stabili ce e adevărat și ce e fals este aceea de a da o șansă martorilor să demonstreze ceea ce pretind în *termenii lor proprii*. Aceasta e baza „Investigării conduse de către martori" – un termen inventat de mine, în cartea *Perspective*, provenit din lucrarea inspirată în parte de BUFORA a lui Ken Phillips și promovat în lucrarea mea din Scandinavia.

Martorii trebuie să ne dea și ei ceva în schimb: dreptul de a examina descoperirile lor, pentru a stabili ce e adevărat și ce e eronat sau chiar mincinos. Este o diferență față de modul de abordare a științei. Știința spune: „Voi stabili bariere și dacă le depășești te voi crede." Când e vorba de OZN, știința stabilește niște teste fără să-și pună problema dacă sunt rezonabile sau nu. De pildă, vrea să prezică și să reproducă fenomenele semnalate, pe baze experimentale. Pentru că situația nu poate fi de această natură, când e vorba de fenomene paranormale spontane, inclusiv de OZN-uri, știința le respinge.

E o poziție de orbire voluntară, când se refuză să se recunoască existența multor aspecte din lumea înconjurătoare care, în timpurile noastre, nu pot fi înțelese în limitele acestea rigide, dar altfel rămân în sfera înțelegerii. Știința actuală posedă instrumente de măsură adecvate pentru anumite lucruri considerate odinioară paranormale, dar pentru care au fost prezise și create, de-a lungul timpului, condițiile de verificare. Respingând ceea ce încă ține de domeniul paranormalului și refuzând să studieze și să folosească instrumente de măsură adecvate, știința se lipsește pe sine însăși de o informație vitală. Ar trebui, dimpotrivă, să-i ajute pe cercetătorii paranormalului să găsească acele instrumente de măsură de care nu dispun în prezent, orientându-i astfel și fixându-le un țel.

UN NOU MOD DE ABORDARE

Cercetătorii OZN ar trebui să adune materialele doveditoare nu numai pentru ce s-a întâmplat, dar și pentru condițiile în care s-au întâmplat evenimentele. În această ordine de idei, ar fi necesar să se dea martorilor posibilitatea să „manifeste" unele din fenomene, dacă acesta este unul din modurile în care acționează OZN-urile. Apoi, trebuie să găsim corelațiile cu cât mai multe evenimente similare. Ar mai fi necesar să selectăm dintre cercetările investigatorilor, din alte domenii ale paranormalului, cu care ar putea avea o interacțiune reală sau de unde s-ar putea trage învățăminte.

Să creăm un scenariu; să zicem că apare un OZN pentru că umiditatea atmosferică este *z*, procentul de cupru și zinc în rocile din jur este *y*, temperatura este *x* și că există tensiuni subterane corespunzătoare efortului *w*. De asemenea, să spunem că fiecare dintre martori a suferit, de

curând, tragedia pierderii unei persoane apropiate, cu nu știu ce coincidențe la nivelul chimic al creierului și la nivelul emoțional sufletesc și că mai există o mulțime de alți factori de influență. Nu trebuie să ajungem până acolo încât să respingem ipoteza extraterestră, doar pentru motivele sus-citate: poate că extratereștrii au nevoie de un ansamblu de condiții stricte, care să le permită „lor“ să vină în contact cu noi.

În circumstanțele arătate, nu ne putem aștepta să se realizeze prea des combinația exactă a factorilor de influență. Ocaziile vor fi rare. Foarte important este ca cercetătorii OZN să adune cât mai multe date, chiar și banale, de la fiecare apariție OZN, în scopul de a putea recunoaște vreun aspect, care să pună în evidență „piedica“.

Când cercetătorii vor fi în măsură să identifice *toți* factorii va fi posibil să se prevadă cu un grad de precizie rezonabil *când* acești factori vor putea fi reuniți, organizându-se și o gardă adecvată; sau vor putea fi creați pe cale experimentală, astfel „manifestând“ OZN-ul într-un mod aflat în concordanță riguroasă cu condițiile de laborator.

Evident, cercetătorii OZN nu vor putea acționa după sugestia mea, fără să se bucure de încrederea deplină și de cooperarea martorilor în identificarea acestor factori.

Ceea ce ne furnizează ei este sursa datelor; ceea ce le dăm noi este bunăvoință și o structură care să răspândească datele în întreaga lume, pentru a putea alcătui Marele Tablou.

Știința convențională ar putea face unele compromisuri.

Una din „legile“ științei este aceea că orice experiment trebuie să poată fi reprodus de către oricine, cu același echipament, în aceleași condiții. Studiile paranormalului par să arate că starea mintală a cercetătorului și a martorului e un factor autentic în manifestarea fenomenelor spontane.

Trebuie să dăm o șansă acestei afirmații de a se verifica pe sine însăși. Până ce ne vom familiariza cu *toți* factorii implicați în crearea anumitor fenomene, va trebui să fim foarte deschiși la minte.

Sunt fericit să lucrez cu cercetători de formații diferite (și nu fac caz de formația mea), dacă ceva din ceea ce au înregistrat ei este tocmai cheia de care am nevoie și care poate constitui baza unei cercetări ulterioare, mai aprofundate. Sunt fericit să lucrez cu cercetători care au idei stranii și minunate despre ceea ce este fenomenul OZN, poate *numai pentru că* mintea este aceea care poate manifesta aceste însușiri – dacă este vorba de a obliga natura să producă un efect luminos sau dacă există o anumită capacitate de a-i aduce pe extratereștri pe pământ. Sunt pregătit să lucrez chiar și cu martori și cercetători, cum sunt aceia puși pe liber de către un grup de cercetare scandinav, exagerat de sceptic, care-i considera deranjați la minte, pentru că, *chiar dacă sunt,* acesta este motivul.

Există o linie de demarcație subtilă între indiferență și gândirea radicală. Dar, mai curând, aș înfrunta criticismul decât să mă sustrag să mă pun la adăpost – așa nu aș ajunge nicăieri. Dacă încerci să aduci idei noi, poți greși; dar oamenii care nu au greșit niciodată nici nu au reușit nimic. Vreau să fac astfel încât cercetarea OZN să ducă undeva – mai departe decât a ajuns în ultimii patruzeci și cinci de ani.

Totuși se ridică o problemă de ordin practic. Cercetătorii se află sub focul criticii mijloacelor de informare. Unele cercetări (printre care „mingiile luminoase“ și misterul cercurilor magice) sunt conduse înlăuntrul limitelor științei convenționale și cu asistența oamenilor de știință respectivi: natura acestei ramuri speciale a științei OZN-urilor o cere. Nu e același lucru, când vorbim despre întâlnirile cu extratereștrii.

Dacă cercetătorii vor proceda așa cum am sugerat mai sus, cu o deschidere mai mare în munca cu martorii, vor fi criticați de către mijloacele de informare, de către presa OZN și de către minți științifice de categoria a doua. Vor fi respinși de oamenii de știință, care ar putea fi de acord cu noi în principiu, dar care vor fi cuprinși de grijă în fața spectrului unor eventuale prejudicii și pierderii subvențiilor.

Îi înțeleg. Și-au pus toată încrederea în noi și cred că nu-i vom pune în situații penibile: trebuie să le dăm toată considerația noastră.

Ne vor critica și grupurile de cercetători cu mai puțină imaginație, făcându-ne grea munca pe scena lumii, în condițiile date. Într-un astfel de caz, ne vom pierde din eficiență, chiar și pentru martorii cu care am dori să lucrăm.

Între ceea ce cred eu că ar trebui să facem și daunele pe care le-am putea cauza nouă înșine și altora, ar trebui să executăm un adevărat „dans pe sârmă".

Cum putem să împăcăm nevoia de mărturii, să servim interesele largi ale științei OZN și să menținem acea respectabilitate limitată pe care ne-am construit-o cu greu până acum, toate la un loc?

Note

Cărți scrise de John Spencer:
Cu editura Hilary Evans: UFOs 1947-1987: *The 40-Year Search for An Explanation*, Fortean Tomes, London, 1987
Cu Hilary Evans (editor asociat): *Phenomenon From Flying Saucers to UFO - Forty Years of Facts and Research*
Futura, London, 1988. *Perspectives: A Radical Examination of the Alien Abduction Phenomenon* MacDonald, London, 1989.
The UFO Encyclopedia, Headline, London, 1991.
UFOs: The Definitive Casebook, Hamlyn, London, 1991.
The Paranormal: A Modern Perspective, Hamlyn, London, 1992.
Cu Anne Spencer: *The Enciclopedia of Ghosts and Spirits*, Headline, London, 1992.

8
UN OBIECT STAȚIONAR DE MARI DIMENSIUNI DEASUPRA ORAȘULUI MONTREAL

Dr. Richard Haines
și
Bernard Guénette

Un cercetător științific bine cunoscut, dr. Richard Haines are trei diplome în psihologie de la *Pacific Lutheran College, Tacoma, Washington* și *Michigan State University*, precum și studii inginerești la *University of Washington Seattle*, precum și un certificat de la *FAA Pilot Ground School*. Ieșit de curând la pensie, ultimele sale ocupații includ posturi la *National Research Council*, *Boeing Airplane Co.* și la *NASA's Ames Research Center*, unde a servit ca șef al biroului *Space Human Factors* și ca cercetător științific la *Life Sciences Division*, ca și pentru *Research Institute for Advanced Computer Science*.

Doctorul Haines a condus cercetarea pentru programul spațial cu oameni la bord în domenii ca acostarea de întâlnire pentru programul Gemini, proiectul ferestrelor la navele cosmice pentru programul *Space Station Freedom* și „extragerea indicațiilor vizuale asupra lumii reale“ în timpul aterizării la piloții aviației comerciale. În 1989 a fost numit *Project Manager For NASA's Remote Coaching Facility*, unde a ajutat la proiectare și dezvoltare. Această instalație servește la definirea conceptelor teleoperaționale, a cerințelor privind lățimea ben-

zilor de frecvență și a altor necesități ale științei telecomunicațiilor pentru executarea viitoarelor operații pe Stația Spațială Libertatea.

Cele patru patente de inventator tratează planurile unui aparat de examinare vizuală a bolnavilor de glaucom și ale unui aparat simulator de ecran. Este autorul a numeroase articole în revistele științifice și a produs trei filme tehnice NASA. A editat *UFO Phenomena and the Behavioral Scientist* (1979)[1], și este autorul lucrărilor *Observing UFOs* (1980)[2]; *Melbourne Episode: Case Study of a Missing Pilot* (1987)[3], și *Instalații moderne ale aviației în timpul războiului din Coreea* (1990)[4] (se poate procura de la LDA Press având adresa PO Box 880, Los Altos, California 94023- 0880).

Dr. Haines a făcut mai multe călătorii științifice în fosta U.R.S.S. pentru a discuta problemele OZN. În *The UFO Report 1992*[5] a apărut o dare de seamă asupra întâlnirilor sale cu oamenii de știință sovietici (inclusiv din Academia de Științe a U.R.S.S.). În 1991 a fondat, împreună cu colegii ruși, Federația pentru studiul anomaliilor aeriene.

Bernard Guénette este un expert în grafica profesională computerizată și autor de cărți din acest domeniu. Locuiește la Montreal. Membru al MUFON, a fost interesat de problemele OZN timp de mai mulți ani și a avut șansa de a fi martor la apariția obiectului descris în prezentul articol.

INTRODUCERE

Articolul descrie fondul și analiza a două fotografii în culori și a descrierilor făcute de numeroși martori oculari cu privire la un obiect aerian staționar de dimensiuni mari și formă unghiulară, observat la 7 noiembrie 1990, între orele 19.30 și 22.00, plutind deasupra cartierului comercial al orașului Montreal, Canada.

Deși giganticul obiect a fost văzut de un număr de patruzeci până la șaptezeci și cinci de oameni (inclusiv de polițiști) aflați pe acoperișul Hotelului International Hilton

Bonaventure, cât și la sol, pe o arie întinsă, și a fost fotografiat de un ziarist, pe când acesta se afla sus pe hotel, faptul nu a avut urmări și nu i s-a acordat un interes prea mare de către oficialități. Imaginile fotografice color negative și pozitive, pe film de 35 mm, au fost examinate la microscop și supuse unor operații de mărire cu ajutorul calculatorului. Faptele au fost relatate de martorii oculari prin descrieri narative și desene.

APARIȚIA INIȚIALĂ

În ziua de vineri, 7 noiembrie 1990, la Montreal, soarele apusese la ora locală (est) 16.28. (Mai jos ne vom referi mereu la ora zonei de est, dacă nu se va specifica altfel.) Aerul era clar și rece.

Umiditatea relativă a aerului avea la sol o valoare ridicată, de aproximativ 95%, o dată cu creșterea înălțimii transformându-se într-o ceață fină, care se întindea până la o altitudine de câteva mii de picioare.

Pe cer se zăreau numai câțiva nori izolați, risipiți la înălțimi cuprinse între 5000 și 8000 picioare.

Pe la orele 19.30 coautorul articolului de față, Bernard Guénette împreună cu dl. P. Lachapelle se plimbau prin orașul vechi, în apropierea intersecției dintre strada Saint-Suplice și strada Bresolles, la o distanță de vreo zece blocuri est-sud-est de hotelul Hilton.

Pe stradă au notat prezența mai multor mașini de pompieri, de poliție și a altor vehicule de intervenție, în apropierea unei aglomerații ce bloca traficul rutier; era în curs un exercițiu al pompierilor. Uitându-se întâmplător în sus, Bernard văzu ceva asemănător unei aurore boreale de culoare verzuie, cu falduri prelungi, pironită la mare înălțime. Toți martorii oculari inițiali se aflau pe acoperișul

etajului al șaptesprezecelea al hotelului International Hilton Bonaventure (denumit mai departe simplu Hilton), situat în centrul comercial al Montrealului; pe acoperiș există o piscină în aer liber, încălzită, și alte instalații de agrement.

La ora aceea, în piscină înota o turistă din S.U.A. Ea a văzut prima, pe la ora 19.15, chiar deasupra sa acel obiect ce răspândea o lumină ciudată pe cerul nopții. A povestit mai târziu ca avea o formă ovală, de culoare gălbuie. I-a atras atenția dnei L.S.P., supraveghetoarea piscinei, care l-a pus în gardă, pe la ora 19.30, pe funcționarul de securitate al hotelului, Albert Sterling. Acesta a apărut și el pe acoperiș, pe la ora 19.35, și a privit obiectul cel mare, care plutea pe cerul fără nori, iar după trei minute a telefonat la secția 25 a poliției comunale (MUCP). Prima sa impresie a fost că este vorba despre „sfărâmături de nave cosmice, de vreun satelit sau alt obiect spațial". A încercat să telefoneze și la aeroportul internațional Dorval, pentru a afla ce ar putea fi obiectul, însă linia era ocupată. Între timp, pe la ora 19.30 dna L.S.P., supraveghetoarea piscinei, a sunat la ziarul *La Presse* și a chemat și alte persoane din hotel să vadă apariția cea ciudată. Dl. Sterling spune că obiectul se află spre colțul de sud-est al piscinei și că veniseră pe acoperiș vreo douăsprezece persoane. După cele spuse de dna L.S.P., în toată perioada de vizibilitate a obiectului au fost prezenți circa șaptezeci și cinci de persoane. În jurul orei 19.55, obiectul a devenit mai luminos și dl. Sterling a telefonat pentru a doua oară la poliție.

Pe la ora 20.00 a sosit primul ziarist implicat în eveniment, Marcel Laroche de la ziarul *La Presse.*

Ofițerul de poliție F. Lippé, de la MUCP, a fost mobilizat la 20.07 și a sosit la 20.11. A luat legătura cu dl. Sterling și a privit el însuși obiectul. Ulterior, a scris în raportul său (fișierul MUCP 25-901107-059) că a văzut trei

lumini galbene și că fiecare proiecta câte un fascicul de raze luminoase. Obiectul însuși era luminos și, aparent, nu se mișca.

Ofițerul Lippé, dl. Laroche și dna L.S.P. au văzut cu toții un mic avion particular de tip Cessna, zburând sub nivelul norilor, mult mai jos față de obiect. Ofițerul Lippé, spune că obiectul era „... mult mai mare decât avionul". Laroche estimează că avionul zbura la o altitudine de 1200 de picioare. Dna L.S.P. și dl Laroche afirmă că avionul se vedea, de unde îl priveau ei, „minuscul" în comparație cu obiectul aerian.

De remarcat că, potrivit regulamentului de zbor, avioanele particulare trebuie să păstreze o distanță pe verticală de cel puțin 1000 de picioare deasupra celui mai înalt obstacol, cu o rază laterală de 2000 de picioare. Culmea Mont Royal cu înălțimea de 1199 picioare este punctul cel mai înalt din zona comercială a orașului Montreal și se află la distanța de 1,3 mile spre nord-vest de Hilton. Are în vârf antene de radio, astfel încât altitudinea de zbor minimă legală este de 1200 picioare față de sol. În plus, avioanele particulare nu pot zbura la înălțimi de peste 2000 de picioare, dacă nu dispun de aparate de zbor corespunzătoare „regulilor de zbor instrumental" (IFR) și dacă pilotul nu e autorizat să zboare „în condiții meteorologice de zbor fără vizibilitate directă" (IMC), datorită posibilelor interferențe cu traficul aerian în zona aeroportului Dorval. Majoritatea piloților particulari zboară la altitudini cuprinse între 1500 și 1800 picioare.

Jules Béliveau, alt ziarist de la „La Presse", a primit o scrisoare datată 8 noiembrie 1990, de la un oarecare François Chevrefils care afirma că prietenul său, dl. Jean..., a văzut obiectul între orele 19.30 și 20.00, pe când se afla în zbor cu micul său avion. Acesta a completat formularul

MUFON, dar a refuzat să dea vreun interviu. Nu este pilotul micului avion menționat mai înainte.

La ora 20.15 o doamnă, circulând cu autoturismul, împreună cu fiica pe bulevardul Champlain în zona de sud-vest a orașului Montreal, în apropierea spitalului Douglas, spune că a văzut pe cer două pete mari de lumină albă, împreună cu un număr de lumini mai mici care păreau nemișcate. Locul de unde le priveau se afla la aproximativ 4,2 mile vest-sud-vest de Hilton.

Ofițerul Lippé a telefonat sergentului Masson, la 20.20, cerându-i să vină să-l schimbe, iar la 20.30, acesta din urmă a sosit pe acoperișul hotelului. Copleșit de înfățișarea obiectului, Masson cheamă la telefon poliția generală Royal Canadian Mounted Police (RCMP), la ora 20.44. Răspunde inspectorul Minkoff de la RCMP, care spune că va numi pe inspectorul Morin să se ocupe de caz. Între timp, ofițerul Lippé telefonează directorului districtului MUCP, Denis Pare, care la rândul său telefonează la RCMP pentru a cere asistență la fața locului. Lippé, a mai telefonat și turnului de control al aeroportului internațional Dorval. La ora 20.52 i se răspunde că nu e prima persoană care telefonează și anunță apariția obiectului straniu, dar că pe radarul aeroportului nu s-a văzut nimic neobișnuit. Aproape simultan, sergentul Letendre, operator telefonist la centrul operativ RCMP sună și el la aeroportul Dorval și se consultă cu departamentul *Plan de zbor*.

Între 20.30 și 20.45, dl. Laroche coboară să-și ia aparatul de fotografiat, de 35 mm, și se întoarce pe acoperișul hotelului.

La ora 21.00 sosesc la Hilton dnii Beau și Robert Mailloux, ambii ziariști la „La Presse". Ulterior, dl Béliveau a relatat că a văzut ceea ce este reprezentat schematic în figura 4. Denis Pare sosește la ora 21.00, în urma telefonului în care se solicita mai multă asistență, împre-

ună cu detectivul Morin de la RCMP. Înainte de a pleca de acasă, acesta telefonează maiorului Thompson (șeful operațiilor militare din baza St. Hubert, din cadrul departamentului Apărării Naționale al Canadei) întrebându-l dacă nu cumva în zonă se desfășoară operații militare. I se răspunde negativ.

Spre orele 21.00 mai au loc multe alte convorbiri telefonice, la care însă nu ne vom opri aici.

FOTOGRAFIILE

Dl Laroche a făcut prima fotografie din serie, imediat după ora 21.00. Din păcate, reproducerile mărite ale imaginilor, în care se văd luminile, nu scot în evidență cu suficientă claritate toate subtilitățile pozelor originale. Realizând că datorită întunericului fotografiile ar putea fi compromise, telefonează cu telefonul celular unui fotograf de la ziarul „La Presse", care-l sfătuiește să așeze aparatul pe o bancă din apropiere și să fixeze expunerea la 30 de secunde. A doua poză a fost luată două sau trei minute mai târziu. Domnul Bernard Guénette, coautorul articolului, a luat contact cu dl. Laroche, în ziua de 8 aprilie 1991, solicitându-i să vadă fotografiile și clișeele. Acesta i-a spus: „Nu am primit nici-un fel de comunicări de la oficialități – din Departamentul Apărării, de la RCMP sau UCP Montreal – referitoare la eveniment". La ziarul „La Presse" dl. Laroche avea funcția de ziarist și nu de fotograf, așa că avea toate drepturile asupra fotografiilor făcute de el. Cu toate acestea, până acum nu a căutat să tragă foloase din acest fapt. Dl Laroche a trimis, prin poștă, doctorului Haines diverse cadre în care apăreau cele două fotografii ale OZN-ului și alte poze de pe același film.

Una din cele două fotografii s-a publicat într-un articol din ziarul „La Presse" în care se spune: „Dl. Sterling a descris niște nori de pe cer. Obiectul iluminat avea șase lumini pe circumferința unui cerc mare; fiecare dintre ele trimitea o rază luminoasă. Majoritatea martorilor spun că luminile erau albe, în timp ce alții afirmă că au văzut lumini albastre, galbene și roșii."[6]

EVOLUȚII ULTERIOARE

Chemat de acasă, inspectorul Luc Morin de la RCMP (departamentul general de cercetare) sosește la Hilton la ora 21.30 și vede și el obiectul; descrierea sa seamănă foarte mult cu schița din figura 8.2A.

În jurul orei respective, cei trei ziariști de la „La Presse" pornesc spre birourile lor ca să scrie articolul apărut la data de 8 noiembrie. După afirmația unui martor, la această scenă a participat și personal de la poliția provinciei Quebec (QPP) și din serviciul secret al securității canadiene (CSIS).

Pe acoperișul hotelului Hilton a mai fost prezent, spre ora 21.40, și un alt oaspete, un pilot de la societatea Air Canada. El a apreciat înălțimea obiectului între 8000 și 10 000 picioare, în timp ce plafonul norilor se situa la 3500 picioare.

Precaut, ofițerul Lippé, l-a contactat pe super-intendentul clădirii comerciale de patruzeci și cinci de etaje, aflată în construcție pe partea opusă a străzii, spre vest de Hilton, pe strada Gauchetière, la numărul 1000, rugându-l să stingă toate luminile puternice dispuse pe vârful macaralei de construcții din apropierea clădirii. Cum era de așteptat, stingerea luminilor nu a influențat cu nimic înfățișarea obiectului. E imposibil ca obiectul să fi apărut ca

rezultat al reflexiei luminilor pe fundalul de nori, din cauza diferenței mari de înălțime a norilor de deasupra clădirii. De asemenea, unghiul față de verticală calculat între acoperișul hotelului Hilton și partea superioară a construcției comerciale de patruzeci și cinci de etaje e de 60 de grade, mult dedesubtul obiectului.

În timp ce ofițerul Lippé telefona la ora 21.45 locotenentului Proulx, de la serviciul de expertiză MUCP, cerându-i să trimită o cameră de luat vederi la Hilton, sosește ofițerul O'Connor de la serviciul de identitate MUCP, ca să fotografieze, cu un aparat de 35 mm. Ofițerul Michel Cote, de la serviciul de expertiză, a ajuns la hotel cu o cameră de luat vederi la ora 22.20, dar obiectul nu se mai vedea, din cauză că „norii erau prea denși“, chiar dacă obiectul încă se mai vedea – ce-i drept mult mai slab – cu ochii liberi. Nu au încercat să obțină o imagine cu expunere lungă, așa cum procedase cu succes ziaristul, mai înainte.

Detectivul Morin a telefonat la orele 21.58 la Cartierul general al RCMP, solicitând un spor de asistență pentru „dezlegarea misterului“.

Dl Morin declară că obiectul a dispărut din vedere pe la ora 22.10, din cauza plafonului de nori, care creștea tot mai mult. Dacă afirmația corespunde realității, înseamnă că obiectul s-a menținut la altitudine constantă, în timp ce baza norilor cobora din ce în ce mai mult, lucru imposibil de verificat. Când obiectul a fost văzut pentru ultima dată, plafonul de nori se afla la 4000-5000 picioare. Dl. Sterling a apreciat ulterior că pe la orele 22.00, obiectul s-a mutat într-o poziție orientată spre colțul nord-vest al piscinei. Inspectorul Morin a plecat de la Hilton la 22.10, iar polițistul de la MUCP a părăsit hotelul la 22.30.

Aprecierea dlui Sterling privind dimensiunea unghiulară (vizuală) a corpului obiectului (vezi fig. 8.2) nu concordă cu declarația sa, potrivit căreia obiectul se mișca

de la sud-est spre colțul de nord-vest al piscinei în tot timpul vizionării. Dacă obiectul se află chiar și la o înălțime de 3000 picioare și acoperea un unghi de 20 grade, ar fi avut o dimensiune transversală de 1058 picioare. Mișcarea pe orizontală a unui obiect atât de mare față de diagonala piscinei de numai 65 picioare, corespunde cu numai 6 procente din lățimea obiectului. Mișcarea aceasta foarte lentă, desfășurată chiar și de-a lungul unei perioade de două ore și jumătate, ar fi fost cu siguranță imperceptibilă. Mult mai probabil este că estimarea poziției obiectului era eronată și influențată de locul unde se afla observatorul, în momentul când făcea aprecierile respective.

Un oarecare domn Pierre Caumartin a povestit că pe când se întorcea acasă de la lucru, între orele 22.30 și 23.00, a văzut pe cer „câteva lumini misterioase, un obiect luminos neobișnuit, de forma unui bumerang, aflat la nivelul norilor". Luminile sale erau „foarte mari și puternice".

S-a gândit că ar fi putut lumina interiorul mașinii. Apropiindu-se de casă, în partea de est a orașului, nu departe de baza militară Longue-Pointe, a observat obiectul plutind în apropierea centralei electrice de 12000 de volți, Hydro-Quebec Longue-Pointe. Coborând din mașină a remarcat că se auzea un zgomot asemănător cu cel produs de un tors de pisică și s-a gândit că obiectul era un dirijabil, din care se vedea numai cabina aflată sub nori. Observarea fenomenului a durat între zece și cincisprezece minute.

Baza militară Longue-Pointe este cea mai mare bază a armatei canadiene, cu patruzeci și opt de unități și detașamente și aproximativ 1900 oameni și cu douăzeci și cinci de unități de rezervă cu 3000 de oameni, precum și nouăzeci și șapte de corpuri de elevi cu 7500 persoane.

25. O fotografie mărită, realizată la 28 februarie 1990 de către Gary Schultz, în apropierea terenului de probe S-4 din deșertul Nevada, unde Robert Lazar și alții pretind că *o navă cosmica extraterestră* a fost încercată de piloții SUA. *(1990, Gary Schultz)*

26. *Stânga sus:* Dolin Acosta, care afirmă că a fost „iradiată cu raze X" printr-un fascicul luminos expediat de un OZN, în sectorul Olivares, din Lajas, Puerto Rico, 1987. *(Jorge Martin)*

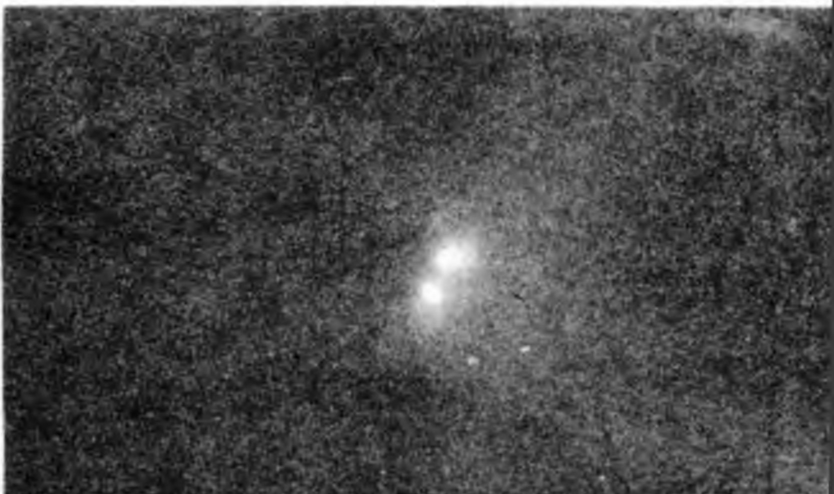

27. *Dreapta sus:* Carlos Manuel Mercado, care afirmă că a fost contactat de ființe extraterestre, la el acasă, și apoi dus la o bază subterană, lângă Muntele El Cayul, Sierra Bermeja, Puerto Rico, în iunie 1988. *(Jorge Martin)*

28. *Jos:* Freddie Cruz (dreapta), directorul Agenției de apărare civila din Lajas, Puerto Rico, povestindu-i lui Jorge Martin despre o apariție a unui disc zburător, urmărit de un avion militar cu reacție al marinei SUA, la 28 aprilie 1992. Cruz împreună cu alții a mai relatat despre un OZN, intrând în Laguna Cartagena din Puerto Rico de sud-vest. „După mine există, pe aici, o bază extraterestra si autoritățile știu de existența ei", a declarat Cruz.

29-30.Două fotografii mărite, realizate de ziaristul Marcel Laroche, care prezintă fluxuri de lumină emanate de un obiect stationar de mari dimensiuni, care a plutit deasupra orașului Montreal, Canada, timp de două ore și jumătate, în noaptea de 7 noiembrie 1990, văzut de numerosi martori. *(Marcel Laroche)*

31. *Sus:* Fotografie realizata de reporterul Vladimir Savran, la 12 octombrie 1991, prezentand un obiect necunoscut deasupra centralei atomoelectrice Cernobal, Ucraina, in ziua urmatoare accidentului dezastruos produs la aceasta centrala. *(Vladimir Savran-Izvestia)*

32. *Jos:* O fotografie mărita realizată de Patti Weatherford, in prezenta a numerosi martori, la Guif Breeze, Florida, la 5 noiembrie 1991. „Am putut vedea o forma structurată, curbă, bine definită, deasupra unei lumini de un rosu aprins, situate la baza", a relatat Bland Pugh, care a privit obiectul prin binoclu. *(1991 Patti Weatherford)*

33. Enorma aeronavă văzută de Roger Cross în Concord, New Hampshire, SUA, la 3 martie 1992. În Concord și în orașele învecinate au fost semnalate și alte apariții. *(Tania Long in baza unei schițe realizate de Bob Dix de la Union-Leader, Manchester, New Hampshire)*

34. Un taur mutilat găsit în Cladwell, Kansas, SUA, la 31 ianuarie 1992. *(Chuck Pine)*

35. O fotografie mărită de cap de animal, căruia îi lipsesc dinţi, oase şi carne de pe maxilar, precum şi ochiul stâng. Mostre de ţesuturi, examinate de medicul patolog/hematolog dr. John Altshuler, arată că exciziunile au fost făcute cu un instrument suficient de fierbinte ca să coaguleze sângele. *(Chuck Pine)*

36. Calumet, Oklahoma, SUA, 10 februarie 1992: taur cu rectul extirpat. *(Chuck Pine)*

37. Benton County, Arkansas, SUA, 4 martie 1992: o vacă cu ugerul îndepărtat. *(Danny Varner)*

38. Cartea de identitate NASA a lui Bob Oechsler, dovedind angajarea sa anterioară la Goddard Space Flight Center, Greenbelt, Maryland. În urma celor relatate în capitolul „Călătorie cosmică" din cartea *Alien Liaison*, unii critici au încercat să-l discrediteze pe Oechsler, afirmând că nu ar fi lucrat niciodată la NASA.

Mai are trei școli militare. În întrega bază nu s-a putut găsi nici un singur om care să fi văzut obiectul aerian, pe data de 7 noiembrie.

Între 23.08 și 23.50 în acea zi, baza militară a fost lipsită de energie electrică. Baza e alimentată printr-o conductă de înaltă tensiune de 12 000 volți de la centrala electrică Hydro-Quebec Longue-Pointe. Această conductă s-a defectat între orele amintite. Din examinarea rețelelor de telecomunicații, radioamatori și circuite telefonice, în noaptea de 7 noiembrie 1990, nu au putut fi identificate nici un fel de disfuncționalități.

În rezumat, toți martorii oculari cu formație profesională au văzut în mod direct obiectul luminos care a staționat între o oră și două ore și jumătate; dar nici unul nu a fost capabil să obțină vreo dovadă fotografică, magnetică, de radiofrecvență, de radiație prin microunde sau orice dovadă fizică a prezenței acestui straniu obiect aerian sau să solicite trimiterea unui avion de cercetare. Ne putem întreba cât de mult ar trebui să rămână staționar și perfect vizibil, un fenomen aerian ca să poată provoca o analiză științifică adecvată și un răspuns tehnic clar. E un alt motiv pentru care știința tradițională nu s-a putut implica în studiile OZN.

DESCRIERILE MARTORILOR OCULARI ȘI DESENE ALE OBIECTULUI

În acest capitol sunt prezentate zece desene, în ordinea în care au fost făcute. [Din motive de claritate, dr. Haines a redesenat schițele originale, cu excepția figurii 2B, nota editorului]

Doamna L.S.P., a doua persoană care a văzut obiectul, a fost prima care a descris conturul oval al dispunerii

Figura 1

celor opt lumini ofițerului Lippé, de la secția 25 de poliție MUCP, pe la orele 20.12. Întrucât și acesta a văzut obiectul, e probabil ca schița făcută în numele dnei L.S.P., de fapt să îi aparțină. Mai târziu, dna L.S.P. a spus că „obiectul arăta la fel cu nava din filmul „Întâlnire de gradul trei".

Al doilea martor ocular, care a furnizat o descriere și un desen în cadrul raportului său dat la poliție, a fost dl. Sterling. Schița formei pe care polițistul își amintește că a văzut-o e reprodusă în partea (A) a figurii 2. Părțile (B) și (C) le-a desenat el însuși, din memorie, la 9 octombrie 1991. De remarcat numărul diferit de surse luminoase.

Impresia lui e că erau între șase și nouă lumini separate, niște surse luminoase de un alb intens „ca de la un arc de sudură" așezate pe marginea obiectului, fiecare din ele emițând un fascicul de lumină.

Razele luminoase nu erau orientate pe verticală, ci păreau să fie dirijate orizontal față de obiect. A mai opinat că obiectul părea a fi „ceva artificial, nu ceva realizat de mâna omului".

Detectivul Luc Morin a telefonat la cartierul său general, solicitând mai multă asistență ca să poată descoperi misterul. Schița, făcută de el la data de 7 noiembrie, arată șapte surse de lumină rotunde așezate pe un oval, trei din ele, pe partea dreaptă, fiind cele mai mari și mai puternice, împreună cu linii drepte (raze de lumină) pornind de la obiect spre exterior. El a completat, la 9 iunie 1991, un

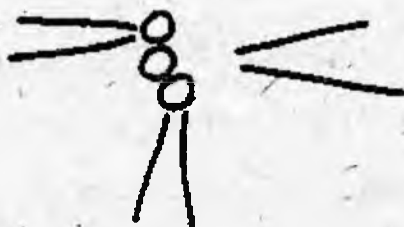

Figura 2A

Figura 2B

Figura 2C

formular de raport de observare a OZN, din cele elaborate de organizația Mutual Ufo Network, și a făcut o schiță a obiectului reprodusă în partea (B) a figurii 3. El a afirmat că cerul era acoperit de nori și că obiectul era un oval cu trei surse de lumină.

În luna mai 1991, Marcel Laroche a făcut o schiță cu ceea ce a văzut de pe acoperișul Hotelului Hilton, reprodusă în figura 4. Conform descrierii sale verbale, obiectul era rotund, alb, cu șase sau mai multe lumini mai

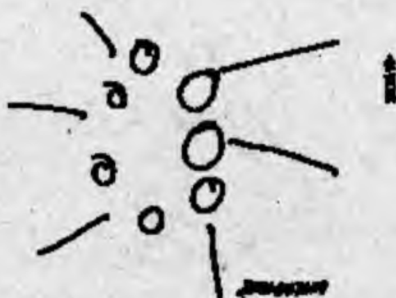

Figura 3A

Figura 3B

Figura 4

mici, rotunde, de culoare portocalie, în nuanța apusului de soare, diametrul său fiind acela al lunii pline, vizibil sub un unghi de 32 minute. A staționat deasupra sa în tot timpul cât l-a urmărit.

Nu a auzit nici un sunet. De reținut direcția razelor emise de cele trei suprafețe circulare (surse de lumină?); îndreptate fiecare în altă direcție. Sugerează, oare, acest lucru că existau și alte surse luminoase care trimiteau raze spre dreapta?

Figura 5

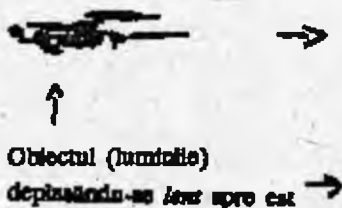

Figura 6A

Figura 6B

Un alt ziarist prezent acolo a fost Jules Béliveau. În figura 5 este prezentată schița obiectului întocmită de el la 22 aprilie 1991. El a remarcat că obiectul era rotund, cu cel puțin șase lumini rotunde, albe, pe margine. Luminile marginale erau albe sau gălbui. De remarcat că, dintr-un motiv necunoscut, a desenat numai trei din luminile limitrofe.

După cum s-a arătat mai sus, producătorul de filme și benzi video Pierre Caumartin a văzut și el obiectul, pe când se întorcea cu mașina spre casă. El a făcut două schițe, reprezentând apariția timp de zece până la cincisprezece minute, dintr-o poziție situată la circa 7,4 mile est-nord-est de Hilton.

Toate schițele de mai sus au ca parte comună conturul oval, parțial sau total închis, cu trei până la opt mici surse luminoase rotunde, fiecare emițând o rază de lumină albă. Mai mulți martori au afirmat că: (1) Există o relație directă între mărimea fiecărei surse de lumină și lungimea razelor emise, în sensul că cu cât diametrul era mai mare, cu atât erau mai lungi razele de lumină; (2) Luminozitatea fiecărei raze părea a fi constantă, de-a lungul razei; (3) Fiecare rază începea și se sfârșea brusc; (4) Pe partea stângă a obiectului se aflau surse mai puternice. Desigur că sensurile stânga și dreapta depindeau de direcția din care privea observatorul, față de verticală. Astfel, declarațiile respective sunt prea puțin utile pentru orientarea desenelor. Dar ce ne arată fotografiile? Problema este expusă mai jos.

DOVEZILE FOTOGRAFICE

Aparatul fotografic, lentilele și valorile fixate: S-a folosit un aparat model Nikon FG-20, de 35 mm reflex cu

o singură lentilă. Era echipat cu o lentilă de 50 mm, cu distanţa focală 1,8. Focalizarea a fost fixată la infinit. Cerul, relativ întunecat, necesită o expunere lungă, cu aparatul aşezat pe un suport fix pe tot timpul expunerii.

Filmul şi prelucrarea: În aparatul ziaristului era montat un film Astral, de 35 mm (ASA 100) înainte ca acesta să sosească la Hilton. Cadrele 1-3 reprezintă scene de muncă. Cadrele 4-12 şi 15 sunt subexpuse şi nu se vede

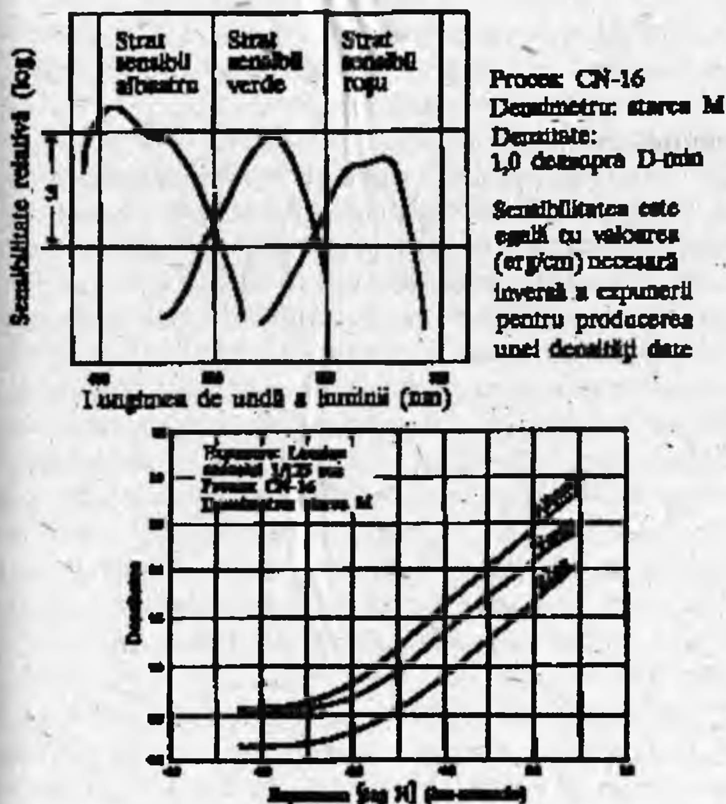

Figura 7
Densitatea spectrală (sus) şi curbele caracteristice (jos) ale filmului color Astral *(Tania Long).*

nimic. Restul filmului n-a fost expus. Figura 7 reprezintă densitatea spectrală (sus) și curba caracteristică (jos) a acestui film. Filmul a fost prelucrat la laboratorul ziarului „La Presse", între orele 22.00 și 23.00, în ziua de 7 noiembrie, pe când evenimentele erau în curs de desfășurare.

Referindu-se la prima fotografie, razele luminoase slabe orientate radial [care sunt incluse în fotografia mărită – n.r.] sunt, cu siguranță, reflexii produse în interfața aer-sticlă a lentilelor obiectivului. Conturul slab al obiectului însuși poate fi determinat pe baza poziției limitelor ascunse ale fiecărei suprafețe luminoase și este apreciat ca un oval întrerupt cu un raport de 0,66 între lățime și lungime. Raportul este echivalent cu ceea ce s-ar putea vedea dacă un obiect circular, cu grosime redusă (ca o monedă), ar fi răsturnat sub un unghi de 33,5 grade față de linia vizuală. Forma aceasta ovală corespunde, în linii mari, cu cel puțin șase dintre desenele prezentate mai sus.

A doua fotografie, a dlui Lariche, a fost luată pe la ora 21.12, din nou cu obturatorul aparatului foto ținut deschis manual pentru ceva mai puțin de treizeci de secunde. Se observă clar cele trei surse luminoase pe aceeași parte a obiectului și cu aceeași intensitate luminoasă relativă prezentată în figura 4, dar fără reflexiile spre exterior.

ANALIZA ȘI REZULTATELE NEGATIVELOR FOTOGRAFICE

Cadrele 13 și 14 au fost mărite la 8"x12". Distanța dintre două suprafețe luminoase, cele mai depărtate una de cealaltă pe imagine, este egală cu 0,370" și respectiv 0,384", sugerând fie că obiectul își micșora altitudinea, fie că se răsturna, fie că își schimba dimensiunile în intervalul dintre cele două fotografieri. Pentru o lungime de focală a

lentilei de 50 mm, lățimea unghiulară a cadrului este de 40 grade[7]. Astfel distanța unghiulară dintre cele două surse de lumină, cele mai îndepărtate de pe obiect, este de 1 grad și 14 minute în cadrul 13 și de 1 grad și 17 minute în cadrul 14.

Negativele color au fost digitalizate, folosind un sistem de scanare/digitalizare a imaginilor tip Perceptica NuVision, un program de prelucrare și un procesor dedicat. S-a obținut o fotografie cu accentuarea culorilor, care scoate în relief diferențele subtile de strălucire ale imaginii, folosind două culori primare (verde pentru strălucirea fondului și roșu pentru intensitatea luminoasă provocată de obiect). Noua imagine arată clar că cele trei reflexii mai strălucitoare de pe partea stângă au numai o zecime din strălucirea zonei centrale. O lentilă Nikon de 50 mm (distanța focală 1,1) conține nouă elemenți separați de lentilă, din sticlă, care pot produce numeroase reflexii interioare[8]. Aria centrală de intensitate luminoasă maximă este de dreapta, sub forma unui oval care înconjoară imaginea discului.

Pentru prima fotografie, luată de dl. Laroche, s-a determinat un profil continuu al densității optice, de-a lungul a două linii drepte. Una trece de-a curmezișul fondului

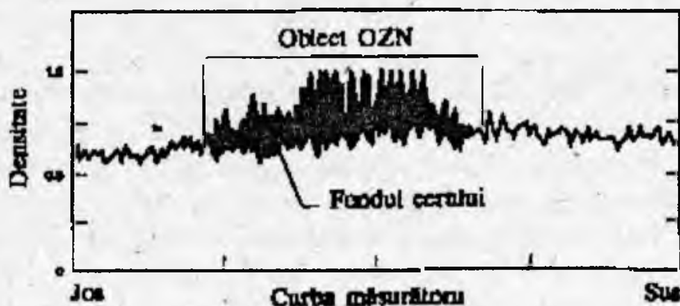

Figura 8

cerului, la stânga celor trei arii luminoase prezentate în prima fotografie. Densitatea optică rezultată pentru „fondul cerului" este reprezentată de curba inferioară trasată în figura 11. Remarcăm că densitatea cerului variază între 0,6 la 0,75 unde, în general, densitatea variază de la 0 (întuneric maxim) la 1 (strălucirea maximă). Curba este relativ plată, ceea ce indică intensitatea luminoasă aproape constantă a cerului, situație ce corespunde cazului luminii de la sol, reflectată de ceață și nori. Al doilea profil a fost trasat printre cele trei arii luminoase din prima fotografie.

Curba reprezintă modificarea densității optice produsă de către obiectul aerian și delimitează aria umbrită din figura 11. Se poate remarca că obiectul este atât de strălucitor încât saturează filmul pe aproape jumătate din diametrul său.

COMPARAȚIE ÎNTRE MĂSURĂTORILE VIZUALE ȘI FOTOGRAFICE ALE UNGHIULUI VIZUAL AL OBIECTULUI

Dacă pot fi determinate dimensiunea unghiulară și distanța unghiulară ale obiectului, atunci se pot calcula dimensiunile sale fizice. În timp ce oamenii nu pot aprecia corect distanța sau unghiurile, recurgând la memorie pentru un eveniment petrecut anterior,[9] prin cunoașterea înălțimii aproximative a norilor (plus sau minus 500 picioare) și o serie de estimări ale unghiului vizual, se stabilesc limite superioare utile referitoare la distanță și, ca urmare, la dimensiunea obiectului.

S-au obținut cinci estimări independente ale lățimii obiectului. Aceste estimări sunt cuprinse în tabelul 1 de mai jos. Întrucât aceste estimări sunt făcute toate din memorie, ele greșesc cu o mărime necunoscută și variabilă.

Unele sunt probabil supraestimări, iar altele sunt subestimări. Ele indică totuși dimensiunile relativ mari ale silențiosului obiect aerian.

Tabelul 1:Estimări ale unghiului vizual pentru corpul oval al obiectului

Numele martorului	*Ora vizionării (EST)*	*Dimensiunea declarată/distanță (pe baza căreia s-au calculat unghiurile*	*Unghiul vizual calculat (grade, minute)*
L.S.P. (1)	9/24/91 7.30-9.30	„18" la lungimea brațului" (2)	18/18=1,0 45 grade
Laroche (1)	9/91 8.00-10.00	„10" la lungimea brațului"	10/19=0,526 27 grade 45'
Sterling	8/23/91 8.00-10.00 (3)	„circa 18" la lungimea brațului"	18/19=0,947 43 grade 28'
	9/24/91 8.00-10.00 (4)	„10" la lungimea brațului"	10/19=0,526 27 grade 45'
	10/29/91 8.00-10.00	„18" la lungimea brațului"	18/19=0,947 43 grade 28'
Lippé (5)	10/15/91 8.12-10.30	„12" la lungimea brațului"	12/19=0,632 43 grade 28'
Guénette (6)	11/7/90 7.30-7.45	„1-2 cm la lungimea brațului" (aprox. 0,6") (7)	0,6/19=0,032 1 grad 50'
Caumartin (8)	10/31/91 10.30-10.45	„3-4" la lungimea brațului"	4/19=0,211 11 grade 55'

Note relative la tabelul 1

(1) Ambii martori au estimat că distanța totală de la capătul unei raze de lumină până la capătul razei de lumină opuse, era de 54 până la 60 țoli la o lungime de braț, ceea ce echivalează cu un unghi de 112 grade și 40 minute.

(2) Lungimea brațului luată în calcul a fost de 19 țoli (bărbații) 18 țoli (femeile).

(3) Estimarea unghiului s-a făcut la ora 20.00.

(4) El a estimat distanța totală, de la un capăt al unei raze de lumină până la capătul razei de lumină opuse, ca fiind de 54 până la 60 țoli la o lungime de braț, ceea ce echivalează cu un unghi de 112 grade și 40 minute.

(5) Unghiul vizual echivalent întregului fenomen (de tipul rază la rază) a fost de circa 36 țoli la lungimea brațului, ceea ce echivalează cu un unghi de 87 grade.

(6) Martorul se afla la Saint-Suplice și De-Bresolles, la nivelul solului, la aproximativ o milă depărtare de Hilton, iar obiectul aerian putea fi văzut direct deasupra sa. Acest unghi vizual este apropiat, în mod remarcabil, de valoarea unghiului vizual, obținută de la cei doi fotografi.

(7) Pare că martorul a văzut numai unul din fasciculele luminoase din poziția sa, de la nivelul străzii, unde clădirile din apropiere îi blocau vederea. El a descris ceea ce vedea ca o zonă de lumină verde staționară, ceva asemănător cu aurora boreală.

(8) Punctul de observație a fost intersecția străzii Donat cu bulevardul Roi-Rène, la circa 7,4 mile depărtare de Hilton. El a estimat că obiectul se afla, în acel timp, la numai șapte opt blocuri distanță.

Diferențele mari de valori estimate ale unghiului nu sunt neobișnuite în cazul vizionărilor de acest gen, fiind rezultatul emoțiilor de moment, al gradului de experiență în astfel de estimări, precum și al erorilor în execuția estimării, cu toate acestea se consideră ca o limită rezonabilă a dimensiunii unghiulare a „*corpului oval central*“ al obiectului, văzut de pe acoperișul hotelului Hilton, unghiul de 27 grade. Dacă corpul principal al obiectului acoperea o lățime unghiulară de 27 grade și se afla la altitudinea de 3500 picioare, înseamnă că avea o lățime de 1783 picioa-

re! Dacă se afla la 9000 picioare altitudine, cum l-a văzut pilotul de la Air Canada, la ora 21.30, ar fi avut lățimea de 4586 picioare. Oricum, norii se îngroșaseră și se apropiaseră de pământ și probabil că ar fi împiedicat vederea la o altitudine atât de mare.

CÂTEVA DATE DESPRE LOCALITATE

După cum se poate observa din figura 9, orașul Montreal este așezat pe insula Montreal la confluența râurilor Saint Lawrence și Ottawa și se întinde, în general, de la nord-est la sud-vest. Punctul său cel mai înalt este Mount Royal, cu altitudinea de 1200 picioare MSL, cu un turn radio în vârf.

El se află în partea centrală a orașului, la numai 1,3 mile nord-vest de Hilton. Aeroportul internațional Dorva este amplasat la circa 8 mile vest-sud-vest față de Hilton.

INSTALAȚIA RADAR

Instalația radar a aeroportului internațional Dorval (tip ASR5) funcționa în seara zilei de 7 noiembrie, așa cum afirma Alain Jacques, directorul turnului de control. Raza de acțiune a instalației este de 7 mile, între altitudinile de 1200 și 2000 picioare, peste 40 mile între 2000 și 17.000 picioare, și de 125 mile peste 17.000 picioare. Dacă obiectul s-a situat sub altitudinea de circa 450 picioare AGL la Hilton, el putea fi ascuns instalației radar de către dealurile și construcțiile înalte, situate între aeroport și hotelul Hilton. Măsurătorile de altitudine ale plafonului de nori au arătat că obiectul trebuie să fi fost situat la sau sub 6000 picioare la ora 19.30, când a fost văzut

pentru prima dată – fiind, deci, în zona activă a radarului. Unghiul de elevație minim, pentru această altitudine, ar fi fost de numai 10 grade.

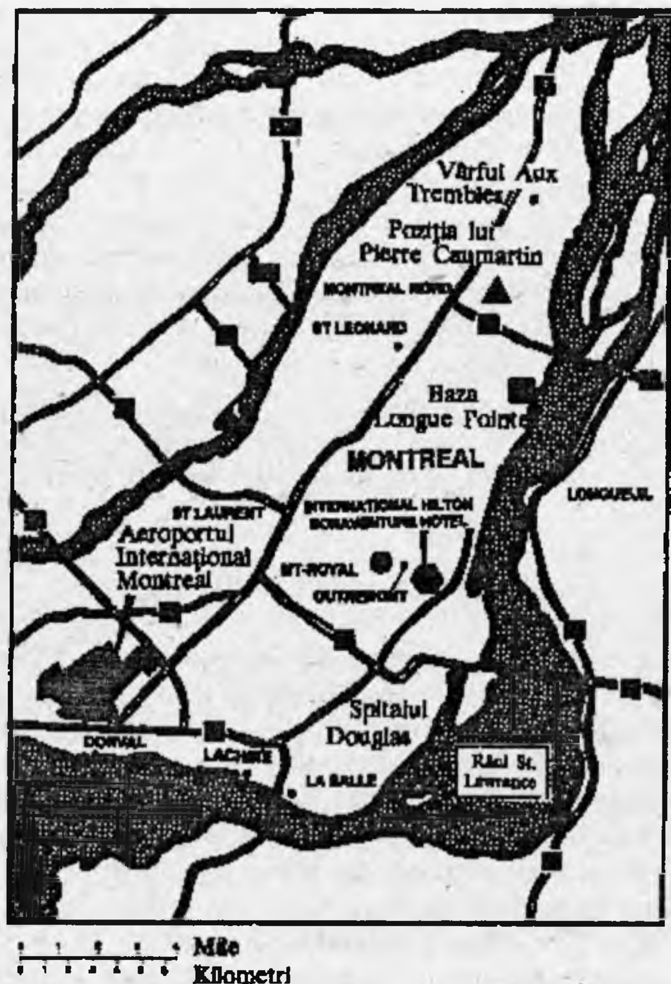

Figura 9
Harta cu punctele de observație în orașul Montreal *(Tania Long)*.

Dl Jacques spunea că personalul din subordinea sa a fost interogat de către RCPM, despre posibila apariție a unui obiect aerian deasupra Montrealului, la est de aeroport. El afirmă că nu a fost stabilit nici un contact radar la: nici o oră din noaptea aceea și, „dacă ar fi fost prezent vreun obiect ar fi trebuit să fie unul secret". (Acest comentariu a fost făcut telefonic lui Bernard Guénette, în februarie 1991). Obiectul nu ar fi putut fi o *aeronavă* secretă americană pentru că nu există astfel de vehicule care să plutească fără zgomot. Avionul Lockheed F-117A are o lungime de numai 65,92 picioare și ar fi acoperit un unghi de numai 0,42 grade la distanța de 5000 picioare, deci un unghi de 100 de ori mai mic decât obiectul în chestiune.

Radarul controlat de către centrul de control al traficului aerian din Montreal nu a sesizat nimic.

CONDIȚIILE METEOROLOGICE ȘI ASTRONOMICE

În noaptea evenimentului, la ora 19.30, atmosfera era în general clară, în zona centrală a Montrealului, cu un strat subțire de nori risipiți la 6700 picioare de la sol. Vizibilitatea era de 15 mile. La ora 20.00, temperatura aerului era de -1°C la sol, iar vântul bătea cu 4 km/h spre vest. În timp ce temperatura aerului a scăzut cu numai un grad în următoarele două ore, vântul a crescut în intensitate până la 9 km/h dinspre nord-vest (variabil). Un front rece care genera un strat subțire de zăpadă se apropia de Montreal, dinspre vest. Acest sistem climatic a trecut peste oraș în timpul nopții, deplasându-se rapid către est.

Presiunea aerului s-a menținut de la 101,53 kilopascal între orele 20.00 și 22.00. La 20.30, la altitudinea de 3000 picioare se formase un strat de nori dispersați și un

strat dens de nori la 4500 picioare. La ora 21.30 plafonul norilor coborâse cam la 3400 picioare și a continuat această evoluție, cu mici variații, până la ora 23.00. La aeroportul Dorval nu plouase din amiaza zilei precedente (cantitatea totală de ploaie 0,84 ţoli; solul era încă umed la 7 noiembrie). La ora 22.21 a început să ningă ușor și a continuat să ningă timp de mai multe ore la Dorval.

În tabelul 2 sunt prezentate detaliile mai importante ale vremii în ziua de 7 noiembrie 1990 la aeroportul internațional Dorval.

Tabelul 2: Condițiile climatice principale la aeroportul Dorval

Ora locală (pm EST)	*Aerul* Temp. (gr. C)	Pres. (kPascal)	*Vântul* Direcția	Viteza (km/h)	*Umidit. rel.* %	*Punct de rouă* (0,1 gr. C)	*Plafonul norilor* (AGL)
6.00	4		V	4	64	-56	
7.00	-3		V	6	64	-59	5200'
8.00	-6	101,53	V	4	69	-57	5200'
9.00	0	101,53	VNV	4	69	-52	4200'
9.30							3500'
10.00	0	101,53	NNV	9	69	-52	3600' (1)
11.00	-2		NNV	9	74	-41	n/a

(1) Norii s-au dezvoltat într-un strat foarte gros și opac, de nori de zăpadă cu grosimea de 4000-5000 de picioare

Figura 10 reprezintă datele atmosferice culese la 8 noiembrie 1990, obținute de la serviciul de meteorologic „Environment Canada" stația Maniwaki (7034480), situată la 128 mile nord-vest de Montreal.

După cum se vede presiunea aerului descrește uniform, o dată cu creșterea altitudinii, în timp ce temperatura aerului scade de la sol până la altitudinea de 26.000 picioare, urmată de o mică creștere (de 5°C) următoarele 12.000 picioare altitudine. Umiditatea relativă scade de la

89 la 22%, cam neregulat, de la nivelul solului până la altitudinea de 35.000 picioare. Vânturile prezintă o schimbare de direcție de la nord-vest spre vest-nord-vest și o creștere a intensității o dată cu creșterea altitudinii, nimic din aceste condiții meteorologice particulare nu ar fi putut produce un efect optic de felul celui descris de către martori. În întreaga regiune nu s-a produs nici un fulger. (Mulțumim meteorologului Joel Bartlett pentru ajutorul dat la analizarea condițiilor climatice și pentru întocmirea acestui rezumat).

Luna a răsărit la ora 21.12 și a fost aproape de orizont în direcția de circa 60 grade față de nord, luminată puțin mai mult decât pe jumătate din cercul lunar. Cel mult ar fi putut produce o intensitate luminoasă de numai 0,004

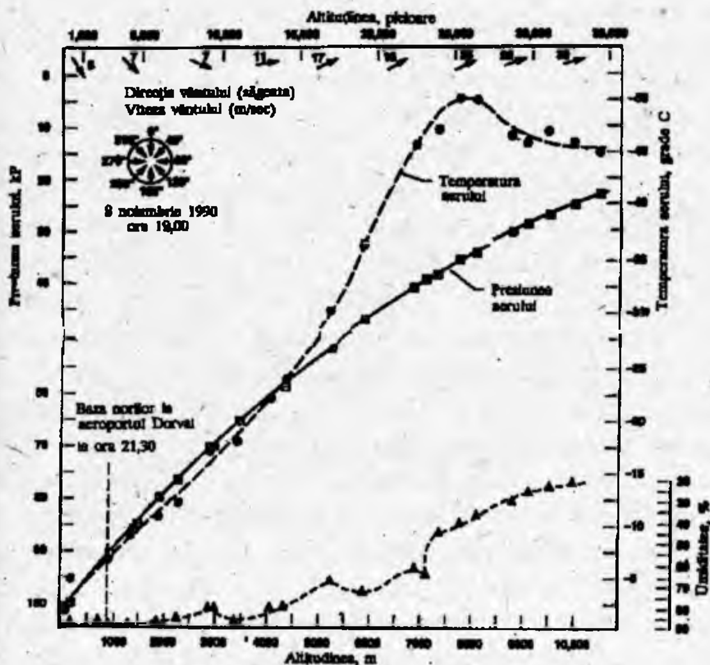

Figura 10

picior-candele la sol, în aer liber. Din păcate, luna și stelele nu ar fi putut fi văzute, datorită platformei de nori în creștere, la altitudini cuprinse între 3000 și 5000 picioare.

COMENTARIU

Dovezile care demonstrează existența unui obiect foarte neobișnuit, silențios, de mari proporții, sunt indiscutabile, așa cum au fost și în alte asemenea cazuri[10].

Materialele de față includ mărturiile a peste zece martori oculari adulți și credibili, precum și două fotografii color.

Una din schițe portretizează un obiect de formă rotundă cu cel puțin șase mici lumini rotunde pe circumferința sa.

Cele mai multe din restul schițelor prezintă un arc de cerc cu trei sau mai multe lumini mici pe lungimea sa. Ce tip de obiect fizic ar putea produce acest tip de imagine împreună cu fasciculele lineare de raze de lumină? Figura 11 prezintă trei vederi laterale și arată cum un obiect poate produce o distribuție de lumină similară celei din figurile 8 și 9. În desenul din dreapta, obiectul răsturnat în unghi drept reprezintă obiectul cu capătul din stânga orientat în jos, cu circa 30 grade, față de linia vizuală, care pornește de la ochi (E), dacă persoana privește de pe acoperișul hotelului Hilton. S-a presupus că forma obiectului este cea a unei monede privită pe muchie, cu surse de lumină multiple pe circumferință; fiecare din ele este orientată direct spre exterior, în lungul planului său ecuatorial. Se mai presupune că toate sursele de lumină au proprietăți luminoase echivalente și posedă un lob de distribuție luminoasă, reprezentat printr-un oval strivit, la fiecare capăt al

obiectului. În cele ce urmează să luăm în considerare numai lobul inferior (L).

Întrucât conceptul de lob luminos (L) este foarte important, l-am reprezentat într-o imagine mărită în desenul din mijlocul figurii 11. Aici, micul poligon cu șase laturi reprezintă o sursă de lumină individuală având axa optică X-Y, înclinată cu circa 30 grade față de linia vizuală LOS. Intensitatea sa aparentă este definită de către direcția din care este văzută, intensitatea aparentă este proporțională cu lungimea liniei de la sursă la limita lobului, așa cum se vede, aici, între „sursă" și punctul a' (corespunzător liniei vizuale LOS a aparatului de fotografiat). Dacă sursa ar fi fost văzută de-a lungul liniei d' sau e' ar fi fost de opt ori și jumătate mai strălucitoare, decât în lungul liniei a'. Pe scurt, forma lobului de lumină definește luminozitatea aparentă a sursei în funcție de punctul de observație.

Întrucât obiectul aerian în discuție a fost văzut prin ceață și nori, trebuie să luăm în considerare și proprietățile de dispersie a luminii, ale aerului saturat cu vapori de apă până la picătura de rouă. Este bine cunoscut faptul că fiecare particulă microscopică de apă posedă un lob luminos

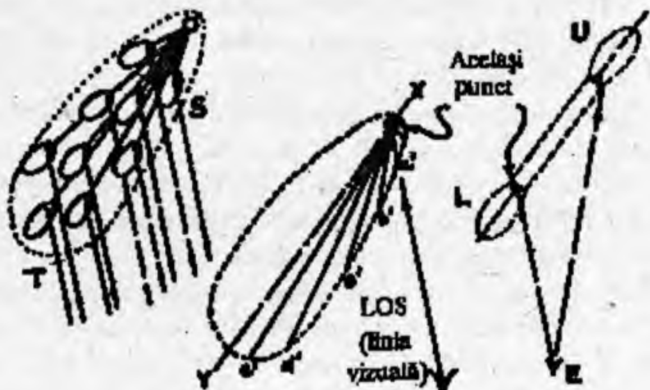

Figura 11

care difuzează lumina după o formă a diagramei aproximativ similară figurii cu nouă bule ovale din partea stângă a figurii 11. Densitatea spațială ridicată a picăturilor integrează razele reflectate individual în toate direcțiile. Pe noi ne interesează numai razele îndreptate spre observatorii de pe acoperișul Hotelului Hilton. De notat că lungimea fiecărei raze, îndreptate spre ochii participanților de către fiecare din sursele picăturilor microscopice, este aproximativ aceeași. Rezultatul vizual este acela că luminozitatea întregului fascicul va părea relativ omogenă pentru toate razele situate între punctele S și T.

Explicația generală de mai sus se aplică și surselor de lumină situate pe partea opusă a obiectului (vezi lobul U din figura 11 dreapta). În cazul acesta, lungimea fiecărei raze de lumină de la fiecare particulă microscopică, spre privitori, e atât de mică încât razele devin aproape imperceptibile. Acest lucru ni-l relevă cele două fotografii și desenele întocmite de martorii oculari. Analiza a demonstrat că un fascicul orientat de raza de lumină albă ar fi trebuit să apară, în primul rând, pe partea obiectului înclinată față de linia de vedere LOS.

Astfel se explică de ce majoritatea desenelor prezintă luminile mici numai pe o parte a corpului oval.

Explicația de mai sus nu poate totuși să clarifice de ce fiecare fascicul de lumină părea să se termine brusc, în loc să-și reducă intensitatea luminoasă treptat până la dispariția totală. Oare razele să fi fost rezultatul ionizării aerului, de-a lungul unor linii de energie bine definite, aparența vizuală fiind numai un subprodus?

Poate tot atât de importantă ca și imaginea de ansamblu a fenomenului aerian a fost și absența, aproape totală, a unei reacții a oficialităților. Personalul bazei militare St. Hybert nu a întreprins nici o acțiune, de nici un fel, după ce au fost sesizați de prezența obiectului aerian,

care plutea deasupra centrului orașului. Este cunoscut că nici măcar nu au raportat centrului de coordonare al Comandamentului Apărării Spațiului Aerian Nord-American (NORAD). Autorizația pentru intervenția forțelor de apărare canadiene trebuia să fie dată de premierul provinciei implicate (Robert Bourassa). Întrucât fenomenul nu părea o amenințare la adresa securității pentru că armata nu are un mandat clar pentru studiul unor fenomene de acest gen, nu s-a cerut permisiunea premierului pentru intrarea în acțiune. Pe scurt, nimeni n-a făcut nimic, cu excepția câtorva intervenții individuale ale personalului MUCP și RCMP de la Hilton. Obiectul a rămas neidentificat.

Note

1. Heines, Richard F., (ed.): *UFO Phenomena and the Behavioral Scientist*, Scarecrow Press, New Jersey, 1979.
2. Heines, Richard F.: *Observing UFOs:* An investigative Handbook, Nelson-Hall, Chicago, 1980.
3. Heines, Richard F.: *Melbourne Episode: Case Study of a Missing Pilot*, LDA Press, Los Altos, California, 1987.
4. Heines, Richard F.: *Advanced Aerial Devices Reported During the Korean War*, LDA Press, Los Altos, California, 1 990.
5. Heines, Richard F.: *„A Scientific Research Trip to the Soviet Union"*, The UFO Report 1922, ed. Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1991.
6. Béliveau, Jules și Laroche, Marcel: *„Un OVNI dans la ciel de Montreal?"* „La Presse", Montreal, 8 noiembrie 1990.
7. Neblette, C.B. și Murray, A.E.: *Photographic Lenses, Morgan & Morgan, Hastings-on-Hudson*, New York 1965, p. 13.
8. Idem, p. 106.
9. Heines, Richard F.: *Observing UFOs: An Investigative Handbook, Nelson-Hall*, Chicago, 1980.
10. Anon., 1992. Vague d'OVNI sur la Belgique: *Un Dossier Exceptionel*, Société Belge d'Etude des Phénomènes Spatiaux (SOBEP), Brusseles, 1992.

9

VALUL DE LA WILLIAMSPORT

Dr. Samuel Greco

Doctorul Samuel Greco este un maior în rezervă al armatei S.U.A. și, totodată, inginer aerospațial. Și-a luat doctoratul în management industrial la *Columbia Pacific University, California,* are și titlul de *Master of Business* obținut la *Drexel University, Philadelphia,* și de *BSc* în *mechanical engineering* la *Indiana Institute of Technology.*

Dr.Greco s-a interesat pentru prima oară de OZN-uri în timpul celui de-al doilea război mondial, când revista „Stars and Stripes" a publicat rapoarte despre apariția unor *„foo fighter"* (1944).

În urma retragerii din aviația militară, interesul său a fost redeșteptat în 1952 în timpul războiului din Coreea, când a primit informații despre observarea unor OZN-uri, fiind atunci angajat la ziarul „Day". A continuat să studieze acest subiect, actualmente fiind consilier în probleme de propulsie și director de secție al organizației *Mutual UFO Network,* în statul Pennsylvania.

Cu excepția părții referitoare la analiza reactualizată a datelor, articolul de față a apărut, pentru prima dată, în periodicul „MUFON UFO Journal" nr.290 (editat, în 1992, de către MUFON) și rămân îndatorat editorului Deniia Stacy pentru permisiunea de republicare într-o formă adaptată.

INTRODUCERE
SCRISĂ DE STAN GORDON DE LA PASU

În cursul anului 1991, în Pennsylvania au fost înregistrate numeroase apariții de OZN, iar această activitate a continuat și în 1992. Multe din aceste cazuri se află încă în studiu, dar mai multe vizionări se referă la obiecte mari, de forma triunghiulară sau de bumerang. La 6 februarie 1992, *The Pennsylvania Association For the Study of the Unexplained* (PASU), linia OZN a început să primească informații referitoare la apariții de OZN-uri în ziua precedentă, în apropierea orașului Willamsport din ținutul Lycoming, Pennsylvania. PASU, o cunoscută organizație științifică voluntară, se ocupă cu aparițiile de OZN-uri și alte fenomene, acționând în strânsă colaborare cu MUFON: ca în multe alte cazuri, pentru investigarea incidentelor de acest gen a fost necesară o cooperare articulată.

După ce am primit unele informații preliminare asupra celor petrecute, mi-am dat seama că investigatorul cel mai autorizat pentru această cercetare detaliată nu putea fi decât doctorul Samuel Greco. Pe Sam îl cunosc de mai multă vreme, iar cunoștințele sale inginerești și militare ne-ar fi fost de mare folos în încercarea de a stabili valabilitatea rapoartelor primite. Sam este un inginer aerospațial pensionar, onorat cu multe titluri academice. Mai are și gradul de maior (în rezervă) al aviației militare a S.U.A. Am luat legătura cu Sam, care s-a arătat încântat să se implice. Curând s-a apucat de un proiect de cercetare aprofundată, necesitând mai multe săptămâni de deplasări și întâlniri cu diverși martori. Merita să i se încredințeze această sarcină, o dată ce consumase atâta timp și bani cu acest studiu atât de important pentru cercetare.

În timp ce Sam urma să colaboreze direct cu unii dintre martori, eu trebuia să iau legatura prin telefon cu

alții și, de asemenea, să obțin informații de la diverse alte agenții.

Biroul nostru coordona primirea informațiilor prin rapoarte și urma să-i furnizeze lui Stan Gordon datele curente și să-i comunice noile surse ce trebuiau contactate. Atâta timp cât asemenea fenomene erau încă proaspete în mintea observatorilor era imperios necesar ca informațiile să fie sintetizate în documente cât mai curând posibil. Era cât se poate de evident că mai multe persoane, răspândite pe o arie geografică largă, văzuseră ceva neobișnuit.

Noi eram nevoiți să eliminăm unele dintre explicațiile normale pentru ceea ce fusese văzut mai înainte, considerând aparițiile ca neelucidate. Eu însumi am înaintat mai multe cereri tip FOIA (Freedom of Information Act = libertatea actului de informare, *n.r.)* către mai multe agenții guvernamentale și militare, sperând să primesc unele răspunsuri.

Cercetarea a început la o oră după primirea informației despre prima apariție. De la Serviciul meteorologic național am obținut datele locale asupra vremii. Am telefonat la sediul poliției de stat din Montoursville. Am vorbit cu un dispecer, care știa că s-au primit numeroase sesizări privitoare la apariția unui obiect mare, la mică înălțime pe cer, dar că nu fusese lansată nici o operație de investigare. Martorii erau convinși că ceea ce văzuseră nu era o aeronavă convențională. După aceea am luat contact cu turnul de control al aeroportului Williamsport din ținutul Country. Am discutat cu un controlor de trafic, care primise vreo douăzeci de telefoane de la persoane particulare care doreau să afle ce era obiectul acela ciudat care trecuse prin zonă. Mi-a dat toate informațiile ce și le amintea și mi-a spus că a luat legătura cu postul de control Harrisburg Approach Control ca să vadă dacă se încearcă

cumva vreun avion militar sau se știe ceva despre eventuale zboruri militare în zonă. Răspunsul a fost negativ.

Turnul de control de la Williamsport nu avea nici o cunoștință de prezența în aer a unei aeronave militare, dar a apreciat că, dată fiind apropierea de traseele de antrenament ale avioanelor militare, n-ar fi fost exclus ca acestea să fie cauza sesizărilor primite. În timpul perioadei de observație, radarul aeroportului nu a semnalat nimic neobișnuit, deși din rapoartele primite se deduce că cel puțin una din apariții a avut loc la câteva mile în apropierea aeroportului. Spațiul aerian din zona orașului Williamsport se află sub controlul Centrului New York al FM. Am luat legătura cu șeful gărzii FM, care primise alte asemenea sesizări privitoare la apariția straniului obiect din aer. Nici el nu a putut găsi înregistrări sau planuri de zbor privind prezența avioanelor militare în zonă, în timpul apariției obiectului necunoscut. Până la data publicării articolului de față, nici o agenție nu a fost în măsură să producă date în sprijinul prezenței unei aeronave militare în zonă, în timpul observațiilor, ceea ce nu înseamnă că astfel de aeronave nu ar fi putut totuși să treacă prin zonă. Dar dacă examinăm raportul lui Sam, trebuie să ne întrebăm dacă nu cumva pe cerul orașului Williamsport a evoluat, într-adevăr, ceva deosebit de avioanele convenționale.

L. Lee Janssen, reporter la „Sun-Gasetta" din Williamsport, a scris mai multe articole referitoare la apariții, ziarul primind și el numeroase rapoarte ale martorilor. Indiferent cu cine au discutat la ziar, cei mai mulți observatori au declarat că nu doresc publicitate; am respectat dorința lor.

Așa cum rezultă din numeroasele declarații scrise cu privire la acest incident, primite la biroul nostru, precum și din celelalte informații culese în timpul cercetărilor, e

foarte probabil că sute de oameni au observat ceva ciudat zburând pe cerul Pennsylvaniei.

Continuăm acum cu raportul lui San Greco, referitor la investigația sa. Oricine poate da informații suplimentare este rugat să ia contact cu mine, la PASU, 6 Oakhill Avenue, Greensburg, PA 15601.

Stan Gordon

AVANSEAZĂ UN VAL

În ziua de 5 februarie 1992, la ora 20.30, ședeam în fotoliu, urmărind un program de televiziune, când telefonul a început să sune. La celălalt capăt al firului este Stan Gordon, director al MUFON Pennsylvania. Cam agitat, el mi-a spus că între orele 18.00 și 19.00, în orașul Williamsport, din ținutul County, Pennsylvania, a apărut un val de OZN-uri. Pe cer au fost văzute evoluând obiecte de două forme diferite, triunghiulare și în formă de bumerang (forma literei V, – n.r.) și că sunt o mulțime de persoane martore ale aparițiilor. Stan a fost chemat la telefon de câtiva martori, care doreau să vorbească cu cineva care să-i asculte.

Mă întreabă dacă nu vreau să merg la Williamsport să încep interviurile cu martorii, întrucât MUFON nu are nici un investigator în ținutul County și eu eram primul investigator disponibil. Am acceptat sarcina și i-am cerut lui Stan numele și adresele pentru două din apariții. În aceeași seară, am telefonat martorilor și am fixat întâlniri pentru ziua de vineri, 7 februarie 1992.

Ziua de vineri a venit repede. Pe la ora 8 părăseam Mt. Carmel cotind spre Williamsport. Era o vreme însorită, dar rece, cu temperatura în jur de douăzeci de grade Fahrenheit, fără precipitații. După opt săptămâni aveam

deja completate treisprezece interviuri, astfel că îmi formez o idee clară despre amploarea acelor apariții. Acumulasem suficiente informații despre vizionări încât puteam completa o hartă a zonei Williamsport cu amplasamentele respective.

AMPLOAREA APARIȚIILOR

Vizionările investigate și descrise în articolul de față au avut loc în patru ținuturi. Câteva în ținutul Lycoming, din care șapte în orașul Williamsport sau în suburbiile sale.

Două apariții au fost observate în sau lângă orășelul Linden, care este situat pe drumul național 220 Vest. Una a avut loc lângă stația Cogan, pe drumul național 15 Nord.

În ținutul Union, spre sud, o apariție a avut loc lângă periferia orașului Lewisburg. Altă apariție a fost semnalată în ținutul Northumberland, la est de Lewisburg. În ținutul Snyder, o altă apariție a fost sesizată în orășelul Selinsgrove.

MARTORII

Martorii sunt oameni obișnuiți, care, la vremea aparițiilor, își vedeau de ocupațiile lor de fiecare zi. În timpul discuțiilor, mi-au prezentat date aparent reale despre ceea ce văzuseră și auziseră. I-am considerat credibili, onești și sinceri în declarații. Nu-i interesa publicitatea sau profitul material și nu doreau ca numele lor să apară în public. Aveau simpla dorință de a povesti faptele cuiva priceput în fenomene OZN. Imediat după ce au văzut obiectele necunoscute sau în ziua următoare, oamenii au desenat schițe

în care arătau ce văzuseră. Două persoane, care nu credeau în OZN-uri, și-au schimbat părerea.

Câțiva martori văzuseră filmul „Întâlnire de gradul trei". Doi citiseră câteva cărți sau articole despre OZN sau auziseră câte ceva de la televiziune. Opt din ei urmăreau serialul „Star Trek". Patru martori urmăreau cu plăcere documentarele TV despre OZN-uri, ca de pildă documentarul *Mistere nerezolvate*. Două persoane au declarat că dispun de capacități psihice paranormale.

Toți erau perfect sănătoși înainte și după ce urmăriseră acele apariții. Câțiva purtau ochelari de corecție a vederii la 20/20, iar un martor a declarat că e daltonist. Toți au auzul bun. Una dintre persoane poartă un aparat auditiv în urechea dreaptă, cu ajutorul căruia aude bine și cu urechea aceea. Nici unul nu are probleme mintale, depresiune, amnezie sau alte devieri de la normal.

CONDIȚIILE CLIMATICE

În seara aparițiilor obiectelor misterioase, vremea era limpede, dar rece, cu temperaturi între 25-36 grade Fahrenheit. Nu bătea vântul aproape deloc și nu ploua. Câțiva martori cred că răsărise luna, dar nu sunt siguri. Unul din martori a declarat că luna se vedea pe cer, provocând o umbră a obiectului pe pământ. Toți martorii au afirmat că după apusul soarelui era destulă lumină pe cerul nopții, încât forma sau silueta obiectelor zburătoare era bine conturată.

DATE GENERALE

Toate aparițiile s-au desfășurat după un scenariu similar. Cu excepția uneia singure, care a început în timp ce martorul se afla la volan, pe șosea, toate celelalte i-au prins martori, în timp ce se aflau în camera de zi sau în cea de recreere, la subsol privind televizorul, citind ziarul de seară sau în bucătărie unde spălau vasele.

Brusc, s-a auzit un zgomot puternic, ca un bubuit de tunet deasupra casei, care s-a zdruncinat făcând să vibreze geamurile. În acest moment, unul din martori iese din casă să vadă ce se întâmplă și, observând OZN-ul pe cerul nopții, cheamă un alt martor să vadă și el acel obiect.

A continuat să urmărească obiectul și manevrele acestuia până l-a pierdut din vedere. În cele din urmă, au revenit în casă și au discutat, între ei, despre cele văzute. Ei s-au putut convinge astfel că nu sunt nebuni, că nu au halucinații. Au chemat la telefon alți membri ai familiei sau vecini ca să-i întrebe dacă și ei au văzut un OZN sau au auzit zgomotul asurzitor. Va rezulta că aparițiile au avut loc pe o arie întinsă și au semănat cu cele descrise în cartea Night Siege: The Hudson Valley UFO Sightings[1].

Numai că cele de acum au unele caracteristici diferite, care n-au fost descrise în această carte.

DATELE APARIȚIILOR

Bubuitul de tunet care a zdruncinat liniștea serii era comparat de unii cu zgomotul puternic din *Close Encounters*, de alții cu zgomotul unui tren de marfă încărcat până la refuz sau cu tunetul cascadei Niagara, cu huruitul unui plug de zăpadă, care curăță strada sau cu zgomotul unui camion TIR diesel de mare tonaj. Sunetul era unic sub

două aspecte: mai întâi atunci când venea de deasupra făcea să se zguduie casa și ferestrele să zornăie frenetic; în al doilea rând, cu o singură excepție, când obiectul se apropia nu se auzea nici un zgomot până nu ajungea deasupra casei.

Când primul martor a ieșit din casă, fie pe balcon, fie pe șosea, obiectul se deplasase cu cel puțin 100 până la 400 picioare față de casă, evoluând la o altitudine de 70 până la 500 picioare. Un martor care l-a văzut, l-a descris ca fiind triunghiular și spunea că se afla chiar sub obiect și că poate să-i deseneze forma, fără nici o ezitare.

Toți martorii au afirmat că obiectul se deplasa extrem de încet; atât de încet încât putea fi urmărit dacă mergeai la pas sau fugeai ușor în direcția în care se deplasa el. Pe cerul nopții, obiectul se detașa ca o umbră întunecată sau neagră, dar forma putea fi recunoscută cu ușurință. Silueta predominantă era cea de bumerang, după descrierea altora ca un „V“ sau chiar de forma unei banane. În unul din cazuri, părea să aibă forma unui disc văzut dintr-o parte, altul era triunghiular. S-a mai menționat o formă ca de tigaie răsturnată, înconjurată de o mică bordură sau formă de clopot.

Obiectul părea să fie un corp solid, fie datorită zgomotului puternic, fie prin formă clară și dimensiunile precise.

În unul din cazuri, senzația de solid provenea de la umbra aruncată de el pe pământ. Forma de bumerang măsura aproximativ 100 până la 600 picioare între vârfurile aripilor, dimensiunea variind de la un martor la altul. Forma triunghiulară avea 450 picioare, la baza triunghiului sau între picioarele înclinate. Forma de tigaie avea diametrul de 150 picioare. Grosimea secțiunii centrale era apreciată ca fiind egală cu înălțimea unui avion comercial,

sau de 10 până la 25 picioare. Un alt martor a afirmat că obiectul avea 90 picioare grosime.

La partea posterioară a obiectului s-au observat lumini albe, de cele mai multe ori de intensitate slabă, cu excepția a două cazuri când păreau ceva mai pronunțate. Nu radiau atât de intens încât să producă umbre. Numărul de lumini declarat varia între una și patruzeci.

Unul din martori crede că ar fi putut fi niște hublouri.

Nu proiectau lumini de cercetare pe sol, însă unul din martori spune că a văzut o lumină pâlpâind dedesubt. Pare să fie o lumină de inspecție a terenului. La obiectul triunghiular s-au observat zece lumini de nuanța chihlimbarului și două lumini verzi, iar deasupra o lumină albă.

Obiectul părea să fie manevrat în mod inteligent, căci se deplasa aproape în linie dreaptă, menținând permanent o înălțime precisă față de sol sau față de vârfurile copacilor. În unul din cazuri, la Linden, obiectul a virat la stânga peste râul Susquehanna, în direcția Williamsport. Câțiva martori au declarat că s-a oprit o dată sau de două ori din mișcarea cu care înainta, plutind deasupra locului timp de cinci până la zece secunde. În alt caz, martorii au spus că a stat deasupra casei cel puțin cinci secunde. În una din apariții, la Williamsport, obiectul a plutit, staționând deasupra șoselei timp de cinci minute, iar în alt caz, la Selingsgrove, a zăbovit cinci minute deasupra unei piste de curse.

REACȚII

În momentul stabilirii contactului vizual, cei mai mulți martori au fost uluiți de înfățișarea obiectului. Nu-și puteau da seama ce e cu apariția aceea pe cerul nopții. Se întrebau cum poate un obiect atât de mare să stea acolo

sus și cum plutea atât de jos, cum putea să zboare atât de lent și de ce făcea atâta zgomot. Și-au dat seama repede că nu era un avion de tip convențional, nici o rachetă, meteorit, balon, pasăre sau vreo planetă. Mulți mai zburaseră în avioane comerciale sau militare. Au declarat ferm că nu se putea ști ce era lucrul acela, dar știau sigur ce nu era.

Câțiva martori s-au înspăimântat, la început, la vederea obiectului necunoscut, pricepând că nu e ceva convențional, au trecut de la frică la curiozitate. La vederea triunghiului sau discului, martorii s-au speriat la gândul că obiectul s-ar putea prăbuși, gândindu-se la urmările catastrofale ale unui astfel de accident. Doi martori, ai unor incidente separate, au declarat că după vizionare au simțit cum încep să răcească. Dar răceala în loc să dureze între trei și zece zile, ca de obicei, a trecut în două-trei zile.

Au mai fost și alte trei aspecte caracteristice ale vizionarilor. Unul din ele este faptul că zgomotul nu s-a auzit înainte ca obiectul să se poziționeze deasupra casei, dar, într-un caz, martorii au spus că zgomotul a dispărut la mică distanță de casă. Alt aspect a fost că nu a apărut nici un fel de probleme de ordin medical, nici mai mici, nici mai serioase (dacă facem abstracție de răceala de care s-a vorbit mai sus), deși martorii s-au aflat direct dedesubtul sau în apropierea obiectului, care zbura la o altitudine atât de mică – 50 până la 600 picioare. N-au avut probleme de iradiere, efecte electrostatice sau electromagnetice care să acționeze asupra organismului, senzații de paralizie sau somnolență, vise ciudate sau comportări anormale în noaptea aceea sau ulterior. O femeie a declarat că s-a simțit obosită vreo trei săptămâni după incident, dar pune faptul pe seama schimbării serviciului.

Singurele efecte electrice observate în casă au fost dungile apărute pe ecranul televizorului deschis. Un mar-

tor a fost deranjat de zgomotul excesiv, în timpul convorbirilor telefonice și a fost nevoit să pună telefonul pe furcă.

LUMINILE

A treia caracteristică a fost prezența curioasă a luminilor roșii sau roșii și verzi în jurul obiectului. Luminile nu erau dispuse chiar pe obiect, ci păreau să-l înconjoare, escortându-l sau urmărindu-l. Lumina roșie se mișca individual, iar luminile roșii și verzi se mișcau la unison, în pereche. Martorii consideră că aceste din urmă lumini aparțineau unor mici avioane. Un martor a avut impresia că obiectul misterios încerca să scape de aceste avioane.

În una dintre vizionări, avioanele păreau apucate de o adevărată frenezie în momentul dispariției bruște a ciudatului obiect, care până atunci se afla deasupra pistei de curse.

În alte două vizionări, obiectele au pierit brusc în două locuri distincte, deasupra râului Susquehanna: în unul din cazuri, aeronava a devenit neclară și pe urmă s-a estompat; în al doilea caz, pur și simplu, nava a dispărut fără urmă.

COMPORTAMENTUL ANIMALELOR

·Erau de așteptat manifestări neobișnuite ale animalelor, așa cum s-a întâmplat în apariții anterioare de OZN-uri. Câinii, pisicile, papagalii și un iepure au dat semne de isterie. Câinii erau înspăimântați și agitați și fugeau de colo până colo, prin casă, cuprinși de panică. Doi din ei n-au vrut să iasă din casă a doua zi, iar unul nu a ieșit de sub pat toată noaptea. Alt câine n-a reacționat la

zgomote, probabil din cauza surzenici. Papagalii au devenit agitați, își jumuleau penele și se scărpinau frenetic pe urechi. Un iepure s-a ascuns înfricoșat în fundul țarcului. După o săptămână, toate animalele reveniseră la comportarea normală.

MODUL DE DISPARIȚIE

Majoritatea martorilor consideră că contactul vizual s-a pierdut în momentul dispariției din vedere a obiectului, când acesta se afla deasupra muntelui Bald Eagle Mountain, la sud de Williamsport. Martorul obiectului triunghiular a declarat că acesta a dispărut brusc, la poalele unei coline, la distanță de aproximativ o milă de casa lui. Doi martori, care au văzut distinct, au spus că obiectul a dispărut brusc când a ajuns la râul Susquehanna. În alte două cazuri, martorii au afirmat că dispariția a fost bruscă, una petrecându-se deasupra pistei de curse, unde a plutit pe loc un timp de vreo cinci minute, cealaltă la poalele unui deal.

PREOCUPĂRILE ZIARELOR

Ziarele au dovedit o suficientă preocupare și am obținut copii ale unor articole apărute în trei ziare regionale. În ziua de vineri, 7 februarie, am avut mai multe întâlniri cu reporteri locali, printre care cu Laura Lee Janssen de la „Sun-Gazette" din Williamsport, care vorbise deja, mai înainte, cu Sam Gordon despre aceste apariții. La dejun, i-am povestit despre munca mea, despre organizația MUFON și i-am dat informații despre OZN-uri pentru articolul pe care voia să-l scrie în ziua următoare, articol

intitulat „Aparițiile locale de OZN-uri: Fapt sau zbor al freneziei?“[2]. Seara, la întoarcerea acasă, i-am trimis trei formulare OZN pentru a-i sprijini investigațiile.

Dra Janssen a mai scris alte două articole despre aparițiile de OZN-uri. Unul cu titlul „Întâlniri cu sosia navei Galaxy“[3] iar celălalt „Misterul OZN continuă: Cresc dovezile contradictorii“[4].

Articolele se referă la persoanele care au văzut obiectele și la cele care au sesizat autoritățile locale și aeroportul. Câțiva au spus că au convingerea că obiectele sunt avioane de o construcție deosebită. Articolele mai cuprind comentariile făcute de personalul de la FAA, militari, operatori de la turnul de control, poliția statului, poliția locală și alte persoane interesate. Poliția statului era ocupată și-i îndruma pe cei care telefonau să sune la Centrul național de coordonare pentru probleme OZN.

Un alt reporter, Leon Bogdan, de la „Press Entreprise“ din Bloomsburg, a scris un articol cu titlul „Grup OZN zumzăie prin regiune“[5], în care menționează eforturile depuse și informațiile furnizate de către Lester Derr, un investigator independent din partea MUFON.

În ziarul „Daily Item“, din Sunbury, au apărut trei articole scrise de dna Karen Blackledge. Unul era intitulat „Locuitorii din valea Susquehanna relatează că au văzut lumini zburând la mică înălțime“[6], iar altul „OZN-urile puteau fi avioane militare cu reacție“. Primul articol scrie despre cel puțin o duzină de localnici care au văzut obiectele pe cer. Ziarul a primit sesizări telefonice despre apariția obiectelor din Milton, Lewisburg și Shamokin. Personalul de la Fort Indiantown Gap, Muir Field și de la aeroporturile din Montoursville, Selingsgrove și Harrisburg, a primit de asemenea apeluri telefonice, dar nimeni nu putea să explice natura obiectelor în cauză.

Dra Karen Blackledge a scris totuşi într-un alt articol că persoane oficiale de la alte aeroporturi mai importante au emis ipoteze că obiectele erau avioane militare. O persoană a identificat obiectul considerându-l drept un bombardier secret, iar alta a declarat că ar putea fi deconspirat din greşeală. Ipoteza e foarte puţin probabilă, din motivele expuse mai jos.

ACTUALIZARE

Cele de mai jos reprezintă cea de-a doua actualizare a articolului Williamsport UFO Wave de la întocmirea raportului iniţial din 14 aprilie 1992. După ce am expediat, prin poştă, raportul la cartierul general MUFON, am simţit că ar trebui să plasez o notă în ziare, în care să solicit alte interviuri, având certitudinea că mai existau şi alţi martori în zonă, care fuseseră omişi la prima anchetă. Ca urmare, la 12-14 mai 1992 am publicat o notă în „Daily Item“, din Sunbury şi în „Sun-Gasette“ din Williamsport, ziare de cea mai mare circulaţie în zona unde avuseseră loc apariţiile.

Nota a avut succes. Am fost contactat de nouăsprezece persoane, majoritatea femei. Şase din ele locuiau în zona Williamsport, iar treisprezece în zona Sunbury. Toate persoanele implicate m-au sunat la telefon, dar una singură a consimţit să avem o întâlnire directă. Majoritatea nu doreau să vorbească prea mult şi ezitau să intre în amănunte; voiau numai să spună cuiva că au văzut un OZN, în noaptea de 5 februarie 1992.

Până la urmă, am reuşit să le reţin atenţia destul cât să culeg suficiente date pentru articolul de faţă. Informaţiile s-au dovedit preţioase şi arată că valul de OZN a fost mult mai răspândit decât se crezuse la început.

1 — Bumerang
2 apariții
Vedere din spate și de sus

2 — Disc
O apariție
Vedere laterală

3 — Tigaie sau clopot
O apariție
Vedere laterală

Figura 1
Formele OZN-urilor văzute la 5 februarie 1992

4 — Bumerang
6 apariţii
Vedere de jos

5 — Bumerang
2 apariţii
Vedere de jos
şi nr. 4 de mai sus

Lumină albă
la p. superioară

6 — Triunghiular
O apariţie
Vedere de jos

Desen de S. D. Greco

O ANALIZĂ APROFUNDATĂ

Cu toate că informațiile primite de la ultimii martori nu sunt atât de ample ca acelea cuprinse în raportul original publicat în *MUFON UFO Journal* (din care aici am inclus câteva comentarii ale dr. Greco – dar nu și figurile – n.ed.) ele au fost reale și consistente.

Datele de mai jos se bazează pe aparițiile de la 5 februarie 1992 și urmează după analiza din raportul original, folosind formatul stabilit de autorii lucrării Night Siege (asediul de noapte, – n.tr.).

(1) Forma OZN sau conturul luminos observat

	Nr.	*Procent rotunjit (%)*
Bumerang	18	54,5
Bumerang/banană	1	3,0
Bumerang/Northrop B2	2	6,1
Bumerang/Lockheed C5A	1	3,0
Bumerang/Northrop Aripă Volantă	1	3,0
Bumerang/triunghi	3	9,1
Triunghiular	2	6,1
Cutic	1	3,0
Tigaie sau clopot	1	3,0
Disc	1	3,0
Lipsă informații	2	6,1

Obiectul în formă de bumerang, propriu-zis, a fost desenat de 54,5% din martori, iar obiectele cu denumire dublă de către 24,2% dintr-un total de 78,8%. Forma bumerang/c5A nu mai apare în raportul de față, din cauza afirmației potrivit căreia obiectul respectiv era, în realitate, un avion de marfă militar tip Lockheed C5A. Cele două

„lipsă informații" se datoresc faptului că martorii nu s-au deplasat afară din casă pentru a vedea obiectele.

Forma obiectului variază, probabil, ca o consecință a unghiului sub care era privit. Un martor aflat direct sub obiect, de exemplu, a menționat o formă triunghiulară.

(2)Dimensiunea estimată a obiectelor

50 picioare de-a curmezișul	2	6,3
100-150 picioare	8	25,0
150-200 picioare	4	12,5
200-300	3	9,3
450 picioare	1	3,1
600 picioare și peste	2	6,3
Lipsă informații	12	37,5

Dimensiunea predominantă se situează între 100-300 picioare anvergură a aripii. Dimensiunile minime și maxime au fost de 188-233 picioare, cu o valoare medie de 211 picioare anvergură. Martorii își dau seama că era greu, pentru ei, să aprecieze corect dimensiunile obiectului pe cerul nopții. Cu toate acestea, toți martorii au raportat mărimea obiectului la distanțele dintre copacii de pe proprietatea lor, mărimea casei sau a construcțiilor de pe străzile adiacente.

(3) Sunetul auzit de martori

Huruit slab de tunet	4	12,5
Huruit puternic de tunet	14	43,8
Bubuit de tunet	4	12,5
Zgomot puternic	2	6,2
Zgomot de reactor mare	1	3,1
Huruit	7	21,9
Lipsă informații	–	–

Cei mai mulți martori au auzit un zgomot ca de tunet cu o intensitate variind de la slab (12,5%) la tare (43,-%) și foarte tare (12,5%). Toți martorii au afirmat că zgomotul zguduia casa și făcea să zornăie ferestrele.

(4) Mișcarea obiectului

Foarte lentă (pas vioi)	13	40,6
Lentă (pas de fugă ușoară)	14	43,8
Staționară (plutire)	4	12,5
Lipsă informații	1	3,1

Mișcarea obiectelor era extrem de lentă – mult mai lentă decât cea cu care un avion Piper Cub poate să-și mențină viteza minimă în condiții de siguranță a zborului. Majoritatea martorilor au declarat că puteau să meargă sub obiect în pas vioi sau în fugă ușoară. Obiectele au fost văzute staționând în aer (în plutire) de către 12,5% din martori.

(5) Durata urmăririi vizuale

0,25 minute sau mai puțin	3	9,3
0,50-1,00 minute	2	6,3
2-5 minute	16	50,0
5-10 minute	4	12,5
10-15 minute	1	3,1
15-20 minute	2	6,3
Lipsă informații	4	12,5

Duratele vizionărilor a fost neobișnuit de lungi pentru majoritatea vizionărilor de OZN-uri. Totuși, câteva (15,6%) au durat sub un minut – durata normală raportată în vizionările anterioare.

(6) Cum au pierdut martorii din vedere obiectul

A dispărut treptat	25	78,1
A dispărut brusc	4	12,5
Nu au observat	3	9,4

Cei mai mulți (78,1 %) au afirmat că au văzut obiectul dispărând, treptat pe cerul nopții. Dar 12,5% au pretins că obiectele au dispărut din vedere în decurs de o secundă.

(7) Direcția zgomotului

A fost auzit apropiindu-se	11	23,9
A fost auzit deasupra casei	20	43,5
A fost auzit îndepărtându-se	13	28,3
Fără zgomot	2	4,3

Majoritatea martorilor (43,5%) au auzit, pentru prima dată, zgomotul în momentul în care ciudatul obiect se afla deasupra casei. Alții (23,9%) l-au auzit când se apropia de casă, iar alții (28,3%) l-au auzit atunci când OZN-ul se îndepărta de casă. Unii din martori (4,3%) au declarat că straniul obiect nu făcea nici un zgomot.

(8) Obiectele au staționat în zbor

Da	4	12,5
Nu	28	87,5

Numai 12,5% din martori a văzut, efectiv, obiectul plutind pe loc.

(9) Durata plutirii

5-10 sec	1	3,1
1-2 min	1	3,1
5 min	2	6,2
Nu a staționat	28	87,6

Timpul cât a staționat plutind a fost de maximum cinci minute (6,2%), o durată medie de două minute (3,1%), după alți martori mult mai scurt, sub 10 secunde (3,1%).

(10) Culoarea luminilor

Culoarea chihlimbarului și alb	1	3,1
Verde și alb	1	3,1
Verde și roșu	1	3,1
Roșcat-roz	1	3,1
Galben, pulsant	1	3,1
Galben, continuu	1	3,1
Galben-alb	1	3,1
Alb	23	71,9
Fără lumini	2	6,4

Culoarea predominantă a luminilor, sesizată la mai mult decât o singură observație, a fost culoarea albă (71,9%).

Celelalte culori au fost prezente la o singură apariție.

(11) Culoarea și numărul luminilor observate

Chihlimbar	7	3,98
Verde	2	1,14
Roșu	1	
Roșcat-roz	14	7,95
Galben, pulsant	27	15,34
Galben, continuu	26	15,77
Galben-alb	21	11,93
Alb	78	44,32

Numărul cel mai mare de lumini observate au fost cele albe (44,32%), pe locul secund situându-se culoarea galbenă, cu diversele sale combinații (44,32%); culoarea roșie și variantele sale ocupă locul trei (8,25%).

(12)Numărul luminilor luate de martori drept avioane mici

Roșu și verde	5	1	3,1
Roșu	12	1	3,1
Roșu	50	1	3,1
Portocaliu	3	1	3,1
Lipsă informații	–	28	87,6

Luminile roșii, roșii și verzi și cele portocalii, considerate ca aparținând unor avioane mici, nu au putut fi analizate, în continuare, din lipsa informațiilor suplimentare necesare. Culoarea roșie apare în cele mai multe din cazurile în care a fost văzută o singură culoare (două cazuri, 6,2%): roșu și verde apar împreună o singură dată (3,1%), iar portocaliu apare o dată (3,1 %). Cei mai numeroși martori nu au văzut astfel de lumini.

S-a observat că luminile se mișcau individual, ca în cazul unei singure lumini roșii sau împreună, cazul perechii de lumini: roșie și verde. Luminile nu erau necorelate cu obiectul și nici nu păreau montate pe obiect. Se mișcau la o anumită distanță, în apropierea obiectului, părând că-l însoțesc sau îl urmăresc. Nu au fost reținute alte caracteristici și prezența lor rămâne un mister.

(13) Ora și locul apariției

18.00-19.00	Sunbury	
18.00-19.00	Sunbury	
18.00-19.00	Lewisburg	15,60
18.00-19.00	Williamsport	
18.00-19.00	Linden	
18.00-18.15	Linden	3,13
18.05-18.15	Coagan Station	3,13
18.05	Williamsport	3,13
18.10	Williamsport	3,13

18.00-18.15	Williamsport	3,13
18.15	Williamsport	3,13
18.15-18.30	Williamsport	3,13
18.15-18.30	Williamsport	3,13
18.20	Williamsport	3,13
18.20-18.30	Williamsport	3,13
18.30	Hummels Wharf	
18.30	Sunbury	
18.30	Selingsgrove	
18.30	New Columbia	21,80
18.30	Williamsport	
18.30	Lewisburg	
18.35	Linden	3,13
19.00-19.15	Linden	3,13
19.00-21.00	Warrensville	3,13
19.15	Linden	3,13
19.15-19.20	Stonington	3,13
19.30-20.30	Selingsgrove	3,13
20.00-21.00	Sunbury	3,13
20.14	Winfield	3,13
20.45	Treverton	3,13
21.30	Natalie	3,13

Din datele de mai sus, privind ora și locurile aparițiilor, rezultă că, uneori, în aer erau mai multe obiecte simultan.

Între orele 18.00-19.00 au fost văzute cinci obiecte, în aproximativ același timp, în locuri diferite. Din păcate, martorii nu au putut preciza ora exactă. Totuși, la ora 18.30 – de astă dată fără nici un dubiu – erau pe cer șapte obiecte plasate în locuri diferite.

În zona Linden au fost semnalate în seara aceea două obiecte în formă de bumerang. Unul a fost văzut între orele 18.00-19.00 (trei mărturii), deplasându-se spre sud, sud-est, sud, apoi virând spre est de râul Susque-

hanna, spre Williamsport. De la acest punct nu-i mai putem preciza traseul zborului, din datele de care dispunem.

În zona Williamsport, între orele 18.00 și 18.30 sunt semnalate opt apariții, din care rezultă că obiectul se deplasa de la nord la sud. Poate că e vorba de unul din cele cinci obiecte semnalate între orele 18.00-19.00.

Este evident că obiectele semnalate între orele 19-21 sunt obiecte distincte, întrucât au fost văzute în locuri diferite, la distanță apreciabilă unul de altul. Totuși, concluziile de mai sus sunt susceptibile de modificări dacă se operează unele ajustări și corecții de cursă, astfel încât se poate încerca să se stabilească un traseu pentru fiecare obiect în parte. Treaba este dificilă, din cauză că patru din obiecte au dispărut aproape instantaneu și nu putem decât să presupunem că reapar sau nu în alte zone.

(14) Direcția zborului

Nord – sud	21	65,7
Nord-vest – sud-est	5	15,7
Nord-est – sud-vest	3	9,3
Est – vest – sud-est	1	3,1
Est – vest	1	3,1
Vest – est	1	3,1

Majoritatea obiectelor (65,7%) zburau de la nord la sud; altele de la nord-vest spre sud-est (15,7%) și de la nord-est spre sud-vest (9,3%); în alte direcții 9,3%.

(15) Altitudinea observată

50-100 picioare	10	31,2
100-200 picioare	4	12,5
200-250 picioare	1	3,2
250-500 picioare	5	15,6
500 picioare și mai mult	7	21,9
Lipsă informații	5	15,6

Altitudinea cea mai mică care a fost observată – direct deasupra sau aproape deasupra – a fost de 50-100 picioare (31,2%), iar cea mai mare de circa 500 picioare (3,1%).

(16) Distanța de la observator

50-100 picioare	9	28,1
100-150 picioare	3	9,4
100-200 picioare	4	12,5
200-250 picioare	5	15,6
500 picioare și peste	1	3,1
Lipsă informații	10	31,3

Distanța cea mai mică de la observator, în plan orizontal, a fost de 50 picioare (28,1%), iar cea mai mare de circa 500 picioare (3,1%). Toți martorii au fost în măsură să aprecieze distanța până la obiect, imediat ce au ieșit afară și l-au văzut.

(17) Ariile cu cele mai multe vizionări

Williamsport	10	31,30
Linden	5	15,62
Sunbury	4	12,50
Lewisburg	2	6,25
Selingsgrove	2	6,25
Coagan Station	1	3,12
Hummels Wharf	1	3,12
Natalie	1	3,12
New Columbia	1	3,12
Northumberland	1	3,12
Stonington	1	3,12
Treverton	1	3,12
Warrensville	1	3,12
Winfield	1	3,12

Cincizeci din cazurile în care au fost văzute astfel de obiecte raportate au avut loc în partea de nord a arici cercetate – la nord de New Columbia – iar restul de cincizeci la sută în partea de sud. Cele mai multe apariții în care obiectul a fost văzut deasupra unui oraș s-au petrecut totuși, la Williamsport.

AVION SAU OZN?

Adevăratul val de apariții ne stimulează gândirea spre a încerca să deducem ce s-a întâmplat, în realitate, în seara de 5 februarie 1992. Datele prezentate arată clar că mulțimea de martori chestionați au văzut pe cer obiecte neobișnuite și au relatat investigatorului scenariile lor, așa cum le-au trăit. Se cunoaște că alți martori au văzut obiectele sau le-au auzit zgomotul, întrucât au comunicat aceste fapte autorităților locale.

Încercând să ajungem la o explicație rațională a celor văzute pe cerul nopții, o bună analiză ne va permite să deducem ceea ce obiectul *nu a fost* și anume:

(a) Nu a fost un avion

Martorii erau familiarizați cu avioanele comerciale și/sau militare. Câțiva zburaseră cu avioane militare și toți zburaseră cu avioane civile. Toți martorii au fost de acord că ceea ce au văzut nu era nici una, nici alta. Câțiva s-au adresat unor operatori de la turnurile de control ale aeroporturilor locale, ale statului și chiar din sfera statului, și li s-a răspuns că pe ecranele radarelor nu a apărut nici un fel de semnalizări de avioane în timpul observațiilor la care ne referim.

Un purtător de cuvânt de la Administrația Aviației Federale (FM), care după cum relatează ziarele, a fost

contactat de către câțiva martori, a declarat că în zona de referință nu era planificat nici un zbor militar. A fost afirmat că nu s-a înregistrat nici o violare a regulilor de zbor nici de către aviația militară, nici de către aviația civilă.

Un director de informații de la aviația militară a Statelor Unite (USAF), conectat de Stan Gordon, a afirmat că, în zona de observație, nu opera nici un avion militar.

(b) În diferite locuri la aceeași oră

Martori diferiți au văzut OZN-uri în locuri diferite ale ariei de observație, la ore aproximativ identice. Unii din martori au văzut OZN-uri în două locuri diferite din zona de observație, la o oră mai târzie a serii (vezi punctul 13 de mai sus).

Întrucât în aria observațiilor nu a fost confirmată prezența nici unui avion, probabilitatea ca obiectele văzute să fie altceva decât OZN-uri este extrem de redusă.

(c) Viteze foarte mici

Toți martorii au declarat că OZN-ul zbura cu viteză mică sau foarte mică și că ar fi putut să-l urmărească mergând în pas vioi sau alergând încet.

La astfel de viteze, avioanele mici au dificultăți de zbor, datorită caracteristicii de blocaj aerodinamic. Avioanele mai mari, comerciale sau militare, nu pot în nici un caz să zboare cu viteze atât de mici. În timpul aterizării ele sunt aduse la sol de către pilot și rulează pe pistă cu viteze descrescătoare sub acțiunea sistemelor de frânare.

(d) OZN-ul era foarte mare

S-a raportat că OZN-ul era foarte mare, având o anvergură de 5-600 picioare. Anvergura maximă a unui avion militar american este de 223 picioare (Lockheed

C-5A Galaxy) și cea a unui avion comercial al S.U.A. este de 196 picioare (Boeing 747). Nici unul din aceste tipuri de avioane nu a fost semnalat în zona de observație.

(e) OZN-ul a staționat plutind în aer

Există trei tipuri de aeronave cunoscute în S.U.A. care pot să plutească în aer: avionul cu reacție British Harrier (folosit de către marina militară a S.U.A. – n.ed.), un elicopter și un aerostat. Cu excepția aerostatului, toate au dimensiuni mici față de obiectul văzut de martori.

Baloanele apar pe cer în ocazii speciale și foarte rar pe timp de noapte. Ele sunt la discreția vânturilor predominante și au o cursă nesigură. Nici unul din tipurile menționate nu a fost semnalat de agențiile aviatice guvernamentale, de personalul militar sau de către operatorii turnurilor de control locale.

(f) Luminile de pe OZN-uri erau în număr mai mare și de dimensiuni mai mari decât cele obișnuite pentru avioane

Fiecare martor a semnalat lumini mari albe la partea din spate a OZN-ului, care puteau fi văzute clar. Unul dintre martori s-a gândit că sunt niște hublouri.

Aceste lumini nu ar putea fi instalate pe avioane mici, datorită mărimii și greutății lor mari. Avioanele comerciale și militare sunt echipate cu lumini care trebuie să corespundă regulamentelor FAA și regulamentelor militare și nu sunt atât de mari ca cele văzute de martori. Luminile cabinei, la aceste avioane, sunt dispuse în lungul cabinei, pe ambele părți și sunt în număr mult mai mare decât numărul semnalat de martori, în fiecare din cazurile raportate.

(g) Aceleași forme de OZN au mai fost semnalate în anii anteriori

Formele semnalate de martori – bumerang, disc și triunghi – au mai fost observate de multe ori în S.U.A și în multe alte țări.

(h) OZN-urile au dispărut aproape instantaneu din vedere

Martorii la patru observații au afirmat că OZN-ul aflat în raza vizuală a dispărut dintr-o dată din vedere în mai puțin de o secundă și nu a mai fost văzut după aceea. Nu se cunoaște nici un avion în lume care să dispară brusc, așa cum au relatat martorii.

Bombardierul militar secret B-2, aparținând S.U.A. (aripa zburătoare) și avionul de vânătoare secret F-117A nu pot fi văzute (de regulă) pe radar și nu pot să dispară brusc din vedere într-o secundă. Dacă cumva pot, acesta este desigur un secret militar.

(i) Vizionările de OZN-uri au avut loc pe o arie geografică întinsă

Aparițiile de OZN-uri au fost semnalate la vest de Williamsport la Linden, la est de Williamsport la Loyalsock Township, la nord de Williamsport, lângă stația Coagan și la sud de Williamsport la Selingsgrove.

Deși în aria de observație există mai multe aeroporturi mici și medii, operatorii turnurilor de control nu au raportat nici un avion în aer.

CE AU VĂZUT MARTORII?

Martorii au făcut investigatorului declarații oneste și credibile despre cele văzute în seara aceea de 5 februarie 1992. A fost o experiență pe care nu o vor uita curând. Ei nu știu precis ce tip de obiecte au văzut, dar aveau convingerea fermă că nu era vorba despre un obiect creat de om. Atunci ce au văzut?

Se vor face multe speculații și încercări de a explica cele văzute de martori, dar orice explicație trebuie să țină seama de datele prezentate.

Pe cerul nopții era prezent un obiect pe care martorii nu-l pot descrie ca pe unul făcut de mâna omului. Obiectul avea o formă sau o siluetă precisă, avea dimensiuni foarte mari, părea să fie solid, făcea vizibil o perioadă de timp dată.

Obiectul se afla aparent sub control inteligent pentru că zbura în linie dreaptă, făcea viraje, a staționat în plutire, pe durate variabile, a dispărut brusc din vedere, a zburat la o altitudine determinată și a zburat cu o viteză neobișnuit de mică.

În aria de observație nu se afla, în acel timp nici un avion care să fie semnalat de sursele aviației comerciale, de FM sau de aviația militară a S.U.A.

Până la data publicării acestui articol nu a fost avansată nici o explicație rațională sau rezonabilă relativă la prezența vreunui obiect fabricat de om sau a unui obiect astronomic, eveniment sau condiție astronomică.

Poate că în baza unor date suplimentare culese din observații viitoare se va putea contura o concluzie definitivă pentru o formă oarecare de obiect zburător. Până atunci, ceea ce au văzut martorii rămâne fără explicație.

Note

1. Hynek, Dr. J. Allen; Imbrogno, Philip J; Pratt, Bob: *Night Siege: The Hudson Valley UFO Sightings*, Ballantine, New York, 1987.
2. *Sun-Gazette*, Williamsport, Pa., 8 februarie 1992.
3. Idem, 6 februarie 1992.
4. Idem, 15 februarie 1992.
5. *Presse-Enterprise*, Bloomsburg, Pa., 8 februarie 1992.
6. *Daily Item*, Sunbury, Pa., 6 februarie 1992.

10
O STRATEGIE EXTRATERESTRĂ PENTRU PLANETA TERRA

Dr. James Deardorff

Absolvent al *Stanford University* și *University of Washington,* James Deardorff este diplomat în fizică și meteorologie. Între anii 1951-1955 a fost ofițer de linie în marina S.U.A., apoi a predat la *University of Washington,* până în 1959. În 1962 s-a transferat la *the National Center for Atmospheric Research* în calitate de cercetător principal. În 1978 a trecut ca profesor cercetător la *the Department of Atmospheric Sciences* din cadrul *Oregon State University* unde funcționează și în prezent, ca profesor emerit.

Dr. Deardorff este membru al Asociației *American Association for the Advancement of Science.* A scris câteva cărți și numeroase articole pentru numeroase reviste științifice și tehnice, inclusiv articolul de față, care a apărut pentru prima dată în *Quarterly Journal of the Royal Astronomical Society nr. 27/1986* și este republicat în această carte cu amabila permisiune a dr. Deardorff și a editorului revistei „Quarterly Journal".

Autorul a studiat, timp de mai mulți ani, rapoartele întâlnirilor cu OZN-urile și este convins că s-a stabilit deja contactul cu extraterestrii.

Numeroase studii, din ultimele două decenii, afirmă că în Galaxia noastră[1,2,3,4], ca să nu mai vorbim de galaxi-

ile apropiate și în restul universului, există, după toate probabilitățile, o mulțime de rase sau civilizații extraterestre. Conform ecuației lui Drake[5] numărul planetelor din Galaxia noastră, locuite de extratereștri, N, este de ordinul a 10^6. Se presupune că, din punct de vedere tehnologic, extratereștrii sunt mai avansați decât noi, cu mii până la sute de milioane de ani. S-a mai dedus, în remarcabil consens între diferiții cercetători, că timpul necesar unei astfel de rase pentru a coloniza toate planetele locuibile din galaxie este de ordinul a numai 100 milioane de ani sau chiar mai puțin[6,7,8], luând în considerare o viteză de deplasare de numai un procent din viteza luminii și admițând că le-ar trebui câteva mii de ani pentru a-și consolida prezența pe fiecare nouă planetă, înainte de a călători spre următoarea. Chiar dacă singura motivație a migrației ar fi aceea de a scăpa de dispariția stelei de origine, părăsind succesiunea normală a lucrurilor, este de așteptat ca aproximativ 0,1 N rase extraterestre să fi făcut deja asta până acum[9]. Ca urmare, șansa „colțului" nostru de Galaxie de a scăpa cumva din atenția extinderii raselor extraterestre poate fi considerată foarte redusă, dacă admitem că aceste rase există.

În același timp, se constată că până acum nu s-a putut detecta, prin cercetările efectuate cu ajutorul radio-telescoapelor sau altor mijloace astronomice, nici o prezență sau comunicare extraterestră.

Faptul a condus adesea la concluzii că rasa umană este unica din galaxie, care, datorită gândirii, este capabilă să-și organizeze propria existență și este capabilă, din punct de vedere tehnologic, să exploreze propriul său sistem solar și spațiul din afara lui. Concluzia a fost susținută de studiile care indicau o probabilitate extrem de redusă ca viața să poată începe spontan, respectiv ca aminoacizii necesari să se aranjeze de la sine în combinațiile juste, la

timpul potrivit, astfel încât să se constituie în agregate de enzime capabile de autoreproducere[10,11,12]. Acest raționament afirmă deci că viața pe Pământ, deci și întreaga omenire, reprezintă nimic altceva decât o șansă statistică, care nici n-ar fi trebuit să apară, deci viața ar putea să fie unică.

Cu toate acestea, cele două argumente care susțin unicitatea vieții sunt respinse, de obicei, cu motivația că prima formă de viață pe Pământ se știe că s-a dezvoltat după numai câteva milioane de ani de la formarea planetei Terra. Cum nu a trebuit să aștepte mai multe miliarde de ani, nu există nici o indicație că începutul vieții este un eveniment rar comparativ cu durata existenței sistemelor planetare. Acest fapt a forțat concluzia contrară potrivit căreia ar fi putut exista și alte sisteme moleculare capabile de reproducere, mult mai simple decât orice s-ar putea imagina acum, care să evolueze în afara aminoacizilor, dând naștere proceselor vieții sau că viața este implantată într-un mod oarecare și pe alte planete tinere de inteligențe extraterestre avansate. Ultima posibilitate implică, desigur, existența în trecut a extraterestrilor, deci și existența lor în prezent.

Alte raționamente împotriva teoriei unicității uzează de argumentul de tip copernician care spune că toate concepțiile vechi care situau specia umană într-o poziție centrală și supremă în univers s-au dovedit false. Aceste concepții încep cu credința că Pământul e plan cu oamenii deasupra, apoi că plantele, soarele și stelele se rotesc în jurul Pământului, pe urmă că Galaxia noastră, Calea Lactee, este unica galaxie sau galaxia centrală, în loc de o galaxie absolut tipică, cu o grămadă de alte galaxii cuprinse într-o supergalaxie, cum este în realitate. Un alt sprijin indirect al ipotezei raselor extraterestre multiple, din Galaxia noastră, provine din observațiile recente asupra nebuloaselor protoplanetare ce înconjoară unele stele tine-

re[13], susținând cu putere ideea existenței altor sisteme planetare stelare.

Aceste argumente au provocat multe polemici de tipul „cine sunt ei?“[10] și „de ce nu i-am văzut până acum?“ deplasat asupra acelor ipoteze cu privire la extratereștri care ar putea explica nereușita aparentă în a fi contactați sau exploatați.

Cea mai nouă ipoteză, pe această linie, prezintă Pământul ca un soi de „grădină zoologică“ menținută de extratereștri ca pe un refugiu al vieții sălbatice[14]. Newman & Sagan[15] abordează întrebarea „de ce ar fi sau n-ar fi extratereștrii evoluați atât de binevoitori?“ Ei sugerează că ar putea exista interdicții universale împotriva imperialismului cosmic și, probabil, chiar un *Cod galactic* pentru educarea comportamentului societăților mai noi. Sagan & Newman[16] susțin în continuare că, în civilizațiile avansate, cu istorii îndelungate, trebuie că au învățat cum să trateze cu delicatețe societățile adolescente.

Harrison[17] a reunit și a extins aceste idei prin tema că ar exista o lege „biogalactică“ naturală, după care formele de viață inteligente, care au o agresivitate distructivă, tind să se elimine pe ele însele din sistemul solar care le-a dat naștere, și nu să colonizeze întreaga galaxie. El trage concluzia că motivul pentru care noi nu am putut identifica până acum nici o civilizație avansată în Galaxie poate fi acela că procesul de selecție stabilește un embargo asupra contactului direct cu orice civilizație, legată încă de o anumită planetă. Embargoul poate fi acela că „civilizațiile“ nu trebuie încurajate sau ajutate să-și părăsească prematur planetele lor de origine. Ele trebuie să-și dovedească aptitudinea de a se amesteca cu creaturile extraterestre și nu există o cale mai bună pentru dovedirea incapacității decât autodistrugerea.

Papagiannis[18] argumentează, în mod oarecum diferit, că „limitele creșterii... vor deveni o constrângere care va afecta selecția naturală a acestor civilizații. Cele care vor fi în stare să-și depășească tendințele înnăscute, către o creștere materială continuă, și vor reuși să le înlocuiască cu scopuri nenaturale vor fi singurele care vor supraviețui acestei crize. Drept rezultat, într-o perioadă de timp scurtă, la scară cosmică, Galaxia va fi populată de către civilizații stabile, de înalt nivel etic și spiritual".

Oricare dintre argumentele prezentate caracterizează extratereștrii evoluați drept binevoitori și cu o înaltă ținută etică, ceea ce ar explica existența noastră actuală, neexploatată. Există multe alte variațiuni pe această temă, cu consecințele respective, care merită o discuție mai amplă. Aceasta se referă la presupusa bunăvoință și la maniera în care extratereștrii ar putea comunica cu noi dacă ne-ar considera ajunși aproape de stadiul în care să merităm acest contact. Scopul articolului de față este de a analiza unele din aceste considerațiuni în căutarea unei strategii extraterestre logice.

GRADUL DE BUNĂVOINȚĂ AL EXTRATEREȘTRILOR

Ar trebui să ne așteptăm la foarte multă bunăvoință, dacă luăm în considerare presupusa existență a unui număr uriaș de civilizații avansate, marile diferențe ce pot exista în forma și cultura lor, gradele de evoluție imens de variate și dificultatea și costul aparent foarte mare pentru orice colecție de astfel de rase, în a menține ordinea și de a înăbuși orice comportare agresivă apărută. Apoi n-ar fi deloc ușor de judecat ce este agresiv și ce nu; două grupuri de pe aceeași planetă, în luptă unul cu altul nu se vor

putea nimici reciproc, unul, probabil, va supraviețui și se va reface pe o planetă învecinată a aceluiași sistem. Va învăța grupul supraviețuitor suficient din experiența sa pentru a fi considerat neagresiv de către civilizațiile cu o tehnologie superioară, astfel încât să nu merite nici o acțiune de pedepsire? S-ar putea imagina multe alte asemenea scenarii.

De pildă, mai multe fracțiuni mici dintre rasele Galaxiei ar putea fi considerate ostile de către noi, dar ar putea fi ținute „în probă" de către una sau mai multe civilizații binevoitoare, care, dintr-un motiv sau altul, ar manifesta un anumit interes pentru planeta Terra sau pentru locuitorii săi. Un astfel de motiv ar putea fi acela că *homo sapiens* seamănă îndeaproape cu propria lor formă de viață sau cu forma pe care o aveau în stadiul nostru de evoluție. Un alt motiv ar putea fi acela că ei sau predecesorii lor au folosit, odinioară, Pământul și alte planete ale sistemului nostru solar, într-un mod oarecare, înainte ca specia umană să fi progresat suficient de mult pentru a intra sub incidența ipoteticei legi a embargoului. Sau poate pentru că ei fuseseră ajutați; de-a lungul propriei lor istorii, într-un mod asemănător, pe când începuseră să-și dezvolte o tehnologie a zborurilor spațiale, simțindu-se obligați să restituie favoarea unei alte rase.

Nimeni nu trebuie să aștepte să găsească motivele pentru care Pământul este neglijat de către o civilizație la fel de avansată sau mult mai avansată decât a noastră, de pildă așa cum suntem noi față de oamenii de acum 500 de ani.

UNELE METODE DE COMUNICARE EXTRATERESTRĂ PRIORITARE

Așa cum a semnalat Bracewell[19], dacă extratereștrii ar încerca să comunice cu noi din spațiu prin intermediul undelor radio sau prin semnale radio transmise drept probă, în timp ce se află pe o orbită în jurul Pământului, fără îndoială că autoritățile guvernamentale care se ocupă cu securitatea națională vor face mari eforturi pentru păstrarea celui mai desăvârșit secret asupra semnalelor detectate. Ar fi naiv din partea noastră să gândim altfel. Secretul ar urmări obținerea unor avantaje militare sau economice față de alte națiuni, pe baza informației decodificate, în special asupra țărilor considerate inamice.

Chiar dacă mijloacele de informare ar anunța detectarea unor comunicări extraterestre de către vreun grup de cercetare neguvernamental, guvernul ar putea să le conteste cu multă ușurință, calificându-le drept informații eronate sau înșelăciune, ca imediat după aceea să pună un lacăt greu întregii operații. În caz de eșec e de așteptat să intre în acțiune și ar găsi un mijloc de transmitere a comunicărilor către toate națiunile. După opinia mea, ei ar găsi modalități de acțiune diferite, care să evite un amestec evident și forțat în afacerile terestre, ceea ce ar viola presupusul embargo.

Ar mai putea fi spus că folosirea de către extratereștri a unui procedeu diferit ar motiva insuccesul nostru în detectarea unor astfel de comunicații prin proiectul SETI (căutarea inteligenței extraterestre) sau prin alte proiecte de ascultare, desfășurate în ultimii 10-15 ani. Zuckerman[9], de exemplu, opinează că în Galaxia noastră, aproape saturată cu extratereștri, lipsa noastră de succes în observarea unora dintre comunicațiile lor ar trebui motivată prin aceea că ei dispun de alte metode, superioare transmiterii

prin unde electromagnetice. Față de argumentele expuse mai sus, ne îndoim că am putea afla ceva în cazul când s-au *primit deja comunicări*. Dacă ne-am imaginat că un proiect ca SETI ar reuși, „succesul“ său s-ar putea dovedi un dezastru, din motivele pe care le vom expune mai jos.

Un alt curs al acțiunii extratereștrilor, posibil pentru ei, ar fi să apară sau să coboare simultan, într-o democrație de forță, în capitalele țărilor mai importante, urmând să descifreze ulterior modurile de comunicare. Totuși, chiar dacă ei dispun de aceste capacități, trebuie să respingem din start această ipoteză, pe motivul că ar conduce la consecințe neetice, ușor de prezis de către o specie extraterestră evoluată. (După cum am arătat în prima parte a articolului, am admis că această specie ar fi binevoitoare și dotată cu înaltă conștiință etică.) În zilele noastre, probabil că nu s-ar produce o reacție isterică de masă de același fel cu cea petrecută în 1938 când la posturile de radio din S.U.A. s-a transmis programul lui Orson Welles intitulat *Invazia marțienilor*, și asta mulțumită tuturor filmelor științifico-fantastice și programelor video despre extratereștri din ultimele decenii. Totuși, probabil că se va produce o panică din cauza temerilor blocului țărilor vestice că estul se va bucura de un tratament special din partea extratereștrilor și viceversa și că partea adversă ar putea să treacă la lansarea armelor sale nucleare. Cu siguranță că extratereștrii, evoluați din punct de vedere etic, vor evita un astfel de scenariu, în special pentru că, fără îndoială, la aterizare navele lor ar fi ținta tirurilor unor forțe de apărare, ceea ce ar implica acțiuni de represalii.

Până și simpla luare la cunoștință a existenței extraterestre și o eventuală apariție a lor ar produce efecte nocive de-a lungul unei perioade îndelungate. Ar fi o revelație atât de șocantă, încât ar putea cauza un haos economic și răsturnări de guverne.

Chiar și consecințele religioase ar fi uriașe, căci mase largi de oameni ar începe să pună la îndoială bazele propriilor lor convingeri religioase, dacă s-ar confirma prezența unor ființe extraterestre. Orice religie, bazată pe adorația sau venerarea unei figuri umane, nu ar mai putea fi considerată valabilă sau universală, în momentul în care se va lua act de existența sigură a unor extratereștri cu o istoric de multe mii sau milioane de ani și vor fi cunoscute înclinațiile religioase sau spirituale ale extratereștrilor, în cazul în care acestea ar exista. Prin urmare, extratereștrii cei plini de bunăvoință probabil că vor evita un curs atât de abrupt al acțiunii.

Procedând prin metoda eliminării, pare foarte probabil că orice comunicări extraterestre vor progresa lent, într-o perioadă de timp foarte îndelungată, ca, de pildă, două sau trei generații, și de o manieră în care mesajele să ajungă la oamenii ale căror sisteme de valori vor putea accepta conținutul acestor mesaje. În același timp, comunicările vor trebui să fie remise astfel încât să existe certitudinea că nu vor ajunge la cunoștința guvernelor sau nu vor antrena măsuri represive, din motivele arătate mai sus. S-ar părea că se impune ca oamenii de știință, în totalitatea lor, să nu afle despre aceste comunicări; în caz contrar, ele ar fi aduse la cunoștința guvernelor. O astfel de manieră de comunicare nu ar viola ipoteticul embargo asupra Pământului, în măsura în care nu vor exista interferențe cu acțiuni guvernamentale sau cu proiecte științifice. Cu toate că nu este clar dacă un astfel de mod de comunicare există, propunem, mai jos, o posibilitate de realizare.

UN PLAN DE COMUNICAȚII EXTRATERESTRE COMPATIBIL CU EMBARGOUL

Planul expus mai jos pleacă de la premiza că specia extraterestră a studiat cumva societatea omenească, o perioadă lungă de timp, fără ca noi să știm, și a înțeles bine psihologia oamenilor.

Comunicațiile extraterestre ar putea fi dispuse de o manieră ușor accesibilă publicului, dar într-o formă inacceptabilă sau incredibilă oamenilor de știință. La recomandarea acestora din urmă, agențiile guvernamentale nu ar lua nici o măsură, embargoul rămânând mai mult sau mai puțin intact. Conștientizarea maselor asupra celor ce se petrec ar avea loc treptat, în ritm foarte lent – nu mai rapid decât ritmul în care specia umană ar fi pregătită să primească mesajele extraterestre. Astfel, inteligența extraterestră nu ar fi obligată să ia decizii pripite în privința momentului în care omenirea ar fi pregătită să-i primească mesajele sau dacă guvernele pot fi crezute că vor transmite, în mod cinstit, comunicările către populație, în general. Nu s-ar produce intervenții forțate ale extratereștrilor în treburile oamenilor, astfel încât guvernele vor fi libere să inițieze un holocaust nuclear, dacă asta o doresc, răspunzând pe loc întrebării dacă omenirea este sau nu pregătită sub raport etic pentru a intra într-o nouă eră „cosmică". Un scenariu al acestui tip de strategie extraterestră poate implica comunicarea cu unul sau cu un număr foarte mic de receptori răspândiți pe glob. Un receptor ar fi alimentat cu un mesaj inteligibil la intervale mari de timp, astfel încât el sau ea ar avea timp să-l înțeleagă pe deplin. I s-ar permite astfel să acumuleze dovezi suficiente despre realitatea oarecare, încrederea publică pentru acceptarea mesajelor. În orice caz, pentru a nu alarma lumea științifică, în general, i se va permite numai receptorului să parti-

cipe la sesiunile de comunicare și să ia contact chiar cu extratereștrii.

Mesajele ar putea conține descrieri vagi ale realizărilor tehnologice ale extratereștrilor, având aspect magic sau științifico-fantastic. Ar putea să conțină, de asemenea, unele absurdități adăugate cu bună știință: acestea, împreună cu lipsa oricăror indicații despre modul în care s-ar putea realiza saltul tehnologic, ar mări confuzia oamenilor de știință, care, auzind despre comunicările respective, le vor considera înșelătorii sau ficțiuni. Evidența ar putea fi respinsă de către savanți și din cauza cerinței fundamentale pentru acceptarea unui eveniment științific și anume posibilitatea de reproducere voită sau cel puțin de participare a unor cercetători consacrați. Între timp, mesajele vor fi publicate, traduse în diverse limbi și distribuite în lume prin intermediul altei literaturi oculte.

O astfel de literatură este deja manevrată de un mare număr de companii publicitare.

Urmărind raționamentele lui Papagiannis[18], ne putem aștepta ca mesajele să conțină unele aspecte de ordin spiritual sau cel puțin etic, aspecte care ar face să șovăie cercetarea științifică. Dacă toate acestea nu ar fi suficiente pentru prevenirea oricărei acceptări științifice premature, existența unor astfel de comunicări cu aspect de falsuri ar putea să intervină pe cale naturală, mărind considerabil starea de confuzie generală. Astfel, oamenii de știință ar avea o motivație în plus de a nu se simți obligați să studieze situația.

Problema privitoare la modul cum va putea acea parte a publicului, în contact cu literatura relevantă, să facă deosebirea dintre un probabil mesaj extraterestru și un fals face parte tocmai din soluția extraterestră.

Cu alte cuvinte, depășirea acestei dificultăți va necesita un timp îndelungat în acceptarea comunicării extrate-

restre, eliminând eventuala panică publică și revolta religioasă. Va implica o logică judicioasă în încercarea de a stabili veridicitatea esențială a mesajului. Atributul acesta, incluzând o gândire independentă din partea unui număr cât mai mare de oameni, precum și deducția că nivelul nostru tehnologic se situează sub cel al extratereștrilor poate că e dorit, în mod cu totul special, de către aceștia, înaintea anulării totale a embargoului. O altă cerință poate fi aceea ca noi să fi atins un nivel de înțelegere, la care să nu-i tratăm ca pe niște zei, ci cu respectul cuvenit unor prieteni cu multe mii de ani mai evoluați decât noi.

Astfel, embargoul ar putea fi mult mai lejer, destinat să țină împotriva oamenilor de știință și guvernelor, în general, dând treptat cale liberă spre marele public.

COMENTARIU

Posibilitatea expusă mai sus, împreună cu condițiile sale prealabile ar părea că ridică problema dacă extratereștrii în cauză au menținut un control permanent, la scară mondială, de-a lungul unei perioade de timp îndelungat, și, de asemenea, dacă au capacitatea de a stabili întâlniri cu receptorii de mesaje. Pentru a realiza astfel de lucruri, fără ca noi să observăm înseamnă că ei dispun de o tehnologie atât de avansată încât ar putea să fie etichetată drept magică sau ocultă. Sagan[20] a subliniat că dacă extratereștrii sunt, realmente, cu mii de ani mai avansați decât noi, este într-adevăr de așteptat, de partea lor, acte magice. De fapt, absența oricăror descrieri de capacități magice în mesajul receptorului ne-ar putea conduce la ideea potrivit căreia totul a fost o șarlatanie și că șarlatanul nu are prea multă imaginație. Va fi deci foarte dificil să deosebim un mesaj extraterestru real de diferite scrieri de ficțiune. Va

trebui să se discearnă cu grijă evidența de validare a receptorului, încercând să-i punem în evidență meritele proprii și nu să apreciem cât de rezonabile sau nerezonabile sunt relatările cu aparență magică din comunicările pe care le mijlocește față de standardele actuale.

Aceleași metode de supraveghere, tehnologic avansate, pot fi necesare extratereștrilor, pentru a fi capabili să judece gradul de cunoaștere și acceptare a mesajului lor de către oameni.

Un exemplu banal de cunoștințe actuale, care ar putea fi interpretate drept magice de către o persoană care a trăit cu 500 sau chiar cu 100 de ani înaintea noastră îl constituie televiziunea și modul său de propagare a semnalelor invizibile. Un exemplu de nesiguranță științifică, ce ar putea duce la o breșă „magică" în viitorii 30-50 de ani, constă în rezultatele unor experiențe de ciocnire a particulelor cu energii înalte, efectuate în 1984 cu acceleratorul CERN. Teoria, care explică cel mai bine evenimentele observate, pune în evidență existența „supramateriei", care implică șase sau șapte dimensiuni spațiale[21, 22, 23, 24].

Întrucât aparentul embargou implică o preocupare considerabilă din partea extratereștrilor cu privire la specia umană, este interesant să estimăm dacă numărul lor poate susține această posibilitate. Fiind date N rase extraterestre avansate, în cadrul Galaxiei noastre, să presupunem că numai o parte r menține un interes pentru civilizațiile în formare, din care una poate fi Terra.

Dacă frecvența cu care apar astfel de civilizații în cadrul Galaxiei este f, iar perioada de apariție este T, atunci numărul n de civilizații extraterestre disponibile pentru observarea fiecărei noi civilizații în perioada sa de apariție este:

$$n = rN/(fT)$$

O valoare moderată pentru *N* este de 10^5, iar pentru *r* este 0,1 %. Valoarea estimată pentru *f* este una la 10 ani [15] și nu depinde de longevitatea admisă pentru specia extraterestră tipică.

Valoarea apreciată pentru *T* este 100 de ani, ca de exemplu între anii 1950 și 2050. Cu aceste valori obținem *n* = 10 ceea ce sugerează că există multe civilizații extraterestre, dacă dispun de o mare mobilitate, pentru a asigura supravegherea și menținerea embargoului curent asupra speciei în dezvoltare. În realitate, fracțiunea *r* se poate ajusta de la sine, până la atingerea unei valori optime pentru n. Adică pentru optimizarea lui *r* fracțiunea superioară 1-*r* poate ajunge la concluzia că tratarea civilizațiilor în formare decurge satisfăcător, astfel că pot continua activitatea lor de urmărire.

Strategia supusă atenției depășește afirmația inconsistentă după care inteligența binevoitoare ar putea fi cauza unor fenomene sociale haotice, apărute în urma confirmării rapide a prezenței sale, sau neînțelegerea faptului că mesajele sale, transmise prin unde electromagnetice, ar putea fi confiscate de guverne și ținute strict secrete în interesul securității naționale. Ea posedă aspectul real că rețeta comunicațiilor cu Pământul se află sub control extraterestru.

Note

1. Sagan, C. (ed.), 1973. *In Communication with Extraterrestrial Intelligence* (CETI), MIT Press.
2. Oliver, B.M., *Icarus*, 125, pp. 360-7
3. Freeman, J. & Lampton, M., 1975, *Icarus*, 25, pp. 368-9.
4. Field, G.B., Verscher, J.L. & Ponnamperuna, C., 1978, *Cosmic Evolution: an Introduction to Astronomy*, Houghton Mifflin, Boston.
5. Drake, F.D., 1961, US National Academy of Sciences Conference on „Extraterrestrial Intelligent Life“, November, Green Bank, West Virginia.

6. Jones, E.M. *Icarus*, 28, pp. 421-2.
7. Jones, E.M., 1981, *Icarus*, 46, pp. 328, 36.
8. Walters, C., Hoover, R.A. & Kofra, R.K., 1980, *Icarus*, 41, pp. 193-7.
9. Zuckerman, B., 1985, *Quarterly Journal of the Royal Astronomical, Society*, 26, pp. 56-9.
10. Hart. M.H., 1982, în *Extraterrestrials, Where Are They?*, pp. 154-65, Pergamon Press, New York.
11. Hoyle, F., 1982. *Ann. rev. Astr. Astrophys*, 20, pp. 1-35.
12. Blum, H.F., 1965, *Nature*, 206, pp. 131-2.
13. Neugebauer, G., Beichman, C.A., Soifer, B.T. *et. al.*, 1984 *Science*, 224, pp. 14-21.
14. Ball, J.A., 1973, *Icarus*, 19, pp. 37-9.
15. Newman, W.I. & Sagan, C., 1981, *Icarus*, 46, pp. 293-327.
16. Sagan, C. & Neuman, W.I. 1983, *Q. Jl. R. Astr. Soc.* 24, pp. 113-21.
17. Harrison, E.R. 1981, *Cosmology*, Cambridge University Press, New York.
18. Papagiannis, M.D., 1984, Q.Jl. R. Astr. Soc., 25, pp. 309-18.
19. Bracewell, R.N., 1975, *The Galactic Club: Intelligent Life in Outer space*, C., 1973, *Icarus*, 19, pp. 350-2.
20. Sagan C., 1973, *Icarus*, 19, pp. 350-2.
21. Thomsen, D.E. 1984, *Science News*, 126, p. 292.
22. Davies, P., 1984, *Superforce: the Search for a Grand Unified Theory of Nature*, Simon & Schuster, New York.
23. Green, M.B. 1985, *Nature, 314, pp. 409-14.*
24. Freedman, D.Z. & van Nieuwenhuizen, P., 1985, *Scientific American*, 252, pp. 74-81.
25. Shklovskii, I.S. & Sagan, C., 1966. *Intelligent Life in the Universe*, Holden-Day, San Francisco.

11
EVOLUȚII IMPORTANTE ÎN FOSTA UNIUNE SOVIETICĂ

Nikolai Lebedev

Fiu al unui pilot militar, Nikolai Lebedev s-a născut în Valdai, Rusia, în 1950. A studiat ingineria aeronautică și astronautică în cadrul Institutului de inginerie mecanică din Leningrad (acum St. Petersburg), din 1968 în 1975. În prezent se specializează în ingineria irigațiilor și locuiește împreună cu soția și fiul său în St. Petersburg, unde l-am întâlnit pentru prima dată în 1989. Nikolai activează și ca ziarist la *St. Petersburg Evening*.

Marile schimbări intervenite în viața politică și economică din fosta Uniune Sovietică au avut, în ultimii ani, unele urmări forte triste și acestea au condus la dificultăți considerabile pentru cercetarea OZN, la ambele niveluri de stat și privat. De exemplu, datorită condițiilor financiare disperate, plata convorbirilor telefonice și a comunicărilor prin fax a devenit prohibitivă, chiar și expedierea scrisorilor colegilor de cercetare – în special celor de peste hotare. Cu toate acestea, după opinia mea, este esențial să comunicăm cu exactitate faptele care dovedesc că nu suntem singuri în univers; fapte care pot salva ceea ce oamenii au mai important – sufletele lor.

EXTRATEREȘTRII OBSERVĂ DIN OZN-URI COSMONAUȚII NOȘTRI

Este bine cunoscut faptul că navele spațiale rusești, care se întorc pe Pământ, aterizează de regulă în Kazahstan. După zvonurile care se vehiculează, fiecare aterizare a navelor *Soiuz* a fost urmărită de nave extraterestre. De exemplu, în octombrie 1991, ziarul „Trud" a scris că în noaptea de 9 octombrie 1991, ziua anterioară aterizării planificate a navei spațiale Soiuz TM-13, deasupra turnului de control din Arkalik a apărut un obiect în formă de disc. Obiectul arunca dâre de lumină de-a lungul cerului, zburând de la nord la sud, în direcția locului aterizării calculat anterior. Ni se pare important să arătăm că articolul din „Trud" menționa: „... *Ca și mai înainte,* sosirea OZN-ului a fost observată de mulți martori din Arkalik și a fost înregistrată la departamentul local al afacerilor interne"[1] (accentuarea ne aparține).

Ora exactă a aterizării navei Soiuz TM-13 a fost 6.00 a.m. a zilei de 10 octombrie. Ar fi interesant să fie întrebați membrii echipajului (A. Arcebarski, T. Aubarikov și F. Fibck) dacă au văzut ceva. Dar poate că interesul OZN-ului era să observe dispozitivul Ministerului Apărării din zonă. Desigur că pentru a pune astfel de întrebări e nevoie de aprobarea prealabilă a Statului major general al apărării aeriene.

Toate etapele aterizării navelor noastre cosmice sunt urmărite strict de către stațiile radar ale așa-numitelor „trupe cosmice", care dispun de echipamente radar foarte sofisticate. Trebuie să mai arăt că în orașul Arkalik se află amplasată baza permanentă a grupului de alarmă și salvare, a cărei principală sarcină este aceea de a recupera navele noastre spațiale și cosmonauții. Din acest grup fac parte numeroși oameni foarte bine antrenați care dispun

de cincizeci de elicoptere, șase avioane și cinci vehicule de teren. Sigur că această echipă era pregătită pe deplin pentru aterizarea navei Soiuz TM-13. Din păcate, relatarea despre apariția OZN-ului a apărut într-un singur ziar central, fără nici o referire la grup și numai la nouă zile după eveniment.

În acest caz, cu ocazia lansării unei nave cosmice la Plesețk în ziua de 2 octombrie 1991 ora 18.00, investigatorii noștri OZN din regiunea Arhanghelsk (la circa 130 mile de Plesețk), care observau etapele lansării cu aparate optice puternice, au remarcat, spre marea lor uimire, că imediat după separarea primei trepte de rezervorul rachetei a apărut un OZN în urma sa, părând să-l urmărească. Nu a fost singura apariție de OZN-uri de atunci.

M. Alekseev, de la gara Puska, din apropierea orașului Arhanghelk, a scris ziarului „Steaua Roșie“, publicat de ministerul apărării, întrebând ce fel de fenomen a fost acela pe care el l-a observat în seara de 2 octombrie 1991. I-a răspuns locotenent-colonelul M. Arhipov, șeful de presă al trupelor cosmice, care i-a confirmat că locuitorii regiunii Arhanghelsk au observat un „fenomen atmosferic“, legând aceasta de lansarea unei rachete de cercetare. „Mai precis, în legătură cu treapta calcinată a rezervorului în norii groși de ploaie“. Arhipov a negat că vreunul din fenomenele observate ar putea fi asociat cu activități ale unor extratereștri în spațiu.[2]

Astfel de comentarii nu mă surprind, din partea unui purtător de cuvânt al trupelor cosmice.

Târziu, în noaptea de 3 august 1990 și spre dimineața următoare, în zona de nord a Leningradului (azi St. Petersburg), a fost semnalat un eveniment OZN major. Fusesem informat că în imediata apropiere a rampei de lansare de la Plesețk, avuseseră loc mai multe apariții de OZN-uri. În calitate de ziarist la „Vecernâi Leningrad“ am

trimis o scrisoare oficială către biroul de presă al Trupelor cosmice, cerând relații despre activitatea din seara aceea, la locul lansării. Răspunsul oficial a fost redactat de A.I. Radionov, din unitatea militară 57225. Mi-a dat informații complete, care mi-au permis să resping încercarea unor „experți“ de a explica cele văzute ca fiind provocate exclusiv de operația de lansare a navei cosmice.

De pildă, lansarea rachetei a avut loc între orele 23.45 și 23.55, în timp ce OZN-urile au fost semnalate între orele 21.30 și 3.00 din dimineața următoare. Despre acestea din urmă, Radionov mi-a spus că „nu are nici o informație despre fenomene sau obiecte anormale“.

De aici se vede că nu s-a schimbat nimic în politica agenției noastre spațiale, în privința subiectului care ne interesează. E o situație ironică, dacă ne gândim că, la începutul anului 1992, s-a anunțat la posturile de radio și televiziune că un departament al fostului KGB (actualmente Ministerul securității Rusiei și Serviciul secret extern – n.ed.) a semnat un contract cu doi producători de filme de la Hollywood, acordându-le dreptul de realizare a unor filme documentare în baza unor dosare OZN până acum ținute secrete, aparținând KGB-ului![3].

Nu pot înțelege de ce KGB-ul nu a pus la dispoziție această informație mai întâi mijloacelor de comunicare în masă din Rusia. (Motivul real, după părerea mea, este că autoritățile rusești – inclusiv Serviciul secret extern și Ministerul securității – au o nevoie atât de disperată de valută forte încât sunt dispuse să-și vândă marfa celui care oferă cel mai mult – n.ed.).

O RĂPIRE REPETATĂ?

Am convingerea ca extratereștrii nu numai că ne observă, dar și „lucrează“ asupra noastră, foarte activ și atent. În revista UFO Report 1992 am relatat cum conducătorul de autobuz Alexandr Pavlovici Dolotov, de 42 de ani a fost răpit de cosmonauții extratereștri, la 17 iunie 1990, în Leningrad. În timpul interviului pe care i l-am luat, m-am convins de sinceritatea lui totală. Ulterior, i-am sugerat că, probabil, întâlnirea sa nocturnă nu e ultima și că s-ar mai putea repeta. „Dacă va fi posibil – i-am spus – te rog să încerci să nu le opui rezistență fizică, dar încearcă să-ți menții independența psihică și personalitatea de ființă umană.“

Evident, nu m-a luat în serios. Cu toate acestea, întâlnindu-mă mai târziu cu soția lui Alexandr, dr. Rita Dolotov, am rugat-o să mă țină la curent cu alte eventuale incidente. Către sfârșitul lunii aprilie 1991, m-a sunat la telefon Rita. „Iar i s-a întâmplat ceva“, începu ea și mă întrebă dacă nu aș putea veni să vorbesc cu ei. În cele ce urmează încerc să reconstitui evenimentele petrecute, în baza celor povestite de Alexandr și de Rita.

În seara zilei de 29 martie 1991 vremea era rea, cu zăpadă și ploaie. Alexandr avea zi liberă, dar soția și fiul său erau la lucru. Rita era în serviciu de gardă la gara Baltiiski până în dimineața următoare. Alexandr ședea în bucătărie cu un prieten, la un ceai. Se înțelesese cu fiul său să se întâlnească la locul său de muncă, la ora 19.50. Alexandr e, din întâmplare, un om foarte punctual. La un moment dat, îi spune prietenului că are întâlnire cu fiul său, îl conduce la ușă și îl salută. Era ora 19.35. „Prima ciudățenie – îmi povestește Alexandr – e că nu am plecat și eu o dată cu prietenul, care mergea în aceeași direcție în care era și locul de întâlnire cu fiul meu, și douăzeci de minute erau suficiente ca să ajung acolo. În loc de asta, închisei

Figura 1
Harta regiunii St. Petersburg,
cu amplasamentul diverselor incidente

ușa, am stins televizorul și m-am așezat pe scaun. N-am înțeles de ce!“

Deodată am auzit o voce cu timbru metalic, care-mi spunea: „Vino cu noi!“ Nu-și amintește dacă a auzit în realitate, fizic, sau numai în minte, dar știe că vocea era însoțită de un sentiment acut al unei prezențe și că ceva sau cineva se afla chiar pe coridor. „Nu merg“, răspunde el imediat. Își amintește că s-a ridicat, a ieșit din cameră și s-a dus pe coridor. Ultima amintire e că acolo erau cel puțin două siluete înalte, cu fețe omenești, în costume negre. După aceea, nu-și mai amintește nimic.

Când și-a recăpătat cunoștința, Alexandr se afla în ceva ce părea să fie un tren în mișcare. La început, n-a putut să-și ridice capul de pe genunchi. Se gândi că poate stă de vorbă cu cineva așezat în spatele lui, în vagon. „De ce merg cu trenul? Nu am bilet“, își spuse lui însuși, căutându-se în buzunare. Altă descoperire șocantă era că avea șireturile desfăcute. Nu și-ar fi permis una ca asta, el fiind o persoană foarte ordonată. La difuzor se anunța stația următoare: Vlianca, nu departe de gara Baltiiski (vezi fig. 11.1).

În vagon nu erau decât câțiva pasageri (dar nici unul în spatele lui) și Alexandr se dădu jos din tren. Se făcuse ora 23.05. După câteva minute se afla în biroul soției sale. Rita mi-a spus că, la prima vedere, soțul ei nu arăta cu nimic neobișnuit, părea poate puțin tulburat și se plângea de o durere de cap violentă. Observă că are pantofii curați și uscați, lucru curios față de zăpada, ploaia și noroiul de afară. Își puse întrebarea dacă ușa apartamentului a rămas deschisă și telefonă unui vecin rugându-l să verifice. Ușa era închisă, dar fără să fie încuiată. În mod normal, soțul ei n-ar fi părăsit apartamentul fără să-l încuie. M-a interesat să aflu cum explica Alexandr cele petrecute, dar explicațiile lui nu erau convingătoare. Pentru mine era clar că: (1) Alexandr fusese sub o influență mintală puternică, încă

din timpul întâlnirii cu prietenul său; (2) A fost luat din apartamentul său de doi sau trei oameni de talie înaltă, dar care nu au uzat de forță; (3) Ca să ajungă de la stația sa, Oranienbaum, până la stația Baltiiski, i-ar fi trebuit nu mai mult de patruzeci, poate patruzeci și cinci de minute, ceea ce înseamnă că și-a petrecut undeva cel puțin două ore; (4) Oricum ar fi ajuns în tren, nu a mers pe jos.

OZN-URI DEASUPRA CERNOBÂLULUI

Catastrofa nucleară de la Cernobâl, din Ucraina, din ziua de 26 aprilie 1986, va rămâne în memoria noastră ca unul din cele mai mari dezastre ale secolului. După mai mult de cinci ani, în noiembrie 1991, în ziarul „Izvestia" apărea un articol extraordinar, cu titlul de neuitat: „Ce fac extratereștrii la centrala atomică Cernobâl?" Articolul descrie un interesant eveniment petrecut în timpul celui de-al doilea incident de la Cernobâl din noaptea de 11 octombrie 1991, mult mai puțin cunoscut și care ar fi putut avea urmări catastrofale.

La ora 19.45, fusese deconectat generatorul numărul 4, pentru remedierea unui defect la sistemul de ungere, unde fusese descoperită o scurgere de fluid. Oprirea se realizase prin punerea comutatorului de comandă pentru înaltă tensiune pe poziția „deconectat". Sistemul de răcire fusese și el scos din funcțiune. Rotorul generatorului, cuplat cu rotorul turbinei, se afla în repaus. În această situație, întrerupătorul de înaltă tensiune poate fi cuplat numai prin comandă manuală. Sistemul de răcire al generatorului nuclear folosește hidrogenul drept agent de răcire – o metodă eficientă de transfer al căldurii, dar hidrogenul este un gaz ușor inflamabil și explozibil.

Deodată, la ora 20.09 gazul din generator a început să se încălzească exagerat, iar, ca rezultat al acestui fenomen, s-a aprins, provocând o explozie. Imediat, au intrat în acțiune pompierii, dar focul a putut fi stins numai la orele 2.00 în ziua de 2 octombrie. Generatorul numărul 4 a fost distrus; generatoarele numărul 1 și 3 au fost inundate cu apă de către pompieri, ieșind și ele din funcțiune. Acoperișul clădirii (50 metri înălțime) a fost și el distrus de explozie și incendiu. Centrala era practic „moartă“, dar nu se produsese nici o daună la reactorul nuclear, situat imediat dincolo de zidul acestei clădiri. La scurt timp după incident, experții au stabilit că accidentul s-a petrecut datorită cuplării întrerupătorului de înaltă tensiune; situație care nu s-ar fi putut produce de la sine. Articolul din „Izvestia“ relatează despre câțiva martori, care au văzut o lumină orbitoare deasupra clădirii, cu câteva minute înaintea exploziei.

În prezent, în urma unei hotărâri executive a guvernului Ucrainei, centrala electrică nucleară de la Cernobâl este scoasă din funcțiune. Experții sunt de părere că acest lucru ar fi trebuit să se petreacă după accidentul din 1986. (Dar, în anul 1992, a fost reactivat reactorul numărul 3, după ce oficialitățile au insistat că energia produsă aici era esențială pentru iarna ce se apropia, chiar dacă era considerat nesigur de către Agenția energiei atomice – n.ed.). Este posibil ca extratereștrii să se fi amestecat, într-un mod oarecare, în 1991, pentru a evita un accident și mai mare?

La 12 octombrie 1991, ziaristul Vladimir Savaran, de la ziarul „Ecoul Cernobâlului“, a vizitat centrala și a realizat câteva fotografii ale clădirii care adăpostea generatorul distrus. La developarea filmului a observat, cu uimire, că deasupra centralei plutea un fel de obiect necunoscut (fotografia e prezentată în continuare). În cele ce urmează reproducem o parte dintr-un articol referitor la

această fotografie, apărut în ziarul „Izvestia", autor N. Burbiga:

> Vladimir Savaran spune: „...Am ajuns la centrala atomică în dimineața următoare și nu am văzut nimic similar (se referea la globul de foc, semnalat deasupra clădirii în ziua precedentă). Deasupra centralei nu se vedeau avioane, elicoptere și nici alte obiecte în zbor, dar când am developat filmul am văzut în cadru un fel de obiect necunoscut plutind deasupra centralei, având un aspect greu de descifrat. Acum cred că aș putea da o anumită explicație: din motive necunoscute, obiectul acela era invizibil oamenilor, dar imaginea lui era fixată pe peliculă."
>
> Cum a ajuns să acționeze obiectul asupra aparatului de fotografiat?
>
> Imaginea fotografică a fost supusă unei analize minuțioase de către experții criminologi de la departamentul afacerilor interne din Kiev, constatându-se că nu au existat defecte pe film sau greșeli de prelucrare. Mai mult decât atât, nu se vedeau nici semne de trucaj fotografic. Atunci ce era de fapt? Dacă erau extratereștri, ce căutau în zona centralei atomice? Poate voiau să ne avertizeze despre posibile întâmplări nefericite sau pur și simplu ne observau de la distanță? Sau poate chiar ei să fi provocat accidentul? Un lucru știu sigur: accidentul s-a produs în urma decuplării întrerupătorului de înaltă tensiune. Dar se putea pune singur pe poziția „cuplat"? Specialiștii în materie consideră improbabilă această situație...[5]

Faptul că obiectul nu a fost văzut nu mă miră; după opinia mea, extratereștrii au capacitatea de a deveni oricând invizibili, dacă ei doresc acest lucru. Trebuie să mai adaug că, după unele zvonuri larg răspândite, cu puțin înaintea și în timpul dezastrului de la Cernobâl, din 1986, deasupra clădirii reactorului nr. 4 a fost observat un OZN.

Accidentul următor sugerează și el că prezența OZN-urilor deasupra centralelor nucleare nu este întâmplătoare.

O ÎNTÂLNIRE CU EXTRATEREȘTRII LA AEROPORTUL VORONEJ

La sfârșitul lunii septembrie 1989, în zona orașului Voronej, au fost semnalate mai multe aterizări spectaculoase de OZN-uri, care au produs senzație în toată lumea[6]. Cu o săptămână mai înainte, mecanicul de aviație Igor Iadighin de douăzeci și nouă de ani se ducea la serviciu, spre baza aviatică situată pe terenul aeroportului Voronej. Intra în tură la ora 20.00 și, ca să reducă din distanță, a apucat-o pe o scurtătură, care trecea printr-o râpă, ultimul obstacol în drumul spre aeroport. Ajunsese la fundul râpei și începuse urcușul pe partea cealaltă, când, privind spre stânga, vede la o oarecare distanță lucind o lumină verde de nuanța smaraldului. S-a gândit că o fi un buștean putred, care strălucea în lumina amurgului și s-a hotărât să se apropie ca să-și dea seama mai bine ce este. Apropiindu-se vede că lumina provenea de la un obiect sferic cu diametrul de vreo 70 centimetri. Sfera plutea nemișcată, puțin deasupra pământului.

S-a uitat la ceas. Era ora 19.40. Iadighin continuă să se apropie de obiect și, când ajunse la vreo 6 metri de el, aude un zgomot de ramuri strivite, drept în fața sa. Fără să se sperie, se uită în direcția aceea și vede un om foarte înalt, bine proporționat, îmbrăcat într-un costum argintiu închis. Avea vreo doi metri și jumătate.

Primul gând al lui Iadighin a fost să-i spună acelui om să se uite și el la sferă, dar, în acel moment, constată că străinul avea capul acoperit cu un fel de cască până la

umeri. Casca avea un vizor dreptunghiular și fața omului nu se vedea, căci casca părea să conțină un fel de lichid.

Înaintea întâlnirii, Iadighin era foarte relaxat, cu mintea la treburile lui domestice, obișnuite. Acum, ca și cum asta i s-ar fi sugerat din afară, gândul i s-a îndreptat deodată spre centralele nucleare. În același timp, pe vizorul căștii omului din fața lui apăruse o licărire slabă. Ceva îl făcu pe Iadighin să se întoarcă spre sferă.

Spre surprinderea lui, pe sferă apăruse un ecran unde se vedea o imagine superbă, în direct, a centralei atomice Cernobâl, pe care el o cunoștea mai dinainte. Imaginea era într-o singură culoare și părea luată dintr-o poziție neobișnuită, de deasupra ventilației blocului patru, care adăpostea generatorul cu același număr. Iadighin văzu o explozie, apoi oameni apărând din mai multe mașini, un elicopter evoluând în apropiere. Nu se auzea nici un sunet, însă expresia acelor fețe cuprinse de panică spunea totul.

Imaginea de pe ecran se schimbă. Acum se vedea centrala nucleară de la Novovoronej, la circa 30 de mile de orașul Voronej, unde Iadighin fusese de mai multe ori. Și de această dată, poziția de „filmare" era de deasupra centralei. La sol se vedeau oameni vorbind între ei, dar deodată se produse o explozie silențioasă, însoțită de fum. A început o mare agitație în jur, urmată de o scenă de evacuare a populației din partea de sud-vest a orașului Voronej, spre aeroport.

Când imaginile au dispărut, gândul lui Iadighin se îndreptă spre centrala nuclearo-termică Voronej, aflată, în acel timp, de-abia în stadiul construcției. Se uită la figura străinului cel înalt. Din nou observă acea slabă licărire, iar pe sferă apărură imaginile centralei complet terminate, se văzu, și de data aceasta, o explozie cu foc și fum negru. Pe fețele oamenilor se citea oroarea. Igor nu avu decât un singur gând: „Când?" Imaginea de pe ecran se schimbă din

nou, revenind la dezastrul de la Novovoronej, urmată de cinci puncte luminoase. Nu era sigur de semnificația lor. Să fi indicat numărul anilor? Va fi un dezastru în 1994?

Imediat după experiența aceasta extraordinară, Igor și-a pierdut cunoștința. Când și-a revenit, nu mai era nimeni în jur, iar sfera dispăruse. Era ora 20.05. Îl durea capul, dar în rest se simțea normal. S-a dus la aeroport, unde, mai târziu, a primit o mustrare scrisă de la șef pentru întârzierea de o jumătate de oră. La o lună după incident, Iadighin făcu o descoperire interesantă. Dacă își apropia mâna la 40-50 de centimetri de ecranul televizorului, imaginea se strica. Părerea mea e că mâna lui se comporta ca o sursă de semnale radio. Două luni mai târziu, Iadighin a fost incapabil să scrie o scrisoare în care să descrie întâmplările trăite. Mi-a povestit că, ori de câte ori încerca să ia un toc și o hârtie, îl apucau niște spasme în gât, în capul pieptului, îi amorțeau degetele și se pomenea cu o durere mare de cap. Poate că extratereștrii l-au informat despre dezastrele viitoare, dar nu doreau să scrie imediat despre ele.

PREOCUPĂRI ALE KGB

În cele din urmă, Iadighin a scris o scrisoare la studioul de televiziune din Voronej, care a fost remisă unui număr de cercetători OZN locali, iar aceștia, la rândul lor, au scris departamentului local KGB. Ca rezultat, Igor a fost invitat la biroul KGB. Oficialii au fost foarte atenți la istorisirea lui, fără să-și exprime propriile păreri.

La sfârșitul convorbirii, l-au informat că s-au mai primit informații similare de la alte două persoane. KGB-ul a luat în serios avertismentele extratereștrilor, pentru că îi preocupa nu numai posibilitatea unui dezastru provocat de greșeli de proiectare, dar și eventuale acte de sabotaj.

I-au spus lui Iadighin că intenționează să-i trimită o scrisoare președintelui Gorbaciov, prezentându-i cererea de încetare a construcției centralei nucleare termice Voronej și de scoatere din funcțiune a centralei Novovoronej. Interesant este faptul că construcția centralei Voronej a fost oprită de către oficialități, iar pentru centrala Novovoronej s-au luat măsuri excepționale de creștere a gradului de siguranță în funcționare. Măsuri similare s-au luat și pentru centrala atomo-electrică Leningrad.

Conform celor relatate de ofițerii KGB, în aceeași zi a întâlnirii lui Iadighin cu extratereștrii, stația radar a aeroportului Voronej a detectat un zbor OZN în zonă. Controlorii traficului aerian au identificat pe ecrane trei ținte necunoscute, zburând la foarte mică altitudine deasupra zonei aeroportului, cu viteze de 800-900 kilometri pe oră. (După părerea mea, sfera întâlnită de Iadighin nu a fost chiar o navă spațială, ci un dispozitiv cu altă destinație.)

OZN-URI DEASUPRA CENTRALEI NUCLEARE LENINGRAD

În luna iulie 1991, am auzit de la un prieten, unul din cele patru ziare a publicat o informație despre o apariție OZN deasupra centralei electrice nucleare Sosnovâi Bor, din Leningrad. Apariția ar fi avut loc la 2 martie 1991. Puțin cam sceptic, întrucât incidentul nu fusese menționat în nici unul din ziarele oficiale, m-am hotărât să telefonez direct aeroportului Pulkovo, din Leningrad, în calitatea mea de corespondent al ziarului „Vecernâi Leningrad“ (azi Vecernâi Petersburg).

A.P. Egorov, șeful cotrolului traficului aerian, mi-a explicat că nu era suficient informat, dar că în cazurile de apariție pe radar a unor ținte neidentificate acestea trebuie

înregistrate oficial. Am luat legătura cu șeful inspectorilor de zbor, V.P. Bazikin, care a negat că ar ști ceva despre un astfel de incident, la fel un adjunct de-al său.

Dar în ziua următoare mi-a telefonat Egorov, confirmând că, efectiv, în ziua aceea s-a văzut ceva neobișnuit pe ecranele radar. Mi-a dat numerele de telefon ale celor implicați în ziua aceea în urmărirea zborurilor. Șeful secției de urmărire radar mi-a sugerat să iau legătura direct cu cei care lucraseră în ziua respectivă la complexul radar. Mi-a spus că, eventual, voi primi un raport detaliat și exhaustiv asupra apariției OZN de la Serghei Kotocinikov.

Înainte de toate, aș vrea să precizez că Kotocinikov este un inginer cu o înaltă calificare și o gândire foarte rațională, care cunoaște în amănunțime complexul radar la care lucrează. El a remarcat că superiorii săi vor să doarmă liniștiți și, prin urmare, n-au nici un interes să demareze anchete oficiale relative la aparițiile OZN, înregistrate la aeroportul Pulkovo. Mi-a făcut o prezentare de fond a complexului radar, de o construcție relativ nouă. Complexul a fost proiectat de Institutul de radio din Leningrad și încorporează ultima tehnologie computerizată, având o rază de acțiune de până la 200 kilometri distanță și nu mai puțin de 22 kilometri înălțime. Numele codificat al complexului este „Scala“ (stâncă). Toate informațiile de pe ecranele radar sunt înregistrate pe bandă video și păstrate timp de cinci zile, după care benzile se refolosesc. Fiecare obiect aerian detectat de radar apare pe ecran ca un punct luminos sau ca un vârf de ecou (pip). Cu excepția țintelor foarte mari, dimensiunile acestor semnale-ecou nu depind de dimensiunile obiectului. De exemplu, dacă obiectul este un avion de linie, avionul transmite niște semnale speciale, iar pe ecran apare o cruce lângă punctul luminos. După o verificare din partea controlorilor traficului aerian, sub forma unui semnal radio cu un cod special, informația pri-

vind avionul de linie trebuie să apară pe ecran sub forma unui număr de înregistrare (numărul zborului). Informațiile auxiliare, cum sunt azimutul (unghiul pe orizontală sau direcția relevmentului busolei), distanța și viteza, sunt determinate automat de către echipamentul complex radar.

Kotocinikov mi-a spus că ziua de 2 martie 1991 era o zi de lucru obișnuită. La orele 19.27, pe ecranul radar a apărut o țintă. Inițial, controlorii de trafic nu i-au dat mare atenție (probabil că nu aveau o situație de trafic conflictual, n.ed.), dar la ora 20.27 au transmis un „codificator orb“ și au costatat imediat că azimutul, distanța și chiar vectorul (calitatea fizică ce necesită precizarea unei direcții pentru a fi complet definită, n.ed.) vitezei se schimbau permanent, fapt absolut neobișnuit. Valorile medii erau: distanța 63 km; azimutul 273 grade. Singura concluzie ce putea fi trasă era că ținta neidentificată făcea niște mișcări foarte rapide și haotice, pe o anumită arie – iar această arie era tocmai zona centralei nucleare de la Sosnovâi Bor.

Semnificativ este și faptul că, în același timp, turnul de control de la Pulkovo observa vizual un obiect de dimensiuni mari, ca o stea. La ora 20.32 obiectul a început să se miște cu o viteză fenomenală. La început avea un azimut de 273 grade, distanța era de 88 kilometri, iar viteza de 3154 km/h. La ora 20.33, ecoul de pe ecranul radar a dispărut cu desăvârșire. (Poate obiectul s-a îndepărtat, dar tot atât de posibil e să se fi făcut el însuși indetectabil față de radar.)

După câteva minute, obiectul reapare deasupra centralei Sosnovâi Bor, iar un minut mai târziu începe să se deplaseze în direcția nord-est cu viteza de 3000 km/h.

În timpul unei întâlniri cu căpitanul A.P. Alexeev, din unitatea militară 62728, la exact un an după incident, aflu că această unitate a primit un raport oficial referitor la o apariție OZN deasupra centralei Sosnovâi Bor, în ziua

de 2 martie 1991. Potrivit raportului, nu se putea identifica cu precizie forma obiectului, din cauza strălucirii sale puternice. După cum îmi amintesc, altitudinea obiectului nu depășea 1,5 kilometri.

La întâlnirea cu Serghei Kotocinikov, am aflat că șeful districtului militar al comandamentului apărării aeriene a Leningradului, precum și KGB-ul din Leningrad și chiar proiectanții complexului radar „Scala" au fost informați, cu toții, despre incident. Este interesant de notat că proiectanții au exclus orice încercare de a prezenta observațiile asupra țintei drept urmări ale funcționării defectuoase a calculatorului și a sistemelor radio.

În ziua de 17 martie 1991, același OZN sau un altul a apărut deasupra altei zone de importanță deosebită din Leningrad, când, între orele 16.00 și 16.20, pe ecranele radar a apărut o țintă neidentificată. În acest timp, deasupra reactorului atomic de cercetare din suburbia Gatcina (vezi fig. 11.1) a apărut un obiect staționar. E semnificativ faptul că, în anul 1991, în acest loc s-a petrecut un incident ce putea deveni foarte periculos. Kotocinikov mi-a spus că OZN-ul s-a îndepărtat cu viteza de 2243 km/h. El mi-a promis că mă va ține la curent cu orice alte apariții ulterioare, detectate de radarul din Pulkovo.

Dr. Rita Dolotova (vezi mai sus) mi-a povestit că în ziua de 18 septembrie 1991, la ora 6.00, întorcându-se de la îndatoririle sale din zona Sosnovâi Bor și așteptând primul tren de la stația Kalise spre St. Petersburg, a văzut deodată un obiect semănând cu o stea strălucitoare pe cer. Avea formă triunghiulară și aproape că nu se mișca de pe loc. I-am telefonat lui Serghei Kotocinikov, dar el mi-a zis că pe radar nu s-a văzut nimic interesant. Însă după trei săptămâni a fost depistată o țintă necunoscută.

La 10 octombrie 1991, Kotocinikov m-a informat cum complexul radar „Scala" a detectat prezența unei țin-

te neidentificate deasupra capului Ustinski (vezi fig. 11.1), nu departe de centrala nucleară Sosnovâi Bor. Câteva clipe, ținta a stat complet nemișcată, dar mai apoi a început să execute acele mișcări haotice, despre care am mai vorbit.

Uneori dispărea complet. Controlorii de trafic și inginerii au ținut acea țintă sub observație vizuală timp de aproape douăzeci de minute. Ulterior au obținut aprobarea să folosească puternicul calculator care controlează traficul aerian în zona St. Petersburg. S-a descoperit că distanța până la țintă varia între 65 și 73 kilometri. La ora 16.22 ținta era complet nemișcată, la distanța de 72 kilometri, dar brusc s-a pus în mișcare în direcția est-sud-est, cu viteza de 1852 km/h, direct, fără accelerație. Nu exista nici o aeronavă sau navă cosmică terestră capabilă să execute astfel de manevre. După câteva minute, ținta dispărea total de pe ecranul radar, dar a reapărut în apropierea centralei Sosnovâi Bor, la ora 16.30, făcând aceleași mișcări haotice. La ora 17.45, ecoul de pe ecranul radar dispărea din nou fie că obiectul se mișca, pur și simplu, prea repede pentru a putea fi detectat de radar, fie că era capabil să se facă nevăzut în fața radarului.

Trebuie să ne întrebăm dacă vizionările de mai sus sunt rodul întâmplării. Centrala nucleară Sosnovâi Bor este de același tip cu cea de la Cernobâl. În ziua de 23 martie 1992, la orele 2.37 la reactorul numărul trei s-a produs o scurgere și ca urmare a crescut presiunea în suporții de plumb ai reactorului, cu degajare de iod și gaze inerte în atmosferă. S-a trecut imediat la dezactivarea reactorului.

Din fericire, în zona St. Petersburg nu s-a produs o creștere a radioactivității, dar, oricum, a fost un incident foarte serios.

MISTERIOASA EXPLOZIE DE LA SASOVO

Orășelul Sasovo e situat la circa 30 de kilometri est-sud-est de Moscova. În ziua de 12 aprilie 1991, la ora 1.34, la o jumătate de milă distanță spre sud-vest de periferia orașului, s-a auzit o explozie enormă. Multe clădiri au fost zgâlțâite serios de suflul exploziei, geamurile s-au spart și ferestrele s-au zdruncinat pe o rază de peste 30 kilometri, până la Ciuikovo. La locul exploziei a apărut un crater mare, cu diametrul de 28 metri și adâncimea de 3-4 metri. În mijlocul craterului, se afla o suprafață de pământ mai ridicată, cu diametrul de 3,5 metri.

Bulgări uriași de pământ erau răspândiți în jurul craterului până la distanța de 200 metri. Forța exploziei fusese atât de mare încât unii dintre bolovani fuseseră azvârliți în aer, atât de sus încât la cădere se înfipseseră adânc în pământ. Experții spun că asemenea efecte puteau fi obținute numai cu 25 tone de explozibil.

Unda de șoc s-a propagat în mod foarte ciudat. De exemplu, stâlpii liniei de înaltă tensiune, care trecea pe la 100 metri distanță, au rămas nevătămați. Experți militari, ca, de pildă, colonelul Prodan și căpitanul Matveiev (ambii geniști calificați) au declarat categoric că, după părerea lor, explozia de la Sasovo nu a fost una obișnuită. Motivarea lor era următoarea: nu s-au găsit nici un fel de produși chimici, care sunt întotdeauna prezenți după o explozie obișnuită; movila din mijlocul craterului nu e ceva normal; unda de șoc nu corespunde celei provocate de o explozie comună.

Ziarul „Komsomolskaia Pravda" a publicat o dare de seamă asupra incidentului[7], care s-a limitat la speculații și, în general, a omis să menționeze următoarele fapte: (1) Imediat după explozie s-a auzit un zgomot ca cel al unui avion de vânătoare care se îndepărta de zonă; (2) Un mar-

tor ocular a declarat că s-au auzit *două* explozii, urmate de un fulger de lumină și apoi zgomotul de reactor; (3) Alt martor a afirmat că deasupra liniei de înaltă tensiune, la 100 metri de crater, s-a văzut o văpaie de culoare albăstruie, similară unui arc electric.

„Sovietskaia Rassia", a publicat un articol în care s-a afirmat că explozia a fost provocată de o cantitate mare de îngrășăminte. Desigur, îngrășămintele erau prezente în zonă, dar experții militari au respins această explicație.

Nu am dat o importanță prea mare acestui incident, dar mai târziu, la sfârșitul anului 1991, priveam la un program TV, când atenția mi-a fost atrasă de un interviu cu un ofițer de miliție din Sasovo. Acesta spunea că, cu puțin înaintea exploziei, a observat personal un obiect sferic care răspândea o lumină strălucitoare, în direcția locului exploziei. Speculațiile că în incident a fost implicat un avion de vânătoare au fost respinse oficial, astfel că la explozia misterioasă a participat într-un fel sau altul un OZN.

ECHIPAJUL ZBORULUI DE PASAGERI 2523 SEMNALEAZĂ UN OZN

În ziua de 20 august 1991, la ora 1.35 noaptea, avionul de pasageri 2523 decola de pe aeroportul Voronej, îndreptându-se spre St. Petersburg. Unul dintre pasagerii aflați la bord era Igor Iadighin, mecanicul de aviație a cărui întâlnire cu extratereștrii, lângă aeroportul Voronej, a fost descrisă mai sus.

În jurul orei 2.05, unul din membrii echipajului l-a invitat pe Iaghidin pe puntea de zbor. Când a intrat, Igor a fost zguduit de o imagine extraordinară care se observa pe cer (fig. 11.2).

Avionul zbura la altitudinea de circa 10.000 metri. Dacă priveau spre dreapta, se putea vedea un obiect sferic, de culoarea verde a smaraldului. Sfera era înconjurată de o emisferă de culoare alb-lăptos, prin care se vedeau stelele.

În partea stângă situată sus față de punctul său de observație, se vedea constelația Ursa Mare. De la sfera centrală pleca un flux luminos până la pământ. Membrii echipajului apreciau că diametrul sferei centrale era de 400-800 metri. Sfera staționa la o distanță de peste 50 kilometri. Igor și membrii echipajului au remarcat apoi luminile de navigație ale unui avion care își schimba direcția căutând să evite sfera. După opinia lui Igor avionul părea un grăunte în comparație cu sfera carc părea cât o farfurie. Sfera a fost observată circa 15 minute, după care această ciudată apariție a pierit brusc.

INTERESUL LUI STALIN PENTRU OZN-URI

În anul 1991, în ziarul „Tribuna muncitorului“[7] a apărut un interviu interesant cu V. Burdakov, membru al Academiei de Stiințe a Rusiei. Academicianul relatează că

Figura 2
(Nikolai Lebedev)

unul dintre savanții în știința rachetelor, S.P Korolev, a fost invitat, în luna iulie 1947, la MGB (ministerul securității statului, ulterior KGB). Șeful MGB i-a explicat că invitația fusese făcută chiar de Stalin.

Korolev a fost condus într-un apartament special și i s-au înmânat mai multe documente străine care se ocupau cu probleme OZN (unii cred că era vorba de așa-numitul incident Roswell, din iulie 1947 – n. ed.). Era însoțit de un grup de translatori. Trei zile mai târziu, fu invitat la o întâlnire cu Stalin, care îi ceru părerea. Korolev îi răspunse că OZN-urile nu par să fie arme ale unui inamic potențial, dar că fenomenul e real. După Korolev și alți oameni de știință din primul eșalon – Kurciatov, Topciev și Keldâș – au fost chestionați pe aceeași temă și au ajuns la aceeași concluzie.

Burdakov a comentat că însuși Korolev a văzut un OZN deasupra rampei de lansare de la Baikonur, în 1962 – un obiect în formă de disc, care arunca patru conuri de lumină pe pământ. Trebuie să arăt că, la acea vreme, Korolev era un om practic cu puteri nelimitate în domeniul său.

El a fost cel care a susținut și echipat o expediție de cercetare a incidentului extraordinar petrecut în Tunguska, în Siberia, în ziua de 30 iunie 1908, când a fost observat un obiect foarte strălucitor care s-a prăbușit pe pământ și a explodat provocând un dezastru similar cu cel cauzat de bomba atomică de la Hiroșima, în anul 1945.

Korolev susține ideea după care explozia a fost provocată de un vehicul extraterestru.

În articolul citat, Burdakov afirmă că OZN-urile nu sunt exclusiv fenomene atmosferice, putând fi și obiecte materiale, realizate prin mijloace tehnologice. El a adăugat că a văzut un raport pe aceeași temă, întocmit de un grup de academicieni sovietici, de la mijlocul anilor '50, care menționează că a fost analizat un fragment de mate-

rial de formă conică cu vârful rotunjit. Materialul avea o structură cristalină; concluzia a fost că nu era de origine terestră.

APARIȚII DEASUPRA ORAȘELOR CELEABINSK ȘI ST. PETERSBURG

În ziua de 12 aprilie 1992, la ora 14.00, vizionam programul de televiziune intitulat *Veşti*, în St. Petersburg, când s-a anunțat că, potrivit raportului agenției de știri TASS, deasupra orașului Celeabinsk a fost văzut, pe cerul senin, un obiect strălucitor ca o stea.

După un timp, obiectul a început să coboare, putându-i-se astfel distinge forma triunghiulară, cu lumini strălucitoare în fiecare colț, pe când plutea deasupra caselor. După un timp, s-a îndepărtat, dar a revenit după alte cinci minute, ca să dispară apoi definitiv.

Un obiect similar a fost observat de Ana Gromova, direct deasupra orașului St. Petersburg, la ora 3.55 în noaptea de 17 noiembrie 1991.

Obiectul de formă triunghiulară staționa la mare înălțime deasupra caselor. Mărimea sa aparentă era similară cu cea a lunii pline. Privind pe fereastra apartamentului, am văzut un alt obiect identic, aflat la o înălțime mai mare decât primul. Ana Gromova a revenit în pat, după o oră. Martora mi-a scris și mai târziu mi-a telefonat ca să discute cu mine despre cele văzute. Deși puțin în vârstă, găsesc că era complet rațională și credibilă.

INCIDENT TRAGIC ÎN TURKMENISTAN

Turkmenistan este una din republicile fostei Uniuni Sovietice, cu populație de origine turcă. În ziua de 25 mai 1990, la altitudinea de circa 1000 metri, deasupra orașului Mari, se vedea plutind un obiect uriaș, în formă de disc. Era de culoare roșie-portocalie și prezenta ceva ce semăna cu niște hublouri pe circumferință, diametrul său fiind de circa 300 metri. Acest obiect a fost urmărit de personalul militar, de la mai puțin de 3000 metri distanță.

La vremea aceea, spațiul aerian din regiune se afla sub controlul strict al forțelor armate, din cauza războiului din Afganistan. Forțele sovietice de apărare aeriană erau organizate pe regiuni în armate de apărare aeriană, zona din jurul orașului Mari aflându-se sub controlul Armatei a 12-a de apărare aeriană, cu divizia comandată de colonelul Anatoli Kurkci. Aflând de prezența OZN-ului, Kurkci a ordonat să se lanseze în direcția acestuia trei rachete sol-aer, teleghidate. La apropierea rachetelor, OZN-ul a executat o ușoară manevră laterală și a expediat trei fascicule de lumină care au dezintegrat rachetele. Văzând aceasta, colonelul Kurkci a trimis spre OZN două reactoare de interceptie cu dublă comandă. Când acestea au ajuns la distanța de circa 1000 metri de disc, avioanele s-au prăbușit la pământ, piloții fiind omorâți. Colonelul Kurkci a fost destituit imediat din funcția de comandant de divizie și a fost dat în judecată, conform paragrafului 1, punctul 5 din

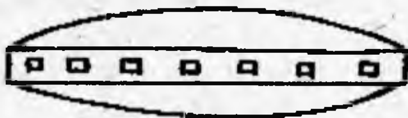

Figura 3
(Nikolai Lebedev)

codul penal, în vigoare în Turkmenistan, fiind anchetat de procurorii militari ai Armatei a 12-a de apărare aeriană.

Cu toate acestea, conform celor relatate de sursa mea de informații, care se interesase la departamentul procurorilor militari, ancheta a fost oprită brusc și toate informațiile referitoare la incident au fost păstrate în secret. Ulterior, am aflat că escadrila din care făceau parte cei patru piloți a fost desființată.

Mi-a fost greu să conving persoana care mi-a furnizat informațiile să dau publicității cele petrecute, dar în cele din urmă a acceptat. Articolul a apărut în ziarul „Vecernâi Petersburg", în noiembrie 1991[8]. În mod surprinzător, redactorul a eliminat unele detalii semnificative referitoare la incident. Am făcut un apel la cei care văzuseră straniul disc, cu rugămintea să-mi scrie la biroul ziarului, indicând și numărul de telefon al serviciului. A urmat o serie de apeluri telefonice interesante, din care două mi s-au părut a fi de o importanță deosebită. Ambele proveneau de la Statul major al apărării aeriene a regiunii Leningrad. Primul telefon a fost cel de la generalul Kremenciuk, care a afirmat că informația conținută în articol e cu totul lipsită de adevăr. Dacă ar fi fost adevărată, spunea el, ar fi trebuit să-i fi fost adusă la cunoștință. Mi-a promis să telefoneze diviziei de apărare aeriană din regiunea Mari și să se intereseze dacă există vreo bază reală în întreaga poveste. Mi-a spus să-i telefonez săptămâna următoare, ceea ce am și făcut.

Generalul Kremenciuk m-a informat că divizia de apărare aeriană nu numai că nu are cunoștință de vreun incident referitor la vreun OZN sau despre prăbușirea vreunui avion, dar că acolo nu a existat nici o persoană de serviciu cu numele de colonelul Kurkci.

Al doilea apel telefonic a sosit de la un locotenent-colonel (al cărui nume îl cunosc – n.ed.) de sub comanda

generalului Kremenciuk, care mi-a promis și el că o să ceară informații, adăugând însă că nu crede că un astfel de eveniment a avut loc în realitate. După câteva zile i-am telefonat eu. Deși nu era în măsură să confirme sau să infirme cele scrise în articolul meu, mi-a spus că colonelul Kurkci există în realitate și că acum comandă divizia de apărare aeriană din Insula Novaia Zemlia. Acest teritoriu nordic include cel de-al doilea poligon de încercare a armelor nucleare din Comunitatea Statelor Independente (după mărime) și, fiind interzis accesului civililor, mi-a fost imposibil să realizez un interviu cu colonelul Kurkci.

Trebuie să mai adaug că, dacă unui militar i se cere să păstreze tăcerea asupra unor chestiuni considerate strict secrete, KGB-ul constrânge militarul respectiv să semneze un document oficial, care avertizează că în cazul nerespectării jurământului de securitate va fi executat fără nici o anchetă judiciară preliminară.

Un ofițer pensionar KGB mi-a spus recent că există (în anul 1991 cel puțin) o unitate KGB instruită special, a cărei sarcină e de a elimina pe aceia care și-au călcat jurământul de securitate.

OBSERVAȚIA ECHIPAJULUI UNUI AVION MILITAR DE TRANSPORT

La 18 aprilie 1992, echipajul unui avion militar de transport, zburând în apropierea orașului Komsomolsk pe Amur, oraș aflat în estul îndepărtat al Rusiei, a observat un obiect zburător neobișnuit. Piloții au ținut sub observație obiectul timp de peste o oră. Colonelul Usolțev, un corespondent militar al ziarului „Steaua roșie“, a scris un articol despre incident, dar fără să dea nici un amănunt despre forma obiectului în cauză. OZN-ul zbura drept în fața

avionului, pe același itinerar, făcând o serie de acrobații, opturi și lupinguri. De la acel obiect veneau fluxuri de lumină colorate în verde deschis până la bleu. Nici radarul de bord, nici cel de la sol nu au detectat ceva neobișnuit.

În Comunitatea Statelor Independente, ca și în republicile independente s-au semnalat și continuă să fie semnalate multe apariții de OZN-uri, dar spațiul nu îmi permite să le menționez pe toate. Voi concluziona prin a reafirma convingerea mea potrivit căreia problema OZN, privită în lumina unor extratereștri care vizitează Pământul, constituie problema cea mai secretă a guvernului nostru. Se știe, cu certitudine, că mulți oameni de știință civili și militari sunt implicați direct în studiul OZN-urilor, dar cea mai mare parte din descoperirile lor sunt ținute secrete. Cred că ar trebui să li se permită să vorbească deschis. Este o crimă să se continue tăinuirea. Ca cetățeni ai Pământului avem datoria să încălcăm aceste reglementări. Am deplina convingere că, dacă noi am acționa deschis și rapid, agențiile guvernamentale nu ar avea posibilitatea să facă rău celor care rup tăcerea.

Grupurile noastre de cercetători sunt dezbinate (ca peste tot – n.ed.). Nu toate grupurile acceptă originea extraterestră a OZN-urilor. Există opinia larg răspândită după care OZN-urile nu sunt decât născociri ale imaginației sau fenomene parapsihologice. Uneori atitudinea unor astfel de grupuri este determinată de unii agenți ai fostului KGB, infiltrați în rândurile lor sau e influențată de oameni politici. Ultimul caz este valabil, în special, în cadrul fostelor republici ale U.R.S.S., azi independente, unde problemele OZN sunt exploatate în scopuri naționaliste.

Eu cred că există o așa-numită „civilizație-mamă“ care a dat naștere vieții pe planeta noastră. Planeta sau planetele de origine ale acestei civilizații nu fac parte din sistemul nostru solar, dar dispun de baze permanente în

interiorul său. În sfârșit, sunt tot atât de convins că suntem vizitați, din diferite motive, de ființe din alte sisteme solare, care folosesc diverse tipuri de nave cosmice.

Note

1. *Trud*, 19 octombrie 1991.
2. *Krasnaia Svezda*, 10 octombrie 1991.
3. Telejurnalul Leningrad, 21 februarie 1992.
4. Lebedev, Nikolai: „The Soviet Scene 199O", *The UFO Report 1992*, ed. Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1991.
5. *Izvestia*, 9 noiembrie 1991.
6. Vezi, de exemplu, Vallée, Jacques: *UFO Chronicles of the Soviet Union*: A Cosmic Samizdat, Ballantine, New York, 1992; Creighton, Gordon: „The UFO Landings at Voronezh", The UFO Report 1991, ed. Timothy Good, Sidgwick & Jackson, London, 1990.
7. Rabociaia Tribuna, 13 august 1991.
8, Vecernâi Petersburg, 17 noiembrie 1991.
9. Krasnaia Svezda, 2 iunie 1991.

12
NOUTĂȚI ASUPRA MUTILĂRII ANIMALEOR

Linda Moulton Howe

Diplomată la Universitatea Stanford, Linda Howe și-a dedicat cariera realizării de filme documentare și documentarelor de televiziune. A fost distinsă cu numeroase premii pe plan local, național și internațional, pentru documentarele sale de știință, medicină și ecologie, printre care *Focul în apă* și *Apa radioactivă*. În anul 1979, în calitate de director pentru proiectele speciale la stația de televiziune CBS din Denver, Colorado, a început să cerceteze misterul mutilării de animale. Rezultatul cercetărilor s-a concretizat în documentarul *O recoltă ciudată*[1], distins cu premiul Emmy.

În anul 1993, Linda a început să lucreze ca producător independent de filme, în baza unui contract cu „Home Box Office". În aprilie 1993, a fost invitată la Kirtland AFB, New Mexico, unde i s-a arătat o pretinsă documentație prezidențială, în care erau descrise contacte cu „entități biologice extraterestre" și i s-a promis că i se vor pune la dispoziție materiale oficiale, inclusiv un film care să le confirme, urmând să fie incluse într-un documentar OZN pentru „HBO" la care lucra în acea vreme. Promisiunea nu a fost respectată.

În anul 1989, Linda Howe a publicat o carte *O recoltă extraterestră: noi dovezi despre legătura dintre mutilările animalelor și răpirile de persoane de către forme de viață extraterestră*[2], o sinteză a cercetărilor efectuate timp de zece ani asupra acestor mistere. În anul 1991, a produs documentarul Vizionări: Raportul OZN pentru rețeaua de televiziune „Fox

Television", iar producția următoare se referă la supraviețuirea globală.

În nopțile friguroase din lunile decembrie 1991 și ianuarie 1992, ceva necunoscut bântuia prin statele Oklahoma, Kansas și Missouri, ucigând și mutilând vitele, dimineața în zori.

Într-o noapte, o pereche călătorea cu mașina pe un drum de țară.

La un moment dat, zăresc două obiecte luminoase care se deplasau pe cer, la joasă altitudine. „Când unul din ele a ajuns deasupra drumului nostru – povestește Mike Markum, din localitatea Cement, Oklahoma – a sclipit deodată într-un impuls luminos intens. Celălalt obiect s-a oprit din zbor și apoi și-a reluat parcursul. Asta mi-a atras atenția. Nu se auzea nici un sunet".

Markum și soția sa povestesc că au văzut mai multe „mingi scăpărătoare", deplasându-se la joasă înălțime deasupra casei lor. O dată, unul din obiecte s-a repezit cu o viteză extraordinară, lăsând în urmă o dâră verde.

Spre sfârșitul lunii ianuarie, din cinci provincii ale statului Oklahoma (Grand, Blaine, Garfield, Kingfisher și Commanche), precum și din provinciile Sumner County, din Kansas și Webster County, din Missouri, ne-au parvenit treizeci de comunicări referitoare la animale ucise și mutilate în mod misterios. Chiar dacă explicația mutilărilor acceptată de către colectivitatea acestor ținuturi este practicarea unor culte satanice sau atacul animalelor de pradă, șeriful Archie Yearik, din Grand County, mi-a declarat că e pus în mare încurcătură, „pentru că în jurul cadavrelor nu se vede nici un fel de urme".

Aceeași constatare au făcut-o și ofițerii din grupele de intervenție și crescătorii de vite, încă de la primul caz de mutilare misterioasă, din luna septembrie 1967, când,

în valea San Luis din Colorado, calul Lady a fost găsit cu gâtul dezgolit de carne, în sus spre cap. Urmele de copite, lăsate de cal, dispăreau la 100 picioare de locul unde i se găsise cadavrul. Localnicii afirmă că văzuseră lumini ciudate și „mici avioane“ zburând repede, la mică înălțime, deasupra deșertului. Știri răspândite în toată lumea citează unele speculații potrivit cărora există o legătură între OZN-uri și uciderile misterioase. Când am început cercetările pentru documentarul *O recoltă ciudată*, în anul 1979, nu mi-am propus să fac un film despre legăturile cu formele de viață extraterestră. Dar raționamentul s-a impus din mulțimea de mărturii culese din relatările martorilor oculari, care văzuseră obiecte de dimensiunile unui teren de fotbal răspândind o lumină portocalie, care pluteau silențioase deasupra pășunilor, unde, mai târziu, au fost găsite cadavrele de animale mutilate, sau fluxurile de lumină aruncate pe pământ de „elicoptere silențioase“, care luminau „mai bine decât lumina zilei“ terenul pe care, în ziua următoare, zăceau animalele mutilate. Am mai avut ocazia să cercetez rapoarte ale unor martori oculari, care declarau că văzuseră aeronave ciudate, implicate, împreună cu creaturi umane sau nu, în incidentele cu animale.

În anul 1983, o pereche din Missouri relata că a privit prin binoclu două creaturi de statură mică, îmbrăcate în costume argintii, strânse pe corp, care „împingeau într-o navă o vacă paralizată ce plutea deasupra pământului“.

Creaturile aveau capete mari și albe. Alături stătea un om șopârlă, înalt, cu pielea verde, strălucitoare, cu ochii despicați de pupile verticale, ca la crocodili.

În anul 1980, un crescător de vite din Texas a văzut într-o dimineață două creaturi de vreo patru picioare înălțime, cu ochi negri mari și oblici, care cărau un vițel. Fermierul s-a speriat și a fugit.

După trei zile, și-a făcut curaj și s-a dus la locul faptului, împreună cu soția și fiul său. Au găsit cadavrul vițelului mutilat. Pielea era intactă, împreună cu abdomenul umflat și oasele craniului, dar mușchii, organele interne și majoritatea scheletului lipseau. Pielea era întoarsă pe dos și împăturită cu grijă, pe pământ, lângă șira spinării, iar toate coastele lipseau. „Cine ar fi putut face asta și ce încearcă să ne comunice?" m-a întrebat fermierul.

De când am început să cercetez misterul animalelor, în anul 1979, nu a trecut nici un an fără să primesc comunicări despre animale mutilate. Nici anul 1992 nu a făcut excepție.

OKLAHOMA, KANSAS ȘI ARKANSAS

În ziua de 25 ianuarie 1992, în apropierea localității Okemah, Oklahoma, a fost găsită o vacă ucisă. Ugerul era îndepărtat printr-o tăietură fără sângerare și zăcea pe pământ. Partea dreaptă a pieptului fusese despicată. Un adjunct al șerifului din ținutul Okfuscee, prezent la locul faptei, presupune că i s-a scos și inima. Nu a fost invitat nici un veterinar pentru autopsie. În lipsa unor dovezi formale, raportul șerifului menționează: „Cauza: rit satanic." Dar el însuși era mirat de precizia cu care fuseseră operate tăieturile, fără nici o urmă de sânge.

Sâmbătă 2 februarie, cercetătorul Chunck Pine, din cadrul organizației MUFON Oklahoma, s-a deplasat succesiv la birourile șerifilor din ținuturile Garfield, Kingfisher și Grand ca să adune mai multe detalii privind mutilările de animale din luna ianuarie. Șeriful din Grand County, Archie Yearick, l-a informat că în dimineața aceea primise o comunicare telefonică de la poliția din Caldwell, Kansas, referitoare la mutilarea recentă a unui taur.

Chunck s-a deplasat mai departe, spre nord, trecând frontiera statului, și s-a dus la locul incidentului, împreună cu un ofițer de poliție. A preluat probe de țesuturi tăiate și de țesuturi neafectate, pentru comparație, le-a introdus în soluție de formol, pentru conservare, și le-a trimis, cu expresul federal, doctorului John Altshuler, un specialist în patologie și hematologie din Denver, Colorado.

Doctorul Altshuler lucrează, împreună cu mine, încă din anul 1989, la munca de colectare a unui număr cât mai mare de mostre de țesuturi mutilate pentru examen microscopic. Până acum, cercetările microscopice au arătat că țesuturile animalelor (iepuri, căprioare, cai și bovine) au fost tăiate la temperaturi înalte, de sute de grade Fahrenheit, fapt demonstrat de hemoglobina „coaptă" și de alte modificări histologice. În cazul petrecut în Oregon, în anul 1990, țesutul era zimțuit ca și cum ar fi fost tăiat cu o foarfecă cu vibrator.

Dr. Altshuler, precum și Laboratorul de diagnoză al statului Oregon au confirmat că temperatura înaltă a fost mijlocul folosit în incizii. Dr. Altshuler a identificat aceleași modificări celulare, cauzate de căldură, și la mutilarea taurului din Caldwell, Kansas.

În marțea următoare, 11 februarie 1992, au sosit alte două comunicări despre mutilări de vite, în localitatea Calumet, Oklahoma, la 10 mile vest de El Reno. Prima a fost descoperită de Robert Jakobs și fiul său, Travis Dean, în dimineața zilei de 6 februarie. Taurul ucis avea jumătate de limba tăiată; organele genitale fuseseră îndepărtate printr-o incizie ovală, fără sângerare, iar rectul fusese eliminat printr-o scobitură (vezi fotografia mai departe). Nu se vedea nici un pic de sânge și nici urme prin jur.

În seara aceea, Travis și-a luat prietena, Julie Hamilton, și au pornit amândoi pe câmp, ca să-i arate ce s-a întâmplat. Era ora 20.15 când zăriră o lumină pe câmp. „Era

de zece ori mai strălucitoare ca o stea – povestesc ei. Când ne-am apropiat, puteam să distingem, pe margini, niște lumini roșii, galbene și albe. Pâlpâiau dezordonat, nu după o succesiune anume“.

Apropiindu-se cam la vreo trei sferturi de milă față de obiectul luminos, Julie a fost cuprinsă de spaimă, așa că au făcut cale întoarsă. Obiectul s-a ridicat în aer și i-a urmărit. „Goneam cu 80 mile pe oră, iar când am ajuns în oraș trecuse de mult de noi“, afirmă ei. După ce a lăsat-o pe Julie la locuința ei, Travis s-a întors la câmp, de data asta împreună cu tatăl său. Lumina era din nou pe câmp. Robert spunea că putea să distingă cu ușurință luminile colorate care clipeau pe acel obiect. Când s-au apropiat cu furgoneta, lumina s-a îndepărtat și a dispărut. După câteva minute a reapărut, deplasându-se spre sud-est și apoi a dispărut din nou.

Lunea următoare, 10 februarie, după-amiază, a fost găsit la Hereford un alt taur mort și mutilat, pe aceeași pășune. Ca și în cazul taurului mutilat în ziua de 6 februarie, avea jumătate de limbă tăiată, ochiul stâng scos, organele genitale extirpate, printr-o tăietură curată, și rectul îndepărtat (vezi fotografiile).

În noaptea de 3 martie, în Okemah, Oklahoma, după miezul nopții, trei oameni au zărit un obiect de culoare gri, ca un diamant cu „ferestre“, care a aterizat și după aceea a plecat. Martorii apreciază că avea un diametru de peste 30 picioare.

La 9 martie, tot în Okemah, s-a găsit o vacă ucisă, cu ugerul extirpat, printr-o tăietură curată, fără sângerare. Vaca mai avea o gaură mare în partea stângă. „Ca o gaură de proiectil“, spunea cineva. Dar nu se vedea nici gaură de ieșire, nici proiectilul. Lângă capul vacii, pe pământ, erau urme de sânge, fapt neobișnuit.

La 4 martie, Danny Varner, adjunctul șerifului din ținutul Benton, s-a dus să-l întâlnească pe Bill Cowger, la ferma Tyson's Hog, lângă Hiwasse, Arkansas. Acesta i-a arătat o vacă de opt ani, moartă, culcată pe partea dreaptă. Îi lipsea ochiul stâng și limba, iar pielea dintre picioarele din spate fusese extirpată pe o suprafață de 20 pe 30 țoli împreună cu ugerul (vezi fotografiile). Tăietura nu depășea adâncimea pieii. Țesuturile musculare de sub piele erau neatinse.

Raportul sergentului Varner precizează:

> Am constatat că limba vacii fusese tăiată cu un instrument foarte ascuțit. Tăietura era pe diagonală, dintr-o parte în cealaltă, la aproximativ 6 până la 8 țoli față de dinții din față. Ochiul stâng era scos. Ugerul fusese îndepărtat împreună cu pielea, folosindu-se un instrument foarte ascuțit, peretele abdominal nu era atins, iar tăieturile păreau făcute de un chirurg. Vaginul vacii era lărgit și smuls în afară. Terenul înconjurător nu prezenta urme de luptă și nu am putut vedea nici un fel de urme de pași, în jur. S-a găsit o mică cantitate de sânge pe vacă și în jurul ei.
>
> În ziua de luni, 9 martie 1992, am luat legătura cu dr. Marion Harris, un medic veterinar din Gravette, Arkansas. L-am întrebat pe dr. Harris dacă organele interne ale unei vaci pot fi extirpate pe cale vaginală. Mi-a precizat că organele pot fi scoase prin vagin numai dacă vaca a fătat recent, cu maximum 6 săptămâni înaintea morții. L-am întrebat dacă e de acord să execute o autopsie a vacii și mi-a răspuns afirmativ.

În ziua de joi, 12 martie 1992, la ora 14.00 eu, împreună cu sergentul Sam Blankenship și Bill Cowger ne-am întâlnit cu dr. Harris, la proprietatea unde fusese găsită vaca. Dr. Harris nu a putut stabili dacă lipseau anumite

organe, din cauză că se așteptase prea mult timp (8 zile) înaintea efectuării autopsiei.

MISSOURI

Perioada februarie-martie 1992 mai cuprinde unsprezece rapoarte referitoare la mutilări de vaci, în ținutul Webster, Missouri, la est de Springfield. În aceeași perioadă s-au primit comunicări despre apariția unor lumini stranii pe cer, deasupra localității Northview. Patrula de circulație s-a plâns că pe șoseaua interstatală nr. 44, Northview, ieșire, parchează atâtea mașini cu persoane care vor să vadă OZN-urile, încât s-a creat un risc de accidente.

Au fost expediate doctorului Altshuler eșantioane de țesuturi de la nouă vaci mutilate; acesta a constatat că liniile inciziilor prezintă efectele unei temperaturi ridicate și margini întărite „plasticizate", care nu pot fi obținute prin folosirea laserelor obișnuite. Dar chiar și un laser portabil are dimensiunile unui congelator mare și necesită un generator electric puternic.

„Dacă îți poți permite să dispui de un asemenea agregat, de ce să-l târăști în miez de noapte pe un câmp, unde fermierul ți-ar putea trage un glonț pentru că îi omori vitele", se întreabă Duane Bedell, co-director al diviziunii MUFON, din ținutul Webster. „Și cum pot fi omorâte vitele fără o luptă, fără urme de jur-împrejur și fără sânge?"

Un fermier, Joe Bouldin, a spus că vaca sa avea gâtul tăiat, esofagul extirpat și țâțele tăiate de pe uger. „Dar nu se vedeau nici un fel de urme pe pământ, lucru absolut misterios."

Necropsia a pus în evidență că vacii i se scosese aproape tot sângele. Dar pământul era uscat. „Cum să-i scoți

sângele unei vaci fără să verși pe jos nici un pic de sânge?" se întreabă Bouldin.

„N-am purtat niciodată vreo armă asupra mea, dar acum am pregătit, în mașină, un pistol încărcat. Așa mă simt după toate întâmplările astea."

Fermiera Edwina Ragsdale era și ea la fel de neliniștită.

„Parcă vacile erau îmbălsămate", spune ea. „Ne-am dus acolo săptămâna trecută (februarie 1992) și mirosea slab a putreziciune, dar acum cred că s-au stricat de tot."

Întrebând-o cine crede că e vinovat mi-a replicat: „OZN-urile sau cultele satanice – ambele mă înfricoșează."

Am văzut și eu un animal „îmbălsămat". În luna mai 1990, când produceam filmul *O recoltă ciudată*, un crescător de vite care locuia la est de Cascada Colorado Springs (statul Colorado) și-a găsit unul din cai mort și mutilat. Cum se întâmplă adesea, trec mai multe zile până să ne parvină știrile despre mutilări. În cazul respectiv, am reușit să filmăm de-abia la douăzeci de zile după ce s-a găsit cadavrul calului. Timpul fusese călduros, dar viermii nu apăruseră. După încă o săptămână, când trecuse deja o lună de la moartea calului, și-au făcut apariția și viermii. Dar când am tăiat bucăți din șalele calului ca să luăm mostre de țesuturi, mușchii erau de un roșu viu. Am întrebat veterinarul din localitate dacă consideră faptul normal. Mi-a răspuns că nu era normal și că țesutul ar fi trebuit să fie în putrefacție.

În aprilie 1992, s-au primit rapoarte despre asemenea cazuri de mutilări în Liberty, Mississippi și Leduc, Alberta (Canada). În Liberty s-au găsit două vaci cu jumătate din pielea feței jupuită și cu limbile tăiate.

Un vițel de trei zile a fost găsit fără cap și picioarele din spate, fără nici o urmă de sânge sau urme de pași în jur.

CANADA

La 14 aprilie, crescătorii de vite Dorothea și Roman Verchomin au descoperit prima vacă, din seria de șase, mutilate la ferma lor din Leduc, Alberta. Era o vacă de lapte rasa Holstein, de douăzeci de ani, pe care dna Verchomin o crescuse și o ținea pentru că dădea lapte de cea mai bună calitate în sezonul de alăptare. Era o vacă liniștită, docilă, și dna Verchomin spune că nu înțelege cum s-a separat de turmă. Când au găsit-o, nu murise de mai mult de șase ore.

În umărul stâng se vedea o gaură „ca de glonte" care mergea în jos spre coșul pieptului, la fel ca în cazul vacii mutilate din Okemah, Oklahoma. Ca și în acest caz, glontele nu a putut fi recuperat și nu s-a găsit nici o gaură de ieșire din corp. Pe gâtul vacii era practicată o tăietură verticală de 12 țoli, de-a lungul venei jugulare. Mai exista o tăietură în jurul rectului, cu adâncimea de doi țoli în piele, direct prin păr, iar anusul și vaginul erau extirpate (vezi fotografiile).

„Lucrul cel mai straniu era absența sângelui în corp și în jur", scria cercetătorul MUFON Janice Semeniuk, care lucra cu Gordon Kijek, directorul grupului de studii OZN, din Alberta. Familia Verchomin l-a chemat pe doctorul veterinar Wayne Sereda, pentru autopsie. Când acesta a deschis corpul vacii, la fața locului, „carnea era neobișnuit de albă", ceea ce indica o extragere prealabilă a sângelui.

Dl. Verchomin spune că veterinarul a discutat cu Constable Coulombe, investigator din partea poliției canadiene Royal Canadian Mounted Police, pe ce cale ar fi putut „ele" să scoată atâta sânge din vacă, în ipoteza că animalele de pradă ar fi fost cauza uciderii. Concluzia o tulbura pe dna Verchomin. „N-am mai văzut niciodată tă-

ieturi ca cele de pe vaca aceea", spunea ea. „Am pipăit tăieturile în lung: erau mai tari decât restul pielii și din doi în doi țoli aveau mici ridicături, ca la o margine festonată. Când dădeau peste vaca moartă, celelalte vaci se speriau foarte tare; își roteau ochii în jur, mugeau și băteau din copite."

După ani de viață la fermă, Dorothea Verchomin avea multă experiență. Convingerea ei era că nici un animal de pradă nu ar fi putut să cauzeze astfel de tăieturi. „Șacalii nici nu ajung pe proprietatea noastră și, în trecut, n-au sâcâit niciodată turma."

Unele speculații, privind acțiunea unor culte satanice, susțin că ar fi fost posibil că cineva să vină cu barca pe lacul Saunders, de la marginile proprietății. Nu s-ar explica însă cum a fost scurs sângele din vacă fără să lase nici o urmă.

Dna Verchomin își amintește că în seara aceea lăsase câinii liberi și că în jurul orei 1.45 fusese deșteptată de lătratul lor. A luat o lanternă și a ieșit în curte să încuie casa pompelor. „Era o noapte deosebit de liniștită, nu se auzea nici un zgomot. Nu a văzut nimic neobișnuit. Dar a doua zi, a fost găsită vaca mutilată.

Între 14 iunie și 16 iulie 1992, familia Verchomin a mai găsit cinci vaci moarte la fermă. Toate cele șase vaci zăceau culcate pe partea dreaptă. Iată mai jos lista vitelor, în ordine cronologică:

14 aprilie	vaca Holstein, de 20 de ani
14 iunie	o vițea, Charolais Hereford, de 250 livre
21 iunie	o juncană Hereford de 250 livre
24 iunie	o juncană Hereford, de 250 livre
28 iunie	o vacă Hereford, de 800 livre
16 iulie	o vacă Hereford, de 800 livre

Dna Verchomin estimează că vaca din 14 iunie fusese găsită la două zile după ce murise. Era răsucită cu partea dreaptă a capului și coșului pieptului pe pământ și picioarele din față întinse spre stânga, în timp ce jumătatea din spate era turtită pe pământ și cu picioarele din spate aruncate într-o parte. Urechea și ochiul din stânga dispăruseră. În partea stângă a gâtului avea o gaură îndreptată în jos spre coșul pieptului. Coada fusese tăiată. Rectul și vulva fuseseră scobite și scoase împreună cu o bucată mare de piele de formă ovală care se întindea de la rect în jos, printre picioarele din spate pe burtă până la trei coaste de pe coșul pieptului. Toate organele interne erau scoase, iar cavitatea internă era uscată și înnegrită.

Din nou s-a făcut apel la dr. Sereda pentru a examina animalul. De data asta a venit cu un alt coleg veterinar. Nu au putut să stabilească cauzele reale ale morții, din cauza stării de descompunere în care se găsea animalul. A fost de față și un investigator de la RCMP, dar nu s-au luat fotografii și nici țesuturi pentru probe.

Juncana din ziua de 21 iunie era caldă încă atunci când a fost găsită la picioarele mamei sale. Vaca-mamă stătea de pază la cadavru, la distanța de o milă de restul turmei. Dna Verchomin a dus corpul la laboratorul veterinar al provinciei, unde s-a stabilit că „nu există semne de mutilare“ și că vițeaua a sucombat datorită unei infecții bacteriene – în special cu bacterii *clostridium*. Nu s-au făcut incizii.

Trei zile mai târziu, „am simțit mirosul unui alt animal mort“, spune dna Verchomin, care descoperise o altă juncană, de 250 livre, în stare de putrefacție, la o distanță de 60 de iarzi depărtare de locul unde, după încă patru zile, va găsi moartă o altă vacă, mai mare.

Această vacă Hereford, de 800 livre, avea o ureche și un ochi lipsă, coada fusese tăiată de la osul cozii, rectul

și vaginul fuseseră scobite și scoase, iar ugerul era extirpat „într-un cerc perfect și numai pe adâncimea pieii, lăsând complet neatinsă membrana care acoperă mușchii".

Dna Verchomin spune că natura tăieturilor de pe corpul rămas intact a uimit-o. A venit să vadă vaca și polițistul Constable Coulombe de la detașamentul RCMP Leduc, dar nu a fost chemat nici un veterinar, pentru că „cadavrul avea deja două sau trei zile vechime".

Nu era nici un semn de atac al unor sălbăticiuni. „Animalul a zăcut acolo o săptămână întreagă și nici măcar șacalii nu s-au atins de el – nu prezenta nici măcar o mușcătură! Până la urmă, s-a descompus..." spune dna Verchomin.

La 16 iulie, a mai fost găsită o vacă, de doi ani, cu rectul scobit și o țâță dispărută de pe uger „ca și cum ar fi fost arsă". Mai dispăruseră o parte din limbă și câtiva dinți. Pe partea stângă a gâtului era o incizie de 4 țoli, având la mijloc o gaură adâncă de 2 țoli și largă de un țol.

S-au prelevat eșantioane de țesuturi din partea exterioară a rectului și a vulvei și s-au trimis doctorului Altshuler.

El a găsit că liniile inciziilor erau înnegrite și plasticizate, iar analiza microscopică a relevat că celulele au fost expuse unor temperaturi înalte.

MUTILĂRI DE PISICI

Informațiile despre mutilarea animalelor nu se rezumă la vite. Ele se referă și la alte animale, cum sunt pisicile. Începând din anul 1970 au fost două valuri de mutilări de pisici în Canada, California și Texas. De la 15 mai 1992 încoace, s-au găsit moarte și mutilate pisici în Vancouver, Columbia Britanică. Tipic este cazul unei pisi-

ci de rasă pură „Albastru rusesc“, care, într-o seară, a fost scoasă afară de unde nu s-a mai întors. Jumătatea din spate a pisicii a fost găsită la trei blocuri distanță de locuința stăpânului, fără nici o urmă de sânge. Era a patra pisică tăiată în două, într-o perioadă de două săptămâni. În vara anului 1991, în Plano, Texas – o mică localitate la nord de Dallas – poliția a primit aproape o sută de sesizări despre pisici dispărute, împreună cu o serie de mutilări.

O PROBLEMĂ DE SUPRAVIEȚUIRE?

După publicarea cărții *O recoltă ciudată*, în anul 1989, am primit o scrisoare de la un gardian din Denver, Colorado, în care acesta descrie întâmplările unei nopți din luna august, când se afla în patrulare pe domeniile unei mari societăți în vestul orașului. Din camionul său, a văzut un cerc mare de lumini pe cerul întunecat. Luminile staționau deasupra unei pășuni, la câteva sute de picioare distanță de el. Nu a telefonat nimănui, fiindu-i teamă că dacă va pronunța cuvântul „OZN“ își va pierde slujba. Dar în ziua următoare a fost cuprins de un sentiment de vinovăție văzând cum un fermier ridică două vaci moarte și mutilate, chiar de pe pășunea unde el văzuse luminile plutind pe deasupra.

„Despre ce fel de tehnologie este vorba?“ m-a întrebat. „Nu-mi mai puteam lua ochii de la luminile acelea. Nu erau fascicule de raze, nici un sunet – nimic. Cum pot să facă asta?“

Dacă forme de viață extraterestră au fost implicate de-a lungul a trei decenii în mutilările și dispariițiile de animale din toată lumea, de ce anume au nevoie extratereștrii?

În 1980, Myrna Hansen și fiul său cel mic au văzut două făpturi, în costume albe, chinuind o vacă, lângă Cimaron, New Mexico. Vaca răgea de durere și Myrna a încercat să intervină. Rezultatul a fost că ea și cu fiul au fost răpiți pe două discuri mari și luminoase, care i-au transportat la o amenajare subterană, pe care Myrna o situează în regiunea Las Cruces. Acolo a văzut o figură umanoidă, care plutea într-un vas cu lichid roșcat pe care ea l-a interpretat ca fiind un „tratament" sau „mediu de susținere" pentru făptura imersă. S-a gândit că acel lichid poate avea o legătură cu sângele și țesuturile preluate de la animale[3].

În anul 1973, o altă persoană răpită de extratereștri, Judy Doraty, a văzut un vițel bălțat cu pete maro și albe, ridicându-se într-un fascicul de raze galbene. Mai târziu, ea însăși răpită, s-a trezit într-o mică încăpere rotundă, cu pereți albi, unde a văzut cum două creaturi mici, cu pielea cenușie și ochi mari, extirpau țesuturi din ochiul, limba și testiculele vițelului. Creaturile aveau patru degete, lungi, dar fără degetul mare, terminate cu unghii negre. Aveau ochii galbeni cu pupile verticale negre, ca la pisici sau la șoareci[4].

În același timp cu Judy, a fost răpită și sora ei, Cindy; supusă în 1990 unei ședințe de hipnoză, de către specialistul în hipnoterapie psihiatrică John Carpenter, a relatat și ea că a văzut un vițel ridicându-se într-un fascicul de raze luminoase. Judy are impresia clară că operația extratereștrilor asupra vițelului are o legătură cu supraviețuirea – a lor și a noastră.

În ambele cazuri, Cindy Doraty și Myrna Hansen, cele două femei au fost examinate de către creaturile misterioase, iar în cazul Myrnei, printr-o procedură foarte dureroasă i-au fost preluate ovule din ovare.

În câteva cazuri, unor persoane li s-au arătat „obiectecopii", niște hibrizi, ceva între creaturi umane și creaturi necunoscute.

Dacă inteligențele extraterestre caută material genetic, de ce au nevoie de atât de mult și pe o perioadă atât de îndelungată? Și de ce lasă animalele să fie găsite, cu acele incizii ciudate, fără sânge, care provoacă atâta spaimă și îngrijorare?

Note

1. *A Strange harvest*, produs de Linda Howe, în. 1980.
   Benzile video pot fi obținute în Marea Britanie, de la Quest Publications International Ltd., 15 Pickard Court, Teample Newsam, Leeds, LS15 9AY, și, în S.U.A., de la Linda Moulton Howe Productions, PO Box 538, Huntingdon Valley, Pennsylvannia 19006-538.
2. Howe, Linda Moulton: *An Alien Harvest: Further Evidence Linking Animal Mutilations and Human Abductions to Alien Life Forms*, Linda Mouiton Howe Productions, 1989.
   Se poate obține de la autoare sau de la Quest Publications International Ltd., 15 Pickard Court, Temple Newsam, Leeds, LS15 9AY.
3. Idem, pag. 112-16
4. Idem, pag. 48-58, 300-39.

Nota editorului

Alte materiale, privind mutilarea de animale și legătura lor cu OZN-urile, sunt cuprinse în cartea mea, *Legătură extraterestră: Ultimul secret*, Editura Century/Arrow Books, Londra 1991/2, din care o ediție revizuită este publicată de William Morrow (New York), cu titlul *Contact cu extraterestrii: dosarele strict secrete OZN dezvăluite.*

13
CĂLĂTORIE COSMICĂ: CONSECINȚE

Bob Oechsler

Bob Oechsler și-a întrerupt studiile la University of Maryland, în 1968, pentru a intra în US Air Force, în care a servit, cu preponderență, în cadrul serviciului de radio si televiziune al armatei americane pe teritoriul S.U.A. În timpul războiului din Vietnam, a servit în Cambodgia, Thailanda și Laos și printre sarcinile sale din acea perioadă era filmarea sistemelor de arme-prototip ultrasecrete, cu acces pe bază de autorizație specială „strict secret".

Reîntors în Statele Unite, Bob a petrecut un an și jumătate la Wright-Patterson AFB, apoi, în 1972 a părăsit cadrele Aviației Militare și s-a reîntors la University of Maryland. Ulterior a intrat în cadrul NASA, la Centrul de zboruri spațiale Goddard, din Greenbelt, Maryland, ca specialist în misiune. Printre proiectele la care a participat menționăm International Ultraviolet Explorer și Apollo-Soyuz Test Proiect.

În prezent, Bob se ocupă de compania sa personală, *Robots Internationale, Inc.* Este un pionier al domeniului *Mobilized Security Surveillance*, atrăgându-și elogiile Camerei de comerț, și a ținut prelegeri, în calitate de expert în robotică, la *Franklin Institute* din Philadelphia. Apare de mai multe ori în publicația „Who's Who" precum și în „International Book of Honour" și a activat în calitate de consultant tehnologic pentru editorul de lucrări științifice Jules Bergman, de la ABC News.

Ca specialist OZN, Bob Oechsler este director adjunct al organizației MUFON a statului Maryland și își dedică o mare parte din timpul său cercetărilor, inclusiv pentru analiza

tehnică a fotografiilor și a videofilmelor. Din anul 1987, se ocupă cu programul radio la scară națională, intitulat *OZN azi* și a apărut pe principalele rețele de televiziune din SUA, precum și în multe programe TV din Europa și din Japonia. De asemenea a activat fiind consultant pentru mai multe documentare TV importante.

Când Timothy Good a început să mă chestioneze prima dată despre experiența mea în cercetările OZN, nu aveam intenția sa contribui la o publicație. Mai curând, intenția mea era să distribui informația în scopul de a obține o imagine critică de ansamblu, bazându-mă pe experiența vastă de cercetător a lui Tim. Privind retrospectiv, nu-mi e greu să înțeleg de ce unii – inclusiv oficialități guvernamentale – vor fi recurs la negarea totală, pentru ca să evite ridicolul provenit de la acei „activiști“ care refuză să accepte acest fenomen și potențialul său. Mie, publicarea capitolului „Călătorie cosmică“ în *Legătura extraterestră* mi-a creat o dihotomie îngrozitoare. Faptul că sunt evitat de colegii mei din activitatea de cercetare a OZN, ca rezultat al neputinței lor de a accepta descoperirile mele, mă face uneori să doresc să nu fi colaborat în această manieră. Pe de altă parte, sper că importanța informației furnizate să fi contribuit la o mai bună înțelegere a fenomenului OZN și a impactului său asupra evoluției culturii umane. Scopul acestui eseu este de a expune propria mea recenzie a capitolului final din *Legătură extraterestră* și de a răspunde la controversa pe care a generat-o publicarea sa.

Controversa provine în principal dintr-o recenzie publicată de Jerold R. Johnson în „MUFON UFO Journal“[1], publicația oficială a organizației Mutual UFO Network, căreia i-am răspuns în aceeași revistă[2], și dintr-o recenzie scrisă de controversata figură a lui Henry Azadehel (un agent de asigurări și contrabandist internațional de orhi-

dee, de origine armeană, după afirmațiile revistei britanice „Independent Magazine“[3]), care mi s-a prezentat personal ca „cercetătorul OZN dr. Alan Jones“, deși, de regulă, folosește pseudonimul de dr. Armen Victorian. Cu acest din urmă pseudonim, s-a prezentat și amiralului Bobby Ray Inman și același este și numele cu care semnează recenzia. Capitolul *Călătorie cosmică* detaliază propria mea carte de vizită, inclusiv serviciul meu la Centrul de zboruri spațiale Goddard, din cadrul NASA. Jerold Johnson a pus sub semnul întrebării chiar angajamentul meu la NASA (vezi fotografia), precum și contactul meu inițial și convorbirea telefonică ulterioară cu amiralul Inman, prin care luam cunoștință că guvernul S.U.A. dispune de tehnologia discurilor extraterestre; intrarea mea în profunzimea secretelor CIA și ale Serviciului Secret Naval; proiectul *Călătoriei cosmice* (pentru care imitația navetei spațiale este expusă, actualmente, la Centrul spațial Kennedy); și multele evenimente corelate, care m-au condus în amenajările secrete unde am avut acea incomodă întâlnire cu un umanoid, dotat cu capacități extraordinare, care m-au lăsat înmărmurit și l-a năucit pe însoțitorul meu.

Capitolul descrie evoluția proiectului călătoriei cosmice, care ar fi trebuit să fie o expoziție itinerantă masivă a programului spațial, incluzând o formă principală de OZN, ca subiect al unei treimi din proiect, care dacă ar fi fost dus la bun sfârșit ar fi acționat ca un program de învățământ public, împreună cu un program independent, destinat școlilor publice. Învățământul public, referitor la contactul cu extratereștrii, constituie o temă de care m-am ocupat încă de la publicarea, în anul 1989, a cărții mele *Legătura Chesapeake*[4].

Totuși revelația majoră a capitolului a fost transcrierea unei părți a convorbirii mele telefonice cu amiralul Bobby Ray Inman, un fost șef al unor servicii secrete de

prim rang, care a deținut posturile de director al National Security Agency, director al *Naval Intelligence* și director adjunct al CIA.

TACTICI DE DEMASCARE

În recenzia sa incisivă asupra cărții *Legătura extraterestră*, Jerold Johnson și-a concentrat atenția, în cea mai mare parte, asupra capitolului *Călătorie cosmică* și asupra conversațiilor sale telefonice cu diverse personalități, inclusiv cu amiralul Inman, cu care întreținea o oarecare camaraderie, întrucât fuseseră colegi de universitate.

Walt Andrus, editor asociat al publicației „MUFON UFO Journal" și director internațional al MUFON, mi-a trimis o notă cu o copie a recenziei lui Johnson, întrebându-mă dacă pot să documentez unele din afirmațiile cuprinse în carte. Nu cred că problema este documentarea, deși încercările de a asigura validarea acestei documentări tind să se transforme într-o bătălie nesfârșită. Problema reală este aceea de a domina prejudecățile, la care mă voi referi la sfârșitul acestui articol.

Ceea ce găsim în recenziile critice cum este cea prezentată de Johnson, este o judecată după contradicțiile aparente: De exemplu, el stipulează că editorii cărții *Legătura extraterestră* ar trebui să fie preocupați de amenințarea cu interdicția pe motivul că se discută deschis prea multe „secrete oficiale" relative la OZN-uri. El mai comentează că autorul se bazează pe informatori „fără să facă verificări adecvate ale sursei primare" și face judecăți pe baza unor declarații „probabil false". Toate acestea conduc la absența unei investigări jurnalistice propriu-zise.

În aceste zile, atât de litigioase, m-am îndoit că vreun editor ar permite tipărirea vreunui material care să nu fie

acoperit în întregime cu documentație legală de către avocații săi. *Legătura extraterestră* nu a făcut excepție. Pot să o confirm personal, întrucât am fost obligat să întocmesc o scrisoare prin care garantez corectitudinea afirmațiilor din carte, scrisoare care a fost predată avocaților editorului. În plus, când au fost aduse la cunoștința publicului scurte extrase de pe banda convorbirii cu generalul Inman, prin intermediul unui documentar cu titlul *Acum poate fi spus*, în 1991, avocații de la „Tribune Entertainment Company" au cercetat legalitatea benzii și au susținut problema, în sensul că sunt de acord să mă apere.

Nu mă surprinde că Bob Lazar – fizicianul nuclear care pretinde că a realizat lucrări ultrasecrete la o navă extraterestră pentru Biroul secret al marinei S.U.A., din Nevada – a avut greutăți extraordinare în demonstrarea angajamentului său clasificat în domeniul tehnologiei discurilor. Johnson și Victorian ar fi incapabili să valideze angajamentul meu neclasificat la NASA, recurgând la aparente tactici de demascare. De exemplu, Johnson a telefonat la Biroul afacerilor publice NASA, al Centrului de zboruri spațiale Goddard, și a fost informat că titlul de „specialist în misiune" nu e ceva comun; este titlul dat de NASA unui astronaut! Aceasta implică, desigur, că am mințit sau că mi-am prezentat referințele într-un mod denaturat. Dacă Johnson s-ar fi deranjat să-mi dea un telefon, am fi clarificat problema. În ceea ce privește problemele tehnice ale serviciului meu la NASA la mijlocul anilor '70, noi eram calificați drept specialiști în operații sau specialiști în misiune. Eu am lucrat în principal în domeniul instrucțiunilor tehnice pentru misiune și eram încadrat, efectiv, în calitatea de specialist în misiune. Nu aveam contact cu corpul astronauților cu excepția comunicațiilor prin monitoare, în timpul misiunilor. În timpul activității mele la NASA, nu aveam cunoștință de fenomenul OZN

și deci consider că angajamentul meu acolo este neesențial pentru concluzii.

Johnson pretinde că eu l-am urmărit cu încăpățânare pe amiralul pensionar Bobby Ray Inman... timp de câțiva ani, în speranța că amiralul va dezvălui o asociere cu grupul „MAJESTIC TWELVE“. Johnson demonstrează nivelul său limitat de cunoaștere, când susține că, după cât și este cunoscut, singura legătură dintre Inman și OZN-uri sunt propriile mele afirmații. Interesul meu pentru o colaborare cu amiralul Inman s-a născut numai după ce l-am cunoscut personal în timpul unei delegații, în anul 1988. Motivul care m-a determinat să mă prezint personal și să-l întreb despre MJ-12 a fost faptul că am citit articolul bine cunoscut, publicat de John Lear în 1987, în care Inman era indicat drept un posibil membru permanent al grupului MJ-12.

Când l-am întrebat pe Inman dacă m-ar putea pune în contact cu cineva care să mă apropie de MJ-12, m-a frapat lipsa lui de surprindere în abordarea problemei, care mi-a trezit curiozitatea pentru persoana sa. Numai că au trecut paisprezece luni până să-l contactez din nou, și asta la solicitarea lui Timothy Good, în timpul unei vizite în S.U.A. a acestuia din urmă, în anul 1989. Apoi, după incredibilele dezvăluiri din convorbirea noastră telefonică, am mai așteptat aproape doi ani permisiunea de a publica conținutul conversației și numele interlocutorului. La urma urmelor, amiralul a fost destul de amabil că mi-a dat unele îndrumări în urmărirea obiectivului meu principal, acela de a obține accesul la o navă spațială pentru cercetări civile și mi s-a părut pertinent să urmăresc până la capăt filoanele pe care mi le-a indicat.

Relațiile noastre s-au răcit după ce l-am invitat să trimită o adresă cu idei fundamentale la conferința OZN de la Ozark, ce urma să aibă loc în anul următor.

Subiectul conversației avute cu amiralul Inman a devenit o sursă de dispute cu Johnson și Victorian, la care Inman a negat, la început, că ar fi discutat subiectul OZN cu mine. Cu toate acestea, Ron Pandolfi, care lucrează la cartierul general CIA, din Langley, Virginia, la biroul de cercetări științifice și armament, având un interes personal pentru subiectul OZN, mi-a aranjat o întâlnire cu amiralul Inman, la noul birou din Roslyn, Virginia. După ce a validat întâlnirea mea cu Everett Hineman, directorul adjunct CIA pentru știința și tehnologie, Pandolphi l-a întrebat pe amiralul Inman dacă a vorbit efectiv cu mine despre OZN-uri. Inman nu a negat că a avut loc o astfel de conversație, dar nu a vrut să discute nici un fel de detalii.

Johnson a pus în discuție stilul meu „învăluitor" de abordare a problemelor în timpul conversației cu Inman. Dar ultimul lucru din lume pe care îl doream era să fac uz de o frazeologie confuză și să-l înspăimânt pe amiral cu ideea că sunt un fel de „bucătar". Prin urmare, termenii de „extratereștri" și de „OZN-uri" au fost excluși din discuție.

După câte cunosc, dacă guvernul ar fi posedat nave spațiale fabricate de altcineva decât de oameni, acelea ar fi fost declarate cu siguranță „neidentificate". Deci am decis să folosesc alți termeni, ca de pildă „nave", „fenomen", „vehicule recuperate" și expresii ca „inteligența corelată cu navele". Am încercat să fac apel la interesul său pentru tehnologie într-un gen de camaraderie respectuoasă. Am cerut numai o îndrumare. Am obținut mai mult decât mă așteptam.

TRANSCRIEREA CONVORBIRII CU INMAN

Convorbirea telefonică a avut loc în ziua de joi, 20 iulie 1989, la ora 8,00. Apelul telefonic al amiralului Inman era o replică la convorbirea telefonică din vinerea precedentă, când, în prezența lui Timothy Good, vorbisem cu secretarul amiralului, Tom King. Acesta a răspuns în numele amiralului, care se afla atunci pe coasta de vest, urmând să revină în săptămâna care urma – spunea King –, când îmi va telefona personal.

Când a sunat telefonul și am auzit la capătul firului „la telefon Bob Inman“, mi-am cerut scuze, ca să pot să-mi iau carnetul de note, și, bineînțeles, am deschis casetofonul, procedeu pe care îl foloseam curent, în timpul cercetărilor mele. Presupun că amiralul nu știa că se înregistrează convorbirea. În cele ce urmează, redau transcrierea acelei convorbiri. Am folosit prescurtările „BOB“ pentru mine și „BRI“ pentru Inman. Comentariile explicative sunt scrise cu litere cursive.

BOB: ...Da, vă mulțumesc pentru telefon.

BRI: Cu multă plăcere.

BOB: Vă reamintiți de mine?

BRI: Din păcate nu, îmi cer scuze.

BOB: Nu face nimic; ne-am întâlnit la Universitatea de Științe – Universitatea Maryland, pentru Știință și tehnologie...

BRI: Acum îmi amintesc, mulțumesc.

Această reamintire bruscă are importanță, indicând că amiralul considera scurta noastră întâlnire, din luna mai 1988, ca demnă de a fi reamintită. În timpul acelei scurte întâlniri, îl întrebasem dacă ar avea amabilitatea să mă pună în contact cu cineva care să-mi indice cum aș putea să mă apropii de MJ-12, ceea ce arăta că MJ-12 însemna ceva pentru el. Dacă MJ-12 reprezintă ceva relativ la fe-

nomenul OZN, înseamnă că amiralului îi este clar subiectul de fond al conversației, din relatarea lui Tom King, referitoare la convorbirea telefonică anterioară cu el, și recomandarea din partea lui Timothy Good, subiect ce implica informații de importanță deosebită cu calificativul „SCI" (Sensitive Compartmented Information = informație clasificată secretă, n.ed.).

BOB: Doream un lucru personal, o îndrumare care cred că mi-o puteți da dvs.

BRI: Spuneți.

BOB: ... să-mi dați o indicație cum aș putea să asist la proiect. Am consumat o groază de timp cu cercetarea fenomenului și cred că, sub raport tehnologic, aș avea multe lucruri foarte interesante de oferit...

BRI: Aha.

BOB: ... Probabil nu atât de mult cât a fost, ceea ce probabil că deja știți. Dar eu sigur că aș vrea o îndrumare într-un număr de probleme. Poate că o situație în care, la un anumit punct mi-ar plăcea să colaborez cu dvs. și să obțin o imagine de ansamblu asupra direcției în care să mă îndrept, să văd unde aș putea fi de folos. În numele dlui amiral Lord Hill-Norton și al dlui Good, lucrul cel mai bun ce l-aș putea face, n-am idee care e nivelul de securitate între țări. Și n-aș dori să fiu implicat prea mult în finalizarea problemei, las acest lucru la discreția dvs.

BRI: Ce mai face Peter Hill-Norton?

BOB: Cu ce se ocupă acum?

BRI: Da.

Evident că eram pregătit pentru o astfel de întrebare, neavând nici o idee despre prenumele amiralului Lord Hill-Norton, nici în ce activitate era angajat în acel timp.

BOB: După câte știu lucrează la probleme de fond. A colaborat intens cu Timothy Good la o lucrare pe care a

publicat-o, *Despre strict secret*, de care poate știți sau nu, editată de William Morrow din New York.

BRI: Nu știam.

BOB: OK, în orice caz, lucrează – mai mult sau mai puțin împreună, Timothy Good în calitate de consultant. Amiralul Lord Hill-Norton este, ca să folosesc expresia lui, foarte iritat că nu cunoaște concluziile...

BRI: (confirmare înăbușită)...

E important de notat că, după sunetul înăbușit de confirmare care se aude în aparat, amiralul Inman pare să înțeleagă dilema și recunoaște subiectul implicat.

BOB: Și, de fapt, l-a trimis aici pe Timothy Good, în turneu, cu speranța că va aduna mai multe informații. A fost o conferință la Las Vegas la sfârșitul lui iunie și în primele zile din iulie, unde credea că va obține ceva informații despre contacte. Și eu i-am sugerat că singura persoană care știam că ar fi în măsură să ne ajute – desigur dacă e posibil de obținut informații peste hotare – ați fi dvs. I-am sugerat această luare de contact.

BRI: Care sunt, în general, problemele care îl interesează?

Poate că aceasta e prima cheie care dezvăluie că amiralul dorește o confirmare a concluziilor sau poate că vrea să îngusteze scopul investigării.

BOB: Două lucruri: unul, am sentimentul – în urma cercetărilor mele – că există o dihotomie a modurilor de abordare, unul în care se pare că există un program de sensibilizare a publicului asupra realităților cu care ne confruntăm în această direcție. Celălalt, trebuie să fie o problemă care leagă măsurile de securitate de nivelul nevoii de cunoaștere. Eu am posibilitatea să controlez influența și înțelegerea și puterea de acceptare a unor mase mari de oameni. Am o emisiune de radio la scară națională – o emisiune regulată cu acest subiect. Scriu la o mul-

țime de publicații. Am legături cu toate organizațiile importante. Am cercetat – am dedicat optsprezece luni cercetărilor, printre care cercetări de teren implicând situația de la Gulf Breeze. Îi cunosc toate dedesubturile. M-am concentrat mult asupra finalității tehnologiilor și am studiat o mulțime de lucruri care nu merg bine la Chesapeake Bay, în legătură cu Centrul de analiză a continuității electromagnetice și cu proiectele EMP.

Aici sunt de menționat patru puncte importante: (1) un program de sensibilizare a publicului; (2) recunoașterea faptului că amiralul discută cu un ziarist; (3) „Investigațiile de teren" în localitatea Gulf Breeze, Florida, unde în luna august 1988 s-au întâlnit șefii de stat major ai armatelor (la stația Pensacola a aviației) în timpul unei recrudescențe a activității OZN și (4) proiectele EMP (Electro Magnetic Pulse = impuls electromagnetic, n.ed.) *care au fost prezentate în Washington Post ca fiind arme cu impulsuri electromagnetice dezvoltate ca să țină pasul cu vestitele „tunuri zap" sovietice. Cum sovieticii sunt prezenți aici, la Chesapeake Bay unde s-au făcut testele, împotriva cui sunt proiectate armele? „O amenințare din spațiul cosmic" poate, la care președintele Reagan s-a referit, în public, cu diferite prilejuri?*

BRI: Toate acestea sunt domenii cu care nu mai sunt la curent. Când m-am decis să ies la pensie, acum șapte ani, am luat hotărârea conștientă de a mă separa de legăturile cu serviciile secrete din S.U.A. În câteva ocazii limitate, am avut câteva expuneri din unele arii de activitate, din cei șapte ani în care am făcut controlul securității ambasadelor, în calitate de consilier pentru Consiliul științific al apărării. Dar în acești șapte ani mi-am concentrat eforturile, aproape în exclusivitate, asupra competitivității industriale…

BOB: Adevărat.

BRI: ... asupra aplicării științei și tehnologiei în lumea comercială.

BOB: Cunosc acest lucru.

BRI: Deci pentru multe din aceste lucruri, cel puțin așa cum cred că deduc din această conversație, din interesul dlor Good și Peter Hill-Norton, sunt domenii în care am oarecare experiență, dar, după cum știți, este de acum veche de șapte ani.

Aici amiralul pare să confirme că domeniile pe care le deduce din conversație sunt domenii în care la un anumit moment avea oarecare competență, perioadă pe care, ulterior o restrânge la intervalul 1979-1982, când a lucrat împreună cu directorul adjunct pentru știință și tehnologie al CIA. El a funcționat ca director al NASA, între 1977-81, director adjunct al CIA, din 1981 până la pensionare, în 1982.

BOB: Înțeleg.

BRI: Și, față de viteza cu care se schimbă lucrurile în acest domeniu, sunt din ce în ce mai departe de a fi la curent cu aceste lucruri.

Din nou recunoscând „viteza cu care se schimbă lucrurile în acest domeniu" sugerează că el nu are rezerve cu privire la subiectul la care ne referim.

BOB: Vă este cunoscut că există un dialog cultural în curs de desfășurare... (pauză lungă) acum?

BRI: Cred că trebuie să întreb cu cine. Între care părți?

(Banda redă un sunet care ascunde un surâs.)

BOB: Ei bine, între unele din părțile care se presupune că se află în spatele tehnologiei navelor spațiale.

BRI: Cinstit să fiu, nu am idee. Nu am nici o dezvăluire. Deci nu dispun de nici un indiciu dacă se desfășoară sau nu vreun dialog. Încerc să-mi dau seama dacă aici, în

Washington, care, în sfârșit, este mai aproape de lucrurile acestea, ar putea fi cineva care să vă poată da o îndrumare.

Răspunsul său imediat, fără nici o pauză, arată că nu are dubii cu privire la termenul de „navă spațială" și, de asemenea, sugerează că înțelege foarte bine despre ce este vorba. Comentariul său de mai departe în care spune „cu trecerea timpului au început să fie mai deschiși în chestiunile astea" sugerează că înțelege cine se află îndărătul „tehnologiei navelor".

BOB: Asta caut eu. Nu vreau să calc pe nimeni pe picioare. Mă gândesc că au ceva de oferit și aș vrea să particip. Și, ca să fiu sincer, sunteți singura persoană cu care m-aș simți în siguranță să mă îndrume în sensul acesta...

BRI: Aha.

BOB: ... Bazat și pe ce mai știu...

BRI: Da.

BOB: ... în legătură în special cu modul în care ar trebui să tratez ceea ce cunosc.

BRI: Directorul adjunct pentru știință și tehnologie de la CIA se numește Ev – Everett Hineman. De fapt, se pregătește să se pensioneze în viitorul apropiat. Asta poate să-l facă mai dispus să dialogheze, decât ar fi fost în alte condiții. Când l-am cunoscut, cu șapte ani în urmă, era o persoană de mare integritate morală și de bun simț. Deci, de la bun început, l-aș pune sus pe listă. Apoi în grupul de pensionari care au avut legătură cu industria secretă și au fost destul de aproape de probleme mai este un contra-amiral în retragere, fost director al Serviciului Secret al Marinei, cu numele de Sumner Shapiro, care a fost și vicepreședinte al BDM. Cred că a ieșit la pensie, recent.

Comentariul cu privire la Hinemann sugerează că cineva este dispus să dea publicității activitățile despre care discutăm. Mi se pare pertinent să repet că amiralul știe să vorbească cu un ziarist.

BOB: VDM?

BRI: BDM. E o corporație din zona McLean. Are și el un nivel de competență foarte ridicat și o mare integritate. Nu știu precis dacă are cunoștințe în domeniul în care lucrați, pentru că nu am avut nici o discuție cu el, în acest sens. Astea sunt două idei pentru dvs. în sfera în care vă situați și care au perspective să mai dispună de ceva fonduri. Nu știu dacă au. În ceea ce mă privește eu nu am.

Recunoașterea faptului că „vehiculele recuperate" menționate mai înainte cu numele de „nave" erau situate cu zece ani în urmă și că accesul la ele era refuzat, confirma existența lor. „Au început să fie mai deschiși" sugerează posibilitatea de a fi expuse publicului și confirmă secretul anterior.

BOB: OK.

BRI: Atunci vă urez succes.

BOB: OK. Și, la fel, Louis Cabot mai e interesat...

BRI: Bine.

BOB: ... în unele din descoperirile mele, probabil că ați auzit de el.

BRI: OK. E un om bun.

BOB: OK.

BRI: Mulțumesc.

BOB: Foarte bine. Mulțumesc pentru telefon.

BRI: La revedere.

BOB: La revedere.

LEGILE SECRETULUI DE STAT

Întâlnirea mea cu Everett Hineman, la cartierul general CIA, a avut loc la 10 august 1989, și a durat patruzeci și cinci de minute, timp în care am discutat mai multe probleme relative la fenomenul OZN. O convorbire telefonică ulterioară cu Hineman, la 1 septembrie 1989, a scos la iveală că el avea acces la „niște rude“ care cunoșteau cazul lui Bob Lazar.

La o scrisoare trimisă amiralului Inman, am primit un răspuns telefonic de la secretarul său (înregistrat pe telefonul meu automat) care îmi făcea cunoscut că amiralul considera subiectele abordate ca fiind sub acoperirea „legilor secretului de stat“ și cere că numele său să nu fie folosit fără permisiunea sa în privința acestor probleme. Restul comentariilor se refereau direct la scrisoarea mea către amiral, datată 29 martie 1990, menționată în înregistrarea pe bandă.

În recenzia sa, Johnson relatează că l-a întrebat pe amiralul Inman dacă expresia „vehicule recuperate“ folosită în *Legătura extraterestră* era, esențial, corectă. „Despre ce fel de vehicule vorbiți?“ l-a întrebat Inman, la care Johnson i-a răspuns că toată cartea se referea la farfuriile zburătoare. „Asta e cu totul afară din context“, i-a zis Inman. „În conversația de care îmi amintesc... era vorba de vehicule subacvatice.“

Răspunzând unei scrisori primite de la Armen Victorian, Inman a declarat: „Întrucât nu cunoștea dinainte preocupările dlui Oechsler (sic!) în dialogul acela n-am înțeles că cercetarea se referea la obiecte zburătoare necunoscute.“ Nu prea seamănă cu „vehicule subacvatice“, menționate în recenzia lui Johnson. Întrucât secretarul lui Inman a confirmat verbal, prin mesajul lăsat pe telefonul automat, că subiectele respective erau sub incidența legi-

lor secretului de stat, îmi permit să afirm că acest fapt poate sili pe oricine să denatureze realitățile, dacă acest lucru e necesar. Nu trebuie să uităm că, atunci când Johnson a vorbit cu Inman și Shapiro, nu a ascuns că intenționează să publice o recenzie. Eu le vorbisem despre o îndrumare, nu despre publicitate.

AUTENTIFICARE

În dorința de pune lucrurile la punct și a răspunde celor ce găsiseră de cuviință să-mi respingă afirmațiile, am aranjat să obțin o dare de seamă documentată din partea doctorului Bruce Maccabee, fizician al marinei militare a S.U.A., bine cunoscut pentru cercetările sale de profunzime în cazurile aparițiilor de OZN-uri, inclusiv semnături și înregistrări referitoare la revelațiile amiralului Inman. Într-o declarație oficială semnată (copia se află la dosar – n.ed.), dr. Maccabee declară cele ce urmează:

> Analizând o conversație și transcrierea ei textuală (prima înregistrată pe bandă la 20 iulie 1989 pentru adnotări ulterioare) pot să confirm transcrierea ca reprezentare adevărată și precisă a conversației în care dl. Oechsler solicită o îndrumare pentru obținerea accesului la un vehicul spațial recuperat. B.R. Inman recunoaște indirect că guvernul S.U.A. este în posesia unei astfel de nave și indică numele unor persoane care ar putea fi contactate, în măsură să dea indicații ulterioare pentru obținerea accesului la acest gen de nave sau vehicule.
>
> Am mai văzut o serie de scrisori semnate de B.R. Inman, în care, la 5 august 1991, recunoaște că subiectul conversației menționate mai sus implică „obiecte zburătoare neidentificate“. Vezi citatul de mai jos.
>
> Semnat la data de 13 august 1991

(semnat) Bruce S. Maccabee, dr. fiz.

Confirm sub semnătura mea, de mai sus, că aceasta constituie o reprezentare corectă, fără distorsiuni sau denaturări.

„Întrucât nu cunoșteam dinainte preocupările domnului Oechsler, nu am înțeles bine din dialogul său că această cercetare se referă la obiecte zburătoare necunoscute."

Revelațiile confirmate ale amiralului Inman după care guvernul S.U.A. este în posesia tehnologiei OZN, poate lămuri o altă problemă controversată; aceea a lui Bob Lazar, care a produs dovezi că ar fi lucrat la o astfel de navă spațială (vezi *Legătura extraterestră).* Când am vorbit ultima dată cu Everett Hineman, mi-a făcut impresia că afirmațiile lui Lazar sunt adevărate, dar sunt greșit interpretate. „Eu am ajuns la alte concluzii decât dvs", mi-a spus. De fapt nu-i prezentasem nici un fel de concluzii, dar acum cred că Bob Lazar era un participant neștiutor, într-un plan de punere în circulație a informației privind participarea guvernului S.U.A. la realizarea unor nave spațiale cu tehnologie extraterestră, poate o parte dintr-un plan de sensibilizare a opiniei publice.

ALTE DEZMINȚIRI

Dacă Jerold Johnson ar fi vrut, cu adevărat, să verifice concluziile prezentate de mine în cartea *Legătura extraterestră,* ar fi trebuit, cel puțin, să ia contact cu mine. Dacă ar fi procedat astfel, ar fi înțeles metodologia mea de abordare a unor persoane de talia amiralului Inman, în special când era vorba de probleme atât de delicate.

După spusele lui Johnson, când l-a întrebat pe amiral dacă este adevărat că a sugerat acele nume la care

m-am referit, răspunsul a sunat destul de curios: „Da, este adevărat, dar Oechsler a denaturat, afirmând că a abordat acești domni la stăruința mea, ceea ce nu era cazul... Eu i-am indicat numai numele pentru a stabili o întâlnire." Adevăratul fond al problemei este că Inman a spus clar că e în cunoștință de cauză asupra acestor nave spațiale recuperate, dar că nu a mai fost implicat în aceste probleme de șapte ani încoace.

Întrucât fusese șeful dlui Hineman, în timpul serviciului său la CIA, Inman a sugerat că Hineman ar fi persoana cea mai indicată *să fie chestionată relativ la planurile* unei echipe de cercetare, având acces la una dintre aceste nave.

El a indicat că nu se simțea calificat să aprecieze care ar fi planurile, pentru că „viteza cu care evoluau lucrurile" depășea nivelul său de cunoaștere.

Fraza mea din carte, referitoare la Hineman și Shapiro, era următoarea: „Bob Inman a sugerat să ne întâlnim." Nu am sugerat nimănui că Inman ar fi stăruit să facă ceva. Întrebat fiind despre subiectul întâlnirii solicitate, am arătat că acesta era SCI (Sensitive Compartmented Information).

E interesant de notat că Johnson pretinde că „noi (nu se știe cine împreună cu Johnson) l-am chemat pe amiralul Inman la telefon și el a fost amabil și disponibil la întrebările noastre specifice și lipsite de ambiguitate". Dar răspunsurile lui Inman la întrebările lui Johnson erau diferite de cele pe care le primisem eu.

Într-un fel sau altul, „inteligența din spatele tehnologiei spațiale", „vehicule recuperate" și „fenomenul" deveniseră, în mod miraculos, referiri la „vehicule subacvatice". Farfuriile zburătoare ieșiseră cu totul din context.

DENATURAREA „CĂLĂTORIEI COSMICE“

În toată recenzia, lungă şi plicticoasă, Johnson a continuat să tragă concluzii din fiecare detaliu neînsemnat, cum ar fi elicopterele cu care am zburat în timpul unei vizite la Houston. Dezvăluirile mele nu mai par atât de agresive astăzi, după diversele revelații către public, referitoare la elicopterele de construcție avansată, avioanele TR-3A, F-117A şi avionul secret B-2, proiectul avionului spion Aurora, precum și existența unei nave spațiale extraordinare ce pare să sfideze legile fizicii – „ca o farfurie zburătoare“ – prezentată în programul *Știri de noapte* al postului de televiziune „NBC“ în 1992, filmată în deşertul Nevada[5].

După ce a încercat să discrediteze serviciul meu în cadrul NASA, Johnson scrie: „Astfel încrederea noastră în sursa de informare a lui Timothy Good a crescut, ne-am lăsat antrenați în capitolul culminant al cărții sale, ciudata şi minunata odisee a lui Bob Oechsler (parcursă adesea în elicoptere silențioase, fără semne distinctive) prin locurile cele mai secrete şi impenetrabile pe care le are guvernul pentru păstrarea, studierea şi utilizarea „tehnologiei extraterestre“, Proiectul Călătoriei Cosmice. Toate uşile ferecate, deschise pentru dl. Oechsler, care îşi etalează o clipă cartea de identitate de „specialist în misiune“ pentru Ringling Bros. and Barnum & Bailey… un adevărat… circ!

Cu oarecari presimțiri negre, pentru judecata de ziarist a lui Good, am citit cum Bob Oechsler a plecat şi s-a angajat la Ringling Bros. and Barnum & Bailey International Organization şi, cum zice Bob, de la începutul lui noiembrie 1989 şi până la sfârşitul lui ianuarie 1990, a lucrat pentru ei la conservarea unei nave spațiale extraterestre, capturată de curând, şi a unui „cadavru extraterestru într-un recipient criogenic“ (pag. 199) pentru a fi expuse

într-o expoziție publică itinerantă." Guvernul nu a folosit *Călătoria cosmică* pentru păstrarea, studierea și utilizarea tehnologiei extraterestre. Eu nu am făcut uz de nici un tip de carte de identitate pentru a deschide ușile, nici nu am lucrat la proiect „conservând vreo navă extraterestră" sau vreun „cadavru extraterestru".

Referitor la ultimul, am fost consultat despre consecințele sociologice posibile ale unor astfel de expoziții.

Pentru cercetătorii proiectului, cunoștințele mele de robotică reprezentau un potențial tot atât de mare pentru expoziția propusă ca și experiența mea de cercetător OZN.

Datorită modului de abordare asumat de Johnson la scrierea recenziei, nu mă surprind comentariile negative făcute de conducerea proiectului Călătoriei cosmice; probabil că și-a spulberat orice șansă de a putea verifica experiențele mele. De exemplu, reprezentarea oferită de el pentru întâlnirea mea extraordinară cu o creatură umanoidă în Dallas este „... o întâlnire cu un aparent «extraterestru» într-un salon de cocteil din Dallas, Texas, care a inclus și echivalentul psihic al unei certe între Oechsler și «entitatea» cu ochi de pisică; cu Bob părând că a pățit-o rău și prietena lui (în sfârșit un nume: Melanie King) intervenind și gonindu-l pe extraterestru! (Aceasta e în carte, realmente...) Ne simțim ușurați aflând că Bob Oechsler nu a suferit nici un deranjament psihic în urma acestei altercații..."

Eu nu am fost victima vreunei lupte, ci a unei ingerințe în creierul meu. Melanie King nu a intervenit ca să gonească extraterestrul, iar numele ei este unul din mulțimea de nume ce apar. De fapt, un singur nume a fost acoperit în capitolul *Călătorie cosmică:* acela al generalului din Pentagon (al cărui nume este acum cunoscut mai multor cercetători și care a negat până și faptul de a mă fi întâlnit).

O CAMPANIE DE DISCREDITARE

Merită a fi subliniat că Henry Azadehel (alias dr. Alan Jones, dr. Armen Victorian etc.) și-a manifestat cu ostentație mai multor cercetători dorința sa de-a face totul pentru discreditarea lui Timothy Good, în calitatea acestuia de cercetător OZN. Deci nu trebuie să ne surprindă eforturile lui de a demasca toate cusururile cărții *Legătura extraterestră.* Totuși, din zelul lui pentru discreditare, ne fascinează lupta lui pentru a-l convinge pe amiralul Inman că tema conversației noastre, înregistrată pe bandă, implica „obiecte zburătoare neidentificate".

Ulterior, încurcă afirmația prin acrobații semantice.

Victorian a dat o mulțime de telefoane în Statele Unite.

Un astfel de telefon i-a fost dat lui John Dingley, pe care l-am întâlnit la o conferință în Chicago și i-am arătat banda cu conversația lui Inman. Dingley mi-a telefonat imediat după aceea și mi-a spus că Victorian l-a întrebat dacă pe bandă era menționat subiectul OZN. I-am răspuns că nu se folosește termenul „OZN", dar e convins că acesta e de fapt tema principală a conversației.

Victorian citează o scrisoare primită de la amiralul Inman, datată 5 august 1991, care începe astfel: „Ca răspuns la solicitarea din scrisoarea dvs din data de 2 august 1991, pentru «clarificarea definitivă» referitoare la dl. Oechsler menționăm următoarele: În fiecare an primesc sute de cărți de vizită de la persoane care mă abordează la diferite apariții în public. Nu-mi amintesc să fi primit așa ceva de la dl. Oechsler, înainte de convorbirea noastră telefonică..."

Dacă așa stau lucrurile, atunci de ce s-a exprimat amiralul „acum îmi amintesc, mulțumesc" ca urmare a scurtei noastre întâlniri inițiale?

În paragraful următor, Inman continuă: „Nu am auzit niciodată de vreo organizație denumită MJ-12 și nici nu am înțeles de la dl. Oechsler că ar căuta informații despre o anumită organizație specifică..."

Este foarte adevărat că în cursul convorbirii noastre telefonice nu am ridicat problema MJ-12. Dar acesta a fost singurul subiect pe care l-am ridicat în scurta noastră întâlnire inițială, la care acum el mi-a răspuns la telefon „acum mi-am reamintit". Inman parcă s-ar feri de gloanțe. Apoi afirmă: „... Nu am înțeles prea bine, din dialogul lui, că cercetarea lui se referă la obiecte zburătoare." Nu prea ne surprinde, dacă ne gândim că de-abia mai târziu în cursul conversației am întrebat despre dialogurile în curs cu inteligența din spatele navelor sau și mai târziu când l-am întrebat despre planurile unei echipe de cercetători civili, care aveau acces la vehiculul recuperat. Cred că ar fi trebuit să spun „disc" și atunci nu s-ar fi născut controversa.

În aceeași scrisoare, către Victorian, Inman a mai declarat că „în toți cei 22 de ani de muncă în serviciile secrete, n-am întâlnit nici o dovadă credibilă despre existența unor entități extraterestre ori interplanetare, indivizi, nave, vehicule sau persoane..." Sună conform liniei oficiale și desigur vine în contrast cu poziția sa asupra unor termeni folosiți în cadrul conversației noastre.

La sfârșitul scrisorii, Inman se referă la întâlnirea mea cu contraamiralul în rezervă Sumner Shapiro. „Am mai fost informat de dl. Shapiro că dl. Oechsler denaturează complet natura și conținutul conversației lor.

Rămân convins că atât vederile mele, cât și ale contraamiralului Shapiro au fost prezentate eronat și de aceea nu am nici o încredere în poveștile și concluziile care au fost vehiculate."

La 3 august 1991, Victorian a vorbit la telefon cu Shapiro și l-a întrebat dacă s-a întâlnit vreodată cu mine.

La început, Shapiro i-a răspuns: „Pretinde că ne-am întâlnit." După ce întrebarea a fost repetată, a adăugat totuşi: „Ne-am întâlnit, într-o ocazie, şi am realizat că este un escroc. A aranjat o întâlnire cu mine în circumstanțe frauduloase şi l-am îndepărtat aproape imediat. Nu m-am întâlnit niciodată cu el, în vreun restaurant..." Nu pot înțelege cum o recomandare de la Inman putea să fie calificată „circumstanță frauduloasă" şi îmi reamintesc precis că prima mea întâlnire cu el a avut loc într-un restaurant (în Virginia), iar a doua la locuința sa. Ultima urma după una din vizitele, aparent zilnice, ale lui Shapiro la Pentagon, ceea ce confirmă afirmația lui Inman, după care, deşi fostul director al serviciului secret al marinei se pensionase, el mai întreținea legături cu mediile serviciilor secrete.

Într-o convorbire telefonică avută cu Johnson, la 8 iunie 1991, Shapiro a dezmințit toate comentariile pe care mi le făcuse relativ la vehiculele extraterestre. „Este absolut fals. Nu i-am dat nici un motiv să creadă că am cunoştință despre ceea ce spunea el. Cred că tipul e cam țicnit... Am fost obligat să-l întreb: «Care-i subiectul? Despre ce e vorba?»... şi Oechsler a scos din geantă un obiect triunghiular de plastic cu ceva în el, ceva care semăna cu un cap mic, un cap triunghiular ca un fel de om spațial... nu mai era mult până să-l invit să o şteargă."

Privit în perspectivă, era evident că Shapiro nu se consultase cu Inman, relativ la specificul cercetărilor mele, înainte de a ne întâlni. Ca să fac o legătură între tehnologie şi sursa ei neumană, aşa cum unii prezintă, de regulă, o carte de vizită, eu i-am arătat o mică hologramă cu o lucrare de artă executată prin laser, reprezentând capul unei creaturi extraterestre. Shapiro a părut vizibil tulburat, a început să se plimbe încoace şi încolo prin cameră, mi-a spus că se miră cum de nu l-a chemat pe Inman să-i confirme recomandarea pentru acea întâlnire şi că nu înțelege

de ce Inman nu m-a trimis la actualul director al Serviciului Secret al Marinei. S-a decis brusc să încheie întâlnirea pe loc, suspectându-mă că am uzat de mijloace necurate. Oare cum a putut contraamiralul Shapiro să mă considere un impostor, când oricine poate să verifice că sunt menționat în mai multe ediții ale publicației „Who's who" (lista de personalități importante la nivel mondial, n.ed.) pentru experiența mea în materie de robotică, că am fost premiat de Camera de comerț a S.U.A. și că am fost lector la Institutul Franklin, de asemenea, pentru robotică?

Victorian și Johnson au vorbit cu Robert Kirchgessner, director al grupului special de dezvoltare, finanțat de Kenneth Feld, proprietar al firmelor Ringling Brothers and Barnum & Bailey Circus, Ice Capades și al mai multor alte ansambluri expoziționale itinerante. Subiectul convorbirii a fost desigur implicarea mea în proiectul *Călătoriei cosmice.*

Kirchgessner i-a spus lui Johnson că implicarea mea a constat numai dintr-o întâlnire, în Orlando. „L-am chemat o dată ca să discutăm aspectul extraterestru. L-am întâlnit în Orlando și am simțit că contribuția sa la un proiect nu era aceea de care aveam nevoie.

Negarea nu s-a oprit aici. Alți indivizi racolați de critici, inclusiv o purtătoare de cuvânt de la centrul spațial Johnson, din NASA, au calificat drept prostii toate afirmațiile senzaționale prezentate în capitolul „Călătorie cosmică" din cartea *Legătura extraterestră* recurgând uneori la tactici de discreditare prin atac la persoană. Spațiul nu-mi permite să intru în alte amănunte. Dar până la urmă acești critici au reușit, într-o oarecare măsură, să dea substanță participării mele la proiect. Răspunsul și interpretarea pe care le-am primit demonstrează că e greu să vezi focul prin fumul cel gros. Fumul acela o fi venind el de undeva!

De ce or fi vrând atât de mulți să ascundă un secret – și mai ales unul atât de însemnat – prin discreditarea celui care-l dezvăluie?

În cazul amiralului Inman, dacă conversația noastră nu s-ar fi referit la OZN-uri, ci la niște presupuse vehicule subacvatice, recuperate în număr mare, așa cum i-a sugerat lui Johnson, atunci de ce atâta secret? Să ne reamintim afirmația secretarului Tom King, înregistrată de către telefonul meu automat, care spune că aceste probleme stau sub incidența legilor secretului de stat.

Comentariile negative ale personalului implicat în proiectul *Călătoriei cosmice* și dezmințirile principalilor participanți la conversațiile în cauză m-au derutat enorm. Preponderența dovezilor de care dispun nu e nimic extraordinar. Dispun de o bandă video asupra proiectului, de benzile audio asupra conversațiilor și de mărturiile care au urmat, aducând noi și ample confirmări. De pildă, mai mulți cercetători au contribuit la validarea camerei microgravitaționale pe care am vizitat-o, lângă orașul Houston. Lucius Farish a fost pus la curent, cu ani în urmă, de către o persoană de încredere, asupra unor proiecte legate de microgravitație. Și Ron Madeley, din Houston, a lucrat cu o persoană având o experiență importantă în dezvoltarea unei instalații similare celei vizate de mine. Nu m-am întâlnit niciodată cu Ron Madeley; am auzit numai de el după publicarea cărții *Legătura extraterestră.*

A trecut mult timp și vremea unor concepții ridicole până ce oamenii au acceptat ideea că pământul este rotund și că nu stă în centrul universului. Prejudecățile legate de subiectul în discuție se nasc din faptul că unii dintre noi cred în existența unor forme de viață extraterestră, iar alții nu. Nu are importanță câte dovezi ți se oferă ca să te convingi că există ceva și, chiar dacă dovezile te fac să devii nehotărât, până la urmă predomină prejudecățile: este me-

canismul primitiv de control al umanității. E controlul nostru pentru limitarea vitezei de evoluție a minții umane.

Cât timp ne va trebui ca să rupem bariera – și va trebui să primim un impuls din afară? A sosit oare vremea să trecem la un nivel superior de conștiință? Putem face saltul? Numai timpul va decide.

Note

1. MUFON UFO *Journal*, nr. 27, iulie 1991, publicat de Mutual UFO Network, 103 Oldtowne Road, Seguin, Texas 78155-099.
2. Idem, nr. 285, ianuarie 1992.
3. Dalrymple, William: „Raiders of the Lost Orchids“, *The Independent Magazine*, London, 19 august 1989. În acest lung articol, Dalrymple se referă la faptul că Azadehel a fost condamnat în luna iunie 1989, în Old Bailey, la douăsprezece luni de închisoare și 20.000 lire englezești amendă pentru contrabandă de orhidee rare. În luna iulie, judecătoria de apel a hotărât că sentința a fost prea severă, aceasta fiind redusă la șase luni. În final, Azadehel a fost închis numai șase săptămâni, în Pentonville, din Londra.
4. Oechsler, Bob. cu Regimenti, Debby: *The Chesapeake Connection: An Implication of corporate Involvment in the Cover-Up*, 1989, An Annapolis Research & study Group, 136 Oakwood Road, Edgewater, Maryland 21037.
5. NEC *Nightly News*, 20 aprilie 1992.

Nota editorului

La 4 decembrie 1991 am scris amiralului Inman (în parte) precum urmează: „... Când s-a ivit ocazia să public unele confirmări uimitoare asupra realității subiectului în discuție din partea a doi foști directori de servicii secrete, am făcut-o. De asemenea, m-am decis să public materialul relativ la proiectul *Călătoriei cosmice* pentru că, așa cum poate ați citit în capitolul final, am fost abordat de participanții la proiect și rugat să colaborez; am fost informat ulterior (via Robert Oechsler, recomandat de mine după aceea conducătorilor proiectului) că aș fi putut include și imaginea unui vehicul și/sau a unui corp.

Când am auzit că proiectul a fost pus la index, am hotărât să merg totuşi înainte cu publicarea, sperând să pot facilita scoaterea la lumină a unor materiale despre subiectul acesta atât de controversat.

Referitor la comentariile dvs făcute „doctorului" Victorian... precum că aş fi denaturat total vederile dvs şi pe cele ale contraamiralului Shapiro, aş fi încântat să includ replica dvs într-o ediţie viitoare a cărţii mele – în special în ediţia americană, dacă o vom putea face.

Aţi avea amabilitatea să acceptaţi?

Până în prezent, nu am primit nici un răspuns.

Cu privire la statutul proiectului *Călătoriei cosmice,* am făcut mai multe încercări de a afla mai mult, succesul fiind redus. De pildă, în luna iunie 1991, am avut o întâlnire cu colonelul Simon Pete Worden, la Consiliul naţional al spaţiului, în clădirea vechiului birou executiv de lângă Casa Albă. În timpul scurtei conversaţii nu am putut afla nimic. În luna februarie 1992, i-am scris vicepreşedintelui S.U.A., Dan Quayle, în calitate de preşedinte al Consiliului naţional al spaţiului, întrebându-l despre statutul proiectului şi despre propunerea de a expune „un vehicul şi/sau un corp extraterestru real" (dând şi numele generalului care i-a transmis această informaţie lui Bob Oechsler).

L-am întrebat totodată dacă există planuri de a include o parte din expoziţia *Călătoriei cosmice* în Expo '92, care promisese „tehnologia de mâine – noi forme de viaţă" etc.

Am primit o scrisoare de la Jack Schmid, coordonatorul expoziţiilor NASA, datată 8 aprilie 1992, care precizează următoarele (în extras):

„Prin prezenta, răspundem scrisorii dvs adresate Vicepreşedintelui Dan Quayle, prin care solicitaţi informaţii privind statutul „Călătoriei cosmice", o expoziţie itinerantă amplă dezvoltată de către firma Kenneth Feld Productions Inc.

Au existat planuri de a insera expoziţia în cadrul Expo '92 de la Sevilla, Spania, însă negocierile, dintre Feld Productions Inc. şi un grup de investitori spanioli, nu au fost încununate de succes. De aceea, dezvoltarea în continuare a expoziţiei a fost oprită.

O machetă la scară naturală a navetei spaţiale ce fusese construită pentru expoziţie este împrumutată acum Centrului spaţial Kennedy, fiind expusă la Portul spaţial al S.U.A., centrul de vizitare Kennedy..."

Evident, nu este vorba aici de o confirmare privind posibilitatea expunerii de material extraterestru, dar nici o negare. Problema rămâne, până când autorităţile vor decide dacă timpul este copt pentru a oferi publicului probe irefutabile. Între timp, eu sunt de partea lui Bob Oechsler.

14
COLECȚIE DE INFORMAȚII SELECȚIONATE DIN TOATĂ LUMEA

Timothy Good

Deși se pot face unele corelări, din comunicările de mai jos, selectate de mine din sutele de comunicări, primite într-o perioadă de paisprezece luni, între lunile iulie 1991 și august 1992, nu pot fi trase concluzii de natură statistică.

Faptul că majoritatea provin din Marea Britanie și S.U.A. nu trebuie să ne facă să credem că în aceste țări au avut loc cele mai multe apariții. Numărul redus de comunicări din alte țări (de pildă, din India) se datorează probabil unor factori cum sunt ezitarea de a le face publice, numărul redus de cercetători și de ziariști și nivelul redus al comunicațiilor. În plus, trebuie să recunosc că primesc puține ziare și extrase din ziare în limbi străine.

Intenția mea este nu numai de a publica unele rapoarte interesante și importante, dar și aceea de a pune în evidență scara foarte largă a fenomenului, care este prea mult trecută cu vederea.

Cei ce doresc informații suplimentare trebuie să se adreseze reporterilor, cercetătorilor, ziarelor sau revistelor în cauză, întrucât nu am posibilitatea de a garanta acuratețea comunicărilor.

---

1 iulie 1991: Nr. Troy Ohio, S.U.A.

La ora prânzului, un bărbat împreună cu fiica sa de doisprezece ani au observat un obiect mare, luminos, de culoare argintie, situat la 1-20 grade deasupra orizontului.

Obiectul avea forma unui creion sau a unei țigarete și se afla la distanța de aproximativ o jumătate de milă. Martorii sunt familiarizați cu avioanele, locuind la 12 mile nord-est de aeroportul Dayton Cox. Ei au declarat că obiectul avea de patru ori lungimea și de două ori lățimea unui avion de pasageri. Nu avea coadă, aripi sau ferestre și nu făcea nici un zgomot. Avea două zone mai întunecate sau de culoare gri, pe suprafața netedă și lucioasă.

Când tatăl său s-a dus să-și ia o cameră de luat vederi, obiectul a dispărut „într-o sclipire verde". În dimineața următoare, deasupra ariei în care fusese văzut obiectul au apărut cinci elicoptere militare verzi, respectiv deasupra casei martorilor. (Franklin Reams, MUFON UFO Journal, nr. 291, iulie 1992)

8 iulie 1991: Nr. Selkirk, Borders, Marea Britanie

Șoferul de camion Steve Hallet conducea pe autostrada A7 în apropiere de Selkirk, nu departe de turnul de televiziune, când văzu cu uimire o mare aeronavă strălucitoare, în formă de disc, plutind pe deasupra. Nava avea circa 40 picioare în diametru. Obiectul prezenta lumini colorate și părea să aibă o cupolă la partea superioară. Instrumentele din mașină au început să bată în toate părțile.

A oprit, fascinat, și a privit OZN-ul timp de circa cincisprezece secunde, înainte ca acesta să dispară cu o viteză fantastică pe cerul nopții.

Această comunicare mi-a fost adusă la cunoștință de către John Hay din St Mary's Loch, Selkirk, care l-a auzit pe Steve Hallet intervievat de către Jill McPherson, la Radio Borders, în ziua următoare incidentului. „Șoferul era copleșit de ceea ce văzuse", mi-a scris John Hay. „Jill McPherson mi-a spus că este o persoană cu „picioarele pe pământ" și „că nu are motive să născocească astfel de povești".

25 iulie 1991: Carleton, Quebec, Canada

Un grup de turişti a observat un glob alb, strălucitor, plutind peste un câmp din apropiere, la ora 4.00 a.m. Din straniul obiect alb a ieşit de mai multe ori o lumină roşie, mai mică, şi s-a coborât până la pământ, fiind „târâtă" un timp scurt, după care s-a ridicat din nou „topindu-se" în globul cel alb. Obiectul a putut fi vizibil timp de o oră. (Christian Page/François Bourbeau, de la Ufology Research of Manitoba Associates)

8 august 1991: Cherry Burton/Sancton, Humberside, Marea Britanie

La ora 23.02 pilotul Chris Venter îşi plimba câinele pe o alee de lângă casă, când a fost surprins de apariţia unei lumini mari, albe care se deplasa pe cer, la mică altitudine, înspre locul unde se afla el.

Obiectul se mişca de la est la vest, la o înălţime de aproximativ 1000 picioare. Pe când trecea, fără zgomot, pe deasupra, a observat că avea la partea anterioară o lumină mare, albă, cu un corp rotund în faţă. Pe partea inferioară prezenta o mulţime de mici lumini colorate. Obiectul se deplasa cu viteza unui avion mic şi apoi a făcut un viraj în formă de U, apropiindu-se din nou de poziţia sa de observaţie, a trecut pe deasupra şi s-a dus spre nord. „Nu semăna cu nici un avion văzut de mine vreodată", spune Venter. „Şi eu şi câinele meu eram foarte speriaţi."

Len Dawson, tot din Cherry Burton, a declarat că pe la ora 23.00 a văzut un obiect zburător uriaş, trecând pe deasupra lui. „Eram afară şi îmi amintesc că era o noapte frumoasă, luminoasă şi uscată.

Deodată, mi-am dat seama că spre mine vine, prin aer, un obiect lunguieţ uriaş. Zbura foarte jos, probabil la vreo sută de picioare de la sol; era mare cât două case la un loc. Partea anterioară era rotundă şi din ea ieşea o lu-

mină albă puternică. Când a trecut pe deasupra mea am văzut o mulțime de luminițe colorate dedesubt. Am auzit un sunet slab, ca cel produs de zgomotul unui transformator... Obiectul se mişca cu vreo 20 mile pe oră şi s-a îndepărtat spre York..."

La ora 23.15 Joyce Porter şi alte patru femei se întorceau de la York, când au văzut o sferă mare de lumină. „Eram la marginea oraşului când a apărut obiectul. Părea să aibă o consistență solidă şi strălucea într-o lumină albă, când a trecut prin fața maşinii. Nu se deplasa cu mai mult de 50 mile pe oră. Era o privelişte uluitoare, ne-am uitat la el vreo două minute."

Pe la ora 23.30 Liz Ibbetson împreună cu fiica sa, adolescentă, au observat o sferă strălucitoare luminoasă lângă ferma lor (la 5 mile față de Cherry Burton). Au coborât pe scări să privească pe o fereastră mai mare. Globul strălucitor de lumină albă plutea la mică distanță. Părea să aibă un diametru de 3 țoli la lungimea brațului. Deodată, lumina s-a îndepărtat cu mare viteză, pe urmă a făcut un viraj în U şi s-a întors spre ele, trecând jos peste acoperiş, apoi a dispărut din vedere. Cele două au ieşit afară, pe uşa din spate, să vadă dacă lumina dispăruse, şi au observat că acum plutea peste un stâlp de înaltă tensiune la vreo sută de yarzi depărtare. Obiectul s-a deplasat apoi din nou spre ele şi a trecut pe deasupra, la mică înălțime, bâzâind uşor. Dedesubt, se vedea o cruce de lumini colorate; o linie de lumini roşii şi una de lumini verzi. În centrul crucii era o lumină alungită. Brusc, obiectul a dispărut într-o clipă. (Anthony Dedd, Quest International) După cele scrise într-un ziar local, personalul de la aeroportul Humberside şi unitatea de aviație militară Leeming nu au putut da nici o explicație acestei apariții. „În orice caz – spune dna Ibbetson –, nu cred că există nici o navă care să corespundă acestei descrieri. Şi radarul nu poate să prindă ceva care

zboară foarte jos." (Steve Anderson, Hull Daily Mail, 10 august 1991)

9 august 1991: Pocklington, Humberside, Marea Britanie

În localitatea Pocklington, situată la 8 mile nord-vest de Sancton, dna Pearce se ducea să se culce, la ora 1.00 a.m., când, de la fereastra dormitorului, a văzut un glob uriaş de lumină plutind în aer.

A rămas înlemnită, atunci când obiectul a început să se mişte spre ea; a trecut peste casă cu o viteză sub 50 mile pe oră. Dedesubtul obiectului se vedea o cruce de lumini, compusă dintr-o linie de lumini roşii şi una de lumini verzi (ca şi în cazul anterior). Obiectul a fost vizibil timp de cinci minute, dar era complet silenţios. „N-am mai văzut aşa ceva până acum", zice dna Pearce. „Credeam că o să mor de frică." (Anthony Dodd, Quest International)

13 august 1991: Laguna Cartagena, Porto Rico

Marisol Camacho s-a întâlnit cu două creaturi ciudate, cu capete mari şi ochi mari negri, prelungi, care se uitau la o plantă din grădina ei, noaptea. (Vezi cap. 1)

19 august 1991: Littlehampton, Sussex, Marea Britanie

La ora 3.30 a.m., profesoara Fiona Hamer a văzut două obiecte dreptunghiulare pe cer, deasupra unei case vecine. „Eram în pat şi m-am ridicat – nu ştiu ce m-a făcut să mă scol, dar nu mai puteam să mă aşez înapoi. M-am uitat pe fereastră şi am văzut două obiecte solide, de formă dreptunghiulară, unul deasupra celuilalt, care au trecut pe deasupra coşurilor şi au dispărut." Nu se auzea nici un zgomot şi profesoara e convinsă că nu erau avioane. (Littlehampton Gazette, 23 august 1991)

20 august 1991: Aproximativ 200 mile nord-nord-vest de Voronej, CSI

Echipajul unui avion de pasageri Aeroflot cu nr. 2523 a observat un obiect uriaş în formă de sferă, de culoarea smaraldului, care emitea un fascicul de raze luminoase spre pământ. (Vezi cap. 11)

30 august 1991: Granum, Alberta, Canada

Patru copii au spus că au văzut un obiect oval, plutind peste oraş la ora 22.00. Obiectul se mişca câteodată foarte repede, alteori stătea pe loc plutind. Dedesubtul său clipeau, intermitent, lumini albastre, roşii şi verzi. Când luminile erau stinse, copiii au văzut un „obiect negru alungit“ brăzdând cerul, apoi luminile apăreau în alt loc. La distanța cea mai mică de ei, obiectul părea că pluteşte la înălțimea unui stâlp telefonic. Unul dintre copii l-a descris ca „un obiect plat cu lumini pe el“. Obiectul nu făcea zgomot. În fața unui garaj din oraş s-a imprimat o urmă rotundă pe pământ şi se crede că obiectul a atins solul în acest loc. (Gordon Kijek, Ufology Research of Manitoba Associate)

30 august 1991: Blairsville, Pennsylvania, S.U.A.

La ora 23.15, două femei, călătorind pe şoseaua 22, spre Pittsburg, s-au întâlnit cu un obiect mare, triunghiular, plutind jos, spre pământ, la marginea drumului. Obiectul a fost descris ca având nişte grinzi uşoare albe, spre exterior, iar la interior se vedeau nişte grinzi orizontale care făceau legătura cu structura externă. Pe suprafața cu grinzi erau lumini albe strălucitoare, care nu pâlpâiau. Spațiul rămas între suprafață şi obiect era transparent, astfel încât martorele puteau să vadă cerul prin el. Obiectul nu făcea zgomot şi a continuat să plutească şi atunci când maşina a trecut pe lângă el. (Stan Gordon, PASU *Data Exchange,*

nr. 18, Pennsylvania Association for the Study of Unexplaind, decembrie/ianuarie 1992)

Sfârșitul lunii august 1991: Cuesta Blanca, Porto Rico

Ulises Perez pretinde că s-a întâlnit ziua, pe lumină, cu o creatură cu capul mare și ochi negri. (Vezi cap. 1)

8 septembrie 1991: La 40 mile est de Pittsburg, Pennsylvania, S.U.A.

La ora 14.00, un astronom, aflat ca pasager la bordul unui avion comercial, a relatat că a văzut trei obiecte în formă de disc, zburând cu o viteză enormă, în formație triunghiulară. E convins că nu erau avioane. (Stan Gordon, PASU *Data Exchange*, nr. 18, decembrie/ianuarie 1992)

11 septembrie 1991: Loudon, New Hampshire, S.U.A.

La ora 19.30, o mamă împreună cu fiul și fiica sa se întorceau, cu autoturismul, spre casă. Când au intrat pe fundătura în care locuiau, aparatul de radio a început să emită în continuu paraziți. A trebuit să-l stingă. Doamna a parcat mașina pe carosabil și s-a dus imediat în casă, să dezlege câinele. În acest timp, fiica a început s-o strige spunându-i să iasă afară ca să vadă ceva. Ieșind afară, i-a găsit pe copii uitându-se în sus la două discuri mari albe, care se deplasau încet peste casă.

Discurile erau identice ca formă și configurație a luminilor.

De jur-împrejurul fiecărui disc se vedea o serie de lumini multicolore pastelate, pulsând în secvență neregulată. Direct sub disc erau trei cercuri întunecate, dispuse într-un triunghi centrat pe fund.

Fiecare disc era de mărimea unei case mici. Se deplasau în formație strânsă. Scoteau un sunet ca un bâzâit gros, abia perceptibil. Zburau la o altitudine de circa 100 picioare. Erau atât de strălucitoare că luminau tot terenul, sub ele. Mișcându-se încet, s-au deplasat în direcția orașului Canterbury și s-au pierdut din vedere.

La scurt timp după incident, cei trei martori au început să manifeste simptome ciudate. Fata avea dureri de stomac, febră și modificări de comportament. Băiatul a suferit o schimbare de personalitate. Mama devenise foarte sensibilă la orice atingere și curând era plină de vânătăi. (New Hampshire MUFON monthly newsletter, ianuarie 1992)

15 septembrie 1991: Gulf Breeze, Florida, S.U.A.

La ora 14,00, în zona Santa Rosa Shores și a autostrăzii 98, au apărut un OZN de mari dimensiuni și un obiect mai mic. Ambele aveau un aspect metalic. Obiectul cel mare se prelungea cu niște organe circulare și avea o structură în plăci suprapuse. Amândouă obiectele se roteau încet, în sensul acelor de ceasornic, și se mișcau pe verticală, distanța minimă față de pământ fiind de aproximativ 500 picioare. În cele din urmă, obiectul cel mare a demarat în trombă și a dispărut, în timp ce obiectul mic a dispărut încet, după linia de copaci, peste East Bay (Joe Barron, *Sentinel*, Gulf Breeze, 21 noiembrie 1991.)

28 septembrie 1991: Szekesfehervar, Ungaria

Conducătorul de autocamion Zoltan Bartus și însoțitorul său afirmă că au fost urmăriți de un OZN luminos, de forma unei farfurii zburătoare, de mărimea lunii pline, în apropierea comunei Szekesfehervar, din nordul Ungariei. Ajunși acasă, cei doi au intrat în locuința lui Bartus printr-o fereastră din spatele casei, sperând să se desco-

toroscască de obiect, dar acesta continua să lumineze camera cu un fascicul de raze verzi. Familia lui Bartos declară că la lătratul câinilor din vecinătate, OZN-ul s-a transformat într-un obiect alungit ca o țigară, escortat de două lumini mai mici, după care a dispărut (*Daily Yomiuri*, Tokyo, Japonia, 2 octombrie 1991).

Interesant este și faptul că în această zonă au apărut, în luna iunie 1992, mai multe cercuri magice în lanurile de cereale și că au fost apariții numeroase de OZN-uri mai toată vara. Un băiat a declarat că a văzut un obiect de culoare galbenă cu o cupolă, înconjurat de lumini roșii, iar tatăl său spune că ar fi observat o masă de lumină clar delimitată, de formă dreptunghiulară, deasupra localității Szekesfehervar.

Obiectul a ieșit dintr-un lan, din spatele unui cerc cu diametrul de 125 picioare cu mai multe triunghiuri în jur. (*Arkansas Democrat-Gazette*, Little Rock, Arkansas, 12 august 1992)

octombrie 1991: Trowell, nr. Nottingham, Anglia

Această informație a fost pregătită de Anthony James din cadrul asociației East Midlands UFO Research Association, care a avut amabilitatea să-mi trimită o copie. Martora, care a dorit să nu i se divulge numele, a semnat următoarea declarație:

> De șase ori pe săptămână mă scoală ceasul deșteptător, la ora 4.10 dimineața. Mă ridic din pat și merg să-mi îmbrac uniforma de poștăriță, în camera unde o las peste noapte. De aici, am o priveliște largă peste câmp, fără case sau lumini de nici un fel. Într-o dimineață din luna octombrie, priveam pe geam, când am văzut o stea foarte strălucitoare aflată într-o poziție nefirească.

Era în direcția sud-est, aproape drept peste pădurea Hemlock.

M-am uitat la stea câteva minute și pe urmă am coborât în bucătărie. În timp ce îmi luam micul dejun și mă pregăteam să plec la lucru, puteam să observ steaua pe fereastră. După 10-20 de minute devenise mult mai strălucitoare și mai mare, așa că m-am gândit că o fi vreun avion în drum spre aeroportul Midland, aflat la 10 mile distanță.

După alte câteva minute văd un obiect foarte mare îndreptându-se spre mine, foarte jos și aproape. M-am repezit afară, dar n-am mai văzut decât o formă strălucitoare dispărând peste acoperișul unei case vecine. Avea mai multe lumini dedesubt, care băteau în jos. Erau diferite față de cele situate de jur-împrejur pe partea mijlocie, care păreau colorate și în mișcare de rotație.

Nava zbura la mai mult de 100 picioare de la sol și se mișca foarte încet. De la acel obiect venea un zgomot slab, un fel de vibrație electrică. L-am văzut de aproape numai o clipă, dar am încă clară în minte înfățișarea sa.

S-a lăsat greu convinsă de soțul ei să comunice cele văzute către Asociația de cercetări OZN, din Midlandul de Est. În cele din urmă, a acceptat un interviu cu Anthony și Carole James. „Credem că e vorba de o vizionare auten-

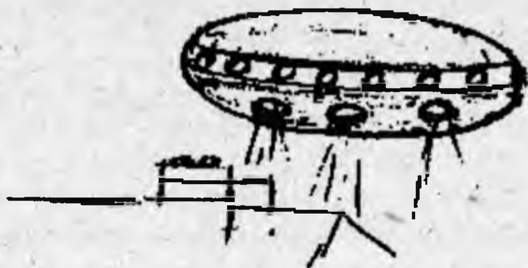

Figura 1
(conform schiței făcute de un martor)

tică, din partea cuiva care nu are nici o idee despre subiectul OZN", au precizat ei. „Ne-a lăsat o lună ca să putem stoarce informația de la o martoră deosebit de îndărătnică". (East Midlands UFO Research Association)

2 octombrie 1991: Arhanghelsk, Kazahstan

În jurul orei 18.00, mulți martori au observat un OZN care părea că urmărește prima treaptă a unui rezervor booster al unei rachete, după o lansare la Plesetsk. (Vezi cap. 11)

8 octombrie 1991: Reeves Knob, Boston Mountains, Arkansas, S.U.A.

Îi sunt îndatorat Christinei Lippert pentru detaliile trimise referitoare la un val de apariții de OZN-uri, în 1991-1992, cercetate de ea în patru ținuturi din jurul zonei Marshall, Arkansas, Munții Ozark.

Să notăm paralelismul interesant între aceste cazuri și valul de apariții din februarie 1992, de la Williamsport, Pennsylvania, precum și cu urmăririle OZN-urilor de către avioane de vânătoare în Insula Porto Rico. Vickie (ne-a cerut să nu-i menționăm numele de familie) urmărește aeronavele acestea ciudate din anul 1990. De la locuința sa, situată sus, în Munții Boston, lângă Parcul Național Ozark, are o priveliște panoramică asupra întregii zone. În ziua de 8 octombrie 1991, o oră după apusul soarelui, a văzut un obiect necunoscut foarte mare, de forma unui bumerang, care staționa sau se deplasa foarte încet. S-a răsturnat basculând în sus ca și când s-ar fi proptit pe unul din capete. Din el a căzut o sferă de lumină roșie aprinsă, care s-a îndreptat apoi spre sud. Dinspre nord au apărut două avioane de vânătoare, care păreau că-l urmăresc sau îl însoțesc. S-a îndepărtat încet și a dispărut din vedere.

9 octombrie 1991: Arkalyk, Kazahstan

Pe cerul nopții a apărut un obiect în formă de disc, care emitea fascicule de lumină. (Vezi cap. 11)

12 octombrie 1991: Cernobâl, Ucraina

Ziaristul Vladimir Savaran fotografiază un OZN deasupra centralei nucleare. (Vezi cap. 11 și fotografiile)

19 octombrie 1991: Carrasco, Montevideo, Uruguay

Luis Otegui, operator la turnul de control de la aeroportul principal Carrasco, din Uruguay, tocmai aprinsese luminile de balizaj, când, în fața lui, au apărut lumini care păreau să fie ale unui avion de pasageri, venind la aterizare. Se vedea o lumină intensă la distanța de o milă și altitudinea de 820 picioare, dar obiectul nu apăruse pe radar.

Nu a aterizat și a dispărut rapid. Otegui a refuzat să accepte explicațiile obișnuite. „Facem munca asta de mult timp și știm foarte bine cum arată luminile de aterizare ale unui avion, iar acestea erau exact așa", a replicat el. (*Diario Popular*, Buenos Aires, Argentina, 21 octombrie 1991)

22 octombrie 1991: Nr. Wigan, Lancashire, Anglia

Raportul de mai jos al lui Bill Eateck mi-a fost remis de către Tony Dodd de la Quest International, care a avut o convorbire telefonică cu martorul, imediat după incident:

> Azi am cumpărat câteva aparate portabile de radio emisie-recepție și am vrut să testez raza lor de acțiune. Pe la ora 19.45 am lăsat acasă, soției mele, un aparat și cu altul am plecat cu mașina, îndepărtându-mă din ce în ce mai mult și vorbind la intervale regulate cu soția, ca să văd ce bătaie se poate

realiza. Pe la ora 20 mă aflam pe un drum secundar; era o noapte întunecoasă, clară și uscată și recepția era foarte bună.

Cum conduceam încet pe drum, deodată văd în fața mea un perete de ceață. M-a surprins că a apărut atât de brusc. Intrând în ceață aud un sunet foarte înalt, ca un fel de chelălăit. Sunetul devenea din ce în ce mai puternic, până au început să mă doară urechile. Nu puteam să văd nimic prin ceața groasă. Între timp sunetul devenise copleșitor.

M-am uitat să văd dacă nu cumva e deschis radioul mașinii, dar era închis. Mă dureau urechile îngrozitor și eram total dezorientat.

În disperare de cauză, am smuls firele radioului și m-am asigurat că stația radio este închisă, dar sunetul acela asurzitor continua.

Din acest moment totul a devenit confuz și primul lucru de care îmi aduc aminte e că ieșeam din ceață pe un drum cu vizibilitate excepțională și că sunetul încetase cu desăvârșire. O altă ciudățenie era că drumul, altădată destul de aglomerat, acum era cu totul pustiu.

Aveam o senzație de greață, iar partea stângă a feței și urechea stângă mă ardeau ca focul. Ajuns acasă, nevastă-mea a observat că parcă mă arsese soarele pe partea stângă. Nu știu ce a fost, dar mă simt rău…

Ziarul *Wigan Reporter* a primit și a publicat (la 31 octombrie 1991) și alte comunicări despre activitatea OZN din noaptea aceea. Pentru mine este evident că multe din incidente au fost cauzate de o desfășurare de lasere, la Blackpool.

2 noiembrie 1991: Mar del Plata, provincia Buenos Aires, Argentina

Un film video, luat pe la ora 11.30, de către Marta Julia Cassiccia prezintă pe cer un obiect circular, care,

după ce plutește un timp, se îndepărtează brusc cu mare viteză, lăsând în urmă o dâră lungă.

Experții sunt de acord că banda nu are semne de trucaje, nici defecte mecanice ale camerei de luat vederi. *(La Nacion*, Buenos Aires, 30 noiembrie 1991)

5 noiembrie 1991: Gulf Breeze, Florida, S.U.A.

Patti Wheaterford, controlor financiar din statul Florida, și Anne Morrison (din cadrul MUFON), au fotografiat un OZN în prezența a numeroși martori (vezi grupajul de fotografii). „Am putut vedea o formă structurală curbă bine definită deasupra unei lumini de un roșu aprins la bază", a declarat Bland Pugh, un alt membru al MUFON, care a privit obiectul prin binoclu. (Gary Watson, The Islander, Pensacola, 15 noiembrie 1991 și alte surse)

6 noiembrie 1991: Beit She'an, Israel

„Era un obiect strălucitor, foarte mare, în comparație cu alte obiecte ce se vedeau atunci pe cer", spunea șeful poliției locale, descriind OZN-ul care apăruse deasupra acelui oraș, din Israel. Superintendentul districtului, Yitzhak Mordechai a declarat, la postul de radio al armatei, că a luat cunoștință despre această apariție, de la un șofer de taxi, pe la ora 3.30 noaptea. Șoferul, pe nume Yossi BenHa'ash spune că obiectul semăna cu o semielipsă strălucitoare. „Am sosit în zona unde apăruse OZN-ul și l-am urmărit în cursa lui spre est", spune Mordechai. A zburat la vreo două sute metri față de pământ, până spre dimineață. Pe la ora 6.00 a dispărut."

Rugat să descrie zborul obiectului, el a afirmat: „Se mișca până într-un anumit punct, se oprea, se învârtea pe loc și după câteva minute se deplasa spre nord, pentru ca după alte câteva minute să se întoarcă la locul unde oprise

mai înainte... Cu noi mai era un grup de polițiști care au văzut aceleași scene." *(Jerusalem Post,* 7 noiembrie 1991)

9 noiembrie 1991: Frontiera de est dintre statele Pennsylvania și Maryland, S.U.A.

La ora 18.30, un ofițer de poliție, foarte familiarizat cu avioanele, a observat un obiect uriaș venind spre el la o înălțime de cel mult 1000 picioare. Văzut pe fundalul norilor, obiectul absolut silențios avea forma unei suprafețe triunghiulare sau a unei aripi zburătoare, mai mare decât un avion Lockheed Galaxy, cu trei lumini separate la partea anterioară. Ofițerul a luat legătura radio cu un alt autovehicul de poliție, aflat la 5 mile distanță, în direcția în care zbura obiectul. Două minute mai târziu, al doilea ofițer a văzut și el obiectul. S-a apreciat că zbura cu viteza de 150 mile pe oră. (Stan Gordon, PASU *Data Exchange*, nr. 18, decembrie/ianuarie 1992)

15 noiembrie 1991: Nr. Marshall, Arkansas, U.S.A.

Un grup de vânători de ratoni a observat un obiect extraordinar de mare, plutind în liniște deasupra pădurii în care se aflau, în zona Alfred, la sud de Marshall. Aerona-

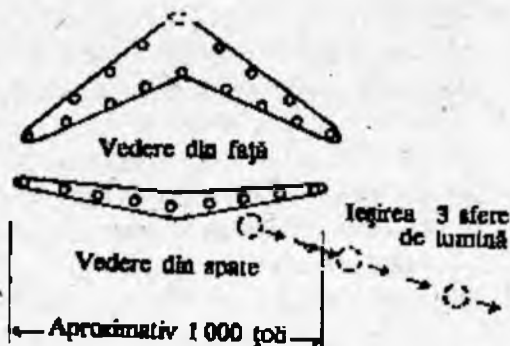

Figura 2
(Christine Lippert)

va avea forma unui bumerang și avea mărimea a cel puțin trei terenuri de fotbal. Era foarte strălucitor și avea o serie de lumini albe, pulsante. La un moment dat, din obiectul principal s-au separat trei lumini mari roșii care s-au îndepărtat. (fig. 14.2)

Oamenii s-au speriat așa de tare că au luat-o la fugă. Mai târziu, în vecinătate au apărut și avioane, fapt neobișnuit pentru acesta zonă rurală. (Christine Lippert)

17 noiembrie 1991: St. Petersburg, C.S.I.

La ora 3.35 noaptea, Anna Gromova a văzut două obiecte de formă triunghiulară, plutind nemișcate deasupra orașului. (Vezi cap. 11)

21 noiembrie 1991: Witts Springs, Arkansas, S.U.A.

Dăm mai jos relatarea cercetătoarei Christine Lippert despre o apariție la care a asistat personal:

> ... pe la aproximativ 6.30 p.m. sau după amurg, pe când îngrijeam de vite, văd pe cer un glob de lumină strălucitoare, roșu/portocaliu, care staționa undeva spre est. Era de aproximativ zece ori mai luminos decât steaua cea mai strălucitoare. Am auzit apoi niște avioane cu reacție și m-am întors către ele, spre zona de la nord de obiect. Deodată, mi s-a părut că avioanele (ce păreau că sunt militare) încearcă să intercepteze obiectul. Acesta a dispărut într-o clipă și apoi a reapărut undeva spre est. Avioanele îl urmăreau. A mai sclipit o dată și a dispărut din nou. Era ca un joc de-a șoarecele și pisica. Mai târziu, în noapte, cerul se umpluse de avioane cu reacție, lucru absolut neobișnuit pentru acea zonă. Ulterior, am aflat că și alții văzuseră aceleași lucruri...

În aceeași zi, Vickie (vezi relatarea din 8 octombrie 1991) a văzut o navă în forma de V sau de bumerang, de-

plasându-se dinspre est spre Reeves Knob. Din partea de jos a navei au ieșit patru sfere mari roșii. Obiecte mai mici, triunghiulare, însoțeau nava cea mare. Nici de astă dată nu se auzea nici un zgomot. (Christine Lippert)

24 noiembrie 1991: North Port, Florida, S.U.A.

Pilotul David Kersky, participant la al doilea război mondial, a văzut spre seară un OZN de formă cilindrică apropiindu-se de locuința sa din Mayberry Avenue. Vecina lui, Rita Maul, a văzut și ea obiectul. Ambii au relatat că obiectul nu era prea luminos și nu făcea nici un zgomot, dar zbura mai repede decât un avion cu reacție. (Beth Sumner, *Sun Times*, North Port, 27 noiembrie 1991)

27 noiembrie 1991: Taunton, Somerset, Anglia

Anne și Fred Hickox susțin că au văzut un OZN zburând peste orașul Taunton, la ora 10 a.m. „Am văzut clar un obiect rotund, zburând pe cer, cu două „picioare“ atârnând în afară“, spune Hickox. „În vârf avea o zăbală dreptunghiulară. Se mișca foarte repede pe cer.“ Dna Hickox

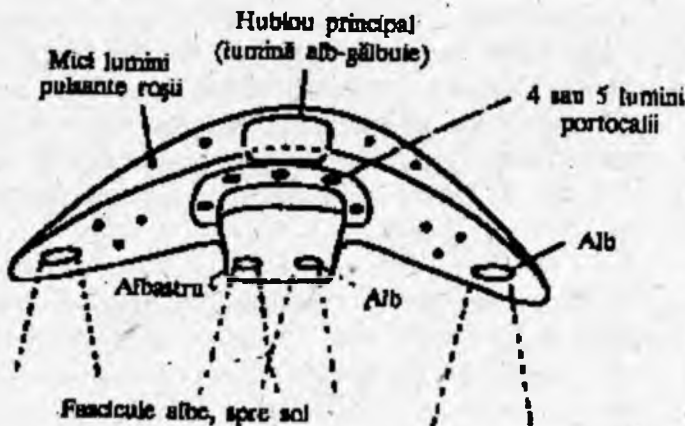

Figura 3
(SOBEPS)

aseamănă obiectul cu o „uriașă meduză" de culoare gri-închis. (*Somerset County Gazette*, 29 noiembrie 1991)

27 noiembrie 1991. Obiect apărut deasupra localității Saint-Nicholas, Belgia (vezi fig. 14.3.)

4 decembrie 1991: Hoveton, Norfolk, Marea Britanie

Dl. Roxham, fost pilot militar, a comunicat că la ora 18.00 în timp ce călătorea cu mașina, împreună cu fiica sa, a văzut un OZN de forma unei țigări, la altitudinea de circa 1500 picioare. Obiectul avea lumini albe puternice, la fiecare din capete, și un șir de orificii colorate în galben.

În timp ce priveau, obiectul a pornit brusc cu o viteză de circa 300 mile pe oră. Dl Roxham a oprit mașina, a deschis fereastra, a oprit motorul și s-a dat jos să vadă mai bine.

OZN-ul a trecut pe deasupra lor. La partea inferioară avea lumini roșii, verzi, albastre și albe. La scurt timp după aceea, s-a întors și a trecut din nou pe deasupra, deplasându-se până la un punct de staționare la mică distanță. „Am privit OZN-ul timp de patruzeci și cinci de minute", spune dl. Roxham. „Sigur nu era un elicopter sau un avion de tipurile cunoscute. Avea mărimea unui Airbus A 310." (Anthony Dodd, UFO *Magazine*, vol 11 nr. 1, martie/aprilie 1992)

6 decembrie 1991: Teynham, Sittingbourne, Kent, Marea Britanie

La ora 17.45, un OZN de mari dimensiuni plutea deasupra bisericii Teynham, la câteva zeci de picioare altitudine. Dna Lynne Yates a ieșit să vadă obiectul, la chemarea copiilor. „La început arăta ca o stea uriașă, dar, la

un moment dat, din steaua aceea a ieșit ceva și o serie de fascicule de lumină intermitente au început să brăzdeze cerul.

OZN-ul a stat în zonă circa o jumătate de oră. Nu am mai văzut așa ceva până acum. Era oval în partea superioară, dar fundul nu i se putea distinge din cauza luminilor roșii, galbene, verzi și albastre."

Nava s-a îndepărtat și a dispărut dincolo de orizont. Fenomenul a mai fost observat și de alți martori. (*East Kent Gazette*, Sittingbourne, 11/18 dec. 1991)

7 ianuarie 1992: Prague, Oklahoma, S.U.A.

Un fermier, soția și fiica sa, împreună cu altă familie au observat, noaptea, un fenomen extraordinar. La început au văzut două lumini mari, albe, plutind pe cer, între casa lor și un turn de telefonie cu microunde, situat la o jumătate de milă spre sud. Soția s-a retras înfricoșată în casă și nu a mai asistat la desfășurarea evenimentului. Mai târziu, a apărut un glob roșu mic care s-a apropiat de luminile mari și se pare că s-a ascuns în dosul lor; în continuare, nu a mai fost vizibil.

Ceilalți patru martori au privit vreo patruzeci și cinci de minute cele două OZN-uri care pluteau. La un moment dat, de peste valea râului, dinspre vest, au apărut mai multe elicoptere. S-au despărțit în două grupuri, unul balansându-se pe vale sub nivelul casei lor, iar celălalt ascunzându-se jos, în vale. Apoi unul din grupuri s-a îndreptat spre cele două OZN-uri care staționau. Celălalt grup a apărut dinspre est, forțând OZN-urile să plece în grabă.

Elicopterele au rămas în zonă, manevrând înainte și înapoi, deasupra terenului. În cele din urmă, au plecat și ele. La scurt timp după aceea, OZN-urile au apărut din nou, au stat puțin în poziția în care le văzusem mai înainte, după care au zburat iar, dispărând cu mare viteză.

În timpul incidentului, câinii și pisicile fermierului erau cuprinse de o mare agitație. (Ken Memoli/Richard Seifert, *Oklahoma* MUFO, News, 1916 Inglewood Drive, Norman. Oklahoma, aprilie 1992)

10 ianuarie 1992: Huntsville, Alabama, S.U.A.

Pe la ora 5.45 a.m., o asistentă medicală aflată la volanul mașinii sale, în drum spre serviciu, a văzut o navă circulară înconjurată la bază de o mulțime de lumini, având un diametru egal cu lungimea unui TIR cu șa. În partea superioară, avea trei hublouri pătrate, iluminate slab dinspre interior. Plutea deasupra drumului, spre Blake Bottom. Martora a încercat fără succes să depășească OZN-ul. „Când am redus viteza, luminile s-au stins. Nu mi-a fost frică atâta timp cât nu eram sub aeronavă. Am accelerat până la o viteză teribilă și mă gândeam că OZN-ul o să se prăbușească în fața mașinii."

Ajungând pe autostrada 53, martora n-a mai privit înapoi. A ajuns la serviciu la ora 6.00. A telefonat la Aeroportul Internațional Hintsville. Controlorii de trafic nu observaseră nimic neobișnuit.

„Nu știu dacă am văzut ceva sau nu", comentează martora, „dar nu ar fi avut cum să greșească". (Paige Oliver, ziarul *Times*, Huntsville, 12 ianuarie 1992)

24 ianuarie 1992: Tetbury Gloucestershire, Marea Britanie

O doamnă, care preferă să rămână anonimă, a relevat că a văzut în zori o „stea" cu 5 colțuri, mare, auric, care se deplasa încet, la circa 500 picioare deasupra casei sale, între Tetbury și Malmesbury.

OZN-ul se rotea încet și făcea un zgomot puternic, apoi a demarat cu o viteză nebună, spre Cirencester. Femeia spune că obiectul avea dimensiunile unui avion mic

și la partea sa inferioară se vedea un șir de puncte albe. (Tom Flint, *Wilts & Gloucestershire Standard*, 31 ianuarie 1992)

25 ianuarie 1992: Gulf Breeze, Florida, S.U.A.

Pilotul particular Glen Bradley vede, împreună cu un grup de cetățeni, un OZN – una dintre multe apariții de OZN-uri vizionate și filmate în acest „loc fierbinte“, în anul 1992. Incidentul s-a petrecut la ora 19.55:

> … Priveam spre est și, deodată, mi-a apărut în față ceva ce nu semăna cu un avion din cele cunoscute de mine. Era o lumină roșie foarte mare, care se deplasa, lent, spre sud (în direcția opusă vântului), la distanță de vreo opt mile.
>
> În timp ce acest OZN luminos își continuă cursa spre sud, apare o altă lumină roșie identică cu prima, mai jos și în stânga primeia.
>
> Noua lumină avea o intensitate variabilă. Prima lumină a dispărut în spatele copacilor din fața mea… Privită prin binoclu, lumina era impresionantă… Nu semăna cu nici una din luminile văzute de mine în douăzeci de ani de zbor.“

(Glen Bradley, *Islander*, Pensacola, Florida, 31 ianuarie 1992)

28 ianuarie 1992: Bramfield, Suffolk, Marea Britanie:

Dna Wood călătorea cu mașina, împreună cu fiica sa în vârstă de șase ani.

Era o vreme friguroasă și senină. Deodată, văzură o lumină foarte strălucitoare deplasându-se în direcția lor, jos, pe cer. După câteva sute de metri, dna Wood s-a decis să oprească mașina și să se dea jos ca să poată vedea mai bine. Mai erau și alte autovehicule oprite. OZN-ul se ve-

dea acum bine. Era un obiect foarte mare, de formă circulară. La partea inferioară, avea o „lumină de căutare“ foarte puternică, îndreptată spre pământ, iar pe circumferință erau dispuse o serie de lumini mai mici, îndreptate și ele tot în jos (fig. 14.4).

Obiectul se mișca foarte încet. De câteva ori, s-a oprit și plutea nemișcat câteva minute, apoi se deplasa deasupra unui câmp din apropiere și rămânea din nou pe loc. Dna Wood a văzut, uluită, un mare număr de lumini albe pe câmp „dialogând între ele“ sau „sclipind din când în când“. Aeronava a plecat de câteva ori cu viteză mare, ca să revină câteva minute mai târziu. Nu se auzea nici un sunet, dar dna Wood a simțit un fel de vibrație înăbușită, „ca un sunet din afara gamei sonore perceptibile“. Martorele au privit spectacolul câteva minute, apoi și au continuat drumul spre casă. (Anthony Dodd, UFO *Magazine*, vol. 11 nr. 1, martie/aprilie 1992)

30 ianuarie 1992: Marshall, Arkansas, S.U.A.

În jurul orei 21.10 a fost observată, la sud de Marshall, o „aripă zburătoare“ uriașă, cu o mulțime de lumini albe, zburând fără zgomot, la aproximativ 1000 picioare

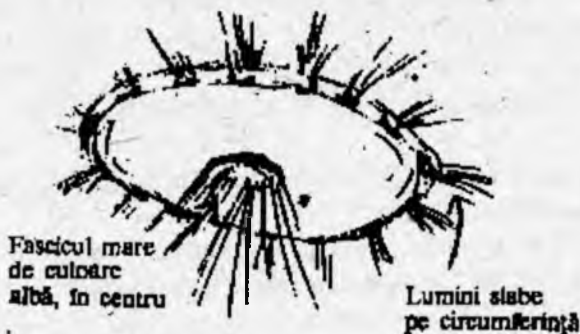

Figura 4
(conform schiței făcute de un martor)

peste copaci. Avea mărimea unui avion de transport mare. În apropiere, se zăreau avioane cu reacție care observau sau escortau aeronava. Avioanele păreau foarte mici, față de OZN. (Christine Lippert)

5 februarie 1992: Williamsport, Pennsylvania, S.U.A.

Numeroși oameni au relatat despre un val de OZN-uri foarte mari în formă de bumerang sau triunghi, zburând între orele 18.00-20.30 (vezi cap. 9).

7 februarie 1992: Carleton Moor, Skipton, Yorkshire, Marea Britanie

La ora 22.00, când Brett Young conducea peste Carleton Moor, apropiindu-se de turnul de microunde, GCHQ al Agenției naționale de securitate, i-a apărut în fața parbrizului un glob strălucitor de lumina albastră. Obiectul și-a menținut poziția un timp scurt, deși mașina mergea cu circa 30 mile pe oră. Martorul a oprit mașina și obiectul s-a oprit și el. Deodată, s-a îndepărtat „în trombă“ cu viteză foarte mare.

Brett Young a descris obiectul ca „având forma unui os“, înconjurat de o fluorescență ca de neon, dând impresia unei forme circulare. La un moment dat obiectul se afla la o distanță de numai trei picioare față de martor. Avea lungimea de aproximativ 10 țoli. (Anthony Dodd, UFO *Magazine*, vol. 11 nr. 1, martie/aprilie 1992)

8 februarie 1992: Hebden Bridge, Yorkshire, Marea Britanie

Pe la ora 21.30, Frank Skinner împreună cu două rude călătoreau cu mașina spre locuința sa din orașul Halifax, când dl. Skinner, pasager pe banca din spate, a văzut un obiect aerian, asemănător unui autobuz cu ferestre panoramice, care părea să execute o mișcare de rotație. Pe

partea superioară și cea inferioară erau „șiruri de lumini misterioase" care se roteau, pulsând. Dl. Skinner a atras atenția șoferului, care aproape că a pierdut controlul volanului la vederea obiectului ce se zărea spre vârful unui deal. După treizeci de secunde, obiectul a dispărut brusc. *(Skylink,* nr. 2, aprilie 1992, London UFO Studies, 10A Tudor Road, Barking, Essex, IG11 9RX)

9 februarie 1992: Llangurig/Llanidless, Powis, Wales, Marea Britanie

La ora 5.00 dimineață, aflați în post la o clădire guvernamentală, au raportat că au văzut un OZN strălucitor, de culoare albastră, cu formă clasică de farfurie zburătoare cu cupolă.

> „Martorii declară că la apariția OZN-ului, în zona apropiată locului în care acesta plutea s-a produs o întrerupere totală a alimentării cu energie electrică", spune Tony Dodd, un sergent de poliție pensionar, care conduce cercetările pentru Quest International. „În timp ce martorii priveau farfuria zburătoare, aceasta executa manevre de zbor cu mare viteză la stânga și la dreapta. OZN-ul se afla la o distanță de un sfert de milă și a putut fi observat timp de o jumătate de oră. Obiectul a revenit după cinci ore, în timpul conversației noastre telefonice. Interlocutorul meu a închis telefonul, fiindu-i teamă că va fi reperat de autorități."

(Anthony Dodd, UFO *Magazine*, vol. 1 nr. 1, martie/aprilie 1 992)

10 februarie 1992: Henri-Chapelle, Belgia

În luna februarie 1992, Dr. Steven Greer împreună cu câțiva membri ai grupului său de cercetare, Centrul de Studii pentru Inteligența Extraterestră (CSETI), s-au de-

plasat din Belgia în S.U.A. pentru a se întâlni cu diverși martori și cercetători ai seriei extraordinare de apariții de OZN-uri, de formă predominant triunghiulară și de bumerang, însumând peste 3500 apariții, între anii 1989-1993. Doctorul Greer și echipa sa au avut ei înșiși succes, fiind prezenți la apariția unui număr de obiecte necunoscute. Dăm mai jos descrierea unui astfel de incident, făcută de dr. Greer:

„În noaptea de 10 februarie 1992 călătoream cu dr. Brening (din grupul de cercetare belgian, SOBEPS - n.ed.). Pe o coamă de deal din apropierea localității Henri-Chapelle, la vreo 10 mile de Eupen... Pe la orele 22.00 ne-am întâlnit cu un convoi de autocamioane militare... Se vedea clar că acestea transportau materiale periculoase sau de felul acelora care necesită măsuri de securitate excepționale...

Dr. Brening a plecat spre Bruxeles, pe la ora 23.00. Noi am rămas pe loc, mai multe ore. Pe la orele 0.30-1.00, am văzut un alt convoi de vehicule și mai lung, cu pază severă...Pe când ne uitam la convoi, am observat, printr-o spărtură de nori, o formă luminoasă alb-gălbuie, mai mare decât discul lunii pline. Trebuie remarcat că luna se vedea bine în direcția opusă. Noua lumină se afla printre nori, deasupra convoiului. Curând a dispărut, fiind acoperită de norii care se mișcau repede.

După câteva minute, când convoiul ieșise din raza noastră vizuală, am auzit – și am simțit – timp de zece până la treizeci de secunde, un zgomot huruitor, ca o vibrație de frecvență joasă, care venea din nori, de deasupra mașinii noastre... Nu mai auzisem un astfel de zgomot, absolut sigur nu era zgomotul pe care-l face un tunet la distanță și nici zgomotul vreunui avion. Fiecare din noi a simțit că acest sunet era emanat de un obiect imens și foarte puternic aflat mai sus de norii de

> deasupra noastră – ca zgomotul unui milion de transformatoare, reunite într-un vuiet ca un bubuit continuu…
>
> Sunetul nu părea să vină de la un obiect aflat în mișcare. Un al doilea episod de vuiet vibratoriu s-a repetat la scurt timp după primul…

(Steven M. Greer, MD, MUFON UFO *Journal*, nr. 289, mai 1992)

11 februarie 1992: Calumet, Oklahoma, S.U.A.

După mutilările de animale, Travis Dean și prietena sa au văzut deasupra unui câmp, la ora 20.15, o lumină strălucitoare, cu alte lumini, colorate, mai mici. Obiectul a început să urmărească mașina în care se aflau martorii. La rândul lor, aceștia au încercat, fără succes, să se apropie de obiect. (Vezi cap. 12)

15 februarie 1992: Warrington, Cheshire, Marea Britanie

Dl. W. conducea, pe la ora 19.15, pe drumul M 62, mergând spre Manchester, în apropiere de Birchwood. La un moment dat, prietena sa, care ședea pe scaunul din față, i-a atras atenția asupra unui OZN care apăruse înaintea lor. Când au ieșit pe autostradă, la Gorse Covert, obiectul se apropiase foarte mult. În formă de cupolă, cu o mulțime de ferestre albe sau lumini rotitoare la bază, plutea deasupra rezervației naturale Risley, apoi a dispărut într-un nor gros. (Manchester UFO Research Association, *Northern* UFO News, nr.155, iunie 1992)

19 februarie 1992: Hillingdon, Middlesex, Marea Britanie

Pe la ora 22.27, o șoferiță (al cărui nume îl cunosc) a întâlnit un obiect uriaș în formă de disc, la intersecția

dintre drumurile Pield Heath Road, Lees Road și Harlington Road. Incidentul a fost cercetat de Darren Gillet, care mi-a trimis raportul următor:

„... Strălucea ca o plafonieră cu tuburi fluorescente, cu o lumină albă, curată, pe toată suprafața. Fața superioară și cupola aveau aceeași culoare. După declarația martorei, obiectul nu emana fum sau foc. Fața inferioară avea pe circumferință o serie de lumini rotunde, de aceeași intensitate și culoare. Erau egal distanțate și includeau o bandă îngustă mai puțin luminată. Într-o întâlnire ulterioară mi-a spus că OZN-ul era puțin înclinat spre dreapta. Nu-și amintește bine dacă partea inferioară era luminată, dar crede că nu era.

În seara aceea, cerul era senin, cu un norișor la mare înălțime. Stelele se vedeau bine, iar luna era sus pe cer, departe de obiect.

Mai devreme, în cursul serii, trecuse prin zonă un avion cu lumini de semnalizare; martora cunoaște bine diferența dintre aceste lumini și obiectul descris... Mașina ei nu a fost afectată cu nimic de prezența OZN-ului. Martora spune că în zonă se mai aflau și alte mașini; nu păreau nici ele să fie afectate cu

Figura 5
(Darren Gillet)

nimic și nu mai era nimeni altcineva care să fi observat obiectul deși acesta măsura, după aprecierea martorei, cel puțin 250 metri în diametru. Am desenat schița acasă, după ce am văzut locul incidentului și am interogat martora..."

„Stăteam în loc, îngrozită de mărimea acestui OZN", mi-a scris martora în luna noiembrie 1992. „Nu se auzea nici un sunet la distanța de circa 100 metri la care mă aflam. Stătea pe loc și umplea cerul...

Cred că m-am uitat la obiect vreo trei minute – sau atât mi s-a părut mie și pe urmă m-am gândit să aduc și alți martori să privim împreună, așa că m-am îndreptat spre casa în care locuiește prietenul fiicei mele. Eram foarte emoționată. Nu m-a crezut nimeni. Oricum, după vreo trei minute au venit cu mine, dar OZN-ul dispăruse. M-am învârtit o mulțime de timp prin zonă, dar nu mai era nimic..."

Trebuie să fac precizarea că locul apariției OZN-ului nu e departe de unitatea de aviație militară Northolt, de aeroportul Heathree, nici de Comandamentul traficului

Figura 6
(Billy Goldy)

aerian militar Uxbridge (amplasat împreună cu Centrul de control al traficului aerian londonez de la West Drayton). Obiectul necunoscut o fi fost semnalat pe radar? Un controlor de trafic aerian mi-a spus ulterior că obiectul ar fi fost oricum înregistrat drept un „parazit terestru“, datorită înălțimii mici de zbor.

25 februarie 1992: East Fork, Bath County, Kentucky, S.U.A.

La ora 9.30 a.m., Bill Goldy, pus în gardă de un angajat al său, James Carpenter, a văzut un obiect neobișnuit la înălțimea de circa 100 picioare deasupra fermei sale cu o suprafață de 87 acri. Părea un obiect mic (vezi fig. 14.6), care apoi a aterizat într-o vale, s-a rotit pe o parte sau s-a desfășurat, arătând în final ca un cerc de aluminiu foarte strălucitor, cu străfulgerări de lumini albastre, verzi și galbene.

Goldy s-a dus mai întâi să-și hrănească vitele, apoi s-a întors să vadă obiectul din vale. N-a mai găsit nimic, nici după trei ore de căutare. „Nu știu ce era, de unde venea și unde se ducea“, spune Goldy. „Nu doresc nici o publicitate... Am văzut obiectul așa cum v-am zis“. (Andy Mead, *Herald-Leader*, Lexington, Kentucky, 13 martie 1992)

3 martie 1992: Concord, New Hampshire, S.U.A.

Pe la ora 19.50, șoferul Roger Cross a văzut un obiect uriaș, aproximativ triunghiular, în lungul drumului 3A/South Main în orașul Concord, aproape de pasajul de nivel cu autostrada 93 (vezi fotografia).

Obiectul avea lumini pulsante alb-albăstrui. A dispărut deasupra lizierei de copaci, aproape de Broadway. Cross spune că obiectul „avea dimensiuni înfiorătoare“. Zbura peste vârfurile copacilor și făcea un zgomot „ca o

ploaie torențială într-o noapte de vară, pe pânza tare a cortului". Începând de la ora 18.00, au sosit rapoarte și de la alți observatori din Claremont, Newport, Bradford, Salisbury și Panacook, ca și din Concord. *(Union-Leader*, Manchester, New Hampshire, 7 martie 1992)

3 martie 1992: Greensboro, Carolina de Nord, S.U.A.

Robert Benson, împreună cu prietena sa, Cathy Kenny și un alt prieten, Melvin Fergusson, se aflau în curtea rulotei lui Kenny, din parcul Woodlake Mobile Home, situat pe șoseaua Randleman. Era ora 20.40 atunci când în fața lor a apărut un obiect necunoscut înconjurat de un cerc de lumini pulsante, care zbura la mică înălțime, făcând un zgomot puternic.

„Părea de dimensiunile unui avion DC-9" spune Benson. „Primul meu gând a fost că avionul zboară îngrozitor de jos. Era la aproximativ 250 picioare deasupra solului. Credeam că o să se zdrobească de pământ". Pisica lui Kenny stătea ca hipnotizată. Obiectul a dispărut după un deal din apropiere, apoi s-a întors înapoi. Kenny și Benson au sărit într-o mașină și au pornit pe Ceckridge Road. „Mi se părea că ne urmărește, de-a lungul drumului", spunea Benson. Aproape în același timp, un martor anonim a sunat la biroul ziarului „News & Record" relatând că un obiect impozant, zgomotos și foarte luminos plutește în apropiere de Lees Chapel Road și Church Street în Greensboro De Nord. (Jim Schlosser împreună cu Bernie Woodall, News & Record, Greensboro, 5 martie 1992)

4 martie 1992: Disley, Cheshire, Marea Britanie

În jurul orei 20.30, dna B. își plimba cățelul pe lângă parcul Lyme, când a observat un „tort" luminat feeric, cu o prelungire lunguiață la bază și lumini sau hublo-

uri pe laturi. Obiectul luminos părea de mărimea a două autobuze cu etaj. Se mișca cu oarecare viteză, când a apărut de după copaci, îndreptându-se în direcția nord, spre cariera de piatră. (Roy Sandbach, *Northern* UFO News, nr. 155, iunie 1 992)

5 martie 1992: Perth, Australia De Vest

Martora conducea spre nord pe bulevardul Wanneroo. La un moment dat, observă în dreapta o lumină albă, strălucitoare, care părea că se deplasează cu aceeași viteză ca și mașina. A virat la stânga spre Whitfords Avenue. Spre surprinderea ei, martora a mai văzut un alt obiect aproape drept în fața sa și deasupra mașinii. Era mare și de formă triunghiulară, cu câte o lumină albă în vârful fiecărui unghi. În zona centrală, ceva mai spre spate, erau două lumini verzi. Nu se auzea nici un sunet și obiectul părea că dispare. (Brian Richards, *Centrul de culegere a datelor* UFORUM)

9 martie 1992: New Kensington, Pennsylvania, S.U.A.

Doi băieți se jucau pe la ora 18.30 lângă un cimitir situat la aproape o milă depărtare de Centrul de cercetare Alcoa, când au observat un obiect aerian apropiindu-se de ei din direcția est. Părea un „autovehicul zburător“ cu două lumini. Zborul semăna cu o „fâlfâire“ înainte și înapoi. Obiectul își arăta când partea superioară, când pe cea inferioară.

Avea formă de disc și era colorat în gri sau argintiu, cu două proeminențe la partea superioară. Ajungând deasupra cimitirului și-a stins cele două lumini din față și de pe fund din zona centrală a țâșnit un fascicul de lumină foarte puternic îndreptat spre sol. În același timp s-au aprins multe lumini pe circumferințele celor două fețe, superioară și inferioară. Fluxul de lumină central era atât

de puternic încât băieții nu puteau să-l privească direct. Obiectul făcea un zgomot ca acela al unui avion cu reacție și avea dimensiunea unui camion.

Înfricoșați, băieții s-au ascuns după un monument funerar, dar obiectul a venit deasupra lor, fixându-i în fluxul de lumină. Băieții au fugit spre drumul aflat cam la o sută de metri distanță. Ajungând la drum, cel mai mic a început să alerge în cerc, dar obiectul îl urmărea. Când și celălalt copil a ajuns pe drum, obiectul s-a întors spre cimitir.

E interesant că, după unele zvonuri, Centrul de cercetare Alcoa este implicat în lucrările pentru Inițiativa de apărare strategică (SDI sau „războiul stelelor"). Cazul relatat a fost investigat de către ofițerul de poliție Dennis Stadterman, membru al PASU. (PASU *Data Exchange*, nr. 19, prilie 1992)

10 martie 1992: Kings Lynn, Norfolk, Marea Britanie

Cazul de față a fost investigat, la cererea mea, de către David Dane, bine cunoscutul artist din Norfolk, după ce am citit un articol relativ la apariția unui OZN în ziarul „Lynn News & Advertiser" din 10 aprilie 1992. Iată mai jos raportul său:

> Seara de marți, 10 martie, a fost o seară unică pentru Marilyn Preston și cele două fiice ale sale, Kim și Kerry. Familia Preston locuiește pe Woodwark Avenue, din Kings Lynn. Marilyn lucrează la căminul de bătrâni Sydney Dye. În marțea aceea, Marilyn lucra în tura dintre orele 14-21. După terminarea turei, a venit acasă, cu mașina, și pe la 21.30 a plecat din nou să-l conducă acasă pe prietenul fiicei sale, Kim.
>
> Plecând, a auzit paraziți în radioul mașinii. Ciudat lucru, pentru că radioul nu era deschis. După ce l-a lăsat pe băiat

> lângă Middleton, în jurul orei 22.00, Marilyn și cele două fiice ale sale Kim (17 ani) și Kerry (11 ani) au plecat acasă. Pe drum, au observat o stea foarte strălucitoare. Și-au spus că poate e Steaua Polară, dar curând și-au dat seama că steaua se mișca și parcă avea și o coadă roșie. Își mărea dimensiunile din ce în ce mai mult și, în câteva minute, le-a apărut în față un obiect necunoscut, mare și puternic, luminat, care cobora deasupra drumului din fața lor.

Descrisă și desenată de Kerry (vezi fig. 14.7) ca o aeronavă de forma unei farfurii zburătoare, nava plutea deasupra clădirilor firmei Campbells and Jaeger, acoperind un spațiu mai mare decât lățimea autostrăzii cu patru piste, de lângă Hardwick.

Așezată pe banca din spate și isterizată de frică, Kim țipa: „Ține-o pe unde sunt luminile". Nu voia să fie urmărite de acel OZN, pe străzi întunecate. Obiectul se oprise. Avea o aparență metalică învăluit în aburi sau vapori. Părea atât de aproape încât credeam că l-am putea atinge cu mâna. Kerry povestește că partea inferioară a navei era luminată ca de lumini fluorescente albăstrui, pe margínea exterioară, și cu o lumină strălucitoare, alb-gălbuie, pe mijloc. Trecând pe sub navă, mașina parcă plutea pe valuri și ele aveau senzația că totul în jur era mort și lipsit de importanță. Deși ferestrele mașinii erau deschise,

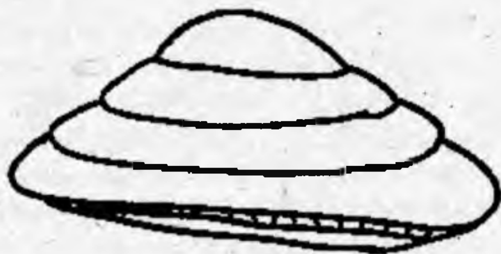

Figura 7
(Kerry Preston)

de la obiect nu le parvenea nici un sunet. Marilyn a vrut să oprească și să vadă mai bine spectacolul, dar Kim era atât de speriată încât n-avea altă dorință decât să ajungă acasă cât mai repede. Când Kerry s-a întors să privească obiectul prin lunetă, nava lua deja înălțime, îndepărtându-se cu o viteză amețitoare.

Și-au continuat drumul. Ajunse acasă, Kim era palidă și șocată, iar Marilyn și Kerry erau într-o stare de agitație extremă. Soțul lui Marilyn, Kevin, a fost uimit de întreaga poveste, dându-și seama, curând, că au trăit o întâmplare extraordinară.

În ziua de joi, 14 martie, au relatat faptele poliției din Kings Lynn. La o săptămână după incident, familia Preston a primit vizita unui șofer de taxi, care le-a povestit experiența lui, similară, din săptămâna precedentă.

Un alt fapt interesant este că niște rude ale lui Marilyn, dl. și dna Eglin, locuind peste drum de casa Prestonilor, au trăit întâmplări ciudate cu cinci ani mai înainte. Într-o dimineață au fost sculați de un bâzâit puternic. Dormitorul era luminat ca ziua și ei nu s-au putut mișca până ce lumina nu a pălit și nu a dispărut zgomotul. Marilyn spune că, ceva mai târziu, un ofițer de aviație le-a spus soților Eglin să păstreze tăcerea asupra incidentului.

13 martie 1992: Bellevue, Green Bay, Wisconsin

La ora 10.00, în timp ce filmam pentru o emisiune meteorologică, David Hooker, fotograf șef la canalul de televiziune „WFRV“, stația locală afiliată la „CBS“, a prins pe banda video un OZN în formă de țigară. Filmul, a cărui copie a avut amabilitatea să mi-o remită, a fost analizat de analistul fotograf Jeffrey Sainio, de la MUFON, care a exclus posibilitatea ca obiectul să fie un avion, o pasăre sau un defect de lentilă.

În cadru, OZN-ul se vede zburând, de la dreapta la stânga, trece prin spatele unei turbine eoliene și reapare de cealaltă parte continuându-și traiectoria, la o înălțime de circa 25.000 picioare și cu viteza de aproximativ 7000 mile pe oră.

14 martie 1992: Gulf Breeze, Florida, S.U.A.

Un grup de circa treizeci de persoane, printre care membri ai echipei de cercetători din Gulf Breeze și alții, aflați pentru observații pentru Santa Rosa Island, au văzut, într-un interval de 10 minute, un număr total de cinci OZN-uri. Era după ora 20.00. Pe cerul senin a apărut o lumină albă, la circa 50 grade deasupra orizontului. Lumina și-a schimbat culoarea în roșu-aprins. Au urmat a doua, a treia, a patra și, în fine, a cincea lumină roșie, dinspre direcțiile orelor 4, 5, 8 și 9 de pe ceasornic.

George Crumbley relatează: „Nu s-au apropiat în zbor, parcă răsăreau de nicăieri". Art Hufford, membru al echipei de cercetători, spune: „Două au apărut dintr-o dată, venind direct spre noi. Am făcut experiența de a îndrepta spre OZN-ul cel mai apropiat o lampă de mare putere, cu o intensitate luminoasă de 500 000 candele, executând o anumită secvență de fulgere. Mișcarea obiectului către noi a început după ce a răspuns mai întâi semnalelor noastre, repetând secvența. Semnalizarea a durat 30 de secunde..." (Patti Weatherford, *Islander,* Pensacola Beach, Florida, 27 martie 1992)

16 martie 1992: Perth, Australia de Vest

La ora 12.15 p.m., o martoră conducea mașina în zona străzilor Kelvin și Chitterbrook, din Kalamunda, când a văzut două discuri de culoare gri-metalică, deplasându-se la mică înălțime și cu mare viteză, de la vest la est. Zburau atât de jos încât a crezut că se vor zdrobi de pământ, dar

nu se auzea nici un zgomot. Prima sa impresie a fost că era vorba de niște avioane militare, dar absența oricăror protuberanțe și forma lor de disc înlăturau orice dubiu. (Brian Richards, Centrul de colectare a datelor OZN/UFORUM)

19 martie 1992: Colchester, Essex, Marea Britanie

O familie, formată din cinci persoane, călătorea cu mașina pe derivația A 130 spre Colchester. În jurul orei 21.45, au observat un obiect în formă de diamant, plutind spre stânga drumului. Au intrat pe un refugiu, de unde au putut vedea bine obiectul. Era de culoare verde, cu alte trei obiecte sau lumini de culoare roșie, albastră și galbenă, învârtindu-se în jur.

„Stătea pe loc fără să facă nimic, în afară de luminile care se roteau în jur. În tot intervalul, de o oră și jumătate cât ne-am uitat la obiect, nu a apărut nici un alt vehicul

Figura 8
(conform schiței făcute de un martor)

pe drum, lucru foarte ciudat. În jur era liniște. La ora 23.15, obiectul-diamant a dispărut, lăsând în loc o imagine cețoasă, care a durat circa 10 minute. Nu am auzit nici un fel de zgomot, nici unul cât de mic." (Ron West, Grupul de cercetare OZN Essex)

19 martie 1992: Haines City, Florida, S.U.A.

Ofițerul de poliție Luis Delgado conducea un vehicul de patrulare, la nord de strada 30, în partea de sud-est a orașului Haines City.

Pe la ora 3.52 a.m., a apărut în spatele mașinii sale o mare lumină verde, de forma unui disc. Lumina a plutit circa un minut în jurul mașinii, la 10 picioare înălțime. Delgado a declarat că după ce a tras pe marginea drumului ca să evite ciocnirea cu obiectul, motorul s-a oprit în mod misterios, iar stația de emisie-recepție nu a mai funcționat.

„Am apucat stația ca să vorbesc, dar era moartă. Farurile mașinii s-au stins. Am stat pe loc și se făcuse foarte frig. Se vedeau aburii respirației ieșind din gură."

Delgado a fost găsit la locul incidentului de un alt ofițer de poliție. Stătea în mașină tremurând și plângând. Deși considera întâmplarea foarte stresantă, Delgado spune că, în același timp, era și foarte captivantă.

Purtătorul de cuvânt al poliției din Haines City, locotenentul Frank Katerino, afirmă că Delgado a trecut cu succes testele fizice și psihologice la care a fost supus după incident. (Jeff Osterkamp, *The Ledger*, Lakeland, Florida, 20 martie 1992)

20 martie 1992: Islington, Londra, Marea Britanie

O martoră pretinde că din locuința sa, din Islington, a văzut un obiect fluorescent, în forma de disc, cu lumini roșii de jur-împrejur, deasupra șoselei Essex, pe la orele 19.30-20.00. A plutit pe loc timp de câteva minute, apoi a

dispărut, într-o clipă printre nori. „S-a petrecut atât de repede… Era ca o săgeată de lumină mișcându-se într-un sens și în altul… Sunt o ființă cu picioarele pe pământ și știu ce am văzut."

Garry și Deggie Hines, din Highburry, au reușit să facă o fotografie a obiectului, la locuința lor. Obiectul nu arată ca „Renault făcând reclamă unui dirijabil" cum s-a afirmat ca soluție a acestei apariții. („Islington Gazette", Londra, 26 martie – 9 aprilie 1992)

23 martie 1992: The Dalles/Dufur, Oregon S.U.A.

O femeie a afirmat că puțin înainte de ora 21.00, conducând pe autostrada 197, a fost urmărită de un OZN. Un alt martor a declarat că la puțin timp după aceea a fost urmărit între Tygh Valley și Dalles de către trei obiecte triunghiulare care zburau pe cer. *(Chronicle,* The Dalles, 24 martie 1992)

24 martie 1992: Havelock, Carolina de Nord, S.U.A.

Când o femeie din Havelock a ieșit să-și ia rufele de pe frânghie, pe la ora 19.30, a văzut plutind în aer ceva care stătea pe loc fără zgomote deasupra unor copaci, la o jumătate de milă distanță. Împreună cu fiul ei de paisprezece ani au văzut cum obiectul se apropie la 75 picioare înălțime deasupra lor, apoi se oprește. În întuneric, nu puteau să-i distingă forma, dar părea să fie lung de vreo 90 picioare, cu patru lumini puternice la un capăt și o lumină roșie la celălalt. Între aceste lumini, corpul părea să aibă culoarea gri. Uitându-se la el, aveau impresia că și obiectul îi fixează. Deodată, obiectul s-a divizat în trei părți: partea din mijloc a rămas pe loc, partea din spate cu lumina roșie a basculat în sus, în timp ce luminile galbene au coborât. Cei doi martori au fugit în casă.

După câteva secunde, întreaga familie împreună cu soțul femeii (un fost marinar) s-au repezit afară, având încă timp să vadă luminile galbene alunecând peste oraș și luminile roșii zburând mai repede spre nord. „Mai înainte ar fi trebuit să-mi dovediți că există OZN-uri și acum trebuie să-mi dovediți că nu există. Ca să vă spun adevărul, dacă vor să mă discrediteze, foarte bine. Dar vreau o explicație logică." (Randall Patterson, *Herald-Sun Durham*, Carolina de Nord, 31 mai 1992)

24 martie 1992: Gulf Breeze, Florida, S.U.A.

Bland Pugh, un cercetător de teren MUFON, relatează urmatoarele: „Echipa de cercetători din Gulf Breeze se adunase în parcul South Shereline, pentru ședința sa obișnuită de scrutare a cerului. Atenția le-a fost răsplătită: pe cer a apărut, spre nord-vest, un „OZN" care părea să reediteze vizionarea de la 14 martie. A apărut, ca de obicei, lumina roșie, apoi o altă lumină lângă prima, dându-i ocol. După cinci minute, lumina mai mică a pălit și a dispărut. Apoi, spre surpriza tuturor, acea lumină sau o alta a apărut brusc, de data aceasta în dreapta, jos, față de lumina roșie și împreună s-au mișcat încet spre sud-vest, pălind din ce în ce, ca sub acțiunea unui reostat..."

Era de față și o echipă de la televiziunea „CBS", care a filmat toată desfășurarea. (BlanGl Pugh, *Islander*, Pensacola Beach, Florida, 10 aprilie 1992)

28 martie 1992: Bury St Edmunds, Suffolk, Marea Britanie

O familie călătorea noaptea, cu mașina, pe un șes, la 4-5 zile de Bury St Edmunds. Deodată, au fost confruntați cu un obiect aerian neobișnuit. „Stătea pe loc și era foarte mare, cu lumini roșii", povestește mama, care dorește să rămână anonimă. „La început, am crezut că e un turn de

vreun tip oarecare, dar, apropiindu-ne, ne-am dat seama că dedesubt nu era nimic. Soțul meu a oprit mașina și ne-am dat jos să vedem mai bine.

„Două fascicule de lumină erau îndreptate în jos, spre un câmp, și, la un moment dat, au început să se dirijeze spre noi, ca și cum ar fi fost atrase de lumina farurilor pe care le lăsasem aprinse. Pe urmă a plecat încet, peste câmpuri". Nu se auzea nici cel mai mic zgomot dinspre obiect, care părea atârnat în aer la 300-400 picioare. Nu se putea distinge nici o formă. *(Lynn Newa & Advertiser*, Norfolk, 3 aprilie 1992)

28 martie 1992: Irwin, Pennsylvania, S.U.A.

Pe la ora 3.30 noaptea, un băiat de paisprezece ani a fost surprins să vadă dormitorul casei de țară în care locuia scăldat într-o lumina galbenă-portocalie ce venea de afară. Se auzea un zgomot puternic și printr-o oglindă mare din încăpere a putut vedea sursa de lumină. La circa 150 picioare de casă, în spatele unui copac, era un obiect oval, de dimensiunile unui autoturism mare, de culoare galbenă-portocalie, plutind la 50 picioare de sol. După vreo douăzeci de secunde s-a ridicat peste copaci și a trecut peste casă, îndreptându-se spre șoseaua 30. Zgomotul s-a stins și obiectul a dispărut.

După cincisprezece minute de la apariție, părinții copilului au auzit zgomotul a două elicoptere, zburând foarte aproape, dar nu s-a putut vedea nimic. (Stan Gordon, PASU *Data Exchange*, nr. 19, aprilie 1992)

13 aprilie 1992: Washington DC, S.U.A.

La ora 17.45, George Wingfield și alții au observat un număr total de unsprezece OZN-uri, care au dat un „spectacol" deasupra monumentului lui Washington, timp de peste 20 minute. (Vezi cap. 3)

14 aprilie 1992: Durand, Oklahoma, S.U.A.

Elizabeth (nume schimbat) se afla în camera mamei sale, încercând să-și adoarmă copilașul, pe la orele 22.00, când văzu pătrunzând prin ferestre o lumină roșie. Ieși afară. Văzu două obiecte: unul care arăta ca o minge având 18 țoli de-a curmezișul și altul foarte mare.

Se auzeau sunete slabe de diferite intensități și înălțimi.

Nava cea mare s-a deplasat încet, de-a lungul drumului, pe urmă deasupra unui câmp alăturat, apoi s-a oprit. Nava era argintie, cu o protuberanță, cu o lumină roșie sau o antenă în vârf. În jurul protuberanței, Elizabeth a văzut ceva ce păreau a fi hublouri pătrate sau dreptunghiulare. La mijlocul obiectului, era o linie de lumini albastre, iar pe fund o linie de lumini roșii. Pe fuzelaj, se vedeau mai multe antene. Avea fundul plat, cu excepția unei ieșituri lungi, probabil rotunde. Suprafața aceasta era deschisă parțial și pe aici străbatea, spre sol, o lumină albă, aproape de locul unde se afla ea. Elizabeth avea impresia că era îndreptată spre ea.

Era înfricoșată și îi venea să plângă, dar totodată se simțea foarte fericită. Făcu două sărituri spre stânga. Sunetele emise de obiect se schimbară, părând că răspund, „sărind" cu doi pași spre stânga. Încurajată, Elizabeth sări doi pași spre dreapta și OZN-ul făcu la fel. Schimbul de semne se repetă de câteva ori. Când fratele ei ieși din casă, fasciculul de lumină păru că se retrage în OZN, scurtându-se treptat, iar deschizătura de pe fundul navei se închise. Mama sa o chemă în casă, iar OZN-ul se îndepărtă.

Cercetătorul Richard Seifried care a luat interviul martorei spune că Elizabeth își amintește că pe partea laterală a obiectului erau scrise „cuvinte". Încă la ora 19.30 radioul începuse să emită paraziți, astfel încât este posibil ca nava să se fi aflat în vecinatate de trei ore. Cățeii și puii

familiei au fost foarte agitați pe toată durata incidentului. (Richard Seifried, *Oklahoma* MUFO News, iunie 1992)

18 aprilie 1992: Komsomolsk pe Amur, C.S.I.

Echipajul unui avion de transport militar a privit timp de o oră un OZN care executa acrobații (Vezi cap. 11)

19 aprilie 1992: Kyeemagh, aeroportul internațional Sydney, Australia.

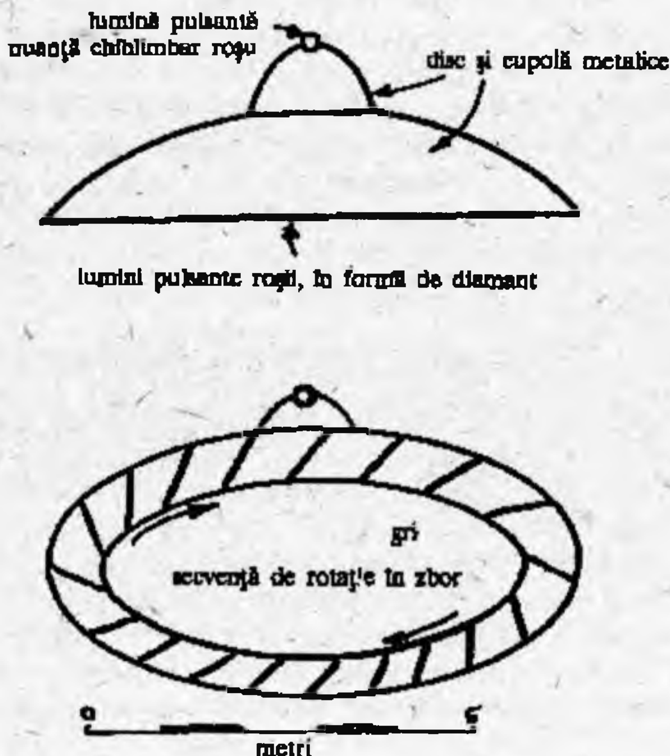

Figura 9
(UFO Reporter)

Cei patru membri ai familiei C. pescuiau pe digul de stânci din partea de vest a gurii râului Cooks River, sub podul Endeavour, pe la ora 19.30, când dna C. a observat pe cer un obiect staționar și silențios, în direcția nord-vest, deasupra lămpilor de pe pod. Obiectul semăna cu o farfurie răsturnată, cu o cupolă în partea de sus (fig. 14.9) și avea un fund plat circular, cu un inel de lumini de jur-împrejur. Luminile inelului erau fluctuante, iar în vârful cupolei se vedea o lumină pâlpâitoare strălucitoare de culoarea chihlimbarului.

După circa zece minute, dna C. și-a chemat soțul, care se afla la 5-6 metri depărtare de ea, și el s-a apropiat ca să privească obiectul împreună. Dl. C. apreciază că obiectul avea 7 metri diametru, că se afla la 40-50 metri deasupra digului, înclinat la circa 35 grade și la o distanță de 80 metri. La puțin timp după ce dl. C. a venit lângă ceilalți, obiectul a luat înățime, înclinându-se la circa 45 grade, acum având baza circulară perfect vizibilă. Luminile roșii de pe circumferința fundului aveau o formă de diamant, cu muchii bine definite. Obiectul a făcut un salt ușor, la care lumina pâlpâitoare de pe turnul de control al aeroportului Kingsford Smith, din apropiere, și-a accelerat pulsația și s-a declanșat o alarmă cu sunete joase intermitente. Atunci toate luminile de pe obiect și-au sporit intensitatea, iar inelul de lumini roșii a început să pulseze mai repede, la fel ca și lumina cu nuanță de chihlimbar roșu, de pe cupolă.

OZN-ul a pornit, cu o viteză de circa 40 kilometri pe oră, în direcția nord-nord-est, peste zona comercială a orașului (Central Business District, CBD) păstrând înclinația de circa 40 grade, cu mișcări neregulate, făcând salturi mici. După ce obiectul s-a îndepărtat, a încetat și alarma de la turnul de control, iar lumina albastră și-a redus frecvența pulsațiilor până la valoarea de mai înainte. După

șapte până la zece minute, obiectul se mai vedea doar ca o simplă lumină roșie pulsantă deasupra centrului comercial.

Familia C. a fost surprinsă de faptul că oamenii din jur, deși văzuseră și ei obiectul, păreau inhibați, fără să dea atenție celor întâmplate. În ziua următoare, nu a apărut nici un reportaj în ziarele din Sydney, iar, când familia a luat contact cu turnul de control al aeroportului Sydney, i s-a răspuns că nu s-a petrecut nimic neobișnuit. (Frank Sinclair și Paul Sowiak-Rudej, UFO Reporter, UFO Research New South Wales, vol. 1 nr. 2, iunie 1992)

28 aprilie 1992: Rainham, Chatham, Kent, Marea Britanie

Pe la miezul nopții, Elsie Bassett-Burr a văzut un obiect mare plutind peste Herbert Road. „Era rotund ca o roată și avea vârfuri ascuțite. Avea cel puțin 100 de lumini, toate albe. Nu mi-era frică, eram doar emoționată", spune martora. (Chatham Standard, 5 mai 1992)

28 aprilie 1992: Lajas, Porto Rico

Freddie Cruz, director al agenției de apărare civilă din Lajas, este unul din martorii care au observat un avion de vânătoare cu reacție american, urmărind o „farfurie zburătoare" la ora 17.00. (vezi cap. 1)

1 mai 1992: Polegate, Eastbourne, Sussex, Marea Britanie

Justin Lycett, fotograf la ziarul „Eastbourne Gazette" a văzut cu groază un obiect care părea să fie un avion care se prăbușea, pe când călătorea cu mașina spre Eastbourne, împreună cu prietenul său, Steve Hazelgrove. Incidentul s-a întâmplat la ora 22.20. Tocmai trecuseră de luminile de balizaj, de la Polegate și se apropiau de Willington, pe

autostrada A22. Justin Lycett povestește incidentul în termenii următori:

> Am observat o lumină pulsantă pe cer și cum mă apropiam am văzut silueta unui avion. Zbura foarte jos și am crezut că e defect. I-am zis prietenului meu să se uite și a văzut și el lumina pulsantă. Am oprit mașina, într-o stație de autobuz, aproape de garajul cel nou, ca să ne putem uita mai bine. Se vedea silueta unui avion – era un DC-9 sau BAC-111 – puțin peste linia de orizont, înspre Downs și Butts Brow. Venea din ce în ce mai jos, fără zgomot. Eram convins că o să se prăbușească.
>
> Dar a ridicat prora și a venit spre noi. Am apăsat pe accelerator. Credeam că o să cadă peste noi. Am oprit lângă Church Street și m-am uitat înapoi, dar nu se mai vedea nimic. Am întors să vedem ce s-a întâmplat, dar n-am găsit nimic. Nu mai era nici urmă de obiect aerian sau de ceva cu lumini roșii. Mâinile îmi tremurau. Eram amândoi destul de speriați.

Poliția a răspuns întrebărilor ziarului „Gazette" că nu li s-a comunicat nimic despre vreun avion zburând la mică înălțime în noaptea respectivă. *(Eastbourne Gazette*, 13 mai 1992)

Justin Lycett mi-a confirmat aceste detalii, când am vorbit personal cu el, adăugând unele informații suplimentare. Ca iubitor entuziast al aviației, el era sigur că „avionul" semăna fie cu un DC-9, fie cu un BAC One-Eleven.

Trebuie să precizez că dacă ar fi fost, realmente, un avion de orice tip ar fi trebuit să facă zgomot (avionul BAC 111 este deosebit de zgomotos), afară de cazul când motoarele erau oprite – dar în astfel de situație ar fi trebuit să se prăbușească. Avionul zbura foarte încet și singurul său semnal era lumina roșie din coadă. Justin spune că el și prietenul său mai erau derutați și de lipsa mașinilor și a oa-

menilor, prin apropiere, în acel timp, lucru neobișnuit pentru această șosea. Era o atmosferă ciudată, „ca și cum ceva trebuia să se întâmple". Chiar și cerul arăta cam ciudat, mi-a spus. Întregul episod a durat cam vreo zece minute.

5 mai 1992: Cooma, Stanhope, Victoria, Australia

La ora 18.30, Yvonne Mattews a auzit un zgomot bubuitor pe ferma sa de lângă autostrada Midland, în zona Cooma, la est de Stanhope. L-a chemat pe soțul său, Chris. „Bubuiturile continuau, venind dinspre acoperișul casei. Se zgâlțâiau toate ferestrele", spunea Chris.

Văzând o lumină puternică prin perdele a tras storurile și a văzut un obiect conic care părea așezat pe un teren mic, dincolo de autostradă.

„Avea lumini portocalii în jurul vârfului și pe părți" a spus Chris. „Împrejurul vârfului era o aureolă de lumină, alte lumini străluceau pe vârf și altele albăstrii la partea inferioară". A apreciat lățimea obiectului la circa 10 metri, egală cu înălțimea. La vârf era triunghiular, ca un cort, iar pe fund era ca un ou. (Fig. 14.10). Chris îi telefonă fratelui sau Mark, care a putut vedea obiectul, de la 15 kilometri distanță. Pe urmă, Chris plecă cu mașina la ferma lui

Figura 10
(Chris Matthews)

Mark și încercă în zadar să ia o fotografie pe când obiectul plutea, la numai 400 metri distanță. La scurt timp, a sosit și un alt frate, Shane, cu o cameră de luat vederi; împreună cu Mark au încercat să-l filmeze. Obiectul se deplasa pe linia nord-sud, fără nici un zgomot. L-au urmărit până ce a dispărut în direcția unei vechi cariere de piatră, la capătul șoselei Cooma Road. La carieră s-au deplasat, mai târziu, trei unități de poliție, dar nu au găsit nimic. (Juanita Greville, *News*, Shepparton, Victoria, 617 mai 1992)

8 mai 1992: Bruce Highway, Sunshine Coast, Queensland, Australia

O femeie, călătorind spre sud, pe autostrada Bruce, de la Sunshine Coast la Brisbane, a observat o lumină strălucitoare staționând deasupra lizierei unor copaci. Obiectul avea formă de farfurie, cu contururi clare, cu o mică cocoașă deasupra, în partea centrală. A luat înălțime și a dispărut. *(The UFO Encounter*, nr. 148, august-septembrie 1992, UFO Research Queensland)

17 mai 1992: Collector, New South Wales, Australia

G., E., și K., întorcându-se spre casă, cu mașina, de la Sydney la Canberra, pe autostrada federală, au întâlnit, între orele 21.00 și 21.15, două obiecte aeriene neobișnuite. Au tras pe marginea șoselei pentru a putea să le observe mai bine. Obiectul mai mic avea forma unui titirez, cu mai multe lumini staționare de culoare albă, dispuse în benzi paralele, în jurul suprafețelor de sus și de jos (Fig. 14.11).

Luminile mai mici pâlpâiau în mod neregulat, dar destul de lent, pe benzile lor; nu erau așezate la distanțe egale. În partea superioară și în cea inferioară, păreau să fie niște mici cilindri, cu șiruri similare de lumini mici, albe.

Obiectul avea margini clare și era „o dată și jumătate cât luna plină“.

(Ea a indicat că luminile cele mici, de pe fața superioară, erau verzui, iar cele de la partea de jos erau roșcate, nu albe.)

Cel de-al doilea obiect era o sursă de lumină mai mare și mai strălucitoare, alb-gălbuic, dar mai difuză, cu margini mai puțin clare, de o formă mai turtită (respectiv eliptică sau turtită la capete). Părea că se coboară, treptat, spre pământ, dar martorii nu erau chiar siguri. Ambele obiecte erau silențioase.

După ce au plutit un minut-două, obiectul în formă de titirez s-a transformat într-o semilună roșie-cărămizie, luminoasă, cu margini bine definite și a început să execute o serie de bucle, arcuri, salturi înapoi și opturi, la distanță de „pata“ cea mare. În timpul acestor mișcări ale obiectului-titirez, „pata“ își opri coborârea pe traiectoria sa, eliptică. Trecerea de la forma de titirez la cea de semilună a fost instantanee. Faza aceasta „activă“ a durat vreo opt minute. Apoi obiectul-titirez s-a oprit și a plutit puțin, după care a demarat brusc, pe verticală, cu mare viteză, dispărând din vedere în numai câteva secunde.

După câteva minute, martorii s-au urcat din nou în mașină, cu gândul să-și continue drumul, spre casă. În acest moment, E. observă că „pata“ cea mare coborâse până la nivelul terenului și se vedea printre pinii care formau o perdea de protecție, pe delușorul din fața drumului pietruit.

Obiectul continua să lumineze puternic terenul din jur. Martorii au discutat între ei, întrebându-se dacă să oprească iar și să se ducă, pe jos, până la „pată“, dar se făcuse târziu și voiau să ajungă mai repede acasă. Nu erau nici prea siguri de ceea ce ar fi găsit acolo.

Toți trei erau surprinși să constate că, deși au trecut multe mașini pe lângă ei, în timpul incidentului, nici una nu s-a oprit să privească obiectele. (E. Mudge, C. Williams, B. Dickeson, M. McGhee, UFO *Reporter*. UFO Research New South Wales, vol. 1 nr. 2, iunie 1992)

10 iunie 1992: Coatesville, Pennsylvania, S.U.A.

Potrivit afirmațiilor purtătoarei de cuvânt a firmei Lukens Steel Company, Evelyn Walker, mai mulți muncitori au declarat că au văzut un obiect neidentificat aterizând în mijlocul curții oțelăriei, pe la ora 16.30. Sursa informației, soțul unei muncitoare de la Lukens, care a cerut să rămână anonim, a spus că obiectul a atins pământul un moment, apoi s-a înălțat, zburând spre spitalul Coatesville. Walker a refuzat să răspundă la întrebările unui reporter asupra numărului persoanelor care au văzut obiectul sau să precizeze ce au văzut, dar a adăugat că compania nu a reușit să găsească o explicație „rezonabilă" pentru acest incident. (Michael Rellahan/Barbara Mastriana, *Daily Local News*, West Chester, Pennsylvania, 12 iunie 1992)

14 iunie 1992: Topanga, California, S.U.A.

Conform declarației poliției din Lost Hills/Malibu, un om foarte agitat a relatat că el și cu prietena lui au fost urmăriți de o lumină neidentificată, foarte puternică, puțin după miezul nopții, în canionul Topanga. „A apărut brusc deasupra noastră, am pierdut controlul mașinii și am fost ridicați pe sus... Noi nu bem, nu ne drogăm și nu am avut nici un fel de probleme psihologice." Șoferul spune că ceea ce a urmat este vag; crede că ambii și-au pierdut memoria pentru „probabil câteva minute, după care au fost lăsați jos. Instantaneu, acolo nu mai era nimeni".

La scurt timp după aceea, poliția a primit un alt apel telefonic, de la un martor care a văzut, împreună cu prietena lui, trei discuri zburând la înălțime prin canion. „Ne urmăreau, deasupra mașinii. Ne-am oprit și am coborât... le-am privit și, poate, în mai puțin de trei secunde dispăruseră – drept în sus, prin aer." Și alți martori au semnalat activitatea OZN-urilor, la timpul respectiv. (Colin Penno, *Messenger*, Topanga, 2-15 iulie 1992)

18 iunie 1992: Clavering, Essex, Marea Britanie

La ora 18.45 dl. și dna Smith-Hughes circulau cu mașina în apropiere de Clavering, Essex, la 6 mile sud-vest de Saffron Walden, când atenția le-a fost atrasă de un obiect luminos, strălucitor, care plutea la circa 100 picioare deasupra unei păduri, aflată la o distanță de o jumătate de milă față de ei. După descrierea dlui Smith Hughes, obiectul avea un diametru de 50 până la 60 picioare și forma asemănătoare a două farfurii de supă, puse una peste alta.

Când perechea a observat obiectul, acesta a început să coboare repede după copaci și a dispărut din vedere. Dl. Smith-Hughes a continuat să circule până unde drumul înconjura copacii, dar când au sosit nu mai era nici un semn care să amintească prezența obiectului. Cei doi martori lucrează la un aeroport și sunt foarte categorici în afirmația după care obiectul nu era un avion, un elicopter sau un balon. (Anthony Dodd, UFO *Magazine*, vol. 11 nr. 3, iulie/august 1992)

27 iunie 1992: Tooradin, Victoria, Australia

O automobilistă, conducând în apropiere de Tooradin a văzut o lumină pulsantă foarte strălucitoare, în oglinda retrovizoare – prea sus ca să poată fi de la o altă mașină. Lumina s-a apropiat foarte repede dinspre sud și a de-

pășit mașina, astfel încât ea a putut vedea că obiectul avea formă de ou. Martora povestește că se simțea ca și când nu ar mai fi avut aer. A suferit un șoc puternic, care a necesitat mai apoi o vizită la un medic. (*Australian UFO Bulletin*, Victorian UFO Research Society, septembrie 1992)

27 iunie 1992: Racford, Carolina de Nord, S.U.A.

La ora 12.30 noaptea, alarmată de un zgomot ca cel al unui tren de marfă gălăgios, dna Diane Messing împreună cu mama ei au văzut un obiect extraordinar, într-o fâneață înconjurată de pădure, la circa 300 picioare distanță. Obiectul avea formă circulară, cu diametrul de 15 picioare.

„Părea că arde ca un foc în pădure“, spunea dna Messing, „dar, uitându-mă mai bine, am văzut ferestre portocalii împrejur... Și era liniștit. Am chemat poliția. Nu știam ce mai trebuie să fac“. Dar în timpul convorbirii telefonice obiectul a dispărut, iar polițiștii sosiți nu au mai avut nimic de văzut.

În zori cele două femei s-au dus la locul aterizării și au găsit o amprentă circulară de iarbă strivită. (Larry Bingham, *Observer-Times*, Fayetteville, Carolina de-Nord, 2 iulie 1992)

7 iulie 1992: Stonehenge, Wiltshire, Marea Britanie

Steve și Jean Shipton își parcaseră rulota pe un drum lăturalnic, în apropiere de Stonehenge. La ora 12.15 noaptea, Steve a observat o minge de lumină albă, foarte strălucitoare, care se mișca încet pe cer, la joasă altitudine, cu mișcări sacadate, foarte ciudate. „Se mișca apoi se oprea, și iar se mișca și iar se oprea“, a spus el. Privind la lungimea brațului era cât o monedă de doi penny, dar, din timp în timp, părea că se dublează. Cei doi martori au fost cu-

tremurați de cele văzute. (Anthony Dodd, UFO *Magazine*. vol. 11 nr. 3, iulie/august 1992)

7 iulie 1992: Upavon, Wiltshire, Marea Britanie

În primele ore ale dimineții de 7 iulie, investigatoarea Maria Ward m-a informat că un tânăr muncitor agricol a fost trezit de zbieretele înspăimântate ale unor vite. John (pseudonim) și-a părăsit patul cel confortabil și s-a dus să vadă cauza acestei comportări neobișnuite a animalelor. Ajuns în curtea fermei, observă că mai mulți cai reușiseră să rupă țarcul.

Oile și vitele făceau un vacarm îngrozitor. A plecat mai întâi să caute caii. John povestește următoarele:

> Când am ajuns sus pe malul din spatele fermei, am văzut o lumină mișcându-se printre nori. Era ca o dâră lungă de lumină argintie. Am stat în loc, cu mâinile în buzunare. Înțepenisem de frică...
>
> Lucrul acesta – dâra îngustă de lumină – părea că se întoarce.
>
> Se mișca din ce în ce mai repede și m-am gândit, ce naiba o mai fi și asta. Știți, eram înspăimântat, dar și curios în același timp. În fine, această dâră luminoasă – acest lucru ca o andrea de împletit lână – s-a coborât, deodată, în grâu. Lumina din nori a dispărut și tot așa și dâra de lumină. În locul unde aceasta a lovit grâul, a apărut un cerc. A fluturat așa, puțin... Nu pot să spun ce viteză avea. Totul s-a petrecut așa de repede...
>
> Nu știam ce să fac. Șeful meu era plecat în vacanță, și el nu prea se are bine cu toate poveștile astea, cu cercurile magice de prin lanurile de grâu. Mi-a spus să nu las pe nimeni pe câmp...

„Din fericire pentru cercetători – continuă Maria – John a vorbit cu un prieten de-al lui, care a reușit să-l convingă să spună întâmplarea unuia din ei. S-a reușit să se trimită ceva grâu din cercul magic la un laborator de analize și așteptăm rezultatele. De asemenea s-au făcut mai multe fotografii aeriene ale locului. Cercul acela de grâu a fost recoltat imediat ce s-a întors proprietarul din vacanță; de fapt, înainte să-și desfacă bagajele!

John ezită să vorbească despre apariție, de frică să nu-și piardă serviciul, chiar dacă se folosea un pseudonim. Întâmplarea l-a afectat serios."

Dacă relatarea este adevărată – și Maria e convinsă de credibilitatea martorului –, avem o probă rară de creare a unui cerc magic de către un obiect aerian neobișnuit, de un tip oarecare (Maria Ward, de la Circles Research).

18 iulie 1992: Colchester, Essex, Marea Britanie

Un contabil, întorcându-se acasă cu mașina, de la Colchester, pe la miezul nopții, a fost alarmat de prezența unui obiect foarte mare, de formă triunghiulară, care se năpustea foarte jos, deasupra mașinii, deplasându-se spre nord. „Nu se auzea nimic când a trecut pe deasupra mea și nici după aceea. Zbura la 150 picioare înălțime. Era foarte mare – o anvergură de cel puțin 400 până la 500 de picioa-

Figura 12
(conform schiței făcute de un martor)

re. Avea culoarea neagră și trei terminații ascuțite, cu prelungiri ca niște țepi, în spate. Nu se vedeau lumini sau semne distinctive." (Fig. 14.12)

„O altă mașină care venea spre mine era cât pe aici să mă lovească, dar a reușit să se redreseze la timp, ca să evite ciocnirea. Mă scuturam ca o frunză și mă simțeam foarte rău. A trebuit să opresc ca să îmi revin..." (Ron – West, Essex UFO Research Group)

24/25 iulie 1992: Alton Barnes, Wiltshire, Marea Britanie

La ora 23.57 câțiva membri ai echipei doctorului Steven Greer, de la CSETI, au fost martorii zborului a două lumini care se roteau în jurul lor. Unul dintre martori, Ron Russel, a încercat să facă fotografii, dar aparatul său de filmat nu a funcționat, deși în ziua următoare nu mai avea nici un defect. La ora 0.05, de după crângul Tawsmead Copse, au apărut trei sfere luminoase. Luminile portocalii se mișcau repede și silențios. Totuși, Sherwood a perceput un „zgomot metalic" atunci când s-a apropiat de pădure. Mai târziu, a suferit o gravă iritație a ochiului drept și i s-a umflat pleoapa.

La ora 2.00, Maria Ward, Edward Sherwood și Simon Cooper se întorceau, cu mașina de la ședința de observare a cerului. La un moment dat, au remarcat că sunt urmăriți de o minge de lumină alb-albăstruie. Mai mică decât o minge de fotbal, aceasta se vedea prin parbriz, luminând, uneori, interiorul mașinii. Lumina săgeta printre arbuștii și copacii de pe marginea drumului. Deodată s-a arătat în spatele mașinii, orbindu-l pe șofer prin oglinda retrovizoare. A continuat să țină pasul cu autovehiculul până la confluența cu autostrada A361. În timpul incidentului, Maria și Edward au simțit o „presiune" neobișnuită

în cap și în piept, o iritație a ochilor și un sentiment acut de dezorientare. (Maria Ward, Circles, Reecarch)

26/27 iulie 1992: Alton Barnes, Wiltshire, Marea Britanie

Mai mulți membri ai echipei CSETI au observat o serie extraordinară de lumini, aparent atașate unui obiect, care avea cel puțin 75 picioare lățime și părea să răspundă la semnalele expediate de grup. (Vezi cap. 4)

28 iulie 1992: Alton Barnes, Wiltshire, Marea Britanie

Pe la ora 1.00, noaptea, unsprezece membri ai echipei CSETI au observat patru sfere mari de lumină portocalie, care păreau să răsară din crângul Tawsmead Copse. Absolut silențios, veneau una după alta, executând mișcări sacadate. (Maria Ward, Circles Research)

28 iulie 1992: Alton Priors, Wiltshire, Marea Britanie

John și Julie Wakefield împreună cu alți câțiva martori au văzut un glob mare de lumină portocalie, cu un diametru de aproximativ 35 picioare, precum și un alt glob mai mic, ieșind din primul, între orele 22.15 și 22.35. (Vezi cap. 4)

29 iulie 1992: Purcell, Oklahoma, S.U.A.

În jurul orei 22.00, o familie compusă din patru persoane au observat un obiect mare mișcându-se pe cer. Obiectul avea lungimea a trei terenuri de fotbal și lățimea unui teren. Zbura la o altitudine estimată între 3000 și 5000 picioare. Părea să aibă o formă ovală, cu lumini albe în față și în spate. Tatăl și fiul au declarat că au văzut lumini albastre și verzi flancând spațiul dintre luminile albe. Obiectul se mișca liniștit, încet și continuu, în direcția vest.

Privind prin binoclu, tatăl și fiul au remarcat că partea inferioară a aeronavei părea confecționată dintr-un metal de culoare gri sau argintiu mat.

Brusc obiectul se „despică în două“ și din el ieși un alt obiect mai mic, în formă de disc, îndreptându-se spre nord și apoi pierzându-se din vedere. Nava cea mare a virat spre sud-vest şi apoi spre sud-est, ieșind din raza vizuală. Tatăl a reușit să o urmărească printr-o lunetă. Fiul a ieșit pe stradă încălțat numai cu șosetele, încercând să se țină după navă. Ajungând la un câmp a văzut obiectul la distanță cum s-a mișcat în zigzag, timp câteva zeci de secunde, apoi s-a oprit în plutire. Mai târziu s-a ridicat brusc încă 2000-3000 picioare și a dispărut spre nord. (Ginny Meyer/Jean Waller, *Oklahoma* MUFON News, septembie 1992)

29 iulie 1992: Parcul Național Mount Rainier, Washington, S.U.A.

Dl. și dna Phinney, împreună cu prietenii lor Marlene și Robert Hansen plecaseră în excursie pe un munte mic, numit Dege (sau Dega) Peak, dimineața, în zori. Ajungând în vârful muntelui, dna Phinney observă un obiect luminos, spre nord vest. Îl chemă pe soțul ei, dl. Phinney, un matematician diplomat, angajat la compania de aviație Bell.

Priviră împreună obiectul prin binocluri. Avea formă dreptunghiulară, iar, rotindu-se, a devenit trapezoidal. Timp de vreo zece minute s-au uitat în jur, admirând panorama. Între timp, obiectul dispăruse. (Richard Seifried, *Oklahoma* MUFONews, septembrie 1992)

30 iulie 1992: Goldhanger, Maldon, Essex, Marea Britanie

„... între orele două și trei noaptea, stăteam întinsă în pat, dar nu puteam să dorm din cauza vremii umede“

spune o martoră. „Mă uit pe fereastră și văd un obiect dreptunghiular, foarte mare. Era portocaliu și avea ceva ca niște „găuri de ace de gămălie“ de lumină albă. M-am uitat prin binoclu, dar fără folos... Obiectul lumina fereastra dormitorului, de la o distanță de 50 yarzi. A stat pe loc cel puțin zece minute. Mai era acolo când m-am întors în pat și se mai vedea lumina pe perete. Ceva mai târziu, m-am dus din nou la geam, înainte de a mă culca, dar dispăruse. (Ron West, Essex UFO *Research* Group)

4 august 1992: Mansfield, Nottinghamshire, Marea Britanie

Înainte de miezul nopții, patru tineri au văzut un obiect mare negru, cu lumini triunghiulare pe margini și o cupolă roșie în centru, care „bâzâia și vâjâia“, deplasându-se spre vest. Martorii spun că nu putea fi un avion, pentru că zbura prea jos și era prea mare și colorat. (Chad, Mansfield, 12 august 1992)

8 august 1992: Broome, Australia de Vest

Peste patruzeci de martori au văzut un OZN neobișnuit, în apropierea orașului lor, de pe malul mării din Australia de Vest. Dăm mai jos câteva mărturii:

Ora 18.45 – Robert M. și soția sa, fratele său Peter împreună cu soția lui, Sandy, își pregăteau campamentul la 10 kilometri sud de Tom Price, pe șoseaua Paraburdoo, când observară deodată apariția pe cer a unui obiect de culoarea aluminiului mat. Obiectul se deplasa pe direcția de la sud-sud-vest spre nord-nord-est. După descrierea lui Robert, obiectul, de formă sferică, avea în zona centrală un fel de pată mai întunecată și părea că produce o stare de dezordine sau niște unde de șoc, fiindcă se simțea „un fel de efect de zbârlire“ în jur. Vizionarea a durat între

treizeci și patruzeci de secunde. (Brian Richards, UFO Data Collection Centre/UFORUM)

Ora 20.00 – Doi cercetători își așezaseră tabăra în tufișuri la 47 kilometri est-nord-est de Nullagine. De aici, au văzut un obiect de forma unei semilune, de culoare albastru-deschis, la înălțimea de circa 30 metri și la distanța de aproximativ 150 metri. A plutit un timp pe loc și apoi a demarat drept în sus și a dispărut. (Brian Richards, UFORUM)

Ora 20.10 – Norm Archer, împreună cu alți patru adulți și cinci copii își întinseseră corturile într-o vale din Sunday Island. La un moment dat, o lumină mare galbenă de forma unei luni noi, în poziție verticală, a trecut peste dealul din fața lor. Obiectul era galben, înconjurat de un hallo de vapori sau de un nor. Părea să zboare la joasă altitudine. Archer spune că era mai mare de cinci ori decât mărimea lunii. Obiectul se deplasa dinspre est spre vest, urmărind conturul dealurilor. La capătul unui deal, s-a întors (acum avea forma unui creion), apoi s-a ridicat pe verticală și a dispărut. (Raport al lui John Kernrott din 24 august 1992, trimis la UFORUM)

Ora 20.20 – Chris Davis și Lella Bailey, coproprietari ai fermei pentru creșterea perlelor, din Willie Creek, loc situat la 37 kilometri nord de Broome, au observat un obiect semilunar ca un pătrar de lună, care zbura vertical deasupra lor, la circa 2000 picioare altitudine, cu vârfurile semilunei îndreptate înapoi. Părea învăluit într-un fel de ceață, cu franjuri. Martorii spun că era însoțit de un zgomot ca un bâzâit slab. (Brian Richards, UFORUM)

14 august 1992: Blairsville, Pennsylvania, S.U.A.

Câțiva automobiliști susțin că au văzut un OZN zburând deasupra autostrăzii 22, din ținutul Indiana, în timpul nopții. Cercetătorul Stan Gordon afirmă că martorii au

văzut obiectul în apropierea centralei electrice din Homer City. „Oamenii erau foarte șocați“, relatează Gordon. „Spuneau că deasupra mașinilor lor evolua o formă triunghiulară de mari dimensiuni, la vreo 150 picioare de la pământ, cu faruri și lumini albe.“ (Jeff Himler, Dispatch, Blairsville, 3 septembrie 1992)

29 august 1992: Seymour Mountain, Columbia Britanică, Canada

La ora 2.30 noaptea, Frank Riley (pseudonim), ofițer de poliție provenit din armată, a observat ceva ce, la început, părea o stea ce se năpustea peste zona Blue Ridge a muntelui Seymour. Uitându-se prin fereastra din camera de baie, a văzut trei lumini cilindrice roșii și albe, pulsante. Senzorul de alarmă din curte s-a activat și s-au aprins toate luminile de afară.

Un câine a început să urle. Cuprins de panică, Frank a încercat să-și trezească nevasta, dar a trebuit să se chinuie serios ca să o scoale numai pentru o clipă, ca apoi ea să cadă din nou în somn „ca o păpușă de cârpă“. Așa ceva nu se mai întâmplase până atunci. Copilașul său de nouă luni chicotea în camera de alături, alt lucru neobișnuit. La ora 3.00, luminile dispăruseră. Frank spune că nu a mai fost niciodată așa de speriat. (Lorne Goldfader, UFO Research Institut of Canada)

30 august 1992: Colchester-Chelmsford, Essex, Marea Britanie

Trei martori, independenți, au privit un obiect de formă alungită, cu câte o lumină albă la fiecare capăt și lumini roșii mișcându-se în jurul său. Incidentul a avut loc la ora 19.15.

Unul dintre martori povestește: „Circulând pe autostrada A12 de la Colchester spre Chelmsford, am observat

obiectul acela alungit, care zbura pe cer. Avea niște lumini albe, foarte puternice, la fiecare capăt, și în jurul său se roteau o mulțime de lumini mai mici. Părea că se deplasează cu aceeași viteză ca și mine. Am redus viteza până la 30 mile pe oră și el a făcut la fel. Am oprit pe un refugiu ca să pot să-l văd mai bine. Obiectul s-a oprit și el. Alte două mașini s-au oprit alături, ocupanții s-au dat jos și am discutat despre ceea ce vedeam. După vreo douăzeci de minute, obiectul misterios a dispărut din fața noastră. (Ron West, Essex UFO Research Group)

31 august 1992: Midland, Australia de Vest

Dna June R. circula pe autostrada Great Northern Highway, la 7 kilometri de Midland, îndreptându-se spre Herne Hill. La un moment dat a remarcat o lumină roșie care pulsa chiar în fața ei, spre vest de autostradă. S-a gândit că e un soi de semnal, care utilizează o lampă de avertizare. A oprit un moment, ca să vadă despre ce e vorba și a constatat, cu uimire, că lumina roșie nu era susținută de vreun turn sau far. Plutea la o înălțime nedefinită, la vreo jumătate de kilometru distanță, peste niște vii. Sub lumină, dar nu legată de ea, se zărea o formă dreptunghiulară, mai mare decât un avion Jumbo Jet. Laturile dreptunghiului arătau ca o barcă pneumatică de cauciuc sau ca poalele unui vehicul cu pernă de aer.

Obiectul a rămas pe loc circa trei minute, apoi a pornit într-un fulger de lumină albastră, spre Perth, către sud. (Brian Richards, UFO Data Collection Center/UFORUM)

31 august 1992: Bacup, Lancashire, Marea Britanie

Trei fete de cincisprezece ani pretind că au văzut, târziu în noapte, un obiect necunoscut cu lumini pulsante, verzi și roșii.

„L-am privit cel puțin cinci minute, de la o jumătate de milă", spune tânăra Ellidge. „Plutea fără zgomot, la un metru de pământ. Avea lumini de jur-împrejur. Nu puteam să-i ghicim dimensiunile, din cauza distanței mari. Ne era frică să ne apropiem, pentru că se lăsase întunericul. A accelerat dintr-o dată, cu circa 40 mile pe oră și a dispărut în pădure..." (Neil Graham, *Rossendale Free Press,* 4 septembrie 1992)

ANEXĂ

DICȚIONAR

Advanced Aerial Devices Reported During the Korean War	Instalații moderne ale aviației în timpul războiului din Coreea
The American Association for the Advancement of Science	Asociația Americană pentru Progresul Științei
The Boeing Airplane Company	Compania de Aviație Boeing
the British UFO Research Association	Asociația Britanică de Cercetări OZN
BSc în mechanical engineering	Licențiat în științe pentru inginerie mecanică (inginer diplomat mecanic)
Clouse Encountres	Întâlniri secrete cu extratereștri
the Columbia Pacific University California	Universitatea Columbia Pacific din California
the Department of Atmospheric Sciences	Departamentul Științelor Atmosferei
the Drexel University, Philadelphia	Universitatea Drexel, Philadelphia
the FAA Pilot Ground School	Școala de pilotaj FAA
the Franklin Institute	Institutul Franklin
Foo-Fighter	avion de vânătoare – fantomă
the House of Lords All-Party UFO Study Group	Grupul de Studii OZN al Camerei Lorzilor (Marea Britanie)
the Indiana Institute of Technology	Institutul de Tehnologie din Statul Indiana
the Institute of Medical Laboratory Sciences	Institutul Științelor Medicale de Laborator
the International Book of Honour	Cartea de Onoare Internațională

the International Commitee for UFO Research	Comitetul Internațional pentru Cercetări OZN
the Life Sciences Division	Secția științelor vieții
Master of Business	Doctor în activități comerciale
the Melbourne Episode: Case Study of a Missing Pilot	Episodul Melbourne: studiu de caz pentru un pilot dispărut
the Michigan State University	Universitatea Statului Michingan
the Mobilized Security Surveillance	Supravegherea Mobilă de Securitate
the Mufon UFO Journal	Jurnalul OZN al asociației MUFON
the Mutual UFO Network	Organizația Rețeaua Mutuală OZN
the NASA's Ames Research Center	Centrul de Cercetări Ames din cadrul NASA
the National Center For Atmospheric Research	Centru Național pentru Cercetarea Atmosferei
the National Research Council	Consiliul Național al Cercetării
the National Security Agency	Agenția Națională de Securitate
the Naval Intelligence	Serviciul Secret al Marinei
Night Siege: The Hudson Valle UFO Sightings	Asediu de noapte: aparițiile OZN din valea fluviului Hudson
Observing UFOs	Observând OZN-urile
the Oregon Stae University	Universitatea Statului Oregon
the Oxford and Cambridge Union Societies	Uniunea Asociațiilor Universităților din Oxford și Cambridge
the Pacific Lutheran College, Tocoma, Washington	Colegiul Luteran Pacific din Tocoma, Washington
the Pennsylvania Association For the Study of the Unexplained (PASU)	Asociația pentru Studiul Fenomenelor Neexplicate din Pensylvania
Project Manager For NASA's Remote Coaching Facility	Șef de proiect pentru Instalația de Îndrumare la Distanță din NASA
the Quarterly Journal of the Royal Astronomical Society	Revista Trimestrială a Societății Regale de Astronomie
the Research Institute For Advanced Computer Science	Institutul de Cercetări pentru Știința Calculatoarelor de Avangardă
Robots Internationale, Inc	Compania Internațională a Roboților

SCI-Sensitive Comportamented Information	Informații clasificate secrete
the space Human Factors Office	Biroul Factorilor Spațiali Umani
the Space Station Freedom	Stația Spațială Libertatea
the Standford University	Universitatea Stanford
Stars and Strips	Stele și GRADE
Star Trek	Migrația Stelelor
the Tribune Entertainment Company	Compania de Spectacole Tribuna
the UFO Phenomena and the Behavioral Scientist	Fenomenele OZN și Cercetătorul de Comportament
UFO Report	reportaj OZN
the University of Maryland	Universitatea din Maryland
the University of Washington	Universitatea din Washington
the US Air Force	Aviația Militară a S.U.A.

ZECHARIA SITCHIN

RĂZBOIUL ZEILOR

Cum au apărut viața și civilizația pe Terra? Cum au luat naștere, încă în zorii civilizației, diferitele credințe în zei? Există într-adevăr o legătură între ocupanții navelor extraterestre și „zei"? Bazându-se pe diverse documente istorice aparținând celor mai vechi popoare, Zecharia Sitchin demonstrează faptul că civilizația omenească își are originile pe planetele îndepărtate. Iar „zeii" de mai târziu au apărut pe Terra în nave extraterestre, aducând cu ei tehnologii avansate, provocând astfel ura oamenilor…

Dr. Raymond Bernard
A.B., M.A., Ph.A.

O LUME ASCUNSĂ

Există o populație numeroasă care locuiește pe suprafața interioară concavă a Terrei, alcătuind o civilizație mult mai avansată decât a noastră, care provine probabil de pe continentele scufundate Lemuria și Atlantida. Farfuriile zburătoare reprezintă doar una dintre multele lor realizări.

Existența unei deschideri polare și a unei întinderi de pământ între poli este cunoscută Marinei S.U.A. și amiralului Byrd, fiind probabil un secret internațional de prim rang.

Mandics György

ENCICLOPEDIA FIINȚELOR EXTRATERESTRE

ZOOIZI ȘI BIOIZI

Pentru amatorii de ozenistică, dar nu numai pentru ei, o primă enciclopedie a ființelor extraterestre (dintr-un număr de trei volume independente, alcătuite în funcție de ființele care intră în componența lor) apărută în România. O carte bine documentată, în care sunt inventariate speciile cele mai ciudate observate de-a lungul ultimului secol pe Terra. Speciile prezentate în această enciclopedie lipsesc din edițiile cele mai complete ale Marelui Brehm, ele fiind totuși raportate în cele mai diverse zone ale Terrei, într-un număr suficient de mare.

Autorul, un reputat cercetător al domeniului, a fost ghidat, în alcătuirea acestei enciclopedii, de convergența mărturiilor, de posibilitatea de a cita doar din surse de primă mână.

Beneficiind de prezența a peste 100 de ilustrații, „Enciclopedia ființelor extraterestre – Zooizi și Bioizi“ se dorește a fi un ghid util pentru cei ce vor să cunoască sau să aprofundeze acest domeniu atât de controversat.

Caracteristicile morfologice generale ale ZOOIZILOR se rezumă la faptul că nu există nici asemănări morfologice generale nici fragmentare cu HUMANOIZII, dacă e biped, arată complet ca o șopârlă... poziția verticală se asociază cu caracteristici neumane...

TIPĂRIT LA TIPOGRAFIA **MIRON**
Tel: 335 88 25; 336 33 04

După părerea mea, această situație (despre fenomenul OZN) poate avea implicații în securitatea națională, mai presus de interesele unui singur departament.

Walter Bedell Smith director CIA (1952)

•

*** Numeroase vite au fost mutilate chirurgical prin mijloace tehnice necunoscute medicinii umane;**
*** La o bază militară ultrasecretă americană din Nevada a fost dezmembrată și testată în zbor o navă extraterestră;**
*** Medicii au examinat extraterestri vii și au disecat și fotografiat cadavrele altora recuperate din OZN-uri prăbușite.**

•

Acestea nu sunt aserțiunile unui vizionar fanatic ci constatările bine documentate susținute cu documente și de convorbirile avute cu personalități cheie din SUA ce activează în domeniile militar, științific și serviciile de informații.

•

EI SUNT AICI

și

INTRUȘI PRINTRE NOI,

editate în acest unic volum reprezintă un salt calitativ în investigarea fenomenului OZN. Uluitoarele sale revelații sunt imposibil de ignorat.

ISBN 973-9307-12-4